

Sắc Yêu Ngọt Ngào

Contents

Sắc Yêu Ngọt Ngào	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49
11. Chương 11	54
12. Chương 12	58
13. Chương 13	64
14. Chương 14	69
15. Chương 15	74
16. Chương 16	78
17. Chương 17	83
18. Chương 18	88
19. Chương 19	93
20. Chương 20	98
21. Chương 21	102
22. Chương 22	105
23. Chương 23	108
24. Chương 24	111
25. Chương 25	114
26. Chương 26	118
27. Chương 27	121
28. Chương 28	127
29. Chương 29	130
30. Chương 30	134
31. Chương 31	137
32. Chương 32	141
33. Chương 33	145
34. Chương 34	149
35. Chương 35	152
36. Chương 36	155
37. Chương 37	159
38. Chương 38	162
39. Chương 39	165
40. Chương 40	171
41. Chương 41	174

42. Chương 42	177
43. Chương 43	180
44. Chương 44	183
45. Chương 45	187
46. Chương 46	191
47. Chương 47	196
48. Chương 48	199
49. Chương 49	202
50. Chương 50	205
51. Chương 51	208
52. Chương 52	211
53. Chương 53	213
54. Chương 54	214
55. Chương 55	217
56. Chương 56	221
57. Chương 57	224
58. Chương 58	227
59. Chương 59	230
60. Chương 60	234
61. Chương 61	237
62. Chương 62	240
63. Chương 63	244
64. Chương 64	248
65. Chương 65	251

Sắc Yêu Ngọt Ngào

Giới thiệu

Lục Xuyên bị Kim Hạ hấp dẫn, dụ dỗ bao dưỡng cô. Bao, bao, bao, cuối cùng muốn cất về nhà làm c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-yeu-ngot-ngao>

1. Chương 1

Lục Xuyên bị Kim Hạ hấp dẫn, dụ dỗ bao dưỡng cô. Bao, bao, bao, cuối cùng muốn cất về nhà làm của riêng

Nam chính trước đây ko sạch, nhưng về sau tuyệt đối sạch. Thịt chất lượng cao, đảm bảo thịt ăn mát mẻ sảng khoái

Lời dẫn truyện

Bạn có biết, để sinh tồn trên thế giới này, đâu chỉ là những cuộc sống màu hồng, mà bên cạnh đó còn có những công việc mập mờ không thể lòi ra ánh sang,

Ông bà xưa thường nói, nghề không xấu, người làm nghề đó không xấu, quan trọng là bạn dung nó vào mục đích gì

Kim Hạ, cô sinh viên tầm trung của một miền quê lên thành thị, học xong đại học, đậu được 1 tấm bằng.

Nhưng cuộc sống ngày nay, những ngành nghề Hot nhất còn kiếm việc chật vật, huống chi với 1 cô gái nhỏ bé chẳng chút ưu điểm gì như cô.

Cô làm đủ mọi nghề, trong đó có cả nghề.... Kể chuyện sex qua điện thoại.

Lạ lẫm đúng không, nhưng với những người nghèo như cô, để nuôi sống bản thân và gia đình, thì tự tôn gì đó nên theo gió trôi đi.

Cái gọi là định mệnh, đó chính là số phận đã được đấng tối cao nào đó sắp xếp sẵn.

Những cô bé lọ lem khốn khổ nhưng hiếu thuận, sẽ có 1 ngày đấng tối cao kia sẽ ban phước lành.

Một chàng hoàng tử đến với cô, ban đầu chỉ là quan hệ bao nuôi khi cô cần tiền chữa bệnh cho cha, rồi dần dần, chàng hoàng tử đem cô cất về nhà làm của riêng.

Một câu chuyện hiện thực, pha lẫn màu sắc cổ tích sẽ đến với các bạn.

Cốt truyện lạ mà quen, nội dung không giống những gì đã từng được edit trên cungquanghang, tuy nhiên, nó vẫn như bao truyện khác. Đó là sự ngọt ngào mà chúng mình, nhóm editor của Cung Quảng Hằng sẽ gửi đến các bạn để yêu đời thêm, vững tin thêm vào cuộc sống sau những giờ làm việc mệt nhọc.

Đọc truyện này, bạn sẽ thấy, đâu đó trên thế gian này, vẫn còn phép màu đâu đó chờ đợi bạn. cái bạn cần làm là kiên nhẫn, đấu tranh, nó sẽ đến thôi.

Tôi nhớ có lần đọc được đâu đó một câu nói thế này:

Thần cơ hội ổng bị hói đầu, chỉ có một chỏm tóc, nhưng thế gian nhiều người quá, nên ổng phải xoay lung tung, khi đến lượt, nếu bạn không nhanh tay nắm bắt thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Đấng tối cao không bỏ rơi chúng ta, chỉ là do chúng ta có biết nắm bắt hay không mà thôi.

Nào, giờ cùng hòa nhịp với sắc yêu ngọt ngào bạn nhé!

Chương 1: Bánh Xe Vận Mệnh

Tháng bảy ở Bắc Kinh, cơn mưa nặng hạt vừa dứt, trong không khí dính ngấy ẩm ướt có luồng hơi đất đập vào mặt. Kim Hạ một đường chạy như điên, rốt cuộc cũng đuổi kịp chuyến xe buýt công cộng, trên xe chỉ có thừa thớt vài hành khách, cô kiếm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, ngay cả thở dốc cũng không nổi.

Sau khi bình tĩnh lại chút, cô thả túi vải màu lam đã bạc màu xuống, lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn thời gian, 10 giờ rưỡi, thời gian hẹn gặp khách hàng là mười một giờ, bây giờ nếu giao thông thông thuận, hẳn là đến kịp.

Vừa rồi lúc bồn chồn, cô không cẩn thận giẫm vào vũng nước nhỏ, bắn lên một chân nước bùn. Rút một tờ khăn giấy ra, cô quan sát thân mình, cẩn thận lau chùi chân, đôi giày xăng đan dính không ít nước, lòng bàn chân cũng ẩm ướt, bất quá bây giờ không tiện cởi giày, cũng chỉ có thể thông qua lau khô bên ngoài để khô ráo bên trong.

Vốn cô cũng không cần phải vội vàng như vậy, nhưng chính Vương Minh Lăng đến tận nơi ra lệnh cho cô một nhiệm vụ phải làm xong trước sáng mai, cô không dám cự tuyệt, đành phải kiên trì tiếp, liền phải làm đến bây giờ. Phần công việc này không dễ tìm, nên cô rất quý trọng, không muốn làm mọi người mất hứng.

Sau khi lau sạch, cô đứng lên, chậm rãi đi đến thùng rác ở cửa sau của xe buýt công cộng, ném hết khăn giấy bẩn vào, tiếp theo trở lại chỗ cũ ngồi, ghé vào bên bệ cửa thở phào một hơi. Cửa kính xe mở rộng, gió thổi vào mang theo ẩm ướt sau cơn mưa, trên đường đã không còn nhìn thấy người qua đường, mặt đường

đầy nước, nhờ đèn đường giọt nước dính trên đó phát ra ánh sáng nhạt, Kim Hạ ngẩng đầu lên, tầm mắt theo đèn đường nhìn lên trên, ánh sao đêm mùa hạ trong sáng rõ ràng.

Cô đã từng ở nông thôn, có thể thấy bầu trời đêm sạch sẽ hơn thế này, khi đó gió nhẹ, ban đêm có thể nghe được tiếng ếch kêu rất to bên dòng suối cạnh nhà. Lúc nhỏ nghịch ngợm, luôn cùng bạn vui chơi chạy khắp núi đồi, đi trộm cam của người ta, hoặc là chui vào trong bụi cỏ bắt dế, trời tối đen cũng không muốn về nhà.

Cách ngày đến trường, chân trời vừa chuyển xanh, cha cô đã kêu cô rời giường, cô cảm thấy buồn ngủ, muốn ngủ tiếp, nhưng phải đi học rất xa, ngủ tiếp lại sợ muộn, cho nên luôn khóc đứng dậy. Sau khi đến trường học, cầm sách giáo khoa ngữ văn cũ nát, rung đùi đắc ý còn nói vài câu, liền một đầu ngã xuống khóa trên bàn ngủ. Ngày ngày đều như thế.

Xe buýt bỗng nhiên tắt động cơ, đứng ở giữa đường cái. Kim Hạ lấy lại tinh thần, nhìn về phía trước, lái xe mở cửa xuống xe, khom lưng kiểm tra gì đó, chốc lát sau trở về nói với hành khách: “Xe hỏng rồi, không thể tiếp tục khởi động, các người xuống xe đi.”

Hành khách gấp gáp nhìn không được mắng vài câu mẹ nó thực không hay ho, tiếp theo chạy nhanh đón taxi. Kim Hạ im lặng đi xuống xe buýt công cộng, đến lối đi bộ đối diện đường cái lấy điện thoại di động ra, nơi này cách nơi cô thuê còn có ba điểm dừng xe buýt, gọi xe đi tiếp cũng không đến kịp, huống chi cô luyến tiếc lãng phí số tiền đó.

Tìm một chuỗi dãy số, cô bấm nó: “Chị Lưu, bây giờ em còn ở bên ngoài, điện báo người khách hàng này gọi điện đến ngay bây giờ giúp em đi.”

Đầu kia đồng ý, rất nhanh đã cắt điện thoại. Kim Hạ nhìn chung quanh, thấy phía trước không xa có một ngõ nhỏ, cô chạy vài bước đến đầu ngõ, bên trong ánh trăng nửa sáng nửa mờ, đôi chút rác thải lung tung, dường như không có ai ở. Một bước thêm một bước cô tiến sâu vào trong, chớp mũi gần như ngửi được mùi rêu xanh, ngày còn nhỏ, trên tường trong phòng riêng còn có rêu xanh, cũng có hương vị giống như thế này.

Tìm vị trí ẩn nấp, cô đến gần bức tường sừng sững, nhìn chằm chằm di động trong bàn tay, đó là khoản tiền khó khăn mới kiếm được, ông chủ cứng rắn, không có công bằng, lại càng không biết khống chế, cô làm việc vài năm, cũng không được đề bạt, cũng không thể đổi nơi khác được.

Mười một giờ điện thoại đúng giờ vang lên, cô thở sâu, ấn nút nghe xuống, đầu kia truyền đến giọng đàn ông đã có tuổi: “Trái tim nhỏ bé ngọt ngào của anh, có nhớ anh không?”

Tiếng nói của Kim Hạ lập tức trở nên ngọt ngào: “Ghét anh quá đi, mấy ngày nay không có gọi điện thoại đến nhà người ta, người ta nhớ anh muốn chết.”

Đầu kia ha ha cười rộ lên, dường như đối với câu trả lời của cô rất vừa lòng: “Kẹo ngọt, bây giờ em đang làm gì?”

“Người ta vừa cô đơn lại vừa nhàm chán, cho nên đang định tắm rửa đi ngủ.”

Bên kia hô hấp có chút vội vàng: “Bây giờ em đang mặc cái gì?”

Kim Hạ xinh đẹp: “Anh đoán đi?”

“Em chỉ mặc Bra ren màu trắng, quần lót thấp dưới thắt lưng màu trắng, dép lê lông nhung màu hồng nhạt.”

Kim Hạ nở nụ cười khanh khách hai tiếng: “Sao anh lại thông minh như vậy, bắt quá, em còn mặc quần áo bên ngoài.”

“Là cái gì?”

“Trên người em còn có áo ngủ bằng sa mỏng trong suốt, bây giờ đang nằm trên giường đôi rộng thùng thình, một mình rất trống trải.”

“Không phải sợ, có anh cùng em.” Đầu bên kia nuốt một ngụm nước bọt: “Bây giờ anh liền nằm ở bên cạnh em.”

Kim Hạ nhẹ giọng: “Vâng.”

“Anh áp lên người em, kéo áo ngủ sa mỏng kia ra, làn da trắng như tuyết của em, mịn màng giống như trứng gà mới bóc vỏ.”

Kim Hạ ra vẻ ngượng ngùng: “Anh không cần nhìn chăm chăm người ta như vậy, người ta sẽ ngượng ngùng, hơn nữa, phía dưới anh đâm em đau quá.”

Bên kia hô hấp càng nặng: “Kẹo ngọt, không cần thẹn thùng, buông cánh tay che lại bộ ngực của em ra.”

“Không cần, đây là lần đầu tiên của người ta, còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt đâu, nếu không anh âu yếm em trước đi, em vừa ăn bạc hà đường nha.”

“Ngô, miệng em thật ngọt, có làn hương vị mát lạnh, đầu lưỡi vừa mềm vừa thơm, ngon quá.”

“Ừm, anh đáng ghét, hôn người ta thật thoải mái, người ta nhịn không được muốn ôm cổ anh.”

“Bây giờ anh một bên hôn em, một bên cách Bra xoa bóp bộ ngực 34D của em, xúc cảm thật tốt, co giãn nhanh thật.”

Kim Hạ cố ý hô hấp nhanh hơn: “Anh lấy tay vói vào đi, người ta muốn cảm thụ vuốt ve của anh.”

“Anh hôn lên đó, vớt Bra sang một bên, bộ ngực em thật đẹp, dĩ nhiên là màu phấn hồng xinh đẹp.”

“Đó là bởi vì đến bây giờ người ta chưa từng bị người đàn ông nào khác chạm qua.”

“Em xem, anh mới cần hai cái, em liền cứng rần, muốn anh đến như vậy à?”

Kim Hạ ngượng ngùng: “A, anh đáng ghét, biết rõ người ta thẹn thùng, thì không nên ép người ta thừa nhận chứ.”

Đầu bên kia mở miệng cười hai tiếng: “Anh búng vào bên kia của em, bộ ngực em có mùi hương của sữa, ăn thật thoải mái.”

Kim Hạ cố ý ân hử hai tiếng: “Anh ăn lâu một chút, người ta thích.”

Bên kia phát ra tiếng liếm tiếng hút: “Em, tiểu yêu tinh này, tự mình sờ sờ phía dưới của anh.”

“Oa!” Kim Hạ ra vẻ ngạc nhiên: “Thật là lớn a, tất cả đều cứng rần nha.”

“Tiểu yêu tinh, em thích càng không ngừng vuốt ve nó, như thế này mới có thể cho em khoái cảm trước nay chưa từng có.”

“Vâng, tay người ta thực mềm, nhẹ nhàng vuốt phẳng sướng lắm, thế nào, thoải mái không?”

“Thoải mái. Anh muốn cởi quần lót, em tiếp tục sờ.”

“Nơi đó của anh nóng quá, tay đều cảm thấy sưng.”

“Anh muốn em, muốn cởi quần lót của em, anh muốn đút ngón tay vào.”

“A, đau quá, anh nhẹ một chút.”

“Trời ơi, phía dưới của em thật chặt, quả nhiên là chưa bị khai phá qua, anh muốn đi vào.”

“A, đau quá, của anh quá lớn, chậm một chút, van cầu anh chậm một chút.”

“Tiểu yêu tinh, anh đã muốn đến cực hạn, quần không được nhiều thứ như vậy.” Đầu bên kia hô hấp nhanh hơn, phát ra thanh âm ừ ừ, Kim Hạ biết hẳn muốn dẫn sâu vào, cố ý phối hợp: “Ừm, a, anh thật lợi hại, làm em thật thoải mái, chân người ta đều để trên thắt lưng của anh.”

“Anh biết, bây giờ bộ ngực em đang nhảy lên cao thấp kịch liệt, anh nâng mông em tiến lên mãnh liệt, cũng sắp đến!”

Sau một trận thở dốc kịch liệt, đầu bên kia chậm rãi im lặng xuống, Kim Hạ biết đối phương đã qua cao trào, liền im lặng chờ đợi. Chỉ chốc lát sau, đầu bên kia mở miệng: “Có cần sẽ tìm cô.” Tiếp theo liền cắt đứt điện thoại.

Tiếp loại người này là nghề tay trái của Kim Hạ. Cô từ phổ thông thi đậu vào đại học, học khoa toán, khi đó cô không biết khoa này tìm việc khó khăn, cũng không cẩn thận nghĩ đến chuyện tương lai.

Trời sinh cô có cổ họng rất tốt, nhớ khi học đại học để có phí sinh hoạt, nên cô đã từng làm qua việc đọc truyện trên các diễn đàn, ông chủ nói cho cô biết người nghe thích nhất, đó là những câu chuyện nóng bỏng, cho nên cô liền thuận theo đọc những tiểu thuyết nóng bỏng.

Sau đó trang web kia lại bị tra xét, tội danh là truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy. Trước khi trốn, ông chủ giới thiệu cô cho chị Lưu, dẫn đến công việc này. Cô không cần gặp mặt khách hàng, không cần tiết lộ thân phận thật sự của mình, tiến hành bằng điện báo của mình hoặc ở trên mạng, hoặc thông qua địa chỉ email, đối phương sẽ không biết số điện thoại của cô, chuyện duy nhất cô cần làm, chính là làm khách hàng sung sướng, lần sau còn có thể để ý đến thu nhập của cô.

Cô cũng không cảm thấy tự hào khi có công việc này, cô biết cái này không tốt, chẳng qua kiếm tiền đối với một người vừa tốt nghiệp như cô, lại là sinh viên chuyên khoa ít được để ý mà nói, so với tương tượng còn khó hơn rất nhiều. Tự tôn gì đó, lại chẳng làm cho người ta ăn uống no đủ, mặc quần áo đơn giản đủ để che giấu thân thể, không có tiền còn cứng rắn nói tự tôn, sẽ chỉ làm cô sống càng thêm bi thảm.

Đem điện thoại bỏ vào túi vải, cô đi ra ngoài ngõ nhỏ, chưa được vài bước, khoe mắt liền thoáng nhìn thấy một đốm lửa màu đỏ, cô theo bản năng quay đầu, phát hiện đó là một điều thuốc lá, một người đàn ông cao lớn đang ngậm nó dựa vào bên tường, ung dung nhìn cô.

Nơi này sao có thể có người chứ? Kim Hạ có chút bối rối, không tự giác nắm chặt túi vải của mình. Không biết hẳn đứng ở đằng kia từ lúc nào, không biết hẳn có nghe thấy cú điện thoại vừa rồi không.

Dưới ánh trăng, gương mặt của người đàn ông bị giấu đi, có vẻ càng thêm thâm thúy cùng khó có thể nắm bắt, hẳn không nói gì, chỉ hút thuốc, chậm rãi phun ra một vòng khói, tầm mắt không thèm che lấp, không hề lẩn tránh khóa ở trên người cô.

Kim Hạ dựa vào trực giác, biết hẳn nhất định nghe được cuộc điện thoại sắc tình vừa rồi, nhất thời ngượng ngùng muốn quay đầu bỏ chạy. Nhưng lại nghĩ một chút, dù sao ai cũng không biết ai, mỗi ngày cô đều gặp rất nhiều người xa lạ, không phải giấy tiếp theo liền quên sao, cho nên không cần phải kích động, càng không cần phải chạy trốn làm gì, chỉ cần im lặng thông dong rồi đi là được rồi.

Vì thế cô trấn định dời tầm mắt, tiếp tục đi ra ngoài ngõ nhỏ, chuyển xe buýt vừa rồi là chuyến cuối cùng, bây giờ cô chỉ có hai lựa chọn để đi về, hoặc là bắt xe, hoặc là đi bộ về nhà.

Cẩn chặt rằng, cô vẫn quyết định đi bộ về nhà, đường núi cô đi đã quen, cô cũng không sợ đường phố đô thị vào ban đêm, nhiều lắm là tốn chút thời gian.

Cô cái gì cũng không có, cũng chỉ có thời gian. Có lẽ đối với người khác mà nói thực quý giá, nhưng đối với Kim Hạ mà nói, cũng là thứ rẻ nhất.

Người đàn ông dí điều thuốc vào tường, ném sang một bên, theo bóng dáng đi ra vài bước, nhìn chăm chú bóng dáng Kim Hạ chậm rãi rời đi, dừng quần hơi nóng. Anh có chút nghiền ngẫm khe cong khoe miệng, mình chẳng qua đến cửa sau hút điều thuốc, liền đụng phải một chuyện thú vị như vậy, so với thân thể, tiếng rên rỉ của cô gái này còn mất hồn thực cốt hơn nữa, anh chỉ nghe thôi, mà đã bắt đầu rục rịch.

Kim Hạ vừa bắt đầu làm tuyên truyền trong công ty bất động sản, quy mô công ty không lớn, ông chủ cũng không nguyện tiêu tiền thuê nhiều người lắm, cho nên cô cũng kiêm trợ lý văn phòng, bình thường viết tờ tuyên truyền, sao chép văn kiện cho lãnh đạo, bưng trà nước chính là công tác chủ yếu của cô.

Bởi vì cô vừa tốt nghiệp, không có kinh nghiệm xã hội, hơn nữa lại ít nói, có vẻ có chút nặng nề cũng chất phác, đồng nghiệp cùng cô công tác đều ở trên xã hội lẩn lộn nhiều năm, người được hưởng vị quả hồng mềm trên người cô, cho nên luôn bắt nạt cô, chính mình không muốn làm liên lụy đến loại lý do giao cho cô làm.

Kim Hạ rất ngại cự tuyệt yêu cầu người khác, lúc trước tự mình tìm việc mọi cách đều vấp phải trắc trở, thật vất vả công ty này thu lưu mình, mặc kệ có bao nhiêu ủy khuất, cô đều phải nghiêm túc chịu đựng, không thể đắc tội với người khác, nếu không đánh mất bát cơm, sinh tồn của mình liền có vấn đề, ủy khuất hay không ủy khuất gì đó, khi đó đều phải đứng sang một bên.

Gõ xong một phần văn bản, Kim Hạ rớt thắt lưng, chuẩn bị đi rót ly nước uống. Mina từ văn phòng Vương Minh Lăng đi ra, lập tức đi đến trước bàn cô, đặt xuống tờ ghi chép cùng năm trăm tệ: “Kim Hạ, đi siêu thị giúp chị mua những thứ trong danh sách này, mua xong đặt ở trên bàn chị, nhớ rõ bỏ hóa đơn vào bên trong. Gần đây chị bận quá, thật sự không có thời gian đi mua sắm.”

Kim Hạ dụi ngoan cúi đầu: “Vâng” Mina là bên quan hệ xã hội của công ty, bất luận Vương Minh Lăng đi đâu bàn bạc, đều mang theo cô ta. Cô ta cũng không đặc biệt trẻ, năm nay ba mươi, nhưng lộ ra bộ dạng xinh đẹp tuyệt luân, dáng người cũng thập phần thướt tha, đi trên đường đều lay động lòng người, quan trọng hơn là, cô ta đặc biệt biết lòng nam nhân.

Bây giờ trên mặt cô ta trang điểm tinh xảo, trên người mặc chiếc áo đầm màu xanh ngọc bó sát người, đại khái đang muốn đi ra ngoài xã giao.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Vương Minh Lăng từ trong văn phòng đi ra, kêu Mina một tiếng, cô liền xoay người đi cùng hắn. Kim Hạ cầm tờ ghi chép cùng tiền lên, mang theo túi rồi cũng đi ra ngoài. Vương Minh Lăng vì tiết kiệm tiền, thuê một khu nhỏ trong tòa nhà ở lầu một làm văn phòng, xung quanh khu này còn có một Wal-Mart, mua này nọ cũng thật thuận tiện.

Đồ cần mua của Mina tương đối dài, xem ra đã lâu không có mua đồ dùng sinh hoạt. Kim Hạ phân loại đại khái vật phẩm, đồ tươi sống cùng đồ đông lạnh tính mua cuối cùng, tránh thời gian dài, ươn hết.

Cô không tới Wal-Mart này, đối với bài trí của vật phẩm không quen thuộc, cho nên tìm này nọ mất chút thời gian. Nhắc đến giấy vệ sinh, mấy bịch băng vệ sinh lớn cùng hai túi giấy vệ sinh liền nhồi vào trong xe đẩy, Mina còn cần nước giặt quần áo cùng nước xả vải, những thứ này đã chiếm trọn nửa không gian, Kim Hạ cố gắng nhét đồ ăn vặt còn lại cùng tạp vật vào trong xe, miễn miễn cưỡng cưỡng để vừa vận một xe.

Cô lại vòng đến khu bán đồ tươi sống, mua cá hồi, cơ vây tôm, hai móng giò, tiếp theo đến hàng đông lạnh mua sủi cảo, lại đến khu ướp lạnh bên cạnh cầm một hộp sữa chua lớn, để ở nơi cao nhất trên xe đẩy, đi đến quầy tính tiền. Lúc sắp đến phiên cô, di động vang lên, chức năng điện thoại của cô tuy rằng không cao cấp, nhưng cũng may tiếng chuông vang dội, mặc dù ở siêu thị ồn ã như vậy, cô cũng có thể nghe thấy.

Người gọi điện đến là Vương Minh Lăng, Kim Hạ có chút kỳ quái, bọn họ không phải đi ra ngoài bàn bạc sao, làm sao có thể trong lúc dùng cơm gọi điện thoại cho cô: “Vâng, Vương tổng?”

“Kim Hạ, cô còn chưa có rời công ty đúng không?”

“Không có, tôi ở Wal-Mart giúp chị Na mua này nọ.”

“Cô chạy nhanh về đi, đến văn phòng tôi, xem trên dưới còn có một tờ văn kiện hay không.”

“Được.” Kim Hạ treo điện thoại, sau khi trả tiền xong, xách lên bốn bao lớn gì đó liền chạy về.

Mặt trời chiều ngã về tây, túi plastic treo tay, đồ vật bên trong rất nặng. Kim Hạ cảm thấy cánh tay của mình đều bị kéo đến mức sắp trật khớp, khi đau đến thật sự không chịu nổi, cô chỉ có thể tạm thời đặt túi plastic lên bậc cửa, thở hào hển nghỉ ngơi một chút cánh tay cùng ngón tay bị ép đến đỏ hồng, lại tiếp tục xách túi plastic lên đi về phía trước.

Chờ cô trở lại văn phòng, cô đã mệt muốn chết mồ hôi đầy người, lưng tung lau cái trán, cô tìm lấy hết đồ tươi sống cùng đồ đông lạnh ra, bỏ vào ngăn đông lạnh của tủ lạnh, tiếp theo đặt những thứ còn lại trên bàn Mina, hóa đơn cùng tờ ghi chép đặt ở trước máy tính của cô tôi.

Làm xong này đó, cô mới chạy nhanh đến văn phòng Vương Minh Lăng, đẩy cửa ra, cũng không có phát hiện ở trên còn văn kiện gì, cô nghĩ nghĩ đi đến sau bàn công tác rộng thùng thình, ngồi xổm xuống vừa thấy, quả nhiên ở dưới bàn phát hiện một tờ giấy A4. Cô nhặt lên, gọi điện thoại lại cho Vương Minh Lăng: “Vương tổng, ở dưới bàn tôi tìm được một tờ văn kiện rồi, có phải hạng mục vậy thôn hay không?”

“Đúng, cái đó, Kim Hạ cô nhanh chóng gọi xe, đem văn kiện đó lại đây, chúng ta tôi đang ở phòng đặc biệt của khách sạn Tường Vương Triều.”

Thanh âm Vương Minh Lăng nghe qua rất cấp tốc, Kim Hạ cũng không dám chần chừ, vội vàng cầm tờ văn kiện kia liền xông ra ngoài. Khi chạy đến cửa nơi bàn bạc, cô bị nhân viên ngăn cản: “Tiểu thư, cô đến phòng nào?”

Trên mặt nhân viên tuy rằng cười tươi, nhưng trong ánh mắt lại cất giấu một tia hoài nghi khinh miệt. Mặc dù trong mắt người ngoài Kim Hạ thoát nhìn có chút chất phác, nhưng tâm tư tinh tế, rất nhiều chuyện cô lựa chọn trầm mặc, không phải vì không hiểu, chủ yếu là không muốn nói mà thôi.

Cô hiểu được vì sao nhân viên hoài nghi cô. Đại sảnh Tường Vương triều không phải nơi đặt bàn ăn cơm di qua di lại, tất cả đều là phòng riêng, thấp nhất cũng mất một vạn, người bình thường không có việc gì sẽ không đến đây ăn cơm. Mà chính cô mặc bình thường tất dài cũng quần đùi, không trang điểm cũng không làm tóc, bất luận kẻ nào nhìn thấy đều cảm thấy cô cùng chỗ này không hợp.

“Xin chào.” Kim Hạ cười thản nhiên: “Tôi cần đi đến phòng đặc biệt.”

Nhân viên xoay người, làm ra một tư thế mời vào: “Tiểu thư, xin đi theo tôi.”

Lần đầu tiên Kim Hạ bước vào Tường Vương Triều, cô thấy chính mình như đến hoàng cung, chỉ bức tượng bằng thủy tinh đen trong đại sảnh, đã làm cho cô nhìn đến hoa mắt. Nhân viên dẫn cô đến thang máy còn trống đi lên lầu, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng đặc biệt: “Tiểu thư mời vào.”

Kim Hạ gật đầu, thật cẩn thận đi vào, Trong phòng có ba người ngồi, Vương Minh Lăng, Mina, còn có một người đàn ông lạ, thoát nhìn chắc khoảng ba mươi tuổi, ngũ quan tinh xảo thâm thúy, quần áo cổ áo mở ra tùy ý, Mina rót rượu cho anh ta, anh tachắc là nhân vật quan trọng nhất. Cô không dám nhìn nhiều nữa, chạy nhanh đến bên người Vương Minh Lăng, đưa tờ văn kiện kia.

Vương Minh Lăng tiếp nhận: “Vất vả cô rồi, cô Kim Hạ, cô về trước đi.”

Kim Hạ gật gật đầu, im lặng chuẩn bị lui ra ngoài, chợt nghe người đàn ông xa lạ kia nói: “Cũng đã đến đây rồi, không bằng ngồi xuống cùng ăn.”

2. Chương 2

Chương 2: Kíp Nổ

Lời này vừa nói ra, ba người đều sửng sốt.

Vương Minh Lăng quá quen với những trường hợp này, nhìn qua đã biết vì sao, lập tức ngoắc ngoắc Kim Hạ lại, cười hớ hớ: “Kim Hạ, đến đây, ngồi xuống. Lục cục trưởng đã lên tiếng, hôm nay cô ở lại ăn cơm đi.”

Mina bưng chén rượu, tìm tòi nghiên cứu Kim Hạ, lại nhìn Lục Xuyên, không rõ trên người cô có điểm nào khiến cho anh nhìn trúng, lại chủ động mở miệng giữ cô lại ăn cơm.

Kim Hạ đứng tại chỗ, nghi hoặc liếc nhìn Lục Xuyên một cái. Vốn cô định đưa văn kiện xong sẽ trở về, không nghĩ đến giữa chừng xuất hiện ngã rẽ, trường hợp ăn uống linh đình như thế này cô không thích, theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng tình thế trước mắt này, không cho phép cô nói không, đành phải thuận theo gật gật đầu, chọn vị trí gần cánh cửa nhất ngồi xuống.

“Giới thiệu với Lục cục trưởng một chút, vị này là bên tuyên truyền công ty chúng tôi, gọi là Kim Hạ.” Tiếp theo Vương Minh Lăng lại nhìn Kim Hạ: “Vị này là Lục Xuyên Lục cục trưởng cục quản lý đất đai của chúng ta.”

Kim Hạ nhẹ nhàng gật đầu, lễ phép kêu một tiếng: “Lục cục trưởng.” Tầm mắt chỉ hơi dừng lại ở cổ áo, không có tiếp tục nhìn lên trên.

Lục Xuyên nhìn chằm chằm cô gái ngồi đối diện mình, hơi hơi p híp mắt. Hình như cô, thật sự không nhớ rõ anh.

Lần trước ở trong ngõ nhỏ chỉ là nhìn thoáng qua, tuy rằng ánh trăng không tính là sang rõ, nhưng cũng vừa đủ để anh ghi nhớ bộ dáng của cô. Làm quan nhiều năm, anh luyện được một thân bản lĩnh tốc ký, nhất là khả năng ghi nhớ khuôn mặt người, nó tương đương với rõ ràng khắc sâu.

Dưới ánh sáng đầy đủ rộng rãi, ở trong mắt anh khuôn mặt của cô, càng thêm sinh động, tuy không tính là mỹ nữ, bất quá ngũ quan thật khéo léo tinh xảo, làn da trắng nõn thoát nhìn non mịn co dãn, tóc dài đen như mực, không thoa phấn trang điểm, bộ dáng cúi mi thấp mắt, lộ ra một luồng tươi trẻ mộc mạc kín

đảo, lại liên tưởng đến ngày đó nghe thấy cú điện thoại sắc yêu đó của cô, bỗng nhiên làm cho anh rất ngạc nhiên muốn biết, khi cô rên rỉ, trên mặt có biểu tình gì.

“Hạ tiểu thư, không nghĩ đến chúng ta lại gặp mặt.” Lục Xuyên khẽ cong lên khoe môi, bưng chén rượu lên nhấp một ngụm, nhẹ nhàng nói bằng giọng.

Lời vừa nói ra, ba người lại sửng sốt.

Kim Hạ rút cuộc ngược mắt lên, mờ mờ nhìn thẳng Lục Xuyên, anh xuất ra một bộ dáng rất hơi hợm, ngũ quan lập thể thâm thúy, khí phách hiên ngang, tuy rằng trên mặt mang theo ý cười, nhưng trên nét mặt ẩn chứa khí phách, cô chắc chắn ở trong vòng luẩn quẩn của cô, không có tồn tại một người như vậy.

Vương Minh Lăng đề nên vui sướng của mình xuống, hỏi: “Sao có thể, Lục cục trưởng biết Kim Hạ của chúng tôi à?”

Lục Xuyên hơi gật đầu: “Trùng hợp. Cô cũng bạn trai nói chuyện điện thoại, tôi vừa vặn đi ngang qua, làm cô ấy hoảng sợ.”

Kim Hạ không có bạn trai, cho nên rất ngạc nhiên cảm thấy hoang mang trước lời nói của Lục Xuyên. Gọi điện thoại, đi qua, dọa nhảy dựng, Kim Hạ đột nhiên nhớ ra cái gì, kinh ngạc nhìn Lục Xuyên, Lục Xuyên cười tủm tỉm nhìn cô, khoe mắt đuôi lông mày đều nhiễm một chút trêu chọc, biểu tình như vậy đã khẳng định hoài nghi của cô, anh chính là người trong ngõ nhỏ ngày đó.

Kim Hạ nhất thời khản trương, hoảng sợ thu hồi tầm mắt, cúi đầu càng thấp, hai má cháy rực. Cô làm sao có thể thiếu may mắn đến như vậy, thế nhưng ở trong này gặp phải anh ta. Anh ta có thể nói ra nghề tay trái của cô hay không? Không đúng, anh ta không biết đó là nghề tay trái của cô, anh ta nghĩ rằng cô đang nói chuyện với bạn trai.

Lục Xuyên thấy cô rất nhanh cúi mặt xuống, biết bây giờ cô đang cân nhắc cái gì, cuối cùng vẫn là cô gái nhỏ, mặc dù có lá gan ở bên ngoài gọi điện thoại sắc yêu, vẫn không dám để cho đồng nghiệp của mình biết, nếu không cô sẽ không còn mặt mũi ở lại công ty này.

Vương Minh Lăng quan sát biểu tình của Kim Hạ, xác định cô từng gặp qua Lục Xuyên, hơn nữa theo động tác đưa đẩy của hai người nhìn ra, hiển nhiên là Lục Xuyên nhớ rõ cô, cô không nhớ rõ Lục Xuyên, hơn nữa Lục Xuyên chủ động giữ cô lại ăn cơm, đây rõ ràng là dấu hiệu tốt.

Thanh thanh cổ họng, anh ta nói: “Theo tôi được biết, Kim Hạ không có bạn trai mà.” Nếu Lục Xuyên định có hành động gì với Kim Hạ, anh ta sẽ chủ động dọn sạch chướng ngại vật giùm người đàn ông này.

“Sao?” Lông mi của Lục Xuyên nhướn lên, có chút suy nghĩ nhìn về phía Kim Hạ. “Xem ra là tôi hiểu lầm.”

Mỗi Kim Hạ giật giật, câu nói tôi có bạn trai lại không nói lên lời. Ngày hôm qua ở văn phòng, Mina đùa vui với cô, nói muốn giới thiệu một đối tượng thân cận cho cô, cô còn thật sự cự tuyệt, cho thấy chính mình không định kết giao với bạn trai. Bây giờ nếu nói dối, chẳng phải sẽ làm người ta hoài nghi.

Mina chịu không nổi, từ sau khi Kim Hạ tiến vào đến giờ, đề tài liên xoay chung quanh cô, liền giơ lên một chén rượu nói với Lục Xuyên: “Lục cục trưởng, tôi kính ngài một ly, về sau còn nhờ ngài chiếu cố nhiều hơn cho chúng tôi.”

Lục Xuyên giơ ly rượu lên, mỉm cười ứng ly với Mina: “Lúc ăn cơm tôi không nói chuyện công việc, ảnh hưởng khẩu vị.”

Tuy rằng ngữ khí của anh ôn hòa, nhưng ở đây đều nghe hiểu được, bây giờ vị Lục cục trưởng này còn không góp vốn với công ty bọn họ, còn phải ra sức lấy lòng thêm. Vương Minh Lăng lập tức cười hớ hớ nói với Kim Hạ: “Kim Hạ, rót rượu cho Lục cục trưởng.”

Kim Hạ liếc nhìn Lục Xuyên một cái, nếu anh định nói ra chuyện của cô, hẳn đã sớm nói, hơn nữa bởi vì một nhân vật nhỏ như cô cũng không có tài giỏi gì, chuyện tổn hại người khác bất lợi như vậy tất nhiên anh sẽ không làm.

Nghĩ vậy, nên tâm tình của cô thả lỏng được một, cô bưng bình rượu trên bàn lên, rót cho Lục Xuyên một ly đầy.

Lúc Kim Hạ rót rượu, Lục Xuyên giương mắt nhìn nhìn cô, cô chỉ chuyên chú nhìn ly rượu của anh, vẫn chưa nhìn vào mắt anh.

Vương Minh Lăng quan sát động tác qua lại của hai người, cười hỏi: “Không biết Lục cục trưởng công việc bận rộn có thời gian rảnh rỗi không?”

Lục Xuyên mỉm cười: “Bình thường phải công tác, thời gian rảnh rỗi thật sự không nhiều lắm.”

Mina gấp cho Lục Xuyên một khối thức ăn, bỏ vào cái chén trước mặt anh: “Nghe nói Vân Tuyền hội quán là địa danh nghỉ hè nổi tiếng nhất, cuối tuần không biết Lục cục trưởng có muốn đến thăm hay không?”

“Chuyện này...” Lục Xuyên dừng một chút: “Tôi phải về nhà xem lại giờ giấc một chút, chưa biết có thể hay không.”

Mina cười nhẹ: “Vậy, ngày mai tôi gọi điện thoại lại cho ngài, nếu Lục cục trưởng rảnh, cuối tuần chúng tôi sẽ đến đón ngài.”

Lục Xuyên gật đầu, lại liếc nhìn Kim Hạ một cái. Cô im lặng ngồi ở chỗ kia, không hề động vào chiếc đĩa, chỉ nhìn mặt bàn đến xuất thần. Vương Minh Lăng phát hiện động tác nhỏ này của Lục Xuyên, xác định anh có bao nhiêu ý tứ với Kim Hạ, liền hỏi: “Kim Hạ, cuối tuần cô có rảnh không?”

Kim Hạ nghe thấy có người kêu tên cô, thể mới lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói dối: “Cuối tuần này tôi muốn về nhà.” Cuối tuần cô phải làm thêm nghề tay trái, không muốn phí thời gian này trong việc xã giao, hơn nữa cô cũng không cho rằng mình có thể giúp đỡ Vương Minh Lăng được cái gì.

Vương Minh Lăng cười nói: “Như vậy đi, hai ngày sau cô được nghỉ mà không trừ tiền lương, thừa dịp này trở về thăm nhà đi.”

Lời này Vương Minh Lăng chỉ nói một nửa, Mina nghe lại hiểu được, đây là muốn để Kim Hạ đi cùng, vạn nhất Lục Xuyên rảnh, dễ dàng đi theo cùng đến hội quán Vân Tuyền.

Lục Xuyên ăn một ngụm thức ăn, liếc mắt quét Vương Minh Lăng một cái, người này tuy rằng ngày thường cao lớn thô kệch, nhưng khả năng quan sát rất mạnh, anh ta nhận thấy mình đối với Kim Hạ có nhiều ý tứ, cố ý muốn an bài cô đi theo, lấy lòng mình thật tốt.

Tuy rằng Kim Hạ không muốn, cũng không dám cãi lại Vương Minh Lăng, đành phải gật đầu: “Được.” Buổi tối trở về thông báo cho chị Lưu một cái, cuối tuần có thể không tiếp khách được, phải dời sang ngày mai.

Tiếp theo Vương Minh Lăng kính Lục Xuyên một ly rượu, hỏi anh về phương hướng phát triển của Bắc Kinh trong tương lai, hai người hàn huyên đề tài thật lâu, không để ý Kim Hạ nhiều lắm. Kim Hạ nhìn một bàn thức ăn hoa mỹ trước mắt này, trong lòng muốn ăn, bụng cũng đói, lại thủy chung không dám động vào chiếc đĩa, bây giờ Lục Xuyên đang nói chuyện phiếm với Vương Minh Lăng, cô tùy tiện đi đĩa rau, chắc không nên.

Lục Xuyên thấy Kim Hạ câu nệ, kéo dài khoảng cách, anh chủ động cầm chiếc đĩa, cười nói: “Đồ ăn của Vương triều rất đắt, có đạo lý là phải nên quý trọng thức ăn, chúng ta đừng chỉ lo nói chuyện phiếm, mọi người cầm đĩa, một bàn thức ăn ngon như vậy, không nên lãng phí.”

Vương Minh Lăng và Mina nghe vậy, đều cười cầm đĩa lên, Vương Minh Lăng liên tục gật đầu: “Vâng vâng, mọi người dùng bữa, đừng lãng phí.”

Kim Hạ thấy ba người bọn họ đều đang ăn, mới thật cẩn thận cầm lấy chiếc đĩa, liền gấp một ít đồ ăn gần cô nhất, cũng không biết là cái gì, có thể no bụng là được rồi.

Lục Xuyên nhìn Kim Hạ gật đầu nói: “Tốt.” Biểu hiện hôm nay của cô, cùng hào phóng trong điện thoại ngày đó, là hai loại người hoàn toàn khác nhau. Nhếch khóe miệng, anh có chút tò mò, rốt cuộc loại người nào, mới thật sự là cô?

Sau khi chia tay với Lục Xuyên, Vương Minh Lăng chủ động đưa Kim Hạ đến ga điện ngầm, Mina ngồi ở vị trí phó điều khiển, Kim Hạ ngồi ở ghế sau. Vương Minh Lăng tìm hiểu: “Kim Hạ, sao cô lại quen biết với Lục Xuyên?”

Kim Hạ đoán được anh sẽ hỏi vấn đề này, bình tĩnh: “Vô tình chạm mặt ở trên đường, khi đó tôi cũng không biết anh ta là cục trưởng cục quản lý đất đai.”

Mina cười khê: “Vô tình chạm mặt có thể làm cho anh ta nhớ rõ cô? Nói vậy cô phải làm cái gì khiến anh ta có ấn tượng sâu sắc như vậy?”

Kim Hạ ồ ồ định hô hấp: “Khi đó tôi đang gọi điện thoại, không cẩn thận đụng vào anh ta, hoảng sợ, di động liền rơi trên mặt đất, anh ta nhặt lên giúp tôi, có lẽ thế cho nên mới nhớ rõ tôi.”

Mina hừ một tiếng: “làm sao có thể có chuyện khéo như vậy?”

Kim Hạ không giải thích tiếp, Mina bọn họ tin hay không là chuyện của bọn họ, cô muốn nói chỉ có thể, không có khả năng nói nhiều hơn.

Vương Minh Lãng cảm thấy không nhất thiết phải tiếp tục hỏi, với bối cảnh Kim Hạ, không có khả năng có quan hệ cá nhân với Lục Xuyên, hẳn là như lời nói của bọn họ, gặp qua một lần. Anh quay đầu nhìn Mina: “Nana, cô cảm thấy thái độ của Lục Xuyên như thế nào?”

Mina trầm tư một lát: “Với tình hình trước mắt, hình như anh ta không có ý định cùng công ty chúng ta xúc tiến xâm nhập.”

Vương Minh Lãng gật đầu: “Tôi cũng đoán là như vậy, Trước chúng ta, hẳn là có các thương nhân buôn bán nhà đất tiếp xúc với anh ta rồi, có lẽ điều kiện tốt hơn nên anh đã có ý định không muốn hợp tác.”

Mina lắc đầu: “Anh ta còn chưa đến mức đó, nếu đã có quyết định, anh ta sẽ không đến ăn bữa cơm hôm nay, còn nhận tài liệu của chúng ta. Theo lý giải của tôi, anh ta hẳn còn đang phán đoán, hôm nay là muốn thử chúng ta một chút, tiếp theo hợp tác có thể thành hay không, phải xem thành ý của chúng ta.”

“Ừm, vậy bắt miếng bánh thơm ngon hấp dẫn này, chúng ta nhất định phải lấy cho bằng được.” Vương Minh Lãng đánh tay lái sang bên trái một chút: “Hơn nữa Lục Xuyên người này bối cảnh rất vững chắc, về sau vị trí cục trưởng tổng cục, nhất định là của anh ta, cho nên từ giờ trở đi, phải xây dựng mối quan hệ thật tốt với anh ta.”

Mina cười duyên: “Chuyện này còn cần anh nhắc nhở sao? Trong nhà nước ai chẳng biết, Lục Xuyên chính là thái tử cục quản lý đất đai, chỉ còn chờ đủ tuổi để đề bạt lên trên.”

Vương Minh Lãng cười cười, chậm rãi dừng xe ở ven đường: “Kim Hạ, cô xuống xe ở đây chứ?”

Kim Hạ gật đầu: “Cảm ơn Vương tổng.” Tiếp theo cầm túi vải của mình nhảy xuống xe. Cô hiểu được Vương Minh Lãng muốn nịnh bợ Lục Xuyên, nhưng muốn mang cô theo vào cuối tuần thì không hiểu, hình như anh ta đã hiểu lầm, nghĩ rằng mình có thể giúp đỡ gì cho sự nghiệp của anh ta.

Nhưng mà cho dù anh ta hiểu lầm, Kim Hạ vẫn không dám từ chối, dù sao cuối cùng thời gian sẽ chứng minh là anh ta đã phí công, đến lúc đó anh ta sẽ không mang cô đi xã giao nữa.

*

Kim Hạ ở trong một khu nhỏ trống trải, nhà trọ nhỏ bảy tầng, Trên mái nhà của tòa nhà có một căn phòng giản dị, cũng vừa đủ cho hai người ở lại, tiền thuê nhà so với bảy tầng dưới thì rẻ hơn, nhưng so với thuê chung ngăn cách ra thì cũng đắt hơn nhiều.

Lúc trước thuê phòng này Kim Hạ cũng hơi do dự, nhưng nghề tay trái của cô thật sự không thích hợp thuê chung nhà với người khác, cho nên cứ việc thuê căn phòng lớn này so với thuê chung ngăn cách ra thì đắt hơn, bất quá có trợ cấp từ nghề tay trái, tính kĩ lại thì rẻ hơn nhiều so với khu thuê chung ngăn cách ra.

Trở lại chỗ ở, cô vọt vào tắm rửa trước, hôm nay chạy ngược chạy xuôi, khiến một thân đầy mồ hôi, cả người dính dính. Khi tắm, cô nhớ đến Lục Xuyên, cảm thấy rất thần kỳ, vốn dĩ nghĩ rằng chỉ là người sau khi quay đầu liền sẽ quên, không nghĩ đến thế nhưng lại chạm mặt lần thứ hai, không biết anh ta có thể đoán được cô đang làm cái gì hay không.

Nghĩ kĩ lại, có đoán được cũng không sao cả, dù sao với anh ta mà nói, cô làm cái gì hoàn toàn không quan trọng, hơn nữa nói không chừng người ta căn bản cũng không thèm đoán. Tự mình nhân đôi phiền não, liền khiến mình nặng đầu thêm.

Tắm sạch sẽ lau khô đi ra, cô mở laptop, đó là khi tốt nghiệp đại học, một đàn anh bán rẻ lại cho đàn em năm hai như cô. Mở ra ngân hàng trên mạng, cô xem xét kĩ tài khoản cá nhân, chuyển về nhà sáu ngàn tệ. Hàng tháng cô gửi về nhà ít nhất tám ngàn tệ, nhưng nghề tay trái số tiền thu vào không ổn định, có khi nhiều khi ít, cô cũng từng nghĩ đổi sang làm nghề tay phải, nhưng chẳng may bị chị Lưu bị tra ra, thì công tác của cô sẽ không còn, phiếu lưu như vậy cô không thể gánh vác.

Lúc học trung học, trưởng thôn muốn phát triển kinh tế nông thôn, phối hợp với khẩu hiệu quốc gia muốn làm GDP, xây dựng không ít nhà máy, vì thế nông dân ngày càng ít, ruộng đất cũng càng ngày càng ít, nông dân dần dần vào nhà xưởng, biến hóa nhanh chóng, thành công nhân, thu nhập cũng từng bước được cải thiện. Cha Kim Hạ và bà nội cũng chuyển lên trấn trên, nơi bọn họ ở gần trường học của Kim Hạ, đạp xe đạp là có thể đến.

Khi đó cha làm rừng ở Hán Lý, thu vào mỗi tháng đều phải tích trữ tiền dư trong một cuốn sổ con nhiều nếp nhăn, sau đó sổ tiết kiệm cũng không còn thịnh hành, thay đổi thành thẻ rút tiền ATM từ động cùng chỉ phiếu, Kim Hạ cũng làm cho cha một cái, chỉ thật lâu mới giúp ông biết rút tiền trong máy ATM như thế nào. Cha nói công nghệ cao như vậy ông không dùng đến, không bằng đến quầy.

Người có tuổi, tiếp nhận cái mới cũng rất khó khăn, thay đổi, cũng thật khó khăn.

Nhìn trên màn hình còn 1000.38 tệ, Kim Hạ không khỏi thở dài. Một ngàn tệ này ở trong lớp học còn có thể cho vay, tiền gửi về nhà còn thiếu hai ngàn tệ, bây giờ ví tiền cô chỉ có bốn trăm tệ, sinh hoạt phí tháng này, gọi xe đến Tương Vương triều hết 48 tệ, lần sau đến công ty nói Vương Minh Lăng chi trả.

Thở sâu, cô cầm di động, mở danh bạ ra, hai ngàn tệ gửi về nhà không thể thiếu, chỉ có thể đi mượn. bên chị Lưu vừa cấp thù lao tuần trước cho cô, cô ấy không khát nợ cũng đã là may mắn lắm rồi, muốn vay tiền cô ấy là chuyện không có khả năng, vẫn nên hỏi thăm bạn bè trước.

Có quan hệ tốt nhất với cô là Tôn Tuyết Mai đã mượn tiền cô mấy lần, bây giờ lại mở miệng, cô cảm thấy có chút ngượng ngùng, liền chuyển sang một quan hệ khác Diêu Linh cũng có thể được.

“Tiểu Linh, đang làm gì vậy?”

“Kim Hạ, tôi nói với cậu, tôi rất xui xẻo, ông chủ trước kia nghĩ cách bao nuôi tôi, tôi liền đạp mạnh vào cá mực phía dưới của hắn, bây giờ đang ở trên mạng tìm việc làm đây.”

Kim Hạ nghĩ rằng, trước tình huống này, cô sao có thể không biết xấu hổ mở miệng vay tiền, các cô là bạn học tốt nghiệp cũng nhau, công tác cũng không tốt gì, nếu muốn vay mượn hai ngàn cũng không phải là một số lượng nhỏ: “Cậu làm rất đúng, đối mặt với loại ông chủ này không thể chịu thua, trong công việc có lúc, không nhất thiết phải nén giận.”

Trần an Diêu Linh một chút, cô ngắt điện thoại, lại gọi ấy người khác, nơi này năm trăm, nơi đó ba trăm, chấp vá lung tung cuối cùng cũng được hai ngàn. Lấy ra một tờ giấy nhỏ, cô cẩn thận viết từng chữ ghi lại tên của từng người và số tiền đã mượn, không biết vì sao, phàm là đề cập đến chuyện tiền nong, cô phải tự tay ghi lại rõ ràng, mới cảm thấy chắc chắn.

Sau khi làm xong, cô đeo tai nghe, đăng nhập vào trang web Diêm Tâm ác ma, bắt đầu làm việc. Sinh ý buổi tối sẽ tốt hơn một chút, dù sao ngày mai cũng nghỉ, cô cũng không sợ làm đến nửa đêm.

Ngày hôm sau cô ngủ nhiều hơn một giờ so với bình thường, ra cửa hàng bán đồ ăn sáng ở bên ngoài khu trọ ăn một cái bánh bao, tiếp theo đi chợ mua đồ ăn. Lúc cô đi đã không còn sớm, đồ ăn còn lại để chọn là của người buôn bán nhỏ nghèo bán, cô nhìn nhìn, mặc dù còn chút lá cây, bắt quá gắt đi vẫn có thể ăn. Mua đồ ăn xong đi khi ngang qua hàng thịt heo, cô dừng lại bước chân, do dự có nên mua chút thịt hay không, lại nghĩ ngày hôm qua vừa mượn người ta hai ngàn tệ, bây giờ không phải là lúc ăn thịt xa xỉ, liền xoay người đi.

Về nhà, vo sạch gạo sau đó bỏ vào nồi cơm điện nấu, cô bưng cái chậu, đến hồ nước trong khu vườn nhỏ bên cạnh chủ cho thuê nhà giặt quần áo, ánh mặt trời ấm áp tỏa ra, từng lỗ chân lông trong thân thể đều hô hấp thông thuận, cô không tự giác được cất tiếng hát, là đồng dao ngày còn nhỏ trong thôn thường hay hát, không khỏi có chút hoài niệm lúc còn thơ, mặc vải bông, khi đó trên mặt dính đầy bùn đất, thế giới đơn giản như vậy.

Di động ở trong phòng, bỗng nhiên vang lên, trên tầng cao nhất im lặng, chỉ có tiếng gió nhẹ nhẹ, lẫn vào trong tiếng chuông, có vẻ chói tai hơn nữa. Cô nhanh chóng buông một nửa quần áo đã giặt sạch, hai tay chùi vào vạt áo, chạy chậm đến cái bàn trong phòng nhân điện thoại: “Vâng, Vương tổng?”

“Kim Hạ à, Lục cục trưởng vừa mới xác định cuối tuần anh ta có thời gian rảnh, cô chuẩn bị một chút, chín giờ sáng thứ bảy đến công ty, chúng ta cùng đi đón anh ta.”

Kim Hạ gật đầu: “được.”

“Nhớ biểu hiện thật tốt, nếu thành công bắt được hợp đồng kia, tôi sẽ thưởng lớn.”

Kim Hạ vừa nghe có tiền thưởng, máu có chút sôi trào: “Vâng Vương tổng, tôi đã biết.”

Cô không rõ vì sao Vương Minh Lăng muốn dẫn cô theo, đại khái vì cô quen biết Lục Xuyên, cho nên có thể có một chút tác dụng, tuy rằng cô không thừa nhận mình có thể ảnh hưởng đến đại cục, nhưng dù sao trốn cũng không thoát, nghĩ về tiền thưởng, cô chỉ có thể liều mạng.

3. Chương 3

Chương 3: Quy Tắc Ngâm

Sáng sớm ngày thứ bảy.

Kim Hạ thay áo sơ mi màu trắng mà trước kia phỏng vấn cô đã mặc, váy xòe ngắn cùng tất quần, tóc dài cột thành đuôi ngựa cao, trông có vẻ đầy sức sống. Lần trước mặc như vậy đến Tường Vương Triều là ngoài ý muốn, bình thường công việc của cô không tiếp xúc nhiều với khách hàng, cho nên sẽ ăn mặc đơn giản mộc mạc, bây giờ nếu đã biết phải đi tiếp Lục Xuyên, sẽ không thể ăn mặc không đúng mực.

Khi cô đến công ty, Mina đã đến trước, đang ngồi trên ghế sofa nhàn nhã đọc tạp chí mới. Ngón tay dài nhỏ miết miết trang sách, vằn xanh nhạt như thường bóng loáng non mịn, hoa văn trên móng tay lại thay đổi, chắc tối hôm qua mới làm đẹp, trang điểm màu khói, trong mê ly dụ hoặc phảng phất một tia trong mát, nước hoa Anna Sui, lễ phục nhỏ màu đen trễ ngực ôm sát thân cùng giày cao gót màu vàng, đến cả một phụ nữ là Kim Hạ, cũng hâm mộ ba phần.

Mina không chỉ đẹp, mà khi giơ tay nhất chân còn tản ra hơi thở lịch sự cao quý, đó là nhờ rèn luyện trong thời gian dài, mới có thể lưu lại được cái gì đó, Kim Hạ đi về phía trước, nhẹ nhàng nói: “Chị Na.”

Mina gật đầu, không hề ngược mắt nhìn cô: “Ngồi xuống chờ đi, phải vài phút nữa Vương tổng mới đến.”

Vương Minh Lăng chạy xe BMQs đời thứ bảy đến cửa công ty, gọi điện thoại cho Mina nói các cô đi ra. Cái gọi là phật dựa vào áo cà sa người dựa vào ăn mặc, công ty Vương Minh Lăng có thể không to lớn gì, nhưng xe của anh không thể không sang trọng. Theo hạng mục đã bàn bạc ở nhà hàng, có thể lãnh đạo liếc mắt cũng không nhìn đến công ty anh, nhưng đi ra ngoài bàn bạc kinh doanh, từng người có thể thấy Vương Minh Lăng anh đi xe gì, sao có thể đi một chiếc xe Geely hoặc là QQ, nên anh ta vì thế mà cũng mua sắm theo thời thế.

Mina mở cửa sau, muốn ngồi vào, Vương Minh Lăng gọi cô lại: “Nana, cô ngồi trước đi.” Anh ta có trực giác, Lục Xuyên có chút ý tứ với Kim Hạ, cho nên anh muốn xếp Kim Hạ ngồi ở phía sau, như vậy nếu Lục Xuyên lên xe, hai người có thể thuận lợi ngồi cùng nhau.

Mina cười khê, không sâu không cạn: “Hôm nay tôi không muốn ngồi phía trước.” Cũng không chờ phản ứng của Vương Minh Lăng, cô liền nghiêng người ngồi xuống, hiểu rõ, Vương Minh Lăng nghĩ ngày đó Lục Xuyên mời Kim Hạ ở lại ăn cơm là có ý tứ với cô, cho nên cố ý an bài hai người ngồi chung một chỗ, nhưng người đàn ông độc thân giống như Lục Xuyên vậy là vô cùng quý giá, mình sao có thể buồn tha.

Kim Hạ đã từng tình cờ đi nhờ xe của Vương Minh Lăng, nhưng chưa bao giờ ngồi vào vị trí phó điều khiển, cô luôn cảm thấy ngồi ở chỗ đó sẽ có áp lực, cho nên theo bản năng muốn tiến vào ghế sau, bị Vương Minh Lăng gọi lại: “Kim Hạ, cô ngồi ở phía trước.” Xem tư thế của Mina, bỏ qua Lục Xuyên là không thể, bây giờ khuyên cô ta đổi chỗ chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hòa khí, không đáng gì. Kỳ thật cũng tốt, dù sao hai nữ nhân này, chỉ cần một người có thể lấy lòng Lục Xuyên là được.

Xe chạy đến nơi đón Lục Xuyên, Kim Hạ thấy Vương Minh Lăng đẩy cửa xuống xe, cô cũng theo sát nhảy xuống, nhìn một vòng bốn phía chung quanh, không nhìn thấy bóng dáng Lục Xuyên. Cô nghĩ rằng, là lãnh đạo, luôn muốn tỏ ra tự cao tự đại, vì thế liền đứng thẳng thân mình chờ anh, không dám bày ra tư thế nhàn nhã.

Chừng nửa tiếng sau, Lục Xuyên mới từ trong khu nhỏ đi ra, mặc áo sơ mi màu xanh da trời vừa vặn với thân thể, có vẻ càng làm thân hình thêm cao ngất. Xa xa anh nhìn thấy Kim Hạ, mặc trang phục văn phòng, tăng thêm vài phần thành thực giỏi giang, so với bữa ăn hôm đó, lại có một loại cảm giác khác.

Vương Minh Lăng chạy nhanh đến nghênh đón, Lục Xuyên cười nói: “Vương tổng đợi có lâu không?”

Kim Hạ nghĩ, anh muộn nửa tiếng là chuyện rõ ràng trước mắt, còn cố ý hỏi, thật là dối trá.

Vương Minh Lăng lắc đầu, nghiêm túc nói: “Chờ Lục cục trưởng, bao lâu cũng đáng.” Không thể nói dối chính mình vừa đến, cho anh ta biết mình đã đợi, hơn nữa là cam tâm tình nguyện chờ.

Hai người cười lại hàn huyên một phen, Mina đứng lúc ra khỏi ghế sau xe, thản nhiên: “Lục cục trưởng mời.”

Lục Xuyên lơ đãng ánh mắt quét qua Kim Hạ, trên mặt cô lộ ra nụ cười nhạt, tư thế đứng rất quy củ, cặp mắt đẹp như nước mùa thu lễ phép nhìn anh, cùng biết vâng lời ngày đó không giống, hôm nay khi cô nhìn vào mắt anh không có lảng tránh, nghĩ Vương Minh Lăng đã nói qua với cô, nhắc cô đó là nhân vật trọng yếu, cần phải hầu hạ tốt.

Cúi người xuống, anh ngồi vào trong xe, Mina cũng đi theo nhanh nhẹn ngồi xuống, Vương Minh Lăng chạy nhanh vài bước đến bên phía điều khiển, Kim Hạ thấy thế, chạy nhanh mở cửa xe ở vị trí phó điều khiển ngồi xuống.

Sau khi xe khởi động, Lục Xuyên ổn định chỗ ngồi, từ góc độ của anh vừa vặn có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt của Kim Hạ. Mina cố ý nâng nhẹ chân, lễ phục nhỏ màu đen bị kéo lên trên chút, bắp đùi trắng nõn dường như lộ ra một nửa: “Lục cục trưởng là người ở đây phải không?”

Lục Xuyên gật đầu: “Tôi sinh ra ở đây.” Dừng một chút, anh hỏi: “Không biết tiểu thư Mina là người nơi nào?”

Mina cười duyên: “Lục cục trưởng, anh đừng khách khí như vậy, gọi tôi là Nana được rồi.” Tay trái cô ta vuốt vuốt sợi tóc, con mắt truyền điện liếc qua: “Anh cảm thấy tôi là người nơi nào?”

Khóe môi Lục Xuyên hơi cong lên: “Với bộ dáng tiểu thư Mina, vẻ đẹp sắc nét như thế này, có thể đoán cô đến từ vùng sông nước Chiết Giang.”

Anh không hề sửa đổi xưng hô với cô, bấy nhiêu đó làm cho Mina cảm thấy có chút thất bại, đôi môi lộ ra một nụ cười xinh đẹp, cô lên giọng: “Lục cục trưởng đoán thật giỏi, tôi đúng là người Tô Châu.”

“Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng.” Lục Xuyên nhìn Mina gật đầu: “Tô Châu là nơi đất thiên người tài, quả nhiên là nơi có phong thủy thuận lợi sản sinh người tài nhất.”

Mina cười cười: “Lục cục trưởng quá khen.”

Lục Xuyên nhìn Vương Minh Lăng: “Nghe giọng của Vương Tổng, hẳn là từ đông bắc đến.”

Vương Minh Lăng cười hớ hớ gật đầu, qua kính chiếu hậu cùng Lục Xuyên liếc nhìn một cái: “Tôi chính là người Cát Lâm.”

Lục Xuyên nhìn lại Mina: “Đố cô, ba vật quý của phía đông là gì?”

Mina thuận miệng nói ra: “Nhâm sâm, lông chồn, nhung hươu.”

Vương Minh Lăng tiếp lời: “Những thứ đó ở quê tôi có nhiều, ngày khác sẽ biếu một ít cho cục trưởng.”

Lục Xuyên không lên tiếng, nhưng cũng không có nói không, nhìn sang vị trí phó lái: “Kim Hạ, cô là người vùng nào?”

Vương Minh Lăng và Mina đều nghe rõ ràng, Lục Xuyên gọi thẳng tên Kim Hạ, cũng không có khách khí nói hai chữ tiểu thư.

Kim Hạ cũng không cảm thấy xưng hô như vậy có gì không tốt, anh ta là đối tượng ông chủ cô muốn cô lấy lòng, cần gì phải sử dụng xưng hô tôn trọng với cô. Quay sang, cô mỉm cười nhìn Lục Xuyên: “Lục cục trưởng, tôi là người Sơn Tây.”

“Sao?” Lục Xuyên có chút hứng thú: “Sơn Tây kinh tế phát triển, làm giàu cho người dân. Cô làm sao có thể đến Bắc Kinh ngàn dặm xa xôi này để làm việc?”

Kim Hạ thẳng thắn thành khẩn: “Ở quê nhà công việc không dễ tìm, Bắc Kinh là thành phố lớn, cơ hội nhiều hơn.” Cho dù ở Sơn Tây mỏ quặng tài nguyên phong phú, nhưng để có thể lấy được quyền khai thác, đương nhiên sẽ không phải là người vô danh như cô. Đa số mọi người đều không với tới chén canh này, tài phú hai cực phân hóa nghiêm trọng. Cô ở quê nhà có thể tìm công việc, tiền lương còn không bằng một phần ba Bắc Kinh, khó trách mọi người từ khắp nơi trong cả nước đều đổ xô về nơi này.

Tim Lục Xuyên như gương sáng, cô cũng giống những người đổ xô đến Bắc Kinh, cất giấu một giấc mộng thủ đô, giống như người Trung Quốc hướng đến nước Mỹ, nói nước Mỹ là mộng, người Mỹ ở các châu lục khác hướng đến Newyork, nói Newyork là mộng, Trung Quốc có mộng Bắc Kinh, mộng Thượng Hải.

Bất quá một giai cấp dưới, đối với một giai cấp cao hơn, luôn luôn nhìn xa xa.

Anh sửa lại tay áo kéo xuống chút, chậm rãi nói: “Cơ hội ở Bắc Kinh quả thật rất nhiều, cũng phải nắm chắc mới được.”

Kim Hạ cảm thấy ngữ khí trong lời nói này của anh, tựa hồ có thâm ý, nhưng cụ thể ám chỉ cái gì cô không chắc chắn lắm, liền cái hiểu cái không gật gật đầu.

*

Đến phía trước, là hội quán Văn Tuyền Kim Hạ đã tra qua ở trên mạng, nghe nói từng tiếp hoàng đế vi hành đến đây nghỉ hè, sau lại bị một người thần bí thu mua, đổi thành hội quán hưu nhàn như bây giờ, phong cách vẫn giữ nguyên ngôi trắng mái lá xanh mộc mạc như xưa, tiêu phí không cần phải nói, giá cả đương nhiên làm dân chúng ghen hòng nhìn trân trời. Để lấy lòng Lục Xuyên, xem ra Vương Minh Lăng đã bỏ xuống tiền gốc.

Phía sau hội quán có ngọn núi, nghe nói trước kia là khu vực săn bắn. Lục Xuyên cùng Mina ngồi trên xe hàng ngắm cảnh, Kim Hạ cũng Vương Minh Lăng ngồi ở phía sau, Mina làm như có chút hiểu biết với nơi này, thao thao bất tuyệt trò chuyện lịch sử chỗ này chỗ kia.

Kim Hạ nghĩ rằng, chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên Mina đến nơi này, có cô ấy ở đây, mình sẽ không chịu áp lực, không cần tiếp đón Lục Xuyên, chỉ cần ngồi ở phía sau, im lặng thưởng thức phong cảnh là được. Nếu chỉ mình cô, tuyệt đối không có cơ hội đến nơi như vậy, không bằng nhân cơ hội này, hưởng thụ thật tốt.

Phong cảnh hai bên, xanh um tươi tốt, có rất nhiều cây cổ thụ không biết tên, không biết sống ở đây bao nhiêu năm, chứng kiến qua bao nhiêu lần hưng suy. Trong rừng cây, ngẫu nhiên sẽ có một con hươu sao chạy ngang qua, cẩn thận nhìn xung quanh, tiếp theo lại nhảy lên chạy đi. Xa xa có một cái hồ, mặt hồ ánh lên ánh sáng ngày hè, một mảnh lân quang mê ly.

Xe ngắm cảnh vòng đến mặt hồ kia, là sân gôn, mặt cỏ được cắt tỉa gọn gàng, dọc theo mặt đất mọc tràn lan. Vương Minh Lăng dẫn đầu xuống xe, chạy đến chỗ phục vụ thuê dụng cụ, Lục Xuyên cũng Mina sóng vai đi đến, đang nói chuyện lịch sử, Kim Hạ im lặng đi theo sau bọn họ, không xen vào nói, cũng không muốn xen vào.

Sau khi người phục vụ gôn đưa bọn họ ra sân, Lục Xuyên đề nghị: “Không bằng chúng ta đấu một trận đi.”

Vương Minh Lăng lập tức vỗ tay phụ họa: “Tốt, tôi đang muốn đấu với Lục cục trưởng một trận.”

Mina cười vẻ mặt thoải mái: “Đã lâu không chơi bóng, không biết kỹ thuật có giảm không.”

Kim Hạ không hé răng, đánh Golf là chuyện của ba vị lãnh đạo bọn họ, cô sẽ không ngây thơ nghĩ trận đấu này bao gồm cả cô.

Lục Xuyên thấy cô trầm mặc, liền hỏi: “Kim Hạ, cô thì sao?”

Kim Hạ hơi giật mình, lập tức xua tay: “Ngại quá, tôi không biết đánh Golf.”

Lục Xuyên cười cười: “Không có việc gì, cô không biết đánh thì vào một đội với tôi, tôi có thể chỉ cho cô.”

Kim Hạ do dự, không rõ vì sao anh lại nói như vậy, để cho cô cũng một đội chơi bóng với anh, có chỗ nào tốt sao.

Vương Minh Lăng hiểu ý hát đệm: “Kim Hạ, cô cùng một đội với Lục cục trưởng, đã sớm nghe kỹ thuật đánh golf của Lục cục trưởng rất tốt, nếu cô không phối hợp với anh ấy, tôi nhất định sẽ thua rồi.”

Kim Hạ đành phải gật đầu, nếu bây giờ từ chối, nói không chừng Vương Minh Khang có thể sẽ bóp chết cô.

Lục Xuyên ngoắc ngoắc tay gọi cô: “Lại đây.”

Kim Hạ thuận theo đi qua, Lục Xuyên đưa gậy đánh gôn cho cô: “Thử xem.”

Kim Hạ nhìn khuôn mặt cùng cặp đôi mắt như điêu khắc của anh, đoán không ra sau lưng anh tính toán cái gì, đành phải nhận gậy golf trong tay anh, làm giống như trong TV, bày ra tư thế như trái bầu trong bức tranh hồ lô.

Lục Xuyên đứng phía sau nhìn cô, cánh tay sát lại vòng qua cô, nắm cánh tay phải của cô kéo xuống chút: “Tay phải phải hạ thấp xuống.”

Hơi thở nóng rực phun vào gáy Kim Hạ, cô theo bản năng rút lui sang bên cạnh, lại vẫn ở trong hai cánh tay có lực như gông cùng xiềng xích của anh.

Lục Xuyên nhìn thấu hết phản ứng của cô, khéo môi gợi lên một độ cong rất nhỏ, thì ra cô còn rất miễn cảm: “Thắt lưng phải cong một chút.”

Kim Hạ chịu đựng nhột nhột bên tai, theo lời nói cong thân mình xuống, thắt lưng phía sau chạm vào người Lục Xuyên, anh tự tay cầm, sau lại dạy: “thắt lưng phải thả lỏng.”

Kim Hạ gật đầu, khẽ ừ một tiếng. Đây là, anh đang mượn cơ hội chiếm tiện nghi?

Nghĩ đi nghĩ lại, lại không chắc chắn mười phần. Nếu anh muốn sờ phụ nữ, Mina đã có sẵn, anh cần gì phải tốn tâm tư trên người cô, huống chi cô quá bình thường, có tư sắc gì có thể khiến anh nhìn trúng.

Cô chính là không thích, cho người ta sờ soạng không công như vậy, không có hay ho gì.

Giúp cô sửa lại tư thế thật chuẩn, Lục Xuyên buông cô ra: “Đánh thử xem.”

Kim Hạ nhìn quả cầu nhỏ màu trắng ở mắt cá chân, trên tay dùng sức một cái, quả cầu phát ra tiếng động đáp lại bay ra ngoài, trên bầu trời tạo ra một đường cong xinh đẹp.

Lục Xuyên mỉm cười vỗ tay: “Đánh rất tốt.”

Vương Minh Lăng cũng kinh ngạc: “Kim Hạ, cô giỏi nha, không ngờ cô cũng có tiềm năng như vậy.”

Lục Xuyên cười nói: “Vương tổng, anh nói để cho Kim Hạ quấy rầy tôi, anh tính sai rồi.”

Vương Minh Lăng cúi đầu khom lưng: “Phải là Lục cục trưởng có mắt nhìn, liếc mắt một cái liền nhìn ra Kim Hạ là nhân tài có thể đào tạo.”

Lục Xuyên nhìn nhìn Kim Hạ, nói với Vương Minh Lăng: “Vậy hôm nay tôi và cô ấy mỗi người một cây, xem ra các anh không đánh thắng được chúng tôi.”

Vương Minh Lăng sáng khoái đáp ứng: “Được!”

Kết quả trận đấu, tất nhiên là Lục Xuyên thắng, Vương Minh Lăng và Mina đều đánh thua, không dám hào hứng, bất quá khả năng đánh golf của Lục Xuyên thật sự cao siêu, cho dù bị tay mơ như Kim Hạ cản trở, vẫn làm cho bọn Vương Minh Lăng đánh bóng vào hồ nước.

Sau khi đánh golf xong, Vương Minh Lăng dự định mở tiệc tối ở hội quán, mời Lục Xuyên uống rượu, lúc vào chỗ ngồi, anh cố ý để chỗ ngồi bên cạnh Lục Xuyên cho Kim Hạ, trải qua trận đánh golf vừa rồi, anh hoàn toàn xác định Lục Xuyên có ý tứ với Kim Hạ.

Kim Hạ không thể từ chối, đành phải ngồi xuống bên cạnh Lục Xuyên. Vương Minh Lăng cùng Mina mời người mời anh một ly rượu, tiếp theo Vương Minh Lăng nói: “Kim Hạ, cô cũng phải kính Lục cục trưởng một ly, anh ấy đã dạy cô đánh golf, cô nên gọi anh ấy một tiếng sư phụ.”

Kim Hạ không khỏi có chút oán thâm, đây cũng không phải cô cầu muốn học, lại còn bị anh ta chiếm tiện nghi, bây giờ phải kính rượu cảm ơn anh ta đã chỉ bảo cô chút ít, không phải quá điên sao. Nhưng bao nhiêu bất bình, cũng chỉ có thể khóa ở trong lòng, cô bưng ly rượu lên, mỉm cười nhìn Lục Xuyên: “Lục cục trưởng, cảm ơn anh hôm nay đã dạy tôi chơi bóng.”

Lục Xuyên không nói gì, chỉ nhìn cô, tuy rằng tầm mắt cô cất giấu một chút lo lắng, nhưng vẫn không có lảng tránh. Giấy lát sau, anh cười nâng ly, chạm nhẹ vào ly rượu trong tay cô, phát ra một tiếng vang trong trẻo.

Sau khi cụng ly, anh nói: “Cô có khả năng trời cho. Tôi từng dạy những người khác, lần phát đầu tiên đều đánh không đến cầu.”

Mina cướp lời nói tiếp: “Vì sao?”

Lục Xuyên quay đầu nhìn cô một cái, lại quay lại nhìn Kim Hạ: “Người bình thường khi vung gậy, thất lực theo bản năng đều thẳng lên, như vậy sẽ làm tăng khoảng cách của gậy golf, đánh sẽ không đụng cầu, nhưng cô ấy không có như vậy.”

Kim Hạ nhợt nhạt cười: “Cảm ơn Lục cục trưởng đã khích lệ.”

Khi cô cười lộ lên, hai con mắt sáng như vì sao, giống như có mảnh thủy tinh chui vào bên trong, khiến cho Lục Xuyên nháy mắt trở nên ngẩn người.

Vương Minh Lăng còn nói: “Kim Hạ, vừa rồi, là đại biểu cho chính cô, bây giờ là thay mặt cho công ty lại kính Lục cục trưởng một ly, nhờ ngài sau này chiếu cố chúng tôi nhiều hơn.”

Kim Hạ đành phải bưng bình rượu lên, đổ đầy một ly rượu ỳnh và Lục Xuyên, cô chưa từng uống rượu trắng, vừa rồi chỉ là một ly nhỏ, đã làm dạ dày cô nóng lên: “Lục cục trưởng, tôi lại kính ngài một ly.” Về phần vì sao kính, Kim Hạ đã quên nói, cô vốn là người không biết ăn nói.

Với chuyện mời rượu ai đến Lục Xuyên cũng không cự tuyệt, cười lại cụng một lần với cô, hai người uống một hơi cạn sạch.

Kim Hạ không chịu nổi lượng rượu, chỉ sau hai chén, trên mặt đã ửng hồng, ở trong mắt Lục Xuyên, khi Vương Minh Lăng lại muốn khuyên cô tiếp rượu, thay cô đỡ: “Được rồi, anh chỉ giải để cho người ta có gái nhỏ đi đầu, mình lại núp ở phía sau, rượu ngày hôm nay, người nên mời tôi nhất, chính là anh.”

Vương Minh Lăng nhanh nhẹn nâng ly, ra vẻ đáng thương: “Là lỗi của tôi, là lỗi của tôi. Lục cục trưởng, hai anh em chúng ta hôm nay không uống đến say mềm, sẽ không về, cũng cho anh nhìn thấy thành ý của anh em như tôi đối với anh.”

Lục Xuyên cười cười: “Chỉ sợ tửu lượng anh không được thôi.”

Thế là hai người cứ như vậy mà uống, trong bữa tiệc lúc rảnh rỗi, Kim Hạ vụng trộm liếc nhìn Lục Xuyên một cái, đây là, anh đang giúp cô giải vây?

Lục Xuyên không phải là chủ ngồi không, Vương Minh Lăng cũng không phải đèn cạn dầu, hai người tửu lượng ngang nhau uống một lúc lâu, cuối cùng Lục Xuyên buồn ly rượu trước: “Không uống, lại uống nữa sẽ say mất.” Nói xong anh liếc nhìn Kim Hạ một cái, vẻ mặt ý vị sâu xa đứng lên.

Vương Minh Lăng rất nhanh thức thời buông chén rượu, cười làm lành: “Tửu lượng của Lục cục trưởng thật lớn, thật sự không có đối thủ.”

Kim Hạ nhẹ nhàng thở ra chút, cơm cũng ăn rồi, rượu cũng uống rồi, cũng nên tan cuộc thôi.

Quả nhiên Vương Minh Lăng vẫy tay: “Mina, Kim Hạ, các cô về phòng trước, Tôi cùng Lục cục trưởng nói chuyện riêng với nhau một lát.”

Kim Hạ cầu còn không được, chậm rãi đứng lên: “Vậy Lục cục trưởng, Vương tổng, tôi thất lễ trước.” Nói xong thật cẩn thận rời khỏi phòng.

Mina đoán Vương Minh Lăng có thể muốn nói chuyện chính sự với Lục Xuyên, chính mình không tiện nhúng tay, cũng đứng lên theo: “Tôi cũng đi đây.”

Vương Minh Lăng đặt tổng cộng ba căn phòng, Lục Xuyên và anh mỗi người một gian, Mina và Kim Hạ ở chung một gian. Sau khi ra khỏi phòng, Kim Hạ thấy Mina đi ngược hướng với hướng trở về phòng, liền cả gan hô câu: “Chị Na, chị đi nhầm, phòng ở bên này.”

Mina quay đầu liếc nhìn cô một cái, ném một câu: “Tôi muốn đi SPA.” Liền thướt tha đi khỏi.

Phí SPA của Mina chắc là do Vương tổng chi trả, nhưng cô thì vụn vụn không có khả năng, Kim Hạ nghĩ như vậy, cũng không dám đi dạo đây đó ở Vân Tuyền, ngoan ngoãn trở về phòng.

Vừa qua chín giờ, cô còn chưa có buồn ngủ, bất quá bởi vì hai ly rượu trắng, đầu óc có chút nóng lên. Đồ sập xuống chiếc giường của mình, xộp xộp mềm mềm, cảm giác khô ráo, thân mình cô không khỏi bay bổng, cọ cọ tấm chăn trắng mềm dưới thân, buồn ngủ không hiểu vì sao ập đến, không lâu sau liền ngủ say.

Lúc sắp đến mười một giờ, di động vang lên tiếng chuông bén nhọn, Kim Hạ đột nhiên tỉnh lại, đầu óc choáng váng khó chịu. Lấy ra di động từ trong túi xách, cô phát hiện người gọi là Vương Minh Lăng: “Vâng, Vương tổng?”

“Kim Hạ à, này, cô đến phòng của Lục cục trưởng đi, anh có chút việc muốn bàn bạc với cô.”

4. Chương 4

Chương 4: Quy Tắc Ngầm Thành Công

Tuy rằng Kim Hạ vừa mới tốt nghiệp, kinh nghiệm xã hội còn thiếu, nhưng vẫn nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Vương Minh Lăng, Lục Xuyên sao có thể muốn bàn bạc công chuyện với cô, rõ ràng là kế hoạch bao nuôi cô. Cô chỉ là ngoài ý muốn, Lục Xuyên coi trọng không phải Mina, mà là cô, tuy rằng biểu hiện hôm nay của anh, vài lần khiến cô hoài nghi chuyện đó, nhưng cô chưa bao giờ thật sự nghĩ đó là sự thật.

Cô vốn tưởng rằng, cả đời cô sẽ trôi qua vất vả bất an như vậy, sẽ không gặp bất cứ chuyện bất ngờ nào. Nhưng bây giờ Vương Minh Lăng gọi điện nói những lời này, giống như ở trong sa mạc được uống nước mát, làm cho người sắp chết héo vì khô cạn như cô nhìn thấy tia hy vọng, hai mắt dần dần nổi lên ánh sáng rực rỡ.

Đối với Vương Minh Lăng mà nói, cô thì có cũng được không có cũng không sao, tìm một người thay thế bộ phận tuyên truyền như cô dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ Lục Xuyên có hứng thú với cô, đây là chuyện ngay cả Mina cũng không làm được, mà cô lại có thể, đây là điểm khác biệt mà cô có thể cạnh tranh với người khác.

Ở trong đầu một suy nghĩ nào đó, từ chỗ sâu trong óc cuộn cuộn trào ra, cuốn bọt biển màu trắng ồ ồ di động trên mặt biển, càng ngày càng sáng ngời, càng ngày càng rõ ràng, dần dần, khóe miệng của cô cong lên, bờ môi tươi cười còn có vài phần ý mỉa, như thay đổi thành một người khác. Có lẽ cô biết chính mình sớm muộn cũng đi đến bước này, chính là không nghĩ đến, cơ hội tới quá nhanh như vậy, phải nắm bắt thật chặt!

Ra vẻ do dự, cô nhẹ giọng hỏi: “Vương tổng, đã quá trễ rồi, có chuyện gì không thể nói vào ngày mai sao?”

Vương Minh Lăng kiên nhẫn giải thích: “Kim Hạ, cô cũng biết Lục cục trưởng là người có địa vị, anh ta công tác bề bộn nhiều việc, khó thu xếp thời gian, cô phải đi đi.”

Kim Hạ cắn môi, có vẻ thực gian nan: “Nhưng Vương tổng, tôi đã đi ngủ rồi, nếu không thì ngày mai, ngày mai tôi sẽ sang sớm.”

“Ban ngày thực không có thời gian, cô mới đi làm, còn non nớt, Lục cục trưởng kinh nghiệm phong phú, có thể giúp chỉ bảo cho cô một chút. Cô có hiểu hay không, gặp một quý nhân, có thể bớt phần đầu mười năm.”

“Nhưng Vương tổng, tôi không có quyền tâm tiến tới, chỉ muốn làm công việc bình thường. Nếu ngày mai Lục cục trưởng không có thời gian, thì chờ khi nào anh ta có thời gian rồi nói sau, hoặc là tôi gọi điện thoại qua cũng được.”

Vương Minh Lăng nhẹ nhàng khuyên nửa ngày, Kim Hạ cứ lưỡng lự không chịu, vì thế anh ta cũng nổi giận, bình thường tính tình tốt đều dùng để lấy lòng lãnh đạo, đối với một cấp dưới anh ta không cần phải cúi mình như vậy: “Kim Hạ, mọi người đều là người hiểu biết, tôi sẽ không quanh co lòng vòng. Lục Xuyên coi trọng cô, tôi muốn cô đi, lại nói cô đi cũng không có hại gì cho cô, nếu ký kết được đề mục này, không thể thiếu công lao của cô.”

Độ cong trên khóe môi Kim Hạ càng sâu, Vương Minh Lăng cũng sắp mất kiên nhẫn, sẽ càng làm tăng thêm giá trị của bản thân: “Vương tổng, ngài biết tôi rồi, tôi không xinh đẹp, cũng không biết ăn nói, không bằng để cho Mina đi đi, bộ dạng cô rất đẹp, lại biết ăn nói, đã quen với những loại trường hợp này, sẽ không làm mất mặt ngài.” Mina đi spa, đến bây giờ còn chưa có trở về, không biết đã đi đâu rồi.

“Có thể để cho cô ấy đi tôi còn ở đây đòi co với cô làm gì?” Vương Minh Lăng nặng nề thở dài, cũng không biết sở thích của Lục Xuyên lại quái dị như vậy: “Nhưng anh ta lại chỉ đích danh cô, cô không đi cũng phải đi, trừ phi, cô không muốn làm việc ở đây nữa.”

Ngụ ý, nếu cô không đi, Vương Minh Lăng sẽ sa thải cô. Trước mắt tình trạng kinh tế của cô như đang lấy trứng chọi với đá, nếu mất đi công việc này, để tìm được công việc khác thật sự khó khăn, cô không thể ăn vốn ban đầu, hàng tháng phải kiên trì gửi về nhà tám ngàn, cô nghỉ một tháng thì nghỉ luôn đi.

Mỉm cười, Kim Hạ cố ý trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Vương tổng, anh thấy đó tôi chỉ làm bên tuyên truyền của công ty, công việc của tôi không bao gồm qua đêm với lãnh đạo, dù sao anh vẫn không thể tránh cho tôi tiền tuyên truyền, lấy tiền như bên quan hệ xã hội đúng không? Nếu không, anh làm được thì tôi đi được.” Ngữ khí của cô tuy rằng hiền lành, áy náy suy nghĩ đã trở nên cương ngạnh, nhưng Lục Xuyên chỉ tên muốn cô, cô có may mắn gặp đàm phán có ưu thế.

Vương Minh Lăng thấy cô cũng có chút cảm xúc, nghĩ rằng, vậy không thể được, chính mình vừa biểu cho Lục Xuyên chút tiền, hình như còn chưa đủ nhét rằng, bây giờ thật vất vả anh ta mới có hứng thú với Kim Hạ, nếu mình lại để nha đầu kia chạy mất, chẳng phải là tự hủy tương lai sao: “Như vậy đi Kim Hạ, tôi cũng biết chuyện này rất ủy khuất cho cô, tôi đây, cũng không phải người tàn nhẫn, sẽ không để cô không công kính dâng cho công ty, hôm nay nếu cô đi, về sau, hàng tháng tôi tăng lương cho cô thêm hai ngàn.”

Kim Hạ cười khẽ, Vương Minh Lăng quả nhiên là cáo già, ai biết hai ngàn này có phải là lời nói suông hay không, ngày sau lại nói là lời hứa khi say, hơn nữa lùi lại vạn bước nói, dù thực sự tăng lương cho cô, ai biết cô có thể làm ở đây bao lâu: “Vương tổng, chuyện tiền lương chúng ta bàn lại sau, loại chuyện bồi lãnh đạo qua đêm này, bình thường ngài cùng Mina hợp tác như thế nào, cũng hợp tác với tôi như thế đi.”

Vương Minh Lăng sửng sốt, không nghĩ đến bình thường nhìn cô im lặng như vậy, nhưng chuyện biết cũng không ít, mỗi lần Mina bồi giường, thù lao trả đều khác hết, mỗi tháng trả tiền cho cô còn thêm một phần nhỏ không phải tiền lương của cô là tiền lên giường tiếp khách. Trầm mặt một lát, anh cắn răng: “Có thể.” Dù sao chút tiền này không cho cô, cũng phải đưa cho Mina, chỉ cần cô gạt đầu, hết thấy đều có thể.

Kim Hạ vừa lòng, may mắn cô xem qua báo cáo tài vụ của Vương Minh Lăng, đối với phí tiếp khách trong đó nổi lên nghi ngờ, mỗi lần không nhiều không ít vừa vặn một vạn tệ, cho nên cô liền lớn mật đoán, không nghĩ đến Vương Minh Lăng dễ dàng cắn câu như vậy. Thanh thanh cổ họng, cô ngoan ngoãn nói: “Vậy làm phiền Vương tổng chuyển khoản vào tài khoản lương của tôi đi.”

Biểu hiện của Kim Hạ hoàn toàn ngoài ý muốn của Vương Minh Lăng, nhưng đầu tiên, chút tiền này bắt luận đặt lên người ai, tóm lại đều phải đặt ra ngoài, cho nên anh cũng không đau lòng, thứ hai, dùng tiền có thể thu phục Kim Hạ, trên đời không có chuyện nào đơn giản hơn thế này, anh còn sợ cô giữ tính tình thanh cao vừa khóc lại nháo sông chết cũng không đi.

Tin nhắn từ ngân hàng rất nhanh gửi đến di động Kim Hạ, cô vẫn làm bộ vô tội nói: “Cảm ơn Vương tổng. Tôi còn có một chuyện, vừa rồi ngài nói tăng lương cho tôi, đây không phải là lời nói suông chứ?”

Vương Minh Lăng cười cười: “Đương nhiên không phải, tôi nói chuyện luôn giữ lời, ngày mai liền gọi cho bộ phận tài vụ.” Nếu không phải Lục Xuyên coi trọng cô, anh sao có thể bị một nha đầu nhỏ quản chế mọi ngã, cũng thế, một tháng hai ngàn tệ chỉ là số tiền trình tiết nhỏ như hạt vừng, chờ Lục Xuyên hết hứng thú với cô, anh ta sẽ lấy cớ giảm tiền lương của cô là xong.

Ngắt điện thoại, Kim Hạ xem tin nhắn từ ngân hàng, sau khi xác nhận chính xác số lượng tiền trong tài khoản, liền chải lại tóc cho tốt, sửa sang lại áo sơ mi vì nằm ngủ mà có chút nhăn, nhìn khuôn mặt mình trong gương, giờ phút này hình như có chút xa lạ. Cô cười cười, ít nhất Lục Xuyên tuân thủ lịch sự, không phải là con heo ngồi không hưởng lợi. Cùng là bán đứng thân thể, cô so với lần đầu tiên của mười người chọn nghề làm gái này, có thể nói là may mắn đi.

*

Gõ cửa phòng Lục Xuyên, một lát sau, cũng không có hỏi là ai, anh liền mở cửa ra, Kim Hạ ngẩng đầu, anh vừa mới tắm xong, thân trên trần trụi sáng bóng, cơ bụng hình chữ vương trần đầy lực lượng, nửa người dưới cài khăn tắm lớn màu trắng.

Anh gạt đầu với cô: “Vào đi.”

Kim Hạ cúi đầu, trầm mặt đi vào, Lục Xuyên nhìn theo phía sau cô, lấy khăn mặt lau khô tóc ướt: “Muốn uống gì?”

Kim Hạ lắc đầu: “Không cần, cảm ơn Lục cục trưởng.”

Lục Xuyên ngồi xuống chiếc giường đôi rộng thùng thình, vỗ vỗ vị trí bên người: “Cô đến đây ngồi đi.”

Kim Hạ đứng ở chỗ cách anh hơn hai thước, buông túi vải dù ra, khoát tay áo: “Lục cục trưởng, tôi đứng là được rồi.”

Lục Xuyên dùng động tác lau tóc lại, có chút suy nghĩ nhìn cô: “Cô không thực tin rằng tôi kêu cô đến bàn công chuyện chứ?”

Kim Hạ chậm rãi lắc đầu: “Không có, tôi biết ý của anh.”

Lục Xuyên khẽ cong khóe miệng: “Nếu biết, vì sao không nghe lời?” Anh nghĩ cô đến đây, có lẽ đã đồng ý.

Kim Hạ giương mắt, thản nhiên nhìn Lục Xuyên: “Lục cục trưởng, tôi chỉ là nhân viên tuyên truyền của công ty, không phải là bên quan hệ xã hội, trong công việc của tôi, không bao gồm chuyện ngài hy vọng.”

Lục Xuyên nhìn chằm chằm hai mắt hơi nheo lại của cô, cô thật sự không muốn lên giường với anh, hay là đang đùa lạt mềm buộc chặt: “Ý của cô là, cô không muốn?”

Kim Hạ nhẹ nhàng gạt gạt đầu, hai mắt nhìn chằm chằm tầm thăm, hoa văn xinh đẹp.

Lục Xuyên ném khăn mặt lên giường: “Nếu không muốn, sao lại đến?”

“Tôi đến để giữ công việc.”

Lục Xuyên nhìn chằm chằm cô, trực giác biết cô nói thật, dùng công việc để uy hiếp, này đúng là thủ đoạn của Vương Minh Lăng. Anh vốn dĩ chỉ muốn thử anh ta một chút, anh bồi thường thân thể cô, cô có thể nhận được thứ tốt hơn từ Vương Minh Lăng, nếu không muốn, vậy cho rằng việc này không phát sinh.

Cười cười, anh nhún mày: “Vì sao không muốn vậy? Tiểu thư Mina của công ty các người, rất tích cực muốn nhảy lên giường tôi.”

Kim Hạ ra vẻ kinh ngạc: “Mina, cô ấy đến tìm anh?”

Lục Xuyên gạt đầu: “Tôi không có hứng thú với cô ta, bảo cô ta đi rồi, thật ra là cô, làm tôi muốn quên cũng không được. Nói đi, vì sao không muốn.”

Giọng nói của Kim Hạ rất nhẹ, nhưng từng chữ đều rõ ràng: “Bởi vì không có lợi.”

Lục Xuyên hơi ngạc nhiên, thật sự không ngờ cô lại thành thực như vậy. Anh vốn nghĩ cô không giống với Mina, thì ra dưới hình ảnh trong sáng, dự vọng vẫn giấu ở đáy mắt, hòa tan vào máu. Nhưng, thật sự thì anh lại không cảm thấy có gì không tốt, người có dự vọng, còn có thể nghe lời, nếu cô không muốn gì, anh cũng không thể làm khó.

“Sao có thể không có lợi, sao cô không nghĩ một chút, nếu có thể làm cho tôi vui, mặc kệ cô làm nghề gì, tiền tài, chắc chắn sẽ tăng lên?” Anh cố ý nhấn mạnh, loại hy vọng mù quáng này, rất nhiều người ôm mộng tưởng chen vào vòng luẩn quẩn của bọn họ.

Kim Hạ im lặng một lát, bỗng nhiên nở nụ cười nhẹ nhàng, giống như trong mùa đông chậm rãi nở ra một đóa mai vàng rực rỡ, mùi thơm bốn phía: “Tôi đương nhiên có nghĩ đến, nếu có thể làm ngài vui vẻ, có thể nhận được những điều tuyệt vời gì.”

Giọng nói thái độ của cô nháy mắt thay đổi, làm cho Lục Xuyên có chút ngoài ý muốn, vừa rồi trên mặt cô có chút khiêm nhường, bây giờ lại mang theo vài phần kiêu ngạo, thật thú vị.

“Nếu tôi có thể làm ngài vui, ngài sẽ thưởng cho tôi cái gì?” Kim Hạ nhìn Lục Xuyên, bên môi vòng quanh nụ cười, như thay đổi thành một người khác: “Kỳ thật cái gì tôi cũng không nhận được, tốt đẹp đều thuộc về Vương tổng, không phải sao?”

Cô sẽ không ngây thơ cho rằng, chỉ đơn giản ngủ cùng anh một giấc có thể thay đổi cuộc đời cô, loại hy vọng hư vô mờ mịt trong miệng anh này, cho đến bây giờ cô cũng sẽ không ôm nó, cũng sẽ không cho rằng anh nói như vậy là đang giúp cô, này bất quá chỉ là một cái cớ để dụ dỗ cô lên giường, cùng với mục đích anh chần rựu giúp cô, không để cô phải uống rượu trong bữa tiệc, đều có tính toán cả.

Khóe môi Lục Xuyên cong lên, tầm mắt khóa chặt trên người cô, như muốn nhìn thấu cô. Anh cảm thấy phun trào máu từ sâu bên trong, như phát hiện một đồ chơi thật tốt.

“Ngài và Vương tổng, một người làm quan một người làm thương, cũng không phải là những người làm từ thiện. Ở trong trò chơi của các anh, tôi cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ, sẽ không ngây thơ nghĩ lấy lòng một người nào trong số các người, thì tôi sẽ được ưu đãi vạn phần, nhưng thật ra chỉ là chút lợi ích rất nhỏ.”

Lục Xuyên nở nụ cười: “Cho nên bây giờ, cô đang nói cho tôi biết, sợ dĩ cô không chịu giúp tôi, là vì không có lợi gì cho cô.”

Kim Hạ nhẹ nhàng cười, như ngâm trong nước một chút: “Ngài muốn hiểu như vậy cũng được.” Mỗi người đều có một bản giá, cô cũng không phải thanh cao, cũng không phải trinh liệt.

Lục Xuyên đứng lên, đi về phía cô, nhíu mày: “Chẳng lẽ cô không sợ tôi dùng sức mạnh?”

Kim Hạ chậm rãi lui ra, xinh đẹp cười: “Lục cục trưởng không thiếu phụ nữ, đàn ông thành đạt như ngài, không cần dùng thủ đoạn như vậy ra tay, chỉ có loại đàn ông không tìm được nữ nhân lên giường, mới có thể đi cường gian người khác.”

Khóe miệng Lục Xuyên tràn ra ý cười, tiếp tục đến gần cô: “Nhưng cô không sợ mất việc, nếu tôi dùng sức mạnh, cô có thể phản kháng?”

Kim Hạ bị buộc đến sát tường, lưng dựa vào vách tường cứng rắn, hơi lạnh truyền đến rung cả mình, đuôi lông mày cô giương lên: “Làm sao tôi có thể sợ, tìm công việc như thế này không khó lắm, thật ra nếu ngài Lục cục trưởng dùng sức mạnh, tôi cũng không có khoái cảm gì.”

Khóe môi cong lên, Lục Xuyên đi qua đè ép, mặt ghé vào bên gáy cô, nhẹ nhàng hít vào, anh thật sự muốn cô, dưới thân cũng nổi lên biến hóa. Làm quan mấy năm nay, người khác gửi cho anh không ít nữ nhân, chính mình có thể coi trọng không nhiều lắm, bất quá một khi xảy ra chuyện đó, phát sinh quan hệ đều là người tình ta nguyện, loại phản ứng này của Kim Hạ, là lần đầu tiên anh gặp.

Cô cũng không có lạnh băng cự tuyệt, cũng không có nịnh nọt a dua đón tiếp, càng không có giữ gìn thanh cao như đạo sĩ, mỗi một câu cô nói, đều rất thành khẩn thẳng thắn, thành khẩn thẳng thắn đến mức khiến anh không đành lòng để cho cô không tình nguyện nảy sinh quan hệ với anh: “Cô ra giá đi.” Dùng tiền để giải quyết, với anh mà nói là một chuyện quá dễ dàng.

Thấy anh đã nhìn thấu, Kim Hạ hơi bối rối, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, mặc kệ thân hình to lớn của anh đứng trước mặt cô, dường như có thể ngửi được hơi thở nóng bỏng nam tính của anh: “Mười vạn” Nếu anh nguyện ý để cô ra giá, hiển nhiên rất muốn thân thể cô.

“Mười vạn?” Lục Xuyên rời khỏi gáy cô, tìm tòi nghiên cứu nhìn cô: “Cô cũng không phải lần đầu, sao có thể ra giá cao như vậy.”

Cũng đúng, anh nghe thấy cô gọi điện thoại sắc tình, những tiếng rên rỉ thành thạo như vậy có thể học ở chỗ nào, Kim Hạ uyển chuyển cười: “Nhưng đối với ngài mà nói, tôi là lần đầu tiên mới mẻ, hưởng hồ giá này không tính là cao, còn chưa đủ để mua một gái điếm đâu.” Cô cố ý nâng bản giá lên, chừa ra không gian cò kè mặc cả, cáo già như Lục Xuyên, chắc chắn không thể nói bao nhiêu liền cấp bấy nhiêu.

Đối với phụ nữ, Lục Xuyên tuy rằng chưa hẳn là hào phóng, nhưng cũng không phải là người nhỏ mọn, phạm có thể làm anh vui, đều sẽ cho chút túi xách hàng hiệu cùng châu báu trang sức linh tinh, con gái yêu thích quà tặng, cho nên mười vạn tệ với anh không là cái gì, bất quá chỉ là tiền mua cái túi xách, có điều, anh không nghĩ để cho Kim Hạ được một tất là muốn tiền một thước, chính anh mở tiền lệ, sẽ không đến lượt một phụ nữ ra giá, cho nên giá phải do anh quyết định.

Rời khỏi người Kim Hạ, anh chậm rãi đến trước bàn, từ trong một bao giấy rút ra năm vạn tệ: “Năm vạn, cô nhận thì ở lại.”

Như cô dự liệu, anh chém một nửa, tiền trong bao kia, đại khái là buổi tối Vương Minh Lăng hiếu kính anh. Kim Hạ nhìn chằm chằm mấy sấp tiền phần hồng kia, im lặng một lát, cười duyên: “Tôi trước hết cảm ơn cục trưởng.”

Lục Xuyên cười cười, cô gái nhỏ này vẫn rất thức thời. Xoay người, anh vươn tay về phía cô: “Lại đây.”

Kim Hạ vẫn tiếp tục mỉm cười, thở sâu, nghe lời đi qua, thả tay phải của mình vào lòng bàn tay anh đưa đến, luồng hơi nóng truyền đến.

Lục Xuyên cảm bàn tay có chút lạnh lẽo của cô, nhẹ nhàng lôi kéo, liền kéo cả người cô vào vòng ôm: “Bây giờ là mùa hè, sao người em lại lạnh thế này.”

Mặt của anh cách mắt cô có thước, đồng tử sâu thẳm khóa chặt biểu tình của cô, Kim Hạ cười khế, khắc chế chính mình không tránh đi tầm mắt anh: “Như vậy sẽ không lạnh, không phải sao?”

Lục Xuyên hiểu ý cười, hai mắt cô cánh lên nhiều điểm sáng, hai má da thịt tinh tế như trứng gà vừa bóc vỏ, đôi môi khéo léo bĩu ra, phát ra sáng bóng nhẹ nhẹ, anh nhìn không được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô cái, mềm lành lạnh.

Kim Hạ nhìn khuôn mặt phóng đại của anh trước mắt, cứng người ngay cả phổi cũng dừng hô hấp, tay theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng cô thủy chung không thể động, không thể trốn, chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt, kệ anh ta cần cứ lấy.

Sau khi hôn một chút, Lục Xuyên luyến tiếc rời đi, ngay tại môi cô khó khăn rời đi, một tay chế trụ thất lưng cô, một tay đỡ lấy gáy cô, ép cô càng sâu vào trong người anh. Kim Hạ cảm thấy anh muốn mở hai hàm răng khép chặt của cô, theo bản năng muốn lui về sau, lại bị anh dùng bàn tay to có lực ấn chặt vào gáy, một chút cũng không thể động đậy, dần dần, cô cảm thấy thiếu không khí, phản xạ liền há mồm, anh thừa cơ chui vào, cuốn vào một luồng Bạc Hà thanh mát.

Kim Hạ theo bản năng trốn tránh đầu lưỡi truy đuổi, trong mắt Lục Xuyên, càng giống như khiêu khích, mời gọi, anh không khỏi làm sâu sắc thêm nụ hôn này, khi đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua phía trên miệng cô, đột nhiên cảm thấy cô lui về phía sau. Khéo môi hơi cong, hình như anh tìm được một chỗ ẩn nấp, ác ý lại liếm liếm chỗ đó, quả nhiên cô lại cố lui về phía sau.

Kim Hạ từ chối vài lần, nhưng đầu không lại khí lực của Lục Xuyên, dù sao cô không thể liều mạng chống cự, muốn có được tiền, sẽ phải làm xong chuyện này. Lục Xuyên cảm thấy hô hấp dần dần tăng lên, thân thể hơi mềm đi, nửa dựa vào người anh, hai luồng mềm mại xúc cảm thật rõ ràng, máu nhanh chóng tụ tập ở dưới thân anh.

Chấm dứt nụ hôn này, ngón tay anh vỗ về hai gò má phớt hồng của cô, ung dung thưởng thức biểu tình trên mặt cô, Kim Hạ rủ mắt xuống, không dám đối diện với anh, cho dù cô có lý thuyết phong phú, lại có thể giả vờ xinh đẹp, nhưng cũng không có kinh nghiệm thực chiến, tại đây không cách nào phát huy tâm tình trấn tĩnh tự nhiên như lúc gọi điện thoại.

Tay Lục Xuyên ở trên thắt lưng cô chậm rãi trượt xuống, đụng đến khóa kéo của chiếc váy ở phía sau mông cô, cười nhẹ giật ra: “Chúng ta lên giường đi.”

Kim Hạ cứng ngắc đứng lên, để im cho cái váy chảy xuống trên đất, hai chân nổi lên cảm giác ớn lạnh, Lục Xuyên thấy cô im lặng, không có nói lại gì, liền nâng cằm cô lên, bắt cô nhìn thẳng vào anh, hỏi lại một lần: “Chúng ta lên giường, được không?”

Kim Hạ nhìn Lục Xuyên, hai mắt của anh hơi nheo lại, ánh mắt dường như có chút tìm tòi nghiên cứu, cô nhất thời nhận ra biểu hiện của mình có thể không phù hợp với mong muốn của anh, liền cò gắng lộ ra nụ cười quyến rũ: “Được.” Nói xong bước đến mép giường, đi đến ngồi xuống.

5. Chương 5

Chương 5: Vực Sâu Cửa Dục Vọng

Lục Xuyên đi đến cuối giường, quỳ xuống trước mặt cô, tự tay mở cúc áo của cô, Kim Hạ cứng người một lát, lập tức bắt buộc chính mình thả lỏng, cố gắng nhớ lại các tình tiết lừa đảo đã xem, tự tay cởi khăn tắm của anh, ai ngờ vừa mới nhẹ nhàng kéo xuống, tướng quân nhỏ của anh thẳng tắp nghiêm cúi chào cô.

Từ trước đến nay chưa bao giờ thấy hàng thật, Kim Hạ không khỏi có chút hoảng sợ, nhất thời không biết làm sao, đành phải dời tầm mắt đang hoảng sợ đi.

Lục Xuyên cười khẽ, cởi quần áo trong của cô: “Bảo bối, sao lại gấp gáp như vậy.”

Kim Hạ hơi giật mình, tiếp theo lấy lại tinh thần, ra vẻ ngượng ngùng cười, nũng nịu nói: “Anh chậm một chút, người ta sợ đau.”

Tiếng nói kia, giọng điệu kia, giống y như đút giọng nói nghe được trong ngõ nhỏ, thất hồn lạc phách. Hầu kết Lục Xuyên đánh ực ực, chăm chú nhìn thẳng ngực cô, nội y bằng vải bông màu trắng bao bọc một nửa hai luồng tuyết trắng cao ngất, ngọn đèn chiếu xuống ánh lên sáng bóng tinh tế, khiến cho tâm tình anh nhận nhạo.

Đề cô xuống giường, anh lại giao triền cùng môi lưỡi cô lần nữa, tay không ngừng sờ soạng trên đùi cô, từ bề mặt ngón tay truyền đến xúc cảm co dãn.

Hai tay Kim Hạ vòng qua bả vai anh, bị động thừa nhận hôn môi kịch liệt mút vào của anh, giống như cướp đoạt, tay anh từ đùi cô chạy đến trung tâm nụ hoa, vuốt ve nhụy cánh hoa, cô theo bản năng muốn khẹt chặt hai chân, lại chỉ kịp được thân thể anh.

Lục Xuyên cười cười, nụ hôn từ từ chuyển xuống cổ cô, hai tay vẫn tiếp tục sờ, khi vuốt ve đến thắt lưng cô, cảm thấy thân thể cô run lên, phần eo lại hơi cong lên, anh lại nhẹ nhàng sờ tiếp, thân mình cô cong lên rất cao, nhẹn không được cầu xin: “Đừng, rất nhột.”

Lục Xuyên không nghĩ đến thân thể cô lại mẫn cảm như vậy, nhất thời nổi lên ý muốn trêu chọc, cù hai bên thắt lưng cô, Kim Hạ không khỏi vịn vịn dưới thân anh, vừa khó chịu vừa muốn cười, tự tay bắt lấy bàn tay đùa ác của anh: “Đừng cù, thật sự rất nhột.”

Lục Xuyên cầm hai cánh tay cô, kéo lên hai bên gối đầu ngăn lại: “Bảo bối, em thật nhiệt tình”. Nói xong vùi đầu hôn lên hai nguồn cao ngất kia, kéo nội y xuống chút, lộ ra phần hồng mê người.

Mút vào đùa bỡn một lát, Lục Xuyên nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng rên rỉ tinh tế, chắc là nhẹn không được, như đang lộ ra ở bên môi, thanh âm này thật nhỏ, cũng đều dễ thúc giục tình thú nhất, anh cảm thấy sắp nhanh chóng sôi trào, ngoài miệng cũng không kìm được nổi lên nhiều trò gian trá.

Kim Hạ không chịu nổi cảm xúc này, ngực truyền đến cảm giác tê dại khiến đầu óc cô trống rỗng, cô dùng tay đẩy bả vai Lục Xuyên ra, nhưng mềm yếu vô lực, không hề nhúc nhích anh được chút nào. Tay Lục

Xuyên đã di động đến phía bên dưới của cô, cởi quần lót ra, nhẹ nhàng thăm dò, làm nơi này trơn ướt rất nhiều.

Kim Hạ cảm thấy vật lạ ở dưới thân cô lôi kéo, cảm thấy có chút đau đớn, hai chân mở lớn, bị anh ngăn lại, dây chằng trong đùi bị kéo rất khó chịu.

Ngón tay Lục Xuyên ở trong lối vào sờ chút làm giãn ra, vẫn chưa đi vào, dù sao cũng không phải lần đầu tiên của cô, không cần hướng dẫn chỉ dạy nhiều như vậy, ngón tay cảm nhận được hấp thụ làm anh không nóng khó chịu, cũng không cố được nữa, cho dù chưa đủ ẩm ướt, anh vẫn sờ đúng vị trí liên động thân một cái xoắn xuyên qua thân thể cô, Kim Hạ cơ hồ thét chói tai muốn ngồi dậy, giữa hai hàng lông mày nhíu lại làm cho Lục Xuyên sửng người, cô sao có thể có phản ứng lớn như vậy.

Kim Hạ cắn răng, ngón tay bấu chặt ga giường, cảm giác dị vật rất lớn cùng cảm giác xé rách làm cô nói không nên lời, chỉ có thể thống khổ nhẫn nại. Lục Xuyên thấy thế cũng không dám lộn xộn, đành phải đỡ lấy eo cô, cảm thấy thân thể cô đang run rẩy, anh dịu dàng dỗ: “Ngoan, không có chuyện gì, anh không động, anh không động nữa.”

Kim Hạ khó khăn thở dốc, chỉ cần anh không nhúc nhích, đau đớn sẽ không tăng lên. Lục Xuyên thấy cô không kêu lên nữa, giữa hai hàng lông mày như đang giãn ra chút, biết đau đớn đã bớt đi, dưới thân truyền đến cảm giác hút chặt mãnh liệt, dự hoặc anh chậm rãi động dậy, lúc anh rút ra nhìn đến chỗ hai người kết hợp, trên mặt quả nhiên có chút vết máu. Khó trách cô phản ứng lớn như vậy, thân thể chưa từng bị khai phá qua, còn chưa hiểu được lạc thú của dục vọng.

Chuyện này cô đã thành thực, làm Lục Xuyên cảm thấy ngạc nhiên vui mừng, tuy rằng anh không có yêu đương, nhưng anh là người đàn ông đầu tiên của cô, chuyện trước mắt này làm thỏa mãn tự tôn đàn ông của anh rất nhiều, để không làm cô đau, anh vô cùng khắc chế động tác của mình, nhưng Kim Hạ lại vẫn cảm thấy bị xé rách như cũ, đụng chạm đau đớn, không giống với miêu tả trong tiểu thuyết sắc tình mà cô từng đọc, không có khoái cảm gì, chỉ có khó chịu.

Lục Xuyên ở trên nhìn xuống quan sát biểu tình của cô, nhận thấy cô thập phần thống khổ, khi thấy sẽ dừng lại, cúi người nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, chỉ cô hướng dẫn cô phối hợp, không ngừng ma sát môi trên của cô càng thêm mãn cảm.

So với kết hợp bên dưới, hình như Kim Hạ càng yêu thích cảm thụ nụ hôn mang đến, dần dần, hai tay cô đặt trên bả vai Lục Xuyên, vòng qua cổ anh, Lục Xuyên hôn lên môi cô, trách cứ: “Sao không nói đây là lần đầu tiên của em? Sớm biết như vậy anh sẽ chậm một chút.”

Kim Hạ thở dốc rất nhanh: “Nói anh cũng không tin.”

Lục Xuyên hơi ngạc nhiên, cũng đúng, có phải lần đầu tiên hay không, cũng phải làm mới biết được, cô chỉ nói, anh chắc chắn sẽ không tin. Cúi đầu lại tiếp tục hôn cô, anh từ từ động lên, ma sát gây ra khoái cảm khiêu chiến cực hạn của dục vọng, anh đã cố hết sức để không thô bạo, cũng không ép buộc cô nếm thử nhiều tư thế, vì buông tha cô, anh chỉ dùng vị trí truyền thống nhất để anh đạt đến cao trào. nhưng cho dù là như vậy, Kim Hạ cũng đã sức cùng lực kiệt, dưới thân một mảnh đau đớn.

Sau khi kết thúc Lục Xuyên kéo chăn qua, đắp lên người Kim Hạ, chính anh cũng chui vào, tựa vào đầu giường, hút một điếu thuốc, Kim Hạ nhìn ngọn đèn tinh xảo treo trên trần nhà, chỉ có thể thở dốc không ngừng, cô cảm thấy mình như mất cái gì, lại giống như cái gì cũng chưa mất đi.

Đợi đến sau khi hô hấp bình ổn lại, cô nảy sinh một ý muốn trong đầu, là muốn tắm rửa. Giật giật chân, truyền đến đau đớn nóng rất, cô cắn răng đứng dậy, Lục Xuyên nhận thấy cô rời giường, nhanh tay đỡ lấy cô: “Em muốn làm gì?”

Kim Hạ bị nhấn vào trong lồng ngực rắn chắc: “Em muốn tắm rửa.”

Lục Xuyên đặt điếu thuốc xuống đứng dậy, bàn tay to chụp đến, liền lôi cô trần truồng từ trong chăn ra, sau đó đặt tay ở dưới mông, dễ dàng ôm lấy cô, Kim Hạ phản ứng không kịp, thân hình đã treo ở trên không trung, không dám lộn xộn, sợ anh ôm không chắc, cô sẽ ngã trên mặt đất.

Mắt Lục Xuyên mang theo ý cười nhìn cô: “Anh ôm em đi.”

Kim Hạ che ngực mình, cúi đầu.

Lục Xuyên buồn cười: “Còn thẹn thùng cái gì. Vừa rồi không phải đều bị anh nhìn hết sao.”

Kim Hạ trầm mặc, giờ phút này không có tâm tình giả vờ xinh đẹp. Lục Xuyên thấy cô nghiêm mặt cúi đầu, nghĩ cô ngượng ngùng, cũng không đùa giỡn nữa, ôm cô đi vào phòng tắm vòi hoa sen, đặt cô đứng vững trên mặt đất.

Kim Hạ khép chặt hai chân, tay bảo vệ nghiêm mật trước ngực: “Cảm ơn, anh có thể đi ra ngoài.”

Lục Xuyên mở vòi sen, cột nước nóng hầm hập đổ xuống: “Không cần, anh cũng muốn tắm.”

Ngực Kim Hạ bị che lại, không thể bắt buộc anh đi ra ngoài, đành phải đứng đó trơ mắt, đứng trong góc: “Vậy anh tắm trước đi.”

Lục Xuyên một tay kéo cô lại, Kim Hạ bất ngờ không kịp đề phòng, ngã vào trong ngực anh: “Cùng nhau tắm, tiết kiệm nước mà.”

Kim Hạ không nói gì, trong lòng biết không lay chuyển được, liền xoay lưng về phía anh, nhận bọt nước chiếu vào người mình, những ẩn hồng nhỏ màu đỏ trên ngực, lúc này rục rờ khác thường.

Lục Xuyên từ phía sau ôm lấy cô, hai thân thể dính sát vào một chỗ, anh tiến đến bên tai cô, thì thào: “Thật muốn thêm một lần nữa.”

Kim Hạ nháy mắt kinh hoàng, sau khi trấn định, mềm mại đáng yêu: “Lục cục trưởng, thêm lần nữa sẽ thu phí nha.”

Tay Lục Xuyên đi xuống phía dưới: “Tiền không thành vấn đề, vấn đề là, nơi này của em còn đau.” Anh không định hôm nay làm cô bị thương nặng, dù sao thời gian còn nhiều, anh còn có cơ hội. Kim Hạ cũng sợ tiếp tục một lần nữa cô ăn không tiêu, hơn nữa khoái cảm mới mẻ thân thể mang đến, không phải lên giường một lần là có thể tiêu hóa hoàn toàn, Lục Xuyên tất nhiên sẽ lại tìm cô, cũng không bắt buộc phải là lúc này, liền dịu ngoan gật đầu: “Rất đau.”

Lục Xuyên hôn lên vành tai cô: “Lần đầu tiên là như vậy, về sau sẽ không đau nữa, em sẽ thích cảm giác này.” Nói xong lấy chút sữa tắm, xoa lên thân thể cô. Kim Hạ cũng không nói cái gì nữa, im lặng để Lục Xuyên tắm rửa toàn thân cho cô, tiếp theo anh mở vòi nước, bọt biển màu trắng tinh tế xông lên bắn vào người cô, lại kéo một cái khăn mặt tối lau khô cho cô.

Sau khi tắm xong, Kim Hạ treo khăn tắm lên đi ra, đi tìm quần áo còn sót lại, Lục Xuyên theo sau cô, kỳ quái: “Em đi về?”

Kim Hạ gật đầu, cô vốn không tính qua đêm ở đây, Lục Xuyên nhú mày: “Sao, vậy không muốn ở bên cạnh anh?”

Đôi môi Kim Hạ lộ ra tươi cười: “Không có, tôi sợ quấy rầy Lục cục trưởng nghỉ ngơi.”

“Không thì tốt rồi.” Lục Xuyên giật lấy quần áo trong tay cô, ra lệnh: “Đêm nay ngủ ở đây!”

Kim Hạ không dám không nghe, hướng hồ chỉ là ngủ chay, với cô cũng không có tổn thất, cô cũng không định vì chuyện nhỏ này mà chọc giận anh. Ngoan ngoãn lên giường, cô tiến vào chăn ngoan ngoãn nằm xuống, Lục Xuyên cũng chui vào, thuận tay tắt đèn.

Trong bóng đêm, Kim Hạ theo bản năng quay qua lưng đưa về phía anh, cuộn thân mình lại, dường như có thể vòng ra một không gian của riêng mình. Cô không yêu ai, cho nên không cần thủ trình vì ai, cô cũng không hận Lục Xuyên, cô cùng anh thực hiện một giao dịch công bằng, một bên nguyện bán một bên nguyện mua, chỉ là cô có chút cảm khái, nếu lần đầu tiên của cô, có thể cùng một người cô yêu, thật sự tốt biết bao.

Lục Xuyên cũng xoay qua, chăm chú nhìn bóng dáng Kim Hạ trong bóng tối, mái tóc dài của cô ở trên gối anh, dường như có cổ hoa mai. Cô là một cô gái mâu thuẫn như vậy, mới gặp cô là lúc cô yêu mị không xương, gặp lại cô trong sáng vô tội, anh nghĩ qua cũng biết cô trải qua vô số, mới có thể luyện được mềm mại mắt hồn thấu xương như vậy, lại không đoán được thế nhưng cô vẫn là một thân xử nữ, ở trong tiệc

rượu anh thấy kinh nghiệm sống của cô chưa sâu, kín đáo chất phác, không nghĩ đến cô có khả năng nhìn thấu lợi hại như vậy, lại thận trọng.

Chỉ là, cô ở trước mặt anh kiêu kỳ đưa đẩy, nhìn như cẩn thận, nhưng anh nhìn ra được, cô hoàn toàn không cam tâm tình nguyện, kỳ thật không nghĩ ở bên cạnh anh nữa khác, đây là lần đầu tiên trong đời bị lạnh nhạt như vậy, cũng là lần đầu tiên ở trong mắt một cô gái, anh không có mị lực như thế. Lục Xuyên kéo khóe miệng, cọ đến phía sau Kim Hạ, bàn tay to câu trên lưng cô, ôm cô vào trong lòng, Kim Hạ cũng không giãy dụa, im lặng để cho anh ôm, không bao lâu sau, liền truyền đến hô hấp đều đều của Lục Xuyên, cô cố chống đỡ một lúc lâu, cũng nhịn không được, sau khi chắc chắn anh ngủ say, mới hơi yên tâm đi ngủ.

*

Phòng tắm truyền đến tiếng nước làm cho Kim Hạ tỉnh lại từ trong mơ, vài ánh sáng lọt qua rèm cửa sổ tối màu rất nặng, trời đã sáng. Cô đột nhiên nhớ đến chuyện đêm qua, quay đầu, bên cạnh không có ai cả, nghe thấy tiếng nước ào ào, mới nhận ra Lục Xuyên đang ở trong phòng tắm. Thừa lúc không có ai này, cô nhanh chóng nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng mặc quần áo, như vậy đỡ hơn, không sợ lại bị anh sờ sảng nhìn sạch.

Lục Xuyên rửa mặt sạch sẽ đi ra, Kim Hạ đã ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở trên giường chờ anh, anh vung tay lên: “Đi đánh răng, anh kêu bữa sáng.”

Kim Hạ hơi ngạc nhiên, cô vốn tính làm người vừa cầm tiền liền đi, bất quá như vậy cũng tốt, ngày hôm qua cô bị anh ép buộc thăm, bây giờ bụng rất đói, không cần khách khí với anh, nghĩ đến đây, cô tự nhiên đứng dậy, đến phòng tắm rửa mặt.

Chờ cô rửa sạch, bữa sáng đã được bưng đến, cô ngồi xuống đối diện với Lục Xuyên, cũng không định nói chuyện, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

Lục Xuyên uống một ngụm nước chanh, chậm rãi hỏi: “Nếu em là lần đầu tiên, vì sao trong điện thoại lại rên rỉ âm thanh trên giường tốt như vậy?”

Kim Hạ không nghĩ đến anh đột nhiên hỏi chuyện này, hơn nữa còn hỏi thẳng như vậy, một miếng chân giò hun khói suýt nữa mắc ở yết hầu. Bưng ly nước chanh lên uống một ngụm, cô cười yếu ớt: “Đại khái tôi có thiên phú.”

Lục Xuyên cũng cười, hôm nay anh thật vui vẻ: “Vương tổng các em nói em không có bạn trai, vậy trong ngõ nhỏ kia, em gọi điện thoại với ai?”

Mây liễu của Kim Hạ hơi nhướng lên: “Lục cục trưởng sao lại quan tâm đến chuyện này?”

“Chỉ đơn thuần tò mò thôi.”

“Chung quy Vương tổng vẫn là người trên, làm sao có thể rõ ràng chuyện của tôi.”

“Ý của em là em có bạn trai?” Lục Xuyên châm biếm: “Trừ phi anh ta bị liệt dương, nếu không em sẽ không hoàn bích đến bây giờ.”

Kim Hạ cười khê: “Dù sao Lục cục trưởng cũng không tin.”

Lục Xuyên nhìn cô một cái, không tiếp tục truy vấn, cô không định nói, nếu mình cứ ép hỏi, cũng sẽ không phải là lời nói thật. Tuy rằng anh không biết cô gọi điện thoại với ai, nhưng anh tin chắc đầu dây bên kia, không phải là bạn trai cô.

Ăn xong bữa sáng, anh điện thoại cho Vương Minh Lăng, nói anh có thể trở về rồi, tiếp theo cầm lấy năm vạn trên bàn đưa cho Kim Hạ, tay bỏ thêm hai vạn.

Kim Hạ hiểu được, bởi vì đây là lần đầu tiên của cô, cho nên đáng giá một chút. Giống như lời nói của Lục Xuyên, tiền không thành vấn đề, tâm tình anh tốt như vậy, thuận tay rút xuống một ít tiền trong tay còn hơn số tiền cô để dành một năm, nếu muốn kiếm tiền, quả nhiên phải tiếp cận món tiền, chỗ có nhiều tiền hơn.

Chờ Lục Xuyên thay quần áo xong, hai người đi ra, xe của Vương Minh Lăng đã sớm ở sau cửa lớn, anh ân cần chạy đến: “Lục cục trưởng, ngày hôm qua nghỉ ngơi tốt chứ?”

Lục Xuyên tình ý sâu xa liếc nhìn Kim Hạ một cái, gật đầu: “Nhân viên của Vương tổng quả nhiên là nhân tài đồng đúc.”

Vương Minh Lăng hiểu ý: “Vậy là tốt là tốt rồi, Lục cục trưởng vừa lòng là tốt rồi.” Anh còn lo lắng Kim Hạ hầu hạ Lục Xuyên không tốt.

Mina nhanh chân chào đón: “Giờ cũng không còn sớm, Lục cục trưởng mời lên xe.” Ngày hôm qua còn từ chối cô, không nghĩ đến lại muốn một mặt hàng như Kim Hạ, khẩu vị thật sự khác thường.

Lục Xuyên chậm rãi lên xe, Kim Hạ vòng đến chỗ phó điều khiển ngồi xuống, Mina vẫn ngồi ở phía sau, Vương Minh Lăng chở Lục Xuyên về trước, sẽ thả Mina sau, cuối cùng trên xe chỉ còn hai người là anh và Kim Hạ.

“Ngày hôm qua Lục Xuyên có nói gì không?”

Kim Hạ điệu ngao đáp: “Không có, quan hệ còn chưa đến mức đó, chuyện hạng mục anh sẽ không nói.” Tuy rằng tối hôm qua cô có uy hiếp Vương Minh Lăng, cũng biết anh ta biết cô không đơn giản như bên ngoài, nhưng anh ta vẫn là ông chủ của cô, nghe lời thì tốt hơn.

Vương Minh Lăng gật đầu: “Lục Xuyên quan trọng thế nào tôi không nghĩ còn phải nói rõ lại nữa, mọi người đều muốn kiếm tiền, cô chỉ cần hậu hạ anh ta tốt, khiến anh ta nói tốt về hạng mục của chúng ta, đến lúc đó anh trai sẽ không quên công sức của em gái ngoan đâu.”

Kim Hạ mỉm cười: “Vương tổng ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm thật tốt.”

Vương Minh Lăng phá lệ đưa Kim Hạ đến tận nhà, trước khi đi không quên dặn dò cô vài câu.

Chờ xe anh đi xa, Kim Hạ trước đến ngân hàng gửi bảy vạn tệ, đi về nhà, chợt nhớ đến số tiền nợ, lập tức cẩn thận trả từng món từng món trên giấy nợ, sau liền suy nghĩ khi nào trở về nhà, sắp xếp thật tốt chuyện của ba.

Gần đây không có nghỉ dài hạn, hai ngày cuối tuần lại quá ngắn, ngất đầu bỏ đuôi, tổng cộng thời gian ở nhà chỉ có ngày, phải tăng tiền vé xe lên nhiều như vậy, cô có chút đau lòng. Xem ra, phải nhờ vào chuyện mình đang được Lục Xuyên cưng chiều, yêu sách với Vương Minh Lăng một chút.

Lục Xuyên, Lục Xuyên.

Nghĩ đến anh, cô lại thấy dưới thân đau đớn. Làm trong ngành bất động sản, mỗi ngày nghe thấy, từ trong miệng người khác đều là phòng ở mấy trăm vạn thậm chí hơn một ngàn vạn, cô cũng không phải không ảo tưởng qua, cô nghĩ có ngày cô có thể kiếm tiền từ đây. Tiếc rằng cô chỉ là một tuyên truyền nhỏ, đâu có nhiều cơ hội xuất đầu, nếu muốn học Mina làm bên quan hệ xã hội, cô lại không chuẩn bị tâm lý thật tốt, thứ nhất không nghĩ, thứ hai diện mạo cô cũng không nên cạnh sông nước lã như vậy, có thể có người để mắt đến hay không.

Có thể nói Lục Xuyên xuất hiện, trực tiếp thay cô hạ quyết tâm. Dù sao cô còn chưa bày trò đi câu dẫn người khác, anh đã có hứng thú với cô, chuyện này với cô mà nói, đã chiếm thượng phong, giống như Lục Xuyên nói, cơ hội rất nhiều, cũng phải nắm bắt mới được. Cơ hội như vậy nếu cô không nắm chắc, không biết sau này còn có thể có hay không.

Con người khi còn sống, cũng giống như nhà ở, vài năm trước lúc giá phòng thấp, nếu nắm chắc cơ hội, thu mua mấy căn, cuộc sống bây giờ của nhiều người, chỉ sợ là một hoàn cảnh khác. Với cô mà nói, Lục Xuyên chính là như thế, thời vận là chuyển xe lửa không bao giờ dừng lại, nhảy lên rồi, đi tới, chính là một thế giới khác.

Ngày hôm sau đi làm, Kim Hạ vẫn đến sớm như cũ, Vương Minh Lăng không có thuê nhân viên quét dọn, quét dọn đều là nhân viên công ty mình làm, cái gọi là viên công, thật ra cũng chỉ có lý lịch ít ỏi như cô, những người khác quyết không chủ động làm những việc này.

Kim Hạ quét dọn sạch sẽ trước, sẽ lấy đồ ăn quá hạn ra dọn sạch tủ lạnh, rác tuần trước còn sót lại đổ vào một túi nhựa màu đen, xách ra ngoài ném xuống, quay đầu xử lý phòng bếp lau bàn sạch bóng, tuy rằng bình thường không có ai vứt đồ ăn, nhưng sau khi nhân viên dùng lò vi sóng hâm cơm, sẽ lưu lại chút cặn cùng quần áo dính dầu mỡ.

Quét dọn xong, Kim Hạ trở lại vị trí bắt đầu công việc, chốc lát sau chị Trần bên tài vụ cầm một xấp tài liệu đến: “Tiểu Hạ, giúp chị sao chép một chút.”

Kim Hạ khiêm tốn cúi đầu: “Được, chị Trần.” Nói xong liền nhận xấp tài liệu đi đến máy copy, Vương Minh Lãng đi làm, trùng hợp nhìn thấy, đã nói: “Chuyện sao chép nhỏ này tự mình làm a, cũng không phải không có tay.”

Chị Trần là người từng trải, vừa thấy có dấu hiệu không đúng, chạy nhanh đến cầm lại tài liệu trong tay Kim Hạ: “Quên đi, cũng không bao nhiêu trang, chị tự làm.”

Vương Minh Lãng nói với chị Trần: “Cô làm xong đến văn phòng tôi một chuyến.”

Chỉ Trần chỉ có thể gật đầu: “Vâng, Vương tổng.” Nhân viên làm việc ở công ty tư nhân, quan trọng nhất chính là làm cho ông chủ cao hứng, không giống công ty lớn, khai trừ nhân viên, còn phải tìm một cái cớ.

6. Chương 6

Chương 6: Ham Muốn Độc Chiếm

Giữa trưa đến tiệm cháo Quế Lâm ăn cơm, sau đó theo thói quen xưa nay, sẽ đi dạo đến vùng lân cận, tiêu hóa thức ăn rồi mới trở về. Chị Trần cố ý lôi kéo Kim Hạ, hai người đi chậm, chốc lát sau liền rời khỏi đội, chị Trần nhỏ giọng hỏi: “Vị sao Lương tổng tăng lương cho em?” Buổi sáng Vương Minh Lãng gọi cô vào văn phòng vì chuyện nhỏ này.

Kim Hạ trầm ngâm, nếu cô nói mình không biết chuyện tăng lương, sợ không có ai tin, Vương tổng cũng không phải là loại sếp chủ động tăng lương cho nhân viên, liền mỉm cười: “Việc làm ăn của Vương tổng cần nhờ cậy một người, vừa vặn em quen biết người đó, xem như có chút giao tình.”

Chị Trần lập tức hiểu được, sở dĩ Vương tổng tăng lương cho cô là vì muốn lấy lòng người quen này của Kim Hạ: “Người đó là ai?” Bình thường cô không nói một tiếng, cũng không nghĩ đến có thể quen biết nhân vật lớn nào a.

Kim Hạ cố ý lộ ra thần sắc khó xử: “Chị Trần, không phải em không muốn nói cho chị, chủ yếu là do Vương tổng đã đặc biệt cẩn thận giữ bí mật chuyện này. Chị có biết có rất nhiều công ty cạnh tranh với chúng ta, loại cơ mật buôn bán này không nên tùy tiện nói ra, vạn nhất lộ ra, chị cũng theo em thành nghi phạm.”

Chị Trần biết ngành bất động sản này rất thâm sâu, có một số việc quả thật không nên bới móc hỏi rõ, theo ngữ khí của Kim Hạ, đều lấy Vương tổng ra chèn ép, chắc chắn sẽ không nói cho cô biết tình hình thực tế, dù sao cũng không có liên quan gì đến mình, không hỏi thì không hỏi: “Tiểu Hạ, trước đây chị có nhờ em giúp chút việc, quả thật là chị bận quá, em đừng để trong lòng nha.”

Kim Hạ thấy cô biết thời thế, biết khi nào nên câm miệng, cũng khiêm tốn cười cười: “Chị Trần sao lại nói như vậy, công việc của em cũng không nhiều, giúp chị làm chút việc là đương nhiên, về sau nếu có việc gì gấp quá, đến tìm em nha.”

Chị Trần thấy cô mặc dù có Vương tổng phía sau làm chỗ dựa, nhưng thái độ không có kiêu ngạo, còn nói chuyện giống như trước đây, vốn cũng không có sinh phản cảm với cô: “Chị cảm ơn em trước.”

Sau khi về lại công ty, chị Trần cũng không có nói ra chuyện này, mọi người tự phải tuyết trước cửa, người ta thường không thích trên đầu đầy sương, đây là nguyên tắc về tác phong. Trừ cô ra, những người khác không biết chuyện gì, vẫn sai bảo Kim Hạ làm việc như trước, Mina thì không giống như vậy, căn bản là tức quá nên suy nghĩ biện pháp trút giận.

Theo đơn Kim Hạ kết luận cùng lắm cô chỉ được Lục Xuyên coi trọng, nhưng ai biết anh có thể coi trọng bao lâu, cho nên cô phải chăm chỉ giống như trước, không thể vào lúc này để cho người ta lưu lại tiếng xấu gì.

Ngày hôm sau Vương Minh Lãng gọi điện thoại cho Lục Xuyên, muốn hỏi một chút về bản giá đấu thầu, lần trước sau khi đưa bản thảo cho hắn, vẫn chưa có hồi âm: “Lục cục trưởng, đang làm việc sao?”

Lục Xuyên cởi một cúc áo sơ mi: “Không có, vừa tan họp, có chuyện gì?”

Vương Minh Lăng cười hắc hắc: “Cũng không có chuyện gì lớn, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, không biết giá đấu thầu của tôi có hợp yêu cầu hay không?”

“Bản giá đấu thầu của anh tôi có xem có chút vấn đề, anh cầm lại trước đi, sau này có thời gian chúng ta sẽ bàn bạc thảo luận.”

“A được.” Vương Minh Lăng gật đầu không ngừng, cũng đã quên Lục Xuyên căn bản không nhìn thấy: “Tôi lập tức đến lấy.”

“Để cho Kim Hạ đến lấy đi.”

Vương Minh Lăng sửng sốt, lập tức lấy lại tinh thần: “Được được, tôi lập tức phân phó cô ấy đến.”

Treo điện thoại, hần thét Kim Hạ lên văn phòng, đưa địa chỉ cho cô: “Cô lập tức đến chỗ Lục Xuyên, đem bản đấu thầu của chúng ta về đây.”

Kim Hạ gật đầu: “Vâng.”

Vương Minh Lăng rút ra mấy tấm thẻ mua sắm đưa cho Kim Hạ: “Đưa cái này cho hần, thông minh chút nhé.”

“Vương tổng yên tâm.” Kim Hạ nhận thẻ: “Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi đi ra ngoài trước.”

Vương Minh Lăng vẫy tay, Kim Hạ xoay người đi được vài bước, giống như nhớ ra cái gì quay đầu lại: “Vương tổng, tôi có chuyện nhỏ muốn nói với ngài.”

“Nói đi.”

“Thứ năm, thứ sáu tuần này tôi muốn xin hai ngày nghỉ đông, không biết có được không?”

Vương Minh Lăng vừa nghe, nghỉ đông? Trong công ty nhỏ như bọn họ nhiều năm cũng không có lý do giả vừa nói, chỉ có giả ốm, giả không lương, nghỉ bệnh nửa lương phải có giấy của bác sĩ, những quy tắc này Kim Hạ quá rõ ràng, cô cố ý nói như vậy, mong muốn chắc là định nghỉ ngơi mà không trừ tiền lương: “Có thể, vậy viết đơn xin nghỉ, đến chỗ tài vụ thông báo!” Lục Xuyên vẫn còn muốn cô, chính mình nên lùi trước một bước.

“Cảm ơn Vương tổng.” Kim Hạ ra khỏi văn phòng, cầm cái phong thư cỡ giấy A4, bỏ mấy tấm thẻ mua sắm vào, tiếp theo kêu taxi đến địa chỉ Vương Minh Lăng đưa. Lần đầu tiên cô đến cục quản lý đất đai, trước mặt là tòa nhà nhà rất to lớn khí thế, không khỏi có chút sợ sệt.

Nói cho bảo vệ gác cổng mục đích mình đến đây, bảo vệ bảo cô đến đại sảnh trước quầy lễ tân đăng ký, cô thật cẩn thận ôm túi giấy đi vào, trong đại sảnh nói tên của mình, xuất chứng minh thư cùng tên của người cần gặp, nhân viên lễ tân gọi điện thoại cho Lục Xuyên xác nhận, sau đó nói cô đi lên lầu ba.

Tìm được văn phòng Lục Xuyên, Kim Hạ nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, nghe thấy bên trong nói: “Vào đi.” Cô đẩy cửa đi vào, Lục Xuyên ngồi sau bàn công tác, cười khanh khách nhìn cô.

“Lục cục trưởng.” Trên mặt Kim Hạ lộ ra nụ cười không vui không buồn, bước qua vài bước, đưa phong thư bằng giấy lên: “Vương tổng kêu tôi đến đưa cho ngài cái này, thuận tiện lấy bản giá đấu thầu.”

Này? Lục Xuyên lập tức hiểu được, cô cố ý nói dối, phong thư chắc chắn không phải văn kiện, liền nhận lấy, vút sang một bên: “Cô ngồi trước đi.”

Kim Hạ nghe lời Lục Xuyên ngồi xuống đối diện, đặt túi vải dù trên đùi: “Xin hỏi Lục cục trưởng có gì phân phó?” Bất luận biểu tình hay ngữ khí, đều thập phần công việc, giống như chưa từng phát sinh một đêm nóng bỏng kia.

Lục Xuyên thấy bộ dáng của vũng như Thái Sơn, tầm mắt giao nhau cũng không có lảng tránh chút nào, nhưng rất cảnh giác cao độ: “Đưa đi động cho tôi.” Cô càng không đón ý hòa theo cũng không có cự tuyệt, lại càng làm anh cảm thấy thú vị. Trong các loại màu sắc, hần thích nhất màu xám, đen trắng đều rất rõ ràng, chỉ có màu xám, có nhiều chiều nhất, rất đáng giá để thăm dò.

Kim Hạ thoáng chần chờ, vẫn lấy điện thoại di động đưa tới. Theo tính cách Lục Xuyên, nếu giống như Mina chủ động có tính công kích rất rõ ràng, chắc chắn không học được khéo léo, mặc dù phần lớn trường hợp Mina đều xài được, nhưng ở trên Lục Xuyên thì có chút quái dị.

Bất quá, nếu quá thanh cao đến mức giả tạo, lại dễ làm anh mất hứng thú, dù sao trong hệ thống suy nghĩ của quan trường, mỗi người đều có giới hạn, không có thánh nhân trong sáng, người quá kênh kiệu, sẽ bị cho là giả vờ.

Cho nên muốn duy trì hứng thú của Lục Xuyên đối với mình, trong lúc đưa đẩy cô phải tìm được điểm cân bằng, giống như trong diễn xiếc, một khi tìm đúng điểm, sẽ không bị ngã xuống. Nhưng khó khăn trước mắt là cô không hiểu rõ Lục Xuyên, chỉ có thể dựa vào trực giác lần mò.

Lục Xuyên nhận di động của cô, mày kiếm nhướng lên. Bây giờ còn có người sử dụng loại điện thoại lỗi thời này sao? Thoạt nhìn giống như ở thôn núi. Anh vốn định lưu lại dây số của mình vào, nghĩ nghĩ, vẫn trả lại cho cô.

Kim Hạ thấy anh cầm điện thoại của mình, chỉ nhìn nhìn, cái gì cũng chưa làm liền trả lại cho cô, chỉ cảm thấy kỳ quái, lại thấy anh đứng lên, đi đến ngăn tủ bên cạnh lục tìm cái gì đó, một lát sau, rút ra một cái hộp đưa cho cô: “Di động kia của cô ném đi, về sau dùng cái này.”

Kim Hạ nhận lấy, bên ngoài hộp có logo trái táo, mở ra, bên trong đựng một cái Iphone 4S màu trắng, cùng giấy hóa đơn, nhìn đến giá tiền đã muốn tránh xa cả dậm rồi. Mỉm cười, cô cũng không giả mù sa mưa chống đẩy: “Cảm ơn Lục cục trưởng.” Đây là tiền ai hối lộ cho hân, vẫn làm ra vẻ không đụng đến.

Lục Xuyên dựa vào bên cạnh bàn, lấy di động từ cái hộp trong tay cô ra, gắn pin vào, sau khi khởi động máy nhập số điện thoại của mình, lưu lại, hoàn thành xong, thẳng đến sau khi di động vang lên mới trả lại cho cô.

Kim Hạ bỏ hộp vào túi vải dù, mỉm cười nhìn Lục Xuyên: “Lục cục trưởng, ngài còn bận việc, tôi đây không quấy rầy nữa.”

Khóe môi Lục Xuyên hơi cong, làm như không nghe thấy lời nói của cô, lấy tay khẽ vuốt hai má cô: “Thân thể cô có khỏe không?”

Một câu tình ý sâu xa, Kim Hạ cười nhẹ nhàng: “Còn đang khôi phục, cảm ơn Lục cục trưởng quan tâm.”

Lục Xuyên ghé sát vào, nhẹ nhàng ma sát khóe môi cô một chút, tiếp theo vén sợi tóc phân tán của cô ra sau tai: “Di động luôn luôn để chế độ mở, chờ điện thoại của tôi.”

Kim Hạ ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Lục Xuyên đưa bản giá đấu thầu cho cô: “Đi đi.”

Kim Hạ nhận lấy, đứng lên: “Hẹn gặp lại Lục cục trưởng.”

Đi ra khỏi cục quản lý đất đai, cô lái xe về công ty, giao bản giá đấu thầu cho Vương Minh Lăng, đợi đến sau khi tan tầm về nhà cô mới đem Iphone đi sạc điện. Nhưng mà dù sao thứ này, thủy chung vẫn không bằng tiền mặt.

*

Ngày hôm sau lúc sắp tan tầm, Vương Minh Lăng đến trước bàn làm việc tìm Kim Hạ, ra lệnh: “Buổi tối có bữa ăn, cô đi cùng đi.”

Kim Hạ giương mắt, muốn cô đi cùng, đại khái là mời Lục Xuyên ăn cơm đi: “Vâng.”

“Vậy khi nào đi tôi sẽ gọi cô.” Vương Minh Lăng bỏ lại câu này rồi trở về văn phòng, sau một lát Mina từ bên ngoài tiến vào, trang phục thoạt nhìn dường như không có ý đồ gì.

Kim Hạ cảm thấy kỳ quái, theo tính cách Mina, không phải loại người muốn buông tha, người đàn ông độc thân hoàng kim giống Lục Xuyên, cô sẽ không buông tay đơn giản như vậy, sao hôm nay lại thiếu long trọng vậy?

Chốc lát sau Vương Minh Lăng cầm bao tay to vội vàng đi ra: “Đi thôi.”

Kim Hạ lập tức đứng lên, đi theo sau Vương Minh Lãng, Mina thấy Kim Hạ cũng đi cùng, nhíu mày: “Kim Hạ, chúng tôi đi bàn công việc, em đi theo làm gì?”

Kim Hạ bộ dáng phục tùng: “Là Vương tổng bảo em đi.”

Vương Minh Lãng quay đầu giải thích với Mina: “Tôi bảo cô ấy đi cùng, càng nhiều người càng đông vui.”

Mina không nói nữa, tiếp tục đi về phía trước, trong lòng Kim Hạ biết, bữa ăn đêm nay không phải mời Lục Xuyên, nếu không, Mina sẽ không hỏi cô đi theo làm gì, nhưng vì sao Vương Minh Lãng muốn mang cô theo?

Nếu sớm biết rằng có xã giao, cô cho rằng nên trang điểm lại chút, thay đổi quần áo, như bây giờ đi, trừ phi đối phương có mắt nhìn giống như Lục Xuyên, nếu không rất khó coi trọng cô.

Bữa ăn ở khách sạn Ngân Hạnh, bọn Kim Hạ đợi trong chốc lát, người được mời chậm rãi đến. Người đến ước chừng đã ngoài bốn mươi, ngũ quan đoan chính, tướng mạo đôn hậu, thân hình hơi mập, bụng có chút to ra.

Vương Minh Lãng lập tức đứng lên: “Chu tổng, đã lâu không gặp, nghe nói gần đây anh phát triển mạnh mẽ a, khi nào thì chiếu cố đến em nhỏ này.”

Người đến bắt tay với hắn: “Phát triển mạnh mẽ cái gì, cùng lắm là mới có chút tiến triển thôi, nhưng thật ra thằng em này, nghe nói cậu đang chuẩn bị nhận dự án lớn ở thủ đô.”

Ban đầu Vương Minh Lãng như hơi run và đánh trống lảng: “Không có...không không có, tôi đây đều là mỗi làm ăn nhỏ, không đáng để bàn đến.” Nói xong nhìn về phía Mina và Kim Hạ: “Giới thiệu với các cô một chút, vị này là Chu tổng Chu Quảng Phúc công ty vật liệu xây dựng Vĩnh Phát.” Tiếp theo lại nhìn về phía Chu Quảng Phúc: “Hai vị này là nhân viên của em, đây là Mina, đây là Kim Hạ.” Chu Quảng Phúc thích đông vui, càng nhiều cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, hắn càng cao hứng.

Chu Quảng Phúc bắt tay với Kim Hạ trước: “Xin chào.”

Kim Hạ mỉm cười đáp lại: “Xin chào Chu tổng.” Trong lúc nắm tay, cô để ý trên ngón tay áp út của hắn có đeo chiếc nhẫn.

Rồi Chu Quảng Phúc vươn tay về phía Mina: “Xin chào.”

Mina tươi cười thật khéo làm sao: “Lâu nay nghe đại danh Chu tổng như sấm đánh bên tai.”

Chu Quảng Phúc cười: “Không dám không dám, tiểu thư Mina quá khen.”

Mina làm tư thế mời chỉ vào vị trí bên người cô: “Chu tổng mời ngồi bên này.”

Chu Quảng Phúc gạt đầu ngồi xuống, Vương Minh Lãng ngồi ở một bên khác của, kêu phục vụ đến chọn món ăn.

Sau khi rượu và thức ăn được bưng lên bàn, Vương Minh Lãng và Mina chủ yếu ngồi tán gẫu, Kim Hạ không hiểu vật liệu xây dựng, chỉ có thể làm chút việc là rót rượu, xếp lại khăn tay bị lẫn lộn.

Trong bữa tiệc Vương Minh Lãng không chỉ để mình hắn không ngừng kính rượu, còn lôi kéo Mina, Kim Hạ cùng Chu Quảng Phúc uống, Kim Hạ chưa bao giờ tiếp khách như vậy, tửu lượng không được tốt uống chưa được mấy chén liền say.

Sau khi uống mấy chén rượu vang trắng lót bụng, Chu Quảng Phúc trong lúc nói thỉnh thoảng vô vô đùa Mina, Kim Hạ đều nhìn thấy rất cảm thông với Mina, đồng thời cũng may mắn người ngồi ở chỗ kia không phải mình.

Cô đang suy nghĩ, Chu Quảng Phúc liền giơ ly rượu đứng lên: “Này Kim Hạ, tôi kính em một ly a, cảm tạ em bỏ ra thời gian tối nay của mình, đi theo uống rượu với nhóm người già như chúng tôi.”

Kim Hạ nghĩ thầm, kính rượu thật đúng là có gì cũng có thể nghĩ ra, cũng bưng ly rượu đứng lên, cảm thấy đầu có chút choáng váng, huyết Bách Hội như muốn bốc khói: “Chu tổng ngài nói quá lời, có thể đến đây là vinh hạnh của em.”

Khi hai ly rượu nhanh đụng vào nhau, Chu Quảng Phúc bỗng nhiên trực tiếp cầm tay Kim Hạ, còn vuốt vuốt mấy cái trên mu bàn tay của cô: “Chừng này rượu của em, còn chưa đầy a.”

Kim Hạ sững sốt, bình tĩnh rút tay ra, thật có lỗi cười: “Ai nha, là em không chú ý, em sẽ đổ đầy. Chu tổng đừng để ý a.”

Đổ đầy rượu, Kim Hạ nơm nớp lo sợ cùng Chu Quảng Phúc uống hết một ly, khi ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm, cùng Lục Xuyên uống rượu cô không có gánh nặng lớn như vậy, nhưng Chu Quảng Phúc là người đã kết hôn, vạn nhất có yêu cầu thêm một bước, cô quyết không theo.

Tiếng chuông di động từ trong túi truyền ra, cô lấy ra vừa thấy người gọi đến là Lục Xuyên, hơn nữa vừa thông một cái là phát ra tiếng chuông ngay. Cô nắm di động, đi ra ngoài phòng mới nhấn nút nghe điện, đầu kia nói: “Cô ở đâu, sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?”

“Tôi ở bên ngoài. Anh có việc gì không?”

Lục Xuyên đối với thái độ xa cách của cô cực kì bất mãn, giọng nói có chút nặng: “Nói địa điểm, tôi đến đón cô.”

Kim Hạ khó xử: “Bây giờ tôi đang cùng Vương tổng xã giao, không đi được.”

Xã giao? Chân mày Lục Xuyên cau lại: “Ở nơi nào?”

“Ngân Hạnh.”

Lục Xuyên treo điện thoại, tiếp theo nhấn số của Vương Minh Lãng, gọi đến.

Khi Vương Minh Lãng cầm điện thoại lên nhận, vừa vặn Kim Hạ đi ngang qua, hẩn liếc nhìn Kim Hạ một cái, tiếp điện thoại: “Lục cục trưởng, nghĩ gì mà gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì ngài cứ việc mở miệng, tôi nhất định sẽ làm được.”

Lục Xuyên không biết vì sao lại nổi cơn giận: “Vương Minh Lãng, bình thường nhìn anh rất thông minh, làm sao có thể phạm sai lầm hồ đồ như vậy.”

Vương Minh Lãng sững sốt, không biết chính mình làm gì chọc đến vị thái tuế gia này: “Lục cục trưởng, đột nhiên ngài nói như vậy, tôi còn thực không biết là đã làm chuyện gì, ngài có thể chỉ bảo chút không?”

Lục Xuyên trầm giọng: “Kim Hạ không phải là làm bên bộ phận tuyên truyền của công ty các anh sao? Khi nào lại chuyển qua bộ phận quan hệ xã hội?!”

Vương Minh Lãng nhất thời hiểu được, vừa rồi là Lục Xuyên gọi điện thoại đến cho Kim Hạ, xem ra hẩn không muốn cô đi với người đàn ông khác: “Lục cục trưởng, không phải, cô ấy quả thật làm bên tuyên truyền, tôi cũng không cho cô ấy làm bên quan hệ xã hội, hôm nay mang cô ấy đi theo ăn cơm, không phải là xã giao, chỉ là gặp đối tác làm ăn, cho cô học tập kinh nghiệm chút, nếu Lục cục trưởng để ý, tôi sẽ để cho cô ấy đi.”

Lục Xuyên thấy hẩn coi như biết ý, giọng cũng hạ xuống: “Kim Hạ cô ấy chỉ là tuyên truyền, không cần kinh nghiệm gì nhiều.”

Vương Minh Lãng liên tục gật đầu: “Vâng vâng, tôi biết nên làm như thế nào, Lục cục trưởng cứ yên tâm.”

Treo điện thoại, hẩn trở lại phòng, tìm một cái cốc rồi bảo Kim Hạ đi.

Kim Hạ biết được chắc chắn Lục Xuyên vừa gọi điện thoại cho Vương Minh Lãng, nhưng chính cô cũng không muốn tiếp tục uống rượu ở trong này, loại người đã kết hôn như Chu Quảng Phúc cô không có hứng thú tranh giành, ở đây cũng chỉ lãng phí thời gian.

Cầm túi xách ra khỏi Ngân Hạnh, cô đứng ở bên đường chờ Lục Xuyên. Anh nói sẽ lại đây đón cô, như vậy sợ sẽ đến khách sạn.

Ước chừng 20 phút sau, một chiếc Land Rover2 dừng lại ở trước mặt cô, cửa kính xe trượt xuống, cô nhìn thấy người đến là Lục Xuyên, liền mở cửa xe đi vào.

Lục Xuyên ngửi thấy trên người cô có mùi rượu, nhíu mày: “Uống không ít đi.”

Kim Hạ thất dây an toàn: “Không có biện pháp, ông chủ yêu cầu.”

Lục Xuyên nhấn chân ga: “Hôm nay Vương Minh Lăng mời ai?”

“Ông chủ vật liệu xây dựng Vĩnh Phát, Chu Quảng Phúc.”

Người này anh từng nghe qua, hơn nữa còn thích những cô gái trẻ hai mươi tuổi, nếu hôm nay anh không tìm Kim Hạ, kết cục thật sự không tốt chút nào.

Hừ lạnh một tiếng, anh nói: “Tuổi tác của Chu Quảng Phúc có thể làm cha cô.”

Kim Hạ buồn cười: “Cho nên anh cảm thấy vấn đề nằm ở tuổi tác?”

“Bằng không thì ở đâu?”

“Hắn đã kết hôn .”

“Thực bình thường, ở trong vòng luẩn quẩn này chính là như vậy.” Lục Xuyên nói xong nhìn cô một cái, cho nên đối với cô mà nói, tuổi tác không thành vấn đề, kết hôn hay chưa mới là vấn đề, cái điểm mấu chốt này thật kỳ quái.

Nhưng với anh mà nói, cô nghĩ như thế nào không quan trọng, chỉ cần trong lúc anh còn có hứng thú với cô, cô chỉ có thể thuộc về anh, giống như một món đồ ăn ngon, anh vừa ăn đầu tiên, liền dính phải nước miếng người khác, làm sao anh có thể tiếp tục ăn.

Đầu Kim Hạ có chút choáng váng, tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi. Quả thật đúng như lời nói của Lục Xuyên, trong vòng luẩn quẩn như thế này, thấy nhưng không thể trách, may mắn cô không cần rất nhiều tiền, cho nên không nhất thiết phải bỏ mất nhiều tự tôn như vậy.

Xe chạy trong chốc lát, quẹo vào một khu nhỏ, Kim Hạ ngồi thẳng người lại, có chút kinh ngạc, cô nghĩ hẳn sẽ mang cô đến khách sạn.

Khu nhỏ có tên Bán Đảo Thành Ban, phong cách kiến trúc Châu u, khi xe tiến vào cửa lớn, cửa có đài phun nước điêu khắc thật lớn, vừa thấy dáng vẻ này, chỉ biết chắc chắn không được thoải mái.

7. Chương 7

Chương 7: Bao Nuôi

Theo thang máy từ gara đi lên lầu, Lục Xuyên dẫn Kim Hạ vào nhà, rồi nhấn công tắc mở đèn, đập vào mắt Kim Hạ, là một phòng khách rộng lớn, mang phong cách Châu u, đẹp như trên tạp chí.

Lục Xuyên mở tủ giày lấy ra hai đôi dép lê, ném cho Kim Hạ một đôi, chính mình mang vào, lấy bộ chìa khóa trong chiếc bát lưu ly trên ngăn tủ màu đen đưa cho Kim Hạ

Kim Hạ đang cúi đầu để cởi giày mang dép vào, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một bộ chìa khóa, cô đưa tay lên tiếp nhận nó, sống mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, hiểu rõ: “Anh như vậy là muốn bao nuôi tôi sao?” Cũng tốt, hầu hạ anh một chút, người đàn ông cường tráng như vậy so với hầu hạ Chu Quảng Phúc tốt hơn nhiều.

Lục Xuyên mở cúc áo ở cổ tay áo sơ mi: “Tôi đã nói qua với Vương Minh Lăng, sau này việc xã giao em không cần tham dự. Từ giờ trở đi, em cứ theo tôi, ở nơi này thuận tiện, đỡ phải chạy qua chạy lại.”

Kim Hạ mang dép lê vào, bước vào phòng khách: “Không biết ở trong mắt Lục cục trưởng, tôi đáng giá bao nhiêu?” Trong phòng trang hoàng tinh xảo, dường như mọi đồ dùng thiết bị đều đầy đủ cả, nhưng cô cảm thấy ở đây không có một chút hơi ấm nào.

Lục Xuyên cười nặng nề: “Cam kết, mỗi tháng năm vạn, từ giờ đến lúc chúng ta ngưng hẳn quan hệ.”

Kim Hạ thấy anh nhanh như vậy liền ngã giá, chắc anh đã quyết định trước rồi, cô cười quyến rũ, ngồi xuống trên sofa: “Thì ra ở trong mắt anh, tôi cũng chỉ đáng giá chừng này”.

Lục Xuyên ngồi lên chiếc sofa đơn đối diện, cũng sớm đoán được cô thấy giá này chưa đủ: “Cô muốn bao nhiêu?”

“Tôi muốn gấp đôi, còn có, lúc chấm dứt quan hệ, cho dù đủ hay không đủ một tháng, đều tính là một tháng.”

“Hàng tháng bảy vạn, đồng ý một tháng cuối cùng như cô nói.”

“Tám vạn.”

“Thành giao.”

Kim Hạ cười nhợt nhạt: “Tôi đây phải cảm ơn Lục cục trưởng .”

Hai tay Lục Xuyên khoanh ở trước ngực: “Có vài lời cảnh báo, tôi nghĩ chúng ta nên nói trước.”

Kim Hạ thản nhiên: “Lục cục trưởng cứ nói.”

“Thứ nhất đừng hỏi chuyện không nên hỏi. Thứ hai đừng làm những chuyện không nên làm. Thứ ba trong giờ gian này chúng ta chỉ nói đến tiền, không nói chuyện tình cảm.”

Anh thích thái độ Kim Hạ lúc trực tiếp đòi giá tiền, trực giác cho biết cô là người phụ nữ biết mình muốn gì, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, anh vẫn phải nhắc nhở cô, để cô không làm hấn phiền toái, hơn nữa cái anh sợ nhất chính là tình cảm, ham muốn vật chất thì anh có thể dùng tiền dùng châu báu nhồi vào, tình cảm sâu sắc anh lại không thỏa mãn được, đến lúc đó phụ nữ sẽ bám dai như da trâu muốn đá đi cũng không được.

Kim Hạ mỉm cười , ý của anh là, cô chỉ cần làm bạn giường thật tốt, chuyện khác không cần hỏi đến, không cần yêu anh, cũng đừng hy vọng anh yêu cô: “Tôi hiểu rồi, Lục cục trưởng chỉ thích hợp hợp tác ngắn hạn, không thích hợp đầu tư trường kỳ, hưởng hồ, tôi cũng không quan tâm đến chuyện anh làm gì, trong thời gian này, chúng ta chỉ đơn giản là tiền – sắc giao dịch.”

Lục Xuyên đứng lên: “Cô hiểu được thì tốt rồi, trong vòng hai ngày đem đồ đạc chuyển sang đây đi.”

Kim Hạ nhớ đến chuyện gì đó, cũng đứng lên : “Đúng rồi, ngày mai tôi bắt đầu nghỉ phép, phải về thăm quê, Chủ nhật mới có thể trở về, không biết có thể không ?”

Lục Xuyên khẽ gật đầu: “Được rồi.” Nói xong đi vào nhà vệ sinh. Ngôi nhà này định kỳ có người tới quét dọn nên rất sạch sẽ, nhưng phải bỏ sung chút vật dụng hàng ngày.

Sau một lát anh đi ra: “Đi theo tôi một lát...” Vốn muốn nói đến cửa hàng tạp hóa, nhưng khi nói ra lại sửa thành: “Siêu thị, mua một số đồ dùng cần thiết.” Anh không muốn trực tiếp giục cô, dù sao cô cũng mới vào đời, lần đầu tiên không thể chuẩn bị tốt, cho nên hấn cho cô thời gian chuẩn bị tâm lý

Đối với người đàn ông mà nói, muốn cao triêu rất dễ dàng, một phụ nữ, một oa nhi mới lớn, hoặc là bàn tay, là có thể đạt được mục đích, nhưng chất lượng lại khác biệt rất lớn, thủ dâm vĩnh viễn không thể bằng cảm giác với một ôn hương nhuyễn ngọc thật sự .

Thậm chí cho dù cùng làm với phụ nữ, nhưng mỗi người phụ nữ lại mang đến một khoái cảm không giống nhau, cho dù cùng một người phụ nữ, mỗi lần chất lượng cũng không giống nhau, cho nên với hấn mà nói, chất lượng so với số lượng trọng yếu hơn.

Kim Hạ vừa nghe có thể hoãn thi hành hình phạt, ngay lập tức gật đầu. Cô vốn cũng không thích, hơn nữa cũng không có hảo cảm với chuyện này, có thể thoát khỏi một chút thời gian cũng tốt.

Khu dân cư yên tĩnh, tản mát hương hoa mai hoa quế , phiến đá chạy dọc theo hai bên đường, cây cối xanh um tươi tốt, làm cho người ta cảm thấy không khí cũng mát lạnh thanh khiết, Kim Hạ thở sâu, không nghĩ tới bầu trời thành phố có thể so sánh với trong lành, sáng sủa ở quê cô.

Đi ra khỏi khu vực, siêu thị Y Đằng ngay tại phố đối diện cách đó không xa, hai người một đường đều không nói gì, Lục Xuyên đi phía ở trước, Kim Hạ đi sau, khoảng cách không xa cũng không gần.

Ở cửa vào siêu thị, Lục Xuyên lấy một chiếc xe đẩy, quay đầu nói với cô : “Phụ đẩy cái này đi.”

Kim Hạ chạy nhanh đến vài bước, cầm lấy xe đẩy, Lục Xuyên cũng đặt tay lên tay cầm, cùng cô đẩy xe vào siêu thị.

“Anh muốn mua cái gì?” Kim Hạ không biết nên chạy đi đâu, liền hỏi, Lục Xuyên nhún vai : “Tùy ý, thấy cái gì cần dùng đến thì mua.”

Theo đường chính ở phía trước, đi ngang qua khu vực đồ điện, dạo qua một vòng, dường như hẳn cũng không muốn mua gì, khi theo anh đi ngang qua khu đồ làm bếp, Kim Hạ nhìn thấy một bộ bát màu xanh hoa văn trắng, chất men trắng óng ánh như tuyết, lớp nền màu xanh, phẳng phất giống như tranh thủy mặc.

Trước kia nhà cô cũng có một bộ bát màu xanh, nhưng được làm từ đất, màu sắc u tối, không có chất men tinh tế, vuốt vào cảm thấy hơi thô, cô khi đó nghịch ngợm, dễ dàng làm vỡ bát, cha cô liền đổi cho cô dùng bát nhựa.

Lục Xuyên nhìn thấy cô đang xuất thần, theo tầm mắt cô, là một bộ bát : “Cô thích nó sao?”

Kim Hạ mỉm cười lắc đầu: “Không có, tôi chỉ xem thử thôi.”

Lục Xuyên cầm lấy bộ bát kia bỏ vào trong xe: “Nếu cô muốn tự mình nấu cơm, đồ trong phòng làm bếp có thể tùy ý dùng.”

Kim Hạ cười gật đầu: “Cám ơn.” Anh thế nhưng lại rất sâu sắc, cũng đúng, quan trường hỗn loạn nếu không biết nhìn lá rụng là biết mùa thu đến, sao có thể thẳng tiến được.

Đi ngang qua khu bán chăn màn gối đệm, chiếu đang được giảm giá, Kim Hạ dừng lại nhìn, bây giờ cô đang dùng chiếu đơn, nhưng trong phòng Lục Xuyên chắc chắn là giường lớn hai người , không biết có chiếu hay không.

Người bán hàng tiến tới, nhiệt tình giới thiệu : “Tiểu thư xem chiếu a~, có loại chiếu cói, còn có hàng tre trúc, cô có muốn chọn một cái không?”

Kim Hạ suy nghĩ, chiếu cói mát mẻ, nhưng hàng tre trúc lại nhẹ, cô cũng không biết có cần hay không, liền nhìn sang phía Lục Xuyên, hẳn nhìn cô trong chốc lát, khéo môi cong lên : “ Em không sợ đầu gối đau sao?”

Kim Hạ ngẩn ra, lập tức hiểu được, tầm mắt hạ xuống, cười : “Vậy thì không mua nữa.”

Người bán hàng nghe vậy liền hiểu được, lập tức cười hớ hớ đề cử : “Tiểu thư, cô xem bộ chăn gối được làm từ tơ lụa này đi, đồng ấm hạ mát, cô xem màu đỏ thắm này, thể hiện sự vui vẻ, rất thích hợp cho các cặp tình nhân muốn thành đôi.”

Người bán hàng nói logic rõ ràng, cô thấy hai người này cùng nhau đẩy một cái xe đi mua đồ, chắc chắn là một đôi tình nhân, nhưng họ lại chưa đeo nhẫn, chắc hẳn chưa kết hôn, nhưng lại cùng nhau đến mua đồ, vậy là ở chung rồi, xem chừng không lâu nữa cũng kết hôn.

Kim Hạ không biết vì sao mà cảm thấy có điểm muốn cười, cô mới nhận thấy mình và Lục Xuyên, hai người cùng nhau đẩy một chiếc xe đi dạo siêu thị, ở trong mắt mọi người không cần đoán cũng biết là bộ đáng gì.

Cổ nhận bộ chăn gối của người bán hàng, cô quan sát một lát, gương mặt hỏi Lục Xuyên : “Anh cảm thấy màu đỏ được không?” Bộ này đến một ngàn tệ, không bằng lấy lòng hẳn.

Lục Xuyên cười: “Màu đỏ rất hấp dẫn, nhưng vẫn nên chọn màu nhạt một chút.”

Người bán hàng lại tay chân lạnh lẽo lấy ra một bộ màu trắng : “Tiểu thư thấy bộ này thế nào?”

Lục Xuyên lắc đầu: “Màu này quá sáng, dễ bị bẩn.”

Người bán hàng lại lấy ra một bộ màu hồng phấn, Lục Xuyên nhìn về phía Kim Hạ, Kim Hạ lắc đầu : “Không thích.” Rất ghê tởm

Lần này lại đưa ra một bộ màu xám nhạt, hai người trăm miệng một lời : “Bộ này cũng không tệ lắm.” Nói xong ngẩn người, nhìn thoáng qua lẫn nhau, Lục Xuyên quay đầu nói : “Chọn bộ này”

Cô bán hàng lập tức sáng khoái bỏ bộ chăn gối vào xe đẩy của bọn họ, tiếp theo là đến khu bán khăn mặt, Lục Xuyên tiện tay lấy mấy cái, rồi lại cầm lên hai cái khăn tắm lớn bỏ vào xe.

Khi dạo đến khu vật dụng trong nhà, Kim Hạ thăm nghĩ, dù sao này đó đều làm những vật dụng nhỏ, giá cũng không đắt, nên cũng không cần hỏi Lục Xuyên, tự mình tìm kiếm trong xe, cầm lấy túi đựng rác, mang bọc thực phẩm, mặc áo linh tinh.

Kế đến là khu đồ dùng nhà tắm, mua sữa tắm, dầu gội, kem đánh răng, bàn chải đánh răng và các thứ cần thiết khác, rồi xuống khu thực phẩm ở lầu hai mua tiếp, Kim Hạ chọn một số sản phẩm chăm sóc sức khỏe, ngày mai về nhà, bản thân cũng hiếm khi có được chút ít tiền, vẫn nên mua một chút quà phù hợp.

Lục Xuyên nhìn thấy nàng chọn đồ đều là dành cho người lớn tuổi, chắc là muốn đem về nhà cho cha mẹ, nên cũng không nói gì cả.

Đến nơi thanh toán, Lục Xuyên đem hết đồng đồ trong xe lấy ra bên ngoài, cầm lên vài sản phẩm chăm sóc sức khỏe, thì Kim Hạ ngăn lại hần : “Này, thứ đó tôi tự mua.”

Lục Xuyên dừng lại, cũng không tranh với cô, liền đem những thứ khác ra, thu ngân viên lưu loát quét mã vạch, Lục Xuyên đưa thẻ tín dụng để tính tiền.

Đến lượt Kim Hạ, anh cố ý nói: “Không hay rồi, thứ quên mua là thứ quan trọng nhất.” Sau đó, với tay lấy một hộp “áo mưa” từ kệ, cùng với đồng sản phẩm chăm sóc sức khỏe.

Kim Hạ chớp chớp ánh mắt, không biết nên phản ứng thế nào. Lần trước ở hội quán Vân Tuyền, “mũ” là khách sạn cung cấp, cô từ trước tới giờ chưa từng mua qua thứ này, cho nên hiện tại cảm thấy hơi xấu hổ.

Thở sâu, cô mỉm cười, cố ý không đáp lại gì, nói với người thu ngân: “Cứ như vậy, tính tiền đi.”

Đóng túi xong, Lục Xuyên chủ động xách túi nặng, chỉ chờ cho cô xách túi nhẹ. Đi ra siêu thị, một chút lạnh lẽo rơi trên má Kim Hạ, cô giương mắt, đèn đường ánh lên ánh sáng dịu nhẹ, trên không trung từng giọt mưa đang rơi xuống

Trời mưa .

Lục Xuyên kéo cổ tay cô: “Chạy!”

Kim Hạ sửng sốt, cũng không thể giả vờ, đành phải chạy theo anh, mưa mùa hè , nói đến là đến, trong không khí bốc lên mùi đất ẩm ướt.Vừa chạy, cô vừa đưa mắt nhìn Lục Xuyên, đây là lần đầu tiên, cô cùng một người đàn ông nắm tay chạy trong mưa.

Nếu không phải biết rõ mối quan hệ bây giờ của bọn họ, có lẽ cô đã cảm thấy giờ phút này thật sự cũng không tệ lắm. Chẳng qua đại khái cô có thể đoán được, Lục Xuyên đưa cô đến siêu thị, nguyên nhân chủ yếu là những thứ cần phải mua như bàn chải, khăn mặt, kem đánh răng và mặt hàng thiết yếu khác, thế nhưng... bọn họ lại đi dạo toàn bộ siêu thị

Anh chắc hẳn muốn cô, ít nhất về tâm lý không có kháng cự anh, người có lý trí, cũng có tình cảm, với Lục Xuyên, cô không thể nói ghét anh, thậm chí từ một góc độ khác mà nói, cô có thể gặp anh, là một điều may mắn.

Nếu chuyện lên giường trốn không thoát, vì sao không hưởng thụ cho thật tốt, lấy tiêu chuẩn bạn giường mà nói, bất luận dáng người, tướng mạo hay thể lực anh đều rất tốt, chinh mình lại có thể lấy tiền, có gì không tốt.

Cho đến khi vào thang máy, Lục Xuyên mới buông tay cô ra, hai người đều thở hắt hắt. Dù cả hai liều mạng chạy về, nhưng vẫn bị mưa làm cho ướt không ít, áo của Kim Hạ bị ướt, vải dán vào bả vai cùng ngực, hiện lên da thịt mờ mờ.

Lục Xuyên nhìn thấy vậy, con người dần dần tối sầm xuống.

Vào nhà, đem đồ đặt lên trên bàn, lấy ra khăn mặt màu trắng, rồi kéo Kim Hạ qua lau tóc cho cô .

Lúc đầu Kim Hạ sửng sốt, theo bản năng có chút phòng bị, nhưng cô lập tức khiến mình bình tĩnh lại, đưa hai tay nắm eo anh một cách thật tự nhiên.

Lục Xuyên kiên nhẫn lau cho cô xong, sau đó cũng liền dùng khăn đó lau tóc của mình, Kim Hạ cũng không buông tay, im lặng ôm anh, nhìn anh, bốn mắt giao nhau, dục vọng mà Lục Xuyên cố nén ở ngực bùng nổ,

anh ném khăn xuống, anh nâng cằm Kim Hạ cúi xuống hôn lên môi cô, giống như lần trước, có chút lạnh người.

Nụ hôn của anh thật kịch liệt, Kim Hạ không có giấy dựa, môi khê mở ra, mặc cho lưỡi của anh ở trong miệng mình càn quét, đầu lưỡi ẩm ướt đụng chạm vào nhau, cô cố ý lui về phía sau, tránh khỏi anh, Lục Xuyên đuổi theo vài lần, mỗi lần mới chút đụng đến chút là cô lại bỏ chạy, thủy chung không thể dây dưa cùng một chỗ.

Tay vốn dĩ ôm lấy thắt lưng cô, di chuyển lên nhấn chặt gáy Kim Hạ, anh thả chậm tiết tấu, không ngừng liếm mút điểm nhạy cảm của cô, khoang miệng Kim Hạ nhất thời một mảnh tê dại, thân mình cũng mềm nhũn, Lục Xuyên thừa cơ quấn lấy đầu lưỡi cô, kịch liệt hút lấy, một lát sau tay cô không thể khống chế mà quần lên cổ anh, trức trặc đáp lại nụ hôn của anh.

Kim Hạ thấy Lục Xuyên rời khỏi miệng cô, giống như đang dẫn dắt cô, đem đầu lưỡi cô vào vào miệng hắn, học theo anh, nhẹ nhàng liếm cắn môi anh, sau đó xâm nhập, nhiệt độ cơ thể của anh cao hơn của cô, miệng một mảnh ẩm áp ẩm ướt. Hai lưỡi giao nhau, Lục Xuyên lại quấn lấy đầu lưỡi của cô một lần nữa, chậm rãi khê liếm, vuốt ve, nụ hôn tinh tế kéo dài thật lâu, thẳng đến khi cô cảm thấy thiếu dưỡng khí mới buông ra.

Vuốt ve đôi má cô ửng hồng, hắn nói: “Chúng ta đến trên giường.”

Kim Hạ thở gấp, gật đầu: “Vâng.” Lục Xuyên liền ôm lấy cô, đi thẳng đến phòng ngủ

Đặt cô lên trên giường, anh cởi váy của cô, tách hai chân cô ra, tiếp theo đè lên, tiếp tục hôn cô, hai tay không ngừng vuốt ve đùi tinh tế trơn bóng của cô, chậm rãi sờ vào bên trong, tay phải mơn trớn đùi trong, đi đến vùng cấm địa, cách quần lót chậm rãi vẽ vòng quanh.

Khi vừa bị tay anh chạm đến, Kim Hạ theo bản năng lui về phía sau, nhưng không trốn, anh từ từ chậm rãi, làm cô bắt đầu cảm thấy ngứa, lực chú ý theo miệng chuyển dời đến phía dưới. Lục Xuyên phát hiện, liền ngừng hôn sâu, dọc theo khoe miệng, hôn lên vành tai tinh tế của cô, liếm mút cho đến khi nghe thấy âm thanh rên rỉ của cô bật ra.

Vừa lòng đứng dậy, hắn cởi cúc áo sơ mi của cô, từng cái từng cái, không nhanh không chậm, Kim Hạ không ngừng thở dốc, ngực cao thấp phập phồng, không dám đối diện với anh, tầm mắt dừng ở hai tay anh, nhìn áo sơ mi của mình dần bị anh cởi bỏ, thân thể lộ ra tiếp xúc với không khí.

Lục Xuyên ra hiệu cô ngồi dậy, cởi hết quần áo trong của cô, anh kéo tay cô: “Bây giờ đến em giúp anh cởi đồ.”

Kim Hạ nhìn anh một cái, liền đứng lên, quỳ trước mặt anh, cởi từng cúc áo một của anh, cô có chút khấn trương, người hơi run rẩy, Lục Xuyên đỡ lấy thắt lưng cô: “Bảo bối, thả lỏng một chút.”

Kim Hạ run lên: “Anh đừng sờ thắt lưng a, rất ngứa.”

Lục Xuyên nói lỏng ra một chút: “Em cởi áo anh thật tốt anh sẽ không sờ.”

Kim Hạ ngừng thở, tập trung tinh thần, rất nhanh cởi xong toàn bộ một hàng nút áo vì sợ hắn sẽ lại sờ thắt lưng của mình.

“Thế này xong rồi?” Lục Xuyên buồn cười nhìn cô.

Kim Hạ phản ứng, hoàn toàn cởi áo của anh đi, lộ ra lồng ngực tinh trắng

“Phía dưới nữa.” Lục Xuyên nói.

Kim Hạ gật đầu, mở thắt lưng bằng da của hắn ra, gỡ cúc quần, kéo dây kéo xuống, cầm bên lưng quần kéo xuống, Lục Xuyên phối hợp ngồi trên giường, quần dài được kéo ra hoàn toàn. Bây giờ Kim Hạ quỳ gối trên giường, thân mình ngả về phía trước làm cho khe ngực càng hiện lên rõ ràng, đường cong gợi cảm lung linh làm cho hắn nhìn mà huyết mạch sôi sục, hắn kéo tay Kim Hạ để lên hạ bộ của hắn: “Cảm nhận được không? Anh muốn em rất nhiều.”

Tuy rằng cách một lớp vải quần lót, nhưng lòng bàn tay Kim Hạ dường như có thể cảm nhận được hơi nóng truyền đến từ cổ cứng rắn kia, cô cắn môi, mặc định anh là khách hàng qua điện thoại của mình, thẹn thùng nói: “Vậy còn chờ cái gì?”

Lục Xuyên đứng dậy, đẩy cô nằm xuống giường, trực tiếp hôn lên hai bầu ngực cao ngất rồi đem Bra của cô kéo xuống dưới, anh ngậm nhũ tiêm một bên, tay vuốt ve bên còn lại, xúc cảm mềm mại co giãn làm anh yêu thích không buông tay .

Kim Hạ nắm chặt ga giường, cố gắng chịu đựng cảm giác tê dại từ ngực truyền đến, nhưng cô không thể cưỡng được kích thích mãnh liệt như thế, thở gấp ra tiếng, cô cảm thấy cả người mình bắt đầu nóng lên, máu cuộn cuộn từ trong miệng anh truyền ra hơi nóng, chảy ồ ồ hâm nóng toàn thân cô.

Lục Xuyên nhẹ nhàng cắn hoa anh đào trước ngực cô, làm Kim Hạ giật mình kêu to một tiếng, anh ghé vào ngực cô, lông mày khóe mắt đều mang theo ý cười: “Thích sao?”

Đầu óc Kim Hạ trống rỗng, theo bản năng gập đầu, cả người cong lên, ngực nâng cao hơn: “Ừm.”

Lục Xuyên lại cúi đầu, hôn mạnh vào ngực cô, từ nơi tiếp xúc thân mật thoát ra vài lời : “Thật đúng là chủ động.” Tay anh chậm rãi trượt xuống phía dưới, đi đến vùng cấm địa, cách quần lót khe vuốt ve.

Hôn từ ngực, qua vùng bụng đến rốn, hôn đếm mép quần lót, Lục Xuyên dùng răng mình khê cắn rồi chậm rãi kéo nó xuống dưới.

Kim Hạ cảm thấy quần lót của mình bị kéo ra, tiếp theo anh vùi đầu mình vào vùng nữ tính của cô, cô theo bản năng giật mình, khó tin nhìn hắn, Lục Xuyên ngẩng đầu lên : “Đây là phục vụ đặc biệt dành cho em” Nói xong lại cúi xuống tiếp tục.

Giống như có một cổ điện lưu, từ đầu lưỡi hắn truyền ra, vừa tê lại ngứa, phải cắn răng cực lực nhẫn nại, nhưng vì cô chưa từng trải qua cảm thụ kỳ dị như vậy, cả người không tự chủ được run lên. Theo bản năng muốn đẩy hắn ra, Lục Xuyên bắt được hai tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, cảm thấy cô gắt gao cầm lấy tay mình, động tác của anh càng thêm cuồng dã.

Kim Hạ càng thở dốc, đầu óc trống rỗng, trước nay chưa từng trải nghiệm qua loại khoái cảm này, một trận co rút ập đến, trước mặt là một mảnh trắng xóa, mất đi ý thức, đợi đến khi ý thức cô trở về, Lục Xuyên đã ở phía trên, ôn nhu nhìn cô: “Đây là lần cao triều đầu tiên của em, thích không?”

Kim Hạ sắc mặt ửng hồng, kịch liệt thở dốc, căn bản không có hơi sức trả lời, Lục Xuyên cười cười, lại lui về phía dưới, dùng ngón tay đi vào, độ trơn đã có, nhưng còn chưa đủ, tuy rằng hắn đã trưởng đau, nhưng không muốn như vậy mà tiến vào.

8. Chương 8

Chương 8: Chuyển Biến

Không giống như lần đầu tiên, lần này Kim Hạ cảm nhận được dị vật ở trong người của mình, vì chỉ là ngón tay cho nên cũng không cảm thấy đau lắm. Chuyển động trong thời gian dài lại có cảm giác thật thoải mái, khi tay hắn muốn rời khỏi chỗ đó thân thể cô rất luyến tiếc dựa theo bản năng liền khép lại hai chân.

Lục Xuyên nhìn chằm chằm vào thân thể tuyết trắng mềm mại dưới thân mình, trên ngực xuất hiện đầy những dấu hôn do làn da cô quá trắng mềm cho nên mới dễ dàng lưu lại dấu ấn của hắn . Hắn không ngừng động tác trên tay, trong cổ họng bỗng cảm giác thật khô nóng, liền rút ba ngón tay ra khỏi cơ thể cô , đem nam căn đang cương cứng từ từ đưa vào trong người cô, mọi động tác đều ngừng lại để quan sát vẻ mặt của cô .

Đầu tiên Kim Hạ chỉ nhíu mày một cái lát sau liền thả lỏng thân thể , cảm giác cũng không đau lắm , Lục Xuyên nhìn vào hai má đã ửng hồng của cô bắt đầu từ từ luật động .

“Ừm...” Kim Hạ liền rên rỉ ra tiếng thân thể phía dưới hơi vặn vẹo một chút, Lục Xuyên nhìn vào chỗ hai người vừa mới kết hợp, động tác càng mạnh thêm và nhanh đến nỗi làm toàn thân Kim Hạ không chịu nổi mà run lên , trong phòng có thể nghe rõ được tiếng nước chảy ra khi giao hợp với nhau.

Dần dần, Lục Xuyên cảm thấy tư thế này không được thoải mái, liền kéo hai chân của cô lên vai của mình, làm cho anh tiến vào càng sâu thêm, anh lại càng dùng sức ra vào càng nhanh, làm cho Kim Hạ cảm thấy mình sẽ chết mất, giọng nói đứt quãng: “Không cần ...Chịu không nổi ...”

Lục Xuyên im lặng không nói nhưng động tác dưới thân liền dừng lại . Buông chân cô ra hấn nằm đè trên người cô , một bên hôn môi,một bên vuốt ve trước ngực mềm mại động tác dần chậm lại .

Kim Hạ lấy lại một chút hơi thở ổn định trên người liền ôm hôn hấn , Lục Xuyên nở nụ cười hài lòng nói : “Anh đã nói rồi em sẽ thích loại cảm giác này thôi, đúng không ?”

Kim Hạ xấu hổ không biết tại sao trong lòng cảm thấy khó chịu tại sao mình lại biến thành người như vậy lại còn chủ động hợp tác nữa chứ . Lục Xuyên ôm người cô ngồi dậy , từ phía dưới dùng sức mà đâm lên, tư thế này làm hấn vào trong cô càng sâu thêm , nghe được âm thanh rên rỉ từ miệng cô làm cho Lục Xuyên tăng thêm khoái cảm , liền mạnh bạo va chạm thật mạnh vào , Kim Hạ có cảm giác người mình như muốn rời ra từng mảnh.

Lục Xuyên không suy nghĩ nhiều, khoái cảm mãnh liệt kích thích hấn làm cho hấn từ phía sau hung hăng đâm mạnh thêm vài cái làm cả người cô mềm nhũn. Kim Hạ không còn sức liền ngã nằm trên giường, Lục Xuyên nắm thắt lưng của cô nâng lên mới không bị tụt xuống động tác của hấn càng thêm dùng sức, khoái cảm càng lên cao tiếng rên rỉ của cô càng lúc càng lớn.

Lục Xuyên biết cô lại sắp đến cao triều, liền đem cô kéo lại dùng tư thế truyền thống tiếp tục, một trận kịch liệt co rúm hấn cảm thấy phía dưới của cô đang hấp thụ lấy hấn, chính mình bị cô đè ép phóng ra dục vọng , thân thể của cô liền run run thêm vài cái mới từ từ bất động.

Sau khi xong Lục Xuyên liền lăn qua nằm bên cạnh Kim Hạ tựa mình vào đầu giường mà hút thuốc. Theo cách nhìn của hấn về một đêm tình mà nói, hấn rất thích như vậy , thân thể bị khai phá càng thêm dễ động tình không cần phải dùng thời gian dài khởi động mà chỉ cần vô tư thả lỏng là được. Gặp được Kim Hạ là ngoài ý muốn , việc hấn khơi mào cô càng thêm có kiên nhẫn dạy cô từ chút một làm cho hấn có cảm giác rất thành tựu vô cùng.

Kim Hạ cả người xụi lơ ngay cả khí lực đứng lên tắm rửa cũng không có, cô nghĩ chẳng lẽ Lục Xuyên chính là kim thương không ngã trong truyền thuyết, chỉ cần một lần là có thể ép buộc khiến nửa cái mạng của cô cũng không còn.

Lục Xuyên đem mặt đến gần trên mặt cô cầm một ít tóc dài ẩm ướt vén ra sau tai nói : “ Ngủ đi.” Hấn lấy tay tắt đèn ngủ treo trong phòng .

Kim Hạ ngửi được mùi vị thuốc lá trên đầu ngón tay của hấn, miễn cưỡng cử động thân thể một chút quay lưng về phía hấn, thân thể cuộn lên giống như tư thế thai nhi trong bụng mẹ.

Lục Xuyên dùng tay kéo thắt lưng cô lại ôm vào trong lòng, vòng qua bộ ngực của cô nắm giữ cái này đều là của hấn.

Kim Hạ cũng không có giả dựa tùy ý để hấn ôm, bởi vì mệt mỏi rất nhanh liền nặng nề đi vào giấc ngủ, ngày hôm sau đồng hồ báo thức vang lên thật to trong phòng khách cô liền tỉnh lại người bên cạnh đã không còn.

Mặc quần áo đi ra phòng ngủ không có ai, lúc này có lẽ Lục Xuyên đã đi làm rồi. Cô liền đi rửa mặt sau đó thu nhập hành lý đi ra cửa.

Đi xe lửa khoảng chừng ba tiếng lại đi lòng vòng tới ba lần về đến nhà đã hơn hai giờ chiều. Kim Hạ chưa nói là mình sẽ về để tạo cho họ một niềm vui bất ngờ.

Xa xa cô gặp bà nội đang ngồi trên một cái ghế nhỏ đang thành thạo may vá cái gì đó. Chạy nhanh vài bước cô nhảy đến trước mặt của bà nội, tươi cười sáng lạn nói : “Bà nội !”

Bà cụ nghe tiếng liền ngừng tay đang cầm kim, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt như ánh mặt trời đó chính là khuôn mặt của cháu gái đã lâu không gặp, nháy mắt một cái như có thể nhìn thấy hình dáng của cô bé ngày xưa.

“Nha nha! Con, sao con về lại không báo một tiếng?” Bà cụ đứng lên liền bỏ đồ trên tay xuống nói: “ Ai nha, con xem đồ ăn trong nhà không có gì ngon, nếu con báo sớm một chút bà đã tranh thủ đi chợ rồi .”

Kim Hạ ôm chặt bà nội: “Con rất nhớ mọi người cho nên trở về, để ọi người một niềm vui bất ngờ.”

Bà cụ cũng ôm chặt cô : “ Ai ai , trở về là tốt rồi, bà nội rất nhớ con đã hơn nửa năm không gặp mặt.” Nói xong lại lo lắng: “Con trở về như vậy, lãnh đạo nhà máy nơi con làm việc đồng ý sao ?”

Bà nội không biết thế nào là công ty thế nào là hay xí nghiệp, nhưng theo lời cô nói chỗ đó chính là nhà máy. Kim Hạ buông bà ra gật đầu nói: “ Tất nhiên là đồng ý a, vì con làm chỗ đó nhiều năm chỉ có hai ngày không đi làm nhưng vẫn tính tiền lương.”

Lão nhân gia gật đầu : “Ai , nhà máy Bắc Bình so với chỗ này còn tốt hơn .”

Kim Hạ lấy đồ ra: “Bà nội, con cho bà và ba một ít thuốc men, bà nhận đi nha, nhớ rõ ngày nào cũng phải dùng đấy.”

Bà cụ nhận lấy, thở dài nói: “Ai, con lãng phí tiền của mua thứ này làm gì . Đến tuổi này bà còn ăn cái gì nữa, thân thể ba con cho dù ăn cái gì cũng vậy thôi.”

Kim Hạ trầm mặt một lúc liền cười rộ lên: “Bà nội, ba con đang ở trong phòng nghỉ ngơi hay sao?”

Bà do dự một lúc rồi mới nói: “Ba con lại ra ngoài làm việc rồi, bà đã khuyên, đã nói hết lời cũng không chịu nghe, ba con nói không được dùng tiền của con, tiền của con để cho con dùng làm đồ cưới.”

Mũi Kim Hạ nhin xuống muốn khóc, liền cười nói: “Bà nội, để con gọi điện thoại nói ba chạy về nhà liền.”

Bà cụ gật đầu: “ Ủ được, nếu biết con đã về rồi, nó sẽ cao hứng vô cùng.”

Kim Hạ lấy điện thoại cầm tay ra gọi, từ ngày ba ngã bệnh đến giờ, đều tự trách mình không vô nhà máy làm việc được, liền nghĩ đến việc kéo xe ba gác, mệt thì có mệt thiệt nhưng tốt xấu gì cũng có thể mua ít đồ dùng trong nhà.

Cô cũng đã từng khuyên, nhưng đi làm quá xa không nói được ba nghỉ công việc ấy. Cô cũng từng nghĩ sẽ ở lại mà chăm sóc nhưng trong cái thị trấn nhỏ này cô có thể làm được công việc gì, nếu có ở lại cũng cùng mọi người ôm nhau mà chết thôi.

Nói chuyện điện thoại với ba xong Kim Hạ liền ra cửa đứng chờ, thôn trấn vốn không lớn về nhà không mất bao nhiêu thời gian.

Bầu trời trong trấn, trong không khí gần như bị ô nhiễm, rồi tới phiên con người, cái mũi mẫn cảm có thể ngửi được mùi thuốc hóa học rất nồng trên người, những người bám trụ chỗ này thời gian lâu cũng thành thói quen.

Cách thôn trấn không xa nhìn thấy một ít nhà máy dẹt dùng hóa chất trong dòng sông nhỏ đã nhiễm nước đen có thể giết chết tất cả sinh vật sống dưới sông kia , bây giờ trên mặt nước một màu trắng xóa mùi tanh tưởi bốc lên.

Bay trong không khí là mùi hóa chất trong nhà máy thuốc lá, mọi người đều biết hít vào không tốt, cho nên nếu có điều kiện chuyển đi thì chuyển đi, không có điều kiện cũng chỉ có thể ôm suy nghĩ mình có thể may mắn thôi, không hề khó chịu khi ở đây.

Dù sao mấy năm nay người bị ung thư ngày càng nhiều đây là quốc gia kinh tế đang lên sức khỏe mình chỉ đứng ở phía sau.

Khoảng mười lăm phút sau đã thấy người đang dùng sức kéo xe ba gác về, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên mặt. Sau khi xuống xe ông lấy khăn trên tay xe lau mồ hôi trên mặt mình: “Sao con không làm tốt công tác mà trở về đây làm gì? Trong nhà tất cả đều tốt không cần phải lo lắng.”

Kim Hạ đi lên nói: “Ba, lần này về con là muốn an bài cho ba vô viện nằm để điều trị bệnh của ba.”

Ông lấy mũ rơm xuống kẹp trong nách, đẩy xe ba gác vào trong, chỉ vào mình : “Ba không đi bệnh viện không phải bây giờ đang rất tốt sao.” Nói xong lập tức đi vô trong phòng .

Kim Hạ đi theo phía sau ông: “Ba, vào bệnh viện chắc chắn sẽ tốt hơn ba tự làm thẩm tách ở nhà, chuyện tiền bạc ba không cần lo lắng, con có.”

Bệnh tăng urê trong máu của lão Kim Đầu đã đến giai đoạn cuối, đôi thận chắc cũng không ích gì, bây giờ phải dựa vào thẩm tách để sống qua ngày. Để tiết kiệm tiền, ông tự chế một bộ thiết bị thẩm tách thô sơ ở nhà, một tháng có thể bớt một nửa tiền.

Đẩy cửa vào nhà, ông mang theo con gà đi vào phòng bếp: “Tiền của con cần để dành, tương lai mua phòng cho con sống.”

Kim Hạ đi vào theo, vừa vặn bà nội cũng ở bên trong: “Ba, ba không biết, ở Bắc Kinh kiếm tiền không khó, con ở công ty bất động sản bán nhà, một tháng dư sức kiếm tiền thuốc men cho ba, ba đừng tiết kiệm, theo con đến bệnh viện huyện làm thủ tục nha.”

Bà nội gãi đầu, kinh ngạc: “Nha nha, Bắc Kinh kiếm tiền dễ dàng như vậy ư?”

Kim Hạ liên tục gật đầu: “Đúng vậy bà nội, bà không biết a, nhà đất ở Bắc Kinh rất đắt, một căn phòng một trăm mét vuông, là hai ba trăm vạn rồi, con bán một căn, cũng được mấy vạn khối tiền hoa hồng.”

“Mấy vạn?” Bà nội nhếch môi nở nụ cười, làm tăng thêm nếp nhăn ở khóe mắt: “Nha nha thật có tiền đồ a, năm đó thi vào đại học, ở trong thôn chúng ta toàn không cần cái này, bây giờ có năng lực kiếm tiền, thật có thể làm.”

Lão Kim Đầu đang nhanh nhẹn vặt lông trên cổ con gà, cổ họng không còn cọng lông. Kim Hạ sợ ông không tin mình, lấy ra sổ tiết kiệm đưa qua: “Ba, ba tin tưởng con, thật sự con có thể kiếm tiền.”

Lão Kim Đầu cũng không quay đầu nhìn, bà nội tự tay cầm lấy cuốn sổ, híp mắt nửa ngày giật mình: “A, trong này có đến sáu vạn.” Dừng một chút, cô nói: “Con trai, nghe mẹ nói, vào bệnh viện đi, tiền có thể để dành lại, tính mạng quan trọng hơn.” Bà không phải không thương cháu gái, nhưng mà dù sao cũng là con bà.

Lão Kim Đầu lấy ra một con dao thái sáng loáng, một dao đi xuống, cổ con gà tràn ra máu tươi ồ ồ, hấn nắm chắc con gà mái đang liều mạng giãy dụa, ánh mắt lại đỏ. Mẹ Kim Hạ chết sớm, xem như một tay ông nuôi nấng con gái mình lớn lên, nhưng ông không làm cho con gái sống qua những ngày tốt đẹp gì, bây giờ còn liên lụy cô.

Kim Hạ được bà nội hát đệm, cũng đuổi sát theo khuyên: “Đúng đấy ba, tiền không có chúng ta lại tìm cách kiếm, thân thể quan trọng hơn. Ba và bà nội vẫn sống ở chỗ này cũng không phải là biện pháp, chúng ta vào thị trấn thuê phòng ở, chuyển chỗ đi, cũng tiện cho ba vào bệnh viện.” Chuyện gia đình trước đây cô có đề cập qua vài lần, ba tiếc tiền vẫn không đồng ý.

Lão Kim Đầu cong lưng lại, nước mắt nhịn không được chảy xuống, đường đường là đàn ông, bây giờ ầm nhẩn khóc giống như một người mít ướt.

Kim Hạ nhìn bờ vai run run của ba, biết ba đang khóc, cũng biết ông đã ngầm đồng ý với an bài của cô, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Tuy biết rằng đây là một quyết định trọng đại, nhưng cũng có một ngày phải làm, không bằng sớm làm.

Buổi tối người một nhà quây quần một chỗ, uống canh gà tỏa hương bốn phía, hôm sau bọn họ cùng vào thị trấn, làm thủ tục bệnh viện, lại ủy thác người đại lý tìm một căn hộ cấp 2, tiền thuê một tháng một ngàn tệ.

Ngày thứ ba bọn họ thuê một xe vận tải nhỏ, dọn sạch đồ đạc trong nhà chuyển lên trần trên, đến chiếc xe ba gác của lão Kim Đầu cũng mang theo, Kim Hạ không lay chuyển được, đành phải đem theo, cô biết khi cô trở về Bắc Kinh, ba cô chắc chắn sẽ muốn tiếp tục đạp xe bac gác kiếm tiền.

Trước khi đi, bà nội và ba đều không bỏ được, dù sao cũng ở đây mười năm, Kim Hạ cũng không nỡ, toàn bộ thời trung học của cô đều ở đây, cưới xe đạp, trên con đường đất gập ghềnh kia, tùy ý chạy vội qua.

Nhưng cây dịch chuyển thì chết, người dịch chuyển thì sống, nếu không còn cách nào, cô cũng không muốn hai người già chuyển đến một nơi xa lạ, chỉ tiếc xã hội bây giờ, có vật ngoài thân gì có thể vĩnh hằng, nhân kim cương, phòng ỡ? Cũng không thể.

Cô chỉ mong, người một nhà có thể bình an ở chung một chỗ, vậy là tốt rồi, chờ cô kiếm đủ tiền, cô sẽ mang bọn họ đến Bắc Kinh.

*

Ở khu nhỏ Hoàng Tân Giang.

Lâm thị trưởng đích thân gọi điện thoại cho anh, mời anh đến ăn cơm chiều, Lục Xuyên đương nhiên đáp ứng, trước đây hai nhà có chút giao tình, anh và Lâm Tịch là bằng hữu, không có lý do gì cự tuyệt.

Anh biết, phụ mẫu đôi bên vẫn có ý tứ thân càng thêm thân, lần này Lâm thị trưởng mời hẳn đến, cũng không phải là lý do lâu rồi không gặp mặt đơn giản như vậy.

Sau khi nhấn chuông cửa, là Lâm Tịch mở cửa, thấy anh cũng không có đặc biệt cao hứng, chẳng qua là bằng hữu chiều dài: “Mời vào.” Nói xong xoay người lấy đôi dép lê ra cho hẳn.

Lục Xuyên cúi đầu đổi giày, nhỏ giọng: “Đã lâu rồi chúng ta không gặp, hôm nay ba cậu xướng lên chuyện gì?”

Lâm Tịch bắt đắc dĩ cười cười: “Cậu nghĩ sao? Còn không phải là nhai đi nhai lại điệp khúc cũ rích.”

Đến phòng khách, Lâm Trạch Bình đang yên ổn ngồi trên ghế sofa xem ti vi, thấy Lục Xuyên tiến vào, ông chậm rãi đứng dậy, mỉm cười: “Đến rồi à?”

Lục Xuyên đi lên phía trước vài bước, bắt tay dâng lễ vật qua: “Chú Lâm, thật ngại quá, lúc trước bận công tác, không có cơ hội đến thăm chú, đây là một chút thành ý của gia đình con, mong chú nhận lấy.”

Lâm Trạch đẩy lại từ chối: “Không được, chúng ta mời con đến ăn cơm, sao có thể nhận quà của con.”

Lục Xuyên nhét quà vào lòng ông: “Chú Lâm, đây là thành ý của cha mẹ con, bọn họ không đến được, chú hãy nhận đi ạ.”

Lâm Trạch Bình nghe anh nói vậy, cũng không từ chối nữa: “Vậy thì, chú nhận, trở về thay chú cảm ơn cha mẹ con.”

Lục Xuyên gật đầu: “Nhất định nhất định.”

Sau khi ngồi vào bàn ăn, Lâm Trạch Bình cười hớ hớ tiếp đón: “Đều là chút đồ ăn trong nhà a, cũng không phải là người ngoài, không muốn làm nhiều món đa dạng như vậy.”

Lục Xuyên cũng cười: “Rất lâu rồi không thưởng thức tay nghề của thím, hôm nay thật đúng là may mắn.”

Lâm Trạch Bình làm bộ lơ đãng hỏi: “Năm nay Tiểu Lục mấy tuổi? Chắc ba mươi đi.”

“Cuối tháng là ba mốt.”

“Sao lại không kết giao bạn gái?”

Lục Xuyên bình tĩnh cười: “Chưa gặp được người thích hợp.”

Lâm Trạch Bình gấp một ít thức ăn vào trong bát Lục Xuyên: “Con cảm thấy Tịch Tịch nhà ta như thế nào?”

Thật ra Lâm Tịch bộ dáng rất xinh đẹp, nữ cán bộ ít người có vẻ đẹp tự nhiên, tính cách cũng không quái đản, theo góc độ đám cưới chính trị mà nói, cô là khó có được, là đối tượng kết hôn lý tưởng.

Lục Xuyên còn chưa mở miệng, Lâm Tịch đã nóng nảy: “Ba! Con đã nói con có người trong lòng rồi.”

Khẩu khí Lâm Trạch Bình nặng chút: “Có khách ở đây, con hồ nháo cái gì!”

Lâm Tịch liếc nhìn Lục Xuyên một cái, cười cười thật có lỗi, tiếp theo vùi đầu vào ăn cơm, không nói thêm câu nào nữa.

Lục Xuyên đoán rằng, chắc người trong lòng cô không lọt được vào mắt ba cô, cho nên Lâm Trạch Bình mới tham gia, chủ động gọi anh đến.

Bất quá Lâm Tịch nháo như vậy, không khí liền trở nên có chút cứng nhắc, anh chủ động thay đổi đề tài, tán gẫu với Lâm Trạch Bình vấn đề phát triển quy hoạch ở Bắc Kinh, chuyện này mới không giải quyết được gì.

Lúc rời khỏi Lâm gia, Lục Xuyên chủ động nhờ Lâm Tịch tiễn anh, Lâm Tịch đồng ý. Hai người đi dạo dọc theo hàng cây ven đường trong khu nhỏ, Lục Xuyên mở miệng: “Mình sẽ không quanh co với cậu, đi thẳng vào vấn đề nhé. Tuổi của mình cũng đến lúc nên lo lắng chuyện kết hôn, cậu là đối tượng kết hôn lý tưởng nhất.”

Lâm Tịch hơi ngạc nhiên, đá viên đá nhỏ bên chân đi thật xa: “Cậu cũng là đối tượng kết hôn rất tốt, bất quá tiếc là, cậu đã đến chậm, mình đã có người trong lòng.”

Lục Xuyên cười cười: “Không cần nói loại gia đình như chúng ta, cho dù là gia đình bình thường, cũng không phải trăm phần trăm có thể tự do lựa chọn đối tượng, luôn muốn chọn người có điều kiện. Mình thấy cha cậu không phải thực vừa lòng với người trong lòng cậu, cậu phải chuẩn bị tâm lý.”

“Chuyện này mình biết, nhưng với mình mà nói, mình hy vọng trong hôn nhân phải có tình yêu.”

Lục Xuyên nhún vai: “Mình không sao cả, đám cưới chính trị mình có thể nhận, chỉ là muốn nói cho cậu, nếu có ngày cậu bị bắt phải kết hôn với ai, có thể tìm mình, mình cam đoan sẽ không can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của cậu.”

Lâm Tịch hiểu ý: “Ý cậu là muốn dùng kết hôn để nguy trang, thật ra là để dễ dàng chơi đùa.”

“Thế không tốt sao? Đẹp cả đôi đường. Vừa thỏa mãn nguyện vọng của cha mẹ, lại có được tự do cho cả hai.”

Lâm Tịch lo lắng một lát: “Rồi tóm lại, cậu không có người trong lòng, cho nên mới có thể nói nhẹ nhàng như vậy.”

Lục Xuyên ngừng lại: “Được rồi, tiễn đến đây thôi, tóm lại nếu cậu nghĩ thông suốt, thì gọi điện thoại ỉnh.”

Lâm Tịch gật đầu, xoay người đi khỏi, Lục Xuyên tiếp tục đi dạo trên đường cái một lát nữa, với anh mà nói hôn nhân không có gì hay để chờ mong, chẳng qua chỉ là một công cụ, chỉ cần Lâm Tịch đồng ý, anh sẽ cưới cô.

Bất luận là đáng người, bối cảnh gia thế, bằng cấp tri thức, thậm chí gen, Lâm Tịch đều không có gì để soi mói, cưới phụ nữ như vậy làm vợ, nói dối tông đường, không còn gì để do dự.

Ánh trăng như nước, sao sáng rực rỡ, hắn đi đến xe của mình, mở cửa ra ngồi vào, nâng cổ tay nhìn giờ, tám giờ rưỡi, ô vuông nhỏ bên cạnh đồng hồ biểu hiện hôm nay là thứ bảy.

Bỗng nhiên anh nhớ đến Kim Hạ, ngày mai là chủ nhật, cô sẽ từ quê trở lại.

9. Chương 9

Chương 9: Tán Tỉnh

Chiều chủ nhật trở về Bắc Kinh, Kim Hà trở về chỗ ở mình trước, thu dọn đầy đủ những thứ cần chuyển đi, xếp gọn vào vali và túi vải dệt, lại gọi lại gọi một chiếc taxi đến dưới nhà phụ chuyển đồ ra, sau khi thương lượng giá tốt, tài xế đến rất nhanh, giúp cô chuyển đồ đạc đến Bán Đảo Thành Ban.

Sau khi xe tiến vào khu nhỏ, tài xế giúp cô chuyển nọ xuống xe, thấy cô ở tại tòa nhà lớn như vậy, liền lấy cớ nói vali sách của cô rất nặng, mà bây giờ đang là mùa hạ, thật ra là muốn tăng giá thêm một trăm tệ, bằng không không chuyển lên lầu.

Tất nhiên Kim Hạ không chịu, cãi nhau vài câu với sư phó, bất quá trí thức gặp bình dân, có lý nói không rõ, thái độ đối phương lại ương ngạnh, cô không lay chuyển được, lại không dám vì việc nhỏ này mà gọi 110, hơn nữa mọi người đều là nhân dân lao động, tránh chút vất vả cũng không dễ dàng, liền không đưa tiền cho hắn, để cho hắn rời đi.

Trước khi đi sư phó còn ném một câu thật nhỏ mọn, cô thực bất đắc dĩ, nhưng cũng không có nói cái gì, làm bộ như không nghe thấy, tự mình động tay chuyển nọ. Cũng may đây là nhà trọ có thang máy, hành lý của cô cũng không nhiều, trừ bỏ sách hơi nặng chút, cái khác cũng không có khó chuyển lắm.

Kéo vali hành lý đến cửa thang máy, cô chạy qua chạy lại vài lần, chuyển đồ đạc vào thang máy, sau khi lên lầu lại kéo ra có một lần, chậm rãi chuyển vào trong nhà. Lục Xuyên không có ở nhà, cô loay quanh trong phòng một vòng, đại khái hiểu rõ căn hộ này, diện tích khoảng 200m², điển hình của nhà giàu, có ba phòng ngủ, một phòng đọc, một phòng khách, một phòng ăn, hai toilet.

Trong thời kỳ này, giá trị hiện tại của căn phòng là hơn ngàn vạn.

Cô nhéo khóe miệng một cái nở nụ cười. Lục Xuyên chán ghét cô, chỉ là chuyện sớm muộn, cho nên không cần khách khí với anh, trước khi anh buồn tha cô, nhất định phải. Chẳng qua nếu muốn làm anh cho thêm tiền ngoài tiền bao dưỡng, phải làm cho anh vui, làm cho anh cao hứng, miệng ngón tay mới có thể buông lỏng, rơi ra vài đồng tiền.

Đáng tiếc bây giờ cô hiểu biết rất ít đối với Lục Xuyên, chỉ nghe nói qua cha của anh làm trong quân đội, sau khi tốt nghiệp anh trở thành nhân viên nhà nước, vẫn lên đến chức cục trưởng, mà hứng thú của anh, nhược điểm của anh, cô không biết chút gì. Trái ngược với cô, bộ dáng vừa không xuất chúng, cũng không phải tài trí hơn người, muốn lấy duyệt Lục Xuyên, chỉ còn lối đi tắt.

Lấy hành lý bao xách ra, thay quần áo xong, cô gọi điện thoại cho Lưu tỷ, giải thích tình trạng riêng của cô, về sau tạm thời không thể tiếp khách được, nhiều nhất chỉ có thể tiếp khách lớn tuổi có thể hẹn trước thời gian. Lưu tỷ cũng không làm khó cho cô, dù sao cô có tài năng về thanh âm, hơn nữa chỉ là tạm thời không thể bắt đầu làm việc, khi mọi việc hoàn thành, có thời gian cô sẽ lại liên hệ.

Nói chuyện điện thoại xong, cô ngồi trên ghế sofa một lát, phát hiện cả người hơi chua, liền chạy nhanh đi tắm rửa. Tắm rửa sạch sẽ, đã đến chín giờ, cô còn chưa ăn cơm, đói đến nổi ngực dán vào lưng, cũng may ba làm sẵn cho cô chút thịt kho và dưa muối, cô còn có chút gạo, phải đi hâm cháo.

Lục Xuyên không có báo trước cho Kim Hạ, trực tiếp đến đây, lúc hấn vào nhà, Kim Hạ đang ngồi bên bàn ăn, thìa cháo đang hướng vào miệng.

Thấy Lục Xuyên, cô sững sốt một lát, hay là đêm nay lại muốn gia hình.

Lục Xuyên đi đến bàn ăn: “Đến khi nào?”

Buông thìa, giơ lên tươi cười, Kim Hạ đi đến vài bước tiếp, kéo ghế dựa ra: “Buổi chiều.”

Lục Xuyên ngồi xuống: “Sao giờ mới ăn cơm?”

“Do chuyển nhà trì hoãn.” Kim Hạ ngửi được mùi rượu trên người anh: “Tôi nấu cháo trắng, anh có muốn ăn một chút không, vị rất được.”

Buổi tối Lục Xuyên có bữa ăn, nhưng thật ra không có đói bụng, bắt quá khi anh nhìn thấy thịt kho và dưa muối trên bàn, cũng không biết vì sao, lại đói bụng có chút thèm ăn: “Được.”

Kim Hạ xoay người vào bếp múc cho hấn một chén, dùng bộ bát lần trước bọn họ mua ở siêu thị. Lục Xuyên cầm lấy, hạt cơm trong suốt trong sáng, bay ra cổ hương thơm ấm áp, trong cháo có vài sợi vàng vàng, anh nhìn kỹ, là gừng già nhuyễn.

Nhú nhú mày, hấn cầm lấy thìa bát, định lấy gừng ra, Kim Hạ thấy, nhặt lên đôi đũa gát trên đĩa rau ở trên bàn, cầm lấy chén trong tay Lục Xuyên: “Tôi giúp anh nhặt.”

Lục Xuyên dừng một chút, không nghĩ động tác nhặt gừng nhỏ của mình rất rõ ràng, lại bị cô nhìn ra, bắt quá anh cũng không cự tuyệt, liền im lặng nhìn cô cẩn thận lưu loát thay anh nhặt hết, cầm chén còn trở về, anh tự tay tiếp nhận: “Những thức ăn này em mang từ nhà lên?”

Kim Hạ gật đầu: “Vâng, đều là ba tôi tự tay làm, anh nếm thử xem.”

Lục Xuyên gấp chút ra ngậm phóng tới cháo lý, lấy chước yếu ăn, có hương vị mặn mặn, còn rất dễ ăn: “Cha mẹ em, thân thể vẫn khỏe hả.”

Kim Hạ cười yếu ớt: “Vâng, đều rất khỏe mạnh, cảm ơn Lục cục trưởng quan tâm.”

Lục Xuyên cười cười, không nói gì nữa, trừ bỏ lễ phép hỏi thăm vài câu, bọn họ cũng không có chuyện gì để nói, hơn nữa đây là lần đầu tiên anh ngồi ở nhà ngồi trước bàn ăn cũng ăn cơm với phụ nữ anh bao nuôi, không biết có thể nói cái gì.

Kim Hạ gấp khối thịt kho cho vào bát anh: “Đây là dùng nước hầm ủ lâu năm làm, vị rất đậm đà.”

Lục Xuyên ném thử: “Ừm, quả thực rất ngon miệng.”

Kim Hạ làm bộ lơ đãng hỏi: “Anh là người bản địa, cuối tuần sao không ở nhà?” Cô vốn tưởng rằng hôm nay anh sẽ không đến

Lục Xuyên tình ý sâu xa nhìn cô: “Sao vậy, không hy vọng anh đến đây?”

Kim Hạ phớt xích cười: “Anh suy nghĩ nhiều, đây là nhà của anh, sao tôi có thể hy vọng anh không đến.” Thực ra thì cô hy vọng anh không đến, liền thay đổi đề tài: “Lại nói tiếp, hôm nay tôi chuyển nhà còn bị bác tài lừa, đều tại khu trọ của anh rất tốt, người ta cho rằng tôi rất nhiều tiền.”

Lục Xuyên nhú mày: “Hả? Sao lại thế.”

Kim Hạ kể đại khái là sự tình một lần, Lục Xuyên buồn cười: “Cho nên em liền tính một mình chuyển đồ đi lên?”

“Bằng không có thể làm sao bây giờ, em lại không thể bắt buộc hẳn chuyển.”

Lục Xuyên cười cười: “Sao lại không thể? Em có thể hù dọa hẳn, nói gọi điện thoại giúp đỡ, kêu phóng viên, hoặc gọi 110.”

Kim Hạ thở dài: “Quên đi, dù sao đồ đạc cũng không có bao nhiêu, giữa trưa mùa hạ, bọn họ đều tránh tiền vất vả.”

Lục Xuyên không đồng ý: “Có ai kiếm tiền dễ dàng. Hơn nữa đây là hai chuyện khác nhau, đã ngã giá, sao hẳn có thể đổi ý.”

Kim Hạ nghĩ rằng, anh kiếm tiền cũng rất dễ dàng, Vương Minh Lăng lẳng xăng biếu tiền cho hẳn: “Bắt quá chuyện cũng xảy ra rồi, bây giờ có hối hận cũng vô dụng.”

Lục Xuyên ăn xong buông bát đĩa: “Lầm sau gặp lại chuyện như vậy, rút kinh nghiệm thông minh chút, đừng dễ dàng bị bắt nạt như vậy.”

Kim Hạ dạ, dọn dẹp bát đĩa trên bàn tiến vào bếp, đứng ở bên cạnh bồn bắt đầu rửa chén. Chà xát cọ xát hơn nửa ngày, còn lau sạch lại bàn một lần nữa, đến khi không nhiễm một hạt bụi, rốt cục cô chậm rãi đi ra khỏi phòng bếp, Lục Xuyên liếc nhìn cô một cái: “Lâu như vậy, có phải em đem bát có trong nhà tôi rửa sạch lại một lần hay không?”

Kim Hạ cười mỉa: “Không có, tôi sợ rửa không sạch, cho nên phá lệ cẩn thận. “ Không biết khi nào anh nổi lên thú tính, chỉ có thể kéo dài một khắc thì được một khắc.”

Lục Xuyên xoa xoa mi tâm: “Lại đây.”

Kim Hạ thấy vẻ mặt anh mệt mỏi, dường như sắp mệt chết đi, lại xoa mi tâm, hỏi: “Anh bị đau đầu hả? Hay để tôi mát xa cho.”

Lục Xuyên gật đầu, bởi vì công tác, suy nghĩ quá nhiều, anh thường bị đau đầu, về sau uống rượu càng rõ ràng, trước đây có đến bệnh viện chụp CT, lại không có vấn đề gì.

Kim Hạ để anh ngồi lên chiếc sofa đơn, đầu tựa vào lưng ghế ngồi, còn cô đứng ở phía sau thay anh mát xa, trước đây khi ba đau đầu, đã làm vật lý trị liệu ở phòng khám trong trấn trên, cô học chút thủ pháp, sau này ấn cho ba cô.

“Sao, lực đạo có đủ hay không?” Cô sợ làm anh đau, cho nên không dám mạnh tay.

Lục Xuyên nhắm hai mắt lại, cảm thụ ngón tay mềm mại qua lại trên trán mình: “Mạnh một chút, mạnh một chút nữa, đúng rồi, tốt, chính là như vậy.”

Trên tay Kim Hạ dùng sức, ở trên cao nhìn xuống vẻ mặt của anh, bởi vì anh từ từ nhắm hai mắt, cho nên cô tùy ý nhìn, trong lúc đó lông mày dần dần dần ra, hô hấp cũng từ từ chậm lại.

Một lúc như vậy, cô nghĩ anh đang ngủ.

Lục Xuyên không có kêu ngừng, Kim Hạ vẫn tiếp tục ấn, để không giảm lực đạo, cô cố chịu ngón tay nhưc mỗi, kỳ thật cô rất muốn hỏi một câu có khá hơn chút nào chưa, những người có thường thức đều biết làm sao để nói những lời này, sau đó cô có thể giải thoát.

Nhưng cô lựa chọn không nói, cô muốn để cho Lục Xuyên chủ động mở miệng.

Đầu Lục Xuyên cảm thấy như có một cái lồng nhốt lại một tầng lo lắng, ẩm áp thoải mái, cô mát xa có chút kỹ thuật, sau khi máu đỉnh đầu được kích thích, đau đầu giảm bớt không ít, bất quá vì rất hưởng thụ, anh vẫn luyến tiếc kêu ngừng.

Từ từ, lực đạo trên đầu mình không mạnh như lúc đầu, sau một lúc yếu đi, lại tăng lên ngay lập tức, hiển nhiên cô đã thấy mệt mỏi, nhưng vẫn tiếp tục kiên trì, Lục Xuyên không có hé răng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, để anh xem, cô có thể kiên trì đến đâu.

Cũng không biết sau bao lâu, khi Kim Hạ cảm thấy tay muốn rút gân. Lục Xuyên bỗng nhiên mở mắt, làm cô hoảng sợ, ha người cứ như vậy nhìn nhau, cơ hồ cô còn nhìn thấy ảnh ngược của mình trong mắt anh.

Lục Xuyên tự tay kéo tay cô qua: “Tốt lắm, được rồi.”

Khóe miệng của Kim Hạ thoáng lên một độ cong cực nhỏ, dừng động tác trên tay, Lục Xuyên đem cô kéo ôm đến trên đùi mình, nắm tay cô khẽ xoa xoa “Mỏi không?”

Kim Hạ lắc đầu: “Không mỏi.”

Lục Xuyên cười cười, nhẹ nhàng mát xa ngón tay của cô: “Cách này em học từ đâu vậy?”

“Trước kia em thường xoa cho ba em.”

Lục Xuyên gật đầu: “Mát xa tốt lắm.”

Kim Hạ chỉ cười cười, tùy ý hấn mát xa ngón tay của mình, lưng dán trong ngực dày rộng hữu lực của hấn, truyền đến một mảnh ẩm áp.

Lục Xuyên ấn xoa nhẹ tay cô một lát, chớp mũi ngửi được mùi hương hoa cô vừa mới tắm xong, không kiềm được đưa mũi vào ngửi ngửi, hấn không biết đây là mùi hương gì, chỉ cảm thấy rất thơm, muốn ngửi rồi lại ngửi thêm nữa.

Theo bản năng vén mái tóc dài sau lưng cô lên, lộ ra chiếc cổ non mịn trắng nõn, cũng đang tản ra mùi thơm, hấn kìm lòng không đậu hôn lên, đó là nơi mà trước giờ hấn chưa bao giờ hôn qua.

Gáy sau của Kim Hạ bỗng nhiên bị hấn hôn, thân mình cứng đờ, tiếp theo bàn tay của hấn lần dò đến thắt lưng, dọc theo thắt lưng di chuyển dần lên trên, cách lớp áo cầm vật no đủ mềm mại, hấn dùng lực vuốt ve.

Theo bản năng, cô vươn tay giữ chặt tay hấn lại, cô miễn cưỡng xoay người: “Anh không mệt sao?”

Lục Xuyên cần vành tai của cô một chút, thì thào: “Anh mệt chết đi, nhưng sức để ở trên giường với em thì lúc nào cũng có.” Nói xong tiếp tục hôn lên cổ của cô, Kim Hạ giãy dụa hai cái, nhưng lại cảm thấy có cái gì đó ở dưới cứng rắn đâm đâm vào mình. : “Không phải chúng ta sẽ làm ở phòng khách chứ?”

“Ở phòng khách có vấn đề gì?”

Kim Hạ kéo tay hấn: “Bên kia là ban công, chúng ta làm ở trong này, chẳng phải sẽ bị người khác thấy sao?”

Lục Xuyên kéo tay cô cần một ngụm: “Yên tâm, những tòa nhà nơi đây cách nhau rất xa, nhìn không thấy.”

“Nhưng mà...” Kim Hạ vẫn cảm thấy không ổn: “Lỡ như bị nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”

Lục Xuyên buồn cười: “Cũng không phải có Thiên lý nhãn, thì làm sao nhìn thấy. Hơn nữa, anh còn có rất nhiều loại tư thế cùng địa điểm muốn làm với em, nếu em cứ thẹn thùng như vậy, về sau làm sao bây giờ?”

Kim Hạ thừa dịp hấn thả lỏng, lập tức đứng lên, tội nghiệp nhìn hấn: “Em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, hay chúng ta về giường đi.” Nếu là như thế này, liền càng không thể làm ở phòng khách, những chuyện mới lạ nên để diễn ra từ từ, nếu ăn quá nhanh, thì chẳng phải sẽ mất dần sự mới mẻ và lực hấp dẫn hay sao?

Lục Xuyên nhìn cô sau một lúc lâu, đem cô bế lên, đi thẳng vào phòng ngủ: “Lần này theo ý em.”

Có một vài chuyện của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn tương đồng nhau, phụ nữ dù có ăn no vẫn có thể dư chỗ để chứa thêm một vài món ăn ngọt, đàn ông dù có mệt vẫn có thể thừa sức cùng phụ nữ trên giường, đại chiến ba trăm hiệp.

Buổi sáng vẫn là Lục Xuyên tỉnh trước, Kim Hạ vẫn là đưa lưng về phía hấn ngủ, nửa thân trần lộ ở bên ngoài chăn, hấn nhìn không được đứng dậy nhẹ hôn lên bờ vai trần trụi ấy, tối hôm qua lại đem cô ép buộc đến liên tục cầu xin tha thứ, hơn nữa còn mới chuyển nhà, chắc là mệt lắm rồi, cho nên hấn không định gọi cô dậy, tự mình đứng dậy đến phòng vệ sinh rửa mặt.

Kim Hạ bị đồng hồ báo thức của di động đánh thức, lăn từ trên giường xuống dưới, nhảy bật dậy mặc quần áo, hôm nay là thứ Hai, đi làm không thể muộn. Cô nhìn bên cạnh trống rỗng, quần áo của Lục Xuyên cũng không thấy, có lẽ anh ta đã đi rồi.

Mặc quần áo, cô hoả tốc chạy đến buồng vệ sinh, vung tay đẩy cửa ra, Lục Xuyên đang ở bên trong tắm rửa, nghe thấy tiếng vang ngẩng đầu lên, Kim Hạ đứng ở cửa, nhìn thân hình trần trụi của người đàn ông trước mắt, ngây ra như phỗng, hấn không phải đã đi làm rồi sao?

Lục Xuyên chờ cô giải thích, nhưng sau một lúc lâu cô cũng không mở miệng, liền cười rộ lên: “Sao thế, muốn tắm uyên ương với anh à?”

Kim Hạ thế này mới lấy lại tinh thần, cứng ngắc cười cười: “Ngại quá, em không biết anh ở bên trong, em đi tìm toilet khác.” Nói xong liền đóng cửa lại chạy. Cô không phải chưa thấy qua Lục Xuyên trần trụi, nhưng chỉ thấy trần trụi khi hấn ở trên giường mà thôi, nên hiện tại cô giống như mình đã nhìn thấy sự cực kì riêng tư của người khác, nên xấu hổ không thôi.

Lục Xuyên tắm rửa xong đi ra, vừa vặn gặp phải Kim Hạ cũng rửa mặt xong, mắt của cô vẫn không dám ngược lên nhìn hấn, liền cố ý đứng sừng sững trước mặt của cô: “Như thế nào, lợi dụng anh xong, giờ muốn giả vờ không biết anh à?”

Kim Hạ không thể làm ngơ, đành phải giương mắt, gượng khởi mỉm cười: “Em lợi dụng anh lúc nào thế?”

Lục Xuyên nói đúng lý hợp tình: “Em nhìn lên anh tắm rửa.”

Kim Hạ bị ghen ở ngực: ” Em không phải nhìn lên, rõ ràng là không cần thận thôi mà.”

“Em có chứng cứ gì chứng minh không?”

“Em...” Kim Hạ không biết nói gì, nhú mày: “Cho dù em lỡ nhìn, cũng đâu có lợi dụng gì anh, không phải anh vốn cũng rất muốn cho em nhìn sao?”

“Sao em biết anh nghĩ thế?”

Kim Hạ khê cong khóe môi: “Có bản lĩnh thì sao này anh đừng trần trụi ở trước mặt em, nếu không anh chính là muốn cho em nhìn.”

Lục Xuyên ôm chầm thắt lưng của cô, hôn mạnh lên môi cô: “Được rồi, anh thừa nhận, anh đúng là muốn cho em nhìn, hoan nghênh em lần sau tắm cùng với anh.”

Kim Hạ âm thầm bĩu môi, trên mặt vẫn nở nụ cười: “Lần sau nói sau, hiện tại em muốn đi làm.”

Lục Xuyên cảm thấy có lý, nên buông cô ra: “Đi thôi.”

Vừa được buông ra, Kim Hạ chạy nhanh chạy tới cửa thay giày, sau đó chạy như bay ra ngoài. Cô cảm thấy đạo hạnh của mình vẫn là không đủ cao thâm, cho dù rất đầy đủ về lý thuyết, nhưng đến khi thực hành ứng dụng thì vẫn là không được thuận buồm xuôi gió cho lắm, không giống Lục Xuyên kinh nghiệm phong phú thực chiến, da mặt có thể dày bất cứ lúc nào.

Sau khi đến công ty, mở máy tính lên thấy tin nhắn, cô mới nhớ tới đã sắp đến lúc giao bảng báo danh cho cuộc thi kiến trúc sư. Tuy rằng chuyên nghiệp của cô không phải kiến trúc, nhưng sau khi tán gẫu cùng với đồng nghiệp mới biết việc ghi danh ngành kiến trúc sư đó đối với chuyên nghiệp hạn chế không nghiêm, cô cũng có thể tham khảo, một khi thi đạt, lấy được giấy chứng nhận trực thuộc ở đơn vị kiến trúc, vị trí kiến trúc sư hạng hai cũng có thể thu vào 1 năm hai vạn, nếu là kiến trúc sư chính thức phải đến hơn năm vạn.

Cho dù hiện tại có kim chủ là Lục Xuyên, nhưng dù sao chỉ có thể dựa vào nhất thời, không thể dựa vào cả đời, vẫn là tự mình kiếm tiền thì vẫn chắc hơn. Cô định đi thi khảo sát trước, sau đó chuyển nghề sang ngành kiến trúc, thậm chí nếu có thể chuyển qua bên khâu thiết kế, tích lũy vài năm kinh nghiệm, thì thu nhập của cô có thể cao hơn hiện tại rất nhiều, hơn nữa có bản lãnh thực sự, ít nhất không cần ủy khuất bán đứng thân thể như hiện nay.

Sau khi ghi số báo danh xong, cô đi đến văn phòng của Vương Minh Lăng, cần hắn ký tên vào một số giấy tờ. . Gõ gõ cửa, nghe thấy bên trong nói vào đi, cô đẩy cửa đi vào: “Vương tổng.”

“Kim Hạ à, chuyện gì?” Vương Minh Lăng đang tạo một động tác đánh gôn hoàn hảo, đang luyện tập trước gương.

“Vương tổng, tôi muốn tham gia ghi danh cuộc thi kiến trúc sư, anh xem có thể ký tên vào giấy đăng ký giúp tôi không?”

Vương Minh Lăng ngoắc tay: “Lấy lại đây.”

Kim Hạ nhanh chóng đem giấy đưa qua, Vương Minh Lăng nhìn nhìn: “Cô rất có chí cầu tiến.”

Kim Hạ mỉm cười: “Học thêm một vài thứ luôn không thừa.”

Vương Minh Lăng gật đầu, những năm gần đây, nếu sống mà không có chí cầu tiến, cũng chỉ có đói chết, giống hần tuy rằng học tập không tốt, nhưng có thể uống rượu, có thể cầu xin, có thể ra vẻ đáng thương, đây cũng là một nghề nghiệp đặc thù mà không phải ai cũng làm được.

“Đến đây, tôi ký tên giúp cô.” Nói xong buông gậy đánh golf, vòng đến sau bàn công tác, lấy ra con dấu ấn lên tờ báo danh một màu đỏ tươi. Chuyện cô đi thi lần này, cũng không ảnh hưởng gì đến hần, hơn nữa nếu như cô có thể thi đậu, nói không chừng còn có thể đến đầu tư bên hạng mục của hần.

Kim Hạ thấy hần đã đóng dấu xong, liền vươn tay đón lấy, Vương Minh Lăng rút tay lại: “Đợi chút, lần trước khi cô đi ăn cơm với Chu Quảng Phúc, Lục Xuyên nửa đường đem cô mang đi, là chuyện gì thế?”

Kim Hạ khẽ đảo mắt: “Vương tổng cảm thấy là chuyện gì?”

Vương Minh Lăng cười cười, hiểu rõ: “Bên phía Lục Xuyên, có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời vẫn chưa thấy gì.”

“Kim Hạ à, cô cần phải giúp tôi ở trước mặt Lục Xuyên nói tốt vài câu, thổi thổi gió bên gối một chút, đến khi hạng mục được bàn xong, cô chính là công thần lớn nhất.”

Kim Hạ buồn cười trong lòng, Vương Minh Lăng cũng biết diễn quá mức, Lục Xuyên cũng không phải hôn quân cổ đại, trầm mê nữ sắc không biết tự kiềm chế, hạng mục có thể bàn thành công hay không, có rất nhiều loại nhân tố, nữ sắc chính là trợ lực, cũng không phải nguyên nhân chính.

Nở nụ cười cung kính, liên tục gật đầu: “Vâng, Vương tổng, ngài yên tâm, tôi chắc chắn sẽ nói tốt về hạng mục lần này.”

Vương Minh Lăng thế này mới đem tờ giấy báo danh đưa cho cô: “Hiện tại hạng mục lần này, còn có rất nhiều vấn đề, nhưng vấn đề lớn nhất, chính là giá thầu, rốt cuộc định bao nhiêu thì mới thích hợp.” Dừng một chút, hần nói: “Dù sao nếu Lục Xuyên có tin tức gì mới, cô nhất định phải báo cho tôi ngay lập tức.” Nếu Lục Xuyên thường xuyên tìm cô, nói không chừng cô có thể có tin tức gì đó mà anh ta không biết.

Kim Hạ khẽ gật đầu: “Vương tổng yên tâm, tôi biết phải làm sao.”

10. Chương 10

Chương 10: Tầm Uyên Ương

QQ lóe sáng báo tin nhắn đến, Kim Hạ mở ra, là tin nhắn của diễn đàn hồi trung học. Lớp trưởng nói tháng sau lên cổ đô công tác, hỏi mọi người có rảnh để họp mặt hay không. Lớp trưởng là nhân vật chính, chỉ cần vung tay hô hào thì trăm người hưởng ứng, phía dưới rất nhanh có không ít tin nhắn trả lời, một cái tên nhảy vào trong mắt Kim Hạ, cô nhìn không rời mắt.

Trần Chi Thành.

Giống như kí ức của thế kỷ trước, cô từng ngây ngô cùng ngây thơ, đều phong ấn ở đoạn thời gian không tiếng động kia.

Mỗi tình đầu của cô đến chậm một chút, khai giảng năm nhất cao trung, cô đi ngang qua sân thể dục của trường, ngoài ý muốn một trái bóng đánh trúng đầu, đang mù mờ thì một nam sinh áo trắng chạy tới với vẻ mặt xin lỗi, thân thiết hỏi cô có sao không.

Cô ôm chỗ bị đau, giương mắt nhìn cậu ta, cậu ta có đôi mắt sáng ngời, lông mi cong dài dường như còn đọng mồ hôi, đôi mắt như lóe lên tia sáng ấm áp, cô chợt thấy trên mặt nóng lên, lập tức rũ mắt xuống, nhỏ giọng trả lời không có gì, chàng trai thấy cô chắc chắn không có chuyện gì, sau đó lấy chai nước chưa khai của mình đưa cho cô coi như chuộc tội.

Sau đó mới biết cậu tên Trần Chi Thành, cầu thủ chủ lực của đội bóng.

Từ đó về sau, cô bắt đầu chú ý cậu ấy, mỗi trận bóng đều đi xem anh đá, quan sát từng động tác nhỏ của anh, vô tình trên đường đến trường, chạy xe đạp đi lướt qua anh, cô gần như dùng hết dũng khí cùng anh chào hỏi một tiếng, sau đó chạy đi như bay, kiềm chế không được trái tim đập liên hồi.

Cô thầm mến anh ba năm, chưa bao giờ đem tình cảm này nói ra, ngày cô tốt nghiệp trung học, cô định đến thổ lộ với anh, tuy rằng bọn họ sẽ không học đại học chung một thành phố, mỗi người một nơi, nhưng cô nghĩ, ít nhất cũng cho anh biết, từng có một cô gái, thích anh như vậy, coi như là ình một chút công bằng.

Không nghĩ tới, khi cô khó khăn lắm mới quyết định tiến đến nói chuyện với anh, anh đã bị một nữ sinh lớp khác kéo đi mất.

Bỏ qua cơ hội kia, cô cảm thấy đây là ý trời, rốt cuộc cũng không có dũng khí mà đi thổ lộ. Sau vào đại học, cô bắt đầu bận rộn, những lần tim lỡ nhịp hay rung động cô dần giấu vào sâu trong tim.

Trước khi tốt nghiệp lớp trưởng lập một diễn đàn trên QQ, cô và Trần Chi Thành vẫn là thành viên bên trong, không có thêm bạn, cũng chưa từng trò chuyện riêng. Cô không biết tình hình gần đây của anh, cũng không biết hiện tại anh sống ở nơi nào.

Anh viết trên bảng tin: lớp trưởng, kế hoạch cụ thể khi nào họp mặt nhớ kêu tôi nha.

Kim Hạ nghĩ rằng, anh hiện tại đang ở Bắc Kinh?

Cô đột nhiên có chút vui mừng cùng ngạc nhiên, trong lòng vốn bình tĩnh giờ như bị một viên đá nhỏ ném vào, cuộn cuộn nổi lên bùn cát năm xưa, hơn bốn năm bọn họ lại chưa gặp nhau, không biết anh hiện tại thế nào, có thay đổi gì hay không.

Cũng không đắn đo, cô nhanh chóng đánh dòng tin: Tôi ở Bắc Kinh, có thể tham gia.

Chỉ chốc lát sau lớp trưởng kiểm tra số lượng người, Trần Chi Thành chủ động đứng ra, gánh vác nhiệm vụ liên lạc cùng đặt trước nhà hàng, không bao lâu, Kim Hạ nhận được yêu cầu thêm bạn từ hệ thống hiện lên ba chữ: Trần Chi Thành. Cô bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương, nhấp nhẹ vào con chuột, chấp nhận yêu cầu thêm bạn của đối phương.

Trần Chi Thành gửi tin nhắn đến: Kim Hạ, bây giờ cô ở khu nào? Tôi đang xem địa chỉ của mọi người, rồi mới quyết định nơi đặt nhà hàng.

Anh trực tiếp hỏi, mà không có hỏi thăm dài dòng gì cả, điều này làm cho Kim Hạ cảm thấy, thật ra khi đó bọn họ cũng không phải không quen biết.

Nhưng bây giờ cô ở gần trung tâm thành phố, chắc chắn không thể nói với anh như vậy, sẽ khiến người khác nghi ngờ, đơn giản chỉ cần cho anh địa chỉ trước khi chuyển đi.

Trần Chi Thành lại hỏi: chúng ta quyết định ngày thứ bảy cuối cùng của tháng sau họp mặt, cô rảnh không?

Kim Hạ nghĩ rằng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Vương Minh Lăng chắc không bảo làm thêm giờ, còn Lục Xuyên, bình thường rất tùy hứng, tối nào muốn đến là đến, bèn nhấn tin qua: Tôi không bận.

Trần Chi Thành: Uhm, tôi sẽ sắp xếp kế hoạch, có lẽ buổi sáng thì sẽ có rất nhiều người không đến được, vậy thì giờ cơm trưa họp mặt là được.

Kim Hạ: Được, vất vả cho anh rồi .

Dừng một chút, cô hỏi: Bây giờ anh đang ở Bắc Kinh?

Trần Chi Thành: Đúng vậy, đang làm việc ở đây. Nghe nói cô cũng công tác ở đây?

Nghe nói? Anh nghe ai nói? Làm sao anh biết được tin tức của cô? Kim Hạ có chút thụ sủng nhược kinh: Vâng, tôi làm tuyên truyền ột công ty nhỏ.

Trần Chi Thành: Cho tôi số di động của cô, để khi đó có thể liên lạc.

Kim Hạ gọi số máy đi, Trần Chi Thành cũng đem số của mình qua, kèm theo câu nói: Cô có bận thì đi làm đi, tôi không quấy rầy nữa, sau này nói tiếp.

Kim Hạ vốn định tiếp tục nói chuyện với anh một lát nữa, dù sao cô cũng không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này, nhưng anh nói như vậy, cô cũng không nghĩ biểu hiện quá thân thiết, nên nói: Được, lần sau nói tiếp.

Đóng cửa sổ trang trò chuyện, cô thở phào nhẹ nhõm, xao động trong lòng dần dần lắng xuống. Cầm số điện thoại của Trần Chi Thành mà cô vừa ghi lại, cô im lặng nhìn, nhớ rõ lúc trước không phải học đại học ở miền nam sao? Vì sao đến Bắc Kinh .

*

Lục Xuyên đẩy cửa vào nhà, trong phòng khách một màu tối đen , anh nhíu nhíu mày, cảm thấy kỳ quái, hay là cô không ở nhà.

Đổi dép lê, anh nhìn nhìn chung quanh,khi đi ngang qua thư phòng, nắm chặt cửa mở ra, tỏa ra một chút ánh sáng nhàn nhạt. Khóe môi nở nụ cười, thì ra cô ở trong này.

Chuyển tay nắm, anh đẩy cửa mà vào, cô đang ngồi ở bàn đọc sách, cúi đầu nhìn cái gì đó.

Kim Hạ phát hiện anh đang vào, sắc mặt không đổi mang ảnh chụp thời trung học kẹp vào trong sách, khóe miệng mở ra một độ cong: “Anh đã đến.” Anh là như vậy, muốn đến thì đến, cũng không hề nói trước.

Lục Xuyên đi qua, cũng không có hỏi cô đồng ý không, liền với lấy bìa thư trước mặt cô: “Muốn làm nhân viên sáng tạo ý tưởng sao?”

Kim Hạ khẽ gật đầu, tiện thể gấp sách lại: “Tôi không muốn tiếp tục làm tuyên truyền, tương lai như vậy khó phát triển.”

Lục Xuyên như ở trên cây cao nhìn xuống cô: “Làm nhân viên sáng tạo ý tưởng không dễ dàng, phải biết chút ít về luật, hạng mục quản lý, công trình hạch toán, cái khác em có thể gánh, nhưng còn tính toán thì làm sao bây giờ?”

Kim Hạ cười tươi như hoa: “Lục cục trưởng, anh lại hiểu lầm tôi rồi, đừng thấy tôi viết văn án tuyên truyền, kỳ thật chuyên môn của tôi là toán học.”

Lục Xuyên sững sốt, thế này mới lưu ý đến giá sách trống rỗng của mình, đã được sắp xếp đầy ắp theo từng loại, đa số là sách toán học chuyên nghiệp, thật ngoài suy nghĩ của anh: “Anh còn tưởng rằng là em học khoa văn .”

“Không phải, vì không tìm được việc chuyên môn, cho nên chỉ có thể tìm được việc gì thì làm việc đó .”

Lục Xuyên tầm mắt dừng trên kệ sách được sắp xếp ngay ngắn, thấy trong đó một quyển gọi là kinh Talmud, nếu nhớ không lầm, đây là Thánh kinh trí tuệ của người Do Thái, bọn họ là dân tộc có tinh thần kiếm tiền là trên hết: “Xem ra em thật sự rất muốn kiếm tiền.”

Kim Hạ cười duyên, mang theo một chút quyến rũ: “Đúng vậy, tiền nhiều sẽ tốt hơn, từ khi có tiền tới nay, mấy ngàn năm như vậy, mọi người không phải vì tiền mà đầu đá lẫn nhau sao.” Anh cũng không giống như cô, dục vọng với tiền tài, từ điểm này mà nói, bọn họ không có điểm chung.

Lục Xuyên cười cười: “Em cảm thấy, thế giới này có cái gì vô giá không?”

Kim Hạ hỏi lại: “Lục cục trưởng cảm thấy có sao?”

Lục Xuyên trầm ngâm một lát: “Tự do.”

Kim Hạ mỉm cười: “Tự do có thể bị cướp đi, chỉ có suy nghĩ trong đầu mình là không thể.”

Lục Xuyên hỏi cô: “Em năm nay bao nhiêu tuổi?” Suy nghĩ của cô, theo anh nghĩ thì giống phụ nữ từng trải hơn, thật không giống với cô gái mới vào đời như cô.

“Hai mươi hai.” Kim Hạ đứng dậy, đi cất cuốn sách kinh tế vừa xem xong, nói: “Tôi đi tắm trước.” Hắn chạy đến đây trễ như vậy, cũng không phải là đến quan tâm việc riêng của cô, nếu bị anh thúc giục chỉ bằng tự mình chủ động thì hơn.

Lục Xuyên không nhanh không chậm đi theo phía sau: “Anh cũng muốn tắm.”

Kim Hạ dừng bước chân, xoay người, khẽ cười: “Không biết ngài muốn dùng nhà vệ sinh nào?”

Lục Xuyên đi lên trước, cười khê: “Em dùng phòng nào anh dùng phòng đó.”

Kim Hạ hiểu được ý tứ của hắn, cố ý giả vờ vô tội đáng thương: “Em có thể nói không sao?”

Lục Xuyên lắc đầu: “Lần trước không làm ở phòng khách, đã là bỏ qua cho em.”

Trong lòng Kim Hạ biết chạy trời không khỏi nắng, cũng không có ý phản kháng, dù sao lần đầu tiên cũng tắm chung với anh, còn gì mà thẹn thùng.

Đi vào phòng tắm, Lục Xuyên bảo cô xả nước vào bồn tắm lớn, anh không muốn dùng vòi hoa sen, qua loa vài cái liền xong.

Kim Hạ mở nước chảy vào bồn, lại lấy sữa tắm ở gần vòi sen cho vào, Lục Xuyên tựa vào máy giặt, trong lúc vô ý chạm phải nút mở máy, máy giặt ơng ơng run run lên.

Hắn nhìn máy giặt sau một lúc lâu, như là nghĩ tới cái gì hay lắm, liền nhìn Kim Hạ bảo: “Lại đây.”

Kim Hạ không rõ ý anh nhưng vẫn đi qua: “Quần áo của anh trong máy đã giặt rồi nhưng quên không lấy ra, anh không cần giặt lại.”

Lục Xuyên không nói gì, cầm eo nhỏ của cô xốc lên, đem cô ngồi lên trên máy giặt, tránh mấy cái nút điều khiển. Kim Hạ cảm thấy bên dưới có chút chấn động, Lục Xuyên tách hai chân cô ra, kéo sang hai bên, Kim Hạ mở to hai mắt nhìn: “Muốn làm ở trong này?”

Lục Xuyên gật đầu: “Trước kia chưa làm qua, thử xem.” Nói xong liền mãnh liệt hôn cô, Kim Hạ sợ bị rơi xuống từ máy giặt, đành phải ôm cổ anh không buông.

Hôn môi cô vài cái, Lục Xuyên cạy hàm răng của cô, tiến quân thần tốc, trêu đùa cái lưỡi trơn mịn của cô, Kim Hạ không có tránh né, thậm chí chủ động đáp lại, thân thể của cô nhớ rõ cảm giác hoan ái lần trước, giống như Lục Xuyên nói, cô rất thích cảm giác này.

Không có quan hệ yêu đương, chỉ cần bản thân vui vẻ là được.

Lục Xuyên càn quét cái miệng nhỏ sạch sẽ của cô, trêu chọc điểm mẫn cảm của cô dựng đứng lên, anh dạy cho cô cách hôn môi, Kim Hạ nhớ lại lúc anh dùng miệng hôn cô, rồi bắt chước liếm khoang miệng của anh, đầu lưỡi lướt qua nướu răng của anh, cảm thấy môi anh dường như căng cứng.

Cô nhếch khóe miệng, ác ý liếm đi liếm lại nơi đó, dùng tay ôm cái gáy của anh, đầu ngón tay luồn vào tóc, khe vuốt vuốt phẳng, Lục Xuyên cảm thấy dưới thân nhanh chóng cứng rắn lên, đối với sự học tập của cô vô cùng vừa ý, tay anh tiến sâu vào áo cô, cầm đỉnh hồng cao ngất, tùy ý chà sát viên trân châu nho nhỏ.

Hôn môi không thể làm thỏa mãn nhu cầu ham muốn lẫn nhau, Lục Xuyên nâng tay cởi áo T-shirt của cô ra, để lộ hai đôi tuyết phong trắng nõn, hồng nhuận, kéo cái bra màu đen che đậy kia xuống, thật mê người.

Anh kéo kéo bra, cầm lấy mềm mại, trông thật no đủ, liền cúi đầu hôn lên nó, đầu lưỡi vẽ ra các loại đường cong, Kim Hạ nắm chặt cái tay gian ác của anh, mi tâm hơi nhíu lại, hơi thở phát ra có phần khàn đục, cảm thấy phía dưới, có chút ẩm ướt từ từ chảy ra.

Lục Xuyên lại kéo bên kia xuống, lấy tay nhẹ nhàng xoa nắn, Kim Hạ thở gấp, bên dưới máy giặt hoạt động không ngừng, làm lý trí của cô như tan thành từng mảnh.

Cởi đi quần đùi của cô, Lục Xuyên đụng chạm cách lớp vải quần lót, thấy cô có chút ướt át, liền cong khóe miệng cười tươi, ghé tai cô mà thì thầm: “Bảo bối, em thật nhiệt tình.”

Lời nói vào tai Kim Hạ, cô dừng không vuốt tóc anh: “Lưu manh.”

Lục Xuyên lắc đầu: “Nói dối, rõ ràng em thích anh làm như vậy, thân thể của em vẫn thành thực hơn.” Nói xong cởi quần lót của cô, cũng cởi bỏ quần của mình, đem cứng rắn nhăm ngay cửa vào, chậm rãi ma sát, chỉ là không đi vào.

Kim Hạ theo bản năng vặn vẹo thân mình, mặt cô nhăn lại tần suất tiếng ngân phát ra càng lúc càng tăng, Lục Xuyên không ngừng ma sát, nhưng vẫn không đi vào: “Muốn không?”

Kim Hạ cắn chặt răng, không có hé răng, Lục Xuyên càng động chạm đến các nơi mẫn cảm của cô: “Nói, em muốn.”

Kim Hạ muốn khóc bật ra: “Lục Xuyên, anh là cái đồ lưu manh!”

Lục Xuyên sững sốt, rõ ràng là đang mắng anh, không biết vì sao lọt vào tai anh, lại vô cùng thích thú: “Em bảo anh là cái gì?”

Kim Hạ nắm lấy bắp vai anh thống khổ: “Em còn có thể gọi anh cái gì, đương nhiên là Lục Xuyên.”

Lục Xuyên nở nụ cười, ngón tay càng dờ ra nhiều trò gian trá đa dạng hơn nữa: “Gọi lại một lần nữa.”

Kim Hạ theo bản năng muốn khép chặt hai chân lại, lại bị tay anh ngăn chặn: “Lục Xuyên, Lục Xuyên, Lục Xuyên!”

“Bảo Bối, em thật ngoan.” Lục Xuyên nói xong động thân một cái, xâm nhập vào thân thể nhỏ bé của cô, bởi vì đau đớn Kim Hạ dùng sức cầm chặt móng tay vào da thịt anh, lúc xanh lúc trắng.

Với tư thế như vậy, hai người đều có thể thấy rõ ràng chỗ ái ân, Kim Hạ nhìn nơi đó không ngừng ra vào, lần đầu tiên ý thức được chính mình bị người đàn ông này chiếm đoạt, có thể cảm thụ rõ ràng nóng rực, căng phồng, cứng rắn của anh. Ma sát gây ra khoái cảm đập tan lý trí của cô, làm cho cô không kiềm chế được, chỉ có thể theo anh, trầm luân không thôi.

Ánh mắt cô trông mê ly, thân thể tuyết trắng mềm mại, hai gò má ửng hồng, cùng với bộ ngực mềm mại rung động phía trước, kích thích mãnh liệt đến thần kinh Lục Xuyên, anh không khỏi tiến lên mạnh mẽ hơn, lúc này máy giặt cũng đang hoạt động, rung lắc kịch liệt mang đến khoái cảm không gì sánh kịp, khi cao triều tiến đến, Kim Hạ chỉ cảm thấy ý thức đã bay ra khỏi thân thể, trước mắt chỉ còn một mảnh trắng lang mang.

Phóng thích xong các hạt mầm, Lục Xuyên ôm cô đang nằm xụi lơ mà thở dốc, Kim Hạ run mạnh một trận mới dừng lại, chính mình không còn chút quần áo mặc trên người, mà quần áo anh vẫn còn chỉnh tề, thật sự là không công bằng. Oán thầm, cô bỗng nhiên la hoảng lên: “Ai nha.” Đẩy anh ra, nhảy xuống máy giặt, nước trong bồn tràn ra một mảng trên sàn, cô chạy nhanh tới, khóa lại vòi nước trong bồn tắm.

Lục Xuyên cảm thấy buồn cười: “Trần rồi thì thôi, dù sao cũng có cống thoát nước.” Anh vừa đi vừa cởi quần áo, đến bồn tắm lớn đã cởi không còn một mảnh: “Nhìn em chạy nhanh như vậy, chắc là không có mệt nha.”

Lời nói của anh ảm ỉ sâu xa, Kim Hạ chỉ cảm thấy cảm giác lạnh buốt phía sau lưng, không đợi cô phản ứng, anh liền ôm lấy cô bước vào bồn tắm lớn, ngồi xuống, nước trong bồn lại tràn ra không ít.

Lục Xuyên ôm cô từ phía sau, hôn cổ cô, vỗ về chơi đùa bộ ngực mềm mại của cô, tay Kim Hạ cầm bám vào thành bồn, mặc cho anh đùa nghịch. Anh xoa nhẹ ngực cô một lát, tay nhịn không được đi xuống phía dưới, bàn tay anh mang theo luồng điện tê dại truyền đến cô, ngón chân Kim Hạ gần như cắm chặt vào đáy bồn, cảm thấy nước ấm như chảy vào thân thể của cô.

Lục Xuyên cảm thấy người ở trong lòng nhịn không được vặn vẹo, dục vọng rất nhanh bùng tỉnh lại, anh đỡ cô đứng lên, hai người đều chọn tư thế quỳ, anh từ phía sau tiến vào, hưng hăng tới một lần nữa. Anh chỉ cảm thấy, muốn cô thế nào đều không đủ, anh còn muốn cô như vậy, nhớ đến cô như vậy, có tư thế nào mới, anh đều muốn cùng cô nếm thử, chỉ ở trên người cô, anh mới có thể đạt được thỏa mãn, có khi dâng trào tình ý anh thậm chí cắn cô, trong quá khứ của anh chưa từng làm điều này với một người phụ nữ nào.

Kim Hạ bị ép buộc liên tục hai lần, lại quỳ gối trên thành bồn tắm cứng như vậy, cả người cô sắp tan thành từng mảnh, Lục Xuyên đành phải lưu luyến bỏ đi ý định muốn cô thêm lần thứ ba trong đầu, lấy sữa tắm cho vào lòng bàn tay, định tắm cho cô.

Kim Hạ sợ lau mà bốc hỏa, chạy nhanh đoạt lấy khăn tắm: “Để tự tôi làm.”

Lục Xuyên thấy cô lui đến góc bồn tắm, nhìn dáng vẻ sợ bị ăn lần thứ ba, không khỏi có chút nảy sinh trong lòng, nói: “Yên tâm, anh còn có sức, có thể giúp em.”

Kim Hạ khẽ động khoe môi, cười cười: “Không có việc gì, tôi còn có sức tắm rửa.” Nói xong lau lung tung vài cái trên người, dùng nước xối sạch, cô đứng lên, chuẩn bị đi lấy khăn tắm, không ngờ dưới chân mềm nhũn, toàn bộ thân mình ngã về phía trước, Lục Xuyên thấy thế chạy nhanh tới đỡ được cô, bế cô lên, nói: “Đứng còn không nổi mà cậy mạnh.”

Kim Hạ không dám giẫy dụa, phòng tắm vốn ẩm ướt, cô sợ mình lộn xộn, cũng sẽ làm Lục Xuyên ngã sấp xuống, liền ngoan ngoãn im lặng. Lục Xuyên bế một thân thể trắng nõn mềm mại thơm tho mê người, cảm thấy có chút xôn xao, nhưng nghĩ đến cô đứng còn không vững đành ức chế dục vọng, ôm cô ra khỏi bồn tắm, kê cô vào vách tường đứng cho vững, đi lấy khăn tắm cho cô choàng vào.

Kim Hạ quần khăn tắm kĩ càng rồi mới từ phòng tắm ra ngoài, giữa hai chân bị ma sát nên đau, cô chậm rãi trở về phòng ngủ, lấy máy sấy thổi tóc. Thân thể của cô nổi lên phản ứng với Lục Xuyên, hần hơi âu yếm một chút đã có thể kích thích cô theo bản năng mà ẩm ướt, ăn uống biết mùi vị, đây là sự thật rất đáng sợ.

Nhưng cô cũng không thể phủ nhận, cùng Lục Xuyên trên giường, quả thật thân thể có khoái cảm, khi thân thể cả hai cùng dung hợp một chỗ, cô sẽ có cảm giác thỏa mãn kì lạ, nếu anh không lấp đầy cô, thì sẽ cảm thấy trống trải. Khó trách bất kể nam nữ nhân, đều ham muốn chuyện này, thì ra đây là bản năng ẩn sâu trong cơ thể, là khát khao cơ bản nhất.

Cô bỗng nhiên nhớ tới Trần Chi Thành, bây giờ anh có bạn gái chưa, hay vẫn còn độc thân?

Sau đó lại cảm thấy buồn cười, hốc mắt có chút nước. Vô luận anh còn độc thân hay không, với cô bây giờ không có vấn đề gì. Trước kia cười xe đạp đi ngang qua anh cả người Kim Hạ đều có khẩn trương, thật muốn chết sớm.

Cô không hi vọng xa xôi, chỉ hy vọng còn có thể giống lúc này, xa xa nhìn anh, để ý anh là tốt rồi, cô biết trong lòng mình luôn có một vị trí quan trọng dành ột người, trước sau chỉ có người đàn ông tên Trần Chi Thành.

Lục Xuyên tắm xong đi ra, thấy cô sững sờ thơ thẩn: “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Kim Hạ lấy lại tinh thần, thản nhiên cười: “Nghĩ chuyện vừa rồi.”

Lục Xuyên nhú mày: “Cảm thấy chưa đủ?” Hắn có thể tiếp tục lần nữa.

Kim Hạ ra vẻ thẹn thùng: “Dạ, có gì để lần sau nha, hôm nay thật sự là mệt mỏi.”

Lục Xuyên chui vào chăn: “Vây sấy tóc khô rồi ngủ.”

Kim Hạ khẽ ừ một tiếng, quay đầu lại, nụ cười tan biến, chỉ còn vẻ mặt phiền muộn.

11. Chương 11

Chương 11: Cơ Hội

Căn cứ vào lượng vốn và tính toán sự chênh lệch giữa lời và lỗ, là không lời không lỗ, dự tính trên khả năng sản xuất không lời không lỗ này, trừ đi vốn cố định cùng vốn lưu động, còn lại lợi nhuận tiêu thụ tức thì

Kim Hạ trình bày tính toán về bài tập kinh tế vào vở, thời gian trôi qua đã hơn mười một giờ tối, nghĩ rằng Lục Xuyên sẽ không ghé qua, những lúc rảnh rỗi cô phải tranh thủ từng giây từng phút để ôn tập bài học.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên trong đêm vắng vào lúc tối rất chói tai, Lục Xuyên vốn có chìa khóa nhà không cần phải ấn chuông cửa, đã hơn nửa đêm giờ này ai lại đến nơi này chứ .

Cô từng bước đi đến trước cửa nhìn vào lỗ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, tiếp đó mở dây khóa cửa ra ,thấy Lục Xuyên lung lay người đứng bên ngoài chìa khóa trên tay rơi xuống đất. Cô liền chạy nhanh tới bên cạnh xoay người nhặt chìa khóa lên rồi đỡ lấy người của Lục Xuyên, ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người anh: “Sao lại uống nhiều như thế này?”

Lục Xuyên không trả lời vẫn dựa ở trên người cô lao đảo đi vào, Kim Hạ cắn răng đỡ anh đến phòng ngủ để anh nằm xuống, liền cởi caravat ra trước sau đó đến giày. Làm sao chăm sóc người say rượu đây cô thật không biết phải làm gì?

Lục Xuyên nhìn chằm chằm lên trần nhà , thấy đèn treo cứ xoay tròn như lốc xoáy, anh cảm thấy đầu một trận đau nhức trong ruột cồn cào như muốn đảo lộn .Kim Hạ vốn đang đi tìm khăn lau mặt bỗng nghe được âm thanh anh muốn nôn , liền chạy nhanh về phía trước vài bước lấy thùng rác trong phòng ngủ đến. Vừa kịp lúc Lục Xuyên ngồi dậy phun ra trong thùng.

Kim Hạ chịu đựng ngửi mùi tanh hôi, vỗ vào sau lưng anh cho thuận khí, Lục Xuyên nôn thêm vài lần phun ra từ miệng toàn là nước, Kim Hạ thấy anh không còn phun ra gì nữa liền đứng dậy rút ra mấy tờ khăn giấy lau miệng giúp anh.

Ngón tay chạm vào mặt anh cảm thấy rất nóng, cô lập tức dùng bàn tay sờ lên cái trán đang chảy mồ hôi của anh hình như là bị sốt. Nhưng cô không biết có phải là đang bị sốt hay là do uống rượu quá nhiều mà nóng lên hay không: “Anh chờ một chút để tôi đi lấy khăn mặt đã.”

Lục Xuyên nằm trở lại nhìn lên trần nhà vẫn thấy đèn treo lại xoay tròn, đầu vẫn còn rất đau, dần dần cảm thấy bụng như quặn đau lên. Kim Hạ cầm khăn mặt nóng trở lại cẩn thận lau khuôn mặt của anh, nhìn thấy được biểu tình đau khổ của Lục Xuyên cô không biết phải làm sao.

Thấy anh ôm bụng mặt nhăn lại, Kim Hạ đoán là: “Anh bị đau bụng phải không?”

Lục Xuyên gật đầu có thể là viêm dạ dày lại tái phát, anh tưởng chỉ là đơn giản uống có vài ly không ngờ lại trở nên nghiêm trọng như thế.

Kim Hạ đã từng xem xung quanh nhà không thấy có hòm thuốc đâu hết, trước mắt lại gặp tình huống này chính mình không thể nào xử lý được. Chỉ có thể đưa anh đi bệnh viện trước đã, liền chạy nhanh đến thư phòng gọi điện thuê một chiếc xe đến, rồi đến ngồi lại trên giường: “Tôi đã kêu xe đưa anh đến bệnh viện có cần tôi gọi cho cha mẹ anh hay là bạn bè của anh không ?”

Đầu tiên Lục Xuyên lắc đầu đã trễ như vậy anh không muốn phải đánh thức cha mẹ dậy hơn nữa bọn họ cũng không thể làm gì cả. Tuy rằng cả ngày hay cười nhìn như quan hệ rất rộng, nhưng bạn bè thân thiết một người cũng không có, sau đó miễn cưỡng gật đầu nói: “Di động.”

Kim Hạ chạy vô trong lấy di động nhét vào tay anh, Lục Xuyên run tay bấm ra một dãy số đưa cho cô, cô nhìn thấy tên Trầm Dục bấm gọi, hai tiếng chuông reo, có người bắt máy là một giọng nam nhân: “Trễ như vậy còn gọi điện thoại đánh thức tôi, anh tốt nhất nên có chuyện quan trọng để nói!”

“À.” Kim Hạ từ từ nói: “Xin chào, tôi tên Kim Hạ là bạn của Lục Xuyên, bây giờ anh ấy bị bệnh muốn tôi gọi điện thoại cho anh, tôi đang chuẩn bị đưa anh ấy đi bệnh viện.”

Bên kia giọng nói nghiêm túc vang lên: “Tôi đã biết, cô cứ đưa hân đến bệnh viện gần nhất, tôi lập tức đến tới nơi gọi điện lại cho tôi.”

“Được.” Kim Hạ tắt máy, bắt đầu thay quần áo cho Lục Xuyên mang theo túi tiền, di động trên người vang lên. taxi thuê đã đến trước cửa nhà, sư phó gọi điện kêu cô đi xuống dưới.

Cô mang giày cho Lục Xuyên nâng anh dậy: “Anh chịu khó một chút, tôi sẽ đưa anh đi xe đang đợi dưới lầu đó.”

Lục Xuyên cố gắng đứng dậy từ từ, lấy tay khoát lên bả vai của cô, dựa vào cô mà đứng dậy , Kim Hạ tiện thể cầm túi xách theo bên người chậm rãi dẫn anh đi ra ngoài.

Thang máy xuống từ từ đi ra ngoài cửa, sư phó thấy thể liền chạy tới giúp cô một tay, hai người cùng đưa Lục Xuyên vào trong xe, Kim Hạ chạy qua chui vào cửa xe bên kia, nói với sư phó chạy tới bệnh viện gần nhất.

Lục Xuyên tựa lưng vào ghế ngồi bụng càng đau dữ dội dạ dày như muốn xé ra, dạ dày càng động lại càng đau thêm. Kim Hạ cầm tay hân an ủi: “Anh ráng chịu đau một chút, sắp tới bệnh viện rồi.”

Lục Xuyên nắm chặt tay cô, dùng sức như muốn bẻ gãy xương tay của cô, Kim Hạ cắn răng chịu đựng còn tay kia thì thay anh lau mồ hôi trên trán.

Gần tới bệnh viện cô liền gọi điện thoại cho Trần Dục, sư phó liền chạy đến phòng khám đã thấy Trần Dục đứng đó từ lâu, một thân áo trắng đỡ Lục Xuyên từ trong xe ra, anh ta liền hỏi Kim Hạ: “Tình trạng này xảy ra lâu chưa?”

Kim Hạ đỡ tay bên kia nói: “Anh ta uống rất nhiều rượu sau đó lại ói ra vài lần, thân thể liền nóng lên bắt đầu đau bụng.”

Trần Dục hiểu biết nói: “Chắc là viêm dạ dày lại tái phát .”

Vài y tá đi đến đây cùng với Trần Dục nâng Lục Xuyên lên trên xe đẩy đi, Kim Hạ tự động đứng qua một bên, đang do dự không biết có nên theo sau không, dù sao kim chủ đang gặp nạn chính mình phải làm gì đó trong lúc này, cũng không thể bỏ đi như vậy được.

*

Sau khi chuẩn đoán xong, Trần Dục truyền nước cho Lục Xuyên, cùng y tá đưa anh vào trong phòng bệnh, Kim Hạ im lặng đi theo sau, nhìn vào bộ dạng của Trần Dục thấy anh ta cũng gần ba mươi tuổi không biết có loại quan hệ gì với Lục Xuyên đây.

Phân phó cho y tá xong Trần Dục liền đến gần giường bệnh, cúi người đối mặt với Lục Xuyên nói: “Anh trước tiên ở bệnh viện nằm hai ngày để quan sát một chút, nếu anh không muốn bụng đau nữa thì nên uống ít rượu thôi.”

Hai mắt đang khép lại của Lục Xuyên hơi mở ra: “Anh có thể đi rồi, tôi rất mệt.” Tầm mắt nhìn vào Trần Dục đang đứng đảo qua bên cạnh thấy Kim Hạ liền dừng , rồi lại di dời qua nơi khác sau đó nhắm mắt lại.

“Tôi đi, anh ngủ trước đi, buổi sáng tôi lại đến khám cho anh.” Trần Dục xoay qua nhìn Kim Hạ, anh biết đã trễ như vậy Lục Xuyên lại cùng ở một chỗ với nữ nhân này, quan hệ chắc chắn không đơn giản, nhưng bọn họ đã đến bước nào thì anh không biết rõ lắm, liền nói với cô: “Anh ta sẽ ở lại viện, cũng đã trễ, nơi này đã có y tá lo cô có thể trở về nghỉ ngơi .”

Kim Hạ nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Tôi không sao, tôi sẽ ở lại với anh ấy để tiện chăm sóc.” Khó có dịp được hầu hạ kim chủ, tất nhiên phải tranh thủ cơ hội này, sao cô lại phải buông tha .

Trần Dục thấy cô tự nguyện ở lại chăm sóc Lục Xuyên, liền gọi cô qua một bên, nhẹ nhàng dặn dò những gì cần chú ý sau đó liền đi ra .

Kim Hạ chỉnh lại đèn trong phòng bệnh để tránh chói mắt cho anh dễ ngủ, liền ngồi kế bên giường bệnh, thấy mày anh nhắm lại một chỗ biết anh vẫn còn đau, nhưng cô cũng không thể làm được gì cả chỉ im lặng ngồi bên cạnh anh, không ngờ anh tuổi còn trẻ mà thân thể sức khỏe lại không được tốt như thế.

Ngủ không bao lâu bỗng nhiên Lục Xuyên ho nhẹ hai tiếng sau đó co người lại, Kim Hạ đoán có lẽ anh cảm thấy hơi lạnh, liền đem cái tay không truyền dịch kia cầm lên nhẹ nhàng kéo chắn đắp đến tận cổ cho anh. Cô thoáng nhìn qua áo sơ mi trên người anh còn dính một ít chất bẩn nôm nứa của anh, buổi tối đi vội vàng không mang theo quần áo để thay, buổi sáng về phải lấy vài bộ mới được.

Lục Xuyên tỉnh lại, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ có một chút ánh sáng ít ỏi chiếu lên. Thấy túi truyền dịch được treo trên cao, anh mới ý thức được là mình đang ở trong bệnh viện, từ từ ngồi dậy nghĩ lại chuyện đã xảy ra tối hôm qua. Còn nhớ mang máng là Kim Hạ cũng đi theo đến đây, anh còn thấy cô trong phòng bệnh này, nhưng bây giờ chỉ thấy sự im lặng không có một bóng người, đã về nhà rồi sao?

Tiếng cửa mở vang lên, theo sau đó là tiếng chân thật nhẹ nhàng như sợ sẽ đánh thức anh dậy, cổ ý rón rén đi vào. Lục Xuyên nhìn về phía cửa mở thấy được gương mặt của Kim Hạ đang bưng một cái bát hơi nóng đang mặt hơi nhăn lại đi về bên này.

Liếc mắt nhìn về giường bệnh một cái, Kim Hạ phát hiện Lục Xuyên đã tỉnh lại đang nhìn về phía của cô, cô chạy nhanh vài bước bỏ cái bát ở trên tủ đầu giường vì sợ phổng tay, liền nắm ngay dải tai của mình cho bớt nóng: “Tôi đi mua đồ ăn sáng, sợ đi chậm sẽ không còn, tôi nâng giường lên giúp anh nha?”

Lục Xuyên gật đầu thu hồi ánh mắt: “Tối hôm qua cô luôn ở trong này à?”

Kim Hạ nâng giường bệnh lên ột chút rồi nói: “Đúng vậy. Độ cao như thế này được chưa?”

Lục Xuyên lắc đầu: “ Cao hơn một chút đi .”

Kim Hạ lại nâng giường lên cao thêm một chút, nhìn thấy bộ dạng của anh có chút tiều tụy, không có cảm giác gì mà nhìn vào mặt anh, trên mặt mang theo nụ cười giả có thể làm cho người khác nảy sinh cảm giác muốn ở gần.

Giọng nói Lục Xuyên lạnh nhạt, tầm mắt lại hướng về phía tường trắng mà nói: “Tại sao lại không về?” Tối hôm qua đã ở trước mặt cô mà nôm nứa, cô cũng chăm sóc rất cẩn thận, bây giờ lại ở lại một đêm, thật ra cô đang muốn cái gì đây.

Kim Hạ ngạc nhiên nhìn anh, tại sao lại hỏi như vậy, hay anh cảm thấy cô đã vượt quá giới hạn của chuyện này, dù sao cũng có y tá trong phòng bệnh, cho dù không có cô ở đây cũng không ảnh hưởng gì hết, hơn nữa cô với anh vốn không có tình cảm lúc này không cần thiết phải ở lại. Theo cảm giác anh có thể thấy được cô đang lấy lòng anh nên mới làm như vậy, nhưng tại sao anh lại hỏi như thế, có chút kì lạ .

Anh mong cô sẽ trả lời như thế nào? Kim Hạ nhớ anh từng nói qua bọn họ chỉ có quan hệ tiền bạc không nói chuyện tình cảm. Bình thường tuy rằng anh đối xử với cô cũng không tệ, mà ở trên giường phải cũng bảo bối trái cũng bảo bối, dường như cũng hơi vượt quá giới hạn cùng lắm chỉ lời nói trên giường của nam nhân mà thôi, chẳng khác nào nói dóc, từng có khách hàng gọi điện nói yêu cô cùng lắm lại làm cho công việc càng thêm tốt.

Mắt đẹp như tơ cô cười tự nhiên nói: “Ngài cho tôi tiền, tôi chỉ phục vụ lại cho ngài, tôi xem ngài như lão bản của tôi, hầu hạ lão bản thật tốt tự nhiên sẽ được thưởng thêm tiền.” Nếu anh đã hỏi như vậy chắc là hiểu lầm mối quan hệ của bọn họ, trong việc đối xử với phụ nữ, anh thường nguyên tắc đơn giản đến khô khan.

Lục Xuyên nghe nói như vậy ánh mắt liền như cười. Cô thật ra rất biết rõ vị trí của mình, nếu cô dám trả lời tôi ở lại vì lo lắng cho anh hoặc là tôi sợ y tá không chăm sóc anh cẩn thận hay linh tinh gì đó, anh liền phải xem lại mối quan hệ này. Bình thường cũng tán tỉnh cô hay trêu đùa một chút, chỉ là gặp dịp mà chơi thôi, để tăng thêm cảm giác tình thú, anh không mong cô sẽ hiểu lầm sinh ra thêm ảo tưởng, hơn nữa cô vốn biết giữ mình liền biết rõ vị trí của mình ra sao.

Kim Hạ thấy ánh mắt của anh đã trở lại như cũ, biết mình đã trả lời đúng câu hỏi, xem ra muốn ở lại với anh, không nên thể hiện tình cảm lập mưu đồ với anh, nhưng đối với tiền thì không sao, dù sao trong lúc này so với tình cảm tiền đối với anh hình như không có giá trị, mà anh cũng thích đem người khác cho là tiểu nhân như vậy lại làm cho cô thấy tốt hơn.

“Tôi muốn đi toilet.” Lục Xuyên bỏ chắn ở trên người ra, chuẩn bị bỏ hai chân xuống giường đi.

Kim Hạ chạy nhanh đi lấy dép lê cho anh, đem cái túi truyền dịch đi theo anh, giúp anh đứng lên từ từ đi tới cửa buồng vệ sinh, Kim Hạ nhanh tay thay anh mở cửa ra: “Tôi chờ ở cửa, cần giúp gì thì kêu tôi.”

Lục Xuyên hơi gật đầu đóng cửa lại, Kim Hạ dựa vào tường, nghe được âm thanh bên trong tiếng đi tiểu tiếp theo là tiếng xả nước (HN: có cần ghi rõ thế ko? ._.), sau đó là Lục Xuyên mở cửa đi ra cô liền đứng thẳng: “ Anh có đói bụng không, vậy đánh răng rửa mặt trước đi.”

Thật ra Lục Xuyên chưa thấy đói, chỉ cảm thấy bồn chồn, ngày hôm qua nôn đến mệt cũng muốn đi ra, cả đêm không đánh răng miệng cảm thấy rất khó chịu, liền ừ. Kim Hạ đi về chỗ đã chuẩn bị sẵn bàn chải đánh răng cùng khăn mặt đem vô buồng vệ sinh, thay anh nặn kem đánh răng ra tiếp đó cầm theo cái ca múc nước súc miệng cầm thêm khăn mặt nóng đưa cho anh liền từ buồng vệ sinh lui ra ngoài.(AN: sao mình thấy Lục Xuyên giống con nít mẫu giáo ko thì người bị tật nguyền thế nhỉ???)

Chờ Lục Xuyên rửa mặt xong, cô cầm đồng phục bệnh nhân trên giường đưa cho anh: “Quần áo trên người anh rất bẩn anh nên thay đi. Cháo tôi mua để trên đầu tủ, nếu đói thì ăn đi không ăn thì để đó. Lát nữa sẽ có bác sĩ Trầm hôm qua đến xem anh.”

Lục Xuyên thấy cô chu toàn tất cả mọi việc xong, mày nhăn lại nói: “Em sẽ đi à?”

Kim Hạ mỉm cười: “Anh quên rồi sao, hôm nay tôi còn phải đi làm nữa.”

Lục Xuyên liền tìm: “Di động của tôi đâu?”

Kim Hạ vội vàng lấy điện thoại cầm tay trong áo khoác ra đưa cho hắn, sau đó Lục Xuyên tìm số gọi đi: “Vương tổng ?”

Kim Hạ sửng sốt, anh lại gọi cho Vương Minh Lăng?

“Không có gì, tôi chỉ muốn mượn Kim Hạ khoảng hai ngày, để theo giúp tôi bàn công chuyện.”

“Được, tôi cảm ơn trước.” Nói xong anh tắt điện thoại, quay qua nói với Kim Hạ: “Tôi đã giúp em xin phép rồi đó.”

Kim Hạ cũng biết thói quen ngang ngược của anh, liền mỉm cười nói: “Không biết tôi có thể giúp anh chuyện gì đây?” Anh giữ cô lại , tất nhiên là có chuyện sai cô làm.

Lục Xuyên đi qua cầm bộ đồng phục bệnh nhân ném sang một bên: “Tôi không mặc cái này, cô trở về giúp tôi lấy mấy bộ quần áo để tắm rửa đi.”

Kim Hạ gật đầu: “Được.”

Lục Xuyên trở về giường nằm tiếp, Kim Hạ đắp lại chăn cho anh, xem ra tửu lượng anh cũng không tệ, lần trước gặp hắn cùng Vương Minh Lăng uống rượu với nhau, cũng không gục đơn giản như thế, ngày hôm qua không biết tại sao lại uống say đến vậy: “ Tôi có thể hỏi anh chuyện này được không?” Cô cố ý lựa lời nói thật cẩn thận mang theo điều bất an không yên trong lòng.

Lục Xuyên thấy cô nghiêm túc như vậy, nếu là bình thường anh sẽ khó chịu với cô nên nói: “Chuyện gì?” Chỉ cần không quá phạm anh đều có thể trả lời cô.

Kim Hạ thay anh dọn cháo ra bàn trên giường: “Tôi cảm thấy tửu lượng anh rất tốt nha, ngày hôm qua sau lại uống rượu say đến thế?”

Thì ra là cô muốn hỏi chuyện này, Lục Xuyên thấy không sao nên đáp: “Ngày hôm qua là do cục trưởng mời khách tôi.”

Kim Hạ giật mình lãnh đạo mời khách khó trách phải cho người ta mặt mũi, đúng y tính cách của anh, hắn là đối với vị trí cục trưởng như hổ rình mồi, cùng lắm tuổi còn trẻ muốn thăng chưa chắc thăng được, chỉ có thể nói: “Bác sĩ Trầm có nói anh cần phải tĩnh dưỡng, không nên ăn những đồ ăn kích thích.” Núi cao còn có núi cao hơn, anh cao ngạo oai phong trước mặt Vương Minh Lăng, nhưng trước mặt cục trưởng không phải cũng nhún nhún à.

Nhưng trong xã hội này vốn không cần phải nhún nạy có thể tùy người ở từng vị trí, như lên càng cao càng phải nhún nạy rất nhiều .

Nghe cô nhắc nhở, Lục Xuyên hình như nhớ ra gì đó: “Lần trước em nấu cháo ăn rất ngon, như vậy về sau em cứ nấu ăn cho tôi.”

Kim Hạ nhu thuận gật đầu: “Dạ.” Nói xong liền đặt cháo lên bàn: “Vậy tạm thời anh ăn cái này trước đi.”

Lục Xuyên nhìn bát cháo kia nhũu mảy, nể tình cô vất vả mua về đành nhắm mắt ăn đại vậy.

Trầm Dục đẩy cửa đi vào thấy Lục Xuyên đang ăn cháo: “A, ngày hôm qua bộ dạng thừa sống thiếu chết, hôm nay có thể ngồi dậy được rồi à.”

Lục Xuyên không còn sức lực liền liếc mắt nhìn anh, buông thìa nói: “Anh đến đây làm gì?”

Nghe thấy Trầm Dục đang chọc ghẹo Lục Xuyên, lúc này Kim Hạ vốn rất muốn cười, nhưng thấy cười trong lúc này có chút không được tốt lắm, nên nói: “Hai anh cứ nói chuyện đi, bây giờ tôi đi về lấy quần áo để thay.” Có cô ở đây, sợ bọn họ không tiện nói chuyện.

Lục Xuyên thấy cô rất nhanh lựa thời cơ để đi, liền gật đầu: “Trên đường không cần ghé đâu hết, đi nhanh về nhanh.”

Kim Hạ dạ, xách túi đi ra. Trầm Dục liền đến ngồi trên giường bệnh, bưng lên bát cháo kia, rồi làm một động tác, quay qua làm cho ánh mắt mê hoặc nói: “Lục thiếu, đây, tôi đút anh ăn.”

Lục Xuyên đoạt lại cái bát, lạnh lùng nói: “Anh rút ra ngoài cho tôi.”

Trầm Dục cười vui vẻ đến nửa ngày, cười xong liền hỏi: “Cô gái kia là ai vậy?” Anh biết Lục Xuyên không thiếu phụ nữ, nhưng tới bây giờ anh chưa thấy người phụ nữ nào ở bên cạnh anh ta, Kim Hạ là người đầu tiên.

Lục Xuyên mắt lạnh nói: “Anh chào cô ấy làm gì?”

Trầm Dục bĩu môi: “Từ sau chuyện của Kỳ Thư, lần đầu tiên tôi nhìn thấy bên cạnh anh có nữ nhân, nên mới cảm thấy thật kì quái.”

Nghe được hai chữ Kỳ Thư, Lục Xuyên nháy mắt thất thần, ngay sau đó lạnh giọng nói: “Anh nhìn thấy cô ấy chỉ đúng lúc thôi, không có gì phải tò mò cả, cô ấy khác với những nữ nhân kia. Còn có về sau ở trước mặt tôi không được nhắc tới hai chữ kia.”

Trầm Dục rụt lui cổ, biết chính mình lại lỡ lời nói ra cái tên cấm kị. Trước kia vì chuyện này mà huyền não lên, Lục Xuyên và cha mẹ không nhìn mặt nhau chỉ vì muốn cưới cô ta, kết quả cô gái kia lại quăng Lục Xuyên qua một bên, lại còn nói không muốn cha con bọn họ trở mặt với nhau.

“Anh biết mình bị đau bụng mà cũng không cẩn thận chú ý, lúc này nên ít đi ra ngoài xã giao, nên biết riêng trong thời gian này anh nên ăn nhẹ một chút.”

“Riêng trong thời gian này?” Lục Xuyên hừ một tiếng: “Tôi có ăn.”

“Khi nào thì anh biết được?” Trầm Dục nghe nói xong liền đáp trả lại, bật cười nói: “Tính của anh lại đem Kim Hạ làm người hầu để sai bảo? Cô ta còn trẻ, thoát nhìn chỉ là một tiểu nha đầu để bị lừa.” Làm sao lại đi theo Lục Xuyên, bây giờ những cô gái nhỏ đều rất ham mê vật chất xa hoa.

Lục Xuyên ột ánh mắt xem thường: “Cần anh quan tâm cái rắm.” Ở trong mắt Trầm Dục, Kim Hạ thoát nhìn như một tiểu nha đầu, lại không hiểu tại sao anh cảm thấy tuổi cô thật ra không thích hợp với tính cách già dặn như vậy.

Tại sao cô có thể già dặn như vậy? Cô sinh trưởng trong hoàn cảnh gia đình như thế nào, cô đã từng trải qua chuyện gì?

12. Chương 12

Chương 12: Nhận Thức

Kim Hạ trở về mang theo cháo đã hâm, lau sạch nơi hôm nay Lục Xuyên nôn ra, lấy một chiếc áo sơ mi cùng quần tây sạch sẽ từ trong tủ quần áo, xếp gọn gàng bỏ vào trong một cái bao to. Lúc vừa đi ngang

qua đường Y Đằng Dương Hoa, cô mua một cái lồng giữ ấm, chờ cháo nấu xong, cô liền để trong cặp lồng mang đến cho Lục Xuyên.

Lúc cô đến bệnh viện, anh đã ngủ, cô cũng đoán được bệnh nhân tinh thần có chút uể oải, cho nên bỏ sách xây dựng vào trong cặp để giữa vụn vặt. Trên đường Trầm Dục có ghé qua nhìn vào, thấy Lục Xuyên đang ngủ, nên không ở lâu, chào cô một tiếng rồi bước đi.

Theo khẩu khí trước kia anh ta nói chuyện với Lục Xuyên, trực giác cho Kim Hạ biết anh ta không phải là người Lục Xuyên quen biết trên quan trường, mà bà bạn bè thân cận, nói như vậy, không chừng trước khi Lục Xuyên đi làm, bọn họ đã quen biết nhau, chỉ là không biết là bạn học, hay là quen biết từ nhỏ.

Nghĩ lại một chút, nếu là bạn học, ít nhất không phải là bạn học chung đại học, chuyên ngành không giống nhau, vậy chắc là bạn trung học, cùng tốt nghiệp nhưng không cùng học chung đại học, nói tóm lại, chính là có phân lượng trong lòng Lục Xuyên, cũng hiểu rõ Lục Xuyên, biết anh yêu một người.

Nghĩ như vậy, cô để giấy tờ trong tay xuống, chạy đi tìm Trầm Dục, Trầm Dục thấy cô có chút ngoài ý muốn: “Có phải Lục Xuyên làm sao hay không?”

Kim Hạ lắc đầu: “Không có, anh ấy còn đang ngủ. Tôi chỉ muốn hỏi một chút, sao anh ấy lại mắc căn bệnh này?”

Trầm Dục thở dài: “Bệnh cũ, áp lực lớn, uống rượu quá nhiều, ăn uống không đúng cách.” Nguyên nhân chính là do Kỳ Thư, sau là do tính chất công việc.

Kim Hạ cân nhắc, đơn giản đến không ngờ, phương thuốc chính là giảm sức ép, uống ít rượu, chú ý ăn uống: “Không biết bình thường anh ấy có thích vận động gì không?”

Trầm Dục quan sát cô, cô đến một mình hỏi thăm yêu thích của cậu ta, chẳng lẽ muốn làm cậu ta vui?

Kim Hạ phát hiện anh ta chần chờ, đại khái cũng biết anh ta đang nghĩ cô là người như thế nào, liền mỉm cười: “Tôi không có ý gì đâu, không phải anh nói anh ấy chịu áp lực lớn sao? Tôi nghĩ vận động là phương thức tốt nhất để giảm sức ép, nếu anh ấy có thể rèn luyện nhiều, thân thể sẽ rất nhanh tốt lên.”

Trầm Dục thấy cô nói có lý, mặc kệ cô có mục đích gì, ít nhất với Lục Xuyên mà nói, thì không có hại, hơn nữa cô là một cô gái nhỏ, chẳng lẽ có thể ăn tươi nuốt sống Lục Xuyên: “Hắn thích bóng rổ, nhưng bây giờ về cơ bản không còn chơi nữa.”

Kim Hạ nhớ trong lòng, còn nói: “Bây giờ dạ dày anh ấy không tốt, chắc chỉ có thể ăn cháo, không biết anh ấy thích ăn cái gì nhẹ bụng, có thể thay cho cháo.”

Trầm Dục lắc đầu: “Khẩu vị hắn rất kén, thích cay, cho nên đồ ăn hắn thích ăn bây giờ đều không thích hợp để ăn, cô không cần kích thích tính thèm ăn của hắn, như là hạt tiêu, ớt linh tinh, bỏ chút ít vào cháo là được.”

Kim Hạ gật đầu: “Bây giờ anh ấy đang ở phòng bệnh trừ xem ti vi cũng không còn gì khác để giết thời gian, bác sĩ Trầm, anh có tạp chí hoặc là sách báo gì anh ấy có thể xem không?”

Trầm Dục nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Nơi này của tôi toàn sách báo y học, cô có thể ra cửa hàng sách báo trước bệnh viện mua vài tờ báo tình hình chính trị đương thời, tạp chí có thể mua tạp chí số, hắn thích cái này. À đúng rồi, tôi có hộp cờ nhảy, cô có thể đem về chơi.”

Kim Hạ cười cảm ơn với anh ta: “Cảm ơn bác sĩ Trầm.” Biết chút yêu thích của Lục xuyên, có thể giúp cô hiểu thêm về người này, với cô mà nói, có lợi không có hại.

*

Khi Lục Xuyên tỉnh lại, Kim Hạ đang ngồi ở trên ghế dựa, dùng đùi anh làm giá sách, lại cầm quyển sách ở trước mặt xem, anh hơi động cái: “Đang xem cái gì?”

Kim Hạ lấy lại tinh thần, đóng sách lại để sang một bên: “Chỉ là sách xây dựng, không lâu nữa sẽ có kỳ thi, đang chạy nước rút.”

Lục Xuyên đuổi chân đứng dậy: “Không phải có thời hạn hai năm sao? Không cần lo lắng.”

Kim Hạ nâng giường đứng lên, cho anh dựa vào: “Chuẩn bị sớm một chút vẫn tốt hơn, vạn nhất lần này thi không qua, sang năm còn cơ hội thi lại.”

Lục Xuyên nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường, đã chiều rồi, tuy rằng dạ dày còn hơi đau, nhưng có thể chịu được, anh đứng dậy đi vào toilet, lúc đi ra Kim Hạ đã rời khỏi giường: “Anh có đói bụng không, có muốn ăn chút cháo không?”

Lục Xuyên bụng cô lõ hai tiếng, buổi sáng anh chỉ ăn mấy miếng cháo Trầm Dục rất phản đối, nhậu nhẹt không tốt, Kim Hạ nghe thấy tiếng trong dạ dày anh, không chờ anh trả lời, mở cặp lồng cơm giữ ấm ra đặt ở trên bàn, Lục Xuyên ngồi xuống giường bệnh, cầm lấy thìa cháo cô đưa qua nếm thử, ừm, cũng được, lần này không có gừng băm.

“Rau muối lần trước em mang từ quê lên còn không?” Lục Xuyên đột nhiên hỏi.

Kim Hạ đứng ở bên cạnh hầu hạ anh, nghe vậy sững sốt: “Đã ăn hết rồi. Nếu anh thích, lần sau tôi về nhà sẽ mang một ít lên.”

Lục Xuyên không nói gì, cúi đầu chậm rãi ăn cháo, Kim Hạ lấy khăn tay ở trong bao ra đặt vào trong tay anh, đem sách báo cùng tạp chí ra: “Nếu nhàm chán, có thể xem cái này.”

Lục Xuyên tùy tay lật lật, đều là loại anh thích xem, cầm một tờ tạp chí lật ra xem, Kim Hạ đi rửa chén, trở về đã thấy anh đang đọc báo, phỏng chừng anh không cần cô bồi tán gẫu, lấy sách xây dựng ra, tiếp tục ngồi ở bên giường đọc.

Trong phòng bệnh yên lặng, rèm cửa sổ rất nặng bị rơi ra, tầng sa mỏng phủ xuống che ánh sáng, nắng vàng óng ánh từ các lỗ hổng chui vào, một tia lại một tia sáng, nhìn xem tro bụi bay lượn, trong không khí tản ra một loại hương vị mùa hè.

Lục Xuyên xem xong một phần báo chí, lúc đổi một tờ khác, tầm mắt lơ đãng rơi xuống gương mặt Kim Hạ, ánh nắng ấm áp chiếu lên một nửa khuôn mặt của cô, giờ phút này đang đậu trên lông mày, vẽ mặt chuyên chú trên giấy làm bài tập, thật giống như đứa trẻ nhỏ đang học bài trong lớp.

Căn phòng tràn ngập yên lặng, dường như lỗ tai có thể nghe được tiếng hít thở, anh không còn nhớ rõ đã bao nhiêu lâu không còn được ở chỗ yên tĩnh như vậy, có thể do hoàn cảnh khiến tâm tình bình yên.

Theo bản năng cười cười, anh lại cầm lấy một tờ báo khác, gần từng tiếng đọc chậm rãi, đọc hết báo, chuyển sang tạp chí, sau khi xem hết mọi quyển đang có, anh giương mắt nhìn Kim Hạ, cô đang hết sức chăm chú, dường như không muốn để ý đến anh. Cẩn thận nhớ lại một chút, số lần anh vào bệnh viện không nhiều lắm, trừ những lúc đau đầu và viêm dạ dày, anh không có bệnh nặng nào, đây là lần đầu tiên anh nôn mửa phải nhập viện trước mặt phụ nữ anh bao nuôi.

Nhớ lại hình ảnh chật vật của mình ngày hôm qua bị người khác thấy, trong lòng anh bỗng nhiên có chút xấu hổ: “Tôi đi ra ngoài một chút.” Ngồi đến già ở trên giường, anh thật sự buồn đến phát hoảng.

Kim Hạ nghe vậy rất nhanh đứng dậy, mang giày vào giúp anh, túi thuốc treo trên giá IV: “Tôi đi cùng anh.”

Lục Xuyên khoát tay áo: “Không cần, em đọc sách của em, tôi tự đi được rồi.” Nói xong liền cầm giá IV đi ra ngoài.

Ở dưới lầu dạo một vòng lớn, bước chân lung lay, hít thở không khí mới mẻ, nhìn sắc trời dần tối lại, anh mới trở về phòng, Kim Hạ đã chuẩn bị sẵn cơm chiều, vẫn là cháo trắng, Lục Xuyên nhìn không được nhúu mày: “Sao lại là cháo, em không thể đổi món khác sao?”

Kim Hạ cười cười, cố ý hỏi: “Vậy anh muốn ăn cái gì?”

“Cá mực cơm muối tiêu, ếch xào xả ớt, gà cay...”

Kim Hạ trong lòng giật mình, thì ra anh thích ăn những món ăn này: “Bác sĩ Trầm nói, dạ dày anh không tốt, lúc này chỉ có thể ăn thức ăn lỏng.”

“Bây giờ tôi không còn đau nữa.” Liên tục hai ngày ăn cháo, trong miệng không có vị gì, đặc biệt nhớ đến những món ăn mặn.

“Không đau cũng không có nghĩa là anh hết bệnh rồi, dạ dày cần được tinh dưỡng, nếu anh ăn bậy bạ gì đó, sẽ đau trở lại.” Kim Hạ nhũn mày: “Hay là, anh còn muốn ở trước mặt tôi phun một lần nữa?”

Lục Xuyên nhớ đến tối hôm qua, liền hận không thể xóa sạch đoạn ký ức này trong trí nhớ của mình, cũng không tranh cãi nữa, im lặng cầm thìa ăn cháo.

*

Ăn cơm xong, Kim Hạ thu dọn gọn gàng, lại lấy sách ra tiếp tục ôn tập, thứ nhất cô không còn nhiều thời gian, thứ hai cô cũng không muốn tìm đề tài nói chuyện phiếm với Lục Xuyên, đỡ khiến anh nghi thần nghi quỷ, nghĩ cô có ý tứ với anh.

Lục Xuyên ngồi trên giường cũng không tán gẫu quay đầu tìm điều khiển từ xa của ti vi, thoáng nhìn tủ đầu giường có hộp cờ nhảy: “Cờ này em lấy ở đâu?” Nhìn rất cũ, chắc chắn không phải là mới mua.

Kim Hạ không có ngần ngại, nói ngắn gọn: “Bác sĩ Trần đưa.”

“Lấy lại đây.”

Kim Hạ nâng mắt lên, dừng một chút, đứng dậy cầm hộp cờ nhảy lại, Lục Xuyên nhận lấy, đặt ở cái bàn trên giường: “Giúp tôi hạ cái bàn xuống.”

Kim Hạ cười cười, thu thập sách vở, ngồi vào mép giường: “Được.”

Cái gọi là cờ nhảy, chính là trò chơi lợi dụng bố cục sắp xếp quân cờ của đối thủ, xâm nhập vào lãnh địa của họ, đồng thời nước đi của mình cũng không để cho đối thủ có cơ hội bắt cầu.

Mở hộp ra, quân cờ vẫn là viên bi thủy tinh kiểu cũ, Kim Hạ cầm một viên, nhìn trước ngọn đèn: “Không nghĩ đến bây giờ cờ nhảy vẫn còn dùng loại thủy tinh tròn này.”

Lục Xuyên cũng cười, nhớ lại ngày còn nhỏ cùng bạn chơi bắn bi, chính anh cũng thắng không ít: “Chỉ chơi cờ không thôi thì chẳng vui, thua phải bị trừng phạt.”

Kim Hạ thật không nghĩ tới anh lại đưa ra yêu cầu này, nhưng cũng không có gì phải sợ, liền gật đầu đồng ý: “Được nếu anh thua thì phạt như thế nào?”

Lục Xuyên nghĩ nghĩ: “Nếu tôi thua, phạt tiền, một ván một ngàn tệ.”

Mắt Kim Hạ đột nhiên sáng lên, mỉm cười: “Tôi đây sẽ cố gắng hết sức.”

Lục Xuyên nhếch miệng cười: “Em thua, thì sao?”

Kim Hạ sững sốt: “Tôi thua, tất nhiên cũng đưa cho anh một ngàn tệ.”

Lục Xuyên lắc đầu: “Tôi không cần tiền, không bằng như vậy, tôi cho em tính, mỗi khi em thua mười lần, tôi có thể chỉ định lên giường ở một nơi nào đó, em phải đồng ý, thế nào?” Không cho anh khai trai, anh chỉ có thể lấy cô khai đao.

Kim Hạ trầm mặc chốc lát, mỉm cười: “Được. Nhưng 30 ván thì ngừng, chơi lâu sẽ mệt.”

“Được.” Lục Xuyên lấy bi thủy tinh màu đen ra, Kim Hạ lấy màu đỏ, sau khi dọn xong, Lục Xuyên đi trước, thật ra anh cũng không lo Kim Hạ sẽ thả nước, dù sao cô cũng định đòi tiền, lại không muốn cùng anh lên giường, tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó.

Kim Hạ cẩn thận đi từng nước, ba mươi ván nếu có thể toàn thắng, chính là 30 vạn tệ, bất quá, Lục Xuyên không phải là kẻ dễ bắt nạt, muốn toàn thắng không phải dễ dàng như vậy, huống chi, nếu cô toàn thắng, thể diện của anh làm sao chịu nổi, đến lúc đó cho dù người miệng nói không tức giận, trong lòng cũng buồn bực cô.

Tốc độ chơi cờ của Lục Xuyên rất nhanh, chọn phương pháp công kích, một viên lại một viên bi thắng bức cô vào lãnh địa, Kim Hạ quan sát ý đồ của anh, từ thế cờ trên bàn suy luận, cảm thấy tuy rằng anh tiến công dũng mãnh, nhưng có vẻ không có chiến lược phòng thủ hậu phương, chỉ cần bám trụ mấy viên đạn cuối cùng của anh, không để anh bắt cầu, anh tự nhiên sẽ bị vây khốn mà chết.

Ngay cả sau khi đã thua mấy bàn, cô tìm đúng đối sách, lại hòa nhau mấy ván, Lục Xuyên thấy cô lúc vừa bắt đầu chơi cẩn thận, đôi với thể công sắc bén của mình chỉ có thể miễn cưỡng phòng thủ, nhưng sau cô lại căn cứ vào nước đi của mình điều chỉnh chiến lược, công thủ chuyển biến thích đáng, cũng thắng được rất hay.

Nhẹ kéo khoe miệng, anh liếc nhìn Kim Hạ một cái, nếu đối thủ quá yếu, như thế chẳng phải sẽ không thú vị, may mắn, cô không phải. Đến khi thắng được 9 bàn, anh mắt mang ý cười nhìn cô: “Em nói xem lần sau chúng ta lên giường ở đâu thì tốt đây? Ban công, hoặc là trong xe?”

Kim Hạ giả bộ trấn định: “Anh còn thiếu một ván nữa.”

Lục Xuyên cười khê: “Thắng thêm một ván còn không đơn giản, tôi chắc chắn sẽ ăn em.”

Kim Hạ cười duyên căn rằng: “Không bằng thắng rồi nói sau.”

Sau 30 ván kết quả, Kim Hạ thắng 17 bàn, Lục Xuyên thắng 13 bàn.

Lục Xuyên khép lại cờ nhảy, ánh mắt hàm ý: “Tôi thấy tốt lắm.”

Kim Hạ liếc nhìn anh một cái, mặt lại cúi thấp xuống, Lục Xuyên chậm rãi từng chữ, nói rõ ràng: “Ồ trong này đi.”

Kim Hạ ngẩng đầu, khiếp sợ: “Anh nói ở trong này, ở bệnh viện?”

Lục Xuyên nhún vai: “Ồ đây không phải có sẵn giường sao.”

Kim Hạ lí nhí: “Nhưng mà, nhưng mà anh còn bệnh a.”

Lục Xuyên bắt cười: “Tôi chỉ bị viêm dạ dày, cũng không phải tê liệt nửa thân dưới, lại nói sau một ngày truyền dịch, cũng không thể nào còn đau nữa.”

Kim Hạ kích động: “Nhưng mà, nhưng mà tùy thời sẽ có người tiến vào.”

“Ai sẽ tiến vào?” Lục Xuyên nhún mày: “Bọn Trầm Dục biết em ở trong này với tôi, sẽ không không có việc gì liên chạy vào.”

Kim Hạ lấp bắp: “Có thể, nhưng mà không có đồ bảo hộ.”

“Bên ngoài bệnh viện có cửa hàng tạp hóa.”

“Nhưng mà...” Kim Hạ nhưng mà nửa ngày, một cái nhưng mà này rồi đến nhưng mà kia.

Lục Xuyên nâng cằm cô lên, ngón tay vuốt ve khuôn mặt non mịn của cô: “Em không chạy thoát được đâu.”

Kim Hạ đành phải nhìn anh, gặng ra nụ cười: “Tôi đến cửa hàng tạp hóa.”

Lục Xuyên cười gật đầu: “Ngoan.”

Kim Hạ cố ý đi thật chậm, ở trong cửa hàng tạp hóa một vật phẩm đều cầm lấy xem một lần, lại thả xuống. Cô biết mình làm vậy là vô dụng, hoàn toàn không có ý định dây dưa, bất luận ở bên ngoài bao lâu, trở về Lục Xuyên vẫn sẽ ăn cô, nhưng cô vẫn nhịn không được làm như vậy.

Sau khi mua áo mưa về, túi thuốc của Lục Xuyên còn lại rất ít, dường như anh không thể chờ kịp, trực tiếp nhấn gọi y tá, không bao lâu một em gái y tá xinh đẹp nhỏ nhắn, Lục Xuyên chỉ vào kim tiêm trên tay mình: “Rút ra cho tôi.”

Em gái y tá cảm thấy ngoài ý muốn: “Nhưng dịch trong túi của ngài còn chưa hết.”

Lục Xuyên không đủ kiên nhẫn: “Tôi không còn đau nữa.”

Em gái y tá hơi do dự, nhưng vẫn nhỏ kim tiêm cho anh: “Hôm nay ngài đã ổn rồi, ngày mai còn nửa ngày nữa.”

Lục Xuyên hơi gật đầu chút: “Đi ra ngoài đi, chúng tôi muốn nghỉ ngơi.”

Hắn không nói là tôi, mà nói là chúng tôi, lúc em gái y tá lui ra ngoài, liếc mắt nhìn Kim Hạ một cái rất kỳ quái, Kim Hạ làm bộ không có nhận thấy, cúi đầu đứng một bên.

Lục Xuyên ngoắc tay với cô: “Lại đây.”

Kim Hạ chần chờ một lát, cuối cùng vẫn đi qua, Lục Xuyên kéo tay cô: “Hôm nay đổi lại em ở trên, ngồi lên đi.”

Kim Hạ nghe lời ngồi lên giường, khóa ngồi trên xương chậu của anh, vấy chịu lực đẩy lên trên chùng lại quanh hông, Lục Xuyên nằm ở dưới thân cô, thở đều nhàn nhàn nhìn cô, chỉ huy: “Cởi quần áo.”

Kim Hạ thông thả cởi áo, ý đồ bày ra biểu tình xinh đẹp quyến rũ, bất đắc dĩ vẻ mặt cơ bắp lúc này có chút khuôn trương cứng ngắc, thật sự cười không nổi. Cô sợ Trầm Dục hoặc y tá không biết khi nào thì đẩy cửa tiến vào, thấy cô dạng chân cười trên người Lục Xuyên, cô chỉ có thể đi tìm chỗ chết.

Lục Xuyên nhìn cô chỉ còn nội y trên người, đồng tử đen lại: “Hôn anh.”

Kim Hạ nghe anh ra lệnh, cúi xuống, cùng môi anh giao triền, bàn tay to của Lục Xuyên ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, không ngừng sờ lên trên, nhân tiện mở khóa dây áo ngực của cô.

Kim Hạ phát hiện anh đã cởi nội y của cô, một bên hôn môi anh, một bên ở học anh mở nút áo sơ mi, dù sao đều phải làm, không bằng tốc chiến tốc thắng. Bởi vì nửa nằm trên người anh, khe rãnh trước ngực cô thâm sâu dị thường, Lục Xuyên thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, một bộ vị nào đó bất an dao động đứng lên: “Bình thường anh làm gì với em, hôm nay em có thể làm như vậy với anh.”

Kim Hạ nhẹ nhàng gật đầu, sau khi cởi bỏ áo sơ mi của anh, kéo vạt áo ngực sang một bên, cô cúi xuống, hôn lên lồng ngực tinh trắng của anh, trước khi đi vào chỗ nhô lên, cô nhẹ nhàng ngậm chặt, nghe thấy Lục Xuyên hít vào một hơi, biết đây là nơi mẫn cảm, lại dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm.

Lục Xuyên cảm thấy tóc dài của cô dừng ở trước ngực anh, theo động tác của cô chậm rãi di động, mang đến từng trận ma sát gãi ngứa, ngực cô đặt ở bụng anh, làm cho bộ vị nào đó ở thân dưới của anh càng sưng tấy cứng rắn hơn.

Kim Hạ hôn từ từ lên thân trên của anh, một đường thẳng lên, Lục Xuyên thân thủ cầm lấy ngực cô, không kiêng nể gì vuốt ve đứng lên, từ cửa âm thanh đi lại cũng tiếng người, kích thích thần kinh của anh thật lớn, thanh âm khàn khàn có chút ám muội: “Ngồi vào đi.”

Kim Hạ cởi quần của anh, thả quần lót của cô sang bên cạnh, cầm lấy cứng rắn của anh nhắm chuẩn, chậm rãi ngồi xuống, lần đầu tiên chưa tiến vào được, lần thứ hai mới tìm đúng góc độ. Tựa như bàn ủi sừng tấy ở bên trong cơ thể cô, cô dựa theo bản năng mà động, Lục Xuyên chống tay cô, cung cấp sức lực cho cô.

Lên giường quả thật rất tiêu tốn sức lực, hơn nữa khi cho cô làm chủ đạo, Kim Hạ động lập tức thở hổn hển liên tục, đùi đau nhức, biên độ cao thấp so với lúc trước nhỏ đi rất nhiều, Lục Xuyên cảm thấy không đủ sâu, liền tự mình động lên, Kim Hạ bị đâm mạnh sinh đau, cũng không dám ngậm ra tiếng, đành cố hết sức cắn răng chịu đựng.

Ngồi xuống ôm lấy đùi cô, Lục Xuyên xoay người một cái, đối khách thành chủ đặt cô ở dưới thân, ở bên tai cô thì thào: “Thế nào, thích sao?”

Kim Hạ cau mày, cắn răng gật đầu, Lục Xuyên hôn cô, động tác ở dưới thân nhanh hơn, sau một trận kịch liệt, anh phóng thích chính mình, ghé vào trên người cô không chịu rời đi, tay nhẹ nhàng xoa ngực cô: “Làm sao bây giờ, hình như còn chưa đủ.”

Kim Hạ mở to hai mắt nhìn, bây giờ anh còn ở trong cơ thể cô, sao còn chưa đủ: “Không được, tôi sợ có người tiến vào.”

Lục Xuyên cắn cắn lỗ tai của cô: “Không sợ, anh ở mặt trên, bọn họ sẽ không nhìn thấy em.” Nói xong thân dưới hơi giật giật một chút, dục vọng liền tĩnh lại, anh rời khỏi tai Kim Hạ, cúi người tìm kiếm bộ ngực của cô, lại cắn lại liếm, làm cô tê dại khó nhịn, lại không dám lên tiếng, chỉ có thể ở dưới thân anh không ngừng vận vẹo.

Lục Xuyên lại làm thêm một lần nữa, thế này mới cảm thấy thỏa mãn, liền buông Kim Hạ ra, trong phòng một mảnh phiến tĩnh. Kim Hạ nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo vào, cũng không dám ngồi ở bên cạnh giường bệnh, bỏ chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa.

13. Chương 13

Chương 13: Gợn Sóng

Trầm Dục hoàn thành tốt thủ tục xuất viện của Lục Xuyên, lại thay anh mang chút thuốc uống, lúc đưa đến phòng bệnh, vốn định đưa thuốc cho Lục Xuyên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy hần không đáng tin cậy, liền đưa thuốc cho Kim Hạ, ít nhất cô gái nhỏ này thoát nhìn giữ khuôn phép, làm việc cũng nhanh nhẹn, nên giao việc uống thuốc cho cô, cảm thấy đáng tin hơn so với giao việc này cho Lục Xuyên.

Lục Xuyên thoáng nhìn Trầm Dục và Kim Hạ nói chuyện uống thuốc, cũng không xen vào, đứng trước giường bệnh xếp quần áo bẩn của chính mình, dù sao anh cũng định sau khi xuất viện, ở trong Bán Đảo Thành Ban mấy ngày, để cho Kim Hạ hậu hạ anh ăn uống.

Kêu taxi về nhà, Kim Hạ đỡ Lục Xuyên lên lầu, để cho anh nghỉ ngơi, còn cô đi siêu thị một chuyến, mua chút nguyên liệu nấu bữa tối. Lục Xuyên nằm hơn một ngày ở bệnh viện, về nhà sẽ không thích ngồi yên, đứng lên đi đi lại lại khắp nhà, nhìn chỗ này chỗ kia.

Mở tủ quần áo của mình ra, phát hiện Kim Hạ để quần áo ở bên trong, anh tùy tay lật lật, không khỏi nhủu mày lại, không có cái nào nhìn được. Lại xoay người đi nhanh đến thư phòng của anh, tầm mắt đảo qua một loạt gáy sách, nhớ tới ngày đó cô đang xây dựng dự án kinh tế, liền thuận tay rút ra, không biết cô học như thế nào, có khó khăn gì không.

Một cái gì đó từ trong sách rơi ra, lúc đầu anh nghĩ là phiếu tên sách, nhặt lên mới biết đó là một tấm ảnh, một đám trẻ em non nớt vây quanh vài người đã lớn, đứng nghiêm chỉnh trên sân thể dục, hẳn là ảnh lớp.

Lật ngược mặt ảnh chụp, mặt trái dùng bút bi viết ảnh tốt nghiệp niên khóa xxxx cấp 04, anh cảm thấy kỳ quái, làm sao có thể kẹp ảnh trong cuốn sách. Nhìn kỹ gương mặt mỗi người bên trong, anh muốn nhìn thấy Kim Hạ, không biết trung học cô có bộ dáng gì nữa. Lúc quan sát hết một lần, anh không cảm thấy có một ai giống cô, nhưng lại cảm thấy không thể, đây là ảnh tốt nghiệp của cô, liền kiểm tra lại một lần nữa.

Tầm mắt dừng lại trên người một cô gái có mái tóc ngắn đứng ngay thẳng, cô thản nhiên cười, nhìn thẳng vào màn ảnh, trong nháy mắt, Lục Xuyên cảm thấy tầm mắt cô như xuyên thấu qua ảnh chụp, giống như từ xa đi qua bức ảnh nhìn anh. Tim của anh không khỏi đập nhanh một chút, bộ dáng đoan trang của cô, không có sai, đuôi lông mày mỏng ở khóe mắt kia, chính là Kim Hạ, chỉ có điều tóc ngắn hơn rất nhiều, anh một chút cũng không nhận ra.

Ngực dường như trở nên tràn đầy một loại cảm xúc khác thường, chạm đến giới hạn trong đầu, anh kẹp bức ảnh lại vào trong trang sách, sắp xếp lại thư từ, xoay người đi vào phòng khách — cô chỉ là cô gái anh bao nuôi, không cần thiết phải hiểu rõ hơn.

Kim Hạ mua ít khoai từ và thịt bò thịt băm, cho thêm vào nồi cháo của Lục Xuyên, nếu lại tiếp tục cho anh ăn cháo trắng, không chừng sẽ bức anh điên luôn. Cô cố ý nấu nhiều một chút, bảo quản trong tủ lạnh, sáng hôm sau còn có thể tiếp tục ăn.

Lục Xuyên chỉ xin nghỉ được hai ngày, buổi sáng trước khi đi làm, Kim Hạ nhét vào trong tay anh vật gì đó tròn vo, anh giơ lên trước mắt nhìn, là bình mật: “Sao lại đối tốt với tôi như vậy?”

Kim Hạ tươi cười xinh xắn: “Còn không phải là vì tiền.”

Lục Xuyên gật đầu: “Ừm, biểu hiện rất tốt, nên thưởng.” Nói xong liền cho bình mật vào trong cặp rồi ra khỏi nhà.

Kim Hạ nhìn đồng hồ, không còn sớm, cũng chạy nhanh cầm túi xách đi làm. Lúc trước cô chơi cờ nhảy thắng 17 bàn, theo lý thuyết nên nhận được 1 vạn 7, tối hôm qua Lục Xuyên trực tiếp quăng 3 vạn tiền mặt cho cô, không uống công mấy ngày nay cô làm trâu làm ngựa, đóng đô ở bệnh viện suốt đêm.

Vừa đến công ty, Vương Minh Lăng liền gọi cô vào văn phòng: “Hai ngày nay Lục Xuyên bảo cô theo anh ta làm gì?”

“Không làm gì cả, thân thể anh ta không tốt, tôi chăm sóc anh ta hai ngày.”

Vương Minh Lăng cao giọng: “Bệnh gì?”

“Viêm dạ dày.”

Vương Minh Lăng cân nhắc lần sau tặng quà cho Lục Xuyên, nên biếu chút gì đó bổ dưỡng.

Kim Hạ thấy anh ta đang tự hỏi gì đó, cũng nhớ đến một chuyện: “Vương tổng, tôi có thể đề nghị ngài cái này không?”

Vương Minh Lăng gật đầu: “Nói đi.”

“Là vậy, Lục Xuyên anh ấy thích đánh bóng rổ, lần sau anh có thể chơi với anh ấy mấy ván, thứ nhất là không tốn tiền, thứ hai là tạm gác chính trường để thư giãn đầu óc, anh ấy là người địa phương sinh ra lớn lên ở đây, ở thành phố Bắc Kinh rộng lớn này làm sao chưa hưởng thụ qua cuộc sống ăn chơi, so với chi tiền dẫn anh ấy đến các thú vui ở khách sạn, không bằng ra tay theo sở thích của anh ấy.”

Vương Minh Lăng nghe xong hai mắt sáng ngời, cảm thấy cô phân tích rất có lý lại sâu sắc, dù sao Lục Xuyên tuổi còn trẻ, tuy rằng mời ăn cơm biếu tiền tặng phụ nữ cũng thực tất yếu, nhưng cái này chỉ có hiệu lực với người lớn tuổi, mà Lục Xuyên thì, có lẽ chơi bóng rổ với hần, càng có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Nghĩ xong hần gật đầu: “Đề nghị này của cô không sai, lần sau tôi sẽ chú ý. Còn nữa, cô có thể chủ động báo cáo tình hình cho tôi, như vậy tốt lắm, nên duy trì.”

Kim Hạ cười cười: “Vậy Vương tổng, không còn chuyện gì nữa, tôi xin ra ngoài trước.”

Vương Minh Lăng phát phát tay: “Đi đi.”

Kim Hạ khẽ gật đầu, xoay người đi khỏi văn phòng. Làm cho Vương Minh Lăng mời Lục Xuyên chơi bóng, thứ nhất có thể để cho Lục Xuyên rèn luyện thân thể, thứ hai anh cũng có thể vui vẻ, còn có thể rút ngắn quan hệ với Vương Minh Lăng, nhất định sẽ giúp đỡ trong hạng mục.

*

Từ lúc thêm Trần Chi Thành vào nhóm bạn tốt, Kim Hạ sợ nếu anh liên lạc với cô, không thể kịp thời nhận được tin tức, ngay cả trên di động vẫn để chế độ đăng nhập, thu nhận tin tức từ QQ. Buổi tối lúc ăn cơm, Trần Chi Thành gửi tin nhắn đến: tôi đang tìm nơi liên hoan, cậu thích ăn cái gì?

Kim Hạ đáp: tôi thì sao cũng được, tùy theo số đông.

Trần Chi Thành trả lời lại: chín người mười ý, bây giờ còn chưa có hình thành số đông, cậu nói một số món ăn cậu thích xem, tôi có thể cho cậu đi cửa sau, đặc biệt chiêu cố đến cậu.

Kim Hạ không khỏi nở nụ cười, gần đây vì bảo vệ dạ dày Lục Xuyên, ăn cơm toàn là đồ ăn nhẹ, cô thực ra muốn ăn thức ăn nặng một chút: nếu không thì đồ ăn Quảng Tây đi.

Lục Xuyên thấy cô không có ăn cơm, chỉ lo bấm điện thoại di động, liền gõ gõ vào thành bát của cô: “Đang nói chuyện với ai vậy?” Sao lại có biểu hiện ôn nhu như vậy.

Kim Hạ thả di động xuống, môi mỉm cười: “Một người bạn.” Từ sau khi Lục Xuyên xuất viện, vẫn ở nơi này, mỗi ngày cũng không đi xã giao, đúng hạn về nhà ăn cháo dinh dưỡng, có khi còn quyết định thành phần trong món cháo, làm cô có chút không chịu nổi quấy nhiễu này.

Lục Xuyên không có tiếp tục truy vấn, bắt quá sắc mặt có chút đen lại: “Ăn cơm không được nói chuyện phiếm.”

Kim Hạ thấy biểu tình anh trầm xuống, lập tức tắt di động: “Được, không tán gẫu thì không tán gẫu, tôi sẽ chuyên tâm ăn cơm.”

Lục Xuyên ăn muông cháo, nhớ đến một chuyện: “Đúng rồi, ngày mai tôi sẽ đi Hongkong công tác.”

Kim Hạ sững sốt, đây là lần đầu tiên anh nói giờ giấc làm việc của anh với cô: “Sẽ đi bao lâu?”

“Trên dưới một tuần. Em có muốn cái gì không?” Lục Xuyên dừng lại một chút, rồi bổ sung một câu: “Xem như là thưởng cho em lần trước ở bệnh viện chăm sóc tôi.”

Kim Hạ suy nghĩ, đi Hongkong không phải là mua sắm đồ xa xỉ sao, cô lại không thích. Cẩn cẩn chiếc đĩa, đôi mắt mềm mướt như tơ: “Ngài có thể trực tiếp cho tôi tiền mặt hay không?”

Lục Xuyên sững sốt bật cười: “Em muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?” Cũng không thấy cô mua cái gì quý giá.

Kim Hạ nghĩ nghĩ, cười duyên: “Tôi định mua một căn hộ.”

Ngụ ý ám chỉ anh nên cho cô một căn hộ? Lục Xuyên mỉm cười: “Một đứa con gái nhỏ trong nhà thì mua căn hộ làm gì, về sau gả ột người đàn ông có nhà thì sẽ có.”

Kim Hạ vẫn cười: “Bây giờ làm gì còn người đàn ông đáng tin cậy, vẫn nên chuẩn bị trước cho chính mình, chỉ có độc lập về kinh tế tinh thần mới có thể độc lập.”

Lục Xuyên nhìn cô một cái, nhai thức ăn trong miệng, cho nên cô nguyện ý để anh bao nuôi, chỉ vì tiền, vì tinh thần độc lập: “Đêm nay tôi sẽ không ở chỗ này, vào trong xem đi, thu dọn hành lý giúp tôi.”

Kim Hạ gật gật đầu: “Được, thuốc bác sĩ Trầm đưa cho còn một ít, anh cứ chứ như vậy mà mang đi.”

Ăn xong, Lục Xuyên nghỉ ngơi một lát, Kim Hạ rửa xong bát đĩa, bỏ thuốc vào vali của anh, để cho anh mang theo. Chờ cửa nhà đóng lại, cô lập tức lấy điện thoại di động ra, Trần Chi Thành đã nhắn tin cho cô nửa giờ trước: Cậu cảm thấy Tương ngạc Tình ở đường Phụ Thành thì như thế nào? Trên mạng đánh giá không tệ lắm.

Cô lướt nhanh trên bàn phím nhỏ hẹp của Iphone: ngại quá, vừa rồi đột nhiên có việc phải rời đi một lát. Tôi chưa từng đến ăn ở Tương ngạc Tình, cậu cảm thấy tốt là được rồi.

Đầu kia lập tức phản hồi, như đang chờ ở bên màn hình máy tính: được, vậy tôi trước quyết định nơi này. Hoạt động buổi chiều cậu có đề nghị gì không? Đánh bài hay hát KTV?

Kim Hạ hồi đáp: đừng đi hát KTV, tôi hát không hay, sẽ không kích thích thần kinh mọi người.

Trần Chi Thanh gửi đến một khuôn mặt tươi cười: Tôi không cảm thấy cậu hát không hay a.

Kim Hạ ngoài ý muốn, cậu ấy nghe qua giọng mình lúc nào, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ anh chỉ thuận miệng khách khí một câu: cảm ơn, vậy không bằng đánh bài đi, như vậy mọi người có thể hoạt động nhiều một chút, hát KTV dễ xa đà vào việc biểu diễn.

Trần Chi Thanh: có lý. Vậy bữa cơm đêm đó làm sao bây giờ, nếu không thì tìm một nhà hàng gần casino đi?

Kim Hạ: Tôi thấy vậy cũng hay, đỡ phải đến một cửa hàng thật xa để ăn cơm.

Trần Chi Thanh: ok, vậy trước quyết định như vậy. Lát nữa tôi sẽ nhắn lịch trình đến di động mỗi người.

Kim Hạ gửi đến một khuôn mặt cười ngây ngô: thật vất vả cho cậu.

Trần Chí Thành: không cần khách khí, cậu cũng cung cấp ý kiến có tính xây dựng ỉnh mà.

Kim Hạ cầm di động, lập tức không biết nên nói cái gì, Trần Chi Thành vì chuyện hợp lớp mới đến tìm cô, bây giờ lịch trình đại khái cũng sắp xếp xong rồi, kế tiếp nên nói cái gì đây? Lần trước anh ta có nói mình làm việc ở Bắc Kinh, cô nhanh chóng đánh một hàng kí tự: cậu bây giờ làm việc ở đâu?

Đầu kia rất nhanh đáp lại: tôi làm phóng viên ở tòa soạn báo, bên tin tức xã hội.

Kim Hạ: này áp lực rất lớn đi.

Trần Chi Thành: không còn cách nào, đã là phóng viên, thì phải chấp nhận như vậy.

Kim Hạ nghĩ rằng, nếu áp lực công việc của anh ta quá lớn, khả năng có bạn gái liền có phải thấp hay không, đột nhiên bị quan hệ của cô và Lục Xuyên thức tỉnh, cô lập trường gì mà đi quan tâm đến vấn đề này: cậu cũng đừng quá liều mạng, có thời gian thì nghỉ ngơi nhiều hơn, tôi thoát trước.

Trần Chí Thành: được, lần sau nói chuyện tiếp. Ngủ ngon.

Kim Hạ: ngủ ngon.

Rời vì tính, cô ra phòng khách trầm mặt ngồi xuống ghế sofa, mở một cánh cửa thông với ban công, thu vào hơi lạnh của gió đêm. Cô nhớ rõ Trần Chí Thành từng đứng trên sân bóng, mồ hôi tùy ý rơi, cô ngồi trên bãi cỏ bên cạnh sân bóng, tầm mắt tìm kiếm thân ảnh xa xa của anh ta. Khi đó anh đá bóng rất tốt, thành tích cũng không tệ, diện mạo lại như ánh mặt trời rực rỡ, rất được hoan nghênh trong đám nữ sinh, mà cô cực kỳ bình thường, cảm thấy chỉ cần có thể im lặng nhìn anh ta đủ rồi, chưa bao giờ xa xỉ muốn nhiều hơn.

Bây giờ, cô cảm thấy khoảng cách với Trần Chí Thành càng thêm xa. Khẽ thở dài, cô đứng thẳng lên, đi vào phòng sách, khó có lúc Lục Xuyên đi công tác, cô phải nắm chắc thời gian nước đến chân mới nhảy, bằng không chờ anh trở về, lại chỉ có thời gian rải rác để ôn bài.

*

Công tác của Lục Xuyên cuối cùng đi Macao, chủ tịch thương nghiệp Nhân Hằng, mời các lãnh đạo cao thấp trong cục quản lý đất đai đi khảo sát chỉ là trên danh nghĩa thực chất là lên đảo tiêu phí.

Thương nhân lớn nhỏ muốn khai phá thị trường bất động sản nhiều không đếm xuể, loại trình độ giống như Vương Minh Lăng, chỉ có thể cần được một chút ngoài rìa của khối này thôi, trong cái vòng luẩn quẩn này, tính toán cá lớn nuốt cá bé nhiều lắm, mà chủ tịch thương nghiệp Nhân Hằng Hướng Nam, mới thật sự là cá mập.

Về lịch sử làm giàu của hắn, sớm đã thành truyền thuyết bí ẩn hấp dẫn, không phân biệt được thật giả, Lục Xuyên chỉ biết trước khi mình được thăng lên chức cục trưởng, Hướng Nam đã càn quét thị trường bất động sản cả nước, đối tượng hắn thông đồng, đều là những người có cấp bậc cục trưởng trở lên, mà người đàn ông này, nghe nói ba mươi lăm tuổi.

Nhân Hằng bao phòng VIP ở sòng bạc Venetian lớn nhất Macao, Lục Xuyên ngồi chơi mấy ván, cảm thấy không thú vị, bước ra ngoài hút thuốc. Anh không thích đánh bạc, cứ thông qua tính toán xác suất cao nhất liền có cơ hội thắng, nhưng về tổng thể mà nói, đây là trò chơi dựa vào may rủi.

Cái gọi là may rủi, chính mình sẽ không thể nắm chắc, mà ở xa ngoài tinh thần, nơi hư vô mờ mịt gì đó, ký thác hy vọng cho hư không, người chẳng phải càng thêm cô quạnh và đáng thương.

Nhìn đại sảnh màu vàng phía dưới, vây quanh chiếu bạc là những người đáng vẻ khác nhau, Lục Xuyên hút mạnh điếu thuốc, vút đầu lọc thuốc lá còn thừa vào thùng rác, với anh mà nói, cần bình tĩnh và kiên nhẫn, mà không phải vội vàng đánh bạc chờ may mắn xuất hiện.

“Lục cục trưởng, sao lại không đi vào chơi mấy ván nữa?” Phía sau vang lên một thanh âm, Lục Xuyên quay đầu, tư thế nhã nhặn văn sĩ, khuôn mặt nho nhã giống như một giáo sư đại học, chính là chủ tịch Nhân Hằng Hướng Nam.

Cong khóe miệng, Lục Xuyên mỉm cười: “Tôi không có hứng thú với chuyện đánh bạc.”

Hướng Nam đi đến bên cạnh anh, đứng song song với anh, cũng không có hàn huyên gì thêm: “Người có khả năng tự kiểm chế, đều đáng để khiến người khác kính sợ.”

Lục Xuyên liếc nhìn Hướng Nam: “Chủ tịch Hướng khen nhầm rồi.”

“Vị trí tổng cục trưởng, sớm muộn gì cũng là của cậu.” Hướng Nam bày ra một tư thế mời: “Nếu đã đến đây, thì đừng đứng chỗ này nữa, không bằng đi dạo với tôi.”

Lục Xuyên gật đầu, đi về phía trước, Hướng Nam đứng ở bên cạnh anh: “Trung tâm mua sắm cách đây không xa, Lục cục trưởng có thể xem xem thích cái gì, tôi là ông chủ ở đó.”

“Tôi cảm ơn chủ tịch Hướng trước.”

Lúc đi vào hành lang, Lục Xuyên đi vào một cửa hàng giống như doanh trại, ở trên quầy lựa chọn vài thứ, nói nhân viên cửa hàng mang hàng ra thử nữa, Hướng Nam đột nhiên hỏi: “Lục cục trưởng chưa mang nhân, hẳn là chưa kết hôn.”

Lục Xuyên hơi giật mình, tiếp theo gật đầu: “Hay là chủ tịch Hướng muốn học nguyệt lão kéo tơ hồng?”

“Nếu Lục cục trưởng bằng lòng, trong tay tôi có tài nguyên rất tốt.” Hường Nam hỏi khéo: “Hay là ngài đã có người trong lòng rồi?”

Người trong lòng? Cái này thật không có, bất quá đợi đến lúc kết hôn tuyển một đối tượng yêu đương là được, nhưng thật ra cũng có mấy người, trong đó Lâm Tịch đứng đầu danh sách, dù sao kết hôn phải sinh con, tổng yếu cũng nên tuyển một cô gái nuột trôi được. Lắc lắc đầu, Lục Xuyên nói: “Anh cũng biết trong cái vòng luẩn quẩn của chúng ta, sao có thể gặp được vài cô gái đứng đắn.”

Hường Nam cười cười, không nói gì nữa, Lục Xuyên thấy hai tay hắn mười ngón sạch sẽ, cái gì cũng không có mang nhẫn: “Chủ tịch Hường cũng chưa kết hôn?”

Hường Nam gật đầu: “Trước lấy sự nghiệp làm trọng.”

Theo sau Lục Xuyên chọn hai thứ, sau khi Hường Nam tính tiền, lại tiếp tục đi dạo với anh, đồ mua được thật ra không nhiều lắm, cũng không có cái gì xa xỉ, so với số tiền tiêu trong một đêm ở phòng bạc VIP, anh xem như nhân từ nường tay.

Lúc đi ngang qua Prada, bước chân Lục Xuyên dừng lại, không biết vì sao, anh lại nhớ đến Kim Hạ, nhớ đến túi vải dù màu lam đã bạc màu kia, dừng một chút, anh nhắc chân bước vào.

Nhân viên cửa hàng thấy hai người đàn ông cao lớn đi vào, không khí đằng hoàng vô hình trung trở nên sôi nổi, xóc lại tinh thần, mưu đồ tiếp đãi.

Lục Xuyên tự mình nhìn các túi da trong cửa hàng phụ nữ, tưởng tượng Kim Hạ mang túi nào thì đẹp, Hường Nam đi theo ở phía sau, một lát sau mảy hơi nhăn lại, rất nhanh lại giãn ra: “Tôi cứ nghĩ Lục cục trưởng không có người trong lòng.”

Lục Xuyên quay đầu nhìn hắn một cái: “Nói gì?”

Hường Nam chậm rãi vòng quanh cửa hiệu, chỉ vào một cái túi gọi với nhân viên cửa hàng: “Cho tôi xem cái này.” Tiếp theo hướng về phía Lục Xuyên tài năng danh vọng: “Tôi thường xuyên bồi lãnh đạo đi mua sắm, bình thường mà nói, lúc mua loại đồ dùng phụ nữ xa xỉ này, bọn họ thường không có kiên nhẫn, bình thường để cho nhân viên hướng dẫn đề cử, hoặc là chỉ định số tiền mua cái đó. Tự mình chọn lựa giống như anh thật đúng là hiếm có.”

Lục Xuyên hơi giật mình, nhớ lại một chút, hình như là thực như vậy, trước kia đi mua túi xách cho phụ nữ, hoặc là đưa thẻ mua sắm cho các cô tự mình mua, hoặc là anh tiện tay cầm lên, vào cửa tiệm đều rất nhanh gọi nhân viên cửa hàng chọn lựa một cái cầm đi, giống như bây giờ dừng lại, từng bước từng bước chọn kỹ, thật sự chưa từng có.

Cho nên Kim Hạ không giống như vậy sao? Lục xuyên thấy có chút không được, ngay từ đầu, cô đã không giống các cô gái trước kia anh bao nuôi, nhưng cho dù cô có không giống như thế nào, trình độ có thể làm cho anh lo lắng, cũng chỉ là thay cô chọn một cái túi xách, sẽ không khác nhiều lắm.

“Chủ tịch Hường anh hiểu lắm rồi.” Lục Xuyên cũng gọi nhân viên cửa hàng lấy một cái túi: “Tôi chẳng qua là nuôi sủng vật rất biết nghe lời, định khen thưởng một chút thôi. Nhưng thật ra chủ tịch Hường, có vừa ý chuyện này của tôi hay không, hình như thật để ý.”

Hường Nam điềm tĩnh cười: “Hôn sự của Lục cục trưởng sớm hay muộn đều là sự kết hợp của hai gia tộc lớn mạnh, tôi chẳng qua chỉ là phòng ngừa chu đáo, đoạt tin tức trước mà thôi.”

Lục Xuyên cũng cười: “Điểm đó anh có thể yên tâm, ngày tôi kết hôn, chủ tịch Hường nhất định sẽ ngồi ở ghế khách quý.”

Chọn tới chọn lui, anh mua cho Kim Hạ một cái túi màu xám nhạt cùng một cái cặp da, Hường Nam mua một túi xách màu sắc tươi sáng, cùng nhau đến quầy tính tiền. Lại đi dạo một lát nữa, Lục Xuyên quay về khách sạn nghỉ ngơi, tạm biệt Hường Nam.

Lúc anh đi, Hường Nam nhìn theo bóng dáng của anh, trước đó nghe nói Lâm lão gia đã đến tìm anh, hình như muốn tác hợp cho anh cũng Lâm Tịch, nhưng bây giờ xem ra, anh ta không có cảm giác gì với Lâm Tịch.

Tiếp theo lại cảm thấy buồn cười cho chính mình, không phải không thích Lâm Tịch sao? Vì sao lại để ý người khác yêu hay không yêu cô. Nhẹ thở dài, Hướng Nam xoay người, trở về phòng VIP trong sòng bạc, bồi cục trưởng tận hứng.

14. Chương 14

Chương 14: Xa Cách

Lục Xuyên xuống máy bay, trực tiếp trở về Bán Đảo Thành Bang, đúng lúc Kim Hạ đang phơi quần áo ở ban công, tóc dài lay động trong gió, ánh mặt trời bao phủ trên đầu và vai cô, tôn lên một bên sườn mặt của khuôn mặt điềm tĩnh kia, hình ảnh mềm mại nháy mắt khiến anh thất thần.

Kim Hạ nghe thấy thanh âm hành lý thả xuống, nhìn về cả thấy Lục Xuyên đang đi về hướng này, rất nhanh buông quần áo trong tay chạy đến. Cô có chút ngoài ý muốn, một là anh về sớm hơn dự định, hai là không nghĩ đến anh trở về liền lập tức đến nơi này, cho nên cô còn nghĩ được tự do tự tại một mình, nhìn anh không biết nên nói cái gì đây.

Lục Xuyên mang theo vali đến phòng khách, lấy ra quà tặng muốn đưa, tầm mắt dính ở trên mặt cô, tinh tế quan sát biểu tình của cô.

Thấy trên bao gói có thương hiệu Prada, Kim Hạ ngăn ra, nhớ đến trước khi anh đi Hongkong có hỏi cô có muốn cái gì không để anh thưởng cho, cô vốn nghĩ đề tài kia chẳng qua là nói chơi thôi, không ngờ anh thực sự mua. Tự tay nhận lấy, mở ra, là một túi xách màu xám nhạt cùng một cái ví tiền, cô cười nhẹ: “Cảm ơn.” Không biết bán lại có thể bán bao nhiêu tiền.

Lục Xuyên nâng cằm cô lên, quan sát: “Em, hình như không cao hứng lắm.”

Khóe môi Kim Hạ uốn chuyển một chút, tươi cười lập tức sâu thêm ba phần: “Không có, tôi rất cao hứng, nhất thời không biết phản ứng như thế nào.”

Lục Xuyên buông tay ra: “Cao hứng là tốt rồi.”

Kim Hạ hơi giật mình, anh muốn cô cao hứng? Vì sao?

Tiếp theo lại lập tức nhắc nhở chính mình, không cần suy nghĩ nhiều, anh làm như vậy, chắc là định tăng thêm chút tình thú thôi, dù sao tình nhân cao hứng, ở trên giường mới có thể càng thêm hòa hợp. Đặt quà tặng lên bàn trà, cô đi đến phòng bếp: “Để tôi mang cho anh ly nước.”

Lục Xuyên ừ, kéo cửa ban công đóng lại, bật điều hòa lên, tiếp theo ngồi trên sofa nghỉ ngơi. Kim Hạ lấy bình mặt từ trong tủ bếp, đổ ra một ít, trong lúc chờ nước sôi, cô gửi tin nhắn cho Vương Minh Lăng: Lục Xuyên đã trở về từ Hongkong.

Vương Minh Lăng rất nhanh nhắn lại: đã biết, vậy cô thay tôi hẹn hẳn ngày mai buổi chiều sau giờ làm gặp nhau ở sân bóng rổ SOHO.

Pha nước mặt thật ngon, Kim Hạ mang ra, đặt trên bàn trà trước mặt anh: “Không biết ngày mai anh có hẹn trước chưa?”

Lục Xuyên bưng lên uống một ngụm, trong miệng một mảnh ấm áp trong veo: “Sao vậy, muốn hẹn hò với tôi?”

Kim Hạ tươi cười: “Đúng vậy, định rủ anh đi đánh bóng rổ a.”

Lục Xuyên đánh giá cô vài lần: “Em biết đánh bóng rổ?”

Kim Hạ ngồi bên cạnh anh, lắc lắc đầu: “Tôi đương nhiên không biết, nhưng có người biết a,”

Lục Xuyên tiện thể ôm chầm lấy cô: “Ai a, Vương Minh Lăng?”

Kim Hạ gật đầu: “Đúng vậy. Bác sĩ Trầm nói, anh cần vận động nhiều hơn, vừa vận Vương tổng định hẹn anh ngày mai đi chơi bóng, nếu anh không có hẹn gì, thì nên đi.”

“Vương Minh lằng sao lại hẹn tôi đi đánh bóng rổ?” Lục Xuyên vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: “Là em sắp xếp phải không?”

“Đánh bóng rổ có lợi cho thân thể và tinh thần của anh, Vương tổng lại luôn tìm cơ hội rút ngắn quan hệ, tôi vì sao không làm.”

Lục Xuyên tươi cười: “Nhưng tôi đã nghỉ chơi lâu rồi, đi một lần cũng không sao.”

Kim Hạ từ trong lòng anh ngẩng đầu lên: “Thật sự?”

Lục Xuyên gật đầu, nhẹ vỗ về hai má của cô: “Vài ngày không gặp, tôi rất nhớ em.”

Lúc anh nói những lời này, trong mắt có chứa thâm ý, Kim Hạ sửng sốt, lập tức phản ứng lại, hơi tránh xa tay anh một chút: “Anh đột nhiên trở về, trong nhà không có thứ gì a, tôi phải tranh thủ đi siêu thị, mua thực phẩm nấu bữa tối.”

Phản ứng của cô không có ngoài dự đoán của Lục Xuyên, tuy rằng bình thường cô nhu thuận nghe lời, chỉ có duy nhất chuyện lên giường này, phản ứng đầu tiên luôn là kháng cự, cho đến bây giờ, mỗi lần sau khi làm xong việc, cô vẫn luôn đưa lưng về phía anh ngủ, theo như nghiên cứu trong tâm lý học, đây là phản ứng bài xích với anh.

“Tôi đi với em.”

Kim Hạ vừa đứng lên, nghe thấy anh nói như vậy, thiếu chút nữa lại ngồi xuống, trong lòng không ngừng kêu khổ: “Anh cũng muốn đi?”

Lục Xuyên nhún vai: “Chẳng lẽ tôi không thể cùng em đi siêu thị?”

Kim Hạ lắc đầu, cố gắng nở ra nụ cười: “Không, anh muốn đi đâu cũng được.”

Nói xong vào phòng sách lấy túi vải dù, đang định mang đi. Lục Xuyên đã giựt lại: “Cái này đã cũ lắm rồi, ném đi, đổi cái mới.”

Kim Hạ ngăn lại: “Dùng a, còn chưa hỏng mà.” Túi mới nếu dùng qua, sợ không bán được giá cao a.

Lục Xuyên không khỏi phân trần lấy ra túi xách mới, lấy tất cả vật phẩm trong túi của cô trút hết vào túi mới, rồi đưa cho cô: “Cầm theo.”

Kim Hạ đành phải nhận lấy, đeo cẩn thận lên vai, chuẩn bị ra khỏi cửa, Lục Xuyên đi sau cô, cảm thấy ngạc nhiên khác thường, đây là lần đầu thấy phụ nữ dùng sản phẩm cao cấp, mà lại có vẻ mặt thống khổ như vậy.

Khi đến khu hải sản của siêu thị, Lục Xuyên bảo người bán hàng cho anh xem mực cơm, Kim Hạ nghe thấy chạy lại nói: “Ngại quá, chúng tôi không mua cái này.”

Người bán hàng nghi hoặc bỏ mực cơm xuống, Lục Xuyên nhìn chằm chằm cô: “Sao lại không mua?”

Kim Hạ trừng mắt liếc anh một cái: “Dạ dày của anh không tốt, sao có thể ăn mực cơm muối tiêu a.”

Lục Xuyên sờ cằm: “Ừ, vậy thì ăn tôm muối tiêu đi.”

Kim Hạ lại trừng anh: “Tôm muối tiêu cũng không được.”

“Không thì cá chưng cách thủy?”

Kim Hạ xì một tiếng: “Anh có quan tâm đến sức khỏe của mình hay không vậy, tôi sẽ không phụ trách mang anh đến bệnh viện nữa đâu đấy.” Người này sao lại như vậy, biết rõ dạ dày mình còn chưa có khỏe, đã muốn ăn thức ăn nặng bụng rồi.

Lục Xuyên cười, như phát hiện ra một vùng đất mới: “Không ngờ em lại nóng tính như vậy, sao bình thường không nói chuyện với tôi như vậy?”

Kim Hạ sửng sốt, mặt cứng đờ, tiếp theo biểu hiện như mùa xuân trở về trên cả nước, mặt như hoa đào: “Tôi không phải vì tốt cho anh sao? Long thể của ngài quý giá, bị thương sẽ không hay.”

Lục Xuyên cười xoa xoa đầu cô, rời khỏi khu hải sản: “Vậy nàng nói cho trầm nghe, trầm có thể ăn cái gì?”

Kim Hạ thấy anh biết thời biết thế còn có thể đùa giỡn, nên hơi thả lỏng một chút, có vài phần tươi cười thực sự: “Bây giờ ngài phải hạn chế món cay món kích thích, đồ ăn không mặn không béo. Đơn giản là tôi nấu gì ngài ăn nấy.”

Mua đủ thực phẩm về nhà, Lục Xuyên đi tắm rửa, Kim Hạ bận bịu ở phòng bếp, hầm nồi canh thịt bò Tây Hồ, măng xào thịt băm cũng cà chua và trứng gà, lại trộn với trái mận xôi còn xanh và khoai từ, hai người ngồi xung quanh bàn ăn, cô trước múc cho Lục Xuyên bát canh mang đến trước mặt anh, Lục Xuyên cầm thìa nếm một ngụm: “Ừm, không tệ.”

Kim Hạ mỉm cười: “Anh thích là tốt rồi.” Cô cùng từng nghĩ vứt bỏ yêu cầu về sức khỏe, làm mực cơm muối tiêu, gà tơ cay, cá chưng cách thủy, nhưng thủy chung vẫn không hạ quyết tâm được.

“Lúc tôi không có ở nhà, em ở nhà làm cái gì?” Lục Xuyên gấp một ít thức ăn gần chiếc đĩa, hỏi.

Anh là đang tra hỏi cô sao? Kim Hạ thần nhiên: «Tôi còn có thể làm cái gì, tất nhiên là đọc sách. Ngài đi Hongkong công tác thuận lợi chứ?» Chắc là được ai đó chiêu đãi, qua đó vui chơi.

Lục Xuyên gật đầu, không có nói gì thêm, Kim Hạ cắn đầu đĩa: “Thật tốt, tôi chưa từng đến Hongkong, không biết khi nào mới có cơ hội đến đó một lần.”

“Quốc khánh được nghỉ thì có thể đi, thời gian bảy ngày, vừa vặn có thể cùng nhau đi dạo Hongkong và Macao.”

Kim Hạ lắc đầu: “Lẽ quốc khánh tôi muốn về nhà.”

Lục Xuyên mỉm cười: “Tôi nhớ rõ em mới về thăm nhà, sao lại muốn về nữa.”

Kim Hạ có chút ngượng ngùng: “Tôi hình như rất lưu luyến gia đình, nếu có điều kiện, thì luôn muốn trở về.”

Lục Xuyên xúc cơm vào miệng, chính anh ở cùng một thành phố với cha mẹ, vài lần gặp mặt còn khó, mỗi lần về nhà, chỉ vì nghĩa vụ, không phải là nhớ: “Hai người lại không có xung đột gì, sao không mang ba mẹ em đi chung.”

Kim Hạ cười cười: “Ừm, đến lúc đó thì tính.” Cô làm gì dư tiền mà nhàn rỗi đi du lịch.

Cơm nước xong, cô dọn dẹp bát đĩa vào phòng bếp, Lục Xuyên nghỉ ngơi ở trên ghế sofa, mở ti vi xem tin tức.

Kim Hạ đứng ở trước bồn nước chảy, cầm miếng rửa chén chà sát cái bát trong tay, suy nghĩ, nên bán túi xách xa xỉ ở đâu? Cũng không biết anh mua cái túi Prada này hết bao nhiêu tiền. Cô từng nhìn qua các vật phẩm xa xỉ này ở trên tạp chí, mấy thứ này cô thường không để ý, cũng biết rất quý, nhưng hoàn toàn không biết gì về kiểu dáng cũng mẫu mã, và giá cả tương ứng của nó.

Thế này thì phải lên mạng tra, cô nghĩ nghĩ, một đôi tay to vòng qua thắt lưng cô, không biết khi nào Lục Xuyên đã vào phòng bếp, dựa sát vào sau lưng cô.

Kim Hạ cả người cứng đờ, đôi tay kia dĩ nhiên vẫn đang buột chặt trên lưng cô, anh dán vào lỗ tai cô, ôn nhu: “bảo bối nhỏ, anh muốn em.”

Khuôn mặt như điêu khắc của Kim Hạ hơi chuyển, giơ lên miếng rửa chén trong tay: “Đừng nháo, tôi đang rửa chén bát.”

Lục Xuyên khẽ cắn vào vành tai cô: “Lát nữa rửa tiếp, anh đang đói bụng, nhịn mấy ngày rồi, em phải cho anh ăn nó trước.”

Kim Hạ còn muốn cò kè mặc cả, trước mắt đã nhoáng một cái, Lục Xuyên đã chặn ngang ôm cô, đi nhanh đến cửa phòng bếp.

Kim Hạ phản ứng lại ngay, biết cho dù cô có chống cự cũng sẽ bị đàn áp tàn khốc, đành phải nói: “Chờ một chút, tôi còn đang cầm bát rửa.”

Lục Xuyên dừng lại, ôm cô trở về bên cạnh bồn rửa chén, Kim Hạ buông vật trong tay ra, rút miếng khăn giấy rửa tay lau khô, xong rồi Lục Xuyên lại bồng cô, bước vào phòng ngủ.

Người ta thường nói tiểu biệt thắng tân hôn, cho đến hôm nay Kim Hạ mới hiểu được ý nghĩa của câu đó, Lục Xuyên nhin đôi vài ngày, ném cô lên giường rồi nhào lên giống như dã thú, đánh ngã chặt vật, cười lên người cô ột trận hôn điên cuồng không dứt. Lúc tiến vào thân thể cô, mỗi lần va chạm đều mãnh liệt hơn so với trước kia, đỉnh đầu cô không ngừng đụng vào thành giường, may mà ở đó đệm êm, bằng không chỉ số IQ của cô nhất định sẽ mất hết.

Sau khi xong việc Lục Xuyên ôm chặt cô vào người, hai thân hình dính chặt vào nhau, Kim Hạ muốn quay lưng đi, vừa mới động một chút, đã bị anh giữ chặt, cô không sức giãy dụa, đành phải dựa vào người anh, anh vỗ nhẹ bờ vai của cô, nhìn đèn chùm treo trên trần nhà, hai người đều không nói gì, chỉ lặng lẽ nằm yên.

Sau đó thể lực Kim Hạ chống đỡ không nổi, ghé vào người anh ngủ, Lục Xuyên nhìn người trong lòng, đáy lòng tràn ngập một loại cảm giác không tên, có lẽ, anh nên chuyển đến đây sống, bình thường cũng không thể không ở chung với cô được, lần nào đến anh đỡ phải báo trước.

Ngay lập tức, anh bị ý nghĩ khó hiểu mới nảy ra trong đầu làm cho kinh sợ, tiếp theo buông Kim Hạ ra, ngồi dậy, mi phong hơi nhú lại, có phải anh chơi đùa có chút quá giới hạn rồi hay không, còn muốn ở chung với cô, nếu như vậy, sẽ khiến cô hoàn toàn hiểu lầm, nảy sinh mơ mộng viễn vông, đến lúc đó chỉ sợ rất khó thoát thân.

Nghĩ đến chỗ này, anh đứng lên, mặc quần áo vào mang theo hành lý rời đi, Kim Hạ nửa đêm tỉnh lại, mơ hồ phát hiện bên gối không có ai, cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Buổi sáng chưa đến 6h cô đã tỉnh lại, tối hôm qua ngủ sớm, cho nên cũng dậy sớm, lúc này mới phát hiện không thấy Lục Xuyên đâu cả, vali ban đầu để ở phòng khách cũng không thấy đâu, nghĩ chắc anh muốn quay về chỗ ở của mình. Chỉ là, có chút kỳ quái, cô còn tưởng anh ít nhất cũng ở lại một đêm rồi mới đi.

Nhưng cô cũng không tính hỏi kỹ, anh muốn đến thì đến muốn đi thì đi, cô không sao cả.

Giữa trưa Vương Minh Lăng gửi tin nhắn cho cô, dặn cô buổi chiều phải đến sân bóng rổ tiếp khách, cô không dám không nghe. Ở trên mạng tra bản đồ giao thông, lúc cô cầm lấy túi xách, nhớ đến cái túi Prada Lục Xuyên cho, do dự chút, vẫn lấy ví tiền chìa khóa cùng những thứ lặt vặt ra, bỏ vào túi vải dù, cẩn thận đặt túi da vào trong bao, nếu có bị trầy xước gì, sẽ rất giá.

Bọn họ đã hẹn nhau ở trong sân bóng rổ, lúc Kim Hạ đến, Vương Minh Lăng đã đến trước, cả người mặc quần áo thể thao gọn gàng, hai cánh tay lớn có chút cơ bắp, đang đứng trên vạch số ba nóng lòng muốn nén bóng vào rổ, bên cạnh là vài thanh niên tuổi còn nhỏ, ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, cũng không đi lên bắt bóng, liền đứng ở bên cạnh vây xem.

Ngoài sân bóng rổ, ba cô gái đứng chung một chỗ vừa nói vừa cười, khuôn mặt không hẹn mà giống nhau, đều không trang điểm để mộc mạc tự nhiên, với những phụ nữ này ánh mắt cũng như là cơ sở ngầm, người đàn ông thân cao thể đạo đều có mắt nhìn, các cô cũng không trang điểm đậm, để tự nhiên xinh đẹp, có thể thấy là hiểu rõ ngọn ngành, lại nói quần áo trên người, cũng đều tản ra cổ hơi thở tươi mát trẻ trung, như món ăn tươi ngon mọng nước, khiến người ta hai mắt sáng ngời.

Kim Hạ nghĩ rằng, sân bóng này là Vương Minh Lăng bao, có thể đài chỗ này, chắc chắn người hấn dẫn đến, là để khiến Lục Xuyên mật ngọt chết ruồi. Lần này anh không gọi Mina đến, nữ sinh mang đến tất cả đều cùng màu sắc trong sáng thanh tú, chắc là đã cân nhắc đến khẩu vị của Lục Xuyên, lần này chuẩn bị tốt.

Đang suy nghĩ, phía sau vang lên tiếng bước chân, cô quay đầu lại, Lục Xuyên đang đi đến, đã thay quần áo chơi bóng. Lần đầu thấy anh mặc áo ba lỗ quần đùi, Kim Hạ thấy anh trẻ đi rất nhiều, cho dù trước đây cũng không phải là già, nhưng so với bây giờ, cùng với sinh viên đại học trên sân bóng, không khác nhau là mấy.

Khóe miệng lộ ra một nụ cười, cô nhìn anh, muốn chào anh, nhưng tầm mắt Lục Xuyên lại nhìn thẳng về phía Vương Minh Lăng, đi ngang qua cô đến đám người kia, trong suốt đoạn đường đó như không biết đến sự tồn tại của cô. Tươi cười trên khuôn mặt có chút cứng lại, lập tức bay đi, Kim Hạ quay đầu lại, nặn ra biểu cảm bình thường, cũng theo sau đi qua. Chẳng lẽ ngày hôm qua cô làm sai cái gì, sao dường như hôm nay anh có chút xa cách với cô như vậy.

Vương Minh Lăng gọi ba cô gái cũng nhau đến đón, một đồng người vây quanh Lục Xuyên, Vương Minh Lăng giới thiệu cho anh, cũng không nói rõ thân phận, chỉ nói: “Đây là khách quý tôi quen biết trên thường trường, mọi người cứ gọi anh ta là Lục thiếu được rồi.” Tiếp theo chỉ vào một thanh niên cao lớn trong đám, nói với Lục Xuyên: “Đây là cháu tôi, Vương Sảng, hôm nay đặc biệt dẫn nó đến chơi bóng với ngài, những người còn lại là bọn học của nó.”

Lục Xuyên cười gật đầu với họ, nói với Vương Sảng: “Đừng nghe chú cậu nói bừa, cứ chơi bóng không cần chịu áp lực, trăm ngàn lần đừng có thả nước.”

Vương Sảng người thật như tên, ở đâu cũng sảng khoái, cuối cũng cười hớ hớ với Vương Minh Lăng, cố ý chỉ chỉ vào ba nữ sinh kia: “ba người này là bạn bè của Vương Sảng, ở khoa diễn xuất đại học điện ảnh Đài Bắc, sinh viên năm hai, bên trái là Lý Tuyết Mạt, ở giữa là Đường Mộng Dao, bên phải là Bạch Chi Họa.”

Bạch Chi Họa là người phản ứng đầu tiên, nhu thuận gọi một tiếng: “Lục thiếu khỏe.”

Lý Tuyết Mạt cũng theo sau chào một tiếng, chỉ có Đường Mộng Dao luẩn quẩn cuống quýt cách xa, không nói một tiếng nào, nhìn thẳng Lục Xuyên.

Lục Xuyên nở ra nụ cười: “Mọi người khỏe.” Tiếp theo nói với Vương Minh Lăng: “Được rồi, chơi bóng thôi.” Nói xong thả túi thể thao ở khu nghỉ ngơi trên sân.

Vương Minh Lăng liên tục gật đầu, nói với ba nữ sinh kia: “Các cô trước hết ở một bên làm cổ động viên.” Đàn ông mà, luôn phải có con gái vây xem, mới dễ dàng nhiệt huyết sôi trào.

Ba cô gái kia nghe lời lui ra ngoài sân bóng, Kim Hạ cũng yên lặng lui ra ngoài, đứng cách các cô ước chừng hơn 20 thước, cô thấy mình ở đây có chút dư thừa, phụ nữ xã giao với Lục Xuyên đã có, Vương Minh Lăng cần gì phải ép cô đi một chuyến lòng vòng thật xa.

Bất quá nếu đã đến đây rồi, lại rời đi thì có chút không phải, cô đành phải đứng ngoài xem bọn họ chơi bóng. Số người không nhiều lắm, ba người một đội đối đầu với nhau, hai chú cháu Vương Minh Lăng cũng một nam sinh hợp thành một đội, Lục Xuyên và hai người còn lại hợp thành một đội.

Kim Hạ không hiểu về bóng rổ lắm, nhưng chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, nhìn tư thế Vương Minh Lăng chạy thật không giống như biết đánh bóng rổ, hèn gì chủ động không cùng nhóm với Lục Xuyên, này dám chắc là muốn kéo chân sau. Lục Xuyên thì ngược lại, mặc dù Trầm Dục nói Lục Xuyên đã lâu không chơi bóng, động tác ném cầu chuyển bóng sinh động lưu loát như mây trời nước chảy, nhất là ba trái đầu, độ cong gấp khúc ở cổ tay phải, đẹp đến mức làm tim cô bỗng nhiên đập nhanh.

Bóng ở trên không trung tạo nên một đường cong xinh đẹp, đáp lại bằng cách rơi vào lưới, ba bàn. Bạch Chi Họa ở bên mỗi nhịp lại thành cái loa, hô to: “Lục thiếu cố lên!”

Lục Xuyên nghe thấy thanh âm, sườn mặt nhìn thoáng qua bên này, ánh mắt đảo qua Kim Hạ, cô đang cúi đầu nhìn xuống mặt đất, không biết đang nghĩ cái gì. Cứ như vậy mà thất thần, Vương Sảng cướp được bóng, cho vào lưới cao hơn người, hai điểm. Vương Minh Lăng vụng trộm nháy mắt với Vương Sảng, ý bảo hẳn không cần quá hăng, Vương Sảng nhận được chỉ thị, lén lút thè lưỡi, chạy ra ngoại biên một chút.

Sau chừng nửa bàn, Vương Minh Lăng hoạt động quá mức, thể lực cạn kiệt, hai tay chống ở đầu gối, thở hổn hển như trâu, giống như ông già còn có nửa cái mạng, Lục Xuyên nhìn thấy, biết rõ nếu anh không hô dừng, Vương Minh Lăng sẽ tiếp tục chơi, trong thâm tâm anh cũng không đành lòng, liền chủ động nói: “Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi giữa trận một lúc, nghỉ xong rồi chơi tiếp.”

Bọn Bạch Chi Họa thấy bọn họ ra ngoài sân, phản ứng nhanh chóng cầm lấy bình nước, là thùng nước suối ở trên ghế Vương Minh Lăng mua từ khu du lịch suối nước nóng trên núi, Lý Tuyết Mạt thấy vậy, cũng làm theo Bạch Chi Họa, Đường Mộng Dao đứng yên một lúc, cũng xoay người đến thùng đựng nước.

Kim Hạ giống như người ngoài cuộc đứng yên một chỗ không có động đậy, trầm mặc nhìn Lục Xuyên dẫn đám người kia đến chỗ nghỉ ngơi, Bạch Chi Họa là người đầu tiên cầm bình nước chạy đến, đưa tới trước mặt Lục Xuyên: “Lục thiếu, chắc anh khát nước rồi? Có bình nước đây này.”

Lý Tuyết Mạt cũng theo sang, thấy Bạch Chi Họa đã mang nước đến rồi, sợ xấu mặt, nên không tiện đi tranh giành với cô, liền đưa nước cho Vương Sảng. Đường Mộng Dao cứ thế mà nhẹ nhàng đi đến, tiếng

giày cao gót vang lên trên san gỗ, đi đến trước mặt Lục Xuyên, kéo tay anh, nhét chai nước vào, rồi sau đó mỉm cười thần nhiên: “Không cần cảm ơn tôi.”

15. Chương 15

Chương 15: Thử Nghiệm

Ánh mắt Lục Xuyên liếc nhìn Kim Hạ đứng trong hàng người, cô đứng ở chỗ cũ không hề động, chỉ nhìn về phía hắn. Khóe môi tùy tiện cong lên, anh cười nhìn Đường Mộng Dao, nhận bình nước cô mang đến, tiếp theo tay kia ôm lấy Lý Tuyết Mặt, cũng nhận lấy bình nước của cô: “Cảm ơn.”

Kim Hạ hơi rũ ánh mắt xuống, anh thì ngược lại bên nào cũng chiếu cố, thương hoa tiếc ngọc, ai cũng không lạnh nhạt.

Ngồi lên băng ghế dài trong khu nghỉ ngơi, Lục Xuyên lấy ra khăn mặt từ trong túi thể thao lau mồ hôi, Đường Mộng Dao ngồi bên trái anh, Bạch Chi Họa ngồi bên phải anh, Lý Tuyết Mặt đứng sát bên Bạch Chi Họa, Kim Hạ thấy ở đó quá nhiều người cũng không có chỗ cho cô chen chân, liền lui ra bên cạnh khu khán giả, lấy điện thoại di động ra xem tin tức mới đến.

Hình như là Lục Xuyên nói chuyện gì buồn cười, tiếng cười duyên phụ họa của các cô gái không ngừng truyền đến, cô nghĩ, khó trách nhiều người làm quan đều quần không được nửa thân dưới của mình như vậy, đối mặt với viên đạn bọc đường tươi mới xinh đẹp như vậy, cho dù là ai đi nữa thì cũng đều tâm tình nhộn nhạo thôi.

Chốc lát sau, cô thấy Lục Xuyên ôm bóng rổ đi đến giữa sân, Đường Mộng Dao và Bạch Chi Họa đều đi theo sau anh. Đứng trên vạch số ba, anh giảng giải cho các cô, cũng hoa chân múa tay gì đó, tiếp theo đưa bóng cho Đường Dao, bày ra tư thế cao hơn đầu ba phần, lại nhìn về phía Lục Xuyên.

Lục Xuyên thay cô điều chỉnh cánh tay thấp xuống chút, ý bảo cô ta có thể ném bóng, Đường Mộng Dao nhẹ nhàng nhảy lên, bóng rời tay sau đó mềm nhũn bay đi, còn chưa đụng đến cái cạnh giỏ đã rơi xuống, cô ngượng ngùng che miệng cười, Lục Xuyên chạy đến nhặt bóng, ném lại cho Bạch Chi Họa, Bạch Chi Họa bày ra động tác chuẩn bị, dùng sức quăng một cái, lúc này bóng thật sự đập vào tấm bảng, tiếp theo bật lại, vẫn chưa vào rổ.

Kim Hạ nhìn bọn họ một lát, lại cúi đầu xem tin tức, sớm biết nhàm chán như vậy, cô nên mang theo sách, bằng không bây giờ cũng không phải dựa vào xem tin tức để giết thời gian. Lục Xuyên dạy các cô gái đánh bóng một lát, trong lúc rảnh, anh nhìn về phía Kim Hạ, cô vẫn cúi đầu, dường như đang nhìn di động.

Sau khi vào sân bóng, anh cố ý lạnh nhạt với cô, muốn phân rõ giới hạn, nhưng về mặt cô lại lộ ra biểu tình lãnh đạm, thấy cô gái khác ân cần với anh cũng không có phản ứng gì, trong lúc anh nghỉ ngơi giữa trận cô cũng lăm lăm chỉ đến hỏi một chút, dường như mọi thứ đều không liên quan đến cô. Chẳng lẽ, cô không lo lắng anh yêu thích cô gái khác, chấm dứt quan hệ với cô?

Sau khi Vương Minh Lăng nghỉ ngơi đủ, chơi tiếp nửa ván nữa, nhưng người đã có chút tuổi, lại không có tập luyện thường xuyên, thể lực quả thật theo không kịp, chỉ có thể đánh thêm 15 phút nữa, lại nghỉ ngơi 15 phút. Kim Hạ không có ra sân, an vị ngồi trên đài quan sát, ba cô gái kia vẫn hưng phấn trước sau như một, đứng ở bên cạnh sân bóng cao giọng cổ vũ cho Lục Xuyên.

Khoa diễn xuất đại học Đài Bắc. Kim Hạ hơi thở dài, con đường thành danh có lẽ càng thêm tàn khốc, trần ngập chuyện xấu không có giới hạn, về đẹp tuổi trẻ, không nhất định ắt phải thành công, nếu sau lưng không có cha nuôi chống đỡ, đi trên con đường này, chỉ sợ chẳng khác nào đi chân trần trên bụi gai, cho nên, các cô muốn chiếm được trái tim của Lục Xuyên, nếu Lục Xuyên còn chưa đủ, dẫm nát bờ vai của anh xong, các cô còn có thể tìm đến người khác, có tiền có bạc hơn.

Kim Hạ nhìn Lục Xuyên chạy vội vào mắt, lại cúi đầu. Cô lo lắng cũng không thể làm gì được, ngay từ đầu cô đã hiểu được, anh chán ghét cô chỉ là vấn đề thời gian, nếu ở giữa có ai xuất hiện, cũng chỉ là đẩy nhanh quá trình này hơn mà thôi, nhưng không cách nào thay đổi kết cục. Có lẽ, trước hết nên tìm một ngôi nhà tốt, với cô mà nói, chính là lựa chọn tốt nhất.

Trận bóng chày dứt, tất nhiên là đội Lục Xuyên thắng, lúc này ba cô gái kia mới rảnh rỗi chú ý đến Kim Hạ, Bạch Chi Họa đi đến, hỏi: “Tôi thấy chị ở đây này giờ, quen biết với ai sao?”

Kim Hạ cất di động, cười lắc đầu: “Tôi là nhân viên của Vương tổng.” Phỏng chừng Vương Minh Lăng lấy cô làm đệm lưng, nếu trong ba cô gái này, không có ai khiến Lục Xuyên thích, vậy chỉ còn mình cô làm vũ khí.

Bạch Chi Họa a một tiếng, đánh giá trên dưới cô một lần, bộ dáng ngẩng mặt lên trời, hẳn không phải là đe dọa với các cô: “Chị làm việc ở công ty bất động sản, nhất định có thể nhìn thấy rất nhiều nhân vật lớn phải không, chị đã gặp qua Hướng Nam sao?”

Hướng Nam, nam đế vương gạo cội viên kim cương sáng chói nhất trong giới bất động sản, không ít ngôi sao nữ đã nổi danh muốn lên giường anh ta, nghĩ chút cũng biết không đến lượt ba người này. Kim Hạ nhẹ nhàng cười: “Không có, tôi không có đi xã giao, chỉ làm việc văn phòng, nhân vật lớn như vậy, người ở cấp bậc này như tôi sao có thể gặp được.”

Bạch Chi Họa lập tức hiểu được, bây giờ cô đối mặt với một người không dùng được, cũng không cung cấp được tin tức có giá trị gì, liền cười cười, xoay người rời đi. Kim Hạ lấy di động ra, tiếp tục xem tin tức, Hướng Nam lại thành vua, chủ một mảnh đất cạnh Kinh Giao, cô nghĩ, Hướng Nam thường tiếp xúc với cục quản lý đất đai, vậy thì không chừng Lục Xuyên quen biết anh ta.

Không lâu sau, Vương Minh Lăng xuất hiện trước cửa đài khán giả, ngoắc ngoắc cô đi ra ngoài, ba cô gái kia lập tức bước nhanh về phía trước, Kim Hạ không nhanh không chậm đi theo phía sau, đi ra ngoài thấy Lục Xuyên cũng bọn Vương Sảng đã đi ra ngoài cả rồi, Vương Minh Lăng hỏi Lục Xuyên: “Ngài xem chúng ta nên ăn cơm trước, buổi tối đến quán bar, hay là như thế nào?”

Lục Xuyên cười: “Ăn cơm thì được, nhưng uống rượu thì miễn, tôi còn phải lái xe.”

Vương Minh Lăng khuyên: “Nếu chỉ là lái xe thì không sao, có thể nhờ người lái thay được mà.”

Lục Xuyên nhìn Kim Hạ, cô đang đứng ở ngoài vòng tròn người quan sát anh, hơi hơi lắc đầu với anh, chỉ một động tác nhỏ như vậy, lại khiến anh có chút vui vẻ ngoài ý muốn, quay đầu nói với Vương Minh Lăng: “À quên mất, dạ dày tôi không được tốt, lúc trước mới vừa vào bệnh viện.”

Vương Minh Lăng nhớ lại lúc trước Kim Hạ từng nói với anh chuyện Lục Xuyên bị viêm dạ dày, lập tức không khuyên nữa, Đường Mộng Dao đứng ra nói: “Lục thiếu, đến quán bar không nhất định phải uống rượu, cũng có đồ uống có thể uống a, không khí quán bar rất tốt, tôi cũng muốn khiêu vũ nữa.”

Lục Xuyên cũng coi như từng tửu, sao lại không biết lòng dạ của Đường Mộng Dao, anh lại nhìn vào mắt Kim Hạ, cô đã nhìn đi nơi khác, liền nói với mọi người: “Tôi đi đâu cũng được cả, tùy mọi người quyết định, tôi sẽ tháp tùng.”

Đường Mộng Dao và Bạch Chi Họa nói trước chen hòng mọi người, trăm miệng một lời: “VẬY ĐẾN QUÁN BAR THÔI.”

Vương Minh Lăng nhìn vào mắt Lục Xuyên, Lục Xuyên khẽ gật đầu, Vương Minh Lăng nhận được gợi ý, vung tay lên: “Đi thôi, đi ăn cơm trước, lại đến quán bar, liền quyết định như vậy.”

Vì thế đoàn người bắt đầu đi đến bãi đỗ xe, Kim Hạ đi ở sau cùng, cân nhắc khi nào thì có thể tóm lấy cơ hội, nói với Vương Minh Lăng một tiếng hoạt động buổi tối cô sẽ không tham gia, dù sao không có cô cũng không có chuyện gì, vì sao phải ở đây lãng phí thời gian.

Phía trước Đường Mộng Dao cũng Bạch Chi Họa gắt gao bám sát Lục Xuyên, chỉ có Lý Tuyết Mặt hơi cách sau một chút, nhưng cũng chặt chẽ bám theo anh, Kim Hạ nhìn cảnh này, biết được lòng dạ của các cô, chỉ có theo sát Lục Xuyên mới có thể ngồi lên xe của anh, nhiều cơ hội quen biết với nhau.

Lục Xuyên, Vương Minh Lăng và Vương Sảng đều lái xe đến, Xe Vương Lăng vừa vặn có thể chứa 4 thanh niên cao lớn, ba nữ sinh đều đi xe Lục Xuyên, Kim Hạ thừa lúc mọi người tách ra lên xe, đi đến bên cạnh Vương Minh Lăng: “Vương tổng, anh xem, tôi cảm thấy không tốt, có chút không thoải mái, hoạt động buổi tối có thể không tham gia được không? Dù sao người cũng rất nhiều, thiếu một mình tôi cũng không sao.”

Trong lòng Vương Minh Lăng cũng hiểu được, cô như vậy thực ra không phải là có bệnh ở đâu, phỏng chừng là do ba nữ sinh kia vây quanh Lục Xuyên, khiến cô cảm thấy ngột ngạt, dù gì cô tốt xấu cũng là người của công ty, cũng hiểu được tiến lùi, không giống ba người kia, mặc kệ là ông chủ như thế nào đều có thể giang hai chân ra, hơn nữa tuổi nhỏ không hiểu chuyện, hẳn còn thật sự lo lắng cứ vậy đến quán bar, các cô uống rượu vào không biết làm ra chuyện thiêu thân lao vào lửa gì, nhiều người vẫn tốt hơn: “Kim Hạ, hôm nay tôi mang ba cô gái kia đến, chỉ vì muốn không khi thêm sôi động, không có ý tứ gì. Cô cũng không phải là người ngoài, tôi là người quan minh chính đại không nói hai lời, tôi biết cô không thoải mái gì, buổi tối đi theo chúng tôi, thay tôi để ý mấy cô đó, không để xảy ra sai sót gì.”

Giả bệnh bị vạch trần, Kim Hạ trên mặt tươi cười, cũng không tìm cơ chối từ, đành phải gật đầu: “Vậy đi thôi, tôi sẽ đi với mọi người.” Nói xong đi đến ghế phụ, mở cửa ngồi vào.

Lục Xuyên đứng ở trước xe mình, nhìn Kim Hạ nói chuyện với Vương Minh Lăng, tiếp theo cô đến ghế phụ của xe ngồi xuống, sắc mặt không khỏi có chút u sầu. Anh còn cố ý đợi cô, xem cô có chủ động đến ngồi cùng xe với anh hay không, không nghĩ đến cô thế nhưng chưa từng liếc mắt sang bên này.

Nhấn chìa khóa xe, anh cách mở cửa xe, nhảy vào ghế điều khiển, Đường Mộng Dao sớm đứng bên cạnh ghế phụ, Lục Xuyên nhấn chìa khóa xe, cô ngay lập tức chui vào, Bạch Chi Họa cùng Lý Tuyết Mạt đành phải ngồi ở ghế sau. Dọc theo đường đi, Lục Xuyên đều tỏ ra hờn dỗi, đáp vào câu mỉa mai với các cô, nhận thấy không khí quanh anh rất thấp, dần dần cũng ngậm miệng.

Chỗ ăn cơm cũng không xa, ước chừng chưa đến 10 phút đi xe. Sau khi ngồi vào phòng ăn, Vương Minh Lăng đưa thực đơn cho Lục Xuyên, để anh gọi món, Lục Xuyên lại chuyển tay, đưa cho Đường Mộng Dao ở bên cạnh, ôn nhu nói: “Mọi người gọi món đi, nhìn xem thích ăn cái gì.”

Đường Mộng Dao vui sướng nhân lấy, cẩn thận lật xem từng tờ từng tờ, Bạch Chi Họa ghé vào bên cạnh cô, làm như cũng tham gia cho ý kiến, nhưng tất nhiên Đường Mộng Dao không có nghĩ như vậy. cô trước sau vẫn giữ chặt thực đơn, không mấy may di chuyển về phía Bạch Chi Họa, Lý Tuyết Mạt ngồi xa hơn, cho nên trực tiếp buông tha ý nghĩ xem thực đơn ở trong đầu.

Kim Hạ ngồi đối diện Lục Xuyên, sau khi anh đưa thực đơn cho Đường Mộng Dao, liền nhìn chằm chằm cô, ánh mắt cũng biểu tình cô chưa từng gặp qua, dường như mang theo một chút tức giận, cô không khỏi có chút không hiểu, hôm nay anh lạnh nhạt với cô, cô còn chưa tức giận, anh giận cái gì tức cái gì.

Đường Mộng Dao vỗ vỗ cánh tay Lục Xuyên, chỉ vào thực đơn. Nhẹ giọng hỏi: “Anh cho em gọi món này được không?”

Lục Xuyên dời tầm mắt giằng co với Kim Hạ, cúi đầu nhìn thực đơn, thanh âm nhẹ nhàng đến mức có thể nổi trên mặt nước: “Em muốn ăn cái gì thì gọi, không cần hỏi ý kiến của anh.”

Đường Mộng Dao đương nhiên cao hứng, nũng nịu ừ một tiếng, tiếp tục lật xem thực đơn, Vương Minh Lăng nhìn vào trong mắt, trong lòng cũng dắc dắc, cuối cùng anh cũng biết được khẩu vị của Lục Xuyên, kiểu điểm giống như Mina thì không được, phải ôn nhu giống như ba người hôm nay, mới có thể đánh động tim hắn, hắn vừa rồi đối với Đường Mộng Dao, giống như trước kia đối đãi với Kim Hạ.

Kim Hạ cũng cảm thấy kỳ lạ, buổi chiều anh không để ý đến cô, cô nghĩ là tối hôm qua cô làm sai cái gì, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cơm cũng nấu cho anh ăn, lên giường cũng tiếp anh rồi, không có lý do gì anh không hài lòng, bây giờ hình như anh đang giận cô, hơn nữa còn ra vẻ để ý đến Đường Mộng Dao, điều này khiến cô trăm mối ngổn ngang, thậm chí nghĩ đến câu gần vua như gần cọp, cô lại như tảng băng mỏng trôi khắp nơi, chỉ cần anh có ý niệm trong đầu, lúc nào cũng có thể đánh cô rơi xuống vách núi.

Cúi đầu uống ngụm trà, tầm mắt cô dời về hướng khác, Vương Sảng ngồi bên cạnh, cô thuận miệng nói một đề tài, bắt chuyện với hắn. Vương Sảng tính cách hướng ngoại, dễ dàng hòa hợp với mọi người, chưa đến chốc lát hai người liền bắt đầu trò chuyện, Kim Hạ cũng hay bị những câu hài hước của Vương Minh Lăng bật cười khanh khách không ngừng, Lục Xuyên nhìn vào trong mắt, lửa giận càng lớn, chờ sau khi đồ ăn được mang lên bàn, anh phá lệ gấp cho Đường Mộng Dao một đũa thức ăn.

Những người ngồi ở đây đều biết một chút về lễ nghi, phân được trọng yếu thứ yếu, cho nên trước khi Lục Xuyên không động đũa, mọi người đều ngồi ngay ngắn, nhìn bàn thức ăn, chờ anh gấp miếng đầu tiên, lại ngoài ý muốn, miếng đầu tiên không có cho vào bát anh, mà là cho vào bát của Đường Mộng Dao.

Nếu nói ôn nhu đối với Đường Mộng Dao vừa rồi chỉ có Vương Minh Lăng và Kim Hạ nhận ra, thì bây giờ trong lòng mọi người đều nhận rõ. Trên mặt Đường Mộng Dao nở nụ cười nhận được yêu thương mà vừa mừng vừa lo, trong lòng tất nhiên cũng bắt đầu tự tin mình bắt được Lục Xuyên, cũng không có nói cảm ơn, tự tay gấp một ít thức ăn cho vào bát Lục Xuyên, lúc hai người nhìn nhau, trong không khí chậm rãi chảy ra một chút ái muội.

Kim Hạ nhìn vào trong mắt, mấy lần quan sát mà không thể không thở dài, cô bây giờ còn chưa đủ lòng đủ cánh, muốn trong trong sạch sạch sống dựa vào chính mình tốn rất nhiều tiền, nhưng cô cũng chỉ biết như vậy, vả lại không nhất định sau này cô sẽ được khoản đãi như vậy, cho nên mất đi Lục Xuyên, những ngày sau này cô sẽ thực gian khổ.

Không biết vì sao, cô bỗng nhiên nhớ đến một câu trong kinh thánh: các con ngày nhìn chim bay lên, không dừng mãi, cũng không sợ hãi, càng không chui vào một góc, ngày các con sinh ra, sao các con không cao quý giống như con chim bay lên chứ? Cho nên không cần lo lắng cho ngày mai, thượng đế sẽ không không để ý đến các con.

Vì thế cô liền lạnh nhạt lại, mặc kệ Lục Xuyên có để ý Đường Mộng Dao hay không, có chấm dứt quan hệ với mình hay không, dù sao xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, cô rời khỏi Lục Xuyên, cùng lắm thì trở về cuộc sống trước đây, chỉ là sẽ ụy khuất ba ba một chút, nếu như cô không đủ sức trả phí chạy thận lần tới, chỉ có thể làm ở nhà.

Trong bữa ăn Đường Mộng Dao không ngừng gấp thức ăn cho Lục Xuyên, trong miệng không ngừng nói về việc thử ống kính ở khoa diễn xuất, đạo diễn sao lại không để ý đến cô, ngược lại chấm nữ sinh không có diện mạo khí chất như cô, chắc chắn là có nội tình.

Lục Xuyên nghe cho có lệ, hồi hận vừa rồi mình không kiểm chế được chiếc đũa mang đến phiền toái cho lỗi tai mình, anh chẳng qua là muốn thử Kim Hạ, xem cô có phản ứng gì, mà cô chỉ kinh ngạc lúc đầu, tiếp theo liền cúi đầu, dường như đang tự hỏi cái gì, không có đối mặt với anh nữa.

Sau khi ăn cơm xong, đoàn người lại tiếp tục lên đường, Vương Minh Lăng tìm một cái ghế dài, cố ý để vị trí bên người Lục Xuyên cho ba cô gái kia. Kim Hạ đi cuối cùng, ngồi ở chỗ ngay bên cạnh ghế dài, trong không khí ồn ào, mọi người ồn ào gọi mãi dừng ít trái cây cùng rượu, bọn Vương Sảng có vẻ thực vui, quan sát cô em vận vẹo nhảy múa trên sàn nhảy.

Đường Mộng Dao và Bạch Chi Họa một trái một phải dựa vào người Lục Xuyên, nói chuyện thì dán vào lỗ tai anh, đầu lưỡi nếu dài ra chút nữa, liền có thể chui vào lỗ tai anh, Lý Tuyết Mạt cũng không nhàn rỗi, mang đồ uống cũng hoa quả đến cho anh, hầu hạ anh giống như hoàng đế.

Bọn Vương Sảng sau khi uống vào mấy ngụm rượu, liền nhanh chóng lẫn vào đám người nhảy múa loạn xạ, Kim Hạ chưa từng đến quán bar, bị tiếng trống âm ỉ cùng ánh sáng nhấp nháy làm đầu óc choáng váng, theo bản năng nhìn về phía Lục Xuyên, tay Đường Mộng Dao đã đặt trên đùi anh, nhẹ nhàng vuốt ve lên đó, Lục Xuyên khí không chuyển tâm không động, cứ như đã quen với những chuyện như vậy, thảnh thơi trong lúc cũng các cô trêu đùa, liếc nhìn Kim Hạ một cái, thấy cô đang nhìn anh, cũng ngừng tâm mất lại, cúi đầu vọc di động.

Mở khóa Iphone, Kim Hạ phát hiện Trần Chi Thành gửi tin nhắn đến cho cô qua QQ, thời điểm là 15 phút trước, khi đó cô vừa mới vào quán bar, bởi vì ồn ào nên không nghe thấy. Chạm nhẹ vào thư thì thấy, anh nói: “lớp trưởng đã đến thủ đô, cậu có ở trên QQ không?”

Kim Hạ nhớ đến thứ bảy tuần sau bọn họ họp mặt, vậy cô rất nhanh sẽ nhìn thấy Trần Chi Thành, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười, rất nhanh đăng nhập vào QQ qua di động, trên diễn đàn trò chuyện sôi sục đất trời, lớp trưởng cảm thán thủ đô bốn phương xa hoa lãng phí, tiếp theo phun ra một đồng nói móc, chanh chua.

Trần Chi Thành thấy cô đăng nhập, một mình gửi đến cho cô một mặt cười: thứ bảy tuần sau có chắc chắn được thời gian không?

Kim Hạ trả lời lại: xác định, lớp trưởng khó có dịp có thể đến, mọi người chúng ta đã lâu không gặp, phải có thời gian a.

Trần Chí Thành đáp: Vậy là tốt rồi. Cuối tuần đi chơi ở đâu sao?

Kim Hạ suy nghĩ, hai ngày cuối tuần, ngày hôm qua ở nhà giặt quần áo, nấu cơm cho Lục Xuyên, hôm nay theo anh đi chơi bóng, đến quán bar: tôi cũng chưa định đi chỗ nào hết, đóng đô ở nhà. Cậu thì sao?

Trần Chí Thành nói: tôi đến một huyện khó khăn ở Hà Bắc để lấy tin tức, buổi chiều vừa mới về.

Một lát sau lại gửi đến một tin nhắn: nếu cậu có quần áo chần mềm cũ gì đó không còn dùng nữa, quyen góp cho tôi.

Kim Hạ nở nụ cười, đáp lại: được, không thành vấn đề.

Anh ấy vẫn như trước đây, luôn làm mọi người cảm thấy ấm áp cũng sức mạnh.

Lục Xuyên nhìn chằm chằm Kim Hạ, đầu lông mày nhăn thành một đoàn, lần trước lúc ở trên bàn cơm cô cầm điện thoại trong tay nói chuyện phiếm chính là vẻ mặt này, bất luận bốn phía tranh cãi ầm ĩ như thế nào, cô vẫn không bị quấy nhiễu, như được ngăn cách bởi một thế giới yên bình, cô ở bên trong, sung sướng tự đắc.

Sau này khi hiểu rõ một người, sẽ đọc được biểu hiện của cô, anh biết, với cô mà nói bên kia di động, là một người rất đặc biệt. Ngực anh đột nhiên dâng lên một loại cảm giác mất mát, cũng một loại nôn nóng khó hiểu.

Tay Đường Mộng Dao vẽ từng vòng nhỏ trước ngực anh, móng tay hồng nhạt đến cổ tay xinh đẹp, Lục Xuyên thuận tay kéo cô: “Nào, đi khiêu vũ.”

Ghế dài là một nửa vòng cung, có hai cái hợp lại, Lục Xuyên lôi kéo Đường Mộng Dao đi ngang qua trước mặt Kim Hạ. Tầm mắt Kim Hạ từ màn hình di động ngẩng lên, thấy Lục Xuyên nắm lấy tay Đường Mộng Dao đứng bên cạnh cô, rất nhanh thu hai chân lại để bọn họ đi qua, Lục Xuyên lạnh lùng nhìn cô một cái, kéo Đường Mộng Dao vào sân nhảy.

16. Chương 16

Chương 16

Trên sàn nhảy, Đường Mộng Dao giống như một gốc dây leo có độc, gắt gao quấn quanh trên người Lục Xuyên, cảm giác lên bờ vai của anh, cả bộ ngực đề lên trên, vốn dĩ hình dáng no đủ lúc này chẳng khác gì bánh nướng.

Kim Hạ nhìn bọn họ một lát, lại cúi đầu, tiếp tục nói chuyện phiếm với Trần Chí Thành.

Lục Xuyên ôm thắt lưng của Đường Mộng Dao, trong lúc nhảy múa liếc nhìn Kim Hạ, cô vẫn cúi đầu, bộ dáng thờ ơ, mi phong không khỏi càng nhăn chặt. Sau khi cùng Đường Mộng Dao nhảy một lát, anh lấy cớ có chút choáng váng đầu óc, kéo cô ngồi vào bên cạnh Kim Hạ.

Kim Hạ không hiểu gì cả liếc nhìn bọn họ một cái, sofa bên kia rộng như vậy sao không ngồi, lại muốn ngồi bên người cô, cũng không ngại chen chúc. Không muốn sát bên Lục Xuyên, nên cô xê dịch sang bên cạnh, bên trái truyền đến thanh âm ngọt mềm của Đường Mộng Dao: “Lục thiếu, em say rồi, chúng ta đi nghỉ ngơi đi.”

Kim Hạ không ngốc, biết lời này ám chỉ lên giường, mắt nhìn sang bên cạnh, cả người Đường Mộng Dao tựa vào trên người Lục Xuyên, tay đặt ở trước ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve, cái gọi là yêu thương ôm ấp, chính là như thế này. Kim Hạ nghe mà không khỏi thở dài mấy cái, tầm mắt trở lại di động, bỗng nhiên có cảm giác sofa thả lỏng, bên cạnh Lục Xuyên đã kéo Đường Mộng Dao đứng lên, hai người ôm ôm đi ra ngoài, cô nghĩ rằng, nếu bọn họ muốn lên giường, vậy nơi này không còn chuyện của cô nữa, liền cất di động, chuẩn bị nói với Vương Minh Lăng một tiếng cô phải về.

Lục Xuyên ôm Đường Mộng Dao đi được vài bước, nhìn lại, thấy Kim Hạ đang nói gì đó với Vương Minh Lăng, hoàn toàn không có ý định muốn ngăn cản mình, không khỏi càng thêm tức giận, anh đều đã muốn dẫn Đường Mộng Dao lên giường, cô còn không có phản ứng gì, cái này nói lên điều gì? Nói cô căn bản

không cần anh! Uống công lúc trước anh còn luôn lo lắng cô quên mất vị trí của mình, vạn nhất thích anh thì phiền phức, kết quả căn bản là anh tự mình đa tình, lo sợ không đâu.

Cơn tức giận nhảy lên đến đỉnh điểm, anh hất tay Đường Mộng Dao đánh trên người mình, sai bước đi đến chỗ Kim Hạ. Cầm cổ tay mảnh khảnh của cô, anh một tay kéo cô từ chỗ ngồi đứng lên, lực lớn đến nỗi suýt chút nữa làm bả vai cô trật khớp,

Kim Hạ bị động tác bất ngờ của anh dọa sợ, kinh ngạc nhìn anh, không biết cô làm gì chọc anh mất hứng. Lục Xuyên sắc mặt xanh mét nói với Vương Minh Lăng: “Chúng tôi có việc phải đi trước, mọi người có từ từ chơi.”

Vương Minh Lăng ngây ngẩn cả buổi, thấy anh túm lấy Kim Hạ, tròn mắt vòng vo chuyển, lập tức cười hớ hớ cúi người: “VẬY NGÀI ĐI THÔNG THẢ, LẦN SAU TÔI LẠI TIẾP ĐÃI NGÀI.”

Lục Xuyên cúi đầu có lệ với hắn, không nói một lời kéo Kim Hạ đi ra ngoài, Kim Hạ chịu đựng cơn đau truyền đến từ cổ tay, nghiêng ngả lão đảo đi sau anh, cô vốn định mở miệng hỏi anh làm sao vậy, nhưng thấy không khí xung quanh có chút buộc chặt, nên không dám hỏi.

Đi vào bãi đỗ xe, đến trước xe của mình, Lục Xuyên trên tay dùng sức, kéo Kim Hạ qua, áp lên trên cửa xe bắt đầu mãnh liệt, anh không biết vì sao mình lại như vậy, muốn điên cuồng giữ lấy cô, giữ lấy vô số lần.

Thẳng đến khi nửa thân dưới của anh nổi lên phản ứng, anh mới lưu luyến buông cô ra, chống lên cửa xe thở. Kim Hạ bị khóa chặt trong cánh tay của anh, dựa vào lưng xe, cũng không ngừng thở dốc, bốn mắt giao nhau, cô miễn cưỡng từ trong hư không tìm về một chút lý trí vụn vặt: “Anh làm sao vậy?”

Lục Xuyên nhìn chằm chằm cô, ánh mắt hung ác kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, anh làm sao vậy? Anh cũng muốn biết chính mình làm sao vậy, vì sao biết cô không cần anh, trong lòng lại hoảng hốt như vậy.

Kim Hạ thấy anh trầm mặc, chỉ hung tợn trừng mắt nhìn mình, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại chuyện vừa mới xảy ra, không phải anh muốn lên giường với Đường Mộng Dao sao? Sao lại đột nhiên đến tìm cô, chẳng lẽ là Đường Mộng Dao đắc tội với anh? Vậy bây giờ anh hôn cô là vì chuyện gì, bởi vì có người đắc tội, nên lấy cô ra hả giận?

Do dự vươn tay, khẽ vuốt hai má anh: “Đừng nóng giận, Đường Mộng Dao còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, nếu có chỗ nào đắc tội, chắc chắn không phải là cố ý.”

Lục Xuyên tiện thể cầm lấy tay cô, kéo đến bên môi hôn một cái, híp mắt lại: “Em nghĩ rằng tôi đang tức giận với người khác?”

Kim Hạ sợ hãi: “Chẳng lẽ anh giận tôi? Nhưng, nhưng tôi có làm cái gì đâu, không thể nào.”

Lục Xuyên quan sát cô: “Vì sao cái gì em cũng không làm? Chẳng lẽ, em không sợ tôi bị cô gái khác cướp đi?”

Kim Hạ giật mình, thì ra anh tức là vì chuyện này, chủ nhân sao quanh trăng sáng(AN: là có nhiều người vây quanh á) như anh, có lẽ đã thực chiêm ngưỡng qua tiết mục phụ nữ vì muốn tranh đoạt anh mà đấu đá tàn nhẫn, vì sao cô cái gì cũng chưa làm, ngược lại thành sai.

Là cô sơ suất, không nghiêm ngặt kỹ tâm tư của kim chủ, con người cô vốn không có tính cách tranh giành, tuy rằng trong bụng luôn có những ý nghĩ viển vông, nhưng nếu thật sự muốn cô làm được đến trình độ như Đường Mộng Dao và Mina, cô vẫn không làm được, cô ở trong vòng luẩn quẩn này, đạo hạnh còn thật sự thấp.

Chân chó cười, cô nói: “Tôi đương nhiên sợ a, vừa rồi còn suy nghĩ nếu anh muốn đuổi tôi đi, tiếp theo tôi phải làm gì bây giờ. Tôi nghĩ anh đã chán Đường Mộng Dao, nên cảm thấy mình không thể làm gì cả, nhảy ra tranh giành, chẳng phải càng quấy rầy anh thêm sao.”

Cô thanh âm mềm mại, biểu tình lại cẩn thận dè dặt như vậy, lúc này sắc mặt Lục Xuyên mới hơi nguôi giận: “Em buổi tối nói chuyện phiếm với ai?”

“Không có ai cả, tán gẫu trên diễn đàn, là một diễn đàn bạn học của tôi.” Kim Hạ lời thề son sắt

Lục Xuyên không tin, anh trực giác được đối phương là một người đàn ông, nhưng nếu bắt cô chứng minh, lại có vẻ mình quan tâm thái quá đến chuyện này, giống như đang ghen, nên không tiếp tục truy hỏi nữa. Anh biết có một số việc có hỏi cũng không ra đáp án, cho dù có hỏi ra, chính anh cũng không tất sẽ tin, như là cô nói sợ anh bị người khác cướp đi, đó là sợ bản thân anh bị cướp đi, hay là sợ tiền của anh bị cướp đi?

Lấy ra chìa khóa mở khóa xe, anh mở cửa xe: “Lên xe, tôi chở em về.”

Kim Hạ nhẹ nhàng thở ra, sau đó chui vào ghế phụ, theo như quan sát, anh không có chằm Đường Mộng Dao, cho nên tạm thời cô vẫn an toàn, nhưng anh quả thật rất kỳ quái, ngày hôm qua không nói một tiếng liền bỏ đi, buổi chiều hôm nay thì làm mặt lạnh với cô, rốt cuộc là vì sao.

Càng nghĩ cô càng không hiểu, vụng trộm liếc nhìn Lục Xuyên, anh trầm mặc nhìn thẳng về phía trước lái xe, sắc mặt vẫn có chút lo lắng như trước, nhìn điệu bộ này, cô vẫn không dám hỏi, quên đi, vui buồn thất thường như vậy, đoán chừng là do kỳ sinh lý đến.

Lục Xuyên chở cô về Bán Đảo Thành Bang, trực tiếp lái xe về trong nhà, bây giờ nhìn Kim Hạ, luôn làm anh cảm thấy phiền chán khó hiểu, anh cần ở một mình để bình tĩnh lại chút.

Một tuần sau đó, anh không có đến tìm cô.

Kim Hạ đợi vài ngày, cũng không thấy Lục Xuyên đến, có chút đoán không ra suy nghĩ của anh, nhưng cô vẫn quyết định tạm thời không hỏi tới chuyện này, anh không đến cũng tốt, ít nhất thứ bảy này có thể chắc chắn thời gian.

Hôm họp lớp cô thức dậy từ rất sớm, sau khi tỉnh liền ngủ không được nữa, tối hôm qua đã ở trong tủ quần áo lựa chọn nửa ngày, thật vất vả mới chọn được một bộ, buổi sáng tỉnh lại lại cảm thấy không hài lòng, bỏ lên giường tiếp tục thử quần áo.

Cô muốn ăn diện đẹp một chút, đó là người cô thầm mến qua, có lẽ bây giờ vẫn còn lưu luyến, cô muốn ở trước mặt anh ta trong hình tượng xinh đẹp. Nhưng hưng phấn một trận, liền tự gội nước lạnh cho chính mình, cô bây giờ là thân phận người được bao nuôi, có tư cách gì mà đi hy vọng xa vời này.

Cuối cùng vẫn mặc vào một bộ y phục bình thường, để không bị trễ, cô ra khỏi cửa trước 15 phút, lúc đến Tương Ngạc Tình, trong phòng lại chỉ có một mình Trần Chi Thành. Anh ta mặt áo sơ mi vải bông màu trắng, một đầu tóc ngắn chỉnh tề, bộ dáng giống như 4 năm trước, đầy sức sống như ánh mặt trời.

Thời gian như dừng lại, lại nhớ đến lần đầu tiên nhìn anh ta, tim đập thình thịch, cảm giác trái tim bị người khác nắm chặt này, trong nháy mắt nhìn thấy anh ta, toàn bộ đều quay trở lại, thế giới vốn đang u tối, thoáng chốc trở nên tươi sáng.

Cô đứng thẳng, không biết nên nói cái gì, lời thoại chuẩn bị trước đó bây giờ không nhớ nổi một chữ, Trần Chi Thành thấy cô mọc rễ ở trước cửa, vội vàng đến chào cô: “Kim Hạ, sao lại thất thần vậy, vào đi a.”

Kim Hạ lấy lại tinh thần, thở sâu ổn định lại cảm xúc, cười: “Lâu rồi không gặp, cậu vẫn như trước đây, một chút cũng không thay đổi.”

Trần Chi Thành cười nói: “Cậu cũng không thay đổi, vẫn đúng giờ như trước kia. Mình thận trọng phỏng đoán, những người khác đều muộn hơn 10 phút.”

Kim Hạ chọn một chỗ gần đó ngồi xuống: “Cậu đến Bắc Kinh lúc nào vậy? Mình nhớ rõ, lúc trước cậu đến miền nam học đại học mà.”

Trần Chi Thành bưng ấm trà sứ trắng lên, đổ một ly nước đặt lên trên đĩa quay, chuyển đến trước mặt cô: “Sau khi tốt nghiệp liền chuyển đến đây ngay. Hai ngày trước mình dọn dẹp nhà cửa, nhìn thấy ảnh tốt nghiệp trước kia của chúng ta, có một hai người, mình thế nào cũng không nhớ nổi tên.” Nói xong anh lắc đầu: “Thời gian, thật đáng sợ.”

Kim Hạ nâng chung trà lên, bưng chén lên nhấp một ngụm, cũng không biết vì sao, nếu đổi lại là trước đây, cô nói với anh một câu đều mặt đỏ tai hồng, giống như bây giờ, cho dù trong lòng cực kỳ sôi sục, trên mặt lại vững như Thái Sơn: “Cậu nhớ không ra ai?”

“Thì là bạn nữ trong lớp không thường nói chuyện, còn có bạn nam, luôn đến một mình đi một mình, xuất quỹ nhập thân, cuối cùng mình cảm thấy tên bọn họ như đến cổ họng của mình rồi, nhưng nghĩ lại, lại không biết gọi là gì

Kim Hạ ngẫm nghĩ một lát: “Bạn nữ không thường nói chuyện kia, chắc là Hoàng Vi, còn bạn nam một mình đến một mình đi, hình như họ Mã, gọi là Mã gì đó?”

Trần Chi Thành vỗ cái bàn: “Mã Quốc Vĩ!”

Kim Hạ nở nụ cười: “Đúng rồi, chính là Mã Quốc Vĩ.”

Hai người cười một trận, đều có chút cảm khái, bất quá đã bốn năm trôi qua, trí nhớ cũng bắt đầu phai nhạt, có tên, chậm rãi nhạt đi trên sân khấu, như vậy mười năm sau thì sao, 40 năm sau thì sao, còn lại ai sẽ nhớ ra ai?

Trần Chi Thành vuốt ve miệng chén trà, hỏi: “Cậu vẫn qua lại với mấy đứa Tôn Tuyết Mai sao?”

Kim Hạ lắc đầu, thở dài: “Ngày thường gọi điện thoại, tâm sự trên QQ thôi, thời gian gặp mặt không nhiều lắm, Tôn Tuyết Mai sau khi tốt nghiệp, cả nhà liền chuyển lên thị trấn, mình học đại học trở về, có gặp một hai lần thôi.”

Trần Chi Thành nhớ đến chuyện buồn cười, còn chưa kịp nói tiếng cười đã vang lên: “Trước kia cậu có từng đến nhà Tôn Tuyết Mai trộm phương thuốc không?”

Nhớ lại chuyện khó quên trước kia, nhà Tôn Tuyết Mai ở trấn trên mở một hiệu thuốc Đông Y nhỏ, cha cô cũng được coi là một thầy thuốc trong thiên hạ, khi đó ô nhiễm nghiêm trọng, người mắc bệnh ngày càng nhiều, bệnh na y cũng không phải là ít, ở bệnh viện trị không hết, liền mong đợi thăm dò hy vọng vào phương thuốc dân gian của cha cô ta.

Kim Hạ nghĩ đến đây, cũng cười: “Mình sao có thể không ăn trộm, khi đó nghĩ đến cha mình có thể trị khỏi bệnh nan y, hấp tấp muốn trộm được phương thuốc kia, sao chép cho nhanh rồi trả lại chỗ cũ, bản sao thì mang về nhà, đặt trong hộp sắt nhỏ khóa lại, để sau này vạn nhất sinh bệnh, còn có thể dùng.”

Trần Chi Thành cười to: “Kết quả chờ đến lúc lớn lên, lên thành phố, có Internet, ở trên mạng tra những vị thuốc này, tất cả đều là thuốc bổ, không chữa được bệnh gì.” Cười cười, sắc mặt tối đi: “Cũng đúng, chỉ vì vài bệnh trị không khỏi, dùng thuốc gì cũng không dùng được, mấy vị thuốc bổ này, tốt xấu gì cũng có chút tác dụng an ủi a.”

Kim Hạ cũng dần dần thu lại nụ cười, không biết bệnh của cha, có liên quan đến hoàn cảnh sống hay không. Đề tài này, nói thêm càng nặng nề, cô liền thay đổi: “Cậu lần trước đến Hà Bắc lấy tin tức, là nội dung gì a?” Sau đó lại cẩn thận hỏi thêm một câu: “Mình có thể hỏi chứ?”

Trần Chi Thành gật đầu: “Đương nhiên có thể. Cũng không phải chuyện cơ mật gì, chỉ là đi phỏng vấn cuộc sống ở một huyện nghèo khó.”

Kim Hạ do dự một lát, vẫn hỏi, tuy rằng cô đã mơ hồ biết được đáp án, vẫn chờ mong anh ta là người như vậy: “Cậu vì sao lựa chọn làm phóng viên?”

Trần Chi Thành nhếch môi nở nụ cười, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, ấm áp tinh khiết đến chói mắt: “Vạch trần tệ nạn xã hội, giúp đỡ chính nghĩa, thay kẻ yếu trừ bạo, là lý tưởng của mình.”

Kim Hạ nhìn anh, như có thể thấy anh ta cả người nhiệt huyết dâng trào, tình thần máu lửa như vậy, phải kiên cường lắm, mới có thể giữ gìn? Cô không biết. Cô chỉ biết là, cô không hề chảy dòng máu như vậy, khiến cho cuộc sống của cô không ngừng đầu lên được, chỉ có thể co rút lại ẩn thân trong bóng tối, lặng lẽ mơ ước ánh nắng trên bầu trời.

Thật lâu sau, cô nhợt nhạt nở nụ cười: “Mình chúc cậu sớm ngày trở thành phóng viên nổi tiếng nhất.”

Trần Chi Thành lắc đầu cười: “Mình không hy vọng nổi danh, có thể có tin tức để làm là tốt rồi, hy vọng năng lực của bản thân, có thể thay đổi một chút thế giới này.”

Kim Hạ há miệng thở dốc, lại không biết tiếp theo nên nói cái gì với anh ta, nếu cuộc sống bây giờ của cô rơi vào tay anh ta, có thể trong lòng sẽ khinh thường cô mất. Sau đó lớp trưởng đến, thật khéo hóa giải xấu

hổ vì không có lời nào để nói của cô, Trần Chi Thành đứng lên, đi qua ôm lớp trưởng một cái, hai người trước đây quan hệ cũng rất tốt, bây giờ vừa mới gặp mặt, lập tức bắt đầu tán gẫu đến quên trời quên đất, Kim Hạ im lặng ngồi một bên làm người nghe, ngẫu nhiên nói một hai câu.

Sau khi mọi người đến đông đủ, Trần Chi Thành đưa thực đơn cho Kim Hạ, để cô gọi món, có người trêu ghẹo nói: “Trần Chi Thành, lớp trưởng từ xa đến làm khách, cậu không đưa thực đơn trước cho hắn, ngược lại đưa cho Kim Hạ, cậu có dụng ý gì a?”

Trần Chi Thành cầm một hạt đậu phụng khô trong đĩa thức ăn ném qua, trúng vào giữa trán người nọ: “Mình có thể có dụng ý gì? Kim Hạ là bạn gái duy nhất trong này, cái gọi là lady first, lớp trưởng cũng phải gác sang một bên.”

Kim Hạ có chút ngượng ngùng, liền đưa thực đơn cho lớp trưởng: “Lớp trưởng, cậu gọi thì hơn.”

Lớp trưởng hào phóng đẩy lại: “Không có gì đâu, cậu gọi đi, mình không sao cả.”

Kim Hạ đành xuống nước: “Vậy bằng không chúng ta mỗi người gọi một món ăn mình thích đi?” Nói đến đây, cô theo bản năng nhìn Trần Chi Thành, Trần Chi Thành ngẫm hiểu, lập tức cấp cho cô bậc thang: “Cũng được, vậy mỗi người gọi một món.”

Kim Hạ cảm kích cười cười với anh ta, cúi đầu xem thực đơn.

Sau khi ăn cơm xong, đoàn người đến casino gần đó cho qua thời gian buổi chiều, tất cả mọi người ở cùng một chỗ chơi mấy trò chết người. Kim Hạ lúc đầu ngồi trên ghế sofa, Trần Chi Thành đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, cầm trong tay bộ bài xì phé gõ lên mặt bàn: “Nhanh lên ngồi vào nhanh lên ngồi vào, sắp bắt đầu.”

Bọn họ dựa sát vào nhau như vậy, Kim Hạ gần như có thể nghe thấy hương thơm xà phòng khoan khoái sạch sẽ trên người anh ta, cô cảm thấy máu nhanh chóng dồn lên hai gò má, lỗ tai, nghe thấy tiếng tim đập như nhịp trống.

Vụng trộm liếc nhìn anh ta một cái, cô nghĩ, sofa có nhiều vị trí như vậy, anh ta lại ngồi bên cạnh cô, ngẫu nhiên, hay là cố ý?

Tiếp theo lại cảnh cáo chính mình không nên nghĩ nhiều, ảo tưởng là lối đi thông với vực sâu trơn trượt, nếu dẫm phải, sẽ trượt nhanh vào trong vực sâu, sau đó vốn không có sau đó.

Lớp trưởng làm quan tòa, Kim Hạ làm bình dân vào lần, nhiều lần đều chết oan, sau lại ngẫu nhiên thành sát thủ bài, một khắc trọn mắt kia, cô nhìn bốn phía chung quanh, tìm một đồng bọn sát thủ khác, ngoài ý muốn chống lại hai mắt sáng rỡ của Trần Chi Thành.

Cô hơi nhú mày, tỏ vẻ kinh ngạc, anh ta lại mỉm cười, cố gắng làm một cái hình miệng.

Ván này hai người liên thủ với nhau, hoàn hảo làm cho toàn bộ cảnh sát chết oan, Trần Chi Thành rất cao hứng, làm động tác tay muốn vỗ tay hoan nghênh với Kim Hạ, Kim Hạ thoáng chần chờ, vươn tay ra, hai tay ở trên không trung chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy, Kim Hạ cảm thấy chính mình khuôn trường đến mức sắp phát run.

Sau bữa cơm chiều, có mấy bạn học vội vã trở về, liền rời đi trước, còn lại lười nhác sẽ tìm chỗ chơi, đơn giản thì ở lại trong phòng nói chuyện phiếm. Trong lúc đó di động Kim Hạ vang lên, cô lấy ra xem, thấy điện thoại báo là Lục Xuyên, do dự có nên tiếp hay không, nhưng tiếng chuông thúc giục, không cho cô nhiều thời gian tự hỏi, liền theo bản năng đặt chế độ im lặng, nhìn màn hình có tên anh không ngừng nhấp nháy, cuối cùng trở lại như chưa từng có cuộc gọi trước đó.

Trần Chi Thành hỏi: “Sao lại không tiếp điện thoại?”

Kim Hạ mỉm cười: “Bán bảo hiểm.”

Sau đó Lục Xuyên không có gọi đến, Kim Hạ cố gắng nhồi nhét chuyện của anh vào một chỗ nào đó trong óc không nhìn thấy khe hở, không thêm nghĩ đến hậu quả không nhận điện thoại nữa. Cô không phải không định tiếp, nhưng trực giác phụ nữ cho cô biết, nếu tiếp cú điện này, cô chắc chắn sẽ phải lập tức trở về, không thể tiếp tục nán lại với Trần Chi Thành nữa.

Hộp lớp chấm dứt, đi ra khỏi tiệm cơm, Kim Hạ ngồi cũng một tuyến xe công cộng với Trần Chi Thành, hai người liền cùng nhau rời đi. Sóng vai đi một lát, Trần Chi Thành bỗng nhiên nói: “Mình cảm thấy cậu thay đổi rất nhiều.”

Kim Hạ tò mò: “Thay đổi như thế nào?”

Trần Chi Thành cười cười: “Không còn hướng ngoại như trước kia.”

Kim Hạ cũng cười: “Con người luôn luôn thay đổi.” Dừng một chút, cô hỏi: “Lại nói, trước kia mình có bộ dáng gì?”

Trần Chi Thành suy nghĩ một chút về những năm xa xôi đó: “Ừm, cậu cho người ta hình ảnh nhất gan, không thích cũng không quen nói chuyện với người khác, rất dễ đỏ mặt.”

Lần đầu tiên nghe thấy cách nhìn của anh ta với mình, Kim Hạ nhất thời có chút ngượng ngùng, liền cúi đầu nhìn đôi giày đi đường của mình. Trần Chi Thành nhìn cô một cái, tươi cười bên miệng càng lớn: “Mình trước kia là hình mẫu gì vậy?”

Kim Hạ sững sốt, bước chân chậm lại một chút, môi ngấp ngừng, nửa buổi nói không ra lời. Anh ta trước kia như ánh mặt trời, tuần tú, có chính nghĩa, là đôi chân vàng của đội bóng đá, thích đồng phục thể thao màu trắng, thích nhất môn sinh học, ghét nhất môn anh văn, gặp bài khó thì có thói quen xoay bút, cười rộ lên bên phải khuôn mặt có lúm đồng tiền nhỏ... Bộ dáng của anh ta rất nhiều, cô đều nhớ rõ, nhưng trước kia không có cơ hội nói, bây giờ thì không thể nói.

Làm bộ như đang tự hỏi rất lâu, cô nói: “À, cậu làm cho người ta ấn tượng là đá bóng rất khá, hướng ngoại, nhân duyên cũng tốt.” Điều là đánh giá đúng trọng tâm, chắc sẽ không khiến anh ta suy đoán vô cớ.

Trần Chi Thành nghe xong làm bộ nhú mày kinh ngạc: “Chẳng lẽ cậu không cảm thấy mình rất tuần tú sao?”

Kim Hạ sững sốt một lát, bật cười: “Nào có người nào tự nói mình tuần tú.”

Trần Chi Thành cười ha ha: “Kỳ thật, mình có một ưu điểm, chính là hài hước.”

Kim Hạ bật cười, cô cảm thấy trong những ngày gần đây, đây là ngày vui vẻ nhất. Còn có thể gặp được người mình thầm mến, thoải mái với anh ta như vậy, quên hết tất cả tùy ý cùng nhau đi trên một con đường, ở trong dòng người ngược xuôi, trò chuyện giống như bạn bè bình thường, cảnh tượng đơn giản như vậy, cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Cô từng cố ý nhắc nhở chính mình, không cần mong ước cao xa gì, không cần để ý gì nhiều, mọi việc đều xua đuổi khỏi ý nghĩ, như vậy sẽ bớt đau một chút, cho nên khi ột chút thu hoạch ngoài ý muốn, sẽ đặc biệt dễ dàng cảm động, tựa như trái tim của cô bây giờ.

17. Chương 17

Chương 17

Sau khi chia tay với Trần Chi Thành, Kim Hạ trở về Bán Đảo Thành Bang, ngay lần thứ nhất cô ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy căn hộ mình ở phát sáng, hiển nhiên Lục Xuyên vẫn còn ở bên trong. Hơi thở dài, cô xóc lại tinh thần, bấm thang máy lên lầu, sau khi mở cửa, Lục Xuyên không chút xê dịch ngồi trên sofa phòng khách xem tivi.

Cô cẩn thận quét mắt liếc anh một cái, khuôn mặt như tượng tạc, sắc mặt tối tăm, trên trán như viết rõ ràng 4 chữ to tôi rất khó chịu. Nuốt nước miếng, cô giả vờ vui vẻ: “Ngài sao lại đến đây?”

Lục Xuyên lạnh vù vù (Bão tuyết thổi á) liếc nhìn cô một cái: “Đi lang thang ở đâu? Ngay cả điện thoại của tôi cũng không tiếp.”

Kim Hạ chân chó cười: “Không phải không tiếp, là không có nghe thấy.”

Lục Xuyên hừ lạnh một tiếng, không tin, Kim Hạ rất nhanh giơ tay phải lên dựng thẳng ba ngón trỏ ngón cái và ngón út: “Thật sự, tôi lấy nhân cách ra thề.”

Khóe miệng Lục Xuyên nhếch lên: “Nhân cách của em? Đáng giá bao nhiêu tiền?”

Kim Hạ chà xát tay: “Tôi lấy nhân cách của ngài ra thế, tốt thật sự không có nghe thấy.”

Lục Xuyên nhăn chặt hai hàng lông mày: “Đi đâu vậy? Gặp ai?”

Kim Hạ thấy anh không tiếp tục truy hỏi chuyện điện thoại nữa, hơi nhẹ nhàng thở ra: “Gặp bạn học, ở ngoại thành.”

Bạn học? Lục Xuyên nhớ đến tấm ảnh cô kẹp trong cuốn sách: “Bạn học nào? Trung học hay đại học? Nam hay nữ? Bao nhiêu người?”

Kim Hạ sửng sốt, anh đây là đang tra hỏi phạm nhân a! Cô gặp mắt ai, có liên quan gì đến anh sao.

Oán thâm thì oán thâm, cô vẫn phi thường hợp tác, nửa thật nửa giả trả lời vấn đề của anh: “Bạn trung học, nam nữ đều có, hơn mười người.”

Lục Xuyên liếc nhìn cô một cái, sau đó lại tiếp tục xem tivi, trước khi cô về nhà, anh đã trực giác được cô chắc chắn đi gặp một người đàn ông, hơn nữa người đàn ông này, chính là người hay nói chuyện phiếm qua đi động với cô, nhưng sau khi cô về nhà, anh lại không chắc chắn mười phần, cách ăn mặc của cô thật sự là quá mức bình thường, không có chút dấu vết ăn diện tí mĩ.

Kim Hạ thấy anh không có tiếp tục mở miệng hỏi ra nghi vấn gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới rảnh rỗi chú ý đến trong phòng khách có hơn 2 cái vali, cô thập phần khó hiểu sao hai thứ này lại có thể xuất hiện ở đây: “Ngài đây là, muốn đến ở lâu dài sao?” Mang hai cái vali, dù thế nào cũng phải ít nhất một tháng đi.

Lục Xuyên chuyển kênh, thản nhiên ném ra một câu: “Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ ở nơi này.”

Kim Hạ nháy mắt cảm nhận được cái gì gọi là sét đánh ngang tai. Anh đây là, có ý muốn sống chung sao?! Cô chắc chết mất. Cùng anh sớm chiều ở chung, vậy mình làm gì còn riêng tư và thư giãn nữa? Chẳng phải mỗi ngày đều trải qua kinh hồn bạt vía.

Lục Xuyên liếc mắt nhìn biểu tình của cô, quả nhiên là một bộ dáng không tình nguyện, như là có ai bắt cô lấy dao cắt cổ. Đã như vậy, anh càng có thể an tâm ở đây hơn.

Một tuần này anh cố ý không sang đây, là để làm rõ cảm xúc mơ hồ khó hiểu của mình đối với cô, nhưng hiển nhiên là anh không thành công. Lúc không nhìn thấy cô, anh sẽ nhớ đến cô, một mình nằm trên giường, sẽ nhớ đến nhiệt độ cơ thể cô, nếu đã nhớ nhưng rõ ràng, sao không dứt khoát chuyển sang, dù sao cô cũng không quan tâm đến anh, không cần lo lắng đến vấn đề lúc đó đã không xong.

Kim Hạ cứng người một lúc lâu, mới nhớ đến phải có phản ứng với câu anh vừa nói. Đắp lên không mặt tươi cười nhiệt tình dào dạt, cô nói: “Nhiệt tình hoan nghênh, tôi có nên giúp ngài mang hành lý vào nhà không?”

Nhiệt liệt hoan nghênh? Lục Xuyên lạnh lùng quét mắt liếc cô một cái, hơi gật đầu: “Chuyển đi.”

Kim Hạ chạy nhanh lôi kéo hai cái vali, vất vả mang vào phòng ngủ. Lúc thay anh sắp xếp quần áo, Trần Chi Thành gửi tin nhắn đến: cậu đã về nhà an toàn chưa?

Kim Hạ sờ tay lên ngực mình, những từ ngữ ám áp này, giống như cà phê vừa đủ 60o . Cho dù việc sống chung với Lục Xuyên làm cô không thấy thoải mái, nhưng có thể gặp lại Trần Chi Thành, quan hệ so với trước đây còn thân thiết hơn, chuyện này làm cô cảm thấy, không có thời khắc quan trọng nào không qua được.

Rất nhanh gõ một hàng chữ, cô trả lời lại: Mình đã về nhà, cậu thì sao?

Trần Chi Thành: mình cũng đã về nhà. Đúng rồi, hôm nay quên hỏi cậu, vài ngày nữa đến lễ quốc khánh, cậu có về nhà không? Tôi và bọn lớp trưởng đều về, nếu cậu cũng về, chúng ta có thể cùng nhau mua vé.

Kim Hạ: Tôi cũng về, vậy đi cùng với các cậu.

*

Buổi sáng, Lục Xuyên kéo cô từ trên giường lên, hoàn toàn không nhớ đến đêm qua làm cô mệt đến thừa sống thiếu chết, khiến cô hôm nay cả người thực sự đau nhức, Kim Hạ cố chịu xoa hai mắt nhập nhèm: “Thưa ngài hôm nay là cuối tuần, sao lại dậy sớm như vậy?”

Lục Xuyên đứng trước gương to thay quần áo: “Đi câu cá.”

Kim Hạ trong lòng phần nộ mãnh liệt, anh đi câu cá thì liên quan gì đến cô? Trên mặt vẫn nhún nhường: “Tôi đi làm bữa sáng cho ngài.”

“Không cần, em cũng phải đi.”

“Hả?” Kim Hạ vừa xuống giường, chân thiếu chút nữa mềm nhũn: “Nhưng mà, tôi không biết câu cá a.”

“Tôi có thể chỉ cho em, nhanh lên thay quần áo.”

Kim Hạ bất đắc dĩ, đành phải nghe lời mặc quần áo vào. Lục Xuyên lái xe dẫn cô đi ăn sáng, tiếp theo lại đến con đập ở vùng ngoại ô, khi có thời gian rảnh, anh thường thích một mình đến đây câu cá. Lúc trước biểu hiện của Kim Hạ ở bệnh viện khiến anh chắc chắn, cô không phải là cô gái huyền não có tiếng, cho nên anh mới dám yên tâm dẫn cô đi câu cá.

Bên cạnh đập chứa nước có cho thuê dụng cụ câu cá và mỗi câu địa phương, cá câu được có thể đem cân bán, một cân 48. Lục Xuyên cũng thuê cho Kim Hạ một bộ dụng cụ câu cá, cầm lấy dạy cho Kim Hạ cách lắp cần câu.

Kim Hạ đứng bên cạnh mặt nước, hít sâu, chớp mũi tiếp xúc với hương vị ẩm ướt trong lành, Lục Xuyên ở bên cạnh cô lắp xong cần câu, tiếp theo từ trong bao giấy lấy ra một con giun ngo ngoe, bất ngờ đưa đến trước mặt cô, anh vốn chờ đợi một tiếng hét thảm thiết, lại ngoài ý muốn thấy hai mắt cô nổi lên thần thái, vươn tay cầm, ý bảo anh buông con giun ra.

Lục Xuyên cười đặt con giun vào lòng bàn tay của cô: “Em sao lại không sợ hãi?” Anh nhớ rõ ngày còn bé, anh ở trong sân đào giun, sau đó nhóm cô bé nhỏ ở trong sảnh lớn tè ra quần.

Kim Hạ nhìn con giun nhỏ lúc nhúc trong tay cô, cười: “Ồ quê tôi thường xuyên nhìn thấy cái này, sau mùa mưa, cầm cái bay đi xúc bùn, xúc một bay lớn. Lúc đó không phải trong sách giáo khoa có ghi, con giun cắt thành hai nửa cũng có thể tái sinh sao? Cho nên tôi muốn nhìn thấy.”

Lục Xuyên nghĩ, sách giáo khoa này thật đúng là hại không ít con giun, anh trước kia cũng trải qua chuyện này: “Con giun của em, sau khi cắt ra có phát triển thành hai con không?”

“Có phát triển, không có phát triển.”

“Vì sao?”

Kim Hạ nhỏ giọng: “Bởi vì cắt quá nhiều...”

“...” Lục Xuyên ngăn người một lát, cô nghĩ chặt làm hai thành hai con, chặt nhiều đoạn liền sinh ra nhiều con sao?! Thật đúng là tinh thần học hỏi không có giới hạn.

Đưa cần câu cho cô, anh bảo cô xé đôi con giun ra, cầm hai đầu gắn vào móc câu, tiếp theo sau đó nắm lấy hai tay cô, vung cần câu, dạy cô quăng cần câu như thế nào.

Sau khi cần câu rơi vào trong nước, phao câu lắc lư vài cái, liền nằm yên. Quăng cần câu xong, còn lại chỉ có chờ đợi.

Sau khi Lục Xuyên quăng cần câu của mình xong, cũng ngồi vào cái ghế bên cạnh, hai người im lặng nhìn chăm chăm vào cái phao trên mặt nước, cơ hồ không có nói gì nhiều. Với Lục Xuyên mà nói câu cá, là thú vui nhàn nhã sau giờ làm, nếu nói là sở thích, không bằng nói là một cách tu luyện.

Quan trường thay đổi bất ngờ, khó có thể đoán trước, không bằng cẩn thận, thận trọng mọi nơi. Là sói bình thường kiên nhẫn không thể thiếu, nhưng thứ này không phải sinh ra đã có, những đứa trẻ có mấy sợi lông trên đầu trời sinh đều có nội tiết tố nóng vội, chỉ có thời gian cùng từng trải mới có thể lắng đọng lại đủ kiên nhẫn.

Anh nhìn chăm chú vào cái phao trong chốc lát, hơi nghiêng mặt, nhìn thoáng qua Kim Hạ, cô lại hết sức chăm chú nhìn cần câu của mình, ánh mắt chớp cũng không chớp, giống như sợ chớp mắt một cái, sẽ bỏ lỡ động tĩnh của phao. Trong chốc lát sau, phao kia nhẹ nhàng run run, Kim Hạ thấp giọng, hưng phấn nhìn Lục Xuyên: “Giật giật.”

Lục Xuyên nở nụ cười, theo bản năng vươn tay ra, xoa xoa đầu cô: “Còn phải đợi lát nữa, đây là cá đang thăm dò.”

Người mới bắt đầu câu cá thường không có kinh nghiệm, thấy phao động liền thu cần, kết quả, câu không được cá, đó là do cá làm động tĩnh giả, một khi thu cần, cá biết được đó là bẫy, sẽ không ăn con mồi này nữa.

Kim Hạ ngưng thần nín thở nhìn chăm chăm vào cái phao đang run run, nó dần bắt động, sau đó vù cái chìm xuống, tiếp theo bên tai vang lên thanh âm của Lục Xuyên: “Chính là lúc này!” Cô kéo mạnh cần câu, một đuôi cá chép bắn ra khỏi mặt nước, phành phạch giữa không trung.

Cô nhin không được oa lên, nhanh chóng thu dây, Lục Xuyên bắt lấy con cá, gỡ móc câu ở trên mang cá xuống, ném vào thùng nước màu đỏ bên cạnh. Kim Hạ ngồi xổm xuống bên cạnh thùng, nhìn con cá được mình câu lên, hưng phấn: “Không ngờ lần đầu tiên tôi câu được cá.”

Lục Xuyên cười: “Xem ra vận may của em cũng không tệ lắm, buổi tối có thể ăn cá kho tàu.”

Tiếp theo Kim Hạ lai quăng dây của chính mình, hạ cần câu, nhìn phao, nhưng do không nắm chắc thời điểm thu cần câu, có khi rõ ràng cảm thấy đã đụng đến mồi cá nhám, lại vẫn khiến cho cá tuột khỏi móc câu, đến khi kết thúc buổi đi câu, cô chỉ câu được có một con cá, Lục Xuyên lại câu được mấy con cá lớn, mang theo thùng đến cho ông chủ tính tiền.

Buổi tối về nhà, Kim Hạ phụ trách nấu cá, Lục Xuyên cũng không nhàn rỗi, chủ động giúp cô đánh vẩy cá làm ruột, trong lúc hai người bận rộn trong bếp, Kim Hạ vụng trộm liếc nhìn anh, không nghĩ đến thủ pháp làm cá của anh cũng rất thành thạo, nếu bây giờ có người ngoài ở đây, nhìn thấy hai người bọn họ mang tạp dề bận bịu khí thế ngất trời như thế này, chắc chắn sẽ nghĩ bọn họ là đôi vợ chồng son hạnh phúc.

Lắc lắc đầu, cô đẩy ý nghĩ tự dừng lại ra nay vứt ra khỏi người, cũng không ngừng cảnh báo chính mình, đây là biểu hiện giả dối, cô và Lục Xuyên, cũng chỉ là quan hệ bao nuôi thuần túy, chẳng qua ngoài lên giường, bọn họ ở chung cũng hợp thôi. Cái người giống như cô không thích ăn mướp đắng, bất luận làm tinh mỹ như thế nào, cho dù là đầu bếp khách sạn Hilton năm sao tự tay làm đi nữa, cuối cùng vẫn không thay đổi được bản chất của mướp đắng.

*

Lễ quốc khánh muốn về nhà Kim Hạ đã nói với Lục Xuyên, không may là, ngày cô ra ga đúng lúc Lục Xuyên nhàn rỗi, cho nên cố ý muốn đưa cô ra ga.

Cô và Trần Chi Thành đã hẹn gặp nhau trước nhà ga, tất nhiên sẽ không muốn anh đưa đi, hết lần này đến lần khác chối từ, Lục Xuyên nhíu mày: “Hay là, em giấu đàn ông bên ngoài?” Trải qua mấy ngày ở chung, anh coi như cũng biết chút về cô, có xe đi nhờ miễn phí, cô chắc chắn sẽ không có lý do gì cự tuyệt.

Kim Hạ ghen hòng một chút, cổ trở nên cứng ngắc, miễn cưỡng nở nụ cười: “Ngài thật là hài hước, tôi đây chỉ sợ phiền phức cho ngài thôi, nếu ngài kiên trì như vậy, tôi cứ từ chối thì quá bất kính.”

Dọc theo đường đi, tâm thần cô đều có chút không yên, sợ vạn nhất Trần Chi Thành nhìn thấy Lục Xuyên, vạn nhất anh ta biết thân phận của anh, vạn nhất anh ta biết cô được bao nuôi, vậy làm sao bây giờ. Lúc này Trần Chi Thành đang ở trên xe buýt công cộng chật chội, thật vất vả giờ tay ra, ở trên ban phím đi động đanh nhanh hàng chữ: tôi ở đây bị kẹt xe, phỏng chừng sẽ đến muộn một chút.

Kim Hạ lập tức trả lời: không sao đâu, tôi cũng phải một lúc nữa mới có thể đến.

Lục Xuyên nắm tay lái, liếc mắt nhìn cô: “Gửi tin nhắn với ai vậy?”

Kim Hạ cất di động, giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo: “Là một người bạn nữ của tôi.”

Lục Xuyên lại liếc mắt nhìn cô một cái, không nói gì nữa, trước khi đến nhà ga, Kim Hạ nói: “Đưa đến đây được rồi, bên trong không có chỗ đậu xe, đỡ phiền phức.”

Lục Xuyên nhìn dòng người hòa cùng dòng xe cộ động đúc trong nhà ga, nhúu nhúu mày, liền thả cô ở gần đây.

Sau khi Kim Hạ xuống xe, mỉm cười vẫy tay nói gặp lại với anh, Lục Xuyên nhìn cô, vốn định dặn dò cô vài câu, nhưng môi giật giật, lại không biết nói vậy là tốt hay không nữa, liền hơi gật đầu, rồi chạy xe đi.

Kim Hạ nhìn chiếc xe Land Rover lẩn vào dòng xe cộ, nhẹ nhàng thông thả tiến về phía trước, tâm thần treo cao rốt cục trở về vị trí cũ, cô vác ba lô trên lưng, rất nhanh đi đến sảnh lớn nhà ga, nghĩ có thể cùng Trần Chi Thành chung xe về nhà, tâm tình của cô từ từ cao lên, giống như bước chân của cô lúc này.

Lục Xuyên ở trong dòng xe cộ chen lấn, chạy thông thả, không khỏi có chút phiền chán, Land Rover trầm vạn của anh, lúc này không bằng con ngựa điện ven đường chạy còn nhanh hơn. Trong lúc chờ đợi anh nhớ đến Kim Hạ, đột nhiên thấy có chút không đúng.

Lúc đầu cô từ chối anh chờ cô, sau khi anh nói giỡn cô giấu đàn ông bên ngoài, cô lập tức đáp ứng ngay, rõ là có chút mùi giấu đầu hở đuôi, hơn nữa vì sao khéo như vậy, lúc sắp đến nhà ga nhận được tin nhắn, còn cố ý nhấn mạnh là bạn gái.

Anh cảm thấy nghi hoặc này có thể có một trăm loại khả năng để giải thích, nhưng có khả năng nhất là, cô không phải về nhà một mình, mà có người đi cùng, tin nhắn vừa mới xuất hiện tại thời điểm đó, hẳn là tin nhắn về nơi gặp mặt, mà người đi cùng kia, anh cơ hồ có thể chắc chắn là đàn ông.

Nghĩ đến đây, sắc mặt anh đã đen đến thật sự khó coi, cô cũng một người đàn ông ngồi xe lửa, ai biết có về nhà hay không, nếu làm không tốt chạy đi buông thả ở một nơi nào khác, chính anh căn bản cũng không biết. Bộp bộp nhấn mạnh vào loa hai cái, mở ra con đường quẹo trái, anh thúc giục dòng xe cộ như sên phía trước, tận dụng mọi cách biểu đạt để nói, rốt cục có một con đường có thể quay đầu trong chen chúc.

Chạy xe trở lại nhà ga, anh lái thẳng bãi đậu xe ở đại sảnh, giờ phút này trong anh ẩn ẩn loại tâm tình ông chồng bất gian. Còn chưa đến cửa anh liền nhìn thấy Kim Hạ, một mình vác bao hành lý đứng đó, cô đã đến nhà ga cũng không tiến vào phòng đợi, này đủ chứng minh nghi ngờ của anh, cô chắc chắn đang chờ ai đó.

Tìm một cái cột dựa vào, anh vòng hai tay lại, mắt lạnh nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của cô, một lát sau, anh thấy cô đi đến một cái vẫy tay nào đó, tươi cười treo trên mặt như một mặt trời nhỏ, anh mới hiểu được, thì ra cô có thể cười như vậy, thì ra ý cười đến ánh mắt, đôi mắt của cô lại tỏa sáng như vậy.

Chau mày, anh nhìn theo hướng cô, nhìn thấy một người đàn ông đi đến, bước đi nhẹ nhàng, bộ dáng rất trẻ, giống như mới tốt nghiệp, Lục Xuyên nhất thời cảm thấy như có một cây đinh đâm vào mắt, rất chói mắt. Cứng rắn mà nói, anh so với Kim Hạ lớn hơn gần mười tuổi, nói cách khác lúc anh đến tuổi có thể có thể nhảy lên nhảy xuống, trèo cây trèo tường thậm chí là tốc váy bạn nữ, Kim Hạ chỉ là đứa trẻ mới vừa sinh ra, ngay cả yêu ghét là gì đều không biết.

Người trẻ tuổi có thể mở miệng nói loạn, nói mười năm sau tôi sẽ thành công hơn anh nhiều, bởi vì mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, tương lai ai cũng không thể nói chính xác được, nhưng người lớn tuổi lại vĩnh viễn không thể nói, mười năm sau tôi có thể càng trẻ hơn so với anh.

Người đàn ông đó đến đứng trước mặt Kim Hạ, hai người cười nói một lát, Lục Xuyên thấy Kim Hạ vươn tay trái, vén tóc dài ra sau tai, trên mặt mang theo biểu tình e lệ, động tác nhỏ vô ý này của cô làm cho cây đinh trong mắt Lục Xuyên đâm càng sâu, đâm vào trong thịt, một trận đau đớn. Khó trách cô từ đầu đến cuối đều thờ ơ với anh, thì ra trong lòng cô đã có người!

Trong mắt hiện lên một tia u ám, anh nhìn lại người đàn ông mặc quần áo màu trắng, đánh giá vài lần từ trên xuống dưới. Anh từ chối tin tưởng anh lại bị đánh bại bởi một thằng nhỏ có vài sợi lông trên đầu như vậy, hẳn ngoại trừ trẻ hơn so với anh, còn có gì mạnh hơn anh chứ?

Kim Hạ nói chuyện phiếm với Trần Chi Thành, nói cô cũng chuyển vào thị trấn, Trần Chi Thành sau khi tốt nghiệp trung học cả nhà liền chuyển lên, anh có vẻ quen thuộc với thị trấn, chủ động làm hướng dẫn

viên cho cô. Kim Hạ trong lòng tràn đầy vui mừng chấp nhận, di động bỗng nhiên vang lên, lấy ra nhìn, người gọi đến là Lục Xuyên, lần này không chút suy nghĩ, trực tiếp chuyển sang chế độ im lặng.

Trần Chi Thành: “Lại là điện thoại quấy rầy?”

Kim Hạ làm bộ như bất đắc dĩ gật đầu: “Là số lạ, đạo khái là bán bảo hiểm hoặc là quảng cáo sản phẩm.”

Lục Xuyên nhìn hết thấy vào trong mắt, thấy cô biết rõ mình gọi đến, lại cố ý không tiếp, trong lòng nhất thời bộc phát một trận hỏa vô danh, lập tức nhấn một tin nhắn: nếu em thật sự không nhận điện thoại của tôi, chúng ta liền chấm dứt quan hệ.

Kim Hạ nhìn tin nhắn, bốn chữ chấm dứt quan hệ kia làm cô có chút hốt hoảng, bây giờ cô còn túng quẫn, không rời Lục Xuyên được, cho nên không thể chọc giận anh, liền cười thật có lỗi với Trần Chi Thành: “Ngại quá, tôi phải đi gọi điện thoại, ông chủ tìm.”

Trần Chi Thành hiểu rõ gật đầu, Kim Hạ đi xa một chút, nhấn dãy số của Lục Xuyên: “Vâng?”

Đầu kia truyền đến thanh âm lạnh băng: “Vì sao không nhận điện thoại?”

Kim Hạ nói dối: “Nhà ga quá ồn ỹ, không có nghe thấy.”

Lục Xuyên cười lạnh: “Người đàn ông kia là ai?”

Kim Hạ cả kinh, làm sao anh có thể biết cô ở cùng một chỗ với Trần Chi Thành, chẳng lẽ lúc này anh đang ở gần đây? Chẳng lẽ vừa rồi anh đã nhìn thấy hết?

Nhanh chóng nhìn xung quanh một vòng, dòng người nhiều lắm, cô không nhìn thấy thân ảnh Lục Xuyên, đành phải ề a chi chút nói: “Anh ta, anh ta chỉ là bạn học của tôi.”

“Em lập tức đi ra ngoài, tôi ở bên ngoài nhà ga chờ em.”

Kim Hạ có chút nóng nảy: “Chuyện gì, có thể nói qua điện thoại hay không? Tôi còn phải đợi xe lửa.”

Lục Xuyên cứng người nói: “Tôi không muốn nói lần thứ hai.”

Kim Hạ nghe thấy thanh âm ở đầu kia điện thoại đột nhiên bị cắt đứt biết lúc này Lục Xuyên đang giận, lập tức không dám chần chờ, chạy đến nói với Trần Chi Thành: “Ngại quá, ông chủ mình đột nhiên có việc gấp tìm mình, mình phải rời đi trước một lát, lúc quay lại mình sẽ liên lạc với mọi người.”

18. Chương 18

Chương 18

Ở trước nhà ga tìm thấy xe Lục Xuyên, Kim Hạ thấy anh ở trên xe, cũng mở cửa ra ngồi vào, trộm nhìn người bên cạnh, quanh thân anh dường như tràn ngập một luồng áp suất cực thấp, không khí nén chặt đáng sợ. Kỳ thật cô bị anh ép ra, vốn có chút phẫn uất, nhưng sau khi thấy sắc mặt Diêm La của anh, cũng không dám lỗ mãng, ần nói khấp nép: “À, ngài tìm tôi, có chuyện gì gấp sao?”

Lục Xuyên nhấn mạnh chân ga, lạnh giọng: “Cô cùng người đàn ông kia có quan hệ gì?”

Kim Hạ không nghĩ đến anh đột nhiên mang xe chạy đi, trợn mắt há hốc mồm một lát, mới lấy lại tinh thần: “Là quan hệ bạn học.” Vừa rồi trong điện thoại anh cũng hỏi Trần Chi Thành là ai, vấn đề rồi rắm như thế này, nghĩ chắc là sợ cô ở bên ngoài làm loạn có quan hệ nam nữ bất chính. Người đàn ông giống như anh, nếu đã bao nuôi cô, liền không muốn cô cùng người đàn ông khác lên giường.

Nghĩ như vậy, cô liền bổ sung nói: “Tôi và anh ta thực sự không có gì, cũng chỉ là bạn học, vừa vặn anh ta muốn về nhà, cho nên hẹn cùng một chỗ, hơn nữa cũng không phải chỉ có mỗi hai chúng tôi, còn những người khác nữa.”

Lục Xuyên nhớ là sau khi cô gặp người đàn ông kia, không có trực tiếp đến phòng đợi, vẫn đứng ở cửa, quả thật giống như đang đợi người. Nhưng cho dù sự thật đúng như lời cô nói, là bạn học cũng bang hẹn nhau về nhà, nhưng cô ở trước mặt người đàn ông kia, có chút động tác nhỏ anh chưa từng thấy qua... Nghĩ đến đây, anh cảm thấy ngực như bị đè nén, liền giật giật cổ áo sơ mi, cố ý hỏi: “Cô thích hắn ta?”

Kim Hạ cả kinh, như một viên đạn bắn nhanh vào giữa hai hàng lông mày. Sao anh biết được? Nếu ngay cả anh cũng nhìn ra được, vậy Trần Chi Thành chẳng lẽ cũng đã biết?! Vậy về sau cô ở trước mặt Trần Chi Thành, nên cư xử như thế nào đây?

Nghĩ đến đây cô bỗng nhiên sửng sốt, chợt thấy mình nghĩ lầm chuyện rồi, bây giờ nên lo lắng, không phải về sau đối mặt với Trần Chi Thành như thế nào, mà là đối phó nghi ngờ của Lục Xuyên như thế nào. Nhưng cô thích ai, có liên quan gì đến anh? Anh có được thân thể của cô không là đủ rồi, lúc trước hiệp nghị bao nuôi cũng không nói muốn tình cảm của cô cũng phải mua một tặng một bán kèm cho anh a.

Nghĩ đến chỗ này, cô lại cười rộ lên: “Ngài hôm nay hiếu kỳ lạ, sao lại hỏi vấn đề này, với ngài mà nói đáp án, rất quan trọng sao?”

Lục Xuyên quay đầu nhìn cô một cái, cảm thấy đã hiểu rõ. Trải qua mấy ngày ở chung, anh có chút hiểu biết về cô, bình thường cô ở trước mặt anh sẽ không cười lớn như vậy, biểu tình luôn lạnh nhạt, hoặc mỉm cười, giống như bây giờ ngoài cười nhưng trong không cười không giống bình thường, nhưng đã từng xuất hiện qua, đó là lúc anh từng bước ép sát, cô dựng thẳng lên một cơ chế phòng ngự.

Mỗi người đều có một khu vực thoải mái cho riêng mình, tức Comfort Zone, người ở bên trong, cảm thấy an toàn, cho nên biểu tình cũng thực tự nhiên bình thường, nhưng một khi có người xâm nhập đến khu vực thoải mái này, sẽ kích động đối phương phát ra một loại phản ứng không tầm thường, có người trực tiếp dựng lông, có người không giận lại cười.

Cái gọi là bộ mặt thật, không phải nói là hiện ra, mà là thử lật mũ ra.

Cho nên theo biểu hiện của cô mà giải thích, anh đã xâm nhập vào khu vực an toàn của cô, điều này chứng thực suy đoán của anh, cô thích người đàn ông kia. Nắm chặt lấy tay lái, Lục Xuyên cong khóe miệng: “Đáp án tất nhiên quan trọng, cô phải hiểu được, tôi ăn thứ gì, tuyệt không thể dính nước miếng người khác, nếu không tôi không cần.”

Kim Hạ nhẹ nhàng cười: “Ngài suy nghĩ nhiều, tôi không thích anh ta, sẽ không cùng anh ta phát sinh chuyện mà ngài đang nghĩ.”

Lục Xuyên lạnh mặt, biết rõ cô nói dối, nhưng cũng không nói gì nữa. Loại chuyện này vốn là ngấm hoa trong sương mù, muốn anh bày ra luận điểm khoa học chứng minh cô thích hẳn, anh thật sự không làm được. Nhưng theo quan sát của anh, cử chỉ vừa rồi của hai người bọn họ cũng không thân mật, hẳn là chưa xảy ra quan hệ gì.

Kim Hạ thấy anh trầm mặt, trong lòng hoảng lên, nói: “Ngài quay lại tìm tôi, là có chuyện gì a? Xe lửa của tôi con nữa tiếng nữa là xuất phát, ngài đừng đi quá xa.”

Lục Xuyên sửng sốt, lúc này mới ý thức được Kim Hạ trong mắt, anh có việc mới quay lại tìm cô, trùng hợp thấy cô cùng người đàn ông kia. Nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, anh nhíu mày: “Dạ dày tôi có chút không thoải mái, cô theo tôi đi gặp bác sĩ.”

“Hả?” Kim Hạ không biết nói gì, chỉ vì chuyện này, anh mang cô ra khỏi nhà ga?! Thoáng chần chờ, cô nói: “Ngài có thể đi khám một mình hay không, tôi còn phải về nhà.”

Lục Xuyên trong lòng cười lạnh, cô còn muốn trở về?! Anh làm sao có thể để cô đi, để cho cô và người trong lòng cũng nhau về nhà: “Nếu em muốn trở về, khi nào cũng có thể về, chỉ cần nói cho tôi một tiếng, tôi sẽ bảo Vương Minh Lăng cho em nghỉ, mấy ngày này em ở lại đây chăm sóc tôi.” Đốm lửa nhỏ trong lòng cô đối với người đàn ông kia, nhìn anh âm thầm tiêu diệt nó.

“Nhưng mà...” Nhưng cô không muốn ở lại, Trần Chi Thành còn đang chờ cô...

Lục Xuyên thấy cô khẽ cau mày do dự, không vui vẻ nói: “Vừa rồi em cố ý không tiếp điện thoại của tôi, tôi đã thấy, bây giờ em lại không muốn ở lại chăm sóc tôi, nếu ở bên cạnh tôi làm em khó chịu như vậy, không bằng tôi thả cho em một con đường sống, chúng ta cứ như vậy mà chấm dứt đi?”

Kim Hạ trong lòng kinh hoảng, trên mặt rất nhanh mỉm cười: “Tôi sẽ gọi điện thoại về nhà, nói tôi không về.”

Cô lấy điện thoại cầm tay ra, trước gọi điện thoại cho ba, nói bây giờ mình phải tăng ca, sau lại gửi cho Trần Chi Thành một tin nhắn giải thích tình huống. Lục Xuyên thấy cô hợp tác, trong lòng mới khoan khoái một chút, trực tiếp lái xe đến bệnh viện của Trần Dục.

Trong phòng, Trần Dục nhìn thấy Lục Xuyên cùng Kim Hạ, kinh ngạc mở rộng ánh mắt: “Sao lại đến nữa?”

Lục Xuyên không kiên nhẫn ngồi trên ghế: “Hỏi gì ngốc vậy, tất nhiên là bị bệnh mới đến.”

Trần Dục không nhìn Lục Xuyên, trực tiếp đi đến trước mặt Kim Hạ: “Thuốc đưa lần trước cô đều cho hẳn uống đúng giờ chứ?”

Kim Hạ gật đầu: “Ở nhà anh ấy đều uống thuốc đúng giờ, trong lúc đó anh ấy từng có một thời gian như tẻ như đứa trẻ, nhưng tôi có dặn anh ấy, anh cũng uống thuốc đúng giờ.”

Trần Dục nghi hoặc: “Vậy thức ăn thì sao?”

“Theo lời anh nói, tôi đều làm đồ ăn nhẹ, chưa có anh ấy ăn cay đồ ăn kích thích.”

Trần Dục quay đầu nói với Lục Xuyên: “Này, tôi hỏi cậu có vụng trộm ra ngoài uống rượu hay không?”

Lục Xuyên liếc trắng mắt, vẫy tay với Kim Hạ: “Em đi ra ngoài trước đi, ở bên ngoài chờ, để bác sĩ Trần khám cho tôi.”

Kim Hạ gật đầu im lặng đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, lúc này Lục Xuyên mới nói: “Tôi không có bệnh, cậu tùy tiện lấy cho tôi chút thuốc bổ dạ dày, hay vitamin gì đó cũng được.”

Trần Dục cầm đầu nhanh há ra: “Không bệnh giả bệnh, trong hồ lô cậu bán thuốc gì?”

Lục Xuyên hừ một tiếng: “Liên quan cái rắm gì đến cậu.”

Trần Dục giả vờ đáng thương: “Nhưng cậu lợi dụng người ta như vậy, người ta có cảm giác thật không thoải mái thôi.”

Lục Xuyên lại hừ một tiếng: “Liên quan gì đến tôi.”

Trần Dục dứt lời: “Nếu cậu không nói cho tôi biết, tôi sẽ không lấy thuốc cho cậu.”

Lục Xuyên đứng lên: “Vậy tôi đi tìm bác sĩ khác.”

Trần Dục lập tức nhảy lên: “Đừng đi, tôi hợp tác, cậu nể tình chúng ta cùng nhau lớn lên, nói cho tôi một chút, tôi mới có thể hợp tác thật tốt, cậu nói có đúng không a?”

Lục Xuyên thấy hắn chuyển sang thân phận bạn từ nhỏ ra nói, trong lòng có chút dao động, nhưng anh trực giác nếu nói ra chân tướng giả bệnh, gần là để giữ Kim Hạ lại bên người, chắc chắn sẽ bị Trần Dục nhạo báng, cho nên kiên định đánh gãy ý nghĩ này trong đầu.

Cổ ý thở dài, có vẻ rất tâm sự, anh nói: “Bây giờ chưa đến lúc, chờ thời cơ chín muồi, tôi sẽ nói cho cậu đầu tiên. Trước mặt chuyện cậu phải làm, chính là lấy cho tôi một giấy chuẩn đoán bệnh.”

Trần Dục nhìn biểu tình của anh, dựa vào dao tình nhiều năm, anh cũng biết cho dù có hỏi tiếp cũng không lấy được đáp án, nói: “Không thành vấn đề, để làm cho chuẩn đoán càng thêm chân thật đáng tin, tôi sẽ lại tiến hành nội soi dạ dày cho cậu, cậu cảm thấy thế nào?”

Kim Hạ nghe thấy bên trong bỗng nhiên truyền đến tiếng hét thảm, chỉ chốc lát sau, Lục Xuyên cầm giấy chuẩn đoán cùng đơn thuốc tinh thần khoan khoái tâm tình vui vẻ đi ra: “Theo tôi đi lấy thuốc.”

Kim Hạ gật đầu: “Tôi đi nói lời tạm biệt với bác sĩ Trần.”

Lục Xuyên kéo cổ tay cô: “Không cần thiết.” Tiếp theo liền một mạch kéo cô rời đi.

Lấy thuốc về nhà, Lục Xuyên tựa người vào đầu giường, sai khiến Kim Hạ tải lại phim tài liệu Wall Street trên kênh Cctv vào DVD, tiếp theo nói: “Tôi khát, lấy cho tôi ly nước.”

Kim Hạ thành thật nghe lời hầu hạ, cho dù cảm thấy anh mắc bệnh có chút kì quái, nhưng đầu tiên bác sĩ Trầm đã cho đơn thuốc, thứ hai bây giờ cô không nghĩ ra anh giả bệnh thì được lợi gì, cho nên cũng chỉ có thể tạm thời tin lời bác sĩ Trầm.

Thu phím xong, cô đi vào phòng bếp rót cho anh ly nước, Lục Xuyên nhân lấy, uống vào một ngụm nhỏ, nhíu mày: “Quá nóng, tôi muốn nước ấm.”

Kim Hạ đi đổ thêm chút nước lạnh, rồi bưng lại, Lục Xuyên vừa nhận lấy, còn chưa uống đã nói: “Tôi không muốn cái này, tôi muốn nước mật ong.”

“...” Thái dương Kim Hạ có chút run rẩy, nhưng lại không muốn chọc giận anh, dù sao cô bị anh phát hiện cố ý không tiếp điện thoại của anh, cô tự giác có chút đuối lý: “Được, tôi đi cho thêm chút mật ong.”

Bưng nước mật ong đã pha xong đến trước mặt anh, Lục Xuyên lạnh lùng từ từ nhìn thoáng qua: “Tôi lại không muốn uống nước, tôi muốn ăn trái cây.”

Kim Hạ không nói gì: “Bây giờ trong nhà không có trái cây.”

Lục Xuyên chậm rãi nhìn cô: “Làm cho có trái cây không cần tôi dạy em đúng không?”

Kim Hạ kiềm chế cảm xúc của chính mình, lộ ra tươi cười nịnh nọt: “VẬY tôi đi mua, ngài muốn ăn cái gì?”

Lục Xuyên phun ra hai chữ: “Quả nhỏ.”

Kim Hạ đến trước cửa hàng trái cây trong khu nhỏ mua mấy chùm, sau khi rửa sạch đưa đến phòng ngủ, Lục Xuyên nhìn chăm chú vào TV, ánh mắt cũng không nháy: “Em lột vỏ giúp tôi.”

Kim Hạ đành phải ngồi vào bên giường, cẩn thận lột vỏ, lột xong một viên đưa cho anh, Lục Xuyên không có ý đưa tay ra đón, chỉ mở miệng ra, Kim Hạ phải đưa vào trong miệng anh.

Cứ như thế sau khi ăn xong một chùm nhỏ nhỏ, Lục Xuyên trong ngực buồn bực cuối cùng dừng lại, vẫy tay với cô: “Được rồi, em đi đọc sách đi, có gì cần tôi sẽ gọi em.”

Kim Hạ rất nhanh buông mâm đựng trái cây, gật gật đầu, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, không cần cô hầu hạ nữa, trả thù cô xong rồi.

Để duy trì độ chân thật của lời nói dối anh không thoải mái, Lục Xuyên nằm trên giường xem DVD một ngày, trừ bỏ buổi tối ăn cơm sai khiến Kim Hạ một chút, thời gian còn lại cô đều ở trong phòng ôn bài.

Buổi tối anh thành thật lạ thường, cũng chỉ là từ phía sau ôm cô, ngay cả một chút động tác chiếm đoạt mờ ám nhỏ cũng không có, này ngược lại làm cho Kim Hạ cú chút không thích ứng được, phòng bị trắng nửa ngày, cô nghĩ, không lẽ anh thực sự mắc bệnh.

Ngày tiếp theo nữa Lục Xuyên lái xe mang cô đến bách hóa Mỹ Mỹ, Kim Hạ từng nghe qua về Mỹ Mỹ, là nơi bán cả mặt hàng xa xỉ trên thế giới, nhưng chưa bao giờ đến, vì không có tiền lại không có nhu cầu.

Đi vào Chloé Lục Xuyên chọn nửa ngày, từ trên giá áo rút ra một bộ, ướm lên người cô.

Kim Hạ có chút hoài nghi nhìn anh: “Ngài đây là, mua quần áo cho tôi?”

Lục Xuyên nhìn trái nhìn phải, cảm thấy không hợp với cô, thả quần áo lại: “Bây giờ là đầu thu, tôi nhìn trong tủ quần áo của em không có gì đáng mặc, cho nên mang em đến đây mua vài món.”

Cái gọi là không công nhận lộc, Kim Hạ suy nghĩ chính mình không làm chuyện gì đáng giá để được anh thưởng, trong lòng thật sự sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn không có cự tuyệt, dù sao bách hóa Mỹ Mỹ toàn bán hàng hiệu trên thế giới, chính mình về sau có thể bán lại.

Nhẹ nhàng cười, cô nói: “Cảm ơn anh tiêu phí cho tôi như vậy.”

Lục Xuyên liếc mắt nhìn cô mang theo túi vải dù, chậm rãi nói: “Tiêu tiền cho em cũng không sao, nhưng tặng em gì đó, em lại không dùng, này thật khiến tôi đau lòng.”

Kim Hạ biết trong lòng anh đáng ám chỉ cái túi Prada lần trước anh tặng, nói: “Ý tốt tôi nhận được, nhưng vật đó đáng giá như vậy, tôi thật sự sợ dùng làm hư, nên cất vào trong ngăn tủ.”

Lục Xuyên lại lấy một bộ quần áo đặt lên người cô thử: “Những mặt hàng xa xỉ này đối với em mảnh mai như vậy, lại nói là tôi mua cho em dùng mà, cũng không phải mua cho em cất, em không dùng chẳng khác nào tôi không mua.”

Kim Hạ không muốn đôi co với anh, liền cười cho có lệ: “Được rồi, tôi biết rồi, về sau nhất định sẽ dùng.”

Lục Xuyên cầm quần áo trong tay nhét vào lòng cô: “Đi thử xem.”

Kim Hạ thuận theo nhận lấy, đi vào phòng thử, sau khi thay xong để cho Lục Xuyên xem qua, anh hơi hơi lắc đầu, quần áo này thoạt nhìn rất đẹp, mặc lên hiệu quả lại bình thường, liền lại đi chọn mấy bộ cho cô thử.

Bọn họ gần như chìm trong Mỹ Mỹ hơn nửa ngày, Lục Xuyên mua cho cô vài bộ quần áo thường ngày cùng giày giá trị xa xỉ, điều này là cho Kim Hạ có chút nhận được cưng chiều mà hốt hoảng, cơ hồ nghĩ đến lời nói không có chuyện gì lại ân cần, không gian tặc thì cũng là trộm cắp, anh tích cực mua này nọ cho cô, sau lưng chắc chắn có mục đích.

Lục Xuyên đi ở bên cạnh cô, quan sát biểu tình của cô, cho dù mua nhiều đồ như vậy, cô hình như không đặc biệt vui vẻ, thậm chí có chút thất thần, ngược lại chính anh thực hưởng thụ cảm giác tiêu tiền cho cô. Do dự nửa ngày, anh vẫn hỏi: “Em bình thường thích cái gì?”

Kim Hạ kinh ngạc nhìn anh, hoài nghi mình có nghe lầm hay không, anh vừa rồi, là hỏi thăm sở thích của cô? Nhưng mà, anh hỏi cái này làm gì a? Đột ngột hỏi như vậy, không có hoàn cảnh nguyên nhân kết quả gì, cô thật sự nghĩ không ra.

Lục Xuyên thấy cô sững sốt, biết câu hỏi của mình có chút kì quái, liền che giấu nói: “Tôi muốn nói, sau lễ quốc khánh có lịch trình gì không, nếu như em có chỗ muốn đi, nơi muốn tham quan, tôi có thể dẫn em đi.”

Anh vừa nói như vậy, Kim Hạ ngược lại càng thêm sợ hãi: “Ngài đây là, làm sao vậy? Cho tôi nhiều quần áo như vậy, vừa muốn đi du lịch với tôi, không phải là cho tôi bữa cơm cuối cùng chứ?” Trước khi hành hình phạm nhân tử hình, không phải đều cho ăn rất ngon sao.

Lục Xuyên phủ phủ cái trán, hơi thở dài, chính mình có tâm ý tốt muốn làm cô cao hứng, không nghĩ đến cô lại hiểu lầm, nói: “Em không về nhà ở lại đây chiếu cố tôi, tôi mua chút gì đó cho em, cho em sống phóng túng, không phải thực bình thường sao?”

Kim Hạ nghĩ, tuy rằng ở lại đây là bị anh ép, nhưng tốt xấu gì cô cũng có chút hy sinh, như vậy nhận chút hồi báo của anh cũng không quá đáng: “Cũng được, dù sao tôi cũng không thể về quê, ở đây luôn ở suốt trong nhà cũng thật nhàm chán, không bằng đi đâu đó chút cũng tốt. Bắc Kinh tôi không quen hết, bằng không anh làm chủ đi.”

Lục Xuyên mỉm cười, gật đầu cũng được. Trở về anh đem lịch trình mấy ngày an bài một chút, sau khi thu xếp kế hoạch xong, anh mới nhận ra sau Kỳ Thư, anh không cùng đi du lịch hai người với cô gái nào như vậy nữa, giống như đang hẹn hò với người yêu.

Cho nên Kim Hạ không giống .

Anh không thể tiếp tục phủ nhận.

Không gặp cô sẽ nhớ đến cô, biết trong lòng cô không có anh sẽ khó chịu, thấy cô ở cùng một chỗ với người đàn ông khác sẽ tức giận, suy nghĩ tính toán giở trò để cô ở lại không tự giác muốn làm cô cao hứng, anh nghĩ, ước chừng anh, có lẽ, có thể, đã thích cô rồi.

Trong lễ quốc khánh đi chỗ nào đều người người tấp nập, cổ cung Hương Sơn và Trường Thành căn bản không có cách nào ở lại, Lục Xuyên liền chọn một nơi không đứng đầu Vân Mộng Sơn, với anh mà nói chỗ nào anh cũng đã đi qua, cho nên phong cảnh không thành vấn đề, chỉ cần có Kim Hạ theo bên người là tốt rồi.

Cuối thu không khí se lạnh, một đường phong cảnh như tranh, Kim Hạ cầm di động, thấy hình ảnh có góc độ tốt, sẽ cẩn thận chụp lại. Lục Xuyên không thích chụp ảnh, máy ảnh để ở nhà không mang, nhìn sườn mặt cô đang chuyên chú chụp ảnh, nghĩ, có lẽ cho cô một cái máy ảnh có thể làm cho cô vui vẻ hơn so với cho cô quần áo.

Khóe mắt Kim Hạ phát hiện anh nhìn chính mình, liền quay mặt đi, cầm máy tự tin quay về anh, mỉm cười: “Muốn tôi chụp cho anh một kiểu không?”

Lục Xuyên theo bản năng vẫy tay tránh né: “Tôi không thích chụp ảnh.”

Kim Hạ cười cười, dời màn ảnh: “Vậy quên đi, tôi không dọa anh.”

Lục Xuyên lại có chút hối hận, để cho cô chụp một chút cũng không có gì, nghĩ nghĩ, anh đi qua, lấy điện thoại của cô, thuận tay đưa ột người qua đường bên cạnh: “Phiền anh, chụp giùm chúng tôi một bức hình thân mật được không?”

Kim Hạ ngỡ ngàng nhìn Lục Xuyên, anh chỉ rõ cách chụp, đi đến bên người cô, tự nhiên đưa tay khoát lên vai cô, người qua đường là một chú đang đeo một cái máy ảnh chuyên dụng trước ngực, gương mặt một bộ rất nhiệt tình, ông giơ đi động lên, nhắm ngay hai người: “Tôi đếm một hai ba.”

Lục Xuyên mỉm cười khóe mắt thoáng nhìn Kim Hạ còn chưa hết sững sờ nhìn anh, từ trong hàm răng vút ra một câu: “Nhìn ống kính.”

Kim Hạ thể mới lấy lại tinh thần, xoay mặt nhìn về phía trước, còn chưa kịp làm dáng, ông chú đã kêu ba, tiếp theo bấm máy chụp ảnh.

Lục Xuyên nhận ảnh nhìn: “Ừm, tôi lên ảnh cũng không tệ lắm.”

Kim Hạ ghé vai bên cạnh, thấy biểu tình của chính mình giống như đang mộng du, không khỏi bủi môi, nếu không phải anh bỗng nhiên khoát tay lên bả vai cô, làm sao cô có thể có loại vẻ mặt này.

Lục Xuyên cầm máy trả lại cho cô, tiếp theo thuận tay dắt tay cô đi về phía trước: “Nhiều người, cố gắng đừng để tách ra.”

Kim Hạ sững sốt, theo bản năng định rút tay ra, nhưng lại sợ chọc anh mất hứng, trong lòng do dự, dưới chân bước đi thất tha thất thểu, lại là đường lên núi, một chân không có nâng đỡ, mũi chân vấp vào cục đá ở trên bậc thang, thiếu chút nữa quỵ xuống, may mắn Lục Xuyên đứng lúc giữ chặt lấy cô.

Nắm chặt tay cô chút, Lục Xuyên nói: “Nhìn đi, nếu không phải tôi kéo em lại, lúc này chắc chắn em đã đập vào mặt đất rồi.”

Kim Hạ miễn cưỡng cười cười: “Kỳ thật tôi có thể tự mình đi, anh không cần nắm tay tôi.”

Lục Xuyên lời cô tiếp tục đi về phía trước, hoàn toàn không có ý định buông tay: “Vừa rồi suýt nữa ngã trên mặt đất, em chỉ số thông minh như vậy, làm cho người khác yên tâm thế nào.”

Kim Hạ không nói gì, cái này liên quan gì đến chỉ số thông minh, nếu không phải bỗng nhiên anh nắm lấy tay cô, cô có thể không để ý bậc thang dưới chân sao?

Chỉ là cánh tay này nếu đã muốn nắm lấy, muốn buông ra hình như không dễ dàng gì. Anh tính tình cổ chấp thế, muốn gì thì nhất định phải có được, điểm này ở trên giường anh đã chứng minh lại với cô rồi, cho nên nếu cô ngang ngạnh, sẽ chỉ gặp được đàn áp tàn khốc, biện pháp duy nhất, chính là chờ thời cơ.

Tùy ý để anh lôi kéo về phía trước, Kim Hạ nhìn hai tay bọn họ giao nắm, đi tới đi tới, cô dần dần có chút nghi hoặc, anh làm sao có thể, đột nhiên muốn nắm tay cô? Nếu muốn tặng quà cho cô, là để đỡ cô cao hứng, để trên giường thêm hòa nhập, vậy nắm tay là đại biểu cho cái gì a?

19. Chương 19

Chương 19

Kim Hạ thấy gần đây Lục Xuyên có chút khác thường, như là sau khi ở trên Vân Mộng Sơn nắm tay cô, hành động dắt tay này như trở thành lương phẩm thiết yếu trong gia đình du lịch, ở trong phòng xem tivi cũng muốn ôm cô nắm tay cô, đến phố Vương Phủ Tỉnh ăn vặt cũng nắm tay cô, đến trước Cung Ung Hòa dâng hương cũng nắm, giống như tay cô là thuốc giải gì đó, anh không nắm lấy sẽ phát độc chết.

(AN: Phố Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh là một trong những phố mua sắm nổi tiếng nhất của Bắc Kinh. Phần lớn đại lộ này hạn chế xe cộ lưu thông và lúc nào cũng đầy người đi bộ, là một trong những đại lộ hiện đại và hấp dẫn nhất Trung Quốc. Vương Phủ Tỉnh là một trong 4 khu vực trung tâm của Bắc Kinh, ngoài Dashilar, Xidan và Liulichang. Nó bắt đầu từ Vương Phủ Tỉnh Nam Khẩu, nơi có Plaza phương Đông và Khách sạn Bắc Kinh. Sau đó nó hướng theo phía Bắc, đi qua Nhà sách Tân Hoa Vương Phủ Tỉnh. Cửa hàng bách hóa Bắc Kinh cũng như Nhà sách Ngoại văn Bắc Kinh trước khi kết thúc tại Sun Dong An Plaza. Vương Phủ Tỉnh là nơi có 280 thương hiệu cũ của Bắc Kinh.

Cung Ung Hoà là một kiến trúc cổ đại kết hợp đặc sắc các dân tộc Hán, Mãn, Mông Cổ, Tạng. Ung Hoà Cung là một trong những chùa phật giáo Tây Tạng nổi tiếng trên thế giới. Diện tích hơn 60 nghìn mét vuông, có hơn nghìn ngôi điện. Ung Hoà Cung có nhiều cổ vật và kiến trúc cổ, trong đó nổi tiếng nhất là ba cổ vật được coi là “ba tuyệt”.

Một tuyệt là núi năm trăm La Hán ở hậu điện Điện Pháp Luân.

Hai tuyệt là tượng phật Di Lạc trong Các Vạn Phúc.

Ba tuyệt là phật gỗ Đàn trong Lầu chiếu phật, là một bức tượng phật Thích Ca Mau Ni làm bằng đồng.

Ngoài “ba tuyệt ” nói trên ra, những kiến trúc và trang trí trong Ung Hoà Cung đều có đặc điểm, như Điện Pháp Luân là kiến trúc hình chữ thập, đỉnh Điện bắt chước phong cách Tây Tạng xây dựng 5 tháp mạ vàng, mang nặng đặc sắc kiến trúc dân tộc Tạng, là tinh hoa nghệ thuật văn hoá Hán Tạng; Trong Ung Hoà Cung có Bia đá, văn bia “Lạt Ma Thuyết” do hoàng đế nhà Thanh viết, ghi rõ cội nguồn của Lạt Ma giáo và chính sách của nhà Thanh đối với Lạt Ma giáo, viết bằng tiếng Hán, Mãn, Mông Cổ và Tạng, thể hiện đoàn kết dân tộc v.v. Kể từ khi mở cửa năm 1981 đến nay, mỗi năm có hàng trăm nghìn người trong nước và nước ngoài đến Ung Hoà Cung thắp hương và thờ phật, tham quan du lịch. Hiện nay Ung Hoà Cung không những là thánh địa phật giáo, còn là bảo tàng nghệ thuật văn hoá Hán, Mãn, Mông Cổ và Tạng.)

Bất quá Kim Hạ cũng không định hỏi vì sao, nhưng thật ra cô có nghĩ đến, cũng từng giả thuyết, nếu cô hỏi anh vì sao dặt tay cô, anh sẽ trả lời như thế nào, cô giả thuyết rất nhiều đáp án, chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại, thấy bất luận là đáp án nào, hình như chẳng có ý nghĩa gì đối với cô. Cô nghĩ, chỉ ít dựa vào hành động của anh, thì chắc chắn anh vẫn còn cảm thấy hứng thú với cô.

Ngày cuối cùng của lễ Quốc Khánh, du khách dần dần thưa thớt, Lục Xuyên dẫn cô ra biển vui chơi, hai người trước đến phố đi bộ Pipe Byway , mới chậm rãi dạo đến khu quán bar.

Đèn rực rỡ mới lên, sau hồ nước biển nhân tạo mặt nước nhấp nhô những ngọn đèn ngược bóng, đường mòn ven hồ, đèn đêm rực rỡ.

Khác với ven đường các quán ăn đêm mọc lên san sát, sau biển im lặng tách biệt, đến đây, muốn uống một ly rượu pha, hoặc ngồi trong quán, nghe ca sĩ ở trong quán hát, hoặc ngồi ở bên hồ, mặc dù suy nghĩ bay đi nơi đâu.

Cây cối sinh sống trong bê tông cốt thép, cuối cùng cũng trở thành một nơi, làm cho thời gian ngừng lại, làm cho tâm hồn được thở dốc một lát.

Lục Xuyên thuê con thuyền nhỏ, mang Kim Hạ đi chơi hồ. Một người chèo thuyền đứng ở đuôi thuyền, đầu thuyền có bàn đàn tranh, một nghệ sĩ mặc sườn xám màu xanh lục ngồi ở đó, khúc nhạc uyển chuyển du dương từ ngón tay xanh nhạt của cô tăng ra, là khúc nhạc nổi tiếng sông xuân đêm hoa trăng.

Kim Hạ ghé vào mép thuyền, lẳng lặng nhìn hồ nước sâu màu lục kia, sâu không thấy đáy, mặt hồ điểm nhiều chấm nhỏ là ngọn đèn, tùy dạng bông bèo gợn sóng, trong lỗ tai nghe âm thanh mái chèo, còn có tiếng đàn hát của nghệ sĩ cũng đàn tranh, làm cho cô nhớ đến Chu Tự Thanh chèo thuyền ngắm cảnh trên sông Tân Hoài.

Lục Xuyên ngồi chéo sang một bên đối diện cô, ngắm nhìn sườn mặt diễm tình của cô, hàng hiệu mua cho cô, cô cũng không có mặt, nếu đổi lại là phụ nữ trước kia của anh, đã sớm thay khó cưỡng lại. Nếu cô không hám giàu, vậy cô nguyện ý bị anh bao nuôi, là vì cái gì?

Trên bờ không biết từ quán bar nào, truyền đến thanh âm thanh niên, hát bài hát Bắc Kinh Bắc Kinh của Ưng Phong.

Quán cà phê và quảng trường có ba con đường.
Tựa như khoảng cách từ đèn neon đến ánh trăng
Mọi người ở trong giầy dựa cho nhau cái ôm an ủi
Tìm cách theo đuổi giấc mơ sắp vỡ
Tôi cười ở đây
Tôi khóc ở đây
Tôi sống ở đây
Cũng chết ở đây
Tôi cầu nguyện ở đây
Tôi mê vọng ở đây
Tôi tìm kiếm ở đây
Đã mất đi ở đây
Bắc Kinh, Bắc Kinh.

Bài hát này được Ưng Phong hát lên, có loại mất mát cũng thế sự xoay vần bất đắc dĩ, nhưng người hát lúc này, nghe giọng thấy tuổi không lớn, hát lên cũng có cảm giác giấc mộng còn chưa gianh cánh, cũng đã bị hiện thực chụp lên vẻ mặt máu tươi bị ai cùng bắt lực.

Kim Hạ không khỏi thở dài thật sâu, lúc ấy quyết định ở lại Bắc Kinh làm việc, là vì tiền lương cao hơn, cơ hội nhiều hơn, nhưng cũng như muối bỏ biển, trong vùng đất này, cô cuối cùng chẳng làm được đến đâu, không có cách nào mang ba ba và bà nội lên đây, về nhà không có công việc, lại không có phòng cho chính mình, cảm giác phiêu bạt, như không có cái phao nào.

Lục Xuyên thấy cô thở dài, liền ngồi vào bên người cô, bóp khuôn mặt cô, quan sát cô: “Làm sao vậy?”

Kim Hạ nở nụ cười yếu ớt: “Không có gì, chỉ cảm thấy ở đây người tài đông đúc, đến ca sĩ quán bar hát cũng không tồi, có thể luyện tập trở thành chuyên nghiệp.”

“Trước sau là do hát nhiều, ít nổi danh.” Lục Xuyên nâng cằm cô không có buồn ra, tầm mắt trĩu nặng bao phủ lên người cô, không thêm nói tiếp, cũng chỉ im lặng trầm mặc nhìn cô, cuối cùng anh cảm thấy, cô hình như có tâm sự gì đó.

Kim Hạ đoán không ra suy nghĩ bây giờ của anh, theo sắc mặt và đồng tử của anh, cô như thấy xuân thủy nhộn nhạo, tiếp theo tiến sát về phía anh, mặt cô chậm rãi phóng to trước mắt, không biết vì sao, cô mở to hai mắt nhìn, thân thể cứng lại, ngay cả suy nghĩ cũng đứng im, trong nháy mắt đôi môi chạm nhẹ, cô ngậy người một giây, sau đó theo bản năng nhắm mắt lại, đầu thu không khí lạnh ẩm ướt, mỗi một lỗ chân lông trên người cô đều bắt đầu co lại.

Nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, kích nổ một thuyền ái muội, nhưng chỉ hơi lưu lại, anh liền buông cô ra, Kim Hạ chậm rãi mở mắt, đối với chuyện vừa rồi phát sinh có chút khó hiểu, mê mang nhìn anh, Lục Xuyên chỉ mỉm cười sờ sờ hai má cô, cái gì cũng không nói. Anh chỉ muốn hôn cô, cho nên hôn, còn phải có lý do gì?

Kim Hạ giật giật môi muốn hỏi vì sao, sau vài lần đắn đo suy nghĩ, chỉ cười nhẹ, chuyển tầm mắt, xem thuyền bên ngoài bập bênh trôi trên hồ nước. Hôn có thể có rất nhiều lý do, cũng có thể không có lý do nào, bất luận là loại nào, với cô mà nói, đều không có ý nghĩa, cô chưa bao giờ nghĩ đến ở trong trò chơi sắc tiền này, dùng tình cảm làm tiền đặt cược, cho dù anh có đặt cược, cô cũng không thể theo.

Vì thế nụ hôn giữa họ, liền như mái chèo cuộn sóng, từng có ngấn ngủ nhấp nhô, cuối cùng vẫn trở lại yên ả.

*

Trì hoãn đến bữa tối, Lục Xuyên sắp xếp văn kiện chuẩn bị về nhà, sau khi chạy xe ra khỏi cơ quan, anh nhận được một cú điện thoại, người gọi đến là Lâm Tịch, cô nói: “Chúng ta gặp nhau một lát đi.”

Lục Xuyên đồng ý với cô, tắt điện thoại sau đó lại gọi cho Kim Hạ: “Tối nay tôi có hẹn, em không cần chờ tôi ăn cơm.”

Ở phòng ăn nhà hàng cơm tây nhìn thấy Lâm Tịch, sắc mặt cô dường như không được tốt lắm, Lục Xuyên ngồi đối diện cô: “Cậu tìm mình có chuyện gì?”

Lâm Tịch thở sâu: “Lần trước cậu đã nói, nếu mình nghĩ thông, thì gọi điện thoại cho cậu.”

Ngón tay Lục Xuyên ở trên mặt bàn nhẹ nhàng gõ xuống hai cái: “Cậu không phải có người trong lòng?”

Ánh mắt Lâm Tịch nhẹ nhàng chuyển, tiếp theo thu hồi tầm mắt, cầm tách cà phê ấm trong tay: “Mình mệt mỏi.”

Bồi bàn đẩy cửa tiến vào, hỏi: “Tiên sinh tiểu thư, xin hỏi có thể gọi cơm chưa?”

Lục Xuyên gạt đầu, mở menu ra: “Cậu muốn ăn gì?”

Lâm Tịch không sao cả nói: “Tùy.”

Lục Xuyên liền tùy ý chọn vài món ăn, khép menu trả lại cho bồi bàn, sau khi cửa đóng lại, Lâm Tịch hỏi: “Cậu nói sao?”

Lục Xuyên xoa xoa thái dương, nhớ đến Kim Hạ, lo lắng một lát, anh nói: “Cậu đã nguyện ý kết hôn, mình bên này tất nhiên không thành vấn đề.”

Lâm Tịch khẽ gật đầu: “Mình muốn càng nhanh càng tốt.”

Lục Xuyên có chút kinh ngạc: “Vì sao?”

Lâm Tịch giương mắt: “Hay là cậu không muốn?”

Ngón tay Lục Xuyên đánh có tiểu tấu trên mặt bàn, sau một lúc lâu nói: “Kết hôn cũng được, nhưng phải có thời gian chuẩn bị, cũng để cho hai bên cha mẹ có thời gian tiêu hóa.”

Lâm Tịch ôm tách cà phê, ngửi hơi nóng lượn lờ: “Cũng đúng, quả thật cần chuẩn bị, ít nhất trước tiên chúng phải ra mắt cha mẹ, chính thức.”

Lục Xuyên tỏ vẻ cùng suy nghĩ, khi ăn cơm bọn họ thảo luận cơ bản chuyện chuẩn bị cho kết hôn, như hai người máy không máu không nước mắt, đang thảo luận một hợp đồng kinh doanh. Sau khi Lục Xuyên đi xe về nhà, lúc móc chìa khóa mở cửa, anh đột nhiên nhớ đến Kim Hạ, nếu Kim Hạ biết anh kết hôn, không biết sẽ có phản ứng gì.

Tiếp theo lại thấy chính mình suy nghĩ nhiều, tuy rằng anh có chút thích cô, nhưng chưa đến mức vì cô mà buông tha đám hỏi chính trị của mình, huống hồ anh không biết loại thích này có thể duy trì bao lâu, cho nên chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Sau khi đẩy cửa ra, Kim Hạ từ phòng khách ra đón, nhận áo khoác âu phục anh cởi ra, mỉm cười: “Tôi vừa hâm nóng sữa, anh uống một ly không?”

Lục Xuyên ôm chầm thắt lưng cô, tự nhiên hôn một cái lên đôi môi anh hồng của cô: “Mình em uống đi, tôi đã ăn, không uống được.”

Kim Hạ cũng quen gần đây anh thường thường tâm huyết dâng trào, sẽ nhẹ nhàng hôn cô giống như vừa rồi, liền cười cười nói: “Vậy tôi giúp anh treo quần áo lên trước.”

Ở phòng ngủ treo quần áo xong, cô đi ra, Lục Xuyên đã ngồi trên sofa xem tivi, cô vào phòng bếp cầm sữa đã hâm nóng trong lòng vì sóng, tiếp theo ngồi bên người anh, im lặng một lát, cô dùng giọng nói lơ đãng: “Nghe Vương tổng nói, hạng mục nhà đất sắp đấu thầu.”

Cô mơ hồ thấy Lục Xuyên hình như có chút thích mình, bất luận loại thích này hình thành trên thân thể cô hay là trên chỗ nào khác, đối với cô mà nói, là chuyện tốt, cô dựa vào lúc được cưng chiều này, thăm dò một chút tin tức gián điệp từ anh.

Quả nhiên hỏi chuyện công việc, Lục Xuyên vẫn có chút cảnh giác: “Nghĩ gì mà nói chuyện này?”

Kim Hạ cố ý khê thở dài: “Tôi chỉ muốn biết Vương tổng cuối cùng có thể bắt được hạng mục hay không. Tiền lương tháng này đến bây giờ hần còn chưa phát, hình như tài chính quay vòng có chút khó khăn, nếu hần không lấy được hạng mục nhà đất, thì có nghĩa là công ty không có hạng mục, không kiếm được tiền, tôi đây có khả năng phải lo lắng chuyển công ty. Anh có biết, công ty hần nhỏ, không bằng công ty lớn chính quy ổn định.”

Lục Xuyên lo lắng một lát, dù sao anh cũng sẽ lập tức tìm Vương Minh Lăng bàn bạc, cho nên nói trước cho cô cũng không sao: “Công ty của Vương tổng các cô quả là nhỏ, tư chất còn hơi kém, cho nên nhà đất sẽ không trực tiếp cho hần, nhưng có thể từ trong mô hình quy hoạch phát triển nơi đó phân ra một ít hạng mục khoán thầu cho hần làm.”

Hạng mục xây dựng phân chia tầng tầng, lợi nhuận sẽ bị cắt thành từng đoạn từng đoạn, theo ý kiến của Lục Xuyên, trong hạng mục này công ty Vương Minh Lăng, không kiếm được đồng tiền lớn. Kim Hạ trầm mặc, đối với tương lai ổn định của cô vô cùng lo lắng.

Lục Xuyên ôm chầm lấy vai cô: “Vương Minh Lăng làm cái gì, ngay cả tiền lương đều chưa phát?”

Kim Hạ nhẹ nhàng lắc đầu: “Không rõ lắm, bây giờ đất nước không cho ngân hàng cho thương nhân phát triển vay, Vương Minh Lăng cũng chỉ có thể mỗi ngày chạy ngược chạy xuôi kiếm tiền, còn phải đút lót quan hệ, phỏng chừng trong tay không đủ vốn lưu động đi. Ai, công ty nhỏ là như vậy, bước đầu gian nan, tràn đầy phiêu lưu, về sau thế nào, còn chưa nói chính xác được, chưa biết chừng ngày nào đó hần liền cuốn gói chạy trốn.”

Lục Xuyên kéo khuôn mặt cô qua, khê vuốt nếp nhăn giữa mi của cô: “Em lo lắng cho bát cơm của mình?”

Kim Hạ kéo khoe miệng, bất đắc dĩ cười: “Đây là vấn đề kiếm sống, sao tôi có thể không lo lắng, nếu ở đi làm ở công ty lớn thì tốt rồi, thu nhập cao lại ổn định, có thể chuyên tâm làm chuyện của mình, còn không phải đi ra ngoài xã giao.”

Lục Xuyên tưởng tượng, cảm thấy cô nói có lý, cô một cô gái, nán lại ở một công ty nhỏ khó tránh khỏi phải tính luôn thâm mình vào chức vụ, sau đấu thầu, Vương Minh Lăng sẽ không còn qua lại gì với anh, chưa chắc sẽ toàn tâm toàn ý nghe anh, không biết lúc nào hần lại mang Kim Hạ ra ngoài xã giao, có lẽ giúp cô vào công ty lớn thì tốt hơn, có người chuyện bên quan hệ xa hội, không cần nhân viên tầng dưới chót tự mình ra trận.

Vén tóc cô qua tai, anh ôn nhu nói: “Hai ngày nữa tôi giúp em hỏi một chút, xem có công việc thích hợp cho em làm hay không.”

Kim Hạ vừa uống lên ngụm sữa, nghe thấy anh nói như vậy, khoe miệng gợi lên một độ cong cực kỳ nhỏ, rất nhanh bay đi, ngẩng mặt lên khỏi miệng ly, cô nhợt nhạt cười: “Cảm ơn.” Hình như anh, nhân nhượng hơn so với trong tưởng tượng của cô, cô cố ý không chủ động yêu cầu cái gì, chính là muốn anh cho rằng, giúp cô giới thiệu công việc là chủ ý của anh.

Lục Xuyên xoa xoa đầu tóc cô, nhìn chằm chằm vòng bọt sữa xung quanh miệng cô, hầu kết lên xuống: “Tôi cũng sẽ không giúp không em.” Nói xong liền ôm cô vào trong ngực, chậm rãi liếm đi sữa dính bên môi cô: “Ừm, rất thơm.”

Kim Hạ hơi kéo ra chút khoảng cách, cúi mặt, sợ sẽ khơi mào dục vọng của anh: “Trong tủ lạnh còn, tôi đi hâm nóng giúp anh.”

Lục Xuyên giật lại cánh tay cô vắt ngang hai người, thuận thế áp đảo cô trên ghế sofa: “Anh lại thích ăn từ miệng em.” Nói xong lại hôn lên, mềm mềm nhẹ nhẹ, không vội không gấp, như kiên nhẫn nhắm nhắm nhấp một món ăn ngon, mà từ sau khi anh phát hiện mình thích cô, hương vị của cô càng ngày càng tốt.

Nhận thấy tay anh đã tiến vào trong quần áo của cô, Kim Hạ kìm lại bả vai anh: “Chúng ta trở về phòng đi.”

Khí nóng phun ở gáy trắng non mịn của cô, Lục Xuyên thì thảo bên tai cô: “Bảo bối nhỏ, làm ở trong này đi, anh cam đoan không có ai nhìn thấy.”

“Nhưng...” Kim Hạ còn muốn cò kè mặc cả, Lục Xuyên đã không cho cô cơ hội, lời nói thoáng qua đều bị bao phủ trong nụ hôn sâu nóng bỏng, mang theo hương sữa thảo nhiên.

Sofa không thể thoải mái như giường, Kim Hạ sợ rơi xuống, theo bản năng ôm lấy bờ vai anh, Lục Xuyên hôn hai luống mềm mại trước ngực cô, mặt áp vào trong đó lại ngửi lại hít, cười nói: “Bảo bối nhỏ, em uống sữa nhiều, ngay cả trên người em đều có hương sữa.” Mùi thơm khó có thể tả này, làm cho anh không ngừng say mê.

Kim Hạ bị anh trêu chọc cong người lên, Lục Xuyên thuận thế dọc theo đường cong ở phần eo của cô hôn một đường đến bụng, răng nanh cắn rìu quần lót cô, chậm rãi cởi xuống. Ngọn đèn màu quất ở phòng khách chiếu lên làn da Kim Hạ, tản ra một tầng ánh ngọc lấp lánh mờ ảo, Lục Xuyên thở hổn hển, vòng eo rắn chắc chen vào giữa hai chân cô, tiếp theo kéo hai chân cô vong qua lưng mình: “Ngoan, kẹp chặt.”

Kim Hạ chịu đựng căng đau dưới thân, miễn cưỡng kẹp lấy thân thể anh, Lục Xuyên luật động, còn giơ tay khê vuốt hai gò má của cô: “Bảo bối nhỏ, sao làm nhiều lần như vậy, em vẫn thật chặt.”

Kim Hạ nghe vậy ngừng tầm mắt, có chút mặt đỏ tai hồng, bộ dáng ngượng ngùng làm Lục Xuyên nhìn thấy mà trong lòng rung động, cúi xuống hôn lên đôi môi cô, kim lòng không đậu thì thào: “Bảo bối nhỏ, anh thật sự thích em.”

Anh thật sự thích em.

Một câu nửa thật nửa giả, lướt qua lỗ tai Kim Hạ, tiếp theo đánh vang bao phủ toàn bộ tứ chi, cùng tiếng ngâm dứt quãng của mình. Bất quá chỉ là chút hư tình giả ý, ai lại hy vọng xa vời trong đó bào ra một chút thật tình?

20. Chương 20

Chương 20

Trần Chi Thành gửi tin nhắn đến cho cô: hai ngày nữa mình sẽ về quê nhà phỏng vấn, lần trước không phải cậu không trở về sao? Mình nhớ rõ cậu có chuẩn bị quà cho gia đình, có cần mình tiện thể mang về giùm cho cậu không?

Kim Hạ đắn đo một lát, vẫn từ chối anh ta: qua vài ngày nữa mình cũng sẽ về, không cần làm phiền cậu, cảm ơn ý tốt của cậu nha.

Cô không biết Lục Xuyên nắm được dấu vết gì, phỏng đoán được cô thích Trần Chi Thành, nhưng ít nhất điều này chứng minh, cô không có che giấu tốt như mình tưởng, một khi đã như vậy, muốn cô lại tự nhiên ở chung với Trần Chi Thành, cô không có nhiều tin tưởng, vốn dĩ, cô hy vọng dùng thân phận bạn bè ở bên cạnh anh ta.

Với cô mà nói, thâm mến là chuyện của một người, nếu một khi bị người ta phát hiện, lại không được đáp lại, sẽ biến thành lúng túng cùng thương tổn.

Giây lát Trần Chi Thành trả lời lại: khi nào cậu đi? Không bằng chúng ta đi cùng nhau. Thầy mình lái xe đi, cậu có thể đi nhờ xe của chúng tôi.

Kim Hạ đáp: cũng qua hai ngày nữa. Các cậu đi làm việc, mình không nên chen vào, tự mình ngồi xe lửa trở về, như vậy cũng nhanh hơn, ngồi ô tô dễ say xe.

Trần Chi Thành phát hiện dường như có chút lãnh đạm giữa những hàng chữ của cô, hơn nữa cô nói sẽ say xe, nếu mình khuyên nữa, chẳng phải bắt người ta đi chịu khổ, nên không nói gì nữa, trả lời: được rồi, vậy cậu đi đường cẩn thận, sau khi trở về chúng ta lại liên lạc.

Kim Hạ lẳng lặng nhìn chữ được trong chốc lát, trong lòng ít nhiều có chút hối hận từ chối anh ta. Anh tam chính là đốm lửa nhỏ trong bóng đêm, làm cho cô con sâu nhỏ bọc trong kén muốn phần đầu quên mình thành con bướm bướm bay lên.

Chỉ là cô không thể, cô có trách nhiệm trong nhà, là người gánh trách nhiệm trên vai, không thể tùy hứng.

Ngoảnh lại cô nói với Lục Xuyên chuyện mình muốn về nhà, Lục Xuyên nghĩ cô xin phép trở về, hẳn là không khéo như thế, lại đi cùng người đàn ông kia, nên đồng ý, thay cô gọi điện thoại cho Vương Minh Lăng, đồng ý cho cô ba ngày nghỉ phép không trừ lương. Vốn cô tính xin năm ngày nghỉ, nhưng Lục Xuyên kiên quyết không đồng ý, cho rằng thời gian cô rời đi quá dài, một lời bác bỏ.

*

Lý Thiết Sinh thầy của Trần Chi Thành, là trụ cột vững chắc của tòa soạn báo bọn họ, ở trong giới báo chí cũng có danh tiếng, ngoài 40 tuổi, mang kính đen, bởi vì nhiều năm đi công tác, gió thổi ngày phơi nắng, làn da cực kỳ thô ráp, cả người thoát nhìn có chút cao lớn thô kệch, thật ra một bụng kiến thức, có thể nói học thức sâu rộng, hơn nữa một tay thư pháp rồng bay phượng múa, làm cho sùng bái của Trần Chi Thành với ông có tăng không giảm.

Lần này bọn họ đến Sơn Tây, để phỏng vấn vấn đề ô nhiễm ở địa phương.

Khi xe đến tòa nhà chính phủ huyện, ông huyện trưởng từ mình tiếp đón họ, nói đến ô nhiễm, thật ra ông cũng không kiên dè, chỉ thở dài: “Bên trên đẩy mạnh thương nghiệp kiếm tiền, sau khi làm hạng mục công nghiệp xâm nhập vào, đề lên huyện chúng tôi, chúng tôi dù không muốn tiếp cũng phải kiên trì tiếp.”

Trần Chi Thành hỏi: “Chẳng lẽ ngài không thể làm gì?”

Ông huyện trưởng lắc đầu, hút mạnh điều thuốc: “Ích lợi xích quá sâu, động cũng không động, Quảng than đá Sơn Tây đều bị lấy thất thất bát bát (nghĩa là không còn gì), đối ngoại tuyên bố trữ lượng khoáng sản còn 20 năm, trên thực tế” Ông cụ nói xong dựng thẳng hai ngón tay: “Chỉ còn lại hai năm.”

Trần Chi Thành thầm nghĩ, lúc trước người bạn làm trong ngành games ở Bắc Kinh nói với anh ta, công ty nghiên cứu phát triển games kia là do ông chủ một mỏ than ở Sơn Tây mở, lúc ấy anh nghĩ người cảm thấy kỳ quái, ông chủ kiếm tiền từ mỏ than như vậy, sao lại có thể nghĩ mở công ty nghiên cứu phát triển games cực kỳ xa này, bây giờ nghĩ lại, cũng hợp tình hợp lý, nếu trữ lượng than chỉ còn lại 2 năm, kẻ ngốc đều biết nên tìm đường lui cho chính mình, dù sao quảng than thuộc loại tai nguyên không thể tái sinh, hình thành cần mất trăm vạn năm, mà tốc độ tiêu hao của nhân loại, thật sự quá nhanh.

Lý Thiết Sinh hỏi: “Bây giờ hạng mục công thương nghiệp, chiếm tỉ trọng GDP bao nhiêu?”

Ông huyện trưởng rẩy đầu thuốc lá: “Hơn 80%.”

Nói cách khác, ngừng sản xuất chẳng khác nào chặt đứt cổ họng kinh tế của huyện này.

Ông huyện trưởng thông thả đi đến sau bàn công tác, kéo ngăn kéo ra, lấy một sấp dola xanh mượt, đặt đến trước mặt Lý Thiết Sinh: “Các anh vẫn nên trở về đi, không phải chúng tôi không muốn giải quyết ô nhiễm, thật sự là bất lực.”

Lý Thiết Sinh đẩy tiền trở lại, ông biết chuyển đi này, có vài phóng viên được chính phủ mua chuộc, sẽ nhận chút phí im lặng: “Này chúng tôi không thể nhận. Chúng tôi đến là muốn nhận định rõ tình hình, nếu ngài không ngại, có thể lại nói nhiều cho chúng tôi một ít khó khăn của ngài.”

Ông huyện trưởng thấy bọn họ không chịu nhận tiền, biết 2 người trước mắt này không giống phóng viên làm bộ muốn viết bài đưa tin, sau khi tiền đến tay liền vỗ vỗ mông chạy lấy người, liền thở dài, trả lại xấp tiền kai vào ngăn kéo. “Trong ngăn kéo này của tôi, quanh năm cất nhiều dola thế này, là để ứng phó với phóng viên đến phỏng vấn như các anh. Thật ra tôi thật sự không sợ mấy vấn đề này được cho ra ngoài ánh sáng, ở Sơn Tây này cũng không phải là bí mật, chính là cấp trên cảm thấy có áp lực, hơn nữa loại đến từ thủ đô như các anh này, lực ảnh hưởng lớn, sợ làm không tốt.”

Lý Thiết Sinh xòe ra hai bàn tay: “Ông xem chúng tôi một không mang máy quay, hai không mang máy ghi âm, không coi là phỏng vấn, cũng lắm là tâm sự thơi tiết mà thôi.”

Ông huyện trưởng suy nghĩ một lúc lâu, bưng lên chén trà chậm rãi ngồi xuống, ông sinh vào cuối những năm 50, tận mắt nhìn thấu bầu trời trên đầu từ trong xanh đến tro bụi khói mù như bây giờ, ngay cả không khí hít vào cũng có thể nhai nuốt. Thôi được, theo chân bọn họ tâm sự, giải thích một chút tình hình, cũng không có gì đáng lo ngại.

Từ tòa nhà chính phủ huyện đi ra, trời đã tối rồi, Trần Chi Thành không hiểu sao cảm thấy lạnh, ông huyện trưởng nói, rắc rối này khó gỡ lợi ích, tình thế sóng ngầm mãnh liệt, làm cho anh ta vốn dĩ nhiệt huyết sôi sục bị giáng đến điểm đóng băng, đây là sự thật đánh vào ót anh ta gây lớn đầu tiên, máu tươi chảy ra, trước mắt là quê hương của anh, nhưng anh cảm thấy, anh cứu không được chỗ này.

Lý Thiết Sinh thở sâu, bị ghen hòng ho khan hai tiếng: “Hành trình ngày mai phải đến nhà máy phóng vắn, bây giờ chúng ta đi tìm chỗ ăn cơm.”

Trần Chi Thành gật đầu, nơi này anh ta quen thuộc, lên xe anh ta phụ trách chỉ đường, xe quay đầu đi, khi đi qua một khu dân cư ít người, anh nhớ đến Kim Hạ, cô nói nhà cô cũng chuyển lên thị trấn, không biết đang ở đâu.

Lấy điện thoại cầm tay ra, anh định gửi cho cô một cái tin nhắn, hỏi một chút cô có về nhà không, sau khi ấn được vài cái, lại từng bước từng bước cất bỏ. Trong ấn tượng của anh ta, cô giống như một đầu nai con dễ dàng giật mình, có chút gió thổi qua cổ lay nhẹ, sẽ nhảy lên, bay nhanh chạy thoát.

Anh ta không biết nên đến gần cô như thế nào, sợ biểu hiện của mình quá vội vàng, sẽ dọa cô chạy mất.

*

Phòng bếp trong nồi đất nung, hầm canh gà mực cô thích ăn nhất, hương tỏa bốn phía, Kim Hạ đứng ở bên bếp, lấy một cái hộp cỡ lớn đựng rau ngâm ở trong, lần trước Lục Xuyên nói thích ăn, lần này liền mang nhiều một ít. Bà nội nắm dao thái sáng loáng, ở trên thớt cắt gừng già thành từng miếng, củ tỏi đập dẹp, hành tây cắt đoạn: “Này này, bây giờ mấy giờ?”

Kim Hạ nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Sắp đến 12 giờ.”

« Vậy ba cháu chắc sắp về. Buổi chiều con ngồi xe lửa đi, đến lúc đó chúng ta đều đi tiễn con. » Cụ già thân thủ cầm bình nước tương đã ử, cảm thấy sức nặng không đúng, nhẹ nhàng lắc lắc : « A, không còn thừa bao nhiêu. »

Nghe vậy, Kim Hạ đặt chiếc đĩa trong tay xuống : « Cháu ra bên ngoài mua một lọ. »

Bà nội ở phía sau cô kêu lên : « Lại mua một bao tương ớt đậu. »

« Được. » Kim Hạ cầm lấy túi vải dù, nhặt lên chìa khóa trên bàn trà rồi ra cửa.

Đi đến cửa lớn, nhìn thấy một đồng người vây quanh cách đó không xa, giống như có chuyện gì, Kim Hạ không định đến xem hiềm lạ, đang định rời đi, một người thím lớn hàng xóm nhìn thấy cô, ngoắc cô gọi : « Con gái mau đến đây, ba con cãi nhau với người ta ! »

Kim Hạ cả kinh, chạy nhanh chạy vội qua, đẩy đám người ra chen vào bên trong, ông Kim Đầu đang đứng trước xe ba bánh, đổ mặt tía tai nhìn chằm chằm ba người đàn ông trắng kiền trước mắt, miệng ồm ồm : « Rõ ràng là các anh không đúng, dựa vào cái gì muốn tôi bồi thường ?! »

Kim Hạ vội vàng vọt đến bên người ông : « Ba, sao lại thế này ? »

« Sao lại thế này ?! » Người đàn ông cầm đầu kia cả giận nói : « Cô nhìn xem xe tôi ! »

Kim Hạ theo hướng ngón tay người nọ nhìn đến, trên thân xe hơi màu đen, có đường trắng rõ ràng, lại nhìn hăng xe, bốn vòng nhỏ, Audi : « Này sao lại thế này ? »

Ông Kim Đầu tức giận đến có chút lắp bắp : « Rõ ràng, rõ ràng là bọn họ đột, đột nhiên đỗ xe ở một bên, đụng vào xe ba bánh của ba, bây giờ bị thấy một cái ngược lại nói là ba ba, ba xuất hư, muốn ba bồi tiền, này ,này rõ ràng là muốn hãm hại người khác. »

Kim Hạ bước từng bước đến phía trước, cùng 3 người đàn ông kia giằng co : « Nếu các anh sai trước, sao có thể bắt chúng tôi bồi tiền ? »

Người đàn ông cầm đầu nở nụ cười hừ một tiếng, phun ra một ngụm mùi rượu : « Cô gái nhỏ, con mắt nào của cô nhìn thấy chúng tôi sai trước ? Ba người chúng ta đều thấy ba cô đánh lên cửa chúng ta. »

Ngực Kim Hạ thất lại, không biết nên nói cái gì, bây giờ hai bên bên nào cũng cho là mình phải, chân tướng sự thật đã thành Rashomon, tuy rằng cô tin tưởng ba ba, nhưng ngã tư thị trấn nhỏ không có camera, cùng

đổi phương xảy ra tai nạn không rõ ràng lắm, liền lui từng bước : « Xe này không phải có bảo hiểm sao ? Các anh bảo công ty bảo hiểm bồi không phải là xong sao. » Đối với xe cô hiểu biết rất ít, chuyện có bảo hiểm này là nghe Lục Xuyên nói.

(AN: Rashomon là một bộ phim Nhật Bản nói về một vụ án giết người - cường bức thông qua góc nhìn của nhiều nhân vật khác nhau. Tính trung thực của mỗi lời kể được Kurosawa - đạo diễn - để cho khán giả tự do lựa chọn, qua đó mỗi người xem sẽ có cho riêng mình một cốt truyện theo họ là chính xác.)

Người đàn ông cầm đầu hơi sốt ruột, vẩy vẩy tay áo : « Xe này tôi mới thay, chưa làm bảo hiểm. »

Kim Hạ không thể đoán được đối phương nói thật hay giả, đang do dự lại nghe hắn nói : « Cô có biết xe này của tôi là nước Đức lắp ráp, quét sơn phải mang về nước Đức phun lên, phí vận chuyển qua lại này cùng phí sửa chữa, không có 10 vạn đồng là không được, các người nếu không bồi, hôm nay cùng dừng hồng chạy. »

Kim Hạ vừa nghe có chút mộng, trước kia cô chưa gặp qua chuyện này, không có kinh nghiệm xử lý, nhất thời tinh thần có chút hoảng, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, cô nghĩ đây là sự cố giao thông đi, nếu không tìm cảnh sát giao thông giải quyết ? Ông Kim Đầu đã sốt ruột, ông kéo một chuyển ba bánh, có thể kiếm chưa được ba đến năm đồng, mười vạn với ông mà nói, nhiều như vậy tiền là muốn mạng ông.

Một bước dài sai bước đi, ông tức giận chỉ vào 3 người đàn ông kia mắng : « Chúng mày đồ du côn lưu manh không biết xấu hổ, định lừa tiền, không có cửa đâu ! »

Người đàn ông cầm đầu nghe vậy lửa lớn : « Mẹ nó ông lão già chết tiệt, mắng ai đó ?! »

Ông Kim Đầu chỉ vào bọn họ tay đều phát run : « Mắng chúng mày chứ ai ! Ngậm máu phun người ! Thật là không có giáo dục ! »

Người đàn ông nhìn ông Kim Đầu chỉ vào hắn, cảm thấy dị thường phiền chán, cảm xúc dâng lên, liền thân thủ đẩy ông một cái, làm ông thối lui lảo đảo vài cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất : « Chửi chửi chửi, ông chỉ cái gì mà chỉ ! Mày làm hư xe của ông đây, không bồi thường thì đẹp mặt ! »

Ông Kim Đầu tiên là bị oan uổng, giờ đột nhiên lại bị đẩy như vậy, trong lúc nhất thời cũng mất đi lý trí, lập tức xông lên đi tát người đàn ông kia một phen : « Tao không có tông xe của mày, mày ngậm máu phun người ! »

Thấy phát sinh đánh nhau, Kim Hạ trong lòng trầm xuống, chạy lên chắn giữa hai người : « Không cần đánh nhau, có chuyện gì từ từ nói ! »

Tất nhiên đối phương không có nghĩ như vậy, người đàn ông bị đẩy kia, nội tiết tố hiếu chiến của giống đực đã chiếm giữ thần kinh khắp nơi trong đầu hắn, hắn dáng người to khỏe, một phen đẩy Kim Hạ đứng chắn ở giữa té lên mặt đất, ông Kim Đầu thấy con gái bị đánh, lập tức đỏ mắt, xông lên bóp chết người đàn ông nọ, hai người đàn ông thấy thế, lập tức tiến lên hỗ trợ, ba người đồng loạt đánh ông Kim Đầu ngã xuống đất.

Kim Hạ từ trên mặt đất đứng lên, bàn tay đã bị chà xước da, chậm rãi chảy ra máu đỏ sẫm. Thấy ba ba té trên mặt đất, bị ba người đàn ông tay nắm chân đá, trái tim cô ngừng đập, giống như nổi điên tiến lên, cô bắt đầu nắm lấy cánh tay người đàn ông cầm đầu kia cố chết cắn một cái.

Người đàn ông đau kéo tóc cô, cứng rắn kéo cánh tay từ trong miệng cô ra, liều mạng đánh vào mặt cô một quyền : « Mẹ nó, cái gì vậy ! Dám cắn tôi ?! »

Kim Hạ chỉ cảm thấy lỗ tai ong một chút, trước mắt nháy mắt hiện lên vì sao, hai má đau sưng nóng đỏ, tiếp theo chóp mũi có cái gì đó chảy ra, trượt đến miệng, một cổ mặn tanh.

Giây tiếp theo, cô bị người đàn ông kia đánh ngã xuống đất, đầu gối cứng rắn đá vào bụng mềm mại của cô, đau đến nỗi toàn thân cô run lên, trong xoang mũi, nghe được vị tro bụi đất, bị mặt trời chiếu vào trên mặt đất, cùng với vị máu tanh nồng mới mẻ.

Người đàn ông bởi vì phần nộ, không ngừng gia tăng quyền cước với cô, miệng hùng hùng hổ hổ : « Mày mẹ nó biết tôi là ai sao ?! Dám cắn tôi, chán sống rồi ! »

Kim Hạ hai tay bảo vệ đầu, hai đầu gối gấp lại bảo vệ bụng, sợ hãi làm cho đầu óc cô trống rỗng.

Cô không biết trận ẩu đả này khi nào thì dừng, cô chỉ theo bản năng nghĩ, có ai có thể cứu cô ? Ai đến, cứu cứu cô ?

Trong đầu, chậm rãi hiện ra khuôn mặt mơ hồ.

Lục Xuyên, Lục Xuyên.

Anh có lực, nhưng, anh ở Bắc Kinh xa xôi.

« Các người làm gì ?! » Một thanh âm rống giận từ trên trời giáng xuống, tiếp theo có ai đẩy người đàn ông đang đá cô kia, một đôi tay nhẹ nhàng nâng cô dậy từ trên mặt đất.

Xuyên qua tóc phân tán trước mặt, Kim Hạ dần dần thấy rõ người ôm cô, vẻ mặt đang lo lắng nhìn người đàn ông của cô, Trần Chi Thành.

Nước mắt không hề dự báo trước vỡ òa, cô theo bản năng vùi mặt vào ngực anh ta, cả người run run khóc lên.

« Tốt rồi không có việc gì, không phải sợ, có mình ở đây. » Trần Chi Thành quỳ trên mặt đất, ôm cô vào lòng, phảng phất một món trân bảo hiếm có trên đời, nhìn thấy vết máu ghê người trên mặt cô, làm cho lần đầu tiên trong cuộc đời anh ta có ý nghĩ muốn đánh chết một người.

21. Chương 21

Chương 21

Kim Hạ ở trong lòng anh ta khóc một lát, hơi thanh tỉnh chút, chịu đựng đau đớn lau khô nước mắt, cô tựa vào tay anh ta đứng lên, Trần Chi Thành ôm cô, từ trong túi quần lấy ra bao khăn giấy, nhẹ nhàng thay cô lau vết máu trên mặt, khấn trương nói: “Cậu thể nào rồi, trên người có chỗ nào đau?”

“Mình không sao.” Kim Hạ lắc đầu, không muốn làm cho anh ta lo lắng.

Cách đó không xa, ông Kim Đầu té trên mặt đất, Lý Thiết Sinh che trước mặt ông, tức giận khiển trách đối phương: “Động thủ đánh người già cùng phụ nữ, chúng mày con mẹ nó cũng coi là người sao?!”

Ba người đàn ông nhìn hai Trình Giáo Kim nửa đường lòi ra, không hiểu gì cả: “Các người là ai? Ông đây có vài vấn đề cần giải quyết, liên quan cái quái gì đến các người!”

Lý Thiết Sinh quét ba người liếc mắt một cái, lạnh lùng kiên quyết nói: “Chúng tôi là bạn của họ, cũng là phóng viên, có gì tranh cãi đến cục cảnh sát nói.”

Vừa dứt lời, còi cảnh sát liên từ xa đến gần vang lên, khoan thai đến chậm. Hàng xóm thay cha con bọn họ báo cảnh sát.

Kim Hạ thấy cảnh sát đến đây, hơi nhẹ nhàng thở ra chút, hai người đàn ông mặc đồng phục lười biếng đi xuống xe cảnh sát, lại quen biết ba người kia, đối với người đàn ông cầm đầu kia một ngụm một cái Triệu tiểu công tử, nhiệt tình xưng hô. Giả vờ giả vịt hỏi nguyên nhân đánh nhau, liền kết luận Kim Hạ bồi thường tiền xe 5 nạm, còn nói rất hay là thấy bọn họ khó khăn lại bị thương phần trên, giảm tiền bồi thường cho bọn họ.

Kim Hạ sững sờ ở giữa đường, cô gặp biển số xe Audi kia, là giấy phép bản địa, ba người kia và cảnh sát hiển nhiên quen biết, nói không chừng là đầu rấn trong huyện, chính mình không biết mà thôi, dưới tình huống này, thật tình không thấy người nói lý làm chủ, hơn nữa bầu giờ ba ba té trên mặt đất đau đến rên rĩ, cô đã không còn lòng dạ tranh cãi nữa, thậm chí chạy nhanh dùng tiền giải quyết việc này, rồi đưa ba đến bệnh viện.

Trần Chi Thành nhìn bọn họ một ỏ rấn chuột câu kết với nhau làm chuyện xấu, phần nộ buồn Kim Hạ ra, đứng đây đi tranh luận cùng bọn họ, cùng Lý Thiết Sinh cùng nhau dùng thân phận phóng viên thủ đô, cùng với chuyện đối phương uống rượu điều khiển, gây bạo lực tạo áp lực cho bọn họ, dùng lý lẽ tranh luận,

cúi đầu đành được hiệp nghị, tiền xuốt trầy xe không cần bồi thường, phí chữa trị cho cha và con Kim Hạ thanh toán theo thực chi.

Trước khi Triệu công tử đi, liền nhìn Kim Hạ một cái, ánh mắt âm trầm tối tăm kia, làm cho cô ở mặt trời to lớn không rét mà run.

Ánh mắt kia nói, chuyện này, không để yên!

*

Lý Thiết Sinh lái xe đưa cha con Kim Hạ đến bệnh viện, dọc theo đường đi ông Kim Đầu đều cau mày ôm bụng, còn không quên cảm tạ hai ân nhân lớn, Kim Hạ nắm tay ông, lo lắng lo lắng, cũng không biết có bị thường nội tạng không.

Trần Chi Thành nhìn Kim Hạ, tuy rằng máu mũi cô đã dừng lại, cũng luôn miệng nói mình không có việc gì, nhưng anh ta nghĩ có chút sợ, nếu không phải trên đường phỏng vấn, ngẫu nhiên đi qua nơi này, nếu không phải Lý Thiết Sinh nói xuống xe xem thử, anh ta thật không biết sẽ có kết cục gì.

Sau khi chẩn trị, ông Kim Đầu bị xuất huyết rất nhỏ bên trong, cần lưu lại bệnh viên quan sát, Kim Hạ chỉ bị thường ngoài da, băng bó tốt thì không có gì đáng ngại.

Bà nội từ hàng xóm nghe được chuyện này, hoang mang rối loạn mở mở điện thoại gọi tới ông Kim Đầu, bất luận ông khuyên ngăn cản cùng an ủi như thế nào, bà cụ nhà đều kiên trì muốn đến thăm, ông không lay chuyển được, sợ bà vội vàng đến rồi xảy ra nguy hiểm, đành phải để cho Kim Hạ trở về đón.

Vẫn bồi ở bên cạnh Trần Chi Thành nghe xong, chủ động nói với Kim Hạ: “Mình lái xe đưa cậu đi, như vậy nhanh chút.” Không đợi cô trả lời, anh ta liền hỏi Lý Thiết Sinh cầm chìa khóa xe, túm cổ tay cô đi.

Kim Hạ có chút lo lắng, anh ta lần này trở về thu thập tin tức, đã biết sao chậm trễ anh ta, có thể ảnh hưởng công tác của anh hay không. Trên hành lang bước chân của cô dừng một chút, bắt lấy cổ tay từ bàn tay anh rút ra: “Không nên vẫn là mình tự đi đón bà nội, các cậu hẳn là có chính sự, không cần đi theo chúng tôi, nếu không có các cậu, mình thật không biết phải làm sao bây giờ.”

“Cậu khách khí với mình như vậy để làm gì?” Trần Chi Thành nhìn cô, trực giác nâng tay, muốn xoa xoa đầu cô, tay vừa đến giữa không trung, lại do dự, rơi xuống bả vai của cô, vỗ nhẹ nhẹ hai cái: “Bạn học một trường, mình sao có thể ở nửa đường bỏ lại cậu mặc kệ.”

Kim Hạ không nói gì, cũng chỉ nhìn anh ta, Trần Chi Thành cười: “Đi thôi, lại chậm trễ bà nội cậu sẽ nóng vội.”

Thị trấn nhỏ không lớn, đón người chỉ là chuyện tốn chút thời gian. Đưa bà cụ nhà đến bệnh viện, Kim Hạ cùng Trần Chi Thành mỗi người một bên, nâng cánh tay bà đến trước cửa, đối mặt với y tá trung niên đi đến, Trần Chi Thành thấy, kêu một tiếng mẹ.

Kim Hạ sững sốt, bước chân cũng ngừng lại theo, phụ nữ trung niên kia đi đến, hỏi Trần Chi Thành: “Con sao lại chạy đến bệnh viện này?” Khi nói chuyện, bà ấy hồ nghi nhìn Kim Hạ cùng bà nội cô.

Trần Chi Thành vội vàng giới thiệu, chỉ chỉ Kim Hạ: “Mẹ, đây là bạn thời trung học của con, Kim Hạ, đây là bà nội cô ấy.” Sau đó lại nói với Kim Hạ: “Đây là mẹ mình, làm việc ở phòng khám bệnh bên kia.”

Kim Hạ cúi đầu, khiêm nhường cung kính mỉm cười: “Chào dì.”

Phụ nữ trung niên trên mặt cười rộ lên: “Xin chào, là bà nội con không thoải mái sao?”

Kim Hạ lắc đầu: “Không phải, là ba con bị bệnh, con mang bà nội qua thăm.”

Trần Chi Thành vẫy tay với mẹ: “Mẹ, chúng con đang vội đi, quay lại nói sau a.”

Phụ nữ trung niên đứng lại chỗ một lát, xoay người một cái, đi theo lên: “Tôi đi với các người đến nhìn, nếu có cần cái gì, bệnh viện tôi quen thuộc, nói không chừng có thể giúp đỡ việc.”

Kim Hạ được yêu thương mà kinh ngạc, xua tay: “Dì không cần phiền toái, dì còn việc của dì, có vấn đề gì chúng con có thể tự mình xử lý.”

Phụ nữ trung niên cười hớ hớ: “Không có việc gì đâu, dù sao đường cũng không đến vài bước, tốn không bao nhiêu thời gian”

Kim Hạ còn muốn từ chối, Trần Chi Thành cho cô ánh mắt xong rồi: “Được rồi, để ẹ mình đi theo đi, cậu không nên đoạt thăm viếng của bà.”

Kim Hạ đành phải gật đầu, bốn người đồng loạt đến phòng bệnh, phụ nữ trung niên hỏi đại khái tình huống bên dưới, hàn huyên một lát rồi rời đi, sau khi bà nội vào phòng bệnh, thấy bộ dáng con mình bị đánh xong, liền vỗ xoa ngực than thở, Kim Hạ ở bên kiên nhẫn trấn an, nếu ở trên máu chốt này, bà nội vừa tức bị bệnh, cô thật sự không biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ.

Trần Chi Thành cùng Lý Thiết Sinh ra bên ngoài phòng bệnh nói chuyện này, sau một lúc lâu, anh ta một mình trở lại, Kim Hạ hỏi: “Thầy Lý đâu?”

Trần Chi Thành ngồi xuống bên cạnh cô: “Ông ấy đến mở quầy phỏng vấn.”

Kim Hạ rất áy náy: “Thật ra cậu không cần ở lại, tự mình có thể. Cậu vừa tham gia công tác, vì việc riêng không đi phỏng vấn, sợ lãnh đạo sẽ có ý kiến với cậu.”

Trần Chi Thành cười nhún vai không sao cả: “Sẽ không, thầy mình thực thấu tình đạt lý, cậu đừng lo lắng.”

Trên mặt anh ta ôn nhu cười ở đáy lòng Kim Hạ tan chảy ra, một mảnh ấm áp dào dạt. Có anh ta ở đây, cô cuối cùng cảm thấy kiên định một chút, nếu lại gặp chuyện gì, tốt xấu có người có thể thương lượng.

*

Trần Chi Thành dẻo miệng, lúc ông Kim Đầu tỉnh lại, anh ta liền bồi ông nói chuyện phiếm, ông Kim Đầu ngủ, anh ta liền bồi bà nội tán gẫu, đều chọc cười người già, cũng xua tan lo lắng.

Kim Hạ ở bên cạnh im lặng nhìn, ngẫu nhiên chen vào 1 2 câu. Cô tự biết không phải là người hài hước, chỉ biết cứng nhắc khuyên giải an ủi người khác không cần lo lắng, nhưng Trần Chi Thành không giống, anh ta sẽ nói câu chuyện ngắn chuyện cười làm cho đối phương bật cười, gián tiếp hóa giải ưu lo, không dấu vết.

Trên đường anh ta tiếp điện thoại, tắt máy nói với Kim Hạ: “Mình có việc đi chút, lập tức quay lại.”

Kim Hạ gật đầu, tầm mắt đuổi theo bóng dáng anh ta rời đi, bà nội đợi Trần Chi Thành biến mất ở cửa phòng bệnh, mới lôi kéo tay cô: “Cháu gái, cháu cùng thằng bé kia, là quan hệ gì a?”

Kim Hạ nghe được ý trong lời nói của bà nội, có chút ngượng ngùng: “Con và cậu ấy không có gì, chỉ là bạn học trung học.”

Bà nội ý tứ sâu xa: “Bà quan sát thằng bé kia rất tốt, đáng người cũng rất tốt.”

Kim Hạ dạ: “Cậu ấy tốt lắm.”

Bà nội còn nói: “Không biết có người yêu chưa?”

Kim Hạ nhẹ nhàng lắc đầu: “Không biết.”

Bà nội thấy cháu gái cúi đầu, ánh mắt mất mát ngừng trên mặt đất, cảm thấy hiểu rõ, nói: “Vậy đợi một lát bà nội hỏi thăm hỏi thăm.”

Kim Hạ có chút nóng nảy, gương mặt sáng giọng: “Bà nội, không cho phép người đi hỏi, cháu...” Cô không thể cùng anh ta một chỗ, cô đã bán cho Lục Xuyên.

Bà nội hỏi lại: “Cháu không thích hẳn?”

Kim Hạ trầm mặc.

“Cháu có người yêu?”

Kim Hạ vẫn trầm mặc.

Bà nội buông tay: “Cháu không thích.”

“Bà nội...!” Kim Hạ năn nỉ: “Chuyện của cháu, bà để cho cháu tự mình giải quyết đi.”

Bà nội thở dài: “Được rồi được rồi, cháu gái trưởng thành, không cần bà nội làm chủ.”

Kim Hạ trầm mặc, không thể nào giải thích. Bà nội bỗng nhiên nhớ đến cái gì, vỗ đùi: “Đúng rồi, người giúp đỡ mình, còn chưa chính thức cảm tạ, như vậy, cháu gái, cháu ra bên ngoài mua chusthoa quả, tốt xấu biểu đạt tâm ý.”

Kim Hạ lấy trả tiền bao: “Tôi lấy cái này đi.”

Không phải không hy vọng xa vời cùng Trần Chi Thành ở chung một chỗ, chỉ là cô mơ hồ thấy, anh ta tốt như vậy, mà nhìn đã dạng phụ nữ, không xứng với anh ta. Cũng từng nghĩ đến, lòng tham một chút, lại tham một chút, đợi đến một ngày rời khỏi Lục Xuyên, giấu diếm chắc chắn tự mình đi qua, không có làm bộ quanh mình chính đại đứng trước mặt anh ta, chẳng sợ lo lắng không thể, chẳng sợ biết mình không xứng.

Chỉ là, anh ta sẽ thích cô sao?

Hai cầu thang máy đều chạy lên, Kim Hạ nghĩ chuyện Trần Chi Thành, trong lòng khó tránh khỏi nôn nóng, liền chạy đến cầu thang lầu, dù sao ở lầu 3, đi xuống chắc chắn nhanh hơn so với chờ thang máy. Mới đi được 2 bước, chợt nghe được một âm thanh quen thuộc từ góc cầu thang lầu truyền đến: “Mẹ hỏi cái này làm gì?”

Bước chân Kim Hạ theo bản năng chậm lại, Trần Chi Thành? Sao anh ta lại ở đây?

Tiếp theo một thanh âm phụ nữ vang lên, nghe có tuổi: “Con có biết hay không, ba cô ấy bị nhiễm trùng đường tiểu, phí trị liệu một tháng ít nhất phải hai vạn. Tự con tính tính chi phí này, 1 năm trôi qua bao nhiêu tiền, ít nhất 20 vạn đi, hai năm trôi qua, một căn hộ trao tay còn có, lại một năm, tiền một chiếc xe liền đáp vào.”

22. Chương 22

Chương 22

Nghe vậy, bước chân Kim Hạ hoàn toàn dừng lại, theo bản năng, nhẹ tay nhẹ chân, lùi về sau hai bước. Trần Chi Thành trầm mặt giây lát: “Mẹ, sao mẹ có thể biết chuyện này?”

“Sao mẹ không biết được? Bệnh viện này chính là điểm lớn như vậy ở địa phương, sau khi mẹ tùy tiện cái gì không nên đều biết được. Mẹ nguyên bản cũng có lòng tốt, đến hỏi thăm bệnh tình của ông ta, nài biết rằng ông ta có bệnh sử này.”

Trần Chi Thành không nói gì, mẹ anh ta còn nói: “Con cũng đừng cảm thấy mẹ thực tế, giống như để tiền ở trong mắt. Con bây giờ mới tốt nghiệp, một tháng có thể kiếm bao nhiêu tiền, sao có thể gánh vác được chuyện này? Con cũng đừng quên cô ấy còn có bà nội, ít nhất cũng sáu bảy mươi đi, vạn nhất có 3 bệnh 2 đau, tiền tiêu này liền giống như nước chảy a.”

“Mẹ, mẹ nói cho con biết.” Sau khi im lặng thật lâu, Trần Chi Thành rốt cục mở miệng: “Nhưng đây là chuyện của con, mẹ mẹ không cần lo lắng.”

“Chuyện này sao là chuyện của con?!” Thanh âm phụ nữ trung niên cao lên, ham muốn tức giận dâng lên: “Con nếu không đủ sức, không thể hỏi chúng ta đòi tiền? Lại nói mẹ và ba con cay cay khổ khổ nuôi con lớn lên, chính là hy vọng con trở nên nổi bật, về sau ở Bắc Kinh mua phòng ở, mang chúng ta đến phụng dưỡng. Nếu con mang tiền khoát lên người cô ta, khi nào có thể mang mẹ với ba con rời khỏi nơi quỷ quái này?!”

“Mẹ, tiền mua nhà ở con sẽ nghĩ biện pháp, mẹ không cần lo lắng.” Người già đang nổi nóng, cùng bà tranh luận chỉ khiến sự tình càng làm càng căng, không bằng tự mình lui từng bước. Hơn nữa phụ nữ vốn là động vật không phân rõ phải trái, so với nói sự thật, không bằng ôn nhu dụ dỗ: “Hơn nữa, mẹ, mẹ cũng nghĩ nhiều quá, bất tự con cùng cô ấy còn chưa trao đổi đâu, mẹ sao lại nói đến chuyện sau này vậy, buồn lo vô cớ quá.”

Phụ nữ trung niên bỏ ra cánh tay con quần quít lấy mình, nóng nảy nhìn anh ta một cái, nói: “Tóm lại mẹ mặc kệ, mẹ phản đối con thích cô ấy, nếu các con muốn kết giao, mẹ cũng phản đối!” Nói xong nhấc chân liền đi lên lầu.

Kim Hạ thấy bà muốn lên lầu, trong lòng cả kinh, vội vàng ổn định hô hấp, rón ra rón rén chạy thoát trước, bên tai còn tiếng vọng câu kia: mẹ phản đối con thích cô ấy.

Chẳng lẽ, Trần Chi Thành, thật thích mình?

Nghiêng ngả lão đảo, cô trực giác bỏ chạy trở về phòng bệnh, bà nội thấy hai tay cô trống trơn, kinh ngạc nói: “Sao trở lại nhanh như vậy, hoa quả đâu?”

Kim Hạ thế này mới bình tĩnh, chính mình muốn ra ngoài mua hoa quả, xấu hổ cười cười, cô nói: “Cháu quên, bây giờ đi.” Xoay người liền đi ra ngoài lại, trên hành lang gặp Trần Chi Thành trở về, cô có chút bối rối nên tầm mắt xa cách, vừa rồi trong lúc vô tình nghe được đối thoại của bọn họ, làm cho trong đầu cô một mảnh hỗn loạn, nhưng thật ra Trần Chi Thành vẻ mặt ôn nhu cười: “Cậu muốn đi đâu?”

Kim Hạ nói năng có chút lộn xộn, một từ một từ nhảy ra ngoài: “Tôi, tôi đi, mua, hoa quả.”

“Mình đưa cậu đi.”

Kim Hạ kích động xua tay: “Không, không cần, mình từ đi.” Nói xong vội vàng búng vào đầu anh ta, bước nhanh rời đi.

Mua hoa quả xong, trên đường trở về, đầu óc cô vẫn hỗn loạn, bước chân dưới chân hơi ngừng lại, liền thuận tiện ngồi xuống ghế đá bên cạnh. Cô sợ hãi, sợ hãi nhìn thấy Trần Chi Thành, không biết nên dùng biểu cảm gì đối mặt với anh ta. Cô đã làm phức tạp, mẹ anh ta nói lời kia, tuy là sự thật, nhưng không thể tùy hứng không lo lắng.

Tuy bây giờ cô không thể xác nhận 100%, nhưng cô tin tưởng Trần Chi Thành, hẳn là thích cô, nếu không mẹ anh ta sẽ không nói như vậy. Cô nghĩ sao cô được may mắn này, có thể được người trong lòng thích, nhưng cô lại bất hạnh dữ dội, trong lúc đo hai người, ngay cả khả năng bắt đầu, cũng cực kỳ bé nhỏ.

Lúc chạng vạng, mặt trời chiếu ngã về tây, ánh nắng chiều sáng hồng xuyên qua tầng tầng bụi vàng như khói mù, khi vào mắt cô, lại có một loại bi ai dày đặc, như là mờ mịt trên chiến trường, không biết ai chết trận, chảy xuống sông máu khô cạn lạnh thấu.

Cũng không tươi đẹp đến mức nhìn thấy giết mình, nhưng rất nặng đến mức làm cho người ta hít thở không thông, hít thở không thông đến muốn khóc.

Cô bỗng nhiên nhớ đến không biết ai đã nói qua, thế giới vốn là một tòa cô nhi viện, chúng ta đều là cô nhi trong đó.

Cô độc, oanh oanh liệt liệt mà đứng.

Kỳ thật không phải không muốn dựa vào, chính là người thích hợp kia, sợ là chưa xuất hiện.

*

Trở lại phòng bệnh, Kim Hạ điều chỉnh lại tâm tình tốt, Trần Chi Thành giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, giống như lời nói kia của mẹ anh ta, đối với anh giống như là bị muỗi cắn một chút mà thôi.

Ông Kim Đầu nghe lời dặn của bác sĩ, ở bệnh viện qua đêm, Kim Hạ ở lại chăm sóc, trước lúc vào đây, cô tính đưa bà nội về, bà cụ già có tuổi, không chịu nổi một đêm thức trắng.

Trần Chi Thành cũng đứng lên, nói với Kim Hạ: “Mình đi với cậu.”

Kim Hạ nhẹ nhàng lắc đầu: “Đã trễ, cậu về đi.”

Trần Chi Thành nhún vai: “Mình là đàn ông, sợ trễ cái gì.”

Kim Hạ vẫn lắc đầu, vẫn không đối diện với anh ta: “Cậu đã theo mình thật lâu, chắc cũng mệt mỏi, sớm trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Trần Chi Thành như có chút suy nghĩ nhìn cô, rất lâu sau, cô vẫn không chịu được giương mắt nhìn anh ta.

Anh ta có trực giác, cô là đang cố ý bắt hòa với anh ta. Chỉ là anh ta không hiểu vì sao cô dựng lên loại biến hóa này, lúc trước rõ ràng tốt đẹp hoàn hảo, sau khi mua hoa quả trở về, cả người liền có vẻ có chút lãnh đạm.

Là anh ta làm sai, hay nói sai gì rồi sao?

Hơi xoay đầu, anh ta nhìn bà nội: “Bà nội, giờ đã trễ thế này, hai người các người một già một trẻ một mình trở về cháu lo lắng, không bằng cháu đưa các người, bà có chịu không?”

Bà nội nhìn mắt Kim Hạ, gật đầu đầu có.

Nghe vậy, Kim Hạ không thể tin thở dài mấy cái, cũng không từ chối nữa, cùng Trần Chi Thành mang bà nội bình an đưa về nhà.

Từ trong phòng đi ra, đi đến giao lộ đường Phân Xóa, cô thấy Trần Chi Thành vẫn đi với cô, dường như muốn chờ cô về bệnh viện. liền hỏi: “Nhà cậu ở đâu?”

Trần Chi Thành sững sốt, tự tay chỉ một hướng: “Bên kia.”

Kim Hạ nhẹ nhàng nở môi cười, tầm mắt dừng ở nút thắt trên cổ áo anh ta: “Hôm nay cảm ơn cậu, mình trở lại bệnh viện, đi bên này, cậu về trước đi.” Nói xong liền xoay người: “Mình trở vào bệnh viện với cậu, cậu một mình trực đêm, thân thể sẽ ăn không tiêu.”

Kim Hạ quan sát tay anh cầm lấy cổ tay cô, giống như có thể cảm nhận từ lòng bàn tay anh, không ngừng truyền đến ấm áp cuộn cuộn, cô rất dễ chịu.

Thật lâu sau, cô đẩy tay kia ra: “Không cần, tự mình không thành vấn đề.”

Trong lời nói của cô lộ ra kiên quyết, làm cho Trần Chi Thành sững sờ giữa đường lớn, không biết nên nói gì mới được cô đồng ý, để cho anh ta ở lại bên cạnh cô.

Cứ như vậy ngây người sững sốt, Kim Hạ đang muốn xoay người, đi được vài bước, anh ta đuổi theo đến, che trước người cô, trình trong kêu đầy đủ họ tên cô: “Kim Hạ.”

Hai chữ, nói năng có khí phách.

Kim Hạ rốt cục nâng mắt kên, chống lại hai tròng mắt của Trần Chi Thành, con người sáng long lanh kia, như được khảm ánh sao đêm mùa hạ ở bên trong. Trong nháy mắt, cô cảm thấy chính mình cũng bị hút vào.

Trần Chi Thành nhìn cô, mắt chứa thâm ý, hai tầm mắt giao nhau, dây dưa, dần dần, Kim Hạ như đọc được ý tứ của anh ta, ước chừng cũng đoán được anh ta xuống một câu muốn nói gì.

Cô trực giác, run run suy nghĩ muốn mở miệng ngăn cản, chỉ tiếc câu nói kia đã muốn nở rộ bên tai cô, có một loại tư thái ôn nhu dị thường: “Anh thích em, để anh ở cùng em, được không?”

Trong phút chốc, toàn bộ thế giới đều im lặng lắng xuống, trong trời đất trống trải, chỉ có tiếng vọng câu này: Anh thích em, để anh ở cùng em, được không?

Bỗng nhiên cô cảm thấy trong mắt có nước.

Thì ra chính tai mình nghe được người trong lòng thổ lộ với mình, thật sự lay động lòng người như thế.

Trước mắt Trần Chi Thành đang chờ đợi không yên, yết hầu của anh ta run run kịch liệt, từ ngữ đó trong bụng đã liễu lĩnh, trào lên bên miệng, gần như muốn thoát ra.

Nhưng, cô nhớ đến chạng vạng cô ngồi ở ven đường, trước mắt ráng chiều như máu. Khi đó cô, là lạnh lùng hà khắc, lý trí mà thông suốt.

Tư tâm nói đi, Trần Chi Thành lưng đeo không nổi cuộc sống một nhà các cô.

Cô có nhiều dục vọng lắm, ví dụ như muốn ba ba ở bệnh viện thật tốt, muốn cho anh đi thay thận, muốn mua căn hộ ở Bắc Kinh, để cho bà nội có thể rời khỏi nơi này an hưởng tuổi già...

Dục vọng nhiều như vậy, cô sợ anh không đủ sức, hơn nữa, cô cũng muốn phụ trách với người nhà anh, nguyện vọng của cha mẹ anh, vậy nên làm gì bây giờ.

Hướng chi, anh ta là người vì lý tưởng giành cánh, nếu muốn bay cao, sao có thể bị gông xiềng bởi tiền tài?

Cô thật sự không muốn, cũng không thể tưởng tượng, làm cho anh ta biến thành một người vì đồng tiền, mỗi ngày mệt mỏi, điều đó sẽ mài mòn anh ta một thân ánh sáng rực rỡ, sa đọa thành một người thường hai mắt chết lạng.

Bóng đêm rất tối, chặt đứt con đường đi thông vào lòng anh ta.

Không phải không ham mê thiêu thân lao đầu vào lửa, hoặc loại liều lĩnh xinh đẹp nhảy người khỏi vách núi đen, chẳng qua, mỗi người đều có vận mệnh của chính mình phải đeo trên lưng, cô không thể trốn tránh.

Vì thế trong không khí lạnh như băng, cô nghe thấy thanh âm chính mình: “Thật xin lỗi, mình có bạn trai.”

Trần Chi Thành ngoài ý muốn mở rộng ánh mắt, lúc trước anh ta nói bóng gió với bạn tốt của cô Lý Tuyết Mai, chứng thật cô cũng không có bạn trai, hơn nữa anh ta cũng có cảm giác cô có tình cảm tốt với mình, chẳng lẽ là chính mình tính toán sai?

Nhịn không được nói ra tâm ý của bản thân, không muốn tiếp tục đợi nữa, vì anh ta muốn chiếu cố cô, mà loại cảm giác này trong ngày hôm nay, so với trước đây bất luận ngày nào đều mãnh liệt hơn, chính là anh ta hoàn toàn không nghĩ đến, cô thể nhưng lại có bạn trai.

Mắt mắt thở dài, tim giống như bị đào một hố lớn, thật lâu sau anh ta mới nói: “Mình vẫn nên đưa cậu trở lại bệnh viện, cậu một cô gái nhỏ, đi buổi tối không an toàn.”

Kim Hạ lắc đầu: “Không có việc gì, mình ngồi xe ba bánh đi qua, không quá xa.” Dứt lời ngay tại ven đường gọi được một chiếc, Trần Chi Thành không tiếp tục kiên trì, ôn nhu nói: “Đi đường cẩn thận.”

Kim Hạ ngồi trên xe, vẫy tay với anh ta: “Cậu về đi.”

Quay sang, nước mắt sắp rơi xuống, cô liều mạng nắm chặt lòng bàn tay của mình, thẳng đến khi xuống xe, vọt vào trong thang lầu bệnh viện, mới ngấm ngầm chịu đựng khóc lên.

Cô hận chính mình quá mức kiềm chế, có thể sống tùy tính một chút, lại tùy hứng làm bậy một chút, có phải sẽ không thống khổ như vậy hay không. Nhưng, cô vĩnh viễn cũng không có cách nào biết được, nếu lúc ấy đáp ứng với Trần Chi Thành rồi, trong lúc đó bọn họ sẽ đi đến tình trạng gì, kết cục gì.

Di động đột nhiên vang lên, tiếng chuông quanh quẩn ở trong thang lầu, có vẻ chói tai bao nhiêu. Cô lau nước mắt, từ trong túi xách lấy điện thoại cầm tay ra, điện báo hiện lên rõ ràng hai chữ Lục Xuyên, lòng cô lập tức đập nhanh lên, hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, cô hoàn toàn quên tồn tại của Lục Xuyên, cũng quên xin phép anh cô bỏ lỡ chuyến xe lửa buổi chiều.

23. Chương 23

Chương 23

Ngón tay trượt trên màn hình, Kim Hạ tiếp điện thoại, đầu bên kia lập tức vang lên thanh âm nôn nóng của Lục Xuyên: “Sao em còn chưa về nhà? Có lên xe lửa tối nay hay không? Khoảng lúc nào thì đến? Tôi đi đón em.”

Theo Lâm Tịch đến nhà ăn cơm xong trở về, anh đoán Kim Hạ hẳn là đã trở về, không nghĩ đến đẩy cửa ra, trong phòng tối đen như mực, đợi cả nửa ngày cũng không thấy cô trở về, ngay cả gọi điện thoại thậm chí tin nhắn cũng không có, làm cho anh tức không có chỗ xả, lại lo lắng cô ở trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thật sự nhịn không được mới gọi điện thoại đến.

Kim Hạ nức nở hai cái, cực lực ổn định hô hấp, không muốn để anh phát hiện mình đang khóc: “Thật xin lỗi, tôi không có lên xe lửa, bởi vì có một chút việc, có thể tôi trễ một chút tôi mới trở lại được.”

Lục Xuyên nghe được cô nói chuyện mang theo giọng mũi dày đặc, như vừa mới khóc, tim thất lại một chút, thanh âm cũng mềm đi: “Em, đang khóc sao? Có chuyện gì vậy?”

Kim Hạ trầm mặc, do dự có nên nói cho Lục Xuyên chân tướng sự việc hay không. Nếu nói cho anh, anh sẽ giúp mình sao? Anh dựa vào cái gì mà giúp cô chứ? Anh và cô, nói trắng ra chỉ là giao dịch, làm sao có nhân tình gì. Cho dù anh có chút thích cô, cũng không nhất định sẽ giúp cô đến mức này, ngược lại chính

mình đối với anh xảy ra phản ứng phức tạp, loại chờ mong nguy hiểm này, nếu làm không tốt cuối cùng sẽ cắn nuốt chính mình.

Cô cảm thấy muốn gào thét vạn lần cứu cứu tôi, giống như lúc ấy cô bị ngã xuống đất, người trong lòng nhớ đến là anh, người muốn cầu cứu, cũng là anh. Nhưng âm thanh cô cầu cứu rất mỏng manh, giống như ánh nến đón gió, cô nói không nên lời, anh cũng nghe không được.

“Không có gì, trong nhà có chút việc nhỏ.” Cô nhẹ nhàng từ tốn nói, Lục Xuyên nghe vậy có chút buồn bực, cô không chịu nói rõ với anh, nói trắng ra chính là cô cảm thấy quan hệ của bọn họ không chiếm phần đầu, không nhất thiết phải nhiều lời với anh. Nếu đã như vậy, anh cũng không định nói nhiều, có vẻ chính mình là người quan tâm thái quá, người ta còn không cảm kích: “Vậy khi nào em trở về? Tôi nhớ rõ tôi chỉ đồng ý cho em rời đi 5 ngày.”

Kim Hạ tính nhẩm một chút, xem ra dù thế nào cũng phải ở lại đây 2 3 ngày, tính tính, bỗng nhiên nghĩ đến công tử nhỏ họ Triệu kia khi đi hung tợn liếc mắt một cái, lại có chút lo nghĩ. Chọc giận con rắn đầu đàn ở đây, không biết có bị trả đũa hay không, cô hy vọng buồn lo của mình chỉ là vô cớ: “Tôi còn phải nghỉ ngơi ở chỗ này 3 ngày, 3 ngày sau sẽ trở về.”

“Lâu như vậy? !”

Kim Hạ giống như có thể nhìn thấy, ở đầu bên kia, trên trán Lục Xuyên có khắc bốn chữ to lóng lánh tôi thật khó chịu, chạy nhanh bù thêm một câu cứu vớt: “Cũng không nhất định là ba ngày, tóm lại tôi sẽ nhanh chóng trở về gấp.”

Thế này bức bối của Lục Xuyên mới thuận chút, không tình nguyện ừ một tiếng, tiếp theo liền lâm vào trầm mặc. Anh không muốn cúp điện thoại, định tiếp tục cùng cô nhiều lời một lát, muốn nghe tiếng nói của cô, nhưng môi động lại động, cũng không biết nên tán gẫu cái gì. Loại chuyện nấu cháo điện thoại này, hình như người yêu mới có thể làm.

Trong lúc do dự, nghe được bên kia nói: “Đã trễ, anh đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm nữa, ngủ ngon.” Trong lúc nói, còn sót lại một chút khóc nức nở.

Lục Xuyên ừ, tiếp theo điện thoại đã bị chặt đứt. Anh cầm điện thoại trong tay ném lên sofa, kéo cửa ban công rồi đi ra ngoài, trên đầu cây phơi đồ còn mắc quần áo Kim Hạ, lúc cô đi quên lấy vào.

Châm điều thuốc, anh tựa vào lan can, nhìn thành phố trước mắt đèn đuốc sáng trưng như cũ, trong lòng có chút cô đơn. Anh không định thừa nhận, nhưng quả thật anh trông chờ cô trở về, cho dù buổi tối ở nhà Lâm Tịch ăn cơm, anh đều muốn ứng phó nhanh cho xong chuyện, anh phải về nhà.

Chỉ là anh không ngờ, gọi điện thoại qua, cô lại đang khóc. Lật lại trí nhớ của mình từ đầu đến cuối một lần, anh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng cô rơi nước mắt, ngay cả đỏ mắt cũng chưa từng gặp qua. Cô khóc lên, có bộ dáng gì? Lại là chuyện gì làm cho cô khổ sở?

Liều mạng hút điều thuốc, anh vứt đầu thừa còn lại của điều thuốc ra ngoài, đốm lửa màu đỏ nhanh chóng rơi xuống, rất nhanh bị chôn vùi trong bóng tối, anh nhớ đến lần đầu tiên thấy cô, trong ngõ nhỏ kia, trên mặt cô có biểu tình âm tình bất định.

Trên người cô mang theo bí ẩn, anh đã sinh ra hứng thú, rục rịch muốn đẩy ra cửa lớn đi thông vào thế giới của cô.

Nhưng mà, sau khi đẩy ra thì sao? Đây cũng không phải công viên dạo chơi, thanh toán vé vào cửa, đi vào tham quan một phen, sau đó có thể vỗ mông chạy lấy người.

Anh ần ần một loại trực giác, một khi tham quan cuộc sống của cô, cuộc đời của anh, có lẽ sẽ không khổng chế được cũng không nói trước được.

*

Ba người đều một đêm không ngủ.

Trước sáng sớm, Trần Chi Thành gọi điện thoại cho Kim Hạ, nói mình sẽ đi phỏng vấn, sẽ không đến bệnh viện cùng với cô, nhưng nếu có chuyện gì cần giúp, xin cô nhất định nói cho anh ta.

Kim Hạ đáp ứng rồi, cúp điện thoại, lại có chút hối hận với chuyện ngày hôm qua, ban đêm cũng như vậy những điều không cam lòng cùng tiếc nuối này lặp đi lặp lại quanh quẩn trong lòng cô.

Cô suy nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại, có lẽ cô sẽ không trả lời như vậy.

Chỉ tiếc, ván đã đóng thuyền.

Lúc sắp đến giữa trưa, di động lại vang lên, Kim Hạ nhìn người gọi đến, lại là Lục Xuyên. Cô trực giác anh gọi đến không có gì tốt, cho nên khi ở bên người phòng bệnh tiếp điện thoại, giọng nói của cô có chút mệt mỏi và thiếu kiên nhẫn: “Chuyện gì vậy?”

“Tôi ở nhà ga, qua đây đón tôi.”

“Hả?” Đầu óc Kim Hạ có chút như đang nằm mộng: “Anh ở nhà ga? Anh ở... Nhà ga nào?”

“Nhà em ở địa phương nhỏ như vậy, chẳng lẽ còn có thể có hai nhà ga?”

Kim Hạ cứng lại một chút: “Anh, anh sao lại muốn đến đây?”

“Tôi...” Lục Xuyên hiếm khi có chút ngại ngùng. Buổi sáng lái xe ra khỏi cửa, rõ ràng muốn đi làm, đã chạy đến cửa cơ quan, lại quay đầu một cái, chạy về phía nhà ga: “Tôi, đến giải quyết công việc.”

Cô ở bên cạnh anh, vẫn hầu hạ thật chu đáo, anh không thích ăn gừng, cô nấu cháo sẽ không bỏ vào, anh thích để đồ bữa bãi, cô luôn thay anh sắp xếp lại ngăn nắp, đặt ở chỗ thuận tay... Bởi vì cô vẫn luôn chu đáo, cho nên ngày hôm nay không có lên xe lửa, cũng không có xin phép anh, chuyện mới này có vẻ kỳ quái. Anh nghĩ nhất định là đã xảy ra chuyện lớn, mới có thể làm cho cô quên có chừng có mực, mới có thể làm cho cô khổ sở.

Giải quyết công việc? Kim Hạ hồ nghi nhíu mày, anh làm sao có thể đến loại địa phương này giải quyết công việc? Không có lý a. Hay nói, anh đặc biệt đến vì cô? Cũng không có lý luôn, cô chỉ sợ không có quan trọng như vậy.

Lục Xuyên thấy cô nửa ngày không có phản ứng, không kiên nhẫn hỏi: “Em rốt cuộc có đến đón tôi hay không?”

Kim Hạ lấy lại tinh thần, cố ý nói: “Anh đến giải quyết công việc, vì sao muốn tôi đến đón anh a?”

“Tôi...” Lục Xuyên bị ứ họng, lui từng bước: “Bằng không em nói cho tôi biết em ở đâu, tôi đi xe đến đó.”

Thử đến đây, Kim Hạ hiểu được không sai biệt lắm, anh đến đây không phải để giải quyết công việc, rõ ràng là đến tìm cô. Cô chỉ là không nghĩ đến, anh thế nhưng sẽ đến. Trầm mặc chốc lát, cô cũng không tính vạch trần anh: “Tôi có chút việc, đi không được, hẳn là sẽ có người đến đón tiếp anh đi.”

Lục Xuyên nghe xong, không khỏi có chút tức giận. Anh biết anh lấy cớ không cao siêu, cô thông minh như vậy, nhất định đoán được ý đồ thật sự anh đến đây. Nếu anh không xa ngàn dặm, đặc biệt đến quan tâm cô, cho dù cô không nói cảm ơn, thế nhưng nói cô có chút việc? Tiếp anh một chút sẽ chết sao?!

Giật giạt cổ áo, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho em hai lựa chọn, hoặc là em đến tiếp tôi, hoặc là tôi lục tung huyện này lên để tìm em, sao?”

Trong lòng Kim Hạ cả kinh, tính cách Lục Xuyên cô hiểu rõ, muốn cái gì nhất định phải có được, nếu không đi đón anh, cô thật khó tránh khỏi anh sẽ làm ra chuyện thiêu thân lao vào lửa gì. Khẽ thở dài, cô thỏa hiệp nói: “Anh ở ngay tại nhà ga không cần đi loạn, tôi lập tức qua đó.”

Tìm thấy Lục Xuyên đứng ở trước trạm, anh mặc áo bành tô màu xám nhung cừu, bên trong là áo lông cổ chữ V màu lam sẫm, cùng áo sơ mi màu trắng, tại nhà ga nhỏ nhỏ kia, anh dễ nhìn thấy như vậy, khí thế xung quanh không hợp nhau, làm cho Kim Hạ liếc mắt liền phát hiện ra anh.

Lục Xuyên cũng liếc mắt một cái liền nhìn thấu Kim Hạ, trong lòng mừng thầm, ngoài miệng lại lải nhải: “Em không phải nói lập tức sao, như thế nào nửa ngày mới đến vậy?”

Kim Hạ nghĩ, cô đã chạy đến rất nhanh được không, nhưng trên mặt vẫn cười: “Anh muốn đi đâu đây? Tôi có thể miễn phí chỉ đường cho anh.”

Đợi cô đi đến gần, thế này Lục Xuyên mới thấy, bên trái mặt cô ở chỗ xương gò má, có một khối máu tụ nhọt nhọt. Nhíu nhíu mày, anh tự tay kéo cô vào lòng mình, cẩn thận nhìn khối màu sắc chói mắt kia, nhíu mày: “Làm sao lại như vậy?”

Về mặt Kim Hạ hơi xa cách chút: “Không có việc gì, một chút vết thương nhỏ.” Tay chống lên ngực anh, muốn khoảng cách giữa hai người nói ra một chút, cánh tay anh lại úp trên lưng cô, làm cho cô không thể mấy may động đậy.

Lục Xuyên liền đem cô giam cầm ở trong lòng anh như vậy, không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào vết thương kia. Cho đến hôm nay anh mới nhìn ra, dưới nhũ hòa hời hợt kia của cô, lại cất giấu phẩm chất quật cường.

Không chịu nói của cô, đại biểu cho, cô không chịu ỷ lại vào anh, thế giới của cô là một vòng tròn, anh ở bên kia giới tuyến, bên ngoài.

Tay úp lên lưng cô dần thắt chặt, ánh mắt của anh cũng từ từ sắc bén lên: “Tôi đây đổi câu hỏi, vết thương này, là ai đánh?”

Kim Hạ rốt cục nâng mắt lên nhìn anh: “Đáp án câu hỏi này, rất quan trọng đối với anh sao?”

Lục Xuyên gắng từng chữ: “Thật, quan, trọng.”

Kim Hạ lại ngẩn người, cô không nghĩ đến, anh thế nhưng lại thoải mái thừa nhận, cái này biến thành cô ngược lại không biết nói gì mới tốt.

Lúc thấy anh ở trước trạm, cô chỉ biết, người đàn ông phong trần mệt mỏi này đến rồi, không phải vì lý do gì khác, cũng chỉ vì lo lắng cho cô.

Nhưng mà...

Cô thở dài thật dài: “Biết đáp án thì sao? Lấy bạo chế bạo?” Cho dù đánh ba người kia một chút, cũng không thể đổi lại cô và ba không bị đánh.

Ánh mắt Lục Xuyên như đi qua chìm trong băng: “Bằng không thì sao? Lên khóa giáo dục đạo đức?” Có thể động tay đánh một cô gái nhỏ, mặc kệ đối phương là ai, đều không bằng loại cận bã. Huống chi, anh chỉ nhìn vết thương kia, cũng đã phần nộ muốn giết người.

“Tôi không cần.” Kim Hạ cúi mặt xuống, nhẹ giọng nói. Cô thật sự không cần, cô không muốn trêu chọc thị phi gì nữa, thậm chí mang theo cả nhà, rời khỏi chỗ này.

Lục Xuyên nâng cằm cô lên: “Nhưng tôi để ý, em coi như là giúp tôi, nói cho tôi biết ai đánh, vì sao đánh em.”

24. Chương 24

Chương 24

Kim Hạ nhìn anh, vẫn trầm mặc, ánh mắt của Lục Xuyên và cô giằng co sau một lúc lâu, bại trận. Anh buông cánh tay nâng cằm cô, cái trán nhẹ nhàng chạm vào của cô, khẽ thở dài một cái: “Vì sao không chịu nói cho tôi biết? Chẳng lẽ em không tức giận, không muốn tôi giúp em mở miệng mắng họ sao?”

Kim Hạ chậm rãi lắc đầu, tay phủ lên trước ngực anh, thắt lưng vẫn bị anh giữ chặt: “Tôi không phải không tức giận, chỉ là càng lo lắng bảo thù sau này, bọn họ trả đũa người thân của tôi, vậy nên làm cái gì bây giờ.” Huống chi, người xưa có câu: rồng mạnh khó áp chế rắn đầu xỏ, Lục Xuyên mặc dù ở thủ đô có trọng lượng, nhưng đây là một thị trấn ở Sơn Tây, anh chưa chắc có biện pháp.

Lục Xuyên để ý cô nói bọn họ, xem ra bắt nạt cô là người ngoài, lại không chỉ một người. Nếu cô băn khoăn như vậy, chính mình nếu muốn khuyên cô nói ra tình hình thực tế, nhất định phải gia tăng lợi thế. Nhẹ nhàng cọ cọ cái trán cô, anh ôn nhu nói: “Tôi đã vì em xuất đầu, sẽ không lưu lại hậu họa cho em. Bất quá nếu em thật sự lo lắng, có thể mang theo người nhà đến Bắc Kinh sống, tôi có phòng trống.”

Kim Hạ ngoài ý muốn giương mắt, đầu hơi lui ra sau chút, chăm chăm nhìn thẳng Lục Xuyên, sau một lúc lâu nói không ra lời. Anh, nguyên ý cho cô nhà ở? Nếu thật có thể mang theo bà nội cùng ba ba rời khỏi địa phương quỷ quái này, cho dù phải dựa vào người đàn ông trước mặt này, cô cũng chỉ có thể đồng ý.

Sau khi trầm mặc thật lâu, cô do dự mở miệng, dùng một loại thanh âm nhỏ không thể nhỏ hơn hỏi: “Anh thật sự, ưon phòng để người nhà tôi ở?”

Lục Xuyên thấy giọng nói của cô có chút thả lỏng, mỉm cười, quả nhiên như anh dự đoán, nhà ở là uy hiếp của cô. Tối hôm qua ở thư phòng, tìm được vé xe lửa đi về cô mua lễ quốc khánh, khi anh nhìn đến nơi đến, anh liền biết được vì sao cô toàn nói tiền mua nhà ở.

Trước đây anh chỉ biết cô ở Sơn Tây, nhưng không nghĩ đến lại là một nơi thâm sơn cùng cốc, mà chuyện đáng sợ hơn, là địa phương của một hạng mục hóa chất, đó là do tỉnh khác chưa được phê chuẩn qua, bởi vì ô nhiễm quá mức nghiêm trọng, làm cho chất độc thấm vào lòng đất, nguồn nước bị ô nhiễm, hủy diệt không chỉ một thể hệ con người, mà là nhiều thể hệ, nhưng trần trở bởi lợi ích hạng mục mang lại, cuối cùng rồi xuống đất Sơn tây, lúc ấy quần chúng thị uy biểu tình quá, bắt đắ dĩ đều bị trấn áp, hạng mục cưỡng chế khởi công.

Cô cần tiền như vậy, làm muốn thoát khỏi vận mệnh của chính mình đi. Tự tay vuốt nhẹ hai má của cô, anh hơi gật đầu: “Đương nhiên, em nguyên ý ở bao lâu thì ở, miễn phí.”

Tầm mắt Kim Hạ từ hai mắt anh, chậm rãi lướt xuống đến lồng ngực anh, do dự có nên tin tưởng anh hay không, có muốn đánh cược một phen. Cho đến bây giờ, mỗi phân tiền cô kiếm được từ trong tay anh, đều xứng đáng công sức bỏ ra, nhưng chuyện mượn căn hộ này, vượt quá quan hệ bọn họ, là một loại quan tâm của anh, trong lòng cô có bao nhiêu sợ hãi, cái gọi là miệng mềm cắn người, tay ngắn bắt người.

Chỉ là, có thể mang người nhà đi khỏi nơi này, đối với cô mà nói, cảm dỗ thật sự quá lớn, đó là chuyện cô năm mơ cũng muốn, nghĩ đến đời này không có cơ hội thực hiện được, Hơn nữa, Lục Xuyên ở thủ đô có thể lực, nếu ba ba đến đó, nói không chừng phiền toái anh giật dây một cái, có thể vào bệnh viện rất tốt, khám bác sĩ rất tốt. Nghĩ như vậy, cô chậm rãi mở miệng, phun ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Lục Xuyên nghe vậy, khoe miệng cong lên, nở nụ cười, cô chắc chắn nhận giúp đỡ của anh, tỏ vẻ cô không hề kháng cự anh. Tầm mắt chạm đến vết thương trên mặt cô, biểu tình lại lập tức trở nên nghiêm túc: “Bây giờ em không có buồn phiền về sau, có thể nói cho tôi biết vết thương này là chuyện gì đã xảy ra.”

Kim Hạ khẽ gật đầu, đem đầu đuôi gốc ngọn sự việc nói cho anh, khi nói đến Trần Chi Thành, liền thay một từ người có lòng tốt. Lục Xuyên nghe được cô bị đánh ngã xuống đất, trong giọng nói có khẩn trương chính mình cũng chưa từng biết đến: “Bọn họ đá lên chỗ nào của em rồi?”

Kim Hạ lắc đầu: “Cũng không có gì, em đã bảo vệ bụng, tránh để nội tạng bị đá lên, bọn họ chỉ đá lên tay chân.”

Lục Xuyên liền kéo tay áo của cô lên, lộ ra cánh tay trắng nõn, chỗ ngày hôm qua sưng đỏ, cho đến hôm nay đã đổi sang màu xanh nhạt, tầm mắt anh dừng trên vết thương loang lổ, trong đôi mắt sâu thẳm nhấp nháy ánh sáng lạnh xanh biếc, giống như sói trong đêm tối: “Chuyện tiếp theo em không cần phải xem vào, giao cho tôi.”

Kim Hạ khẽ ừ một tiếng, lập tức nghĩ đến cái gì, có chút khó xử, nhưng nhút nhát rụt rè như trước mở miệng: “Tôi còn một việc, không biết, cũng có thể làm phiền đến anh?”

Cô biết, một khi nói ra những lời này, thì có nghĩa ở trong mắt cô, quan hệ của bọn họ trong lúc đó, từ giao dịch tiền nào của ấy, biến thành cô đơn phương lợi dụng anh. Anh trước giờ đối tốt với cô, có thể lý giải để gia tăng tình thú trên giường, nhưng bây giờ giúp của anh đối với cô, cô tổng cảm thấy hướng đến chính người cô, là tình cảm so với trước kia càng thêm thâm thúy.

Lợi dụng cảm tình như vậy, để đạt được lợi ích của chính mình cô có chút không đành lòng, nhưng lại có thể làm sao bây giờ đây?

Lục Xuyên đã có chút đắc ý cười thầm, cô nguyên ý chủ động mở miệng nhờ anh giúp đỡ, chứng minh cô đang dần dần ỷ lại anh. Làm cho cô thiếu nợ ân tình, chuyện này với anh mà nói, là chuyện tốt: “Nói đi.”

Kim Hạ cân nhắc từ ngữ một chút, mới chậm rãi mở miệng: “Ba tôi bị nhiễm trùng đường tiểu, mỗi ngày phải lọc thận, nếu chúng tôi chuyển đến Bắc Kinh, trước đó phải tìm một bệnh viện tốt mới được. Anh có thể giúp tôi an bài một chút hay không, tiền khám bệnh tôi tự mình trả.”

Lục Xuyên sững sốt nửa ngày mới phản ứng lại, trực giác tự tay kéo cô vào vòng ôm, cô thân mình nho nhỏ, mềm, anh lại cảm thấy giống như bế một mặt trời nhỏ trong ngực: “Ừ, trở về tôi sẽ giúp em an bài tốt, đến lúc đó em mang theo ba ba em trực tiếp đến bệnh viện là được.”

Kim Hạ ở trong lòng anh rầu rĩ dạ, không nói nữa.

Được một lúc lâu, Lục Xuyên mới buông cô ra, cúi đầu cắn khước một cô chút, ôn nhu nói: “Tốt lắm, về đi.”

Kim Hạ ngược mặt nhìn anh: “VẬY còn anh?”

Lục Xuyên cười khê: “Em là, đang lo lắng cho tôi sao?”

Kim Hạ hơi ngừng mắt: “Tôi sợ anh không tìm thấy đường.”

Lục Xuyên nâng tay xoa xoa đầu cô: “Tôi lớn như vậy rồi, chẳng lẽ chút năng lực tự lo liệu cũng không có? Được rồi, đừng ngơ ngác nữa, ba em còn ở bệnh viện chờ em.”

Kim Hạ nghe lời gật đầu: “VẬY tôi đi trước, nếu có chuyện gì, gọi điện thoại cho tôi.”

Lục Xuyên ừ, lưu luyến nhìn cô rời đi. Nhớ đến buổi sáng không khống chế được, lúc này anh cảm thấy may mắn, nếu không phải lúc đó đầu óc nóng lên, ngồi lên xe lửa đến nơi này, anh có lẽ căn bản không có cơ hội hiểu được cuộc sống của cô. Mà bây giờ, anh thăm nghĩ nhanh chóng mang cô về Bắc Kinh, thu vào dưới cánh chim của mình, bảo vệ thật tốt, không bị bất kỳ kẻ nào bắt nạt nữa.

*

Ông Kim Đầu sau hai ngày ở bệnh viện, bình an xuất viện. Lục Xuyên đưa địa chỉ nhà mới đến, Kim Hạ lừa bà nội và ba ba nói là nhà mình thuê, thuyết phục bọn họ chuyển đến Bắc Kinh. Người một nhà ở trong phòng đóng gói thu thập đồ đạc, làm đến khi thể ngất trời, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Kim Hạ một bụng hồ nghi chạy đến, lúc đầu cô nghĩ là Lục Xuyên, nhưng cẩn thận nghĩ cái, anh cũng không biết nhà cô, cùng không thể nguyện ý xuất hiện ở trước cửa nhà cô. Sau khi mở cửa ra, cô cứng người, đứng ở cửa là ba người đàn ông khôi ngô, người đứng đầu kia, không ngờ chính là kẻ ác kia, Triệu công tử sao?!

Tim Kim Hạ thoáng cái nhảy đến cổ họng, trực giác lui ra sau từng bước, chẳng lẽ Lục Xuyên tìm bọn họ gây phiền phức, bây giờ người ta tìm đến cửa trả thù? Cổ họng run run, hai tay cô tạo thành nắm đấm: “Các người đến đây làm gì?!”

Công tử nhỏ họ Triệu xông vào bày ra khuôn mặt nịnh nọt tươi cười: “Tôi, tôi đây thất lễ cố ý đến nhà cô tạ lỗi thôi.” Nói xong từ phía sau xách ra cái này cái nọ, giống như vật quý giơ lên trước mặt Kim Hạ: “Là tôi có mắt như mù, lần trước đã đắc tội nhiều, mong ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho chúng tôi.” Hai người đàn ông khác cũng mang đồ trên tay mình đưa đến trước mặt Kim Hạ, trên mặt đầy sấp, cười lấy lòng.

Đầu óc Kim Hạ bị tình thế trước mắt làm ơ hồ, nhưng xem tư thế của bọn họ, cũng không giống như muốn đến đánh nhau, làm cô thả lỏng chút. Tập trung nhìn vào đồ vật này, nhân sâm, tổ yến, lộc nhung,... Cô há miệng, nói không nên lời, này rốt cuộc sao lại thế này?

Ông Kim Đầu nghe thấy động tĩnh trước cửa, đi ra vừa thấy, cừ thật, lại là ba người ngày đó, không nói hai lời liền cầm ghế dài vọt qua, công tử nhỏ họ Triệu thấy thế, chớp mắt liền quỳ xuống: “Ông lớn con sai rồi, lần trước con uống rượu lái xe, đụng phải xe ngài, còn đã thương ngài, bây giờ con đến nhận lỗi với ngài.”

Ông Kim Đầu tư thế cứng người đứng lại, không hiểu gì cả nhìn chằm chằm ba người kia, công tử nhỏ họ Triệu vẫy tay với người ở phía sau: “Còn không nhanh mang lễ vật tặng ông đây xách vào?!!”

Hai người kia nhanh chóng mang lễ vật xách vào trong phòng, lại có quy củ lui ra cửa, công tử nhỏ họ Triệu đứng lên, từ trong lòng lấy ra bao giấy, vù cái nhét vào tay ông Kim Đầu, động tác nhanh đến khác thường: “Ông lớn, đây là một chút tâm ý nho nhỏ của tôi, ngài đừng ngại ít, tôi thực xin lỗi ngài, mong ngài đại nhân không chấp kể tiểu nhân, lúc này tha thứ cho chúng tôi.”

Ông Kim Đầu ngạc nhiên nhìn bọn họ: “Này, này sao lại thế này?” Rõ ràng lần trước còn người năm người sáu, bây giờ sao lại thấp kém như vậy, giống như cháu trai.

Công tử nhỏ họ Triệu liếc Kim Hạ một cái, cúi người trước ông Kim Đầu: “Ông lớn, sau khi tôi tỉnh rượu, nghĩ kỹ lại chuyện đã trải qua, nhận thức được tính nghiêm trọng trong sai lầm của mình, cho nên đặc biệt đến xin lỗi, ngài tha thứ cho tôi được không?”

Ông Kim Đầu thấy lời nói hần khẩn thiết, cũng làm được đến mức này, gật gật đầu. Công tử nhỏ họ Triệu lại nhìn về phía Kim Hạ, một bộ dáng tội nghiệp: “Chị, ngài cùng tha thứ cho tôi đi? Xin ngài trăm ngàn lần tha thứ cho tôi a.”

Hần vóc dáng 1m8 mấy, tuổi lớn hơn Kim Hạ không ít, một tiếng “chị” gọi Kim Hạ làm lòng tơ động đứng lên, cả người nổi da gà, nhanh chóng gật đầu: “Được rồi, các anh trở về đi.”

Công tử nhỏ họ Triệu cùng hai người hầu thấy thế mới cảm động rơi nước mắt vẫy tay tạm biệt, đóng cửa lại, ông Kim Đầu trăm mối không thể giải: “Ba người bọn họ, có bị trúng tà hay không a? Không có lý a”

Trong lòng Kim Hạ đã hiểu được có chuyện gì xảy ra, ngoài miệng nói cho qua: “Ba, ngài còn không biết sao, thấy Lý lần trước cứu chúng ta, là một phóng viên rất nổi tiếng ở kinh thành, con đều xem qua các bài viết của ông. Phỏng chừng ba người bọn họ sợ tai tiếng của mình bị đưa ra ngoài ánh sáng đó.”

Ông Kim Đầu giật mình: “Thảo nào, ba nói thái độ sao lại thay đổi sớm như vậy được. Lần sau gặp thầy Lý, chúng ta mời họ ăn bữa cơm.”

25. Chương 25

Chương 25

Lục Xuyên sắp xếp người nhà Kim Hạ ở một khu nhỏ ở Bắc Ngũ Hoàn, lúc đó mua là căn phòng đã được trang trí, vẫn chưa có người ở, tìm nhân viên dọn dẹp quét tước một chút là có thể xách giỏ vào ở. Phòng không lớn, 90m2, hai phòng ngủ, vừa vặn bà nội và ba ba cô mỗi người ở một phòng. Tại khu nhỏ kia anh còn có một căn hộ ở lầu một, cũng không trang trí, mua mấy tấm bàn mặt chược tự động đặt ở bên trong, xem như chỗ ăn chơi hưa nhàn, về sau ba cô có thể không cần mạo hiểm phiêu lưu đi đập xe ba gác, an toàn ở phòng mặt chược thu tiền trà nước là được.

Bệnh viện ba cô thì khám sắp xếp ở bệnh viện nơi Trầm Dục làm việc, trước đó hẹn một chuyên gia già dặn kinh nghiệm xem, kiểm tra bệnh tình của ba cô, khi bọn Kim Hạ đi qua, Trầm Dục còn đến đón riêng, dẫn 2 người ngựa quen đường cũ đi vào bệnh viện. Kim Hạ với chuyện này có chút được yêu quý mà kinh ngạc: “Thật ra anh không cần đến đón chúng tôi, chúng tôi cũng biết đường.”

Trầm Dục thần bí hề hề bám vào bên tai cô nói: “Nhiệm vụ Lục thiếu bàn giao qua, tôi sao dám qua loa làm cho xong?”

Ông Kim Đầu nhìn hai người thì thầm, nghĩ lắm quan hệ bọn họ không ít, đánh giá từ Trầm Dục đầu đến chân, lại từ chân đến đầu vài lần, thấy đối phương phẩm chất cũng không tệ lắm, lại làm ở bệnh viện lớn, trong lòng ông rất vui mừng, thành thật nói con gái gặp quý nhân.

Thừa lúc ông Kim Đầu xem bệnh, Trầm Dục thành linh nói với Kim Hạ: “Thì ra cô chịu ở cùng một chỗ với tiểu tử Lục Xuyên kia, là vì ba cô có bệnh.”

Kim Hạ ừ, không giải thích nhiều, Trầm Dục nháy mắt ra hiệu với cô, vui cười nói: “Cô cảm thấy Lục Xuyên thế nào?”

Kim Hạ hơi ngạc nhiên: “Cái gì thế nào?”

“Chính là ấn tượng của cô đối với hắn như thế nào a?”

Ấn tượng với Lục Xuyên sao? Kim Hạ thoáng suy nghĩ một lát: “Nói như thế nào đây, cảm giác đối với anh ấy không phải thật hiểu rõ. Nhưng anh ấy giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi rất biết ơn anh ấy.”

Trầm Dục vừa nghe, lập tức thấy không ổn, Lục Xuyên đối với cô dâu chỉ là giúp đỡ, quả thật là tốt xưa nay chưa thấy, nha đầu kia đối với anh ta thế nhưng chỉ là cảm tạ?! Thanh Thanh cổ họng, anh nói: “Cái thằng Lục Xuyên kia, cho đến bây giờ chưa từng tốt với phụ nữ khác như vậy, chẳng lẽ, cô đối với hắn một chút ý tứ cũng không có?”

Kim Hạ thần nhiên nói: “Bác sĩ Trầm, ngài suy nghĩ quá nhiều, quan hệ của tôi và Lục Xuyên, chắc chắn ngài cũng đoán được tám chín phần mười, tôi lại làm sao có thể đối với anh ấy có loại ý nghĩ không đúng nguyên tắc này.” Huống chi, trong lòng cô chứa Trần Chi Thành, làm sao chứa được Lục Xuyên.

“Kỳ thật cái thằng Lục Xuyên này, cũng không có xấu xa như trong tưởng tượng của cô đâu, hắn vẫn còn rất ngây thơ, lúc học đại học có một hồi thế sống thế chết yêu đương, từ đó về sau, tôi chưa thấy anh đối tốt với cô gái khác, như vậy tính xuống, cũng sắp 10 năm. Trong 10 năm này, cô là người đầu tiên.”

Kim Hạ kinh ngạc giương mắt, nhìn Trầm Dục, cô thật không ngờ, từ ngây thơ này, có ngày có thể nói về Lục Xuyên. Trầm Dục thấy cô sững sốt, lại nói tiếp: “Ai da thật ra không phải tôi muốn gây áp lực cho cô, chẳng qua tôi và Lục Xuyên từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tôi hiểu rõ hắn, thằng này là một đứa chính có tà có, nhưng bản tính cũng không có xấu, chỉ là đầu óc thỉnh thoảng muốn động kinh.

Kim Hạ nhìn chăm chú Trầm Dục một lúc lâu, nở nụ cười: “Lục Xuyên có anh em thay anh ấy suy nghĩ như anh, là may mắn của anh ta.”

Trầm Dục hắc hắc cười, giấy lát lại khăn trương đứng lên: “Hôm nay tôi nói với cô, cô trăm ngàn lần đừng nói cho Lục Xuyên, nếu không tôi đầu tiên mông sẽ được kêu đến cung chiều.”

Kim Hạ gật gù đầu: “Vâng, yên tâm, tôi sẽ không nói ra ngoài.”

Sau khi chờ ba về nhà, cô trở về Bán Đảo Thành Bang, Lục Xuyên còn chưa về, cô liền xắn tay áo mang tạp dề, chuẩn bị nấu cơm. Không nhớ rõ từ khi nào thì bắt đầu, nếu buổi tối anh không trở lại ăn cơm, sẽ gọi điện báo cho cô.

Đây là không, coi như là một loại săn sóc?

Cô lại nghĩ đến Trầm Dục nói qua, mười năm, anh không có cảm xúc thân thiết với phụ nữ khác sao? Lúc ấy cô gái là cho anh thế sống thế chết kia, là ai?”

Cô luôn có chút không thể tưởng tượng, trên khuôn mặt thông dong, dường như có thể nắm trong tay hết thấy, sẽ xuất hiện biểu tình thống khổ, tê tim liệt phổi linh tinh.

Vội nước chảy ào ào, một đôi tay lặng lẽ không tiếng động bò lên thắt lưng cô, tiếp theo bên tai vang lên thanh âm từ tính: “Suy nghĩ cái gì vậy? Nước tràn ra rồi kìa.”

Kim Hạ thế này mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng luống cuống tay chân khóa vội nước: “Không, không có gì.”

Cầm Lục Xuyên đặt trên vai cô, gắt gao ôm cô: “Ba em khám bệnh tốt chứ?”

“Vâng.” Kim Hạ rửa thau rau xanh, nhẹ giọng nói: “Ít nhiều có anh sắp xếp.”

Mặt Lục Xuyên vùi vào gáy cô, càng không ngừng hít, hôn, miệng thì thảo: “Chỉ cần em bù đắp là tốt rồi.”

Kim Hạ hơi từ chối chút: “Đừng quậy, ngứa, tôi còn đang rửa rau.”

Lục Xuyên cũng không đồng ý buông tha, xem giấy dựa của cô như cổ vũ, lại nhẹ nhàng liếm chỗ mẫn cảm của vành tai cô, Kim Hạ rụt cổ né tránh, lại trốn không thoát gông cùng hai tay anh: “Tôi rất ngứa, đừng làm loạn.”

Cánh tay Lục Xuyên cù thắt lưng cô: “Vậy em xin tôi, xin tôi tôi sẽ không làm loạn.”

Thắt lưng Kim Hạ đặc biệt mẫn cảm, chạm nhẹ vào chút sẽ ngứa, Lục Xuyên càng không ngừng cù cô, quấy nhiễu làm cô phải chạy trốn khắp nơi, vừa cười vừa thở gấp: “Tôi xin anh, cầu xin anh, đừng làm loạn nữa được chứ?”

Lục Xuyên căn bản không để ý đến, một cái nhanh như hổ đói vỗ môi nhấn cô ngã vào sofa, hai người liền một trên một dưới như vậy, 4 mắt giao nhau, đều thổ hồng hên.

Ban công kéo đẩy cửa nửa mở ra, gió nhẹ lay động mái tóc lộn xộn trên trán Lục Xuyên, tà dường một tia ánh chiều tà cuối cùng chiếu lên mặt anh, buộc vòng quanh góc cạnh hình dáng rõ ràng, nửa khuôn mặt anh tắm ánh sáng màu đồng thau, như bức tranh thời kỳ văn hóa phục hưng, Kim Hạ nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, cảm thấy không khí giữa hai người trong lúc đó trở nên quý dị, tầm mắt Lục Xuyên dừng ở bộ ngực phập phồng của cô, màu mắt càng dần dần sẫm hơn.

Ánh mắt giống như dã thú nguy hiểm kia, Kim Hạ đã quen thuộc nhưng, khó khăn nuốt nuốt nước miếng, cô thật cẩn thận nói: “Cái kia, tôi còn phải nấu cơm.”

Tầm mắt Lục Xuyên có loại lửa rừng cháy lan đồng cỏ cực nóng: “Ừ, để cho tôi ăn món khai vị trước rồi nói sau.”

Kim Hạ chỉ chỉ ban công, ấp áp ứng ứng: “Nhưng mà, nhưng mà bây giờ còn là ban ngày.”

Ngực Lục Xuyên truyền ra âm thanh thở dần ồ ồ: “Lập tức sẽ tối.”

Kim Hạ theo bản năng che kỹ ngực, dục vọng tràn ngập trong mắt anh làm cô có chút sợ hãi: “Nhưng, nhưng làm ở đây, tôi sẽ lạnh.”

Lục Xuyên đưa tay vuốt tóc dài cô, thong thả nói: “Như vậy sẽ không lạnh.”

“Nhưng mà...”

“Tôi muốn em.” Cô còn chưa nói xong, đã bị Lục Xuyên đánh gãy: “Em có biết tôi chờ bao lâu không?” Anh căn bản có thể tìm phụ nữ khác giải quyết dục vọng sinh lý, nhưng không biết vì sao, anh chính là không muốn, lúc không có cô, anh tình nguyện tích tụ loại dục vọng này đối với cô, thẳng đến khi cô trở về. Bây giờ bọn họ cái gì cũng chưa làm, thân dưới của anh đã nóng cứng như bàn ủi.

Kim Hạ cảm giác dưới thân bị vật cứng đâm, trong lòng biết chính mình trốn không thoát, thử hỏi cô sao có thể chạy thoát chứ?”

Lục Xuyên蹭 vào trán cô, ôn nhu: “Bảo bối, anh muốn.”

Trong giọng nói kia, mang theo chút đùa nhỏ muốn ăn đường mềm dẻo, giống như trưng câu ý kiến của cô, Kim Hạ do dự một lát, vẫn gật gật đầu.

Lục Xuyên lấy được giấy thông hành, nhưng thật ra không vội không nóng, nhắm nháp món ngon chờ mong đã lâu, cũng không thể giống Trư Bát Giới ăn ngấu nghiến không biết thưởng thức như vậy, một ngụm liền xong rồi, ngay cả mùi vị cũng chưa nếm.

Cẩn nhẹ môi cô, anh hỏi: “Mấy ngày em không có ở nhà, có nhớ tôi hay không?”

Kim Hạ nở nụ cười: “Có.”

“Kẻ lừa đảo.” Lục Xuyên cắn môi cô chút, tăng thêm một chút lực: “Em chắc chắn không có nhớ đến tôi, em xuống xe lửa, đều đã quên gọi điện cho tôi.”

Bị anh đâm vào giữa tình hình thực tế, Kim Hạ cũng không cố biện hộ: “Tôi đó không là vì không có việc gì”

Lục Xuyên ở môi cô trần trở: “Lần sau lại có chuyện, nhất định phải nói cho tôi biết, đừng một mình gánh.”

Kim Hạ dừng một chút, rầu rĩ đáp lại: “Vâng.”

Lục Xuyên dần dần làm sâu sắc nụ hôn này, mút, liếm, cắn, đến khi dừng lại, Kim Hạ vừa hồng lại sưng. Anh yêu thương nhẹ vỗ về hai má cô, màu hồng phấn đỏ ửng kia, đôi môi ửng lên sáng bóng óng ánh trong suốt, lúc này đều thành thuốc kích dục tốt nhất.

Khi đưa tay mở nút thắt trước ngực kia, anh lại có chút khẩn trương hiếm thấy, giống như có gì đó không giống, nhưng anh lại không thể nói cụ thể làm sao không giống. Kim Hạ nhìn anh cởi áo ngoài của cô đang mặc một chút một chút, chỉ còn lại nội y trong người, mảng da thịt lớn lộ ra trong không khí, cô có chút ngượng ngùng rũ mắt xuống.

Sau khi cởi hết quần áo của chính mình, Lục Xuyên liền đè lên người cô, hai tay cùng đầu lưỡi chạy bốn phía ở các nơi trên thân thể cô, đốt lửa, anh biết nơi nào cảm trên thân thể cô, rất nhanh liền trêu chọc cô có chút mê loạn, hai chân theo bản năng cựa xát anh. Anh nhìn khối thân thể trắng tuyết thướt tha mềm mại dưới thân, bỗng nhiên có loại ý nghĩ trong đầu, bộ dáng cô mang theo chút mê ly cùng dụ hoặc, tuyệt không thể bị người đàn ông thứ hai nhìn thấy: “Bảo bối, về sau em cứ theo anh, không cho phép có người đàn ông khác, biết không?”

Kim Hạ lúc này suy xét rõ ràng năng lực không đủ, liền gật gật đầu có lẽ, Lục Xuyên thuận tay cởi quần áo che đậy thân thể cuối cùng, vùi dài hôn lên hai luồng cao ngất kia, Kim Hạ vô ý thức rên rỉ ra tiếng, thanh âm mất hồn mòn xương kia kích thích Lục Xuyên một người chân khí không ổn, thiếu chút nữa liền cầm giữ không được.

Thân thể được khai phá không hề trúc trắc, dễ dàng động tình, không bao lâu Kim Hạ cũng đã trơn ướt đủ, Lục Xuyên cười cắn nhẹ vào khoe miệng cô: “Nhanh vậy liền ướt, kỳ thật em vẫn muốn anh.”

Kim Hạ giận dữ liếc mắt anh một cái, không có sắc mặt gì, lại không nói tiếp, Lục Xuyên tách hai chân cô ra, chậm rãi chen vào, Kim Hạ vịn vào cánh tay anh, lòng bàn tay chạm vào đường cong cơ bắp, sôi sục mạnh mẽ. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến, đoạn quan hệ này có thể lâu dài.

Lục Xuyên ép buộc cô thật lâu, giống dã thú đỏ mắt đói khát, sau đó mềm xuống trong thân thể cô, sống chết không muốn ra, Kim Hạ thấy tư thế không biết thỏa mãn kia của anh, biết anh còn muốn tiếp tục, rất nhanh cầu xin tha thứ: “Không làm nữa được không?”

Lục Xuyên quán quít nửa buổi, mới cố gục đầu: “Vây đợi đến buổi sáng ngày mai làm.”

“...” Kim Hạ nhụt chí, vội vàng chui ra từ dưới thân anh mặc quần áo, có thể tha một phút thì một phút. Lục Xuyên cũng đứng lên, sau khi mặc xong quần áo, theo cô vào phòng bếp nấu cơm.

Kim Hạ vẫn nhớ rõ mang theo dưa muối anh thích ăn, trên bàn cơm, Lục Xuyên gấp miếng dưa muối vào trong bát, trừng cô liếc mắt một cái, không hề giận nói: “Kể lừa đảo.”

Kim Hạ ngạc nhiên không hiểu gì nhìn hắn, Lục Xuyên ăn một ngụm rau ngâm trộn lẫn cơm, còn nói: “Kể đại lừa đảo.”

Kim Hạ sợ hãi: “Tôi lừa anh cái gì?”

Lục Xuyên lạnh lùng từ từ giương mắt: “Lần đầu tiên tôi ăn dưa muối này hỏi qua em, thân thể cha mẹ em có khỏe không, em nói thế nào?”

Kim Hạ xấu hổ: “Tôi, tôi không nhớ rõ.”

Lục Xuyên hừ một tiếng: “Em nói đều rất khỏe mạnh.” Kết quả cô không mẹ, ba còn bị bệnh nặng.

Kim Hạ cười gượng hai tiếng: “Tôi, tôi không phải cố ý lừa gạt anh, chỉ là cảm thấy không có gì hay để nói rõ, cho nên liền có lệ cho qua.”

“Nếu em sớm nói cho tôi biết, không phải tôi có thể giúp em sớm hơn.”

Kim Hạ xối bát cơm, trầm mặt chốc lát, mới nói: “Tôi không muốn đi giành được cảm thông của anh.” Quan hệ của bọn họ trong lúc đó, vẫn còn chút thuần túy, đơn giản chút tốt. Huống hồ người cùng người khác biệt lớn, ngày bé cô có người bạn, mỗi ngón đều có hoa tay cái miệng nhỏ nhắn muốn khóc tìm mẹ, cổ tay cô bị chấu nóng làm bỏng, hư một lớp da, cũng suy sụp rơi rất nhiều nước mắt. Cái gọi là tính cách quyết định vận mệnh, đại để chính là như thế, đau đớn của cô, không thích lấy ra khoe, không thích cho là lợi thế đánh cờ.

Lục Xuyên nhìn cô một lát, cũng biết cô thật ra là người kiên cường, chuyện lớn không thích giả vờ yếu ớt, liền thở dài. Cũng vì thế, tóm lại bây giờ anh đã biết, có thể giúp liền giúp nhiều chút, nghĩ đến đây, anh nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, lần trước tôi nói giúp em tìm việc, bây giờ đã có rồi. Qua hai ngày nữa em đến Nhân Hằng phỏng vấn.”

Nhân Hằng? Kim Hạ kinh ngạc giương mắt, chính là Nhân Hằng kia? Hướng Nam Nhân Hằng?

Lục Xuyên thấy cô thất thần, lại nói thêm một câu: “Phỏng vấn chỉ lướt qua, đừng căng thẳng.”

26. Chương 26

Chương 26

Kim Hạ lại thật không ngờ, Lục Xuyên sẽ sắp xếp cho cô vào Nhân Hằng chiếm nửa thế giới bất động sản. Đối với cô mà nói, đây là chuyện không thể tốt hơn, đến tận bây giờ sự nghiệp của cô, cuối cùng có một khoảng trời rộng lớn, rốt cuộc sau này có thể đứng độc lập không bị phụ thuộc.

Nhưng vui sướng bao nhiêu, cô sầu lo bấy nhiêu. Ở ngoài mặt, nhờ Lục Xuyên giúp đỡ, tình trạng cuộc sống của cô so với lúc trước, có bước nhảy vọt, nhưng nghĩ kỹ, căn hộ Lục Xuyên cho cô mượn kia, chung quy cũng không phải đứng tên của cô, Nhân Hằng đồng ý tuyển cô vào làm, cũng là xem mặt mũi Lục Xuyên, nói trắng ra, chính cô đang ký sinh trên người Lục Xuyên, nếu có ngày cô bị thất sủng, anh trở mặt, chính cô sẽ từ thiên đường rơi vào địa ngục, mà hết thấy, đều là ở một suy nghĩ của anh.

Nhưng trước mắt không có biện pháp tốt, cũng chỉ có thể đi bước nào, tính bước ấy.

Ngày tiếp theo nhận được điện thoại thông báo phỏng vấn của Nhân Hằng, đối phương nói rõ cho cô biết thời gian địa điểm cùng tài liệu cần mang theo, cuối cùng còn đặc biệt nhắc nhở cô, cuối buổi phỏng vấn, đợi 3', cô và chủ tịch Hướng Nam phỏng vấn 1 chọi 1.

Kim Hạ thấy có chút kỳ quái, theo lý thuyết không cần Hướng Nam tự mình ra mặt mới đúng, nhưng cô đoán không ra huyền cơ đằng sau chuyện này, chỉ có thể kiên trì đi, dù sao binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, cô cũng không có gì phải sợ.

Nhân Hằng sắp xếp cho cô chức vị trợ lý cho kỹ sư có tay nghề cao, nói vậy trước đó Lục Xuyên có giới thiệu bối cảnh của cô cho bọn họ, cho nên cố ý an bài cho cô ở bên cạnh kỹ sư học tập. Lúc phỏng vấn, giám khảo cũng không có cố ý làm khó dễ, đều hỏi vấn đề cơ bản, chính bản thân cô đang thi lấy bằng kỹ sư xây dựng, cho nên ứng đối cũng rất lưu loát. Lúc gần kết thúc, người phỏng vấn thu thập tài liệu, lui ra ngoài, còn lại một mình chờ ở phòng họp.

Rất nhanh ở cửa liền truyền đến tiếng bước chân, không nhanh không chậm, Kim Hạ ngồi thẳng người, khẩn trương đến mức lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi, dưới chân giẫm lên tấm thảm len dày 1cm, giống chìm trong len, làm cho đầu óc có chút choáng váng. Nói thật ra, ở trong mắt cô, Hướng Nam không thuộc phạm trù người thường, tuy rằng cô bất chính mình tận lực ổn định, đối phương cũng chỉ là một người, không phải thần, nhưng theo bản năng, cô vẫn phi thường không yên, sợ chính mình múa rìu qua mắt thợ, bại lộ chuyện gì, sẽ không lấy được công việc này.

Một người đàn ông đẩy cửa vào, Kim Hạ, liếc mắt nhìn một cái, liền lập tức đứng lên, cung kính cúi đầu trước anh ta: “Chủ tịch Hướng.”

Hướng Nam đi đến trước bàn hội nghị ngồi xuống, hơi gật đầu nhẹ: “Mời ngồi.”

Kim Hạ thể mới dám ngồi, hai người ở vị trí đối diện, cô vụng trộm liếc mắt đánh giá anh ta một cái, bộ dáng nhã nhặn, lộ ra phong độ của người tri thức cực nòng, nhưng vì sao nhìn thế nào cũng không thấy giống thương nhân.

Hướng Nam đánh giá cô gái trước mặt, âu phục nhỏ màu trắng tóc đuôi ngựa, vẻ mặt mộc mạc, đơn giản lưu loát.

Anh ta cố ý nói trước cô cũng sẽ tham gia phỏng vấn, chính là muốn nhìn một chút cô sẽ giả dạng như thế nào, bây giờ xem ra, bước đầu có thể kết luận, cô không phải người đề xuất chuyện này.

“Tự giới thiệu đơn giản một chút, tôi là chủ tịch Nhân Hằng Hướng Nam, Hướng trong phương hướng, Nam trong Bắc Nam.”

Kim Hạ ngồi nghiêm chỉnh: “Chủ tịch Hướng xin chào, tôi là Kim Hạ, Kim trong kim niên(năm nay), Hạ trong mùa hạ.”

Hướng Nam ôn hòa cười: “Nói vậy cục trưởng Lục cũng nói qua cho cô, phỏng vấn chỉ là lướt qua, cho nên cô không cần quá căng thẳng.”

Trong mắt Hướng Nam hiện lên một tia ngoài ý muốn, cô tuổi không lớn, khả năng hiểu ý ngầm thật ra lại không kém: “Nghe nói cô đang thi lấy bằng kỹ sư xây dựng?”

Kim Hạ gật đầu: “Vâng, đã đậu ba môn, còn thiếu môn cuối cùng.”

“Vì sao muốn thi này? Chuyên khoa của cô là toán học, này không đúng ngành.”

“Bởi vì kỹ sư có tiền đồ, học giỏi có thể nuôi gia đình sống qua ngày.”

Hướng Nam thấy một cô gái nhỏ 20 tuổi nói nuôi gia đình sống qua ngày như vậy có chút buồn cười, liền buông xuống sơ yếu lý lịch trong tay, không tính lại hỏi chuyện liên quan đến công việc. Im lặng một lát, anh ta đột nhiên hỏi: “Cục trưởng Lục có đưa túi Prada cho cô hay không?”

Kim Hạ mở miệng giương mắt, sau khi ngáy người một lúc lâu mới trả lời: “Vâng, anh ấy tặng một túi xách màu xám cùng một xấp tiền. Nhưng, chủ tịch Hướng, ngài làm sao có thể hỏi cái này?”

Thì ra lúc ấy Lục Xuyên tự mình chọn túi cho cô, là tặng cho cô, xem ra đối với cô lại là tình trường khó có được. Nếu Lục Xuyên thích, vậy chính cô tự nhiên nên để mặt mũi nhận lấy, chẳng qua...

Anh ta hơi cười rộ lên: “Kỳ thật sở dĩ phỏng vấn hôm nay tôi đến, là muốn nhắc nhở cô một việc nhỏ, người ta nói làm tốt thừa lương, xác thực như thế. Tôi ở đây, có thể nuôi người rảnh rỗi, nhưng không nuôi người gây chuyện, cô nghe hiểu chưa?”

Ngụ ý, chính là đừng ỷ phía sau mình có người chống lưng, ở trong công ty chọc phiền toái. Kim Hạ gật đầu: “Đúng vậy chủ tịch Hướng, tôi hiểu được.”

Hướng Nam không nói gì nữa, nhìn cô lâm vào trầm mặc. Kỳ thật hôm nay anh ta đến, nguyên nhân chủ yếu, là vì cô gái trước mắt này, có liên quan gián tiếp đến Lâm Tịch, cho nên anh ta mới bắt đầu nảy sinh ý niệm trong đầu.

Nghe nói Lục Xuyên và Lâm Tịch đã đi gặp mặt hai bên gia đình, bắt đầu chuẩn bị cho hôn sự. Nếu Lục Xuyên không có cảm tình với Lâm Tịch, vậy cuộc hôn nhân này đối với Lâm Tịch mà nói, tình là cái gì? Huống cho, Lục Xuyên rõ ràng có tình cảm với cô gái tên Kim Hạ này, sau khi kết hôn cũng không nhất thiết sẽ chặt đứt quan hệ với cô, vậy đối với Lâm Tịch mà nói, rất không công bằng.

Kim Hạ thấy Hướng Nam nhìn chằm chằm cô, cũng không có nói gì, tim chấn động rất mạnh, nhưng anh ta không mở miệng, cô lại không giỏi trao đổi nói gì tùy tiện, đành phải tiếp tục ngồi ngay ngắn, tầm mắt không dám để trên người anh ta, xoay tới xoay lui, cuối cùng vẫn dừng ở trên bàn hội nghị.

Hướng Nam thấy tầm mắt của cô có chút không biết làm sao, thế mới ý thức được chính mình trầm mặc thật lâu. Phất phất tay, anh ta nhẹ giọng nói: “Tốt lắm, đi ra ngoài đi, phòng nhân sự sẽ thông báo cho cô.”

Nghe anh ta nói như vậy, Kim Hạ mới nhẹ nhàng thở ra, rất nhanh đứng lên, sửa sang lại âu phục nhỏ: “Vâng chủ tịch Hướng, tôi đi trước.”

Hướng Nam gật gật đầu, một phút cửa phòng họp đóng lại một lần nữa, anh ta nghe thấy mình thở dài thật dài, trong lòng vô cùng nôn nóng, về phần vì sao nôn nóng, anh ta không rõ, vì sao cứ nghĩ đến Lâm Tịch, anh ta cũng không rõ.

Anh ta chỉ biết là, đầu óc lâu nay quen trong sạch, rất ít khi hỗn loạn giống như bây giờ.

*

Thông báo nhận chức rất nhanh phát đến hòm thư của cô, tiền lương gấp đôi, chứng minh thành ý của Hướng Nam với Lục Xuyên. Hôn đó Kim Hạ gửi đơn từ chức cho Vương Minh Lăng, công ty nhỏ không có thủ tục phiền phức, rất nhanh sắp xếp ổn thỏa.

Công ty mới làm việc ở địa chỉ tòa nhà thương mại CBD giữa trung tâm, trong một tòa nhà chọc trời. Kỹ sư tay nghề cao ở Nhân Hằng có hạn, Kim Hạ cũng là một trong số đó, xem như trợ lý của trợ lý, tương

đương chân tập vụ, dù sao cô không có kinh nghiệm công tác trong ngành, có thể có đãi ngộ như thế, muốn cầu cũng không được.

Kim Hạ biết rõ cơ hội này không dễ có, không dám có nửa điểm chậm trễ, hơn nữa vừa vào phải biểu hiện thật tốt, cho nên luôn đi về trễ hơn so với người khác. Với chuyện này Lục Xuyên thấy rất khinh thường, tuy rằng trong lòng hiểu được, nhưng ngoài miệng luôn không thuận theo không buông tha, cuối cùng cuốn cô lên giường, liên tục bám theo cô ăn vạ đến tận bữa mình.

Cuối tuần nghỉ ngơi, Kim Hạ thuyết phục được Lục Xuyên cho cô đến thăm ba ba, thuận tiện theo ông đến bệnh viện lọc thận, Lục Xuyên không tình nguyện, nhưng vẫn đồng ý, ai bao anh không muốn xuất hiện trước mặt người nhà cô, giải thích trên lập trường chính mình thực phiền toái.

Dựa vào quan hệ của Lục Xuyên và Trần Dục, ba ba Kim Hạ đang làm việc ở khoa thẩm tích, cô đỡ ba ba xuống lầu, lại ngoài ý muốn gặp một người ở sảnh lớn, cô tập trung nhìn vào, tuy rằng người đó mặc y phục hằng ngày, nhưng hình dáng cùng thân hình này, quả thật là Hướng Nam.

Bình thường ở công ty không có cơ hội thấy anh ta, không nghĩ đến có thể chạm mặt ở bệnh viện. Anh ta đứng trong đại sảnh cầu xin, cúi đầu nhìn di động trong tay mình. Kim hạ do dự rất cuộc có nên chào hỏi anh ta không, anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người vừa vặn va chạm, hai bên đều sững sờ.

Kim Hạ phản ứng đầu tiên, kêu một tiếng: “Hướng tổng.”

Hướng Nam cất di động, mỉm cười: “Xin chào.” Tầm mắt rơi xuống trên người cụ già cô nâng đỡ, có chút nghi hoặc: “Vị này là?”

Kim Hạ giới thiệu: “Đây là ba tôi.” Sau đó nói với ông Kim Đầu: “Ba, đây là lãnh đạo công ty con, Hướng tổng.”

Ông Kim Đầu cùng Hướng Nam đều nói tiếng xin chào, tiếp theo ông hỏi: “Lãnh đạo, con gái tôi ở cơ quan có làm tốt công việc hay không, không có gây phiền phức cho cậu chứ?”

Kim hạ kéo kéo tay áo ông, thấp giọng: “Ba, ba cho đây là cấp trên trực tiếp của con sao, so với con đều lớn hơn nhiều, sao có thể tùy tiện gây phiền toái cho người ta.”

Nhưng thật ra Hướng Nam không ngại, cười cười: “Không có, cô biểu hiện tốt lắm, rất chăm chỉ. Nhưng, chú có chỗ nào không thoải mái sao, sao lại vào bệnh viện?”

Ông Kim Đầu vui tươi hơn hớn xoa tay: “Không có gì, tôi đến lọc thận, bệnh cũ. Cậu thì sao?”

“Tôi theo giúp tôi...” Nói đến đây, Hướng Nam dừng một chút, đắn đo chút mới nói ra lời: “Ba ba bạn gái đi xem bệnh.”

Kim Hạ sững sờ, cô đây xem như trực tiếp bắt được tin bất quá sao? Đế Vương thứ năm nổi tiếng được ca tụng là viên kim cương có bạn gái?! Trong lúc đang kinh ngạc, chỉ thấy một cô gái kéo một cụ già từ hành lang bên kia đến đây, kêu: “Hướng Nam, ba em có thể đi toilet rồi, có thể đi rồi.”

Hướng Nam nói gặp lại với bọn Kim Hạ, liền xoay người đi đến chỗ hai người kia. Kim Hạ nhìn chăm chú cô gái cùng ông cụ kia chốc lát, có loại thương cảm không nói nên lời. Cô chung quy lên nghĩ, nhân vật như Hướng Nam, có thể theo bên người anh ta, nhất định cũng là người 3 đầu 6 tay, không nghĩ lại là cô gái bình thường như vậy.

Cô ấy cũng không phải không xinh đẹp, chẳng qua đẹp đến quá mức mỏng manh, rất không kinh tâm động phách, hơn nữa nhìn cũng không trẻ, theo tiêu chuẩn mà nói, cũng không có nhiều lực tranh giành. Nghĩ đến đây, Kim Hạ cảm thấy cô gái kia nhất định có tính cách tốt lắm, cho nên mới hấp dẫn người đàn ông như Hướng Nam.

Ở trước cửa thang máy, Hướng Nam quay đầu liếc mắt Kim Hạ một cái, nếu có chút suy nghĩ. Sau lưng mỗi người đều có chút chuyện xưa, có lẽ sinh ra thành kiến trước khi mình trở thành ông chủ bất động sản.

27. Chương 27

Chương 27

Trong công ty, bất quá về Hướng Nam rất nhiều, Kim Hạ xem như mở mắt. Tin vừa hè trong phòng giải lao, thì phụ nữ muốn theo đuổi anh dạng gì đều có, nhất là còn có nhiều ngôi sao nữ, sau đó là người chủ trì, phóng viên truyền thông, diễn viên múa...

Phần đông phụ nữ truy đuổi một người đàn ông, đây không phải cạnh tranh, mà là chiến tranh.

Mà về tin tức Hướng Nam đã có bạn gái, Kim Hạ thủy chung kín miệng như bưng. Cảm tình là chuyện của người khác, đương sự cũng chưa ra mặt làm sáng tỏ, cô tất nhiên sẽ không ngốc tin chuyện này là thật.

Đứng ở độ cao có thể quan sát hơn phân nửa thủ đô, trước cửa sổ sát đất, Hướng Nam nhìn chăm chăm tấm thiệp mời màu vàng trong tay kia, chữ viết xinh đẹp trên mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, giờ phút này lại giống như kim chọc vào hai mắt anh đau đớn. Anh chưa bao giờ biết, khi thấy tên cô, cùng tên người đàn ông khác cùng nhau khắc trên thiệp cưới, giống như có ai bóp chặt cổ họng anh hít thở không thông.

Lục Xuyên, Lâm Tịch, chuẩn bị đám cưới, kính mời đến chung vui.

Ngoài cửa sổ bông tuyết lớn bay như lông ngỗng, bắt đầu trần đầu mùa đông. Anh thả thiệp mời lên mặt bàn, chuyển điện thoại cho thư ký: “Hẹn trước buổi tối hủy bỏ toàn bộ cho tôi.” Anh muốn yên tĩnh một mình một chút.

Lúc sắp tan ca, Kim Hạ nhận được một bó hồng, trên tấm thiệp viết một câu đơn giản: chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Không có kí tên.

Địa chỉ công ty mới của cô, chỉ nói cho bạn tốt Tôn Tuyết Mai, nhưng quà sinh nhật cô ấy gửi, buổi sáng cô đã nhận được, vậy hoa này là ai gửi?

Càng nghĩ, cô cảm thấy người có khả năng tặng hoa nhất, hẳn là Lục Xuyên, dù sau anh biết địa chỉ công ty cô, chỉ là cô chưa từng nhận ra, thì ra anh cũng có loại tế bào lãng mạn này

Hơi thần người một chút, đi ra công ty, trời đã tối rồi, tuyết còn đang rơi, trước mắt một mảng trắng bạc lấp đầy. Cô ôm hoa hồng, hà hơi vào hai tay, chuẩn bị đi đến nhà ga giao thông công cộng, di động bỗng nhiên vang lên.

Điện thoại hiện người gọi đến Trần Chi Thành. Cô mở điện thoại: “Vâng?”

“Hoa nhận được chưa?”

Kim Hạ sững sốt: “Là cậu đưa? Cậu làm sao biết địa chỉ của tôi?”

Trần Chi Thành cười cười: “Mình hỏi Tôn Tuyết Mai. Sinh nhật vui vẻ!”

Kim Hạ im lặng một lát, mới nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Một năm 365 ngày, anh nhớ rõ ngày sinh nhật của cô. Thế gian có vô số loài hoa, anh chỉ tặng hoa hồng đỏ cô thích. Anh ta ở dưới trời sao sáng chói, nói thích cô...

Cô bỗng nhiên mũi đau xót, có điểm muốn khóc.

Trần Chi Thành thanh âm ôn nhu, giống như gió trong rừng rậm mùa xuân: “Đừng khách khí với mình.”

Kim Hạ ừ, không biết nói thế là tốt hay không nữa, Trần Chi Thành còn nói: “Nghe Tôn Tuyết Mai nói câu chuyển công tác là việc ở Nhân Hằng, vừa mới đến công ty, công việc nhất định rất vất vả. Cậu không cần liều mạng, chú ý thân thể, buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút.”

Kim Hạ lại dạ.

“... Tôi đây sẽ không quấy rầy sinh nhật của cậu, gặp lại.”

“Gặp lại.”

Tắt điện thoại, Kim Hạ đứng tại chỗ, mãi không bước chân, một bó hoa hồng đỏ như lửa trong lòng kia, phủ đầy bông tuyết trắng nõn. Cô nhìn chăm chú hoa kia trong chốc lát, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, bông tuyết lớn bay lả tả, lảo đảo từ bầu trời bay xuống.

Vận mệnh của tuyết, nhất định là hòa tan

Cô thật hâm mộ quan hệ nhân quả đơn giản như vậy.

Nhiều năm trước, cô nghĩ đến tương lai chính mình sẽ là một nhà toán học suy luận, ai cũng không nghĩ đến bây giờ lại là loại vận mệnh này. Nhiều năm trước, cô nghĩ đến Trần Chi Thành tuyệt đối sẽ không thích mình, ai cũng không nghĩ đến cư nhiên thổ lộ đến từ anh, cự tuyệt lại đến từ cô.

Cô khê thở dài một cái, ông trời nhất định là một đứa bé, thích đùa giỡn như vậy.

Hướng Nam lái xe ra khỏi cửa công ty, thấy Kim Hạ ôm bó hoa hồng, đứng lặng trong tuyết lớn, ngẩng đầu nhìn trời, trên người đã tích đầy một tầng bông tuyết mỏng manh. Anh bảo lái xe dừng lại, đi xuống: “Sao lại đứng chỗ này, cũng không trở về nhà?”

Kim Hạ nghe tiếng, nhìn về phía người đến: “Chủ tịch Hướng.” Cô có chút xấu hổ: “Tôi vừa suy nghĩ chút chuyện, nhất thời quên mất.”

Hướng Nam quét mắt nhìn bó hồng kia: “Lục Xuyên tặng?”

Kim Hạ lắc đầu, ngửi được một chút mùi rượu trên người. Cô để ý anh nói là Lục Xuyên, mà không phải Lục cục trưởng.

Hướng Nam yên lặng nhìn cô, vốn dĩ anh và cô, không có cùng xuất hiện, nhưng hôn nhân của Lâm Tịch và Lục Xuyên, lại khiến hai người gián tiếp quen nhau, làm cho anh ít nhiều đoán được nguyên nhân cô và Lục Xuyên ở chung một chỗ: “Lên xe, tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

Kim Hạ hơi ngạc nhiên, vẫn đi theo Hướng Nam lên xe. Lái xe không nhận được chỉ thị bảo chạy, vẫn để xe dừng ở ven đường như trước.

Khoang xe rộng lớn, Kim Hạ vẫn có chút co quắp: “Không biết chủ tịch Hướng muốn hỏi gì?”

“Cô thích Lục Xuyên?”

Kim Hạ lắc đầu, thoàng nhìn ly rượu vàng óng trên quầy rượu, chỉ còn lại một ít ở đáy ly.

“Cô thích tiền của anh ta?”

Kim Hạ sửa lại: “Tôi cần tiền của anh ta.”

Hướng Nam đánh giá cô vài lần: “Lục Xuyên đối với cô không tệ, sao cô có thể không thích anh ta?”

Kim Hạ nhìn nhìn hoa trong tay: “Tôi có người trong lòng.”

“Người tặng hoa hồng cho cô?”

Kim Hạ gật gật đầu.

“Nếu có điều kiện, cô sẽ rời khỏi Lục Xuyên?”

“Sẽ.”

Hướng Nam trầm mặc chốc lát: “Vậy cô sẽ đến bên người trong lòng cô?”

“Chủ tịch Hướng, hình như ngài có tâm sự.”

Hướng Nam bưng ly rượu, uống hết Whiskey còn thừa trong ly rượu: “Cho nên muốn cô theo tôi tán gẫu một lát.”

Kim Hạ im lặng thật lâu, giống như qua một thế kỷ: “Anh có biết người có thể sống thọ bao nhiêu tuổi không?”

Hướng Nam không rõ cho nên, vẫn đáp lại: “Nhớ không lầm, đại khái khoảng 70 tuổi đi.”

“70 tuổi, 840 tháng.” Kim Hạ nhẹ giọng: “Từ lúc tôi cùng Lục Xuyên một chỗ, đến lúc người trong lòng nói với tôi, cách nhau khoảng 3 tháng. Chúng tôi bỏ lỡ ba phần nghìn đời người, liền bỏ lỡ cả đời. Bây giờ tôi, đã không còn xứng với anh ấy.”

Nếu Trần Chi Thành có thể nói sớm một chút, này hết thấy hết thấy, đã không như vậy.

Hướng Nam trầm ngâm một lát, nói: “Cô theo tôi đến một nơi, tôi có người bạn muốn kết hôn, muốn tặng cho cô ấy chút quà, cô theo giúp tôi thử xem.”

Lái xe nghe vậy, không chờ Kim Hạ đáp lại, đã khởi động xe.

Kim Hạ thoáng gật đầu, thấy lông mày Hướng Nam vẫn chiu chặt, cảm thấy kỳ quái. Bạn bè kết hôn là chuyện vui, sao anh ta hình như rất không vui.

Cô do dự một lát, cả gan nói: “Chủ tịch Hướng, bộ dáng của anh, hình như gặp vấn đề nan giải.”

Hướng Nam nghĩ hôm nay nhận được tấm thiệp cưới kia, khẩu khí có chút mệt mỏi: “Tôi vẫn cho tôi thật thông minh, vấn đề gì đều có thể giải quyết, không nghĩ đến tôi cũng có lúc không biết nên làm gì.”

Anh cảm thấy mệt chết đi, muốn có người trò chuyện, không biết vì sao, anh trực giác có thể nói với cô gái nhỏ cấp dưới bên cạnh nghe.

Kim Hạ suy nghĩ, chắc chắn đây không phải vấn đề làm ăn, mà là vấn đề tình cảm. Cô nhớ đến ở bệnh viện gặp qua cô gái kia, anh nói là bạn gái anh ta, vậy bây giờ cô gái muốn kết hôn này, là ai đây?

“Chủ tịch Hướng, tôi nói cho anh chuyện cũ đi. Lúc trước có một con lừa đột nhiên bị ngã, trước mặt có hai đồng cỏ khô giống nhau như đúc, nó rất do dự, không biết ăn đồng nào trước, bởi vì hai đồng đều giống nhau, khối lượng giống nhau, độ tươi giống nhau, có nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không biết ăn đồng cỏ như thế nào, cuối cùng chết đói. Kỳ thật đôi khi, lý tính không giải quyết được vấn đề, lừa ăn cỏ khô đáp án lại đơn giản, bất quá chính là nó muốn ăn đồng cỏ nào liền ăn đồng đó.”

“Nhưng lừa làm sao biết nó muốn ăn đồng nào?”

Kim Hạ cười: “Tung đồng xu.”

Hướng Nam bắt cười lắc đầu: “Sao có thể sử dụng phương pháp tùy tiện như vậy.”

“Không có tùy tiện. Cho lừa tung đồng xu lên, bay đến điểm cao nhất, trước lúc rơi xuống, trong lòng lừa mong chờ kết quả, chính là kết quả nó muốn.”

Hướng Nam cười cười, rất nhanh lâm vào trầm mặc, dường như đang tự hỏi cái gì. Kim Hạ thấy anh ta không thềm nói lại, cũng không nói gì nữa, để xe mang bọn họ đến nơi cần đến.

Tiệm trang sức Cartier Kỳ Hạm. Hướng Nam là khách quen ở đây, bởi bàn đối với anh ta thập phần quen thuộc, ngược lại đi theo phía sau anh ta, cô gái đang cầm hoa hồng, làm cho người ta miên man bất định.

Nhìn một vòng, Hướng Nam chỉ chỉ một vòng đeo tay kim cương, cũng không mở miệng, bởi bàn đã mang bao tay trắng, hiểu ý mang vòng trang sức ra.

“Giúp tôi thử xem.” Anh ta nhìn về phía Kim Hạ, Kim Hạ phối hợp nâng cổ tay, bởi bàn nhẹ nhàng đeo vào cho cô, ngón đèn chiếu xuống, thật lấp lánh.

Hướng Nam đưa tay, đầu ngón tay nâng cổ tay cô, tinh tế thương thức, Trắng nõn, tinh tế, rất giống Lâm tịch, vòng tay nêu mang lên tay cô, nhất định cũng đẹp như vậy.

Ở cửa một thanh âm kết vang lên, Lục Xuyên đẩy cửa đi vào, cùng người ở sau Lâm Tịch, hôn lễ sắp đến, hai người đều quên mua nhẫn.

Lại không nghĩ đến, anh thấy, nhưng lại sẽ là cảnh tượng trước mắt này.

Kim Hạ ôm bó hoa hồng đỏ, Hướng Nam nâng cổ tay cô, trên tay đeo vòng trang sức lấp lánh, hai người nói cái gì, căn bản không để ý có người tiến vào.

Ngực Lục Xuyên như có cái gì đột nhiên nổ tung, anh bước nhanh về phía trước, kéo tay Kim Hạ ra khỏi Hướng Nam, gắt gao nắm trong lòng bàn tay, giọng điệu mỉa mai: “Chủ tịch Hướng, từ khi nào thú vui của anh biến thành bấy người đến góc tường vậy?” Đã tặng hoa, còn tặng kim cương, là rắp tâm gì?!

Hướng Nam đang định giải thích, khóe mắt thoáng qua bóng người đứng trước cửa, hình dáng quen thuộc, anh nhìn lại hướng đó, nháy mắt cứng đờ. Lâm Tịch im lặng đứng ở cửa, vẫn là khuôn mặt xinh đẹp quá mức kia, so với trước đây càng gầy yếu hơn.

Ánh mắt kết nối trong không trung, Hướng Nam trong lòng cả kinh, đôi mắt từng rực rỡ lóa mắt kia, giờ phút này tối tăm một mảnh, giống như cục diện đáng buồn, gợn sóng không sợ hãi. Cô liền nhẹ nhàng đảo qua anh, xoay người liền đi ra ngoài.

Hướng Nam cất bước muốn đuổi theo, bước chân lùi lại kế tiếp một ý nghĩ sinh ra bất ngừng, anh không thương cô, cho nên anh cái gì cũng không thể làm.

Lục Xuyên không đợi Hướng Nam trả lời, cũng quên chính mình đến Cartier làm gì, túm tay Kim Hạ kéo cô ra cửa, Kim Hạ lao đảo đi theo phía sau: “Chờ một chút, vòng đeo tay tôi còn chưa gỡ ra.”

Lục Xuyên từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: “Còn gỡ cái gì, chủ tịch Hướng đều đã cho cô, chẳng lẽ cô còn không dám nhận?!”

Kim Hạ quay đầu nhìn Hướng Nam, trong ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ, Hướng Nam hơi gật đầu, ý bảo cô yên tâm rời đi, chuyện vòng tay không cần lo lắng.

Lục Xuyên một hơi túm cô đến bên xe, mở cửa xe, thô bạo giật cô lên xe, tiếp theo ngồi vào ghế điều khiển, một chân nhấn ga, Land Rover vèo cái phóng đi.

Một đường trầm mặc.

Lục Xuyên như có vật gì mắc ở ngực, làm anh đau hoảng, Kim Hạ im lặng nhìn cảnh phố bên người cửa sổ cấp tốc lui về sau, trong lòng biết anh đang tức giận, nhưng không nghĩ chủ động giải thích.

Cô không có làm sai chuyện gì, không cần cảm thấy thật có lỗi với anh.

Xe tiến vào gara, sau khi ngừng lại, Kim Hạ muốn đẩy cửa xuống xe, lại phát hiện cửa xe không chút xô dịch, cô quay đầu nhìn Lục Xuyên: “Sao không mở cửa được?”

Lục Xuyên xoay qua, tầm mắt như lưỡi dao sắc bén: “Cô cùng Hướng Nam, là quan hệ gì?”

“Có thể là quan hệ gì, anh ta là lãnh đạo, tôi là nhân viên.”

“Cô cho tôi kém thông minh?” Khi Lục Xuyên nói chuyện, nhanh chóng cúi đầu đến ghế Kim Hạ đang ngồi, tiếp theo đứng dậy, ép cô đẩy ngã cô lên chỗ ngồi, lửa giận cận kề bên cạnh bùng nổ: “Cô có biết dưới trướng Hướng Nam, có bao nhiêu nhân viên, cố tình liền mang cô đến Cartier? Cái vòng tay này, ít nhất mấy chục vạn, hẳn liền tặng cho cô?”

Kim Hạ nhìn khuôn mặt treo trên mặt cô, từ trong con ngươi của anh, cô dường như đọc ra —— hận ý? Đang muốn mở miệng làm sáng tỏ, Lục Xuyên hung hăng nắm chặt cổ tay cô, từng chữ một, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô để cho hắn, đụng vào cô?”

Kim Hạ lắc đầu: “Không có.”

Lục Xuyên cười lạnh, túm lấy bó hoa hồng đỏ chướng mắt trong lòng cô, một phen ném lên bệ điều khiển: “Không chạm vào cô liền bỏ mấy chục vạn lên người cô, cô đừng có nói với tôi, hẳn thích cô.”

Kim Hạ vẫn lắc đầu: “Anh ta không thích tôi.”

Lục Xuyên dùng sức kéo khóa kéo áo lông cô xuống, phụ nữ nhận được này nọ từ đàn ông, có hai cách, hoặc là tình cảm, hoặc là thân thể: “Cô trái lại có bản lĩnh thật lớn, bao nhiêu phụ nữ vất óc suy nghĩ đều không có được đàn ông, cô lại có thể nhận hoa còn nhận kim cương!”

Kim Hạ thấy anh thoát quần bò của cô, biết anh định ở trong xe làm cô, cô có chút hoảng người, nhanh chóng giải thích nói: “Vòng tay này không phải cho tôi, chỉ là bảo tôi giúp anh ta thử xem.”

Lục Xuyên cười lạnh, bắt lấy cổ chân cô, cởi giày tuyết cùng tất len: “Giúp hần thử? Hướn Nam tìm không thấy phụ nữ, cần cô giúp anh ta thử?!”

Kim Hạ ngồi dậy, định dậy dựa, Lục Xuyên thuận thế kéo áo lông trên người cô xuống, bắt lấy áo lông cùng vạt áo giữ ấm bên trong của cô: “Hoa hồng đỏ cũng ô, cô còn giải thích gì?!” Dứt lời, anh dùng lực kéo về phía trước, vẫn cứ đem mấy tầng quần áo thật dày vứt một lần xuống đất: “Hần sao không tặng cô hoa cẩm chướng, không tặng cô hoa bách hợp, cổ tình tặng cô hoa hồng đỏ?”

Kim Hạ bị cởi quần áo đến khi cả người chỉ còn áo ngực, theo bản năng ôm hai tay: “Hoa không phải Hướn Nam tặng.”

Tay Lục Xuyên ngừng lại, hung tợn đẩy ngã cô lần nữa: “Nói như vậy, cô trừ Hướn Nam, còn có người đàn ông khác?!”

Kim Hạ kích động lắc đầu, ánh mắt trống rỗng phát hoảng: “Không có.”

Lục Xuyên phát hiện cô không dám nhìn thẳng anh, như bị nói trúng tim đen, tức giận để ngay cả quần lót và quần bò cùng đẩy xuống: “Cô buổi tối hầu hạ tôi, ban ngày còn có khí lực hầu hạ người đàn ông khác, chắc là tôi còn chưa khiến cô đủ mệt.” Anh cởi nội y của cô, một phen ném sang ghế sau, ánh mắt lạnh băng: “Về sau tôi sẽ không tái phạm loại sai lầm này.”

Kim Hạ không chút vương vấn nằm dưới thân anh, chỉ có cổ tay còn lộ ra vòng tay lấp lánh, Lục Xuyên gắt gao nhìn chăm chăm thân thể trước mắt, trơn mịn như bạch ngọc, tươi mát như dương chi, đường cong ngực thất lưng, uốn lượn dụ hoặc, thân thể xinh đẹp như vậy, không muốn để cho người đàn ông thứ hai nhìn thấy thân thể này, rốt cuộc từ khi nào thì bắt đầu, không còn của mình anh?!

« Tặng hoa hồng là ý gì ? Không phải chỉ yêu sao ? ! » Lục Xuyên cầm lấy bó hoa kia, một phen nắm đóa hoa bứt ra, ném lên không trung : « tôi tặng cho cô ! »

Mưa cánh hoa bay lả tả trước mắt Kim Hạ, mảnh úa bay xuống trên mặt cô, còn có chút hương thơm, cô không biết làm sao, hốc mắt chậm rãi chua chát, cảm thấy nước mắt nóng bỏng từ mắt lén lút trào ra, lặng yên không tiếng động lọt vào trong sợi tóc bên tai cô. Lục Xuyên nắm cành hoa còn thừa ném ra ghế sau, cánh hoa hồng phủ trên người cô như những vì sao, như một bữa tiệc lớn cung kính trình lên, anh không cần nghĩ ngợi nhiều cúi đầu hôn lên môi cô, đầu lưỡi thẳng đến điểm mẫn cảm quen thuộc : « Bọn họ hôn qua nơi này của cô ? »

Kim Hạ không đáp, anh liếm cảm giống như hả giận, như muốn rửa sạch cái gì, bàn tay to cầm lấy dây da của cô, ngón tay xoa nắn đỉnh đồ bồng : « Nơi này bọn họ cũng sờ qua ? » Nói xong nặng nề mà nhéo một chút, Kim Hạ ngó ra tiếng, tùy ý để đầu lưỡi anh càn quét trong miệng cô, không đón ý nói đùa, cũng không cự tuyệt, chính là nằm cứng đờ.

Lục Xuyên dùng đầu gối đâm mở đùi cô ra, tay trượt xuống thân dưới, đi vào sâu trong khe hở, tách hai cánh hoa ra, ngón tay xuyên vào trong, vách tường chặt khít bên trong lập tức giữ chặt ngón tay anh : « Nơi này bọn họ cũng từng tiến vào ? » Thân dưới Kim Hạ căng thẳng, vẫn trầm mặc, ngón tay anh ác ý qua lại ra vào, dẫn đến cô theo bản năng cong người, Lục Xuyên nhân thể hôn trụ một khối đầy đà, một tay cởi quần, sớm vận sức chờ phát động, anh thể này mới nhớ đến bên trong xe không có áo mưa.

Nháy mắt do dự, tiếp theo anh liền động thân đi vào, không sao cả, anh thậm chí muốn cô, mau chóng, hoàn toàn, điên cuồng, không dừng.

Cao triều tiến đến, chất lỏng nóng rực trào ra, đều bắn vào trong cơ thể cô, anh đè lên trên người cô thở dốc, thân thể kín kẽ, bên trong xe, một mảnh kiều diễm.

Nhưng còn chưa đủ, còn chưa đủ.

Anh lui ra khỏi thân thể cô, kéo cô ra khỏi chỗ ngồi, trực tiếp đem áo lông bao lấy người cô, mở cửa, xuống xe : « Mang giày vào ra ngoài.

Kim Hạ chân trần mang giày tuyết vào, mặc áo lông xong xuống xe, có chút dờ dẫm. Lục Xuyên túm lấy cổ tay cô, kéo cô vào thang máy, sau khi vào nhà, anh trực tiếp đặt cô lên bức tường tại khóa cửa màu đen,

kéo khóa kéo xuống, bên trong lại là một mảnh phong tình : « Tôi từng nói với cô, cái gì dính nước miếng của người khác, tôi sẽ không muốn. Cô nhất định, xem lời nói của tôi như gió thổi bên tai. »

Kim Hạ quan sát anh, mặt không chút thay đổi : « Ngoài anh tôi chưa từng ngủ với người đàn ông nào. »

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát : « Tôi rất muốn tin tưởng cô. » Vả lại không nói đến hoa kia, Hường Nam lại tặng cô trang sức quý giá như vậy, không phải bồi thường sau khi qua đêm.

Rất muốn tin tưởng, ý tứ chính là không tin, Kim Hạ cũng không hiểu, thì ra anh có thể thật không phân rõ phải trái như thế.

Không đúng, anh đối đãi logic với phụ nữ, ngay từ đầu chính là đơn giản thô bạo, chẳng qua cô quên, bị biểu hiện ôn nhu giả dối trước đó của anh mờ mắt, lại quên giang sơn dễ đổi.

Cô hơi cười rộ lên, mang theo vài phần ngả ngớn và quyến rũ : « Nếu ngài cảm thấy tôi dơ, không bằng chúng ta liền như vậy chấm dứt đi ? » Cô bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt, muốn buông tha.

Lục Xuyên cong khóe miệng lên, lạnh băng nhìn cô bằng nửa con mắt : « Cô cho trong trò chơi này, cô có thể nói ngừng ? » Cô giống như một ký sinh trùng, anh là kí chủ của cô, rời xa anh, cô chỉ có con đường chết.

Chẳng qua anh càng tức là, cô có thể nhẹ nhàng như vậy, thậm chí tùy tiện nói chấm dứt, anh tự hỏi nhiều năm như vậy, không có đối với một phụ nữ, để bụng cùng để ý giống như đối với cô, nhưng rất rõ ràng, cô gái này từ đầu đến đuôi, tim đều không đặt ở trên người anh.

Kim Hạ thu hồi tươi cười một chút, trầm mặt nhìn anh, Lục Xuyên cởi áo lông của cô : « Cô đã biết tình cảnh của cô, vậy ngoan một chút, về sau không được tiếp tục chọc tôi tức giận. »

Kim Hạ rũ mắt lông mi xuống, một phút kia cô hiểu được, cô nhất định phải nghĩ cách rời xa người đàn ông này, anh hiểu rõ uy hiếp của mình, cũng tính dùng cái này để áp chế. Ở sâu trong lòng, cô từng ngây thơ nghĩ, nếu anh có tình ý với cô, có đứng ở góc độ của cô thay cô lo lắng không, bây giờ xem ra, anh không chỉ sẽ không, ngược lại sẽ coi đây là lợi thế, giam cầm tự do của cô.

Trên đời này, có người hiểu được mà từ bi, có người hiểu được mà tàn nhẫn, người bởi vì hiểu được mà tàn nhẫn này, sẽ rất tàn nhẫn, càng sẽ tàn nhẫn.

Lục Xuyên cởi quần áo của mình, khi người đè ép lên, ôm lấy hông cánh hoa của cô nâng cô lên, hai chân kéo đến vòng qua thắt lưng của anh, từ phía dưới tiến vào, hung hăng đâm vào vách tường một lần, sau ngay tư thế này, ôm cô vào phòng ngủ, lại không biết ép buộc cô bao nhiêu hồi. Anh thật sự thực hiện lời hứa chính mình, phải làm cô mệt không thể hầu hạ người đàn ông thứ hai.

Sau đó Kim Hạ cuộn lại thành một khối, mặt chôn trong gối đầu, vẫn không nhúc nhích, Lục Xuyên thấy cô vẫn đưa lưng về phía mình, cảm thấy phiền chán dị thường. Kéo chân đắp lên người cô, anh xoay người, cũng đưa lưng về phía cô.

Đường đi thông vào tim đàn ông, là dạ dày, đường đi thông vào tim phụ nữ, là âm đạo.

Anh tự hỏi ở trên đường đi thông vào tim cô, không biết đi bao nhiêu lần rồi, nhưng ích lợi cũng không có. Cô đến Nhân Hằng, bắt quá một đoạn thời gian rất ngắn, thế nhưng liền thông đồng với Hường Nam, chẳng lẽ cô một chút cũng không suy nghĩ đến cảm thụ của anh ?

Nôn nóng nghĩ quan hệ của bọn họ, gần đến sáng anh mới ngủ, một lát sau chuông báo di động vang lên, anh từ trên giường đứng lên, rửa mặt xong, thay quần áo chuẩn bị đi làm, đi đến chốt cửa màu đen dừng lại một chút, chớp mắt lại xoay người trở lại.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, chặn hờ ra một khối tròn nhỏ, cô còn đang ngủ, anh rón rén đi đến trước giường, muốn nhìn cô một chút. Ngồi chồm hóm xuống, anh mới nhìn rõ, cô cau chặt mày, cái trán che kín mồ hôi nhỏ mịn, môi trắng bệch, thân mình dường như có chút run rẩy.

Tim anh trầm xuống, vội vàng đưa tay sờ vào trán cô, một mảnh nóng hầm hập. Vội vàng tìm quần áo mặc vào cho cô, anh ôm cô lao ra khỏi cửa, Kim Hạ tựa vào trong lòng anh, trước mắt một mảnh mơ hồ, hô hấp

dần nặng, suy nghĩ lâm vào tối mịt phía trước, cô nghe thấy bên tai có thanh âm áy náy : « Thật xin lỗi, là anh không tốt. »

28. Chương 28

Chương 28

Lục Xuyên nhanh như điện giật mang Kim Hạ đến bệnh viện, Trầm Dục đã chuẩn bị phòng bệnh thật tốt, sau khi truyền nước cho cô, anh ta thoáng nhìn khe hở áo cô, trên cổ trắng nõn, che kín điểm đỏ sau khi hoan ái.

Khẽ ho một tiếng, sợ quấy nhiễu Kim Hạ nghỉ ngơi, anh ta gọi Lục Xuyên ra ngoài phòng bệnh: “Cậu cũng hơi quá đáng, sao lại không biết tiết chế, biến người ta thành như vậy, cậu vui à?”

Lục Xuyên một tiếng cũng không nói được, nhìn chăm chăm vật trong tay, vừa rồi thay cô làm phiếu nhập viện, cầm chứng minh nhân dân của cô, chuỗi số ngày sinh nhật trên mặt, rõ ràng là ngày hôm qua.

Ngày hôm qua, anh đem cô từ đầu đến chân, chà đạp vài lần, như muốn bóp nát cô, nhào nặn vào trong thân thể anh, lại không biết, đó là ngày sinh nhật của cô, vốn nên là ngày cao hứng...

Trầm Dục thấy anh cau mày, vẻ mặt tự trách, lại nhớ đến lúc trước anh ôm cô bay vào bệnh viện, bộ dáng lòng như lửa đốt, biết anh thật sự lo lắng cho cô, liền vỗ vỗ bả vai anh, lời nói thấm thía: “Anh em, đừng nói mình không nhắc nhở cậu, nếu cậu thích nha đầu kia, phải lao tâm khổ tứ, nếu lại ôm loại thái độ muốn gì làm nấy, con vịt đến tay cũng sẽ bay đi.”

Lục Xuyên giương mắt, vốn định trừng Trầm Dục xen vào việc riêng của người khác, nhưng ánh mắt hung ác kia nửa đường liền tắt lửa. Một người đối với người có cảm tình hay không, không cần nói, phát hiện được, ánh mắt, hô hấp, động tác nhỏ...

Quả thật diễn viên hành động kỹ càng, có thể không thích cố gắng diễn thành thích, không thương cố gắng diễn thành yêu, nhưng Kim Hạ nhỏ của anh, trình độ còn kém xa lắm, hoặc là, cô không định biểu hiện như vậy. Ở trước mặt anh, cho đến bây giờ đều là kính cẩn nghe theo, cũng không nhiệt tình, nhìn như chu đáo cẩn thận, lại xen lẫn tự kiểm chế xa cách, nếu nói cô là tình nhân của anh, không bằng nói là bạn giường kiêm quản gia.

Trầm Dục nói đúng, anh vẫn chỉ ôm thái độ muốn gì làm nấy, chẳng sợ biết cô vô tâm với mình, nhưng chỉ cần buộc cô bên người là tốt rồi, đợi cho đến một ngày kia, mình chán ngấy, liền vỗ hai tay rời đi.

Nhưng trước mắt, quan hệ của cô cùng Hướng Nam, dường như không phải đơn giản như vậy.

“Cậu trước thay tôi chăm sóc cô ấy, tôi đi gọi điện thoại.” Lục Xuyên ném câu này, đi đến lối ra an toàn. Vừa thông với di động Hướng Nam, anh đi thẳng vào vấn đề: “Chủ tịch Hướng, vòng tay kia tôi sẽ trả lại cho anh, về sau còn nhờ anh cách xa phụ nữ của tôi chút.”

“... Cục trưởng Lục, tôi nghĩ anh hiểu lầm, tôi chỉ nhờ tiểu thư Kim Hạ giúp tôi thử vòng tay kia, không phải tặng cho cô, mà là tặng cho anh.”

Lục Xuyên sửng sốt: “Cái gì?”

“Chính xác là, tặng cho vị hôn thê của anh, xem như quà mừng kết hôn.”

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát: “Chuyện tôi muốn kết hôn, anh nói cho Kim Hạ?”

“Không có, đây không phải là chuyện tôi quản.”

Lục Xuyên không biết vì sao, nhưng lại nhẹ nhàng thở ra: “Chuyện này tôi sẽ giải quyết, làm phiền chủ tịch Hướng không cần nhúng tay.”

“Không thành vấn đề.”

Lục Xuyên dừng một chút: “... Vì sao anh cố tình tìm cô ấy đi giúp anh thử đồ trang sức?”

“Đây chỉ là trùng hợp. Tối hôm qua đúng lúc ở cửa công ty tình cờ gặp cô ấy ở cửa công ty, tuyết lớn rơi xuống, cô lại không mang ô, đông lạnh đến run run, tôi nể mặt mũi cục trưởng Lục anh, tính chở cô ấy đoạn đường, trên đường đi qua tiệm trang sức, liền phiên cô ấy giúp tôi thử.”

Lục Xuyên cân nhắc một lát, xem như tiếp nhận lý do này, anh cũng hiểu được tính cách Kim Hạ, không làm ra chuyện một chân đạp hai thuyền, hơn nữa mỗi ngày cô ngủ cùng một chỗ với anh, nếu trên thân mình có dấu gì, anh nhất định sẽ phát hiện. Ngày hôm qua là ghen tị đến mù quáng, mới có thể làm ra chuyện quá đáng như vậy.

Tắt điện thoại, anh trở lại phòng bệnh, Trầm Dục thấy anh đến, liền thức thoir lui tra ngoài. Anh ngồi vào bên giường, Kim Hạ ngủ cũng không yên ổn, giữa hai hàng lông mày nhíu lại, cái trán đỏ mồ hôi lạnh như trước, hô hấp có chút nặng, môi tái nhợt khô nứt, làm cho anh bỗng nhiên có loại xúc động muốn làm ẩm ướt.

Cúi người xuống, anh hôn lên môi cô, đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại nhẹ nhàng miêu tả hình dáng đôi môi cô, một lát sau anh buông cô ra, nhìn kỹ cánh môi ửng lên màu nước, vừa lòng ngồi thẳng người.

Nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán cô, vén sợi tóc dính trên mặt cô ra sau tai, anh cầm tay không có kim châm của cô, ngón tay dịu dàng vuốt ve ở mặt trên. Anh không có quên, thậm chí kinh ngạc chính mình không có quên, anh cùng cô từng có lần thảo luận về Chu Quảng Phúc, khi đó anh nói với cô, tuổi của Chu Quảng Phúc đều có thể làm cha cô, nhưng cô lại nói, ông ta kết hôn.

Nếu trọng điểm của cô về một người đàn ông, ở chỗ người đàn ông kia kết hôn hay chưa, vậy nếu cô biết tin tức anh kết hôn, rất có thể sẽ rời khỏi trò chơi này.

May mắn, cô không cần biết.

Anh muốn cô phụ thuộc vào anh, không thể dễ dàng rời khỏi anh. Cho dù anh kết hôn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình trạng bây giờ của bọn họ, anh vẫn sẽ ở cùng một chỗ với cô, đối tốt với cô.

*

Khi Kim Hạ tỉnh lại, sắc trời đã tối, cô ngủ suốt một ngày.

Trước mắt là trần nhà xa lạ, còn có túi thuốc treo cao, thế này cô mới nhận ra mình ở bệnh viện. Trong đầu mơ hồ hiện lên vài hình ảnh, phần lớn là về tối hôm qua, Lục Xuyên ép buộc cô như thế nào, làm cho bây giờ cô ở trong này.

Bỗng nhiên cô nhớ đến điều gì, dồn sức ngồi xuống giường, nước thuốc kia còn hơn phân nửa, đợi đến khi nhỏ giọt xong không biết đến khi nào thì xong, trong phòng bệnh không có người nào khác, cô đành phải nhấn chuông gọi y tá.

“Có thể tháo xuống cho tôi hay không?” Cô chỉ vào kim tiêm trên tay nói với y tá: “Tôi có việc phải đi ra ngoài một chút, dừng một lúc đến khi tôi trở về truyền tiếp, được chứ?”

Y tá khó xử nhìn cô: “Tiểu thư, nào có bệnh nhân truyền dịch còn đến một nửa, yêu cầu tạm dừng a.”

Lục Xuyên đẩy cửa đi vào, trong tay bưng cà mèn cơm, thấy có y tá: “Chuyện gì?”

Kim Hạ sững sốt, không nghĩ đến anh lại đến chỗ này, y tá chỉ vào cô nói: “Vị bệnh nhân này nói có việc muốn đi ra ngoài, muốn tôi cho cô ấy tạm dừng truyền dịch.”

Lục Xuyên đặt cà mèn cơm sang một bên, đi đến trước giường Kim Hạ, đưa tay sờ sờ mặt cô, động tác kia cực kỳ ái muội, hòa thuận thân mật: “Chuyện gì? Tôi làm giúp em.”

Kim Hạ hơi hơi vuốt tóc: “Anh bảo y tá ra ngoài trước đi.”

Lục Xuyên bảo y tá rời đi, ngồi vào bên giường, xoay mặt cô qua, bắt cô nhìn thẳng chính anh: “Bây giờ có thể nói chứ.”

Kim Hạ liền như vậy nhìn anh, tầm mắt không tính lạnh, không dám lạnh, lại lộ ra một cổ hơi lạnh: “Ngày hôm qua anh không mang bao.”

Lục Xuyên nhất thời hiểu được, anh mắt hơi hơi nheo lại, hàm răng có chút cắn chặt: “Cho nên em, muốn đi mua thuốc tránh thai?”

Kim Hạ thần nhiên nói: “Ngày hôm qua không phải là kỳ an toàn của tôi, chẳng lẽ anh hy vọng làm ra tai nạn chết người?”

Tầm mắt Lục Xuyên khóa chặt trên người cô, đánh giá cô hai lần từ trên xuống dưới, ánh mắt sắc bén giống như thật sự muốn bóc xương lóc thịt cô. Cô luôn có biện pháp khiến anh nhận thức cô một lần nữa, phụ nữ khác muốn có con của anh anh cũng không cho cơ hội, cô khen ngược, như là sợ mang thai, thật sẽ giống như nắm mốc lớn. Tuy rằng ngày hôm qua anh cũng không có ý định khiến cô mang thai, nhưng hiện tại cô không nghĩ có, này với anh mà nói, quả thật là vô cùng nhục nhã.

Vươn một ngón tay, anh nâng cằm cô lên, có chút nghiền ngẫm: “Em là đang lo lắng, có mang con tôi, liền trốn không thoát, phải không?”

Bị đoán trúng tâm tư, trong lòng Kim Hạ cả kinh, trầm ổn phản kích: “Anh sao không lo lắng, nếu tôi mang thai, anh sẽ không thể đá tôi?”

Lục Xuyên cười: “Tất nhiên tôi không lo lắng, nếu mang thai, nhất định cô sẽ xóa sạch.”

Trong giọng nói anh mang theo sức kéo, giống như có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Kim Hạ lại thập phần ngoài ý muốn, không nghĩ đến anh nhìn thấu ý nghĩ của cô.

“Em cho không có đứa nhỏ, em có thể rời khỏi tôi?” Về mặt Lục Xuyên dần trở nên kiên cố: “Không có tôi, ba em cùng bà nội sống ở đâu, thu nhập ở đâu? Lấy tiền lương của em, chẳng lẽ còn có thể lo tiền thuê nhà, cuộc sống ba người, cùng với tiền thuốc men của ba em?”

Kim Hạ lâm vào trầm mặc, Lục Xuyên nói tiếp: “Tuy rằng mỗi người đều hô hào bình đẳng, nhưng thật sự là, xã hội có tính giai cấp. Em ở tầng lớp giai cấp dưới, hoặc là em vất vả chịu đựng, hoặc là dựa vào tầng lớp giai cấp trên. Với cuộc đời của em, em sớm hiểu được, vận mệnh của người với người, khác nhau rất lớn, không phải sao?”

Kim Hạ nhìn anh, tim như lâm vào động đậy. Anh nói đúng, vận mệnh của người với người, khác nhau rất lớn.

Trong đình nghỉ mát hoa viên Bán Đảo Thành Bang, người già thường xuyên vây quanh chơi cờ, cô từng bắt chuyện với bọn họ. Thì ra bọn họ đều là hộ dân nằm trong diện giải thể, mở rộng kinh tế mỗi hộ dân được bồi thường mấy căn hộ, bây giờ bọn họ dựa vào cho thuê qua ngày. Thời điểm kia giá phòng còn không cao, cho nên cũng không thấy nhiều thêm hai phòng có ích gì, nhưng là từ khi thành phố mở rộng thêm, giá khu nhỏ này nhanh chóng tăng cao, không nói khoa trương, ở trong này, cậu tùy tiện bắt trúng một người già, đều là phú ông trăm ngàn.

Cô từng nghĩ đến cũng hận, người già này, vừa không có bằng cấp, cũng không biết tiếng anh, lại càng không biết cái gì là tích phân vi phân, thậm chí ngay cả tay nghề mưu sinh bọn họ cũng không cần thiết phải có, phải dựa vào vận may chia đều mấy căn hộ, mỗi hộ thu được vận tề tiền thuê, cuộc sống như vậy có thể quá ư dễ chịu thuận lợi. Con của bọn họ, cơ bản tùy tiện tìm công việc không lý tưởng, kiếm tiền đủ tiêu dùng cùng du lịch của mình là được, hằng năm đều xuất ngoại ít nhất một lần, cuộc sống không cần quá dễ chịu.

Cô không có vận mệnh này, cô còn giãy dựa trên con đường sinh tồn.

Lục Xuyên thấy cô nhìn chằm chằm anh, sau một lúc lâu đều không ra tiếng, trong lòng biết lời nói vừa rồi quá nặng, một phen ôm thắt lưng cô, ôm cô vào lòng, anh ở bên tai cô thì thào: “Đừng nghĩ nhiều lắm, em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tôi sẽ chăm sóc em, cùng người nhà của em.”

Kim Hạ tựa đầu vào bờ vai rộng lớn của anh, ánh mắt có chút chua xót, cho nên cô đúng là vẫn còn, ăn nhỏ ở đâu sao?

Thấy cô trầm mặc như trước, Lục Xuyên có chút không biết làm sao, anh vốn không định nói trắng ra như vậy, chỉ là thái độ cô thủy chung là anh không yên lòng, thế nào cũng phải chặt đứt cánh cô, cô mới sẽ không

bay đi. Nhẹ vỗ sau lưng cô, anh thay đổi đề tài: “Vòng tay kia, lúc em đi làm trả lại cho Hường Nam đi. Thật xin lỗi, là tôi hiểu lầm.”

Kim Hạ rầu rĩ gật đầu, Lục Xuyên thấy cô rất cục phản ứng, thế này mới nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy đi lấy giá truyền dịch di động: “Em đi đánh răng một cái trước đi, tôi đi mua cơm chiều.”

Ở bệnh viện một đêm, ngày tiếp theo Kim Hạ liền xuất viện, Lục Xuyên bắt cô nghỉ tạm ở nhà một ngày, ngày thứ ba mới đi làm.

Cô bỏ vòng tay trang sức vào một túi vải bông nho nhỏ, đưa đến công ty, viết một bức thư điện tử cho Hường Nam, hỏi anh ta hôm nay khi nào đến văn phòng, cô trả vòng tay cho anh ta. Trong danh bạ điện thoại, có thể tra ra số điện thoại Hường Nam, nhưng cô có chút sợ, không dám gọi.

Buổi sáng gửi bưu kiện, buổi chiều mới nhận được, anh ta bảo cô lên lầu, anh ta có yêu cầu muốn nói.

Rầm rầm chạy đến cầu thang máy, đến tầng lầu Hường Nam, thư ký ngồi ở ngoài văn phòng nói cho cô, chủ tịch Hường thông báo, bảo cô để đồ trên bàn anh ta là được.

Kim Hạ gật đầu, thật cẩn thận đẩy cửa đi vào, Hường Nam không có ở đây, cô nghe lời chạy đến trên bàn công tác, tầm mắt tự nhiên rơi vào một vật bên cạnh làm người ta chú ý.

Thẻ giấy đỏ thắm cứng rắn, rìa giấy viền vàng, là tấm thiệp cưới, được đặt ngay ngắn vuông vức ở giữa bàn công tác, đối diện với hướng cô, khóe mắt Kim Hạ đảo qua thiệp mời kia, thoáng nhìn thấy hai chữ Lục Xuyên, nhất thời cả kinh. Do dự một lát, cô vẫn vươn tay, cầm lấy tấm thiệp cưới kia, cẩn thận nhìn lại một lần tên người mời, thật là Lục Xuyên, ngày kết hôn, hai tuần sau....

29. Chương 29

Chương 29

Còn có hai tuần anh sẽ kết hôn, vì sao không nói cho cô? Kim Hạ cầm thiệp cưới trong tay, lại có chút không biết làm sao. Tuy cô biết, tách ra là chuyện sớm muộn, chỉ là không dự đoán sẽ là loại cảm giác sét giữa trời quang này.

Cô nguyên tưởng rằng, bọn họ tách ra nhất định sẽ có dấu vết kèm theo, ví dụ như anh bắt đầu không hề quan tâm đến cô, ví dụ như anh bắt đầu không ở lại qua đêm, ví dụ như cho dù anh có ở lại qua đêm, số lần chạm vào cô cũng dần dần giảm bớt... Cô vẫn tin tưởng, luôn luôn như vậy hoặc là tín hiệu như vậy, có thể cho cô chuẩn bị sẵn sàng trước.

Nhưng trước mắt này, tính là chuyện gì? Hai ngày trước anh còn ăn một hồi dấm chua vô lý chuyện Hường Nam, đủ loại dấu hiệu lòng dạ hẹp hòi cho thấy anh vẫn muốn độc chiếm cô, nhưng anh vẫn dấu cô tìm cách kết hôn?

Này lại là một cuộc hôn nhân như thế nào? Còn có hai tuần nữa chú rể sẽ cử hành hôn lễ, chính chú rể lại còn đang sống cùng một người phụ nữ khác. Cô càng nghĩ đầu óc càng loạn, cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm nắm cửa chuyển động, cô rất nhanh để thiệp cưới trở lại chỗ cũ, đứng thẳng lưng: “Chủ tịch Hường.”

Hường Nam đi đến trước bàn ngồi xuống, tỉnh bơ thu lại thiệp cưới kia, bỏ vào ngăn kéo: “Vòng tay ở trong này?” Anh ta quan sát túi vải bông kia hỏi.

Kim Hạ gật đầu : « Vâng. »

« Nếu không có chuyện gì, trở về làm việc đi. »

Kim Hạ chần chờ một lát, hỏi : « Chủ tịch Hường, vì sao ngài muốn tôi nhìn thấy nó ? » Anh ta bảo cô lên lầu, cũng không ở văn phòng, thiệp cưới bày ở trên bàn như vậy, rõ ràng là cố ý để cho cô nhìn thấy.

Hường Nam ngẩng mặt lên, chăm chú nhìn cô chốc lát: “Ngồi đi.”

Kim Hạ ngồi xuống ghế da mềm đối diện với anh ta, Hường Nam trốn tránh không trả lời vấn đề của cô, nói ngược : « Nói cho tôi biết quyết định của cô. »

Kim Hạ suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng cong khóe môi : « Chủ tịch Hướng hy vọng tôi có quyết định gì ? »

Hướng Nam hơi bất ngờ, nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới một lần, thay đổi vấn đề : « Cô cần giúp gì ? »

Kim Hạ trầm mặc thật lâu sau : « Tôi có thể, sẽ cần rất nhiều giúp. Ít nhất, tôi hy vọng ngài có thể duy trì công tác của tôi. »

Phần công tác này, là Hướng Nam nhìn mặt mũi Lục Xuyên mà cấp. Chính mình nói chia tay với Lục Xuyên, tình huống tốt nhất, là anh sẵn khoải thả người, tình huống tệ nhất, cùng là tình huống có thể nhất, là anh lợi dụng, nhược điểm của chính cô tiến hành áp chế.

Duy trì công tác ? Ngụ ý, cô muốn trở mặt với Lục Xuyên. Đáy mắt Hướng Nam lướt qua một tia sáng không dễ nhìn thấy : « Tuy rằng tuyển cô vào làm là nể mặt mũi Lục Xuyên, nhưng trong khoảng thời gian này, chăm chỉ của cô tôi thật sự đều xem vào mắt. Chỉ cần cô không làm trái với chính sách của công ty, Nhân Hằng sẽ không tùy tiện đuổi nhân viên. »

Kim Hạ im lặng nhìn anh ta, người thông minh không cần nói trắng ra, Hướng Nam đã cho cô hứa hẹn, chỉ cần cô không làm sai, Nhân Hằng sẽ không vì Lục Xuyên mà sa thải cô : « Tôi còn một vấn đề, không biết công ty với nhân viên có điều kiện kinh tế khẩn, có cho nhân viên mượn tiền hay không ? » Tuy rằng cô theo Lục Xuyên kiếm được ít tiền, đủ cô chống đỡ một năm rưỡi đến, nhưng nhìn xa, trước khi cánh cô dài cứng, còn có đoạn thời gian không biết lấy gì mà sống.

« Thật ra công ty không có chính sách này. » Hướng Nam hai tay đan vào nhau, dựa vào lưng ghế : « Nhưng tôi có thể lấy danh nghĩa cá nhân tôi cho cô mượn tiền, lợi tức tính theo lãi suất ngân hàng, có thể trừ vào tiền lương hàng tháng của cô. Tôi tin tưởng, về sau cô nhất định còn tiến xa. »

« ... Cảm ơn chủ tịch Hướng. » Thế này Kim Hạ mới yên ổn chút, Hướng Nam nguyện ý giúp cô, này không thể nghi ngờ trực tiếp thay cô hạ quyết tâm rời khỏi Lục Xuyên : « Chủ tịch Hướng, ngài dường như hy vọng tôi rời khỏi Lục Xuyên, vì sao ? »

Hướng Nam mỉm cười, mang theo một chút thâm trầm : « Này cô không cần biết. Cô chỉ cần nhớ rõ, tôi là thương nhân, sẽ không làm buôn bán thua lỗ. »

Kim Hạ thấy anh ta không muốn giải thích, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, chuẩn bị trở về tiếp tục công tác. Từ trên ghế đứng lên, trong đầu cô lướt qua một bóng người, ngày đó ở Cartier, đi vào với Lục Xuyên, dường như có một người phụ nữ, chưa được vài giây liền lui ra, chẳng lẽ là Lâm Tịch ?

Cô do dự một lát, có chút tò mò : « Lâm Tịch kia, là ai vậy ? »

Hướng Nam ngoài ý muốn giương mắt, dừng hai giây mới nói : « Con gái thị trưởng Lâm. »

Kim Hạ nhẹ nhàng a tiếng : « Vậy ngài không còn chuyện gì, tôi quay về làm việc trước. »

Trở lại vị trí công tác, suy nghĩ vẫn xoay quanh chuyện Lục Xuyên muốn kết hôn. Rời khỏi anh là tất nhiên, chỉ là chuyện đến bất ngờ không kịp phòng bị, cô cần thời gian tiêu hóa, vì lo liệu cho tốt cuộc sống sau này. Chuyển khỏi nơi ở của anh, cô cần thuê nhà trọ mới, cho chính mình, ba ba và bà nội, còn tìm công việc mới cho ba ba, nhàn hạ chút, chút thu nhập ít nhiều cũng có thể trợ giúp trong nhà...

Nghĩ như vậy, lúc sắp tan tầm, nhận được điện thoại Lục Xuyên, nói cô buổi tối có bữa ăn, không về nhà ăn, bảo cô đừng nấu nhiều đồ ăn. Cuối cùng, còn hỏi có uống thuốc đúng giờ không.

Thanh âm mang theo ôn nhu cùng bình tĩnh kia, làm cho cô tự dưng có ảo giác, hình như anh yêu cô. Đột nhiên cô hiểu được, anh nhất định tính giấu cô chuyện kết hôn, thẳng đến khi ván đã đóng thuyền. Vứt không được đám cưới chính trị, cũng luyến tiếc cô, cả cùng chân gấu, anh nhất định phải có được cả hai, mới nghĩ ra một phương pháp dị dạng như vậy.

Khẽ thở dài một cái, cô nghĩ rằng người đàn ông này, trong đầu chứa toàn bã đậu.

Trở lại Bán Đảo Thành Bang, cô bắt đầu đóng gói hành lý của mình, đến như thế nào, đi như thế ấy, trừ quần áo và túi xách Lục Xuyên cho, chính cô cũng không có mua thêm bao nhiêu đồ, cho nên thu dọn rất nhanh.

Không biết vì sao cô có loại thoải mái như trên vai đỡ xuống gánh nặng, tiếp Lục Xuyên lên giường mệt, không thể cãi lại anh cũng mệt, còn có một loại mệt, ẩn núp rất sâu rất sâu trong đáy lòng, cô không nhìn đến, nhưng biết ở đâu.

Loại mệt này, đổ cho nhân tính yếu đuối cùng lưỡi biếng, tựa như chân trần đi trong cát sỏi ba ngày, lòng bàn chân máu tươi đầm đìa, muốn bụng đói ăn quầng tìm một nơi đặt chân, vì thế rõ ràng đặt mông ngồi lên cát sỏi, bị đá nhỏ đâm đau đồng thời, cũng đánh mất dũng khí đứng lên đi tiếp, dù sao mông đau không bằng chân.

Cô cũng như vậy, nghĩ đến dừng lại nghỉ ngơi, dựa vào cây đại thụ Lục Xuyên. Anh đối với yêu mến của cô, từ trong ánh mắt cùng hô hấp cảm nhận được, cô cũng không phải không động tâm với anh qua, lúc anh đánh bóng rổ, lúc ở phía sau biển giữa hồ nghiêm trang hôn cô, lúc tìm đến nhà ga quê cô, vài lần cô đều không không chế được, muốn nói cứ như vậy đi, rõ ràng dựa vào anh.

Nhưng luôn có một thanh âm nhắc nhở chính mình, nếu làm như vậy, cũng chỉ là từ một hố lửa, nhảy vào một hố lửa khác, không có thay đổi bản chất.

Cho nên giam lại lòng tham của chính mình, nhưng giờ phút này cô may mắn chính mình làm được, ở trước hôn nhân của anh, cô chỉ có thể lo thân mình.

*

Lục Xuyên từ chối lời mời đến câu lạc bộ đêm, trực tiếp lái xe về nhà, đi ngang qua tiệm hoa quả bên ngoài khu nhỏ, còn đặc biệt xuống xe chọn vài trái cam vàng tươi, to lớn chắc nịch, nghe nói người bị cảm cần bổ sung nhiều vitamin C

Lấy chìa khóa ra mở cửa, anh đổi dép lê xong đi đến phòng khách, Kim Hạ đang ngồi trên bàn ăn, trong tay cầm ly nước nóng hơi hồi, thấy anh vào nhà, cũng không chào hỏi, im lặng nhìn anh như vậy, con người giống như dòng sông sâu thẳm.

Lục Xuyên đi đến đối diện cô, đặt quả cam lên bàn, đẩy ghế dựa ra ngồi xuống : « Sao lại đợi ở đây, không đi nghỉ ? »

Kim Hạ lắc đầu : « Tôi không mệt, có chuyện muốn nói với anh. »

Lục Xuyên duỗi tay qua, lấy cái ly cô nắm trong tay trái, mười ngón tay giao nhau, nhẹ nhàng vuốt ve các đốt ngón tay cô, ôn nhu : « Muốn nói gì ? »

Kim Hạ từng chút từng chút, rút tay mình về, hơi tránh đi tầm mắt anh chút : « Tôi muốn chấm dứt quan hệ chúng ta. »

Lục Xuyên sửng sốt, cơ hồ không thể tin được lỗ tai chính mình : « Vậy là sao ? »

Kim Hạ nâng mắt lên : « Anh muốn kết hôn, không phải sao ? »

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát, sắc mặt nhiễm một chút khí lạnh : « Ai nói cho em ? »

Kim Hạ mím môi, vuốt ve bề mặt ngoài chiếc ly nóng lên : « Là ai nói cho tôi biết không quan trọng, quan trọng là, anh muốn kết hôn là sự thật. »

Lục Xuyên nhìn chằm chằm cô, mắt sáng như đuốc, làm như muốn xuyên thấu cô : « Tôi muốn kết hôn, cho nên sao ? Em không muốn tiếp tục được tôi bao nuôi ? »

“Đúng.”

« Vì sao ? Cho dù tôi kết hôn, em vẫn là phụ nữ của tôi như trước, nên đưa cho em, không ít hơn một phần tiền. » Lục Xuyên dừng một chút, híp mắt lại : « Hay là, em mê luyện danh hiệu Lục phu nhân ? »

Kim Hạ cười nhạt, giống như hoa sen hồng nhạt trong tranh thủy mặc : « Anh dường như luôn có thói quen, nghĩ người khác tỉ mỉ tham lam. »

Lục Xuyên bị cứng họng, cô ngay cả đứa con của anh cũng không nghĩ có, không nghĩ mẹ quý nhờ con, sao có thể mơ ước một vị trí giả tạo : « Vậy vì sao ? »

Kim Hạ thở phào một hơi dài, có chút không biết bắt đầu từ đâu : « Có lẽ ở trong vòng luẩn quẩn của anh, tình yêu không hôn nhân vừa phổ biến lại vừa tầm thường, có thể nói là luật bất thành văn, mọi người đều làm như vậy, cho nên anh cũng không cảm thấy có gì không ổn. Nhưng trong nhận thức của tôi, mặc kệ anh kết hôn vì nguyên nhân gì, các người chung quy đã là vợ chồng, tôi tiếp tục ở cùng chỗ với anh, sẽ thành người thứ ba. Tôi không muốn làm như vậy. »

Lục Xuyên chỉ cảm thấy ngực bị đè nén dị thường, giật giật áo anh cười lạnh nói : « Tôi sao lại không cảm thấy, đạo đức của em lại thanh cao như vậy ? »

Kim Hạ cúi đầu nuốt nước miếng, mới nói : « Tôi cho đến bây giờ cũng không cảm thấy mình là người thanh cao, những năm này, người tốt khó làm, nhưng anh cũng không thể yêu cầu tôi thay đổi giới hạn chứ. Lại nói, sau khi anh kết hôn có sẵn một người phụ nữ, cần gì phải bám lấy tôi không tha ? »

« Bởi vì tôi... » Thích em ba chữ này quay cuồng trong đầu lưỡi anh, lại thủy chung không nói nên lời, Lục Xuyên trừng mắt nhìn cô nửa ngày, mới nói : « Em nên biết tôi đối tốt với em. »

Nghe xong lời này, Kim Hạ ngược lại ngoan ngoãn dạ, cô nghĩ rằng, dù sao lần này tách ra, về sau chính là anh đi đường dương quang của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, lúc đó hai người hẳn là không có cơ hội gặp lại, thừa dịp bây giờ nói rõ ràng sự tình ra cũng tốt : « Ngài đã rất chiếu cố đến tôi, cũng giúp tôi rất nhiều, tôi rất cảm tạ ngài. »

« Cảm tạ ? » Lục Xuyên thật dễ khóc dễ cười, hẳn đây là, được phát thẻ người tốt sao : « Em chẳng lẽ máu lạnh ? Tôi đối với em như vậy trong lòng em không cảm động sao ? Em đối với tôi chỉ là cảm tạ ? » Anh biết cô không thích anh, nhưng chính tai nghe được bằng chứng, vẫn như vụn mũi tên xuyên tâm.

Kim Hạ lại trầm mặt, cốc nước trong tay dần mất đi độ ấm thật lâu sau cô mới mở miệng, đầu ngón tay gắt gao bấu chặt cái ly : « Thật ra tôi... So với tưởng tượng của anh, càng tham hơn. Trước kia đã làm đề lựa chọn, nếu một phú hào hàng tỷ cho tôi một trăm vạn, cùng một người nghèo chỉ có hai đồng tiền cho tôi một đồng, hỏi tôi sẽ ở cùng một chỗ với người nào, tôi chọn người sau, bởi vì tôi rất tham, cho nên muốn muốn một nửa, không muốn 1%. »

Lục Xuyên nhú mày : « Em muốn tôi cho em một nửa tài sản ? »

Kim Hạ bị cứng họng, quả nhiên kém tám tuổi, có sự khác nhau sao, cô kiên nhẫn giải thích : « Tôi nói tâm ý. Một người nếu chỉ có hai đồng tiền, cho tôi một đồng, chính là đem một nửa mạng cho tôi. Một trăm vạn đối với phú hào hàng tỷ mà nói, chẳng đáng là bao, không phải sao ? »

Lục Xuyên nhìn chằm chằm cô, giống như muốn dùng đôi mắt đốt thủng hai lỗ trên người cô : « Cho nên em cảm thấy thành ý của tôi đối với em chưa đủ ? »

Kim Hạ nhẹ nhàng lắc đầu : « Không phải, tôi biết như vậy với anh mà nói, đã không thật dễ dàng. » Cô tin tưởng Trầm Dục nói qua, gần 10 năm nay, cô là người phụ nữ đầu tiên anh dùng tâm đối đãi.

« Chỉ là, chẳng lẽ anh không cảm thấy, anh đã có thói quen ở trong vùng an toàn giải quyết vấn đề sao ? cái gì cũng muốn, lại không muốn hy sinh. Nếu anh từng yêu qua một người, nên hiểu được, bây giờ anh đối với tôi, là loại tình cảm đến mức độ nào ? »

Thân ảnh Kỳ Thư đột nhiên thoáng hiện trong óc, Lục Xuyên mất tiếng. Lúc ấy cái loại vì tình yêu bất chấp hậu quả, liều lĩnh xúc động này, hôm nay sớm đã bị thời gian xóa mờ, anh từ một người thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, biến thành đá cuội ôn hòa, khôn khéo.

Không biết vì sao, anh đột nhiên có chút phiền chán, như có cái gì thúc dục ở sâu trong lòng, phát cỡ hò reo muốn lao đến, anh cơ hồ theo bản năng, tiện đem cảm xúc bất thường này trấn áp đẩy xuống.

« Nói như vậy, em hạ quyết tâm phải đi ? » Khẩu khí của anh dần dần sắc bén, ánh mắt cũng từ từ tối đi : « Em đừng quên mục đích lúc trước em đồng ý được tôi bao nuôi. Đạo lý nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền, em sẽ không không hiểu. »

« Tôi biết. » Kim Hạ thở sâu : « Nhưng biết cũng muốn đi, cho dù bị anh đuổi ra ngủ ngoài đường, cũng muốn đi. Đây đã không còn là vấn đề tiền bạc. » Dừng một chút, cô nhẹ giọng nói : « Tôi không nghĩ tiếp tục phụ thuộc vào anh, cũng không nghĩ tiếp tục nhận tiền của anh, cho nên anh thả tôi đi đi. »

« Không cần tiền của tôi ? » Lục Xuyên hừ cười : « Vậy ba em làm sao bây giờ ? Cuộc sống của các người làm sao bây giờ ? Sống ở đâu, ăn cái gì ? »

Kim Hạ im lặng một lát : « Rồi khỏi anh, tôi tệ nhất tệ nhất, cũng chỉ là quay lại cuộc sống trước kia. Khi đó sống sao, về sau tiếp tục sống vậy. » Huống chi, Hướng Nam đáp ứng giúp đỡ với cô, chỉ cần còn có núi xanh, sợ gì không có củi đốt.

Lục Xuyên nhìn dung nhan không sợ hãi gợn sóng trước mắt kia, trong lòng dần dần tràn ngập một loại khủng hoảng không hiểu, khó có thể tả bằng lời. Nếu một người phụ nữ, cô không hề cần tiền của anh, không hề cần anh chiều cố, vậy anh phải dùng cái gì, mới có thể giữ cô ấy ở bên người ?

« Em còn có tự tôn cao như vậy ? Không thể nhẫn nhịn như vậy ? » Lục Xuyên lần đầu cảm thấy bất lực : « Tôi đã cho em hứa hẹn, cho dù kết hôn, tôi với em cũng không thay đổi, cho dù có ngày tôi muốn em đi, rồi sẽ cho em bồi thường tốt nhất. Như vậy em cũng không thể chịu đựng ? Em có biết có bao nhiêu phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, các cô tranh đấu cúi đầu muốn sống cuộc sống như vậy hay không ! »

Kim Hạ khẽ thở dài: “Thực xin lỗi, tôi không phải các cô ấy.”

“Lục Xuyên nhìn chăm chăm cô, hàm răng không chế thật nhanh, ngồi giống như pho tượng, trầm mặc, thậm chí phần nộ. Anh cho cô khoan dung không từng nghĩ đến, cô lại không hề cảm kích, ngược lại là chính mình vạn phần không muốn.

Từ khi nào, Lục Xuyên anh trở nên chật vật như vậy, thật buồn cười?!

Kim Hạ thấy anh trầm mặt, cũng im lặng ngồi, hai người cứ giằng co như vậy, ai cũng không mở miệng trước, thẳng đến khi không khí buốt chặt này bị một tiếng chuông di động thành linh phá vỡ.

30. Chương 30

Chương 30

Kim Hạ nhận điện thoại: “Vâng? Là tôi. Anh đã đến cổng tòa nhà? Vâng, anh nhấn 1901, tôi mở cửa cho anh. Vâng, bái bai.”

Lục Xuyên mất lạnh nhìn chăm chăm cô, Kim Hạ cắt di động, giải thích: “Tôi tìm người chuyển nhà, tối hôm nay liền chuyển đi, anh muốn kết hôn, hai chúng ta lại tiếp tục ở chung không thích hợp. Về phía ba tôi tôi sẽ mau chóng tìm phòng tốt để bọn họ chuyển ra ngoài, đến lúc đó trả lại chìa khóa cho anh.”

Lục Xuyên trong lòng cười lạnh, nhe răng cười, cười nhạt, thì ra cô đã quyết định chuyển đi, căn bản không định trưng cầu ý kiến của anh, chẳng qua thông báo với anh một tiếng. Một khi đã như vậy, vậy anh giữ cô lại làm gì? Phải đi thì đi, anh còn không tin rời cô, trái đất sẽ ngừng quay!

Kim Hạ nghe thấy chuông cửa vang, đứng dậy đi mở cổng cho sư phó ở dưới lầu, Lục Xuyên từ lúc đó trở đi, cũng không thấy nhúc nhích qua, chưa nói một câu, giống như một pho tượng trang nghiêm, ngay cả quần áo trong nếp gấp đều mang theo sức dẫn cùng phần nộ.

Anh nghe thấy sư phó vào cửa, mang hành lý của cô từng bao từng bao chuyển ra ngoài, nghe thấy bước chân của cô, nhẹ nhàng chậm rãi đi đến, đặt chìa khóa phòng trước mặt anh, nghe thấy thanh âm của cô, giống như nước suối róc rách trong núi rừng, nói cho anh trong tủ lạnh có gì, thuốc viêm dạ dày để ở đâu, âu phục còn chưa giặt phải nhớ cầm theo...

Anh nghe cô nói rất nhiều, cuối cùng cô nhẹ giọng nói cảm ơn, tiếp theo bước chân rời xa, răng rắc khóa cửa.

Đã xong.

Anh cảm thấy nội tâm có cái gì, ngay lúc cửa đóng lại, nát.

*

Cũng không biết ngồi ở bên bàn ăn bao lâu, anh đã lâu rồi không có cảm thấy cả người vô lực như vậy, như là cảm giác cột sống bị người nhỏ mắt.

Anh đứng lên, lại không biết chính mình đứng lên muốn làm gì, theo bản năng ở trong phòng lác lư. Đẩy cửa phòng làm việc ra, trên giá từng xếp đầy sách, nay chỉ còn lại thừa thớt vài cuốn, tủ quần áo trong phòng ngủ, xuất hiện vài chỗ trống, đột nhiên thật sự chói mắt, nhà vệ sinh trên bệ rửa mặt, khăn mặt của cô, bàn chải đánh răng, sữa rửa mặt, tất cả đều không thấy, chỉ có trong bếp, bát sứ Thanh Hoa lần đầu tiên bọn họ đi siêu thị mua thì còn...

Tim giống như bị xé rách, anh không biết vì sao cảm thấy phần nộ, cầm bát lên, toàn bộ quăng xuống đất đập nát, tiếp theo liền tông cửa ra ngoài.

Khi Trầm Dục nhận được điện thoại của Lục Xuyên, đang ở trong nhuyễn ngọc ôn hương vui đến quên cả trời đất, anh nghe thấy đầu bên kia một câu lời ít ý nhiều: Ra ngoài uống rượu với mình, chỉ biết chuyện lớn không ổn, rất nhanh mặc xong quần áo, thẳng đến chỗ nạn nhân.

Xuyên qua đám người hỗn loạn cùng ánh sáng chớp chớp, khi ở quầy bar tìm được Lục Xuyên, anh đã uống không biết bao nhiêu. Trầm Dục ngồi xuống ghế cao chân, gọi ly rượu Tequila, vỗ vỗ vai anh: “Chuyện cậu kết hôn, bị lộ?”

Lục Xuyên lắc lắc ly rượu trong tay, Vodka ở giữa cuộn cuộn nổi lên một lốc xoáy nhỏ: “Cậu sao lại biết?”

Trầm Dục chắc chắn hai tiếng: “Tôi quen cậu bao lâu, cậu vĩnh viễn một cái, mình liền biết cậu muốn đẩy một cục cứt như thế nào.(AN: lời tác giả 100% nha __!!) Tôi đã khuyên mà cậu không nghe, bảo cậu nghiêm túc chút, cậu lại không nghe, bây giờ con vịt bay đi rồi đó.”

“Bay thì bay.” Lục Xuyên uống một hơi cạn sạch rượu trong ly: “Nhiều phụ nữ vậy, tôi muốn gì không có.”

Trầm Dục lắc đầu thở dài: “Ngay khi nhận được thiệp mời tôi liền nghĩ, nếu nha đầu Kim Hạ kia biết, sẽ có phản ứng gì, quả nhiên không ngoài sở liệu của tôi. Kỳ thật, bây giờ cô ấy biết, đối với cậu mà nói ngược lại là may mắn, nếu kéo dài đến sau khi kết hôn, cô ấy nhất định sẽ hận cậu.”

Lục Xuyên nhớ đến lúc cô rời đi, nói với anh hai chữ cuối cùng, cảm ơn. Nếu chính mình thật sự giấu giếm đến sau khi kết hôn, phá đi điểm mất chốt cô thả mất đi chỗ dựa vững chắc là anh cũng muốn cố sống cố chết giữ lấy, cô nhất định sẽ hận thấu anh...

“Thật ra, qua vài ngày mình tính nói chuyện cậu kết hôn cho cô ấy, không nghĩ đến cô lại biết trước.”

Lục Xuyên ngoài ý muốn quay đầu: “Tôi nói rồi, cậu không được nói.”

“Nhưng mình quả thật tính như vậy. Cậu nên hiểu được, giấy không thể gói được lửa, cô ấy sớm muộn cũng biết, mình không muốn để cô ấy hận cậu.”

Lục Xuyên lặng người một lát, nói: “Cô ấy có gì tốt, ngay cả cậu cũng muốn che chở cho cô ấy?”

Trầm Dục một cái tát chụp gáy Lục Xuyên: “Mẹ nó mình đang che chở cho cậu! Nhiều năm như vậy, thật vất vả mới gặp được người khiến cậu động tâm, sao cậu không biết quý trọng?! Cậu cho đời người rất dài, người như thế tỷ lệ xuất hiện rất cao, về sao còn có một mớ thời gian để gặp?!”

Lục Xuyên trầm mặc không nói, Trầm Dục lại thở dài: “Xem ra con nhỏ Kỳ Thư kia, thật sự hại cậu quá nặng, quả thực biến cậu thành một người hoàn toàn khác.”

“Tôi nói rồi, không cho phép cậu nhắc lại tên cô ta.” Lục Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi.

Trầm Dục có rượu càng lớn mật: “Mình muốn nói, thì nói. Cậu nếu xuất ra một nửa chân thành anh năm đó đối với Kỳ Thư để đối xử với Kim Hạ, bây giờ sẽ không lưu lạc đến chỗ này uống rượu giải sầu.”

Nếu anh từng yêu qua một người, nên hiểu được, anh bây giờ đối với tôi, chính là loại tình cảm đến mức nào...

“Cậu rõ ràng đang sợ, sợ cậu moi tìm móc phổi trả giá, kết quả toàn đút cho kẻ tàn nhẫn.”

Anh chẳng lẽ không cảm thấy, anh đã có thói quen đứng ở trong vùng an toàn giải quyết vấn đề sao? Cái gì cũng muốn, lại không muốn hy sinh...

Trong lòng Lục Xuyên bỗng nhiên có sóng to ập đến: “Cậu cảm miệng cho tôi.”

“Không, mình sẽ nói, ông đây đã sớm muốn nói. Kỳ Thư và Kim Hạ có thể giống nhau sao? Kim Hạ nếu coi trọng tiền của cậu, cô ấy có thể rời khỏi cậu? Cậu nói Kỳ Thư và cậu chia tay, là vì không muốn cha con cậu bất hòa, mình cần bản không tin cái lý do thoái thác này, về phần vì sao, tôi cũng không rõ, chỉ là trực giác nói con nhỏ kia không đơn giản. Cậu cần gì vì một con nhỏ như vậy, phong bế chính mình lại? Cậu nhìn cậu bây giờ một cái, toàn bộ là một kẻ nhu nhược, quả thực rất buồn cười!”

“Cậu con mẹ nói cam miệng ỳnh!” Lục Xuyên đột nhiên đứng lên, kéo bả vai Trầm Dục qua, liền đấm một cái lên mặt anh ta: “Còn không dừng thì cút!”

Trầm Dục bất ngờ không kịp phòng bị, bị đánh ngã lên quầy bar, vài ly rượu bị hất rớt xuống, rơi vỡ nát. Nhân viên pha rượu đứng bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, hai người kia đều là bạn của nhau, quan hệ rất thân thiết, sao lại đánh nhau đây?

Nằm úp sấp một lát, Trầm Dục ngẩng đầu lên cao, xoa xoa khoe miệng bị đánh đau, cũng đứng lên: “Muốn đánh nhau thì đi? Đi, ông đây phụng bồi!” Nói xong liền xông vào Lục Xuyên.

Từ khi còn nhỏ, bọn họ liền chơi chung một chỗ, Trầm Dục chưa bao giờ thích đánh nhau, cơ hồ mỗi lần đều là anh chọn chuyện này, sau đó từ sau khi Lục Xuyên ngoan hơn. Cho đến lúc này khi Lục Xuyên thấy Trầm Dục khua tay đến anh, anh biết anh nhất định tránh được, nhưng không biết vì sao lại không nhúc nhích, đứng tại chỗ, chờ ai đó đấm một quyền.

Trầm Dục lần này cũng không nường tay, đánh Lục Xuyên lùi về sau hai bước, thiếu chút nữa té ngã: “Cậu con mẹ nó đáng đánh đòn!”

Sau khi Lục Xuyên đứng vững, cái gì cũng không nói, lại đấm lên mặt Trầm Dục một cái, hai người cứ như vậy đánh qua đánh lại, từng quyền giáng xuống mặt, thẳng đến khi trong miệng nếm được vị tanh nồng, Trầm Dục mới hùng hùng hổ hổ từ trên mặt đất đứng lên: “Mẹ nó cậu điên rồi! Ông đây đều bị cậu đánh ra máu!”

Lục Xuyên đứng lên xoa xoa khoe miệng, trên ngón tay cũng một mảnh đỏ tươi, anh từ trên mặt đất đứng lên, không rên một tiếng cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, Trầm Dục đuổi theo phía sau hỏi: “Cậu muốn đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Trầm Dục nhìn bóng dáng anh thở dài: “Cậu uống nhiều như vậy, nhớ rõ kêu taxi.”

Anh ta biết, có vài người, nếu không muốn bị đánh, người bên ngoài sao lại có thể đả thương anh dù chỉ một chút?

Lục Xuyên trầm mặt như trước không nói, xuyên qua đám người vội vàng, đi đến bãi đỗ xe.

Anh biết chính mình uống không ít, nhưng vì sao đầu óc thanh tỉnh như vậy, thanh tỉnh đến mức anh biết ở nơi đâu.

Xe chạy không có mục đích ở trên đường, cửa sổ mở lớn, gió lạnh không ngừng cuốn vào, anh cái gì cũng không muốn nghĩ, đi thẳng, quẹo xe, toàn bằng trực giác.

Ngẫu nhiên nhìn thấy ven đường hai người tay trong tay đi chung một chỗ, liền cảm thấy chói mắt dị thường, làm cho anh nhớ đến cảm giác nắm tay cô, nhỏ nhỏ, mềm mại không xương.

Hai tay này, không biết về sau anh còn có cơ hội nắm hay không?

Cứ như vậy chạy đến khi cả thành phố đều đi ngủ, anh mới trở về chỗ ở, cơ hồ đã quên số nhà của chính mình.

Sau khi vào nhà, một mảnh tối đen, anh nhấn công tắc xuống, trong phòng lạnh lạnh im im, trên đồ dùng đều phủ một lớp bụi bạc. Anh thế này mới biết được, chính mình thật lâu không có trở lại đây, sau khi cùng Kim Hạ một chỗ, anh quên nơi này mới là nhà của anh.

Chỉ là, vì sao bây giờ ngôi nhà này, anh không muốn muốn vào ở.

Quay đầu bước ra ngoài, anh chạy xe về Bán Đảo Thành Bang, trong phòng sáng đèn, trong lòng anh nháy mắt hiện lên chờ mong, lập tức chạy đến, là chính mình lúc đi quên đóng.

Chìa khóa nhà cô giữ đều trả lại cho anh, sao có thể trở lại.

Bất quá căn hộ 200 met vuông, thiếu một người, liền trở nên trống trải như vậy.

Anh đứng ở trong phòng khách dường như nơi nơi đều lưu lại hình ảnh cô, ngồi hoặc cười, tập trung nhìn vài, lại cái gì cũng không có.

Cố chấp mà kiểm tra toàn bộ căn hộ một lần nữa, quả thật không có ai, ngay cả ruồi bọ cũng không nhìn thấy.

Anh thế này mới nhận ra, cô thật tiêu sái, sẽ không làm loại chuyện đi rồi trở về này.

Anh vẫn tự phụ nghĩ, anh nhất định ở trong trò chơi này, bứt ra trước, anh cũng vẫn tin chắc, cô không dám rời khỏi anh, cô không thể rời đi.

Cũng không từng nghĩ, thế sự khó lường.

Ngã xuống giường, một mảnh lạnh như băng, bên cạnh là gôi cô từng ngủ qua, anh cầm lấy ôm vào lòng, vùi đầu vào, dùng sức ngửi mùi, rất nhiều đêm, anh từ phía sau ôm lấy cô, chôn vào chỗ lõm trong gáy cô ngửi được hương vị, hỗn hợp mùi sữa tắm và mùi cơ thể, lưu lại trên gôi đầu.

Bỗng nhiên anh liền nổi giận, từ trên giường nhảy lên, kéo lung tung bao gối và ra giường xuống, vò thành một khối ném vào máy giặt.

Khi nhấn mở chốt nguồn điện, anh lại do dự, ngón tay liền treo giữa không trung như vậy, thật lâu sau thu lại, cầm bao gối và ra giường trở về phòng ngủ, chậm rãi lỏng vào, trải lên, gối lên mặt ngủ.

Theo thời gian dần trôi, hiệu lực của rượu dần dần thối lui, lúc sắp sáng, ngủ không yên, anh bắt đầu nằm mơ, một cái so với một cái càng thêm kỳ quái, trong mộng anh cứ vất vả chạy, nôn nóng bất an, như đang đuổi theo cái gì, anh cảm thấy là gì đó rất quan trọng, nhưng chính mình lại sắp đuổi không kịp.

Bỗng nhiên gì đó chạy trốn phía trước ngừng lại, giống như đang đợi anh, anh rốt cục không lo âu như vậy, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm chạy đến, ngay lúc đầu ngón tay anh sắp chạm đến gì đó, dưới chân đột nhiên âm vang gồ lên mặt đất nứt ra, một cái khe se với khe lớn ở Đông Phi còn sâu hơn, anh giẫm lên tảng đá trượt xuống, cả người liền rơi vào cái khe kia, sau đó anh từ trong ác mộng tỉnh lại, mồ hôi lạnh ướt đầm.

Nhớ mang máng, khi anh rơi vào vực sâu, trên mặt đất gì đó mơ hồ biến hóa huyền ảo thành hình người, quay mặt sang, chính là Kim Hạ.

31. Chương 31

Chương 31

Nhân Hằng chuẩn bị một hội đấu giá từ thiện ở Shagri-La, mời các nhân vật có tiếng tăm trong chính thương giới đến tham gia, thư ký Hướng Nam Rebecca gửi cho Kim Hạ một bưu kiện, bảo cô buổi chiều 4h đến tìm cô, ra ngoài làm việc.

Kim Hạ nắm đúng thời gian, không yên xuất hiện trước văn phòng Hướng Nam: “Chị Rebecca, không biết chúng ta phải đến chỗ nào, làm chuyện gì vậy?”

Rebecca đóng laptop lại: “Đi theo tôi là được.”

Sau khi ngồi lên xe, cô mới nói: “Cô có biết buổi tối chúng ta tổ chức hội đấu giá từ thiện chứ?”

“Biết.” Kim Hạ gài dây an toàn xong, giật mình: “Thì ra chúng ta đến hỗ trợ.”

Rebecca không nói thêm gì nữa, chờ Kim Hạ đến cửa hàng quần áo thường xuyên đến: “Chọn lễ phục ỳnh.”

Kim Hạ kinh ngạc: “Chúng ta không phải đến hỗ trợ sao? Mặc lễ phục hoạt động không tiện.”

“Buổi tối đến đều là nhân vật nổi tiếng, làm tiếp đón, ăn mặc phải thận trọng.”

Tiếp đón? Kim Hạ nhất thời có chút mộng, cô còn tưởng rằng muốn cô đi bố trí hội trường: “Tôi, tôi chưa làm qua, sợ làm không tốt.”

Rebecca đẩy một bên kính mắt gọng vàng, bộ trang phục Chanel cùng một vài sợi tóc tán loạn lúc này ở trước mặt Kim Hạ, có vẻ có cảm giác đặc biệt áp bách: “Chưa làm cũng đừng lo, đi theo tôi là được.”

Kim Hạ đành phải gật đầu, ở trên gia chọn một bộ trang phục: “Chị Rebecca, làm sao em có thể đi tiếp đón chứ?”

Rebecca lựa chọn một bộ, tiếp theo rút ra: “Phụ nữ sắc sảo không hỏi vấn đề này.”

Kim Hạ hơi ngạc nhiên, tiếp theo cười rộ lên. Từ khi rời đi Lục Xuyên, thần kinh của cô không còn buộc chặt nữa, có khi sẽ giống như bây giờ, hỏi ra đáp án rõ ràng của vấn đề chút. Rebecca là thư ký riêng của Hướng Nam, còn có ai có thể sai khiến cô?

Kim Hạ còn chưa chọn xong lễ phục, Rebecca đã từ trong phòng thử đồ đi ra, mái tóc buông xuống, giống như thác nước đen huyền, váy dài giống như dọi dây gắt gao quấn lên người cô, thiết kế cổ áo hình V cắt sâu không chút nào che lấp phô bày khe rãnh ngạo nhân kia, làm cho Kim Hạ có chút không dám nhìn thẳng, vội vàng cúi đầu từ trên giá chọn ra một bộ váy lộ ra cánh tay, chuẩn bị trốn vào phòng thử đồ.

Rebecca một phen nhéo cô, vươn ngón trỏ ở trước mặt cô quơ trái quơ phải: “NO, NO, NO!” Tiếp theo ghét bỏ vứt cái váy trong tay cô lên giá, rất nhanh xem vài kiểu dáng, từ giữa chọn được một bộ nhét vào tay cô: “Đi thử cái này, hẳn là thích hợp với cô.”

Kim Hạ cảm thấy đặc biệt bối rối, váy này cũng không có đại an toàn, vạn nhất không cẩn thận rơi xuống làm sao bây giờ? Nhưng ở dưới ánh mắt áp bách tin tưởng tới đứng của Rebecca, cô đành phải kiên trì đi vào phòng thử đồ. Màu đen ngược lại là màu sắc cô có thể nhận, có vẻ trầm ổn trang trọng, chẳng qua đầu vai, xương quai xanh còn với phía sau xương bả vai hoàn toàn lộ ra bên ngoài, làm cho cô ít nhiều có chút xấu hổ.

Càng trí mạng là, ngực váy cắt chữ V nhỏ, tuyến đường sự nghiệp như ẩn như hiện ở đó. Cô chưa từng mặc qua bộ trang phục lộ liễu như vậy, lúc trước ở cùng một chỗ với Lục Xuyên, anh cũng không yêu cầu cô mặc như vậy. Nghĩ đến ban đêm cô phải mặc như vậy đi tiếp khách, liền cảm thấy da đầu rung lên.

Ngược lại Rebecca lại rất vừa lòng với cảnh tượng trước mắt, cô làn da trắng nõn tinh tế, phối hợp với lễ phục nhỏ màu đen, như là mặc tơ lụa màu đen, có vẻ như một viên ngọc trai sáng rực rỡ giữa biển sâu, vòng eo cực tinh tế, một bàn tay có thể nắm chắc, đường cong trước ngực, hiển nhiên cũng nằm trong dự liệu: “Được rồi, liền chọn bộ này. Giày tôi thay cô chọn rồi, trước đi trang điểm đi.”

*

Mang đôi giày cao gót vào, Kim Hạ đứng ở Shangri-La, lối vào hội đấu giá từ thiện, giống như giẫm lên dây thép sắt vách núi, nơm nớp lo sợ, cả người không có chỗ nào không cứng ngắc. Trước kia giày cao gót của cô, cao nhất cũng 4 5 thước, hơn nữa không thường mang, bây giờ mang gót cao như vậy, cô phi thường không thể thích ứng, ngược lại Rebecca ở phía trước, gót giày so với cô cao hơn hai phân, đi đứng lại vững vàng hiên ngang, như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Công tác của cô thật ra rất đơn giản, trường hợp cần nói đều là Rebecca nói, cô chỉ cần gắn hoa tươi lên ngực bạn gái khách quý, khách nam thuộc trách nhiệm của Rebecca. Ban đầu cô khuôn trương tay chân có chút run run, nhưng cũng may phụ nữ phú quý này trên mặt đều khách khách khí, mặc dù cũng có chút bại lộ, giống như trường hợp này, làm lộ ra một chút rãnh ngực không nhỏ, chính là không tôn trọng trong lễ nghi xã giao.

Than gian càng lâu, tinh thần có chút mệt mỏi, cô nhìn chăm chăm tấm thảm mềm nhũn, không khỏi thất thần, Rebecca bỗng nhiên lui về bên người cô, dùng khuỷu tay đụng vào cô chút, hạ giọng: “Cục trưởng Lục đến đây, cô gài hoa trên ngực cho anh ta, tôi phụ trách vị hôn thê của anh ta.”

Kim Hạ trong lòng cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu, Lục Xuyên không biết khi nào, đã đến trước mặt cô, ở phía trên nhìn xuống cô, ánh mắt có chút ngoài ý muốn, cô cơ hồ theo bản năng nâng tay lên che đầy ngực

mình, môi ngáp ngừng mở mở, lại không biết nên nói gì. Ngay đó cô đi, anh sau đó vẫn không nói gì, nhất định là, rất tức giận.

Lục Xuyên nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, dường như có chút đăm chiêu. Sau khi cô đi, anh khắc chế không đi tìm cô, không tin chính mình không qua được cửa ải là cô, lại không nghĩ rằng ở chỗ này nhìn thấy, nếu nói là ngoài ý muốn, không bằng nói là, ngạc nhiên vui mừng.

Lúc trước cô luôn để mặt mộc, không ngờ sau khi trang điểm màu khói nhạt xong, lại gọi cảm như thế, tóc dài được vắn cao, lộ ra cái cổ trắng nõn, cùng xương bướm thân dài, xuống chút nữa, mơ hồ có thể thấy được rãnh nông, đó là nơi anh từng hôn qua vô số lần, bây giờ lại lộ trước công chúng, để người ta thưởng thức...

“Quá xấu.” Bỗng nhiên Lục Xuyên nói: “Ngực phẳng, chân lại thô, còn mặc loại váy này, cũng không sợ bị người chê cười.”

Kim Hạ tức đến không chịu nổi, chân thiếu chút nữa yếu đi, cô vốn có chút áy náy, dù sao anh có động tình đối với cô, mà cô không thể sử dụng tình cảm giống như thế báo đáp, nhưng bây giờ, chút xin lỗi ấy hoàn toàn không có. Cô đưa tay lấy một bó hoa tươi cài ngực trên khay, bước vài bước lại gần, cầm lấy một bên âu phục sát cổ áo của anh, nhẹ nhàng gài vào: “Làm bẩn mất cục trưởng Lục, thật ngại.”

Tim Lục Xuyên khẽ động, nhân thể cầm tay trái của cô ở trên âu phục của mình, ánh mắt gắt gao khóa trên người cô. Cô nhất định không biết, chính mình nhớ cô đến nhanh muốn nổi điên, không có cô ở bên người anh, anh liền khó có thể ngon giấc, nhưng thoát nhìn cô, bộ dáng giống như rất khá.

Kim Hạ bị hành động thành linh của anh dọa đến, định rút tay về, nhưng anh nắm rất chắc, cô căn bản không giãy ra được, đành phải giương mắt nhìn thẳng anh, nhỏ giọng năn nỉ: “Anh đừng như vậy, nơi này nhiều người như vậy, vị hôn thê của anh ở đây.”

Lục Xuyên không có buông tay, chỉ nhìn cô trầm mặc, cô ở đây cách anh gần như vậy, gần đến mức có thể nghe thấy mùi hương son phấn trên người cô, chỉ cần anh duỗi tay ra, có thể ôm cô vào lòng, có thể hôn lên đôi môi lóe sáng bóng của cô, lễ phục trên người cô, chẳng qua khoát sơ lên thôi, kéo một cái liền rách xuống, anh muốn lập tức mang cô ra khỏi nơi này, đi đến một nơi không ai biết, hảo hảo yêu thương cô một phen.

Kim Hạ đắm chìm trong tầm mắt khiếp người của anh, chung quy cảm giác giống như không mặc quần áo, vẻ mặt làm người ta sợ hãi trên mặt của anh, làm cô run sợ trong lòng, chỉ thật cẩn thận nhắc nhở: “Cục trưởng Lục? Ngài cùng phu nhân của ngài có thể tiến vào hội trường.”

Phu nhân? Lục Xuyên nghe vậy, chậm rãi buông cô ra, thần sắc phức tạp, Kim Hạ rút tay về, theo bản năng nhìn cách đó không xa, nơi đó, có vị hôn thê của anh.

Trước kia cô đọc qua một bài thơ, trong đó viết: Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập. Nhìn một cái nghiêng thành, nhìn cái nữa nghiêng nước. Giờ phút này cô cảm nhận sâu sắc, đây là dùng để hình dung cô gái này, vị hôn thê của Lục Xuyên, Lâm Tịch.

Mina đẹp diêm dúa, Rebecca xinh đẹp thông minh, nhưng Lâm Tịch, có một loại khí chất độc đáo, cô chỉ cần đứng ở đó, liền tự phát ra ánh sáng rực rỡ, nếu như dùng một đại danh từ nói về cô ấy, đại khái chính là, nữ thần đi.

Lâm Tịch cũng thấy cô, đáp lại cô một nụ cười nhợt nhạt, Kim Hạ đành phải cứng cổ gật đầu, ngay lập tức chột dạ, tuy rằng vốn không quen biết, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy, với cô gái này, cô có chút thua thiệt.

Lục Xuyên vòng qua bên cạnh người cô, không nhìn cô nữa, lập tức đi vào hội trường, Lâm Tịch đi theo bên cạnh anh, hai người vẫn chưa thân mật đứng chung một chỗ, chỉ sóng vai đi cùng nhau, Kim Hạ quay đầu liếc nhìn một cái, nói không nên lời trong lòng cô có cảm thụ gì.

Hội đấu giá theo kiểu tiệc rượu, vật phẩm cạnh tường thì không hề vô cùng hiếm có vô giá, toàn bộ số tiền thu được đều dùng cho sự nghiệp từ thiện, Kim Hạ đứng ở cuối hội trường, dựa vào cửa sổ, nhìn phía dưới không ngừng có người giơ thẻ tăng giá, lúc lâu, ít nhiều bởi vì không có tham dự nên cô có chút nhàm chán.

Vừa che mặt ách xì một cái, bên cạnh liền vang lên tiếng ho nhẹ, cô quay đầu nhìn lại, ngoài ý muốn nói: “Là cậu?”

Trần Chi Thành cười cười, trái phải đánh giá cô một phen, tầm mắt có chút ngưng ngừng nhìn đi nơi khác: “Cậu hôm nay thật đẹp.”

Kim Hạ thế này mới ý thức được chính mình lần đầu tiên trước mặt anh ta ăn mặc như vậy, vội vàng xấu hổ che ngực, buồn bực: “Sao cậu lại ở đây?”

Trần Chi Thành nhúc nhích: “Nhân Hằng muốn đưa tin buổi bán đấu giá lần này, nhưng không nghĩ nhiều truyền thông có mặt lắm, cứ cho thầy mình độc nhất vô nhị, có một phần chụp ảnh từ thiện trong hạng mục giúp đỡ người nghèo trước đó chúng tôi lấy tin.”

“Thì ra là vậy.” Kim Hạ nhìn Trần Chi Thành liếc mắt một cái, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy bộ dáng anh mặt âu phục đứng đắn, không biết vì sao, có chút buồn cười.

Trần Chi Thành phát hiện: “Đang cười cái gì?”

Kim Hạ mím môi: “Nói cậu nhưng không được tức giận.”

“Tuyệt không tức giận.”

“Mình cảm thấy, âu phục không thích hợp với cậu.” Anh ta vẫn cứ ngây thơ, ánh mắt trời chút, so sánh rõ ràng, Lục Xuyên mới thích hợp với âu phục, bất luận là thân thể hay khí phách.

Trần Chi Thành cười có chút ngại ngùng, cúi đầu nhìn nhìn mũi chân: “Kỳ thật mình cũng hiểu âu phục giày da không thích hợp với mình, nhưng sự phụ mình nói trường hợp như vậy, phải mặt trang phục lịch sự tham dự.”

Kim Hạ nhớ đến điều gì: “Đúng rồi, mình vừa rồi luôn ở lối tiếp khách, sao lại không nhìn thấy cậu?”

“Chúng mình phỏng vấn chủ tịch Hướng, theo anh ta vào từ cửa bên hông. Cậu thì sao, sao lại ở đây? Mình nhớ rõ bây giờ cậu là trợ lý kỹ sư mà.”

Kim Hạ cảm thấy chuyện này giải thích rõ ràng không hay, liền nói có lệ: “Số người tham dự không đủ, mình rảnh rồi liền bị bắt đi làm.”

Trần Chi Thành nhớ đến một chuyện, do dự một lát mới hỏi: “Nghe mẹ mình nói, sau này ba cậu không có đến bệnh viện ở dưới quê lạc thân, xảy ra chuyện gì sao?”

Kim Hạ lắc đầu: “Không có chuyện gì, bọn họ chuyển đến Bắc Kinh.”

Trần Chi Thành kinh ngạc: “Chuyển đến đây à? Vậy gánh nặng của cậu rất lớn.”

Kim Hạ làm bộ vô tình mỉm cười, không nói rõ: “Cũng đủ qua ngày.”

“Khi hội đấu giá kết thúc cậu có dự định gì chưa?” Trần Chi Thành nháy mắt với cô: “Mình ở đây không ra được, cũng chưa biết ăn gì, cậu hẳn cũng vậy đi, vậy chúng ta tìm quán ăn cơm, cậu thấy thế nào?”

Cùng anh ta một mình ra ngoài? Kim Hạ có chút do dự, nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng không có gì, chẳng qua là ăn chút cơm, cũng không phải định làm gì, đáp ứng: “Được, mình khát, đi lấy ly nước.”

Vừa động nhẹ bước chân, giày cao gót đi không quen, liền treo một chút, thân mình nghiêng sang một bên, Trần Chi Thành nhanh tay lẹ mắt, rất nhanh giữ chặt cô, Kim Hạ ngã người vào lòng anh ta, dựa lưng vào ngực anh, ngực bởi vì bị đè ép, xuất hiện một khe rãnh sâu lại lớn, Trần Chi Thành vội vàng nhắm mắt: “Cậu sao rồi, chân không bị gì chứ?”

Kim Hạ dựa vào tay anh ta đứng vững, vừa muốn đáp lại, đã bị một cổ lực lượng kéo ngã về bên cạnh, đụng vào lồng ngực kiên cố, cô giương mắt, Lục Xuyên đang ôm cô, dùng một loại ánh mắt như muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm Trần Chi Thành, ngoài cười như trong không cười: “Anh là ai?”

32. Chương 32

Chương 32

Trần Chi Thành có chút không thể lý giải tình huống trước mắt, kinh ngạc nói: “Tôi là bạn của cô ấy. Anh là?”

Lục Xuyên ôm khư khư thắt lưng Kim Hạ, khoe miệng cười, nhìn chăm chăm Trần Chi Thành ánh mắt lại lạnh lẽo: “Tôi là bạn trai cô ấy.” Anh nhớ rõ người này, chẳng phải là người ở nhà ga lần trước, người cô thích.

Bạn bè, bạn trai, cùng lắm chỉ khác nhau một chữ, quan hệ lại cách nhau rất lớn, Trần Chi Thành sửng sốt, hơi cúi đầu: “Xin chào.”

Kim Hạ giẫy Lục Xuyên ra, giải thích với Trần Chi Thành: “Không có, anh ta không phải là bạn trai mình, cậu đừng nghe anh ta nói bừa.”

Trần Chi Thành lại sửng sốt, nửa tin nửa ngờ hơi cúi đầu, không rõ hai người trước mắt rốt cuộc gọi là cái gì nữa.

Lục Xuyên thấy cô vội vã làm sáng tỏ, sắc mặt nhất thời trầm xuống, dùng sức cầm cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo cô về phía mình, ôn nhu cười: “Hả? Anh không phải bạn trai em? Vậy chúng ta mỗi ngày ngủ chung một chỗ tính là cái gì?”

Trần Chi Thành nghe vậy cứng người một lát, một nơi nào đó ở ngực, bắt đầu khó chịu. Anh chỉ biết cô có bạn trai, lại không nghĩ đến đã tiến triển đến mức sống chung.

Kim Hạ không nghĩ đến anh lại ở trước mặt người ngoài nói ra những lời này, hơi giận kéo tay của anh ra: “Chúng ta đã chia tay được không?”

Lục Xuyên ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của cô, ngược lại sắc bén nhìn chăm chăm Trần Chi Thành, tất nhiên cũng không bỏ qua trên mặt anh ta chợt lóe qua cứng ngắc, thì ra thằng nhóc này cũng có hứng thú với cô, xem ra là tình địch. Nếu chính mình mặc kệ không can thiệp vào bọn họ, một cái tình chàng, một cái ý thiếp, dùng không bao lâu sẽ ở cùng một nơi.

Lại bắt lấy cổ tay Kim Hạ, anh cứng rắn kéo cô vào lòng, từ phía sau ôm chặt cô, nói với Trần Chi Thành: “Chúng tôi cãi nhau, cô ấy chơi trò trẻ con rời nhà trốn đi với tôi, nha đầu này, tính tình vẫn luôn quật cường như vậy.”

Kim Hạ không nghĩ đến anh lại nói như vậy, nhất thời không thể nào giải thích, lại cảm thấy càng nói càng sai, liền giẫy dựa nói: “Anh buông, trước buông nói sau.”

Hai cánh tay Lục Xuyên giống như thép gắt gao buộc chặt cô, tiếp tục tán gẫu với Trần Chi Thành: “Trước kia lúc đi học, tính tình cô ấy cũng kém như vậy sao?”

Trần Chi Thành cười cười: “Không có, trước kia tính cách cô ấy tốt lắm, cũng không có bày ra tính tình trẻ con.”

“Thật sao?” Lục Xuyên nhú mày: “Xem ra đều là do tôi nuông chiều cô ấy quá.”

Kim Hạ còn đang giẫy dựa, bắt đắc dĩ trên chân mang giày cao gót 8 phân, hoàn toàn khó chịu, tránh nửa ngày cũng tránh không được, lại không dám cao giọng ồn ào, khiến cho các vị khách phía trước chú ý.

Lục Xuyên ôm cô, giống như ôm đứa trẻ nhỏ không có việc gì tiếp tục tán dóc: “Đúng rồi, còn chưa có hỏi cậu họ gì? Tôi gọi Lục Xuyên, Lục trong lục Địa, Xuyên trong sơn xuyên (núi sông).”

Trần Chi Thành. Nhĩ đông trần, chi trong chi hồ giả dã, thành trong thành trì.”

(AN: chi, hồ, giả, dã là trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng)

Nghe tiểu Hạ chúng ta nói, cậu là bạn học của cô ấy à, sau này có rảnh đến nhà chúng ta ăn cơm a, bạn học cũ cũng nên gặp mặt nhiều.”

Trần Chi Thành cười cười, không nói tiếp. Lục Xuyên một lời một cái chúng ta, nghe khiến Kim Hạ cả người không thoải mái, liền tiếp tục giãy dụa: “Anh rốt cuộc đến đây làm gì?”

Lục Xuyên vẻ mặt chính trực: “Anh đến tìm em a, thuận tiện làm quen với bạn em.”

Kim Hạ cảm thấy làm trò trước mặt Trần Chi Thành, cùng Lục Xuyên chia tay căn bản không rõ ràng lắm, lại không tiện ở trong này cùng anh tranh chấp, đành phải lùi một bước: “Có gì chúng ta đi ra ngoài đâu đó nói đi, ở đây nhiều người đấy.”

Lục Xuyên suy nghĩ một lát, buông cánh tay gông cùm xiềng xích thắt lưng cô, Kim Hạ quay lại nói với Trần Chi Thành: “Tôi và anh ta đi ra ngoài nói chuyện chút, lát nữa trở lại tìm cậu.”

Trần Chi Thành gật đầu: “Đi.” Anh để ý trên ngực Lục Xuyên gài hoa tươi, đó là người có tiếng tăm trong nước có thể đeo, này nói, anh ta không phải đồng nghiệp công ty Kim Hạ, mà là đến tham dự đấu giá, một người có thân phận địa vị.

Lục Xuyên cũng không có buông tha, bắt lấy giấy thông hành phóng viên truyền thông trước ngực Trần Chi Thành, khẩu xà tâm phật liếc mắt cảnh cáo Trần Chi Thành một cái, thế mới kéo Kim Hạ đi ra ngoài.

Mặc dù đi ra từ phía sau hội trường, vẫn có mấy vị khách gần đó phát hiện di chuyển, quay đầu đánh giá bọn họ, khóe mắt Kim Hạ nhìn thấy, rất nhanh xoay sang hướng khác che mặt đi, vội vàng đi theo bước chân Lục Xuyên, Cô biết tốc độ truyền bá của tin đồn, giờ phút này thậm chí chạy nhanh rời khỏi hội trường cho xong chuyện.

Vừa chạy ra khỏi cửa lớn, Kim Hạ liền bỏ tay của anh ra: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Sao vậy, tức giận?” Lục Xuyên kéo bạc môi lên: “Em sợ hẳn biết tôi là bạn trai em như vậy a?”

“Bạn trai gì?” Kim Hạ không nói gì: “Tôi và anh có loại quan hệ này sao?”

“Bằng không em muốn tôi nói như thế nào? Tôi bao nuôi em?”

“Anh...!” Kim Hạ tức không chịu nổi: “Đáng lẽ lấy lập trường của anh, vốn không có quyền lợi bá đạo, chuyện này không liên quan đến anh.” Đều đã ngưng hẳn quan hệ, anh còn chạy đến càn quấy làm gì?!

Lục Xuyên thấy cô rất tức giận, cũng có chút sàu: “Sao, em thật đúng là tính kết giao với hẳn?”

Kim Hạ không định giải thích với anh: “Tôi nói, tôi với ai, muốn thế nào, không liên quan đến anh.”

Lục Xuyên một ngụm tức giận nghẹn ở ngực, ánh mắt bốc lửa đến nơi, tiểu nha đầu này sao khi tách khỏi anh, không chỉ khẩu khí nói chuyện trở nên lạnh như băng, còn một lời một câu không liên quan đến anh, rốt cuộc quan hệ của anh với cô có xa lắm không.

Hừ lạnh một tiếng, anh nhíu mày: “Em cảm thấy hẳn nếu biết chân tướng của em và tôi, còn có thể thích em?”

Kim Hạ trầm mặc chốc lát: “Có lẽ sẽ không.”

Dừng một chút, cô nói: “Người tốt đến mấy, chung quy vẫn có chút hẹp hòi, cho nên cho dù anh ta không thích tôi, tôi cũng hiểu được, anh đã nói phải giữ lời.”

Khẩu khí lãnh đạm như khói nhẹ kia, điều này lại đến phiên Lục Xuyên trầm mặc, Kim Hạ đợi một lát, không thấy anh lên tiếng, liền nói: “Anh không còn việc gì, vậy tôi vào trước.”

Lục Xuyên sững sốt, theo bản năng giữ chặt cánh tay cô: “Có chút việc.” Ở trong hội trường, anh vốn chỉ định từ xa liếc nhìn cô một cái, không nghĩ đến lại thấy cô và Trần Chi Thành vừa nói vừa cười, anh thật sự không nhịn được hiện thân, căn bản không có nhớ chuẩn bị cố gắng mặt, bây giờ các loại lý do thoái thác nhanh chóng hiện lên trong đầu anh, anh trực giác chọn một cái: “Ba em bọn họ khi nào chuyển đi?” Nói xong liền hối hận.

Kim Hạ hơi trầm mặc, lộ vẻ mặt khó xử, gần đây cô rất bận rộn, không có thời gian tìm phòng trọ: “Thật xin lỗi, cuối tuần này rảnh tôi sẽ đi tìm phòng cho thuê, tranh thủ tuần sau chuyển đi. Nếu anh sốt ruột đừng phòng, tôi sẽ để cho bọn họ vào ở khách sạn trước tốt lắm.”

Lục Xuyên lắc đầu: “Không có gì, cứ ở đó đi.”

“Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ mau chóng để bọn họ chuyển ra ngoài, sẽ không chậm trễ thời gian của anh.”

“Tôi không có ý thức giục em.” Lục Xuyên hơi khó xử: “Thật ra, các người có thể không chuyển ra, dù sao phòng tôi để không cũng không ai ở, cũng không cho người khác thuê.”

Kim Hạ cân nhắc một lát, vẫn nhẹ nhàng lắc đầu: “Cảm ơn hảo ý của anh, bất quá vô duyên vô cớ, tôi cuối cùng vẫn cảm thấy không tiện lắm. Lại nói, nếu vợ anh biết, trong lòng cũng không khỏi tức giận.”

“Cô ấy sẽ không quản tôi.”

Kim Hạ cười nhẹ: “Vậy anh coi như là tôi sợ cô ấy tức giận đi.”

Lục Xuyên không nói lại gì, một đề tài chấm dứt, nhất thời lại không thể nghĩ ra được một vấn đề hay, hai người trong lúc đó liền rời vào trầm mặc.

Kim Hạ đột nhiên nhớ đến chuyện này: “Đúng rồi, sau này ba tôi lọc thận cũng không đi đến bệnh viện, cảm ơn lúc trước anh sắp xếp giúp tôi.”

Lục Xuyên nhìn cô một cái, cảm giác đặc biệt phức tạp: “Được.” Anh trước kia nói tàn nhẫn, đều chỉ là uy hiếp, chưa từng thật sự nghĩ muốn đuổi cùng diệt tận cô, nhưng cô dường như hạ quyết tâm muốn cấp tốc lui khỏi sinh mệnh anh.

Kim Hạ nghĩ lại nghĩ, cũng không có gì để nói: “Vậy tôi vào trước.”

Lúc xoay người, Lục Xuyên một phen giữ chặt cô: “Chờ chút, em để quên một thứ, theo tôi trở về lấy.” Anh không muốn để cô ở cùng một chỗ với tay phóng viên kia.

Kim Hạ cân nhắc một lát, không biết cô để quên cái gì: “Cái gì vậy?”

“Em theo tôi trở về thì biết.”

Kim Hạ dẫn đi một lát, đẩy tay anh ra: “Nếu tôi đã bỏ lại, vậy nhất định là vật không quan trọng, anh thay tôi ném đi.”

Lục Xuyên cả người cứng đờ, tiếp theo bước một bước dài chắn ở trước người cô: “Em với tôi, chẳng lẽ không còn gì khác để nói sao?”

Kim Hạ trầm tư một lát, ngẩng đầu mỉm cười: “Tôi chúc anh tân hôn khoái hoạt”

Lục Xuyên chỉ cảm thấy yết hầu căng thẳng, có cái muốn nói, lại không nói nên lời, Kim Hạ vòng qua bên người anh, nhẹ nhàng đẩy cửa lớn hội trường ra.

Trần Chi Thành xa xa thấy Kim Hạ tiến vào, lập tức vẫy tay với cô, Lục Xuyên theo sau đi vào, trở mắt nhìn cô đi về phía Trần Chi Thành, lại vô lực ngăn cản. Cường bức cô đã không đủ lực uy hiếp, tiền tài đã đánh mất tính dụ hoặc, bây giờ ngay cả muốn cùng cô vui vẻ nói chuyện, đều thành chuyện so với lên trời còn khó hơn, thế này anh mới ý thức được, với cô mà nói anh, đã không còn là gì cả, trước kia còn có thể miễn cưỡng tính là ông chủ, bây giờ chắc là, người quen.

Kim Hạ trở lại bên người Trần Chi Thành, có chút xấu hổ: “Ngượng ngùng, vừa rồi khiến cậu chê cười.”

Trần Chi Thành có chút tò mò thân phận Lục Xuyên, nhưng trực tiếp hỏi cô, lại có vẻ hơi bà tám, vẫn quyết định tìm một cơ hội hỏi sự phụ: “Không có gì, yêu đương cãi nhau, thật bình thường.”

“Không phải cãi nhau, thật đã không cùng chung một chỗ.” Kim Hạ thở dài: “Không nói đến anh ta, ngẫm lại nên tìm chỗ nào ăn cơm.”

Trần Chi Thành lấy di động ra: “Mình tra tra lời bình của mọi người, xem có đề cử gì.”

Kim Hạ nhìn qua màn hình của anh, hai người anh một câu tôi một câu, nhỏ giọng thảo luận đồ ăn, bàn bạc còn chưa có kết quả, bên cạnh lại vang lên thanh âm: “Kim Hạ.”

Hai người đồng loạt ngẩng đầu, Rebecca đứng trước mặt bọn họ, nói với cô: “Hội đấu giá lát nữa sẽ xong, cô theo tôi đi đây.”

Kim Hạ không biết lại còn công việc, nói với Trần Chi Thành: “Cái này, tôi phải đi làm việc trước, trở về nói sau.”

Trần Chi Thành gật đầu: “Được, cậu đi làm việc đi.”

Rebecca dẫn Kim Hạ đến bên cạnh Hướng Nam, tầm mắt Hướng Nam dừng ở một phương hướng nào đó, hơi nghiêng mặt: “Đợi lát nữa cô đi theo tôi, nhận thức nhiều người một chút, đối với cô mới có lợi.”

Kim Hạ đứng ở phía sau bên cạnh anh ta, hơi có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng: “Được.”

Lời nói tổng kết cuối hội đấu giá do Hướng Nam tự mình làm. Sau khi xuống, anh ta đến bên người Kim Hạ, hơi hơi cong cánh tay, ánh mắt ý bảo kéo cô đi.

Đoán không ra dụng ý của anh ta, trong lòng Kim Hạ cảm thấy sợ hãi sâu sắc, khách mời tập trung trong hội trường, trang phục thơm ngát mái tóc bóng loáng, người nào không phải là người có danh dự uy tín, mà Hướng Nam là chủ hội đấu giá từ thiện, càng là tiêu điểm trong tiêu điểm, nếu lúc này cô đi bên cạnh anh ta, theo anh lượn vòng quanh khách mời, cô không thể nghĩ ngờ trở thành tấm bia trong mắt mọi người, bị tên đâm vào thương tích đầy mình.

Đối với cử chỉ này của Hướng Nam cô cũng không lý giải được ý tốt với cô, không biết vì sao, ngược lại cô lại cảm thấy ở dưới toàn cục, cô chỉ là một quân cờ trong tay của anh ta, bị anh tùy ý chơi đùa trong tay, cô lại không thể phản kháng nửa phần.

Bất đắc dĩ hít sâu, lại chậm rãi thở ra, cô nhẹ nhàng nâng tay trái lên, lễ phép vòng qua khuỷu tay Hướng Nam, anh dẫn dắt cô, vững bước đi vào giữa sân, bắt đầu nói chuyện với gương mặt xa lạ với cô

Cô chưa từng trải qua trận chiến lớn như vậy. Có thể đến giúp đỡ hội đấu giá, đã vượt qua tường tượng của cô, giống như cô hầu mặc trang phục vải thô xấu xí, trong lúc cửa mở hé, nhìn coi vũ hội cung đình xa hoa lãng phí trong đó. Nhưng bây giờ cửa lớn mở ra, cô bị đẩy mạnh vào trong, cho dù đã thay trang phục hàng hiệu thế giới, tim vẫn chống đỡ không nổi chuyện cô không có kinh nghiệm.

Cô cảm thấy không biết theo ai.

Chỉ có thể kiên cường giữ nụ cười trên mặt, nỗ lực giữ gìn lễ phép phong độ.

Lục Xuyên xa xa cảm thấy Hướng Nam dẫn Kim Hạ lượn quanh giữa các chính trị thương gia, đường cong trên bạc môi dần dần cứng lại, Anh ta biết rõ Kim Hạ là phụ nữ của anh, còn cố ý phách lối mang theo bên người, cử chỉ này có ý gì?

Lướt bót suy nghĩ, anh liền bước nhanh qua, chặn ở trước mặt hia người: “Chủ tịch Hướng hứng trí quá hay không, còn mang nhân viên của mình đi ra làm quen.” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ nhân viên.

Kim Hạ thấy Lục Xuyên, bước chân thoáng dừng lại, tầm mắt đảo qua bên cạnh anh, vẫn chưa thấy tung tích Lâm Tịch, Hướng Nam mỉm cười không có tiếp chiêu: “Không biết cục trưởng Lục có chọn được món đồ gì không?”

Tầm mắt Lục Xuyên khóa trên người Kim Hạ: “Tôi theo vị hôn thê đến, chọn hay không chọn tôi cũng không rõ lắm.”

Ánh mắt anh có chút nóng rực, Kim Hạ bị anh nhìn cả người có chút không tự nhiên, liền hơi cúi đầu xuống chút, tránh tầm mắt giao với anh. Lục Xuyên phát hiện trốn tránh của cô, cong khóe môi, tầm mắt chuyển sang người Hướng Nam: “Không biết chủ tịch Hướng có thời gian theo tôi uống hai chén hay không?”

“Cục trưởng Lục đã mời, tôi tất nhiên có thời gian.” Hướng Nam thấy con cá mắc câu, liền khẽ vuốt lên cánh tay Kim Hạ khoát lên tay hắn, nghiêng người hướng bên tai cô nói: “Tôi và cục trưởng Lục có chuyện muốn nói, cô tránh ra một chút.”

Từ góc độ của Lục Xuyên nhìn, tư thế hai người thâm thì cực kỳ ái muội, hơn nữa tay Hướng Nam còn bao lấy tay cô, làm cho anh nhìn mà hàm răng nghiến chặt, muốn tiến đến kéo hai người bọn họ ra.

Kim Hạ đợi Hướng Nam nói xong, liền rút tay lại, không nhìn Lục Xuyên, trực tiếp xoay người đi đến bên Rebecca. Hướng Nam bày ra tư thế mời Lục Xuyên, hai người đồng thời đi đến phòng bên cạnh.

Đóng cửa lại, Hướng Nam hỏi: “Không biết cục trưởng Lục có gì chỉ giáo?”

Không có người ngoài ở đây, Lục Xuyên cũng không vòng vo: “Anh biết rõ Kim Hạ là người phụ nữ của tôi, làm vậy là có ý gì?” Hướng Nam anh ta có bao nhiêu phụ nữ có thể mang, liền cố ý mang cô?

Hướng Nam thoáng trầm ngâm, quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Tôi hy vọng cục trưởng Lục có thể từ bỏ đám cưới chính trị.”

33. Chương 33

Chương 33

Muốn anh buông tha cho đám cưới chính trị? Lục Xuyên hơi giật mình, nhưng thật ra có chút tò mò: “Vì sao?”

Hướng Nam dựa vào tường, nặng nề cười: “Từ bỏ đám hỏi, mới có lợi cho ngài cục trưởng Lục và tôi.”

“Hả?” Đuôi lông mày Lục Xuyên nhú lại, ngồi xuống ghế sofa: “Nguyện nghe giải thích.”

“Với tôi mà nói, nếu ngài từ bỏ đám hỏi, lợi ích của tôi là Lâm Tịch.”

Lục Xuyên ngoài ý muốn nhường mày, lộ ra biểu tình đang suy nghĩ, như phát hiện ra chuyện gì thú vị, thì ra anh ta và Lâm Tịch...

“Nhưng sao anh không đi tìm cô ấy nói, cầu xin cô ấy đừng lấy tôi?”

Hướng Nam biểu tình khó chịu cùng chua xót: “Cô ấy không chịu gặp tôi, cũng sẽ không tiếp tục nghe tôi.”

“...” Khó trách sau đó Lâm Tịch lại quyết định chấp nhận đám cưới, thì ra là gây gổ mâu thuẫn với Hướng Nam.

Lục Xuyên ôm lấy hai tay, môi mỏng cong lên. “Tôi đây có cái gì tốt? Anh nên biết, tôi và Lâm Tịch đã phát thiệp mời, bây giờ tên đã lên đây, không thể không bấn.”

Hướng Nam từ lý do của anh ít nhiều nghe ra có chút bất đắc dĩ, không phải muốn kết hôn mà là bị tình thế trước mắt ép buộc, đâm lao đành phải theo lao: “Tôi hiểu được tình cảnh cục trưởng Lục, nhưng chuyện giải trừ hôn ước này, mặc dù khó làm, nhưng không phải là không làm được.”

“Điểm ấy tôi đồng ý.” Ngón tay thon dài của Lục Xuyên theo tiết tấu gõ nhẹ lên trên tay vịn sofa: “Nói thử lợi ích của tôi, xem có đáng giá hay không.”

“Ưu việt thứ nhất, là tôi có nhờ đến ngài, tất nhiên sẽ không để cho ngài hy sinh vô ích. Bất luận là bất động sản, hay là cổ phiếu Nhân Hằng, hay là tiền mặt, chỉ cần cục trưởng Lục mở miệng, tôi đều có thể thỏa mãn.” Hướng Nam hơi ngừng lại: “Huống chi, chỉ là đám hỏi chính trị, không nhất thiết phải là Lâm Tịch, danh gia vọng tộc trong thành, muốn liên thủ với nhà họ Lục cường thế, chỉ sợ không ít.”

“Nhưng Lâm Tịch là lựa chọn tốt nhất.” Khóe miệng Lục Xuyên kéo ra một độ cong rất nhỏ: “Lợi ích thứ hai đâu?”

Hướng Nam nâng cánh tay lên, sửa sang lại cúc áo dưới cổ tay áo, thay sang biểu tình vui vẻ: “Cục trưởng Lục không phải hỏi tôi vì sao mang Kim Hạ bên người sao? Bây giờ tôi có thể trả lời ngài, tôi chẳng qua chỉ muốn thử một chút, địa vị của Kim Hạ ở trong lòng ngài. Nếu ngài không cần cô ấy, chắc chắn sẽ không chất vấn nguyên nhân tôi mang cô ấy theo.”

Lục Xuyên ngẩn ra, thể mới ý thức được hành vi của mình ở trong mắt người khác, giải đọc ra cái dạng này.

Nhưng lúc ấy, anh thật không có suy nghĩ trước sau, bằng trực giác liền làm như vậy, nếu đổi lại bình thường, anh sẽ không lạnh tính như vậy.

Vốn dĩ anh định nhìn một chút xem cô như tờ giấy bay qua, ai biết sẽ gặp lại ở hội đấu giá tối nay. Mãi cho đến khi tầm mắt giao với cô trong nháy mắt, anh mới hiểu được nhưng nhớ đến điên cuồng.

Một cảm xúc ở ngực đánh thẳng về phía trước, giống như sắp bùng nổ, cơ hồ anh phải khắc chế thần kinh đều áp đoạn, anh thật sự thiếu chút nữa, sẽ kéo tay cô dẫn đi.

Mà bây giờ khiến cho anh cảm thấy hoảng hốt, là người đàn ông gọi là Trần Chi Thành kia, rõ ràng chỉ là một phóng viên nhỏ, lại có thể làm ặt cô giãn ra như vậy.

Mà cô, chưa bao giờ từng thoải mái cười như vậy ở trước mặt anh.

Tư điểm chỗ, Lục Xuyên không khỏi có chút phần nộ, chẳng lẽ chính mình lại làm gánh nặng như vậy cho cô sao?!

Hướng Nam thấy anh trầm mặc sau một lúc lâu, nên thanh thanh cổ họng: “Cho nên, lợi ích thứ hai, chính là ngài có cơ hội, có thể khiến Kim Hạ một lần nữa trở lại bên người ngài.”

Lục Xuyên thu hồi suy nghĩ, đánh giá cao thấp Hướng Nam một lát, thần sắc phục hồi như thường: “Nếu chủ tịch Hướng hướng về phía Lâm Tịch đến, nói vậy mưu kế này cũng không phải ngày một ngày hai, buổi tối Kim Hạ xuất hiện ở đây, nhất định không phải là ngẫu nhiên.”

Hướng nam mỉm cười: “Đúng là tôi cố ý an bài.”

Đồng tử Lục Xuyên hơi co lại ánh mắt bén nhọn. “Tôi đây có thể hợp lý hay không khi hoài nghi, nguyên nhân làm cho Kim Hạ rời khỏi tôi, cũng là chủ tịch Hướng một tay thao túng mọi việc?”

Hướng Nam cũng không phủ nhận: “Cô ấy rời khỏi anh, đối với anh là chuyện tốt.”

“Tôi không thích bị người khác âm thầm lợi dụng như vậy.” Lục Xuyên đang cười, ánh mắt lại lạnh lẽo.

“Thực xin lỗi, tôi là bất đắc dĩ. Nếu cô ấy không rời khỏi anh, tôi liên ít đi một ưu thế bàn chuyện hợp tác với anh.” Hướng Nam cười ôn hòa, giống như miếng ngọc thô ấm không mang theo tạp chất: “Nếu cục trưởng Lục độc thân, Kim Hạ lại mất đi công tác, tôi nghĩ cô ấy sẽ nguyện ý trở lại bên cạnh ngài.”

Tầm mắt Lục Xuyên có chút buồn lộng, lại lập tức nghĩ đến cái gì, Hướng Nam là một con rắn độc, nếu anh ta lên kế hoạch này đã lâu, nhất định đã chuẩn bị chu toàn: “Nếu tôi cự tuyệt đề nghị của anh thì sao?”

Hướng Nam trầm mặc một lát, mới chậm rãi nói: “Vậy phải xem cục trưởng Lục trân trọng Kim Hạ bao nhiêu.”

Nghe vậy, ánh mắt Lục Xuyên dần dần sắc bén lên, giống như lộ ra lưỡi dao sáng lạnh, tôi luyện trên quan trường liền nghe một hiệu 10, anh ước chừng đã đoán được tính toán của Hướng Nam. Trái tim cứng rắn nếu có một chỗ mềm mại, đó liền thành nhược điểm công kích.

“Kim Hạ cô gái nhỏ này, ngược lại thập phần thú vị, tôi cũng rất thích cô ấy, cho nên không muốn làm chuyện tai hại gì với cô ấy, nhưng, tôi lại không thể không có Lâm Tịch.” Tạm dừng chút, thanh âm Hướng Nam bắt đầu trở nên lạnh lẽo: “Mất đi ngọn núi dựa vào là ngài, công tác ở Nhân Hưởng chính là toàn bộ hy vọng của Kim Hạ, nói cách khác, cô sống hay chết, nay nằm trong tay tôi. Ngài là người có vị trí cao, hẳn hiểu được, trong tay có được nguồn nhân lực, muốn đùa giỡn một người mạng như con kiến, là một chuyện dễ dàng cỡ nào.”

Thấy lạnh cả người dọc theo cột sống, chậm rãi tràn ra khắp lưng Lục Xuyên: “Anh định làm gì với cô ấy?”

“Việc có thể làm với cô ấy, rất nhiều, thủ đoạn trong vòng luẩn quẩn này, chắc hẳn so với tôi cục trưởng Lục còn rõ ràng hơn. Huống hồ, người giầy dựa trên con đường sinh tồn như cô ấy, rơi vào tuyệt vọng liền sụp đổ, liền bản thân mình cũng chỉ có một bước xa chân. Nếu cục trưởng Lục trân trọng cô, vậy sẽ không muốn cô trở nên như vậy.”

“Anh đây là, đang uy hiếp tôi?”

“Không dám, tôi chỉ đang cung cấp lựa chọn cho cục trưởng Lục. Nếu ngài có thể hợp tác với tôi, từ bỏ đám cưới, vừa có thể nhận được hồi báo lớn về kinh tế, cũng có thể lấy lại người phụ nữ của ngài. Nếu ngài cố ý muốn bắt người phụ nữ của tôi không thả, tôi đây cũng chỉ có thể giữ lấy người phụ nữ của ngài không thả. Chẳng qua không giống là, người phụ nữ của tôi cho dù không có tôi làm hậu thuẫn, cũng có cha cô ấy thị trưởng Lâm làm hậu thuẫn, ngược lại, nhưng người phụ nữ của ngài thì không như vậy, cô ấy cái gì cũng không có.”

Lục Xuyên vẻ mặt u ám, giống như quỷ khóc từ địa ngục trở về, âm thầm nhìn chăm chăm Hướng Nam: “Anh dám can đảm thương tổn một sợi tóc của cô ấy, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh.”

Hướng Nam thấy đã chọc giận anh, ý tứ chính mình cũng đã truyền đạt đúng chỗ, ngữ khí liền thuận tiện chuyển sang mềm mại: “Cục trưởng Lục là người thông minh, nói vậy cũng hiểu được, người làm ăn giống như tôi, chú trọng nhất cùng người trong chính phủ như ngài hợp tác, không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt sẽ không đưa ra hạ sách này, còn hy vọng cục trưởng Lục còn thật sự suy nghĩ một chút đề nghị của tôi.”

Lục Xuyên trầm mặc ngồi ở trên sofa, nhìn chăm chăm Hướng Nam. Nếu anh ta dám nói như vậy với chính anh, hiên nhiên bất cứ giá nào, xem ra nhất định phải có Lâm Tịch, như vậy uy hiếp này, cũng liền không phải là nói chơi, mà là thật sự.

Nghĩ đến tình cảnh Kim Hạ, anh cảm thấy thập phần lo lắng, trong ngực kinh tế bất động sản, theo sau một thành công là vạn xác khô, Hướng Nam đã có năng lực đứng trên đỉnh cao nhất của chồng chồng chất chất xương khô, tất nhiên có thủ đoạn tàn ác hung bạo này, nếu anh ta thật tình sẽ đối phó với Kim Hạ...

Anh không dám tiếp tục nghĩ tiếp.

Mặc kệ anh thống hận bị người khác uy hiếp, nhưng cẩn thận cân nhắc tiếp, bây giờ anh xác thực bị vây vào hoàn cảnh xấu. Kim Hạ ở ngoài sáng, Hướng Nam ở trong tối, cái gọi dao rõ để tránh tên lén khó phòng, cho dù chính anh có tâm bảo hộ cô, chung quy cơ hội Hướng Nam xuống tay vẫn nhiều hơn một ít, huống hồ bây giờ cô hấn tín nhiệm Hướng Nam, ngược lại sẽ không nghe chính anh, kể từ đó, sự tình liền trở nên khó giải quyết.

Chậm rãi sửa sang lại hoa Kim Hạ gài lên ngực anh, Lục Xuyên đứng lên, đi ra ngoài cửa trước: “Chờ tôi suy nghĩ xong, sẽ liên hệ với anh.”

*

Sau khi hội đấu giá kết thúc, Kim Hạ thay thường phục, cầm theo lễ phục cho thuê của Rebecca, để lên ghế sau của xe cô: “Cô sống ở đâu, tôi chở cô về.”

Kim Hạ xua tay: “Không cần đâu chị Rebecca, em có hẹn với bạn rồi.”

Rebecca ngồi vào ghế điều khiển: “Được, vậy tôi đi trước, hôm nay vất vả cho cô.”

Kim Hạ nhìn theo xe Rebecca chạy đi, thể mới đi đến cửa lớn Sharing-La.

Đã sang mùa đông, Trần Chi Thành đứng ở cửa khách sạn, miệng thở ra khí nóng, nháy mắt biến thành khói trắng lượn lờ, Kim Hạ ba bước thành hai bước chạy đến: “Ngại quá, để cho cậu đợi lâu.”

Trần Chi Thành không sao cả cười cười: “Không có gì, cũng không lâu lắm.”

“Vậy chúng ta đi thôi, đi chỗ nào ngồi xe?” Kim Hạ nhìn vùng lân cận xung quanh, muốn nhìn ở đâu có nhà ga công cộng, tầm mắt lướt qua ven đường phía trước, một chiếc xe đen bóng dừng ở trên đường phía trước.

Khoảng cách hơi xa chút, nhìn không rõ biển số xe, nhưng nhìn hình dáng xe, rất giống LandRover Lục Xuyên thường lái.

Cửa sổ tối đen, cũng nhìn không được bên trong có người hay không.

Cô không tiếp tục nghĩ nhiều, tầm mắt rất nhanh rời đi, Trần Chi Thành chỉ một hướng: “Chúng ta sang bên kia, chỗ ăn cơm không xa, qua một trạm ga là đến, đi bộ qua đi.”

Kim Hạ nắm thật chặt áo lông trên người, nhẹ nhàng khẽ ừ một tiếng.

“Lạnh không?” Trần Chi Thành để ý đến động tác cô kéo áo: “Bằng không gọi xe đi, khỏi phải đi bộ.”

Kim Hạ lắc đầu, nở nụ cười: “Sao có thể chiều chuộng như vậy, chỉ là bên trong khách sạn máy sưởi rất ấm, ra bên ngoài có chút không thích ứng.”

Trần Chi Thành gỡ khăn quàng cổ của mình ra, quàng lên cổ cô, Kim Hạ còn chưa có phản ứng lại, anh cũng đã quàng lên cổ cô, sau đó thắt nút ở cổ áo cô, cũng không nói gì, nhìn chăm chăm cô cười.

Tầm mắt trực tiếp kia, tinh sáng, rõ ràng xen lẫn vài phần nóng cháy, Kim Hạ cảm thấy máu trong người đều bắt đầu nóng lên bởi tầm mắt anh ta, tiếp theo nhớ đến cái gì, vội vàng nhanh chóng phục hồi.

Cô không thể đáp lại anh ta, anh ta đáng giá một cô gái tốt trong sạch.

Rối rắm thu hồi tầm mắt, cô mặt không chút thay đổi nhìn lại hướng lúc trước, mới phát hiện ra cửa chiếc xe kia đã mở ra, một người đàn ông mặc âu phục màu đen đi xuống, nhìn thân hình cùng dáng đi, đúng là Lục Xuyên.

Lập tức đi đến trước mặt Kim Hạ, Lục Xuyên đưa tay đến ngực cô, mở khăn quàng cổ Trần Chi Thành quàng lên.

Có lẽ do ánh mắt anh quá mức áp bách, Kim Hạ chỉ sững sững sờ sờ ngửa mặt nhìn anh, vẫn chưa phản kháng. Xe kia vẫn đậu ở ven đường, chẳng lẽ, đang đợi cô?

Sau khi gỡ xuống khăn quàng cổ, Lục Xuyên một phen ném lên người Trần Chi Thành, thanh âm không có chút độ âm: “về sau không cần đem đồ của cậu, đặt lên trên người người phụ nữ của tôi.”

Trần Chi Thành chụp lấy khăn quàng cổ, hơi khó xử, không khỏi có chút buồn cười: “Người phụ nữ của anh, không phải nên là con gái lớn của thị trưởng Lâm Trạch Bình sao?”

Kim Hạ kinh ngạc quay sang nhìn Trần Chi Thành, anh ta là sao có thể biết?

Lục Xuyên ngẩn ra, tiếp theo cười rộ lên: “Cậu ngược lại thu thập tin tức nhanh thật.”

Trần Chi Thành đến gần hai bước, kéo Kim Hạ ra sau mình, nhìn thẳng vào Lục Xuyên, không có chút ý định lùi bước: “Anh đã là người sắp kết hôn, sẽ không nên quấy rầy cô ấy.” Trước kia làm anh là bạn trai cô, mới dùng khẩu khí tốt nói chuyện với anh, không nghĩ đến sau khi hỏi thầy, phát hiện anh là cậu hai con nhà giàu, chắc chắn cũng có bệnh chung thích đùa giỡn cô gái chưa nếm mùi đời.

Mi phong Lục Xuyên nhíu lại, hỏi ngược: “Cậu có lập trường gì can thiệp vào chuyện của tôi cùng cô ấy?”

“Chẳng lẽ anh không nghe nói, thích một người là phải bảo vệ cô ấy sao?” Trần Chi Thành lạnh lùng liếc nhìn Lục Xuyên: “Người ăn trong bát, nhìn trong nồi giống như anh, mới không có lập trường đến tìm cô.”

Kim Hạ đứng ở phía sau Trần Chi Thành, hơi có chút ngoài ý muốn theo dõi một phần tư sườn mặt của anh ta, tuy rằng anh ta không có loại khí thế khiếp người như Lục Xuyên, nhưng bộ dáng rất kiên quyết, có chút ý tứ thà chết chứ không chịu khuất phục.

Lục Xuyên hiếm khi nhận cự tuyệt, nhất thời không biết nói gì chống đỡ, tầm mắt lướt qua sau Trần Chi Thành, anh nhìn về phía Kim Hạ: “Tôi có lời muốn nói với em.”

Kim Hạ cũng nhìn anh: “Anh nói.”

Lục Xuyên nhíu mày: “Tôi muốn nói một mình với em.”

Kim Hạ lắc đầu: “Chúng ta trong lúc này, hẳn không có gì để nói riêng, cho nên liền nói ở đây đi.”

Lục Xuyên trầm mặt nhìn cô trong chốc lát, bước từng bước một đến trước cô, Kim Hạ theo bản năng liền lùi về sau từng bước, Trần Chi Thành lập tức đứng vào giữa hai người, bảo vệ Kim Hạ: “Lục tiên sinh, xin đừng đến gần nữa, có chuyện mời anh nói, không có chúng tôi còn có việc phải làm.”

Có việc phải làm? Lục Xuyên dừng chân, nhíu mày nhìn Kim Hạ: “Em cùng hẳn có thể có chuyện gì phải làm?”

Kim Hạ ngữ khí bình thản như cũ: “Chuyện này không liên quan đến anh.”

Lại là không liên quan đến anh... !

Lục Xuyên lần đầu tiên có cảm giác dừng cùng, là một người không muốn nhiều lời với anh, anh làm sao cũng không được: “Có phải tôi không kết hôn, em liền bằng lòng vui vẻ nói chuyện với tôi hay không?”

Kim Hạ kinh ngạc nâng mắt lên, chống lại con người đen giống như ngọc đen, trong một phút kia, trong lòng giống như có sóng đánh tới, toàn bộ linh hồn đều rung động mãnh liệt.

Cô hiểu được, người cao cao tại thượng giống như anh, muốn hỏi ra những điều này khó khăn bao nhiêu, còn ở trước mặt người ngoài, chỉ là cô không nghĩ đến, ham muốn của anh đối với cô, dường như so với tưởng tượng còn sâu hơn.

Cô bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, trong đầu một trận rối loạn, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên nói gì để trả lời.

Một lát sau, lại nghe Trần Chi Thành một tiếng cười lạnh, giọng điệu mỉa mai: “Không kết hôn, anh có thể sao?” Tiếp theo anh ta túm lấy khuỷu tay Kim Hạ: “Chúng ta đi thôi, đừng dấn dằng không rõ đến người như thế.”

Kim Hạ phục hồi tinh thần, nhất thời thấy chính mình lại ngây thơ, trả lời loại vấn đề giả thuyết này, căn bản không có ý nghĩa, bởi vì điều kiện đầu tiên không thể thành: “Anh sẽ không.” Nói xong, cô vòng qua bên cạnh anh, cùng Trần Chi Thành cùng nhau rời đi.

34. Chương 34

Chương 34

Hai người sống vai cùng nhau đi trên lối đi bộ, im lặng không nói gì, Kim Hạ cũng không phải là xấu hổ, đơn giản là không tìm ra đề tài.

Trần Chi Thành thuận tay vỗ đùi vừa cúi đầu, bỗng nhiên nói: “Sau này hần ta còn quần quít, cậu gọi điện inh, mình giúp cậu đuổi hần đi.”

Kim Hạ suy nghĩ một lát, cười lắc đầu: “Mình nghĩ anh ấy sẽ không tiếp tục quần quít lấy mình.” Lục Xuyên là kiều căng, có thể giống đêm nay như vậy tìm đến cô hai lần, đại khái đã muốn đến cực hạn.

Trần Chi Thành tỏ vẻ không ủng hộ: “Ăn chơi trác táng giống như hần, thủ đoạn đùa giỡn cô gái nhỏ không ít đi, không chừng mỗi ngày liền bày ra thủ đoạn mờ ám đối phó với cậu, cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Kim Hạ suy nghĩ một lát, mới nói: “Kỳ thật mình cảm thấy, anh ấy không giống người như vậy. Nếu anh ấy muốn gỡ thủ đoạn mờ ám với mình, đã sớm chơi, cần gì phải chờ đến bây giờ.” Sau khi rời đi, quay đầu lại nhìn, thật ra Lục Xuyên đối với cô coi như không tệ, mặc dù có lúc quá thô bạo, nhưng chẳng qua đều là ghen. Mà uy hiếp thường xuyên treo ở bên miệng, cũng chỉ là nói, không có chân chính xuống tay với cô.

Cô rất hiểu, nếu anh quyết tâm muốn chinh cô, chính mình chỉ sợ không có cách nào sống yên ở Bắc Kinh.

Trần Chi Thành chắc chắn miệng: “Nhưng năm nay, lòng người khó lường, khó nói. Còn nữa, cậu tuổi còn trẻ, lại là người mới bước chân ra xã hội, vốn cũng rất dễ dàng mắc mưu bị lừa.”

Kim Hạ không khỏi bật cười thành tiếng: “Giọng điệu nói chuyện của cậu, sao dường như lại giống ông cụ non vậy.”

Trần Chi Thành cong ót xuống, có chút ngượng ngùng: “Mình đây không phải là đang lo lắng cho cậu sao.”

Kim Hạ nhìn về phía trước, tầm mắt phiêu lãng ở nơi xa rất xa, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Cậu nghĩ rằng mình là bị anh ấy lừa, mới ở một chỗ với anh ta?”

Trần Chi Thành cúi đầu: “Loại hoa hoa công tử này, miệng nói lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển đều không ghi nhớ, cô gái nhỏ nhìn không thấu, liền dễ dàng bị lừa.”

Kim Hạ liếc mắt nhìn anh ta, hơi nhẹ thở dài: “Thật ra trên đời này, vốn không có nhiều lừa dối không nhìn thấu như vậy, chỉ là có rất nhiều người nguyện ý lựa chọn bị lừa. Cô gái trẻ trong miệng cậu nói, lại có mấy người thật sự không hiểu đạo lý đối nhân xử thế đâu? Bất quá đều là chút mua bán anh tình tôi nguyện thôi, sau khi thất bại lại nhu nhược tìm một chiếc áo khoác phủ lên, tranh thủ chút đồng tình.”

Trần Chi Thành sắp xếp lại ý tứ trong lời nói của cô, truy hỏi: “Cậu nói, cậu biết hần ta không thật tâm với cậu?”

Kim Hạ gật đầu, ra vẻ thoải mái: “Nhưng thật ra cậu, nếu về sau có cô gái nhỏ nói với cậu cô ấy bị kẻ có tiền lừa, mình đề nghị cậu tốt nhất không nên tin tưởng.”

Trần Chi Thành không để ý đến lời nói đùa của cô, truy hỏi: “Vì sao cậu biết, lại còn muốn ở cùng một chỗ với hắn ta?”

Kim Hạ thấy anh ta không phải hỏi để tra ra manh mối, cũng không muốn tiếp tục giấu diếm nữa, thản nhiên nói: “Còn có thể vì sao, anh ấy tiêu mình, mình tiêu tiền của anh ấy.”

Trần Chi Thành kinh ngạc bước chân dừng lại, sau khi sững sốt vài giây mới đuổi theo, cũng không có đánh giá gì với lời phát biểu của cô, chỉ im lặng trầm mặc đi đường.

Kim Hạ đoán anh ta đang suy nghĩ gì trong lòng, không có chú ý đến ở phía sau cách bọn họ không xa, chiếc xe Land Rover bóng loáng đang thông thả theo sau họ.

Lúc hai người qua chợ, Land Rover bỗng nhiên tăng tốc, nhanh như chớp chạy qua trước mặt bọn họ, lái như lụa, Kim Hạ hoảng sợ, mơ hồ thấy biển số xe, hình như là xe Lục Xuyên.

Lúc ăn cơm, Trần Chi Thành không nhắc đến Lục Xuyên, hai người bắt được bắt không trò chuyện vấn đề không quan trọng gì, sau khi ăn xong, đều tự về nhà, Kim Hạ thủy chung không biết Trần Chi Thành nghĩ gì về chuyện của cô cùng Lục Xuyên, nhưng ít nhiều cô cũng có chút không sau cả, dù sao bắt đầu với Trần Chi Thành chỉ là hy vọng xa vời, lại chưa bao giờ thật tình nghĩ tới có thể bắt đầu.

*

Trở về Bán Đảo Thành Bang, Lục Xuyên cảm thấy giấy dựa trước này chưa từng có, bốn ba trong nghề thành quen, ít nhiều tập mãi thành thói quen với những trời buột vô hình này kia, Cần nhắc một chuyện, quán tính sẽ đi phán đoán lợi hại thiệt hơn, lại đã quên chính mình rất cuộc có muốn vậy.

Nhưng không biết vì sao, từ khi Kim Hạ đi rồi, anh càng ngày càng cảm thấy rõ ràng trên ngực có cổ ẩn ẩn quấy phá xôn xao, từ khe hở vỡ ra trong lòng anh, ồ ồ ạc ạc trào ra bên ngoài đi.

Nhất là đêm nay sau khi chính thức giao tiếp với tay phóng viên kia, loại xúc động muốn liêu lĩnh này càng thêm rõ ràng nếu tiếp tục trì hoãn, sẽ không còn kịp nữa.

Ngồi ở ban công tầng mười chín, xuyên qua khe hở lan can khắc hoa, anh nhìn đèn đuốc huy hoàng ở dưới. Giữa dòng chảy phù hoa cùng buồn tẻ này, còn tìm được người có thể tin tưởng hay không?

Trong đầu lại hiện ra hình ảnh Kim Hạ đắm chìm trong ánh sáng nhu hòa, đang ở trên ban công này phơi quần áo giúp anh, lần đầu tiên anh thấy, trong lòng không phải không ấm áp.

Nếu đối tượng bàn đến là cô, anh có thể tạm thời, lại hào phóng đánh cược một phen hay không?

Ngồi một cục không biết bao lâu, mặt đất tích đầy tàn thuốc, anh cầm lấy di động, gọi điện thoại, cổ họng bị hun khói có phần khàn: “Tôi đồng ý đề nghị của anh, nhưng phương pháp giải trừ đám cưới là tôi chọn.”

Ngày hôm sau anh hẹn Lâm Tịch đến tiệm áo cưới thử quần áo, lần đến trước, số đo có chút không thích hợp. Lâm Tịch căn bản không tình nguyện, chú rể đã không thích hợp, áo cưới không thích hợp cũng không sao cả, nhưng làm tổ ở nhà, đối mặt với cha mẹ mình, cô cảm thấy bị đè nén, sắp điên mất rồi, đáp ứng lời mời của Lục Xuyên.

Lúc vào tiệm, ánh mắt đánh giá của nhân viên cửa hàng đối với bọn họ giấu giếm vài phần quái dị. Người đàn ông thân thể cao ngất, tuần tú lịch sự, cô gái hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, hai người xứng đôi như thế, lần đầu tiên đến tiệm biểu hiện không giống tình lữ chuẩn bị kết hôn, miễn cưỡng cũng là bạn bè thân thiết không hơn, mà lần này đến vẫn giống y như lần trước, trên khuôn mặt không nhìn ra nửa phần vui mừng.

Lâm Tịch thay áo cưới đã sửa tốt đứng ở trước gương lớn, mặt không chút thay đổi nhìn chính mình trong gương, Lục Xuyên đi đến, giơ lên nụ cười: “Quả nhiên quốc sắc thiên hương.” Nói xong nhẹ kéo cánh tay cô, kéo cô vào lòng.

Bốn mắt giao nhau, Lâm Tịch kinh ngạc khó hiểu nhìn Lục Xuyên, từ khi quyết định kết hôn đến nay, anh chưa bao giờ làm chuyện quá mức với cô, nhưng bây giờ, nụ cười treo trên mặt anh ta là chuyện gì xảy ra? Trên khuôn mặt đó rõ ràng cất giấu tình dục chương bụng...

Bàn tay to chụp đến, ôm lấy thắt lưng cô ấy, kéo cô vào trong lòng, Lục Xuyên ung dung nhìn người trước mắt, trong nụ cười mang theo vài phần bí khí: “Vợ à, hôm nay em thật xinh đẹp.”

Tim Lâm Tịch đột nhiên trầm xuống, không rõ anh hôm nay ăn nhầm cái gì, sao thái độ lại trở nên khác thường: “Cậu sao vậy?”

Trên tay Lục Xuyên dùng sức, ôm chặt thắt lưng cô, làm cô dán vào mình: “Vợ của anh xinh đẹp như vậy, ngay cả hai câu khen cũng không được?”

Lâm Tịch theo bản năng đem tay chặn trên ngực anh, kháng cự nói: “Lục Xuyên, cậu đừng đùa!”

Lục Xuyên bắt lấy một cổ tay cô, chậm rãi cúi người để sát vào mặt cô, Lâm Tịch thấy anh muốn hôn cô, không tự giác lùi về phía sau né tránh, Lục Xuyên không thuận theo, không buông ra càng thiếp càng gần, Lâm Tịch rõ ràng quay cả mặt sang một bên, lạnh lùng nói: “Lục Xuyên cậu quá rồi! Lại trở mặt đùa à!”

Lục Xuyên khoé miệng cong lên, nở nụ cười: “Mình làm gì đùa với cậu, tuần sau cậu đã qua cửa, tiếp xúc da thịt như vậy, bất quá là vấn đề sớm muộn mà thôi.”

Lâm Tịch quay đầu, hai người cách nhau cùng lắm chỉ một bàn tay: “Cậu rõ ràng từng nói, sau khi kết hôn mỗi người có một sống riêng.”

Lục Xuyên nghiêm túc đứng đắn gật đầu: “Đúng anh từng nói qua, nhưng em thân là con dâu nhà họ Lục, kéo dài hương khói cho nhà họ Lục là thiên chức của em, em chắc sẽ không ngại thơ nghĩ rằng em lẫn mất quá đi?”

“Cậu” Lâm Tịch nhất thời nghẹn lời, kết hôn với Lục Xuyên là quyết định vội vàng, cô không có cẩn thận lo lắng qua mấy vấn đề này, thậm chí nhanh bàn giao chính mình. Bây giờ cô không khỏi hoài nghi, cô thật sự có thể lên giường với Lục Xuyên sao? Ngay cả anh ôm cô, cô vẫn cảm thấy kháng cự...

Lục Xuyên đem thần sắc âm tình bất định trên mặt cô thu vào trong mắt, nặng nề cười buông cô ra: “Cậu thật sự xác định cậu nguyện ý gả ỉnh?”

Lâm Tịch đứng thẳng người, cúi đầu trầm mặc không nói, Lục Xuyên sửa sang lại âu phục, lời nói nhỏ nhẹ xem thường nói: “Được rồi, cậu thay quần áo đi, mình thử tốt lắm, sẽ về trước.”

Ra khỏi tiệm áo cưới, Lục Xuyên nhìn về phía chiếc xe màu đen dừng bên đường, hơi hơi gật đầu, tiếp theo nhảy lên Land Rover của mình, nhanh như chớp rời đi.

Rất nhanh, một phong thư giấy da trâu màu nâu yên lặng đưa đến tay trưởng bối nhà họ Lục, sau khi xem qua nội dung, ông Lục giận tím mặt, trực tiếp gọi Lục Xuyên về nhà, ném phong thư vào mặt anh, vẩy ra hai chữ rõ ràng: “Từ hôn!”

Lục Xuyên nhìn ảnh chụp trong phong thư, biết rõ còn có hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

“Sao lại như vậy? Chỗ săn của tuần san giải trí theo dõi Hướng Nam, định chụp chút tin tình cảm, không nghĩ đến lại chụp được vị hôn thê của con lêu lổng với hắn!” Ông Lục thật sự tức không có chỗ xả: “May mắn biên tập tuần san này có chút mắt nhìn, giao ảnh chụp sang đây bán lại cho cha, bằng không đăng ra ngoài, khiến cho chúng ta không biết để mặt vào đâu?! Người bây giờ còn chưa cưới vào cửa, đã đội nón xanh trước!”

Lục Xuyên một bên lời hay ý đẹp an ủi ông già nhà mình, một bên biết thời biết thế đáp ứng chuyện từ hôn, ngay sau đó lại hẹn Lâm Trạch Bình ra nói chuyện, chứng cứ đầy bàn, đối phương không muốn cũng không được.

Lâm Trạch Bình từ trước đến nay biết rõ chuyện của con gái và Hướng Nam, vừa thấy ảnh chụp kia, con gái mặt áo cưới cùng Hướng Nam hôn môi, ông biết rõ sự tình bùng nổ không được, mà loại sự tình này, quả thật chỉ có nhà đầu Lâm Tịch kia làm được.

Tuy rằng Lâm Trạch Bình ông không tính là danh gia vọng tộc quyền lực cao nhất trong thành, nhưng con gái ông cũng là danh gia vọng tộc, hoàn toàn xứng đáng là công chúa, không ai xinh đẹp hơn nó, cũng không có người tùy hứng hơn nó.

Người ta nói ăn gan hùm mật báo mới dám làm xằng làm bậy, nhưng Lâm Tịch không phải, cô một người lá gan nhiều hơn vài lá, chính mình mù quáng hồ đồ, các loại xằng bậy không nói, còn có dư lá gan cho người khác mượn dùng.

Nhìn núi ảnh chụp bằng chứng trước mắt, Lâm Trạch Bình cũng không thể không biết xấu hổ chường mặt dày để cho nhà họ Lục tiếp tục nhận Lâm tịch, chỉ có thể đáp ứng từ hôn.

Thế này Lục Xuyên mới chậm rãi đề xuất: “Ông Lục chúng tôi xem trọng mặt mũi nhất, đột nhiên từ hôn, chỉ sợ khiến người ta chỉ trích, không bằng viện cớ bệnh, dời hôn lễ lại. Chuyện này chậm lại lại chậm lại, cuối cùng liền không giải quyết được gì.”

Lâm Trạch Bình tỏ vẻ đồng ý, thiệp mời cũng phát ra, khách sạn cũng chọn rồi, đột nhiên không có lý do từ hôn, chắc chắn khiến người khác ngỡ vực vô căn cứ, chỉ bằng đưa ra một lý do thoái thác đường hoàng, từ từ lấp kín miệng lưỡi thế gian, dù sao theo thời gian dần trôi, cùng với tốc độ phát sinh tin tức mới bây giờ, chuyện này cuối cùng cũng sẽ chìm đi.

Vì thế bàn bạc cuối cùng, liền lấy lý do Lâm Tịch đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, phải ra nước ngoài chữa trị, thông báo cho khách mời hôn lễ tạm hoãn, tiếp theo Lâm Trạch Bình tự mình đến nhà ông Lục, người tỏ vẻ xin lỗi, như thiếu một ân huệ to lớn bằng trời.

35. Chương 35

Chương 35

Đợi đến sau khi giông tố hơi ngừng lại chút, Lục Xuyên đi đến tổng bộ Nhân Hằng, luật sư đã chuẩn bị tốt giấy tờ nhượng cổ quyền, ký tên xong, Hướng Nam bảo luật sư ra ngoài, trong văn phòng rộng thênh thênh chỉ còn có hai người bọn họ.

“Không biết tiếp theo cục trưởng Lục định làm gì, tôi nhất định toàn lực phối hợp.” Hướng Nam ngồi sau bàn công tác, hai tay đan vào nhau, bày ra tư thế như kẻ hèn. Lần này từ hôn, Lục Xuyên lợi dụng quan hệ của chính mình và Lâm Tịch, không chỉ toàn thân thoát khỏi hôn ước, còn làm cho Lâm Trạch Bình thiếu ân tình bọn họ, có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim.

Bất quá nếu không phải anh khăng khăng hợp tác, chính mình nhất quyết không lấy năng lực bản thân, chống đối hai gia đình nhà quan. Lúc trước có chút hiếp ức với Lục Xuyên, thật sự là đưa binh vào chiêu hiểm, hành động vạn phần bất đắc dĩ, trước mắt nếu đã đạt được mục đích của mình, tất nhiên muốn dùng hết khả năng, cư xử cực kỳ tốt với anh.

Lục Xuyên đứng ở trước cửa sổ thủy tinh to sát đất, quan sát ngựa xe như nước dưới chân, ở nơi cao như vậy, cơ hồ có thể thu nửa thủ đô vào đáy mắt, anh chỉ trầm mặc nhìn, nghĩ, vẫn chưa mở miệng.

Hướng Nam đoán tâm tư của anh, tuy rằng nguyên nhân làm cho anh đồng ý từ hôn có mấy cái, nhưng chỉ có nguyên nhân là Kim Hạ, là không thể thay thế, bởi vì bất luận là tiền hay là bất động sản, anh đều có thể thông qua con đường khác có được: “Kim Hạ công tác chăm chỉ, chịu mệt nhọc, trưởng phòng kỹ sư nói cho tôi biết, đã rất lâu hần không gặp được trợ lý hài lòng như vậy, cho nên nếu muốn tìm cách đuổi việc cô ấy, tôi cũng rất tiếc, nhưng chỉ cần cục trưởng Lục mở miệng, tôi nhất định làm được.”

Tầm mắt Lục Xuyên dừng ở nơi rất xa, hình như đang tự hỏi cái gì. Hướng Nam hiểu được suy nghĩ của anh, đuổi việc Kim Hạ, khiến cho cô một lần nữa trở nên hai bàn tay trắng, đến lúc ấy, tất nhiên cô chỉ có thể nhận ý tốt của chính mình.

Chẳng qua, lặp lại một việc như vậy, kết quả lại không giống như hy vọng, vậy có thể làm gì? Nếu bao nuôi có thể khiến cô nảy sinh tình cảm với anh, vậy đã sớm nên sinh ra.

Lục Xuyên rút cuộc quay đầu hai chữ chém định chặt sắt: “Không cần.” Trong tình huống cô có việc cần nhờ anh, cô chỉ biết xem anh là cố chủ. Nha đầu này, so với anh tưởng tượng càng có thể phân rõ giới hạn trong mối quan hệ giữa con người với con người.

Trong mắt Hướng Nam hiện lên một tia ngoài ý muốn: “Xem ra đánh giá từ chuyện cục trưởng Lục từ hôn, đánh giá được cục trưởng Lục thật sự nghiêm túc.”

Lục Xuyên hơi cong khoe miệng: “Đương nhiên.”

Đây là lần cuối cùng anh đánh cược, hoặc là thắng, hoặc là chết.

Nếu anh bất hạnh cược thua, ít nhất anh có thể chết tâm.

Sau này có thể kiên định đi trên con đường đam mê này.

Hướng Nam khiếp sợ trước khí thế của anh, hơi kinh ngạc một lát, mới nói: “Tôi hiểu rồi, Kim Hạ có thể tiếp tục làm việc ở Nhân Hằng, sau này cục trưởng Lục có cần gì, cứ việc sai phỏ.”

Lục Xuyên hơi gật đầu, tiếp theo rời khỏi văn phòng Hướng Nam. Không sai, đây là trận cá cược lớn, cho dù anh có tự tin nhưng chung quy không có nắm chắc tất thắng, chỉ có thể cố gắng hết sức nghe mệnh trời. Anh cũng không định cưỡng bách Kim Hạ ở lại bên người anh nữa, tuy rằng với năng lực của bản thân anh có thể làm được, nhưng dạng này đến, chẳng qua cũng là tình cảm dị dạng, anh tốn công gây sức ép lớn như vậy, cũng không phải vì cái này.

Thang máy đi xuống, anh suy nghĩ về sách lược kế tiếp, lòng bàn chân bỗng nhiên truyền đến sức nặng, tiếp theo thang máy vững vàng dừng lại, anh nhìn tầng trệt, cũng chưa đến bãi đỗ xe B1. Hai cánh cửa màu bạc chậm rãi mở ra, Kim Hạ thốt tha đứng ở cửa, bốn mắt giao nhau, đều sửng sốt.

Khoe môi Lục Xuyên hơi cong lên, khoe mắt đuôi lông mày nhiễm một chút ý cười, ung dung nhìn cô, một thời gian rồi không gặp, tầm mắt của anh tham lam lưu luyến ở trên mặt cùng trên người cô.

Kim Hạ đứng ở cửa xuất thần, không rõ vì sao anh lại xuất hiện ở trong này. Không giống giới showbiz kết hôn ly hôn chia tay gặp nhau ngoài đời đều phải đăng báo, đối cớ người ngoài mà nói hôn sự giới chính trị, cực kỳ kín tiếng, người thường không biết chuyện gì, bởi vậy cô chỉ có thể suy tính theo thời gian, thời gian kết hôn của anh và Lâm Tịch đã qua, theo lý thuyết bây giờ hẳn là đang ở trong thời kỳ trăng mật, không nên xuất hiện ở đây.

Quá thời gian cho phép, cửa thang máy đột nhiên phát ra một tiếng vang trầm, liền bắt đầu tự động khép lại, Lục Xuyên nhanh tay lẹ mắt nhấn nút mở cửa thang máy, nhủ mày: “Sao không tiến vào?”

Thế này Kim Hạ mới hoàn hồn, chạy nhanh vào thang máy, xoay người, mặt hướng ra ngoài đứng vững, nhấn phím lầu tiếp theo. Lục Xuyên đứng ở một bên phía sau cô, anh mắt tùy ý, không mang theo chút che lấp, dính vào sườn mặt cô, cũng không nói gì, cứ như vậy lặng im nhìn cô.

Trong không gian chật chội chỉ có hai người bọn họ, không biết vì sao Kim Hạ, luôn cảm thấy phía sau có tầm mắt nóng rực, đốt cháy một bên tai cô nóng đỏ lên, cả người không được tự nhiên. Cô ung dung thần nhiên mắt nhìn cửa thang máy, trên mặt mơ hồ ánh thân ảnh Lục Xuyên, dường như đứng là đang nhìn chằm chằm phương hướng cô.

Bỗng nhiên cô hy vọng thang máy có thể nhanh chút lên một lầu, như vậy cô có thể thoát khỏi không gian nhỏ hẹp bức bách này, còn thật sự lại nói tiếp, cô vẫn có chút sợ Lục Xuyên, dù sao hành vi của anh khó có thể có thể đoán trước, vạn nhất làm chút chuyện khác người, chính mình lại bị nhốt khó chống đỡ.

“Ba em bọn họ chuyển đi rồi sao?” Lục Xuyên đột nhiên hỏi, Kim Hạ hơi nghiêng mặt: “Chuyển đi rồi, cái chìa khóa tôi đặt ở chỗ quản lý nơi đó, anh có thời gian thì qua lấy một chút.”

“Chuyển đi đâu vậy?” Lục Xuyên đứng thẳng người, từng bước lại gần phía sau cô, cô chỉ cúi thấp mặt nhìn cửa thang máy, cô không cần phải nói cho anh cô chuyển đi đâu.

“Lại là chuyện không liên quan đến anh?” Hai tay Lục Xuyên bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy thắt lưng cô, ở bên tai cô nỉ non, hơi thở nóng cháy phun ở phía sau tai cô, Kim Hạ theo bản năng giãy dụa, định đẩy cánh tay anh ở trên lưng cô: “Anh đừng như vậy, anh là người đã kết hôn.” Thật đúng là sợ cái gì cái đó đến.

Lục Xuyên nhân thể cầm lấy cánh tay cô, cùng nhau ôm vào lòng, cười ha ha bên tai cô, nghe hương thơm thần nhiên trên người cô: “Sao, người có vợ đùa giỡn em, khiến em cảm thấy khó xử?”

“...” Kim Hạ biết sức lực mình không bằng anh, da mặt cũng không dày bằng anh, đơn giản sẽ không giãy dụa phí công: “Anh sẽ không thể nào cùng tôi nói chuyện đàng hoàng, thế nào cũng phải như vậy sao?”

Lục Xuyên thấy cô không hề kháng cự nữa, lực đạo trên tay liền giảm đi vài phần, khoan khoái ôm cô, cảm giác trên vai cô, chậm rãi nói: “Anh nhớ em.”

Kim Hạ trầm mặc không nói, cô gấp qua mặt dày, chưa thấy qua mặt dày như vậy, kết hôn chưa được bao lâu, liền không biết xấu hổ ưỡn mặt nói nhớ người phụ nữ khác.

“Anh nhớ em nhớ đến, ngay cả kết hôn cũng không được.” Thân hình trong lòng, nho nhỏ, mềm mềm, ấm áp, ôm vào liền cảm thấy, nơi vắng vẻ trong lòng, trong nháy mắt căng đầy lên, làm cho anh không muốn buông ra.

Kim Hạ sợ sệt một lát, không rõ anh nói lời này có ý gì. Bàn tay to nắm cổ tay cô khớp xương rõ ràng, trên ngón áp út, sạch sẽ.

Cô cảm thấy có sự kỳ quái, đang định mở miệng hỏi, thang máy lên một tầng, nháy mắt cửa mở, Lục Xuyên buông lỏng tay ôm cô, đẩy cô ra ngoài cửa, nhẹ giọng nói: “Em cần phải đi.”

Kim Hạ đứng vững ngoài cửa thang máy, xoay người, nghi hoặc nhìn anh, môi khép mở vài lần, cũng chưa nói ra nửa từ, cứ như vậy nhìn anh, thẳng đến khi tầm mắt bị cửa thang máy đóng lại chặt đứt. Trên tay anh cũng không có nhẫn cưới, cũng không đi du lịch trăng mật, chẳng lẽ không có kết hôn.

Tiếp theo lại thăm cảm thấy mình suy nghĩ nhiều. Thứ nhất chuyện kết hôn lớn như vậy, sao có thể nói bỏ liền bỏ, thứ hai cho dù anh không kết hôn, vậy có quan hệ gì với mình. Yêu đương loại chuyện này, đối với hiện tại của cô mà nói, thật sự là thứ xa xỉ. Cô có khả năng với tới tương lai triển vọng, đơn giản chỉ là sau khi sự nghiệp có chút thành tựu, kết hôn với một người cô có thể chấp nhận, không quá yêu, cũng không quá yêu mình, như vậy cô sẽ không vì từng bán đứng bản thân mà cảm thấy thật có lỗi với đối phương.

Đặt chuyển phát lên bàn, cô trở lại vị trí làm việc của mình, MSN chuyển đến một tin nhắn, là Rebecca: vừa thấy Lục Xuyên, tò mò quá, anh ta làm sao có thể xuất hiện ở văn phòng chủ tịch.

Kim Hạ biết quan hệ trước đây của cô và Lục Xuyên, ở trong mắt Rebecca là không nói cũng hiểu, cho nên bây giờ Rebecca nói có thể chuyển tin tức qua MSN cho cô, muốn tìm hiểu một chút gì đó. Thoáng suy tư, liền hồi đáp lại: thật sao? Đây thật sự rất kỳ quái, bây giờ anh ấy không phải hẳn nên hưởng tuần trăng mật sao?

Rebecca rất nhanh trả lời lại: đúng vậy, cho nên chị mới cảm thấy kỳ quái, hơn nữa tay trái anh ta cũng không có nhẫn cưới, nên sẽ không phải là ly hôn chứ?

Kim Hạ hồi đáp ngắn gọn: không rõ lắm.

Rebecca dừng lại một lát mới trả lời: em không rõ lắm? Tiệc tối bán đấu giá lần trước, anh ta cầm tay em, anh mắt nhìn em chỉ đều nhìn thấy, không có đơn giản như vậy.

Kim Hạ gõ bàn phím, tránh nặng tìm nhẹ.: em thật không rõ lắm. Chị Rebecca, kỹ sư Lương gọi em, em phải đi một lát.

Phát ra những lời này, cô chuyển MSN sang trạng thái rời đi, tránh Rebecca quấy rầy. Cô không rõ vì sao Rebecca muốn tìm hiểu này kia, có lẽ là quan tâm, có lẽ là bất quái, cũng có lẽ là, ở khai thác nhân mạch bên người. Bất quá cô thật không biết đáp án vấn đề này, đơn giản sẽ không dây dưa đến cô.

Buổi tối bỏ thêm thời gian làm ca tối mới rời khỏi công ty, khi đến nhà ga giao thông công cộng, chiếc xe cô muốn ngồi vừa mới rời đi, bất đắc dĩ đợi nửa ngày, mới đợi được chuyến xe tiếp theo. Khi đến nhà, đã gần mười giờ, bà nội và ba ba cũng chưa nghỉ ngơi, hiển nhiên đang chờ cô về.

“Ăn cơm xong chưa?” Bà nội nói xong liền đi lấy tạp dề: “Bà có để phần đồ ăn, hâm lại cho cháu.”

Kim Hạ ngăn bà lại: “Bà nội đừng làm, cháu ăn ở công ty rồi.”

“Vậy uống chút canh đi, cháu làm việc mệt như vậy, phải bồi bổ thân thể.” Bà nội buột xong tạp dề, không khỏi phân trần đi vào bếp.

Ông Kim Đầu cầm lấy túi trong tay con gái, cất giữ cho cô, trong lòng tự trách ngay, nếu ông không sinh bệnh, con gái cũng không phải mệt sống mệt chết tăng ca. Do dự một lát, ông cẩn thận hỏi: “Nha đầu, con cùng bác sĩ Thẩm kia, mâu thuẫn cãi nhau sao?”

Kim Hạ có chút không hiểu, nở nụ cười: “Ba, sao ba lại đột nhiên hỏi vậy.”

Ông Kim Đầu xoa xoa cái túi trên quần áo của mình, có chút khó có thể mở miệng: “Lần này chúng ta chuyển nhà, không phải là chủ cho thuê nhà muốn bán phòng ở, là con và bác sĩ Thắm cãi nhau chia tay đúng không?” Ông vẫn cho rằng, bác sĩ Thắm là quý nhân của con gái, phòng ở kia, cũng là bác sĩ Thắm cung cấp.

Lúc này Kim Hạ mới hiểu được, bật cười: “Ba, chuyện này chỗ nào cũng chỗ nào có liên quan a, con và bác sĩ Thắm cũng chỉ là bạn bè, không phải là loại quan hệ như ba tưởng. Còn có chuyện lần này chúng ta chuyển nhà, vì chủ cho thuê nhà muốn bán phòng ở, là ngàn thật vạn thực, ba cũng đừng hạt suy nghĩ.”

Ông Kim Đầu có chút hơi thất vọng, vốn ông một người đàn ông trưởng thành, cũng ngại hỏi việc riêng của con gái trong nhà, nhưng ông vẫn thích bác sĩ Thắm, cũng hy vọng hai người có thể cùng một chỗ: “Con thật không thích bác sĩ Thắm?”

Kim Hạ gạt đầu: “Con và anh ta a, tám gậy tre cũng đánh không gần được.”

Ông Kim Đầu mắt vừa đảo: “Vậy lần trước ở quê, cậu phóng viên từng giúp chúng ta kia, gọi là Trần gì đó! Con cảm thấy anh ta như thế nào?”

Trần Chi Thành sao? Kim Hạ có chút trầm mặc. Người đó tốt lắm, cũng xứng với cô gái rất tốt, cho nên cô mới không muốn kéo anh ta xuống nước, cho nên mới không để ý hình tượng của mình nói cho anh ta, cô ở cùng một chỗ với Lục Xuyên là vì tiền. Nếu không định bắt đầu với anh, vậy không cần bắt đầu.

“Ba, hôm nay ba sao vậy? Trước kia ba chưa từng hỏi mấy cái này.”

Ông Kim Đầu hơi thở dài: “Không phải ba đây cảm thấy con làm việc vất vả, muốn có người chăm sóc con.”

“Ba, không có việc gì đâu, con không cần người ta chiếu cố, như bây giờ rất tốt.”

Phòng ở không lớn, bà nội nghe thấy hai người nói chuyện, cũng từ trong phòng bếp nhô đầu ra: “Cháu gái, hôm nay bà với ba con bàn bạc, nếu bác sĩ Thắm này và phóng viên Trần đều không thích hợp, vậy bà nội giới thiệu một đứa tốt cho con thân cận a? Con ông chủ báo trái cây đầu ngõ, lớn hơn con 3 tuổi, ở nhà buôn bán ra ngoài đi làm ở công ty, vừa vặn cũng độc thân, cháu có muốn gặp một lần không?”

Kim Hạ không có chuẩn bị tâm lý, trực giác có chút kháng cự: “Con còn trẻ, không vội thân cận.”

“Sao lại không vội?” Bà nội từ phòng bếp đi ra giáo dục cô: “Thân cận cũng không phải một lần là có thể gặp được người thích hợp, hơn nữa, một cô gái cả ngày vất vả như vậy, cũng không phải là chuyện tốt, kiếm tiền nuôi dưỡng gia đình, vẫn nên giao cho đàn ông làm.”

Kim Hạ thấy thần sắc bà nội nghiêm túc, cũng không thể trực tiếp cự tuyệt, liền nhảy qua ôm cổ bà làm nũng: “Bà nội, bà để chuyện này cho con lo lắng là được, chờ con chuẩn bị thật tốt rồi nói sau.”

Bà nội yêu thương búng một cái vào mũi cô: “Vậy cháu phải thật sự suy nghĩ a, đừng nghĩ qua loa, bà nội sẽ không tha cho cháu.”

Kim Hạ nhu thuận đẩy bà vào lại phòng bếp: “Biết rồi bà nội, bà trước đi hâm nóng canh nhé.”

36. Chương 36

Chương 36

Dưới sự thúc dục của bà nội, Kim Hạ dù không muốn nhưng vẫn đồng ý đi thân cận. Cẩn thận suy nghĩ, việc này cũng không có gì sai, trừ bỏ chính mình thoáng có chút cảm thấy không ổn, ít nhất có thể trấn an người lớn trong nhà. Nếu đối phương không để ý đến cô, tất nhiên tốt, dù sao cô cũng không chắc chắn, kế hoạch trên con đường tương lai như thế nào, tạm thời đi bước nào, tính bước nấy.

Địa điểm thân cận là Nam Phương Định, một nhà hàng ở gần trạm xe điện ngầm, liên lạc giữa hai người cũng xem như thuận lợi, hơn nữa địa vị không cao, coi như có chút hoàn cảnh đi ăn cơm.

Lúc cô đến, người đàn ông đã chờ ở vị trí. Vì tránh muộn, cô cố ý đến trước 10', không nghĩ đến đối phương so với mình còn sớm hơn, cô nghĩ, điều này ít nhất chứng tỏ anh ta có nguyên tắc về thời gian, ấn tượng với anh ta liền tốt lên vài phần.

Sau khi ngồi xuống, hai người theo hình thức cũ, đơn giản là tự giới thiệu, người đàn ông họ Trương, tên Trác, bộ dáng cùng ảnh chụp không khác mấy, khuôn mặt của anh ta, không thể nói là đẹp cũng không khó coi, chỉ là không có nhìn không thích thôi.

Nhưng Kim Hạ vẫn nhẹ nhàng thở ra, trước đây có đồng nghiệp nhắc đến chuyện muốn đi xem mắt, các cô nói nhiều về kinh nghiệm thân cận của chính mình, làm cho cô có chút sợ, e sợ hôn nay cũng sẽ đối mặt với một đóa hoa “độc đáo” nở rộ, nhưng nhìn biểu hiện của Trương Trác trước mặt, mặc dù ứng xử không quá tốt, nhưng xét trong phạm trù bình thường, như vậy là đủ rồi

Sau khi đồ uống, pizza đặt trên bàn, cô cầm lấy dao nĩa, lại lộ vẻ vụng về chặn miếng cánh gà lẫn qua lẫn lại, có lẽ cô cắt cố sức quá mức, Trương Trác nhìn chăm chú cô trong chốc lát, Kim Hạ phát hiện ánh mắt của anh, có chút thật có lỗi giải thích: “Ngại quá, tôi chưa từng ăn qua cơm Tây, không hay dùng dao nĩa.”

Trương Trác liên tục lắc đầu: “Không có gì, thật ra tôi cũng không thích quán này lắm, vốn dĩ tôi định chọn nhà hàng Trung hoa, nhưng nghe nói con gái lớn bây giờ đều thích tây hóa gì đó, cho nên liền...”

Kim Hạ cười hiểu: “Thức ăn nơi này cũng ngon, ngay cả cách gà cũng rất đậm đà, chỉ có không dễ cắt.”

Trương Trác suy nghĩ một lát, buông thức ăn, trực tiếp cầm lấy một cái cánh gà từ trên bàn ăn đưa vào trong miệng: “Ăn như vậy liền tiện hơn.”

Kim hạ thấy anh ta bắt đầu, nháy mắt kinh ngạc, cũng quyết từ bỏ dao nĩa, ngón tay cầm cánh gà cắn, tuy rằng cách ăn như vậy có chút thô lỗ, khó nhìn ở nơi thanh nhã, nhưng bây giờ ăn nhanh nhẹn, có một hương vị khác.

Cô thầm nghĩ, thông qua hình thức thân cận này, có thể hai người nhất định không có khả năng thiên thạch đâm vào trái đất ma sát tạo ra đóm lửa lớn, nhưng ít nhất con người Trương Trác cũng hiền hòa, ở chung cũng rất dễ dàng.

Một cái cánh gà còn chưa hoàn toàn lột bụng, cửa lớn vừa mở ra đóng lại, một người đàn ông đi vào, nhìn chung quanh một vòng tầm mắt rơi xuống chính xác trên người cô.

Kim Hạ quay về phía cổ, khi tầm mắt giao nhau với người đàn ông kia, nháy mắt đầu óc trống rỗng một lát, giống màn hình tivi cũ trục trặc, một mảnh bông tuyết loang lổ.

Người đàn ông lập tức đi về phía cô, đứng lại ở trước bàn bọn họ, nhìn chăm chăm cô, trong con ngươi màu đen dường như mang theo vài phần trên đùa: “Khéo thật?”

Kim Hạ sợ hãi: “Anh... Làm sao có thể ở chỗ này?” Từ sau lần trước anh ở trong thang máy nói chuyện không rõ ràng, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại.

Lục Xuyên hơi hơi nhún vai: “Đi ngang qua.”

Kim Hạ suy nghĩ, chuyện này không khỏi quá trùng hợp, cùng đi ngang qua một chỗ, lại còn có thể đi vào cùng một nhà hàng này?

Trương Trác thấy hai người quen biết, liền chờ Kim Hạ làm chủ, không có tùy tiện mở miệng.

Lục Xuyên mặt lạnh liếc Trương Trác một cái, lại nhìn Kim Hạ: “Bạn em?”

Kim Hạ không định nói đối phương là đối tượng thân cận của cô, liền tạm thời cúi đầu.

“Sao lại không giới thiệu chút?”

Kim Hạ vốn không cho rằng cần thiết phải giới thiệu với anh, nhưng cô không muốn trước mặt người ngoài biểu hiện có dây dưa gì với anh, cũng chỉ có thể thần nhiên nói: “Đây là Trương Trác.” Tiếp theo lại giới thiệu với Trương Trác: “Đây là Lục Xuyên.”

Hai người đàn ông mặt ngoài hòa hảo cúi đầu chào nhau, Lục Xuyên dùng giọng điệu lơ đãng hỏi Kim Hạ: “Đúng rồi, gần đây thân thể ba em có khỏe không? Anh nghe nói chạy thận sẽ có phản ứng chạy thận.”

Kim Hạ không nghĩ đến anh lại đột nhiên nói đến chuyện này, nhất thời có chút ngây người: “Vâng, khá tốt.”

Khỏe môi Lục Xuyên cong lên: “Vây là tốt rồi.” Nói xong ngồi vào cái bàn bên cạnh họ, tay giơ lên gọi bồi bàn, bắt đầu gọi cơm.

Trương Trác thấy Lục Xuyên ngồi ở gần bọn họ, hình như cố ý, đã có chút nghi vấn đối với quan hệ của hai người bọn họ, nhưng anh ta càng chú ý hơn là: “Ba cô đang chạy thận? Thận không tốt?”

Kim Hạ bị hỏi chuyện này, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu: “Vâng, ông bị nhiễm trùng đường tiểu.” Tình huống trong nhà bà nội không có hoàn toàn nói rõ cho đối phương, chỉ là thân cận mà thôi, cũng không phải cảnh giác tra hộ khẩu, cho nên có chút việc riêng, không đến mức độ nào đó, sẽ không nói.

Trương Trác tiêu hóa sau một lúc lâu, mới nói: “Vây nói ông ấy chú ý nghỉ ngơi nhiều, không cần làm lụng vất vả, ngày thường phải đầy đủ dinh dưỡng

Kim Hạ mỉm cười: “Tôi biết, cảm ơn anh quan tâm.”

Trương Trác cũng cười lại, tiếp theo liền cúi đầu ăn thức ăn, thỉnh thoảng tìm một ít đề tài bình thường tán gẫu với cô, cô cũng không biết có phải mình miễn cảm quá hay không, chung quy luôn cảm thấy sau chuyện nhiễm trùng đường tiểu, hăng hái của đối phương không bằng lúc đầu.

Lục Xuyên ở ngồi chếch bên đối diện cô, ung dung bình tĩnh ngồi, nhấp nhẹ nước trong ly, ánh mắt không hề chớp, chặt chẽ khóa trên người cô.

Kim Hạ bị anh nhìn cả người không được tự nhiên, định đuổi anh, một không có lập trường, hai chưa nghĩ ra lý do đuổi, càng sợ vạn nhất chọc giận anh, trước mặt Trương Trác nói bậy bói bạ ra cái gì, rơi vào hai lỗ tai nhà người ta, vậy không xong —— bản lĩnh nói chuyện không theo lẽ thường, cô còn lâu mới bì được với Lục Xuyên.

Trương Trác cũng nhận thấy Lục Xuyên luôn luôn chăm chú nhìn Kim Hạ, trong lòng dĩ nhiên xác định quan hệ hai người chắc chắn không chỉ đơn giản là bạn bè như vậy, hơn nữa người đàn ông kia, tuy rằng anh ta không muốn thừa nhận, nhưng bất luận ngoại hình hay khí phách, anh đều ở trên mình, thêm ba Kim Hạ còn mắc căn bệnh nặng như vậy, đại đại khải khải cân nhắc, trong lòng anh ta đối với lần thân cận này kết quả là muốn ghi sổ.

Bởi vì hai người đều có tâm sự, sau ai cũng không tìm ra đề tài, liền lâm vào trầm mặc, một chút cơm ăn giống như ăn sáp, chỉ có Lục Xuyên bàn bên cạnh, thành thạo cắt một miếng bít tết, cắt đĩa còn phát ra âm thanh tư tư.

Sau khi cơm nước xong, Trương Trác tính tiền, cáo biệt cô, một mình rời khỏi nhà ăn, Kim Hạ cũng đứng dậy, chuẩn bị đến cửa nhà ga xe điện ngầm, Lục Xuyên đứng lên kéo khuỷu tay cô lại: “Anh lái xe, chở em về.”

Kim Hạ nhẹ nhàng tránh ra: “Không cần, tôi ngồi xe điện ngầm.”

Cô đã biết hôm nay gặp mặt anh, cũng không phải là đi ngang qua như trong miệng anh nói. Cô không định hỏi anh vì sao biết chuyện cô thân cận, lại vì sao đến phá đám, cô không cần đợi anh nhắc mới tỉnh, điều kiện giống như cô, muốn tìm một người thật tình, có bao nhiêu khó khăn.

Lục Xuyên đuổi theo Kim Hạ ra ngoài, đi đến bên người cô, giọng điệu như đang nói sự thật: “Em tức giận.”

Mây Kim Hạ nhướn lên: “Anh cảm thấy đùa giỡn tôi như vậy rất vui, rất thú vị, đúng không?”

Cô cũng không tức anh đến phá đám, cô chỉ tức anh vạch ra sự thật đậm đà máu tươi như vậy, làm cho cô không thể ngược mặt mà đi.

“Anh chỉ giúp em kiểm tra hần một chút, nếu hần không thể chấp nhận tình huống của ba em, vốn không có tư cách cùng em ở một chỗ.”

Kim Hạ có chút ngoài ý muốn giương mắt, tiếp theo khẽ thở dài: “Tôi cảm ơn ý tốt của anh, nhưng chuyện của tôi, tôi tự mình giải quyết là được, không cần làm phiền đến anh.” Nói xong liền đi vào thang máy, không chờ Lục Xuyên đi đến.

*

Buổi sáng Kim Hạ bị thanh âm đánh mắng trẻ em thức tỉnh.

Vốn dĩ cuối tuần cô định nghỉ nhiều một chút, nhưng thanh âm chửi bậy bèn nhọn của người đàn bà liên tục hành hạ thần kinh của cô, lúc sau mấy tiếng bàn tay thanh thúy vang lên, đứa nhỏ oa oa khóc lớn lên. Cô thật sự không có biện pháp tiếp tục ngủ nữa, đơn giản liền ngồi dậy trên giường, giường cách vách đã trơn trơn, lúc này, bà nội đã đi chợ mua đồ ăn sáng.

Thay quần áo xong, mang dép lê đi ra khỏi phòng, giường trong phòng ba cũng trống không, lân cận có đồng hồ mở quán mì Sơn Tây, ba làm việc rửa chén ở đây, trợ cấp một chút chi phí trong nhà.

Thật ra ông còn tính kéo xe ba gác, thứ nhất xe cũ đã bán ở quê, mua lần nữa thì lên giá tiền, thứ hai cô và bà nội đều cảm thấy nguy hiểm, sợ lại gặp phải thị phi, ba đến thành phố Bắc Kinh cũng quá lớn, không biết đường, cũng không làm được công việc này.

Chen chúc trong WC nhỏ hẹp rửa mặt, khi Kim Hạ phun ra ngum bọt kem đánh răng cuối cùng, người đàn bà còn tiếp tục làm đau đứa bé. Tuy rằng mới vừa đến không lâu, nhưng cô đã gặp qua hai người bọn họ, người đàn bà kia đã hơn ba mươi tuổi, nhưng thường ngày tướng mạo hung ác, thằng bé ngược lại khỏe mạnh kháu khỉnh, đáng yêu kinh khủng. Đánh chửi như vậy cũng không phải lần đầu tiên, hàng xóm từng khuyên bảo, đều bị người đàn bà nước miếng văng tứ tung mắng lại.

Bà nội theo thói quen từ lâu, chứa lại cháo trong nồi cho cô, khi cô vào phòng bếp, thoáng thấy thùng rác đã đầy, liền thuận tay sửa sang lại, mang theo túi plastic đi ra cửa đổ.

Muốn ở gần một bệnh viện trong thành phố, lại muốn nhà rẻ, nơi cô ở bây giờ, tương tự khu dân cư thời xưa, rất nhiều hộ gia đình xài chung một hành lang nhỏ hẹp, chất đầy vật hỗn tạp, muốn xuống lầu đổ rác, tất nhiên phải đi qua phòng của hai mẹ con kia, thanh âm trẻ nhỏ khóc rống làm cho lòng cô hoảng sợ, cô gần như chôn đầu, dùng tồn tại cực kỳ mỏng manh bước nhanh qua trước cửa nhà bọn họ.

Nơi đổ rác ở dưới lầu, rác thải dồn lại cao như núi nhỏ, bốc mùi hôi thối, một con mèo cả người bẩn thỉu ghé vào bên cạnh kiếm ăn, thấy cô đến, rất nhanh cụp đuôi, co rúm lại trốn sang một bên, cô buông túi rác xuống, xoay người nhìn khu dân cư này, trên sào trúc tứ tung, phơi lộn xộn nội y quần cộc ga trải giường, trong gió âm thanh nhỏ gì đều có, cãi nhau, chửi bậy, khóc rống...

Nơi này giống như một trại bị kịch tập trung.

Cũng đúng, sinh sống lâu dài trong hoàn cảnh như vậy, ai còn có thể có tâm lý đặc biệt khỏe mạnh.

Giống như cô mỗi lần trở về, đều âm thầm nói với chính mình, ở nơi này chỉ là tạm thời thích ứng với kế hoạch chi tiêu, chờ điều kiện kinh tế tốt lên, cô nhất định mang theo người nhà chuyển đi.

Trở lại nhà, cô ăn cháo xong, thu dọn bát đĩa đến phòng bếp rửa, bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa, cô rất nhanh xoa xoa nước trong tay lên góc áo, chạy đến ở cửa.

Nháy mắt mở cửa ra, cô liền ngây ra như phỗng, Lục Xuyên dùng một loại khí thế rất không hài hòa với chỗ này đứng ở trước cửa, cười như không cười nhìn cô, giống như chờ đợi chính là vẻ mặt bây giờ của cô.

Đầu óc Kim Hạ giống như đột nhiên bị sét đánh nổ, suy nghĩ bay loạn, sau một lúc lâu, nói không nên lời.

Lục Xuyên cũng không mở miệng, chỉ là khóe mắt ý cười, ung dung thưởng thức thần sắc lên xuống trên mặt cô, cô hơi mở ra đôi môi ẩm ướt đỏ mọng, làm cho anh muốn cứ như vậy cúi đầu hôn cô.

Kim Hạ ngây người lúc lâu, mới tìm lại được thanh âm chính mình: “Làm sao anh biết tôi ở đây?”

“Anh muốn biết em sống ở đâu còn không dễ dàng sao?” Cô cho dù có trốn lên trời, anh cũng có thể tìm ra.

Kim Hạ vẫn mở miệng: “Anh đến đây là gì?” Nói xong cô mới để ý đến, trên tay anh cầm bao lớn bao nhỏ gì đó, giống như đến tặng quà.

“Anh đến thăm bà nội và ba em.” Lục Xuyên nhướn mày: “Không cho anh vào ngồi sao?”

Kim Hạ chặn ở cửa: “Anh đến thăm bọn họ làm gì?”

Lục Xuyên nhún vai: “Bởi vì anh, hại bọn họ chuyển nhà làm lụng vất vả, nên đến bày tỏ xin lỗi.”

“...” Không chuyện bộ đỡ, không trộm thì cướp, Kim Hạ thở sâu, chuẩn bị tốt nghênh chiến: “Ba tôi và bà nội cũng không có ở nhà, anh có thể đi rồi.”

Trước khi đến Lục Xuyên đã biết, muốn vào cửa nhà cô không phải dễ, cho nên cô phản ứng như trong dự đoán của anh, không vội không nóng nói: “Anh ở đây chờ.”

Kim Hạ kinh ngạc, không nghĩ đến anh không xông vào, ngược lại lựa chọn yên lành chờ đợi. Cô cúi đầu nhìn mũi giày của anh, quy củ đứng ở ngoài cửa nhà cô, từ đây đi ra là nơi công cộng, cô có quyền đuổi anh đi hay không?

Lục Xuyên đã quyết định phương pháp lấy đá chọi đá, liền thân nhiên đứng ở ngoài cửa, tầm mắt từ bên người cô đánh giá bài trí trong phòng, thoát nhìn căn phòng hơi đơn sơ chút, nhưng thập phần sạch sẽ.

Kim Hạ thấy anh đứng ở cửa, vừa không cưỡng chế vào nhà cũng không rời đi, điều này khiến cô ngược lại ngưỡng ngừng ở trước mặt anh đẩy cửa ra, lại nói: “Anh rốt cuộc đến đây làm gì?” Lần trước phá hư thân cận của cô, lần này lại tự tiện chạy đến nhà cô, anh đang tính làm cái gì?

Bỗng nhiên Lục Xuyên bước lên một bước, lại sát vào một chút, cúi xuống, gần như sắp hôn lên vành tai cô, chậm rãi nói: “Vợ của anh đã không có, anh đến tìm em.”

Kim Hạ cố nén ngứa ngáy do khí nóng trong miệng anh tiến vào lỗ tai, không có tránh né: “Vợ gì, anh đang nói cái gì?”

Lục Xuyên nâng tay xoa mặt cô, trán tựa vào trán cô, từng chữ một: “En hại anh không kết hôn được, có phải nên bồi thường một cô vợ cho anh hay không?”

37. Chương 37

Chương 37

Kim Hạ vốn đang từ từ nhắm chặt hai mắt, nghe vậy thân mình cứng đờ, theo bản năng liền mở mắt: “Anh...” Cô nhất thời không nói gì.

Lục Xuyên nhẹ nhàng cọ cọ cái trán cô, tiếp theo thả cô ra, hai người cứ như vậy nhìn nhau, ai cũng không nói nữa, không gian xoay chuyển quanh bọn họ, như đọng lại.

Thật lâu sau, Lục Xuyên đưa tay nâng cằm cô, đùa: “Sao, choáng váng?”

Kim Hạ khôi phục tinh thần lại, chần chờ giương mắt: “Anh... Thật sự từ hôn?” Không thể...

Lục Xuyên cười như không cười nhìn cô: “Không tin? Vậy em có thể đến ủy ban nhân dân tra xem tình trạng hôn nhân của anh.”

Kim Hạ hơi ngạc nhiên, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có, tôi chỉ là không thể tin được, chuyện lớn như vậy, nói bỏ liền bỏ.” Cô cảm thấy khó có thể tin được, nhưng trực giác nói anh không dối gạt cô.

Chỉ là, vì sao anh muốn từ hôn?

Đáp án như có thể chạm tay vào được, cô lại không dám hỏi ra miệng vấn đề đó.

Cô đã quen quan hệ đơn giản thanh toán tiền bạc xong phẳng của bọn họ, cô kiếm được bao nhiêu, thì trả giá bấy nhiêu, không cần cảm thấy thích anh, hoặc chán ghét, cũng chỉ là giao dịch mà thôi, không có quan hệ tình cảm.

Mà anh từng thích cô, cô càng bằng lòng hiểu là mê luyến nhất thời, tựa như người ăn sơn hào hải vị lâu, ngẫu nhiên ăn một phần cháo trắng buổi sáng, liền cảm thấy dị thường ngon miệng.

Nhưng người quen ăn đồ tốt, cuối cùng vẫn quay về với món ăn quý lạ, chính vì dạng này, cho đến bây giờ cô cũng không nghĩ đến, anh thế mà lại làm ra chuyện từ hôn không lý trí như vậy, này là cái quái gì a.

Bây giờ anh đem chân tình của anh đặt vào chiếu bạc, muốn cô cùng anh đặt cược, bất thành linh như vậy, như đặt gánh nặng ngàn cân lên vai cô, ép đến có chút thở không nổi.

Lục Xuyên sắc bén quan sát thần sắc của cô, chỉ thấy giữa hai hàng lông mày của cô nhẹ nhàng nhíu lại, mí mắt sụp xuống, hình như đang phiền não cái gì, nghĩ đến chính mình từ hôn rồi lại tìm đến cửa, gây cho cô áp lực rất lớn, liền thay đổi đề tài: “Cuối tuần bà nội và ba em sao đều không có ở nhà?”

“Bà nội đi chợ sáng mua thức ăn, ba đến quầy bán quà vặt của đồng hương làm việc, thuận tiện nói chuyện phiếm, cho hết thời gian.”

“Vậy đại khái khi nào bọn họ trở về?” Lục Xuyên nói xong, cố ý đổi quà tặng từ tay trái qua tay phải.

Kim Hạ thấy được động tác của anh, cúi đầu thoáng nhìn tay trái anh bị ứ hồng ngón tay, nghĩ rằng anh xấp xỉ như vậy, đoán chừng tay cũng đau rồi, tim có chút không đành lòng, liền lui ra khỏi cửa: “Vào đi.” Anh dùng thành ý đợi cô, ít nhất cô cũng nên đồng tình một chút.

Khóe môi Lục Xuyên cong lên, cất bước đi vào, đặt quà tặng lên bàn cơm nhỏ, phòng khách chật hẹp có thêm một người, liền có chút chật chội.

Kim Hạ nhìn bóng dáng của anh, nhớ đến anh từng đến quê cô tìm cô, thay cô giải quyết phiền toái, khi đó anh không nghĩ gặp người nhà cô, sau anh lại giúp gia đình cô chuyển đến Bắc Kinh, sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, sắp xếp cho ba ba nhập viện, sắp xếp Trầm Dục đi cùng, toàn bộ quá trình anh đều trốn tránh, chính là không chịu ra mặt, bây giờ lại chủ động tìm đến cửa, hành động này nên nghĩ như thế nào?

Lục Xuyên ngồi xuống bên cạnh bàn ăn nhỏ, nhìn chung quanh phòng một vòng: “Sao em lại thuê phòng ở nơi này, nơi này rộng cá hỗn tạp, không an toàn.”

“Nhưng gần bệnh viện.” Kim Hạ ngồi đối diện anh: “Sau này việc cần dùng tiền còn nhiều, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.”

“Hai phòng không kia của anh vẫn còn trống, em mang người nhà em trở lại chỗ đó đi, thứ nhất bớt được tiền thuê nhà, thứ hai cũng an toàn.” Anh thật sự không hy vọng cô ở đây, từ khi anh đi vào ngõ nhỏ kia, anh đã muốn mang cô đi.

Kim Hạ thoáng trầm mặc: “Ý tốt của anh tôi xin nhận, nhưng chúng tôi ở đây, cũng không có gì không tiện, không cần thiết phải rời đi.”

Lục Xuyên khó hiểu: “Lúc trước em nói không được, là sợ vợ sắp cưới của anh ghen ghét, nhưng bây giờ anh độc thân, em còn băn khoăn cái gì.”

Kim Hạ có chút khó giải thích, không biết nói thế nào cho khéo: “Tôi hiểu được ý tốt của anh, nhưng quả thật tôi vô tình khiến anh từ hôn, cũng không muốn vô duyên vô cớ tiến vào nhà của anh, khiến cho anh hiểu lầm gì đó.”

Từ nhỏ đến lớn, cô cũng không là loại người được nam sinh hoan nghênh, cô cũng biết anh vì một lần nữa đứng trước mặt cô, hy sinh rất nhiều, nhưng vì sao nội tâm cô bây giờ lại hoảng loạn như thế này?

Lục Xuyên nghe ra ý trong lời nói của cô, ánh mắt có chút ảm đạm, nhưng anh đối với chuyện này đã chuẩn bị tâm lý, dù sao đối với anh cô cũng không có loại tình cảm này, chuyện kết hôn cũng không phải cô buộc anh bỏ, không thể hy vọng xa vời chính mình khôi phục độc thân, người ta liền lập tức đối với anh kính trọng vài phần.

Kim Hạ thấy anh cúi mắt trầm mặc, cũng có chút cảm giác khổ sở, cảm giác không khí hít thở không thông này giống như đang ở mùa nóng nhất trong năm, trên cổ rơi xuống một giọt mồ hôi nóng hầm hập, dính ngấy. Nhưng so với cho anh ảo tưởng sai lầm, cho anh biết suy nghĩ thật của mình, với anh mà nói, tốt hơn.

Cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm xoay chìa khóa, bà nội đã trở lại, Kim Hạ đứng lên, Lục Xuyên cũng đứng dậy theo, cửa chậm rãi được đẩy ra, tiến vào là một bà lão đầu đầy tóc bạc, thân hình gầy gò, nhìn thấy trong phòng có người đàn ông xa lạ, nhất thời sửng sốt.

Kim Hạ vội vàng giới thiệu: “Bà nội, đây là... bạn của con, Lục Xuyên, Lục trong lục địa, Xuyên trong sơn xuyên(sông núi).” Tiếp theo nói với Lục Xuyên: “Đây là bà nội em.”

Lục Xuyên lễ phép cúi đầu: “Bà nội khỏe.”

Tầm mắt bà cụ quay vòng trên người anh vài cái, suy nghĩ quan hệ của anh và cháu gái, nếu có thể đến nhà, vậy chắc chắn giao tình sâu, liền liên tục đáp: “Ai ai ai, xin chào xin chào.”

Kim Hạ cầm lấy giỏ rau xanh trong tay bà nội, để bà ngồi xuống bàn ăn nghỉ chân, Lục Xuyên lấy một ít quà tặng từ trên bàn, đưa đến trước mặt bà cụ: “Bà nội, lần đầu tiên cháu đến, cũng không mang theo cái gì giống như quà gặp mặt, đây là chút lòng thành, không đủ lòng kính trọng, mong bà nhận cho.”

Bà cụ đẩy lại, nói: “Quà này tôi không thể nhận, cậu là bạn của cháu gái tôi, cứ việc đến chơi là được, sao lại khách khí như vậy.” Lại nói những món quà kia nào là nhân sâm, tổ yến đỏ, nhìn liền biết rất đắt tiền, sao là chút lòng thành.

Lục Xuyên đẩy quà lại: “Bà nội, bà hãy nhận đi, chúng cháu vốn là tiểu bối, hiếu kính trưởng bối là điều hiển nhiên, hơn nữa nếu bà không nhận, về sau cháu ngại đến chơi.”

“Này...” Bà cụ có chút do dự, ấn tượng đầu tiên của bà đối với thằng nhóc này cũng không tệ lắm, thân hình cao lớn, dáng vẻ đường hoàng, lần đầu tiên đến cửa cấp bậc lễ nghĩa cũng chu đáo, đoán chừng để ý đến nha đầu, bà không hy vọng anh sẽ không đến nữa: “Được rồi, vậy tôi nhận, cảm ơn a, bữa trưa hôm nay cậu cũng ở lại đây ăn cơm, tôi nấu thêm vài món ăn, cậu ném thử tay nghề của bà nó.”

Lục Xuyên tất nhiên là cầu còn không được, mỉm cười gật đầu: “Nhất định.”

Bà cụ tươi cười hơn hở với Lục Xuyên, quay đầu liền khiển trách Kim Hạ: “Cháu gái, cháu xem cháu kia, có bạn bè đến cũng không nói trước với bà nội một tiếng, như vậy bà nội mới biết mua nhiều đồ ăn chút, cháu nhìn đi, bây giờ không đủ đúng không?”

Kim Hạ ủy khuất, cô cũng không biết Lục Xuyên sẽ đến, càng không nghĩ giữ anh ở lại đây ăn cơm trưa, xem xét giỏ rau xanh cầm trong tay, cô lẩm bẩm: “Chừng này đồ ăn không ít lắm chắc đủ á.”

Bà cụ trừng mắt liếc nhìn cô, tay chỉ đồng sản phẩm bảo dưỡng Lục Xuyên mang đến: “Cháu xem người ta lần đầu tiên đến cửa đã biết cấp bậc lễ nghĩa, cháu là chủ nhà, lại không biết lễ phép, trong nhà có khách đến, có nên tiếp đãi thật tốt hay không?” Giỏ rau xanh này, cơ bản không có món mặn, sao có thể dùng để tiếp đãi khách khứa?

Kim Hạ cam chịu gãi đầu, cũng không tiếp tục giã mồm, thấy bà cầm lấy giỏ đựng thức ăn, muốn ra ngoài mua thức ăn, liền chạy nhanh ngăn lại: “Cháu đi mua không được sao? Bà ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Bà cụ gật đầu, ở bên tai cô dặn mua món gì, liền để cô đi.

Kim Hạ tuổi trẻ, chân tay mau lẹ, lại thêm chợ cách nhà không xa, không bao lâu cô liền mua xong thức ăn trở về, còn chưa mở cửa chợt nghe tiếng cười của bà mình, cũng không biết Lục Xuyên cùng bà hàn huyên chuyện gì.

Bà cụ thấy cô vào cửa, lập tức xắn tay áo muốn đi nấu cơm, Lục Xuyên thức thời cũng muốn theo hỗ trợ, có cảm giác cùng làm rất hài hòa, nhưng bà cụ sao có thể để khách động thủ, liền nhấn anh xuống chỗ ngồi.

Phòng khách có cái tivi cũ, Kim Hạ đưa điều khiển từ xa cho Lục Xuyên, chính mình mặc tạp dề vào đến phòng bếp giúp một tay, bà cụ trong lòng giống như gương sáng, hạ giọng nói với cô: “Tiểu Lục này, có ý với cháu.”

Kim Hạ nhẹ nhàng gật đầu: “Cháu biết.”

“Vậy cháu có ý với nó?”

Kim Hạ do dự một lát, lắc lắc đầu: “Không biết.”

Bà cụ nghi hoặc: “Bà thấy tiểu Lục rất tốt nha, tuần tú lịch sự, lại làm nhân viên nhà nước, ổn định, máu chót là nó biết bệnh ba cháu, cũng không ngại. Cháu xem nó còn đặc biệt cho ba cháu thuốc bổ thận, rất có tâm.”

Kim Hạ cảm thấy bà nội giải thích không rõ, liền nói có lẽ: “Cháu biết ý bà, cháu sẽ để ý, bà không cần quan tâm đâu.”

Bà cụ nuôi dưỡng nha đầu kia lớn lên, làm sao không biết cô đang chằm chừ, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, Tiểu Lục bên kia rõ ràng là có tình ý lâu dài, nhưng cháu gái bên này, dường như rất mỏng lung.

Giữa trưa ông Kim Đầu trở về ăn cơm, thấy Lục Xuyên cũng sưng sốt, bà cụ rất nhanh nhảy ra giới thiệu: “Đây là bạn của cháu gái, Tiểu Lục.”

Ông Kim Đầu trong lòng cũng rõ ràng, không cần nói bon họ chuyển đến Bắc Kinh, cho dù là ở Sơn Tây, nhiều năm liền, đây cũng là lần đầu tiên trong đám bạn bè của con gái, có một người đàn ông đến nhà bọn họ, ý nghĩ trong đó, không cần nói cũng hiểu.

Ông trở về vào giờ cơm trưa, sau hàn huyên vài câu, liền chạy nhanh đi rửa tay, rửa xong trở lại, ngồi vào ăn cơm.

Bà cụ lấy cầm lấy khuỷu tay oán ông một chút, chỉ vào sản phẩm chăm sóc sức khỏe trên tủ cong miệng: “Con xem Tiểu Lục mang quà đến cho con, đều là bổ thận.”

Ông Kim Đầu trong lòng chấn động, trao đổi ánh mắt với bà cụ, bà cụ gật đầu, chắc chắn nghi hoặc trong lòng ông, đúng, người ta biết anh nhiễm bệnh. Ông Kim Đầu nhất thời cảm thấy có chút phức tạp, ông vẫn sợ, chính là trở thành gánh nặng cho con gái, tuy rằng từ sau khi ông bị bệnh vẫn luôn tự chữa trị, nhưng ông vẫn sợ a, sợ chậm trễ con gái nhà mình, bây giờ trước mắt có một người như vậy, bộ dáng cách ăn nói cũng không tệ, càng khó có được là, không chê trách người già có bệnh như ông, lại ít nhiều sinh ra hảo cảm với Lục Xuyên.

38. Chương 38

Chương 38

Trong bữa cơm bà cụ không ngừng gấp thức ăn vào bát Lục Xuyên, tôm chọn con lớn nhất, sườn chọn đoạn sườn non, miệng còn liên tục dặn dò, bảo anh có rảnh cứ đến đây ăn cơm, Lục Xuyên một bên tiếp nhận thịnh tình của bà cụ, một bên gật đầu đáp ứng, ông Kim Đầu nhai được mấy ngụ cơm, đột nhiên hỏi: “Tiểu Lục, gia đình cậu làm nghề gì?”

Kim Hạ trong lòng cả kinh, lúc trước hình như Lục Xuyên cũng không đề cập đến người nhà mình, dường như đối với chuyện này có chút giữ kín như bưng, không nghĩ đến bây giờ ba ba lại đường đột hỏi như vậy, liền vội vàng ngăn cản nói: “Ba, sao ba có thể hỏi những việc riêng tư của người khác như vậy?”

Ông Kim Đầu then đỏ mặt, đối không nói nữa, ông bắt quá là muốn thay con gái kiểm tra đối phương một chút, biết bối cảnh gia đình anh, trong lòng mới có thể có cái để an tâm a.

Lục Xuyên ngược lại không ngại, ôn nhu nói với Kim Hạ: “Không có gì, để cho chú hỏi đi, cũng không phải là chuyện gì âm mưu.”

Bà cụ cười vẻ mặt như đã biết trước gì đó, xem xét mắt ông Kim Đầu: “Hi, còn hỏi làm gì, vừa rồi mẹ đều hỏi rồi, ba nó tham gia quân ngũ trong bộ đội, mẹ ở nhà, làm nội trợ.”

Kim Hạ có chút không biết nói gì, thì ra thừa dịp cô mua đồ ăn, bà nội đã tra ra nhân khẩu.

Ông Kim Đầu âm thầm cân nhắc, tính theo tuổi của Lục Xuyên, ba nó dù thế nào cũng ngoài 50 tuổi, tuổi cao như vậy còn ở trong bộ đội tham gia quân ngũ, có chút kỳ quái, liền hỏi thêm: “Tiểu Lục, ba cậu chắc làm trong bộ tham mưu quân đội hả?”

Bà cụ nghe vậy có chút ngẩn người, bà chỉ hỏi ba anh tham gia quân ngũ, không suy nghĩ sâu, bây giờ vừa nghe, thấy con trai hỏi cũng có lý.

Kim Hạ cũng sưng sốt, không nghĩ đến ba còn có thể tiếp tục truy vấn, liền vội nói: “Ba! Ba đừng...”

Còn chưa nói xong, tay trên bàn đã được Lục Xuyên nhẹ nhàng cầm: “Chú, chú nói đúng, ba cháu ông là tư lệnh quân khu.”

Lời này vừa nói ra, trên bàn cơm rất lâu không phát ra âm thanh, đầu óc Kim Hạ giống như bánh răng bị rỉ sắt, ập a ập úng vòng vo một lúc lâu, mới nhớ đến rút tay ra khỏi nắm tay anh.

Bà cụ cũng khiếp sợ quá mức, bà cũng không biết quân hàm, nhưng nghe thấy hai chữ tư lệnh này, cũng biết là chức quan rất lớn.

Ông Kim Đầu bình thường ít nhiều có chút quan tâm đến quân sự, trong lòng cũng từng nóng lên máu huyết nam nhi, ông so với bà cụ và con gái càng có thể biết được hàm nghĩa của tư lệnh quân khu, bởi vậy đã bị đả kích đánh sâu vào, lập tức, ông liền cảm thấy con gái cùng Tiểu Lục, khoảng cách xa xôi giống như Ngưu Lang Chức Nữ, chỉ có thể há miệng nửa ngày không nói lại câu gì, thật lâu sau, nặng nề thở dài một tiếng.

Lục Xuyên quan sát biểu tình của hai người lớn, không có vui mừng trong mắt hai người, nhất là chú, ánh mắt giống như bị kìm một tầng khói mù nặng nề, anh là con tư lệnh chuyện này có thực, với ông mà nói, càng giống như tin dữ.

Thì ra người nhà cô, cũng giống cô, không có tâm địa gian xảo, cũng không có dã tâm quá lớn.

Vốn ban đầu, anh tính nói qua loa về thân phận của mình, không nghĩ tạo thành khoảng cách, hoặc dẫn đến hảo cảm vô cớ, nhưng sau lại bị hỏi đến, lại lừa gạt thì có vẻ không có thành ý, chỉ có thể ăn ngay nói thật.

Kim Hạ rất nhanh liên tiêu hóa sự thật này, thấy ba ba và bà nội đều ngừng đưa sừng sờ, trong lòng biết bọn họ suy nghĩ nhiều mới có thể chịu đả kích như vậy, liền nói lái sang chuyện khác: “Hôm nay trời lạnh, ăn cơm nhanh nhanh đi, nếu không sẽ nguội.”

Lục Xuyên cẩn thận gấp cho bà cụ chút thức ăn: “Bà nội, bà ăn nhiều một chút.”

Bà cụ được sủng mà kinh sợ đáp lại: “Ai ai, được.” Bà thấy bộ dáng thành tâm thực lòng của Lục Xuyên, tâm tư liền từ từ nói lỏng chút, nhưng có thể theo đuổi đến cửa như vậy, cũng rất không dễ dàng.

Ông Kim Đầu buồn không nói chuyện bởi bởi bát cơm, đối với thức ăn Lục Xuyên gấp cho cũng không nhiệt tình tiếp nhận, trong nội tâm, ông hy vọng con gái kết hôn vào gia đình tốt, lại không hy vọng tương lai con gái chịu ủy khuất, ai, việc đời khó vẹn toàn.

Sau đó ông Kim Đầu liền không hỏi thêm gì, ngược lại bà cụ hỏi Lục Xuyên thích ăn gì, uống gì, bình thường công tác có bận không, sau khi cơm nước xong, gọt cho anh quả táo tráng miệng.

Lục Xuyên nghĩ, nếu đã gặp được người lớn trong nhà cô, đến đây là được rồi, không cần quá gấp rút, liền đứng lúc cáo từ. Bà cụ có chút không muốn, bảo Kim Hạ ra tiễn, Kim Hạ chỉ có thể nhận lệnh.

Hai người đi trong đường hẻm nhỏ, một bước sâu một bước nông, trong chỗ trống còn đọng chút nước bùn sau khi cơn mưa ngang qua, Kim Hạ vừa đi vừa nhìn giày da của Lục Xuyên, trên mặt khó tránh khỏi vài chấm bùn bắn tung tóe, cô biết, anh mặc dù, đều là hàng hiệu, người giống như anh, căn bản không thích hợp xuất hiện ở nơi này, đi trên loại đường này, tim vừa động, cô liền hỏi: “Anh dừng xe ở đâu?”

“Đầu ngõ.”

“Về sau anh đừng đến đây nữa.”

Lục Xuyên kinh ngạc: “Sao vậy, vì thân phận của anh?”

Kim Hạ nhìn cuối ngõ nhỏ, thản nhiên nói: “Chúng ta không phải là người ở trong cùng một thế giới.” Anh làm sao có thể hy sinh tiền đồ của mình, theo đuổi cô không tha.

Lục Xuyên cong khóe miệng lên, hình như có chút ngoài ý muốn: “Anh lại không biết, em còn có một mặt tự ti.”

“Xem như biết được sự thật đi.”

Lục Xuyên nhìn xa xăm, thật lâu sau: “Ở trong mắt em, anh cao cao tại thượng?”

Kim Hạ rầu rĩ dạ: “Là anh nói, có giai cấp.”

Lục Xuyên có cùng nhận thức: “Quả thật. Ở trong trào lưu hệ thống giá trị quyền lực tiền tài, anh xác thực cao hơn em. Nhưng trong thế giới này không chỉ có một hệ thống giá trị, em có chỗ cao hơn anh.”

Kim Hạ kinh ngạc giương mắt, Lục Xuyên tiếp tục hỏi: “Như là, em có một gia đình hạnh phúc, ba em và bà nội đều đối với em tốt lắm, rất trân trọng.”

Ngụ ý: “...Ba mẹ anh không đối tốt với anh sao?”

Lục Xuyên tự hỏi một lúc, mới đáp: “Cũng không phải không tốt, chỉ là thủy chung thiếu đi mùi vị tình thân này, cảm giác của anh không phải là điều đầu tiên bọn họ lo lắng.”

Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên, anh nói với cô chuyện riêng, cùng cảm giác của mình, Kim Hạ không dấu vết liếc nhìn anh một cái, giống như ở trên người anh, quả thật có chút gì đó không giống.

Cô nhớ đến lúc trước sống chung với anh, lúc đó, anh thế nào cũng không nhận được điện thoại trong nhà, thế nào cũng không về nhà, ngược lại cô thường cùng người nhà trò chuyện, chỉ cần có ngày nghỉ, liền một lòng một dạ muốn về nhà.

“Khó trách anh lúc trước thế nào cũng không về nhà.”

“Trở về cũng không nói nhiều lắm, lại nói ăn tết đều ở cùng một chỗ, bình thường không nhất thiết sẽ không trở về.”

“Cho dù không phản đối, chỉ cần anh trở về, tôi nghĩ bọn họ vẫn sẽ rất cao hứng.”

Lục Xuyên quay đầu liếc nhìn cô một cái, thở dài: “Có lẽ.”

Tiếp theo hai người đều trầm mặt, không nói gì sóng vai nhau cùng đi.

Thì ra trong thế giới của cô, cũng có thứ khiến anh nhìn lên. Trừ bỏ cái móc thế tục gắn cho anh, bên trong, anh cũng chỉ là người bình thường, muốn có cảm thụ bình thường.

Cô vẫn chỉ biết, đối với cô mà nói, kiếm tiền rất khó, đến bây giờ cô mới ý thức được, thì ra đối với anh, cũng có chuyện khó khăn.

Bỗng nhiên cô theo bản năng nhìn anh một cái, tại sườn mặt im lặng kia, cô lại nhìn ra một chút cô độc.

Có lẽ, bọn họ trong lúc đó, không có giống như cô tưởng tượng.

Đi đến đầu ngõ, Lục Xuyên dừng chân, xoay người nhìn cô, khóe môi nhếch lên ý cười thần nhiên: “Đừng tiến nữa, xe của anh ở phía trước, em trở về đi.”

Kim Hạ gật đầu, xoay người rời đi, lại nghe anh nói: “Về sau anh còn đến nữa, em không cần phải tránh, trốn không thoát đâu.”

Trong giọng nói kia, mang theo chắc chắn không để cô trốn tránh.

Kim Hạ hơi ngẩng người, lúc này mới nhận ra vừa rồi phí công, nhà của mình đều bị người ta phát hiện, hơn nữa da mặt anh lại dày như vậy, há lại vì cô nói không đến sẽ không đến, anh có bao giờ nghe lời như vậy.

Khẽ thở dài, cô hơi gật đầu, liền dọc theo ngõ nhỏ trở về, vào nhà mới phát hiện, hai người già trong nhà đang triển khai một cuộc thảo luận về Lục Xuyên.

Bên đồng ý bà nội ý kiến cho rằng: “Bất luận thân phận Lục Xuyên là gì, thành ý của nó không thể phủ nhận, dù sao đến gặp cha mẹ, chuyện này đã là chính thức, chỉ cần nó thật tình, là có thể chấp nhận.”

Bên phản đối ba ba cho rằng: “Hai nhà bối cảnh gia đình cách nhau quá lớn, nếu gả nha đầu qua, chắc chắn sẽ chịu ủy khuất, đến lúc đó nhà mẹ đẻ ngay cả việc nhỏ cũng không giúp được.”

Bà nội liền không đồng ý: “Vậy chiếu theo cách nói của con, thế nào cũng phải tìm người môn đăng hộ đối, giống như nhà chúng ta sao, cháu gái còn có thể gả ra ngoài sao? Gia đình như vậy, con lại để nó gả qua chịu khổ hả?”

Ông Kim Đầu tỏ vẻ: “Chắc chắn không thể tìm gia đình có điều kiện còn kém hơn gia đình chúng ta, nhưng điều kiện của của Tiểu Lục, cũng quá tốt, trèo cao té đau.”

Bà nội tức giận nói: “Cái gì mà trèo cao?! Nếu như hai đứa nó thích nhau, vốn không còn trèo cao nữa rồi. Con luôn nói nhà chúng ta điều kiện kém, ở bên ngoài dễ bị người khác kỳ thị, vậy con cũng không thể bởi vì người có điều kiện tốt, liên kỳ thị Tiểu Lục a, chẳng lẽ nó điều kiện quá tốt, cho nên không thể theo đuổi cháu gái chúng ta sao?”

Ông Kim Đầu cứng họng không nói được gì, nhìn thấy Kim Hạ trở về, liền vội vàng hỏi nói: “Nha đầu, con cùng Tiểu Lục kia, rốt cuộc là quan hệ gì?”

Kim Hạ nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì, cũng chỉ là bạn bè”

“Chỉ là bạn bè, nó liền mang theo quà tặng đắt tiền như vậy đến nhà sao?”

“Anh ấy muốn đến, con cũng không có cách nào ngăn lại a.”

“Nha đầu, con nên thận trọng lo lắng chuyện này a, nhà bọn họ điều kiện tốt như vậy, những ngày tháng sau này của con sẽ không dễ qua a.”

Bà cụ lập tức bác bỏ nói: “Cháu gái, mặc kệ nói gì, chỉ cần cháu thích, bà nội chắc chắn chấp nhận. Bà không hy vọng người khác bởi vì bà nghèo mà kỳ thị bà, bà cũng không thể bởi vì người khác giàu liền có thành kiến, suy bụng ta ra bụng người, chỉ cần đối phương người tốt, thì không có gì gây trở ngại được.”

Kim Hạ có chút vô lực: “Bà nội, bà cùng ba đều nói đến người nào vậy, cái gì mà nghèo hay giàu, con và anh ấy thật sự không có gì, hai người đừng suy nghĩ nhiều. Con hơi mệt, về phòng trước nằm một chút.”

Ngã lên giường, mặt vùi vào gối đầu, đầu óc vẫn còn chút hỗn độn. Bất quá một buổi sáng, liền thêm được hai thông tin về anh, một là từ hôn, hai anh là con của tư lệnh. Cô mơ hồ có loại dự cảm, trong tương lai, ít nhất trong một khoảng thời gian không ngắn, cô ắt sẽ bị anh quấy rầy, cô biết tính cách của anh, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Nhớ đến buổi tối cô rời khỏi anh, cô nói với anh, anh cái gì cũng muốn, lại không muốn hy sinh. Bây giờ anh làm được, đổi lại cô quyết định, vậy cô sao? Nên xử lý quan hệ với anh như thế nào?

Tiếp theo lại thấy mình lo lắng vô cớ. Trước mắt còn chưa đến lúc quyết định làm gì, anh cũng không có buộc chính mình đáp lại cái gì, cô cần gì phải kinh hoàng phiền não như vậy? Tóm lại chính mình không đến gần anh là được rồi, nếu anh muốn quấy rầy cô, vậy kệ anh đi, dù sao cô cũng không khống chế được hành vi của anh. Nghĩ như vậy, cô liền nặng nề ngủ.

39. Chương 39

Chương 39

Thứ hai phải cùng kỹ sư Lương đến công trường thị sát, Kim Hạ cố ý mang giày đế bằng, ngày thường quen mặc áo phục nhỏ cũng đổi thành trang phục thường ngày, tiện đi lại trên công trường. Mới đến công ty không lâu, nhận được thông báo Hướng Nam đưa đến, tiêu đề màu đỏ, phía trước còn thêm một dấu chấm than to tướng, biểu thị ưu tiên tuyệt đối, khiến cô tạm dừng tất cả công việc trên tay, ở công ty đợi lệnh.

Kim Hạ nào dám chậm trễ, lập tức xin chỉ thị của kỹ sư Lương về chuyện này, kỹ sư Lương tất nhiên đáp ứng, cho dù chuyện lớn thế nào cũng không địch lại sắc lệnh chủ tịch Hướng tự tay viết, vì thế cô bị giữ lại ở công ty, kỹ sư Lương mang theo trợ lý khác bắt đầu đi làm việc.

Đợi mãi đến buổi chiều, rốt cục Hướng Nam mới gọi điện thoại đến, bảo cô ngay lập tức đến sau hội trường. Một lát sau, anh ta mang theo Lục Xuyên xuất hiện ở cửa, trong tay ôm một tập hồ sơ dày, cộng thêm một cái laptop.

Kim Hạ đứng thẳng lên, ngoài ý muốn nhìn hai người, không rõ tình huống trước mắt, tay Lục Xuyên tùy ý dút vào túi trước, im lặng đứng trước mặt cô, trong mắt có thâm ý.

Hai người ánh mắt giao nhau, Kim Hạ liền có chút tránh né, chung quy thấy tầm mắt anh thật nặng, cô chống không nổi.

Hướng Nam buông văn kiện trong tay: “Cục trưởng Lục muốn xem xét báo cáo tài chính của Nhân Hằng chúng ta, Kim Hạ, cô hỗ trợ ghi lại một chút những câu hỏi của cục trưởng Lục, sau đó tập hợp gửi vào hòm thư của tôi, tôi đi họp trước.”

Nếu là chủ tịch phân phó, Kim Hạ vốn không nên thắc mắc, phải biết nghe lời đáp ứng, bất quá cô ở cùng một phòng với Lục Xuyên cảm thấy áp lực, liền chần chừ nhìn Hướng Nam. Nhân viên nhà nước của cục quản lý nhà đất, sao lại có tư cách xem báo cáo tài chính Nhân Hằng?

Hướng Nam nhìn ra nghi ngờ của cô, giải thích: “cục trưởng Lục là cổ đông Nhân Hằng chúng ta, nói cách khác, ngay cả tôi cũng phải nghe lời anh ta.”

Ngụ ý, bình tâm tướng cả như cô càng miễn bàn, phải lấy Lục Xuyên làm chủ, sai đâu đánh đó. Nghĩ vậy, Kim Hạ chỉ có thể kính cẩn nghe theo gật đầu: “Vâng, chủ tịch Hướng, tôi sẽ phối hợp với cục trưởng Lục thật tốt.”

Hướng Nam hơi gật nhẹ đầu, liền đóng cửa lại lui ra ngoài, trong phòng hội nghị, chỉ để lại hai người bọn họ.

Kim Hạ giương mắt liếc nhìn Lục Xuyên một chút, thay anh kéo ghế dựa ra: “Cục trưởng Lục mời ngồi.”

Trong lòng cô hiểu được, cho dù anh là cổ đông, muốn xem xét báo cáo tài chính Nhân Hằng, đó cũng là chuyện cô cảm tám gây tre đánh cũng không nổi, làm sao cần cô không phải nhân viên tài vụ đến ghi lại câu hỏi, rõ ràng là thông đồng với Hướng Nam gài bẫy cô.

Chỉ là cho dù cô có thể nhìn thấu mọi chuyện, cũng vẫn như cũ không tự quyết định được.

Lục Xuyên đi đến ghế dựa cô kéo ra ngồi xuống, đánh giá quần áo của cô: “sao không mặc trang phục công sở?” Anh rõ ràng nhớ rõ, lúc bọn họ sống chung, cô thường xuyên mặc âu phục nhỏ đi làm.

Kim Hạ ngồi xuống chỗ cách anh hai cái ghế: “hôm nay vốn định đi công trường, bất quá vì anh, không có đi được.” Trong giọng nói khó nén được thất vọng.

“Muốn đến công trường? Cơ hội còn nhiều mà, lần sau anh mang em đi.”

Kim Hạ từ chối cho ý kiến: “cục trưởng Lục nếu trong quá trình xem xét có vấn đề gì, lúc nào cũng có thể nói cho tôi.”

Lục Xuyên liếc khoảng cách giữa hai người, hơi nhíu mày, vỗ vỗ ghế dựa bên người, anh nói: “Em đến đây ngồi.”

Kim Hạ chần chờ.

“Em cách xa như vậy, sao có thể ghi lại vấn đề?”

Kim Hạ thoáng do dự, vẫn bưng laptop lên đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh, thế này Lục Xuyên mới vừa lòng, mang chồng báo cáo tài chính đến trước mặt, lấy một quyển lật ra xem.

Kim Hạ thấy anh bắt đầu xem tài liệu, cũng mở laptop ra tiếp tục công việc, nhưng lòng dạ cứ quanh quẩn ở người ngồi bên cạnh mình, không đến mức đứng ngồi không yên, thì cũng có chút làm cho cô phân tâm. Lần này anh đến, chỉ sợ không chỉ đơn giản là xem báo cáo tài chính.

Lục Xuyên lật biểu đồ báo cáo, tầm mắt ung dung thản nhiên dừng ở sườn mặt cô, ánh mặt trời màu vàng từ phía sau cửa sổ thủy tinh chiếu vào, khiến lông mi mũi nhọn của cô nhiễm một màu vàng kim. Anh không khỏi nhớ đến khi làm việc, cô từng ngồi bên cạnh giường bệnh anh ôn bài, cũng là sườn mặt điềm tĩnh như vậy, chỉ cần biết rằng cô ở bên cạnh, trong lòng như có một chút một chút gì nhét vào, cảm thấy yên bình.

Kim Hạ hết sức chăm chú công tác, nhưng trong đầu thủy chung như dây đàn kéo căng, sợ anh lại làm ra chút động tác lộn xộn gì, chính mình vô lực chống đỡ. Nhưng làm cho cô ngoài ý muốn là, Lục Xuyên ngồi xuống, yên lặng ngồi đến lúc tan tầm, đừng nói đùa giỡn cô, ngay cả câu cũng không nói với cô.

Trong phòng hội nghị, yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng anh lật trang giấy xem báo cáo tài chính.

Kim Hạ liếc nhìn thời gian ở góc phải ở dưới màn hình máy tính, đã qua sáu giờ, cũng không biết anh tính ngồi đến khi nào.

Đang nghĩ, truyền đến tiếng lật giấy, cũng câu hỏi của Lục Xuyên: “Sau khi tan tầm em có dự định gì?”

Kim Hạ cẩn thận nói: “Anh hỏi cái này làm gì?”

Tầm mắt Lục Xuyên dừng lại ở tập hồ sơ trước mắt, nói thẳng: “Nhớ đi ăn cùng với anh.”

“...” Kim Hạ theo bản năng cự tuyệt: “Tôi đã có hẹn với người khác.”

Lục Xuyên cảm thấy lặng người, tầm mắt từ trên những con số chậm rãi dời, rơi xuống sườn mặt của cô: “Sao? Với ai?”

Hai tay Kim Hạ nắm vào nhau, ngón cái tay phải xoa nắn lòng bàn tay trái, mặt ngoài trấn định: “Bạn bè.”
“Bạn nào?”

“... Anh không biết.”

Lục Xuyên thoáng trầm mặc, buống báo cáo tài chính cầm tay vịn ghế dựa của cô kéo lại, xoay cô lại đối mặt với mình, mặt sáp lại: “Hả? Thật không?”

Phát ra âm cuối, hỗn loạn dày đặc hoà nghi.

Hai tay anh chống lên tay nắm ghế dựa, giam cả người cô ở bên trong, mặt sát lại gần, hai mắt Kim Hạ cơ hồ sắp phản bội chính mình.

Ở dưới ánh nhìn chăm chú sắc bén của anh, cô có loại cảm giác không thể nào che giấu, chỉ có thể theo trực giác dời tầm mắt, giả bộ bình tĩnh: “Đúng.”

Lục Xuyên cẩn thận quan sát biểu tình nhỏ của cô, trong kẽ răng phát ra một tiếng thở dài, hơi thối lui chút: “Không muốn đi ăn cơm với anh có thể nói thẳng, cần gì phải nghĩ lời nói dối lừa gạt anh.”

Kim Hạ không nghĩ đến sẽ bị anh nhìn thấu, trên mặt không khỏi nóng lên, rất ngượng ngùng, cúi đầu không biết nên nói gì.

Lục Xuyên đối với khước từ của cô đã sớm đoán trước, cũng không có tức giận, thấy cô cúi mặt, nhin không được nâng tay xoa đầu tóc cô, mềm mại bóng loáng, như sa tanh tơ tằm đen.

Kim Hạ nhận ra vuốt ve của anh, kinh ngạc ngẩn đầu, vừa vặn chống lại con người sâu sắc của anh, khuôn mặt đỏ, nhưng lại mang theo vài phần phức tạp cô nhìn không hiểu.

Lục Xuyên vào cô nhìn nhau một lát, chậm rãi thu tay lại, không nói gì nữa, xoay người tiếp tục lật xem báo cáo tài chính, Kim Hạ thấy anh không truy cứu, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn cố thấy chút có lỗi, từ chối lời mời ăn cơm, bình thường đều lấy cớ bận việc, như vậy mới không làm tổn thương tình cảm, một khi bị người chọc thủng, thiện ý liền biến thành thương tổn, mà cô, đã vô tình thương tổn anh.

Sau đó Lục Xuyên không nói gì nữa, không bao lâu, anh thu dọn tài liệu trên bàn, Kim Hạ thấy động tác của anh, ngẩng đầu lên: “Xem xong rồi?”

Lục Xuyên gật đầu.

“Vậy, có vấn đề gì không?” Theo lệ cô vẫn phải hỏi một câu.

“Tôi sẽ bàn bạc với Hướng Nam, em không cần nhớ.”

Kim Hạ gật đầu: “Được. Vậy nếu không có chuyện gì, tôi đi trước.”

“Đi ăn cơm với anh.” Lục Xuyên còn nói: “Buổi tối em cũng không có hẹn.”

Kim Hạ không nghĩ anh còn chưa từ bỏ ý định, nhất thời có chút kinh ngạc. Cô để ý lần này anh dùng từ đi, không phải là giọng điệu anh từng nói chuyện với cô, mang theo ít phương pháp trưng cầu ý nghĩ của cô.

Vừa rồi lấy cớ đã bị anh chọc thủng, cô nhất thời không thể nghĩ ra lý do cự tuyệt thoái thác, liền trầm mặc.

Lục Xuyên thấy cô không mở miệng, liền nói thêm: “Anh là cổ đông Nhân Hằng, các người đều nhìn tôi giao công việc, anh muốn mời em ăn cơm, em không thể nói không.”

Kim Hạ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng: “Cho dù anh là cổ đông, tôi cũng có quyền lợi cự tuyệt.” chuyện công tác cô có thể tích cực phối hợp, chỉ là sau khi tan tầm là thời gian cá nhân, cô có quyền lợi tự do chỉ phối tuyệt đối.

Lúc trước Lục Xuyên đã nghĩ qua, một mình mời cô ăn cơm, chắc chắn khó hơn so với đến nhà cô dùng cơm, nhưng anh vẫn như cũ muốn thử một lần, dù sao cô mới là trọng tâm của anh. Chỉ là anh sắp không nghĩ ra, làm sao mới có thể khiến cô đồng ý lời mời của anh, mười năm trước Kỳ Thư theo đuổi anh, trong mười năm anh không theo đuổi phụ nữ, bây giờ là người đầu tiên, anh không có kinh nghiệm, chỉ có thể vượt tận đũa qua sông.

“... em đã nói dạ dày anh không tốt, ăn cơm đúng giờ. Nếu em không đi ăn cơm với anh, anh liền nhịn đói ở trong này.”

Kim Hạ nhất thời bị kiểm hãm, giọng điệu anh nói lời này, mang theo một chút tính ngoan cố của trẻ con.

Chỉ là rồi rầm sau một lúc lâu, cô phát hiện anh đã biết cô không muốn cùng anh ăn cơm vào thời gian rảnh buổi tối của cô là điều kiện tiên quyết, không thể dùng lý do khéo léo từ chối anh. Đường như cô chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là đi ăn với anh, hoặc là chính mồm nói cho anh một sự thật anh đã biết, cô không muốn đi ăn với anh, sau đó anh lại mặt dày mày dạn tiếp tục dây dưa, cô lại cự tuyệt, dây dưa cự tuyệt, mãi đến khi người nào đó buông tha mới thôi.

Than nhỏ một tiếng, cô không muốn cùng anh đấu khí, cũng biết anh nói nhịn đói, liền nhất định nhịn đói, nhẹ nhàng gạt đầu, nói rõ: “Tôi đi ăn với anh, bắt qua anh đừng hiểu lầm.”

Trong mắt Lục Xuyên chợt lóe ra ngoài ý muốn, anh vốn tưởng rằng cô còn có thể tiếp tục cự tuyệt.

Chạm đến tấm lòng cô, rất dễ dàng, trong tay anh có vô số thủ đoạn, có thể tóm lấy giây phút trong suốt kia, một lần nữa kéo cô về từ trên trời cao, nắm chặt trong lòng bàn tay. Có thể anh cũng giống cô, rất tham, muốn càng nhiều, trừ bỏ chân cô, còn muốn linh hồn cô. Mà đường đi thông đến trong lòng cô, không có đường tắc để đi, chẳng sợ chỉ có thể giống như bây giờ, ngay cả mời cô ăn bữa cơm, đều phải đau khổ dây dưa.

Dọn dẹp xong hồ sơ đứng lên, anh đáp lại: “Đương nhiên.”

Kim Hạ cũng dọn dẹp xong máy tính đứng dậy, dẫn anh đến văn phòng Hướng Nam trả báo cáo tài chính, sau đó trở lại vị trí công tác sắp xếp mọi thứ xong, lấy túi xách, cùng nhau đáp thang máy đến gara, sau khi tách ra, đây là lần đầu tiên ngồi lại Land Rover của anh.

Lục Xuyên khởi động xe, từ trong ngăn xe lấy thẻ, đưa đến trước mặt cô: “Đây em cầm lấy, có rảnh mang bà nội đi kiểm tra sức khỏe.”

Kim Hạ cầm lấy, cẩn thận nhìn, là thẻ kiểm tra sức khỏe bệnh viện Trương thị.

“Đơn vị phát, anh không cần, bà nội em lớn tuổi, tốt nhất cứ nửa năm đến một năm đi khám sức khỏe một lần.”

Kim Hạ nhìn chằm chằm thẻ kia, có chút trầm mặc, cho đến nay, trọng tâm của cô đều đặt trên người ba ba, tất nhiên có chút sơ sẩy với sức khỏe bà nội, lúc trước cũng đề cập qua chuyện kiểm tra sức khỏe, bắt quá bà cụ luôn nói thân thể cường tráng cự tuyệt, thực tế sợ tốn tiền, mà cô thời gian dài ở bên ngoài học tập công tác, muốn xen vào chuyện trong nhà là ngoài tầm với, mấy năm trôi qua, bà nội kiểm tra sức khỏe có một lần.

Nhưng Lục Xuyên nói đúng, với độ tuổi của bà nội, cẩn thận thực hiện cứ nửa năm đến một năm kiểm tra sức khỏe một lần, chính mình cố ý vô tình bỏ qua vấn đề này, luôn cảm thấy bà cụ thoát nhìn hoạt bát khỏe mạnh, cho nên thân thể hẳn không có bệnh gì nặng.

“Tôi sẽ dẫn bà nội đi kiểm tra sức khỏe, nhưng thẻ tôi không nhận, cảm ơn ý tốt của anh.”

Lục Xuyên cũng dự đoán được cô sẽ không dễ dàng nhận lấy, khuyên nhủ: “Đây cũng không phải là cái gì quý trọng, có gì không thể nhận.”

“...” Kim Hạ chỉ trực giác không thể nhận, tục ngữ nói, cần người miệng mềm bắt người tay ngắn.

Lục Xuyên thấy cô trầm mặc, khéo miệng hơi cong: “Em đã không chịu nhận, anh đây trực tiếp đến nhà em đưa cho bà nội.”

Kim Hạ nhất thời bị cứng họng, nếu anh mang đến, chắc chắn có thể dỗ bà cụ nhận lấy, hơn nữa lần trước sau khi anh đến nhà cô, hai người lớn toàn hiểu nhầm, chung quy cảm thấy hai người bọn họ có chút ý nghĩ gì đó, cô không muốn khiến cho bọn họ tiếp tục phỏng đoán, hơi chút nói chuyện ảo tưởng không đầu trên người anh, cho nên không muốn anh lại đến nhà: “Không cần phiền phức như vậy, anh đã cố ý tặng, tôi đây liền thay anh chuyển cho bà nội, cảm ơn anh.”

“Khách sáo gì.” Xe sắp sửa ra khỏi gara, Lục Xuyên nói: “Giới thiệu một chỗ ăn cơm.”

Kim Hạ thoáng suy nghĩ, liền chỉ một hướng: “Phía trước có quán ăn Hongkong, canh và điểm tâm là rất ngon, có thể thử xem.”

“Anh nhớ rõ em và anh khẩu vị giống nhau, khẩu vị nghiêng về thích ăn cay, sao có thể giới thiệu thức ăn Hongkong.”

Kim Hạ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, không nói gì. Khoảng thời gian hai người sống chung, thay đổi, không chỉ có mình anh. Cô nhìn qua bộ dáng thống khổ lúc anh sinh bệnh, đó là lần đầu tiên cô tận mắt thấy một người mắc bệnh dạ dày nằm viện, từ đó về sau, cô luôn luôn nhớ trong lòng thức ăn khỏe mạnh của anh, liền ngay cả lúc rời đi, cũng vẫn có thói quen thay anh suy nghĩ.

Lục Xuyên thấy cô trầm mặc, cũng không truy hỏi, chạy xe đến trước cửa quán ăn, hai người vào quán, tìm một vị trí bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, người bán hàng đưa đến thực đơn, mỗi người một cái, cộng thêm một cây bút máy cùng một tờ giấy trắng.

Lục Xuyên lật xem vài tờ, hỏi Kim Hạ: “Em này cái gì ăn ngon?”

“À...” Kim Hạ nhớ lại: “Hạt tiêu đen trừ bụng canh gà, cháo củ từ ninh ốc khô, thủy tinh tôm giáo hoàng, băng hỏa dứa du bao, mật hậu nhiều sī...” (AN: đừng hỏi mình món này món gì =.=)

Khéo môi Lục Xuyên tràn ra ý cười, cầm bút máy cùng giấy trắng: “Đánh số bao nhiêu?”

Kim Hạ phối hợp chỉ anh số mỗi món ăn, Lục Xuyên ghi nhớ từng cái, gọi người bán hàng chọn món, tiếp theo dựa lưng vào ghế, chuyên chú nhìn cô.

Kim Hạ phát hiện tầm mắt anh, né tránh một lát, nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm buông xuống, đèn rực rỡ sáng lên, xa xa sân ga giao thông công cộng, đứng đầy người nóng lòng về nhà. Bộ dáng lo lắng nhìn ra xe buýt công cộng xa, hết sức quen thuộc.

Chính mình khi chờ xe, cũng như vậy, nhón chân, kiễ chân chờ đợi.

Nhìn trong chốc lát, tầm mắt dừng trên bàn cơm, cô trước đến nay luôn ít nói, cũng không đặc biệt nghĩ chuyện tán gẫu với anh, liền cứ như vậy trầm mặc.

Lục Xuyên cũng không phải người nói nhiều, hướng hồ với Kim Hạ, anh đã quá quen thuộc, màu sắc quần áo cô thích, sách cô thích đọc, người có phân lượng nặng nhất trong lòng cô, thậm chí vị trí miễn cưỡng trên người cô, anh đều biết, cho nên không cần quá trình tìm hiểu, chỉ im lặng ngồi, hưởng thụ yên tĩnh khó có được khi ở chung này.

Đồ ăn đặt trên bàn, Kim Hạ múc hai chén canh gà lòng heo, mỗi người một chén, đặt sang một bên đợi lạnh, Lục Xuyên gấp cho cô một con tôm giáo trong đĩa, cô nhận, nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Lục Xuyên khuôn mặt lạnh lùng đường cong cứng rắn nháy mắt trở nên nhu hòa, chỉ cần cô không khước từ anh, đối với ý tốt của anh có thể mềm mại nói cảm ơn giống như vậy, anh liền cảm thấy là một bước tiến lớn.

Hai người cứ như vậy im lặng ăn, Lục Xuyên ngẫu nhiên hỏi tình trạng công tác của Kim Hạ, vẫn chưa có ngôn ngữ cũng hành động đường đột, Kim Hạ dần dần cảm thấy, cảm giác buộc chặt trong thân thể cùng cảm giác áp bách lùi lại một chút. Nếu anh có thể vẫn giữ nguyên như vậy không vượt quá khuôn phép, cùng anh bình thần ở chung, cũng không phải là việc khó.

Cơm xong tính tiền, Kim Hạ kiên trì thanh toán một nửa tiền, Lục Xuyên mặc dù có cái nhìn khác, nhưng tùy cô. Ngồi một lát, Kim Hạ nâng cổ tay xem giờ: “Trễ rồi, tôi cần phải trở về.”

“Anh chở em về”

“Không cần, bây giờ qua cao điểm tan tầm, xe giao thông công cộng không tắc, tôi lại không cần đổi chuyến, một chuyến xe có thể về nhà.”

Lục Xuyên nhất thời không nghĩ ra có đưa cô về nhà, liền buông tha cô: “Được, vậy em đi đường cẩn thận.”

Hai người ở cửa quán ăn tách ra, Kim Hạ đi đến sân ga giao thông công cộng, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm: “Kim Hạ!”

Cô ngạc nhiên quay đầu, Trần Chi Thành từ cửa quán ăn đi về phía cô, cô kinh ngạc nói: “Sao cậu cũng ở chỗ này?”

“Cùng đồng nghiệp đến nơi này ăn cơm.” Trần Chi Thành ánh mắt có chút phức tạp: “Cậu... Còn cùng hẳn một chỗ?”

Hắn? Kim Hạ hiểu được: “Cậu nhìn thấy?”

Trần Chi Thành gật đầu: “Hắn ta đã kết hôn, cậu không nên làm như vậy.”

Kim Hạ làm sáng tỏ: “anh ấy đã từ hôn.”

Trần Chi Thành kinh ngạc: “Cái gì?” Tiếp theo lại nghi ngờ: “Làm sao cậu có thể chắc chắn?”

Kim Hạ trực giác anh không nhất thiết phải lừa cô, nếu không có thật tình, ai chịu cùng cô dây dưa, huống hồ Rebecca cũng theo bên cạnh chứng thật tin tức này, anh thật đã từ hôn: “Minh chắc chắn, nếu cậu không tin, có thể đi tra.”

Trần Chi Thành nhớ lại cô từng nói qua, bọn họ ở cùng một chỗ, là quan hệ tiền bạc với nhau, khi đó anh khó mà nói cái gì, dù sao sự tình đã qua đi, nhưng bây giờ cô lại cùng hẳn ở cùng một chỗ, anh thật sự nhìn không được khuyên bảo: “Kim Hạ, mình biết bởi vì ba cậu bệnh, cậu rất thiếu tiền, nhưng không đáng lãng phí chính mình như vậy. Tiền có thể thông qua biện pháp khác kiếm, làm người không thể mất nguyên tắc.”

Từ lần trước thẳng thắn nói với Trần Chi Thành quan hệ của cô và Lục Xuyên, Kim Hạ vẫn muốn biết cái nhìn của anh ta đối với việc này, chỉ là khi đó anh chưa làm chỉ tự đánh giá, bây giờ cô nghe được, lãng phí chính mình, không nguyên tắc, đây là cái nhìn của anh ta.

Cô cảm thấy không xứng đáng, nhưng trong lòng vẫn như cũ máu tươi đầm đìa, cô vốn mong được một chút lý giải của anh ta. Ở lúc ấy dưới tình huống này, nếu cô không bắt lấy Lục Xuyên, liền còn không đến mấy chục vạn như bây giờ, vốn không có công tác ở Nhân Hằng, liền không đủ sức nhận phí sinh hoạt mang bà nội và ba ba đến Bắc Kinh. Có thể ở trong mắt Trần Chi Thành, tiền sớm hay muộn sẽ có, công tác tốt sớm hay muộn sẽ có, nhưng cô không có thời gian, cô chờ không nổi.

Sống trên đời, thoát nhìn có rất nhiều lựa chọn, nhưng đem đơn vị thời gian thu nhỏ lại đến một cái nhảy mắt, thật ra ép đến không có lựa chọn.

Đây là một thời đại từng bước ép sát làm cho người không thể thở dốc, trừ phi, bạn không có dục vọng.

Trên mặt âm tình bất định sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn quay lại biểu tình mỉm cười lạnh nhạt, không giải thích dư thừa: “Mình cùng Lục Xuyên như thế nào, là chuyện của hai người chúng tôi, mình chỉ có thể nói cho cậu, mình không có mất đi nguyên tắc của mình, mình chưa từng tổn thương qua một người nào.” Nói xong nhẹ nhàng cúi đầu với anh ta, xoay người đi đến sân ga giao thông công cộng.

Cách đó không xa ở ngã tư đường, đậu một chiếc Jetta hết sức bình thường, cửa kính xe nửa mở, một cái ống kính dài chậm rãi rút về, không tiếng động nâng lên, tiếp theo xe chậm rãi đi.

40. Chương 40

Chương 40

Trong bóng đêm, màn hình máy tính lóe ánh huỳnh quang, trên ảnh chụp có một nam một nữ đứng đối mặt, hình như muốn nói gì.

Di động truyền đến giọng nam thô thấp trầm ồm: “Còn muốn tiếp tục theo dõi sao?”

Đầu ngón tay Lục Xuyên bấu nhẹ lên bàn: “Trước khi tôi kêu ngừng, tiếp tục theo dõi.”

Treo điện thoại, tầm mắt trong sáng khoá chặt lên người trong màn hình, hẳn thế nhưng ở nhà hàng kia, đuổi theo Kim Hạ đi ra, rốt cuộc nói gì với cô?

Rút một điều thuốc ra châm, anh thong thả đi đến ban công, ngắm nhìn biên giới xa xa của thành phố này. Ngày đó tự anh điện thoại báo cho Hường Nam chuyện từ hôn, bảo chú Quách theo dõi Trần Chi Thành. Anh vốn nghĩ rằng hẳn ta và Kim Hạ hai người đều yêu nhau, hẳn là không mất nhiều thời gian có thể ở chung một chỗ, không nghĩ đến bọn họ chưa bao giờ lén gặp mặt.

Nguyên do trong đó, anh trăm mối không thể giải, nhưng chính bởi vì dạng này, khiến cho anh có từ từ trở nên tư bản. Anh rất rõ tính cách Kim Hạ, bề ngoài nhu nhược ngoan ngoãn, thật ra là cứng đầu như con nít, nội tâm kiên cường tự chủ, nếu như anh cưỡng ép, thế chắc chắn sẽ làm cô bần ngược lại, anh làm kiên quyết bao nhiêu, cô sẽ lui xa bấy nhiêu, đối phó người trong lòng cứng rắn như vậy, cũng chỉ có mềm hóa một tắc một tắc

Hít sâu điều thuốc, hắt nhẹ rót xuống khói bụi trong tay, anh nhả khói, chú Quách tra rõ qua hoàn cảnh của Trần Chi Thành, mẹ là y tá bệnh viện, cha là công nhân viên chức nhà máy hóa chất, bây giờ hẳn đi theo thuốc hạ Lý Thiết Sinh làm việc, lý lịch cuộc sống sạch sẽ, không có chỗ bần để anh lợi dụng, mấy ngày nay dấu vết hoạt động đến giờ vẫn nằm trong quy củ, không có gì sơ hở.

Nhưng Lục Xuyên không thích món ngon mình nhìn trúng, bên cạnh có ruồi bọ chường mắt bay tới bay lui.

Trần Chi Thành nằm mơ cũng không có nghĩ đến, Lục Xuyên thế nhưng lại chủ động đến tìm anh ta. Hai người hẹn ở một quán trà gần tòa soạn báo, Trần Chi Thành khi đi trong lòng mang theo lo sợ, không biết chờ anh ta, là một buổi Hồng Môn Yến như thế nào.

Trong lô ghế, hai người gặp mặt ngồi vào chỗ của mình, không cần hàn huyên quan hệ, anh ta liền trực tiếp hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Xuyên tựa lưng vào ghế dựa, hai tay giao nắm để trước người, môi mỏng hơi cong, nói giản lược vắn tắt: “Làm phóng viên, quan trọng nhất chính là nguồn tin, tôi có thể làm tay trong cho cậu.”

Trần Chi Thành nhất thời ngạc nhiên. Với thân phận địa vị của Lục Xuyên, ắt phải nắm giữ rất nhiều tin tức bên trong mà người ta không thể biết đến, tin tưởng chỉ cần làm phóng viên, có thể cùng hắn hợp tác là cầu còn không được: “Cục trưởng Lục chẳng lẽ muốn yêu sách lợi dụng tôi?” chính giới tranh đấu, anh ta có nghe qua.

“Cậu có thể lợi dụng tôi cung cấp tin tức của người có thanh danh.” Lục Xuyên ung dung: “Cục diện hai bên đều có lợi, có sao không làm? Huống hồ có tôi làm hậu thuẫn cho cậu, ít nhất cậu có thể khỏi phần đầu cả đời.”

Tầm mắt Trần Chi Thành qua lại tuần tra trên mặt Lục Xuyên, sau một lúc bật cười nói: “Tôi biết đề nghị của cục trưởng Lục có thể cho tôi lợi ích gì, chẳng qua tôi không phải loại phóng viên ngài nghĩ, ý tốt của anh tôi xin nhận.”

Lục Xuyên thấy hắn cự tuyệt, không chắc hẳn thật không muốn hợp tác, vẫn ra vẻ thanh cao, nhân tiện nói: “Đề nghị trong thời gian ngắn vẫn còn hiệu lực, cậu suy nghĩ chút, nghĩ xong lại trả lời cho tôi.”

Trần Chi Thành trầm tư một lát, hỏi: “Muốn cùng cục trưởng Lục hợp tác chỉ sợ không ít, vì sao chủ động tìm tôi?”

Lục Xuyên cười không đáp, Trần Chi Thành hiểu ra: “Bởi vì Kim Hạ?”

“Nói đơn giản một chút, tôi không thể bỏ cô ấy.”

Cho nên anh ta tốt nhất rời khỏi. Trần Chi Thành im lặng một lát: “Nếu anh thật tình với cô ấy, vật tự nhiên sẽ tốt, thái độ của cô ấy đối với anh, cũng không phải tôi có thể chi phối, quan hệ của tôi và cô ấy, càng không nhất thiết phải giải thích cho anh nghe. Vấn đề nói kia, tôi không phải loại phóng viên anh nghĩ, ý tốt của anh tôi xin nhận.”

Lục Xuyên thấy hẳn không chịu được, cũng không lo lắng, dù sao còn nhiều thời gian, anh không có tin liên lạc không thắng được phóng viên nhỏ này.

Yên tĩnh mấy ngày, anh liền đến Nhân Hằng, trước kia người mỗi ngày có thể gặp, ôm, hôn, bây giờ phải dùng phương thức này mới có thể gặp, anh không có quen, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Trong lòng Kim Hạ biết Lục Xuyên không phải thật đến nghe báo cáo hạng mục, chỉ là đối cách đến gặp cô, nhưng bất luận bằng thân phận cục quản lý nhà đất, hay là cổ đông Nhân Hằng, ngay cả Hướng Nam còn cổ kỵ anh ba phần, huống chi là cô, bởi vậy cũng chỉ nhẫn nại một mình ở trong phòng họp cùng anh báo cáo.

Trên hình chiếu cô biểu hiện tình huống hai lần ban cùng một lúc, cô đứng bên cạnh, cẩn thận thay phiên trình bày hai nơi, Lục Xuyên ngồi ở đầu kia bàn dài hội nghị, tầm mắt không hề chớp khóa trên người cô.

Anh thích nhìn bộ dáng cô mặc váy ôm, mặc đồ lót màu trắng bên trong, mang theo chút nghiêm túc cùng đứng đắn, nhưng phía sau váy ôm, vừa vặn bao chặt lấy cái mông rất tròn rất đẹp của cô, không khỏi làm cho anh nhớ đến anh từng vô số lần nâng nơi đó, ở trên người cô tiến lên.

Trước mặt trong phòng hội nghị này, thật ra chỉ có hai người bọn họ, trên bàn hội nghị, cũng vẫn có thể xem là một địa điểm vui thú tốt, anh cơ hồ đã thấy hình ảnh anh áp cô lên bàn, tùy ý hưởng thụ.

Ý dâm qua đầu, một bộ phận nào đó trong cơ thể ngang nhiên ngẩng đầu đứng lên, anh ung dung tự tại thay đổi tư thế ngồi, che giấu bộ phận nổi lên biến hóa đặc thù, tiếp tục giả bộ nghe báo cáo.

Kim Hạ tất nhiên không biết ở trong mắt Lục Xuyên, lúc này cô giống như không mặc quần áo, còn thật sự báo cáo xong tiến triển hạng mục, cô hình thức hỏi một chút: “Không biết cục trưởng Lục có câu hỏi gì không?”

Lục Xuyên tay đặt lên bàn, nâng cằm lắc đầu, tầm mắt nóng cháy vẫn chặt chẽ dính trên người cô, Kim Hạ rút phích cắm máy chiếu, đóng laptop lại, dừng một chút: “Cục trưởng Lục, anh đã không phải thật sự đến nghe báo cáo, có thể về sau không làm chuyện này, tôi muốn dùng thời gian trên công việc thật sự.”

“Báo cáo hạng mục cho cổ đông, không tính là công việc thật sự?” Lục Xuyên đứng lên, chậm rãi đi về phía cô.

“Anh rõ ràng không cần hỏi chi tiết gì, còn cố tình, đây không phải là lãng phí thời gian của tôi?”

Đứng vững trước mặt cô, Lục Xuyên ở trên nhìn xuống cô: “Em cũng biết anh không cần hỏi chi tiết gì, vậy anh vì sao đến?”

Kim Hạ ngẩng mặt lên, chống lại ánh mắt ẩn chứa thâm ý của anh, lại cúi xuống: “Tôi biết mục đích anh đến.”

Lục Xuyên khước miệng hiện lên ý cười: “Biết là tốt rồi. Nhưng nếu em không muốn để anh đến quấy rầy công việc của em, cũng có cách.”

“Cách gì?” Kim Hạ thật sự không nhịn nổi cơ hội làm việc quý giá, dần dần sa vào công cụ Lục Xuyên dùng để theo đuổi cô.

“Chỉ cần em có thể đáp ứng anh, về sau anh hẹn em ra ngoài em không được cự tuyệt, anh sẽ không tiếp tục đến quấy rầy giờ làm việc của em.”

Kim Hạ cứng họng, anh thế này không phải đang chơi xấu sao?

Chỉ là chính mình không có nhiều sự lựa chọn. Không nói đến chuyện để anh thường xuyên đến quấy rầy, quấy rầy công việc của mình, trong công ty bí mật nhỏ khó giữ nếu nhiều người biết, về sau không chừng

truyền ra thành chuyện gì nữa, không bằng ở nơi riêng tư ứng phó anh, một mũi tên trúng hai con chim, nhẹ tay giải quyết.

“Anh hẹn tôi liền phải đồng ý, nếu mỗi ngày anh đều hẹn tôi, tôi đều phải đáp ứng anh?”

Lục Xuyên cười khẽ, đầu ngón tay xoa hai má cô: “Sao, chờ mong anh mỗi ngày đều hẹn em ra ngoài?”

Kim Hạ hơi tránh tay của anh, cúi đầu sửa sang này nọ, cũng không nói gì.

Lục Xuyên đành phải lui từng bước: “Một tuần bốn lần.”

Kim Hạ lắc đầu: “Một lần.”

Lục Xuyên lại lui từng bước: “Ba lần.”

“Hai lần, không thể nhiều hơn.” Kim Hạ ôm lấy máy tính đi, Lục Xuyên vội nói: “Anh đồng ý.”

Kim Hạ hơi thở dài: “Được, vậy tôi đi về trước làm việc, chính anh biết ra ngoài như thế nào.” Nói xong liền ra khỏi phòng họp.

Trở lại vị trí công tác, cô nhớ lúc đầu khi anh bao nuôi cô, bọn họ cũng cò kè mặc cả qua một lần, khi đó là vì phí bao nuôi, bây giờ là vì số lần anh gặp cô.

Ai có thể nghĩ đến, sự việc đến hôm nay lại biến thành như vậy?

*

Sáng sớm cuối tuần, Kim Hạ đã bị tiếng đập cửa đánh thức, tối hôm qua thức đến nửa đêm, chỉnh sửa lại quy định tiêu hao vật liệu xây dựng cùng tiền lương công nhân, buổi sáng tính ngủ nhiều một chút, không nghĩ đến sẽ có người tìm đến.

Mang dép lê, còn buồn ngủ đi đến cửa, cô mở cửa ra, cả người nhất thời dâng lên một loại cảm giác nặng nề vô lực, sao lại là anh.

Lục Xuyên thấy cô còn mặc áo ngủ: “Mới rời giường?”

“Tối hôm qua tăng ca.” Kim Hạ một bên che mặt ngáp, một bên nghiêng người cho anh vào nhà, trong đầu có chút hỗn độn: “Sao anh lại chạy đến đây?”

“Tối đón em đi ra ngoài.” Lục Xuyên vào nhà đứng lại, nhíu mày nhìn cô: “Em đừng nói là em đã quên.”

“Đã quên cái gì?”

“Một tuần hẹn em hai lần.”

Kim Hạ xoa xoa tóc dài có chút rối tung, làm rối thêm: “Anh sao không hẹn trước?”

“Chẳng lẽ hôm nay em có dự định?”

“... Ngày cũng không phải.”

“Vậy thì không sao.” Lục Xuyên thúc giục nói: “Nhanh đi rửa mặt.”

Kim Hạ đành phải chậm chậm đi đến buồng vệ sinh, gần đây tần suất Lục Xuyên xuất hiện trước mặt cô, xác thực có chút thường xuyên, bất luận ở công ty, hay là ở nhà, đều không thoát khỏi dây dưa của anh.

Cô có chút mệt mỗi ứng phó, nhưng lại không biết thoát vây như thế nào. Cự tuyệt, cô từng khéo léo nói qua, nhưng hiển nhiên không có hiệu quả gì, lấy độ dày da mặt anh, không chừng phải dùng đạn xe tăng mới có thể đánh được.

Đổ chút nước lạnh lên mặt, cả người cô giật mình một cái, hơi thanh tỉnh chút. Bây giờ trước tạm thời để anh nháo đi, chính mình coi như theo anh đi chơi, chờ anh hao hết nhiệt tình, cô hẳn có thể giải thoát rồi.

Đánh răng rửa mặt xong, thay áo ngủ, cô trở lại phòng, phát hiện trên bàn cơm để hai chén cháo, Lục Xuyên ngồi trước bàn, đã tự cầm lên ăn.

“Anh ngược lại tự đến phòng bếp tìm thức ăn.”

Lục Xuyên nhún vai: “Để sớm đến đây, chưa ăn sáng.”

Kim Hạ ngồi xuống đối diện anh, cầm lấy thìa ăn cháo, Lục Xuyên hỏi: “Bà nội đi mua đồ ăn hả?”

“Vâng, chợ sáng đồ ăn tươi.”

Lục Xuyên đánh giá cháo này: “Bà nội nấu à?”

“Vâng.”

“Thì ra tay nghề của em là từ người này.” Lục Xuyên nhìn cô một cái, không tự giác nở nụ cười yếu ớt. Thời gian anh mắc bệnh dạ dày, thường ăn cháo cô nấu, khẩu vị này vô cùng giống.

Kim Hạ cũng nhớ đến đoạn thời gian đó, đó là lần đầu tiên thấy anh tháo mặt nạ xuống, lạnh lùng cô tịch, vẻ mặt khi cùng anh nói đến cha mẹ, có vài phần giống.

Có lẽ, anh thật sự là người rất cô độc, cha mẹ không ưu tiên cảm nhận của anh, bạn gái từng yêu cũng chia tay, trên quan trường lại không có tình bạn thật sự, cẩn thận nghĩ lại, vẫn thật đáng thương.

Cô tuy rằng nghèo, nhưng ít nhất cô có toàn bộ quan tâm trân trọng của ba ba và bà nội, bọn họ sẽ không để cô chịu nửa phần ủy khuất, so sánh xuống, cô cảm thấy cô càng hạnh phúc.

Theo bản năng nâng mắt nhìn người đối diện, lại bị anh phát hiện: “Sao vậy?” Ánh mắt cô, dường như có chút phức tạp.

Kim Hạ rũ mi mắt xuống, lắc đầu nhẹ giọng: “Không có gì.”

Một chén cháo còn chưa ăn xong, cửa liền truyền đến tiếng đập cửa mạnh, thùng thùng thùng, mỗi một tiếng đều chấn động đập vào trước ngực cô: “Cô bé cô bé, bà nội cô ở cửa cầu thang ngã sắp xuống!”

41. Chương 41

Chương 41

Kim Hạ cảm thấy toàn bộ thế giới trước mắt đều quay cuồng, tâm như hòn đá rơi thẳng xuống, bà nội bị ngã, vạn nhất có gì không hay xảy ra... Cô không dám nghĩ nữa, bay nhanh mở cửa lao đi, Lục Xuyên gắt gao đi theo sau cô, chỉ thấy bà nội ghé vào trước cửa cầu thang, giỏ đựng thức ăn đổ sang một bên, khoai tây lăn khắp nơi.

“Bà nội bà ngã sao rồi?” Kim Hạ ngồi xổm bên người bà nội, nhất thời cũng hoảng loạn, bà nội kêu rên nâng tay chỉ chỉ cẳng chân bên trái, nhanh cau mày không thể nhúc nhích.

Lục Xuyên thấy thế lập tức gọi điện thoại, tiếp theo tiến đến trước mặt bà nội, xác nhận tình huống bị thương của bà: “Bà nội, trên người bà còn chỗ nào đau không?”

Bà nội chỉ cắn răng lắc đầu, nói không nên lời, xem ra có khả năng tổn thương đến xương cốt, tình huống như vậy, Lục Xuyên cùng Kim Hạ không dám di chuyển bà, sợ vạn nhất đụng đến thì sao, thương tích sẽ chuyển xấu.

“Anh đã gọi xe cứu thương.” Lục Xuyên an ủi cô, Kim Hạ hoảng sợ gật đầu, nắm tay bà nội, trong lòng tràn ngập sợ hãi không biết, gia đình bấp bênh của cô, thật sự chịu không nổi ngoài ý muốn như vậy.

Có hàng xóm hảo tâm chủ động thay bọn họ ra ngoài ngõ dẫn xe cứu thương vào, ngõ nhỏ chật hẹp, mặt đường lại có hố, thật vất vả xe mới vào được, Kim Hạ cảm thấy giống như chờ đợi, dày vò cả đời vậy.

Nhân viên cứu hộ nâng cán lên lầu, vài người giúp đỡ nâng bà nội lên cáng đi xuống, Kim Hạ cùng Lục Xuyên chung một xe, trong lúc chạy, Lục Xuyên luôn luôn gọi điện thoại cho ai đó: “Đúng, chúng cháu đã lên xe, ngài chờ ở trước cửa.”

Kim Hạ chờ anh đặt máy điện thoại xuống, hỏi: “Chúng ta đi đâu?” Thấy chuyện như vậy xảy ra, cô có chút hoang mang lo sợ, sau khi ngồi lên xe cứu thương, cô mới nhận ra không biết đưa người đến bệnh viện nào.

Lục Xuyên đưa tay cầm tay cô, mười ngón giao nhau: “Tổng viện giải phóng quân, nơi đó khoa chỉnh hình tốt nhất. Yên tâm, anh đã an bài tốt.”

Anh giọng nói trầm ổn, vẻ mặt bình yên, làm như hết thấy đau trong tầm tay, hơn nữa bàn tay dày rộng của anh, có hơi nhiệt không ngừng cuộn cuộn truyền đến, làm cho Kim Hạ tim đập loạn không có quy tắc, cũng theo đó dần dần yên ổn. Yên tâm, anh đều an bài tốt.

Giống như rơi vào đại dương, người bối rối muốn sống, bỗng nhiên đầu ngón tay chạm được một thân cây di động, trái tim mờ mịt liền có chỗ dựa vào — may mắn anh ở đây.

Nhưng cảm tính như vậy, cô nói không nên lời: “Cảm ơn.”

Lục Xuyên không nói gì, chỉ gắt gao nắm tay cô, dùng hành động đáp lại, anh không dám tưởng tượng, nếu hôm nay anh không đến đây, bây giờ cô có bao nhiêu bối rối, anh làm sao cam lòng đến cho cô một mình đối mặt với chuyện này.

Xe nhanh chóng đến cửa tổng viện, Kim Hạ xuống xe, mới phát hiện đã có người chờ ở đó. Người trung niên đứng ở bên trong mặc áo dài màu trắng, mặt mũi hiền lành, ánh mắt kiên định trầm ổn, cô không khỏi thầm quyết định ông là bác sĩ có kinh nghiệm phong phú.

Dù không có nhận thức cùng hiểu biết về đối phương, nhưng khi cần thiết đưa ra phán đoán với tính chuyên nghiệp này, cũng chỉ có thể dựa vào một ít bên ngoài, nhân tố nông cạn thích nịnh hót, như là hấn lớn tuổi, thì tất nhiên đã khám chữa bệnh cho rất nhiều bệnh nhân, hấn khí thể mạnh mẽ, đã nói lên có năng lực quyết đoán, địa vị cao trong những người chỉ huy, hấn tướng mạo nhân từ, đã nói lên là người tốt.

Thật ra này đó đều không liên quan đến sự thật, chỉ là suy đoán, vì chính mình tìm cái để yên tâm, trong lĩnh vực mọi người không biết, luôn cần phải có cái quyền uy đến chi phối chính mình, Kim Hạ cũng như vậy, người trung niên trước mặt, làm cô cảm thấy có thể an tâm dựa vào.

Lục Xuyên xuống xe, liền hướng người đó nghiêng đón: “Chú Dư, thật ngưỡng chừng, lần này là phiền ngài.”

Người trung niên được xưng là chú Dư cười hiền hòa: “Tiểu Lục, khó có khi con nhờ chú Dư giúp một việc, chú Dư làm sao có thể cự tuyệt.”

Hàn huyền ngẩn ngui xong, bác sĩ Dư liền dẫn nhân viên cứu hộ mang cáng vào trong bệnh viện, Kim Hạ vẫn theo sát bên cạnh. Quả nhiên theo như lời Lục Xuyên nói, hết thấy đau an bài xong, cô thậm chí không cần đến quá trình đăng ký nộp phí rườm rà, bà nội liền trực tiếp đưa vào đi chụp X-quang.

Lục Xuyên thấy cô tâm thần bất an như cũ, liền trấn an nói: “Chú Dư là chủ nhiệm khoa chỉnh hình, chuyên gia khoa chỉnh hình có quyền uy nhất trong tổng viện, em yên tâm, ông ấy nhất định sẽ chuẩn trị đúng bệnh cho bà nội.”

Kim Hạ cảm kích gật đầu, cô biết vào bệnh viện này có ý nghĩa gì, để cho chủ nhiệm xem bệnh cho bà nội có ý nghĩa gì, nhưng trước khi hết thấy rắc rối ổn định, chân cô vẫn có chút như nhũn ra, chỉ sợ có vạn nhất gì, vạn nhất về sau bà nội không thể đi lại, vậy làm thế nào mới tốt.

Kết quả kiểm tra, chân trái gãy xương, cần đóng đinh nối xương, bộ phận còn lại rõ ràng không thấy vết thương nội ngoại, bác sĩ Dư nói cho cô phẫu thuật không phức tạp, sau khi hồi phục tốt bà nội còn có thể đi đứng bình thường, chỉ là cần chú ý nhiều.

Kim Hạ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo bác sĩ Dư liền bắt tay bác sĩ Dư vào làm phẫu thuật, trong lúc bà nội phẫu thuật, cô và Lục Xuyên an vị ở ngoài cửa phòng phẫu thuật, kinh hoàng lúc đầu đi qua, nghĩ mà sợ liền dần dần trôi lên mặt nước, cô nhớ lại tình cảnh khi vừa nghe thấy bà nội ngã sấp xuống, khi đó trong đầu thực sự ý niệm gì trong đầu cũng đều hiện lên, chảy máu não, tê liệt, thậm chí tử vong...

Nghĩ đến đây, hốc mắt cô không khỏi cay xót, hơi chút nháy mắt, nước mắt nóng bỏng liền trượt xuống dưới, Lục Xuyên lần đầu tiên thấy cô khóc, có chút bối rối, đưa tay chạm vào mặt cô, ngón cái chà lau nước mắt trên gò má cô: “Sao lại khóc? Chú Dư không phải nói bà nội không có việc gì sao?”

Ánh mắt Kim Hạ giống như vòi nước bị hư, nước mắt vẫn rơi xuống, nức nở nói: “Đều là lỗi của tôi, vì tiết kiệm tiền, thuê phòng ở ở nơi có điều kiện kém như vậy, trong hành lang đồ vật này nọ chất đầy, cầu thang vừa nhỏ lại chật, ánh sáng lại ít, là như vậy mới có thể hại bà nội ngã sấp xuống.”

Lục Xuyên không nghĩ đến cô lại tự trách mình, đau lòng, giang tay ôm cô vào lòng, ôn nhu ôn: “Chuyện này sao là em không tốt, em không phải cũng không nghĩ đến sao?”

Kim Hạ không có giấy dựa, mềm tựa vào trong ngực Lục Xuyên, cô quá mệt mỏi, muốn mượn bả vai nghỉ ngơi một chút, tự trách ép cô thở không nổi: “Tôi... Lúc ấy có nghĩ đến có an toàn hay không, nhưng vì tôi rất muốn tiết kiệm tiền, liền nổi lên tâm lý may mắn, nghĩ rằng tạm thời cư trú một chút, hẳn sẽ không gặp chuyện không may.”

Lục Xuyên hơi ngẩn người, nhìn người trong lòng co rúm hai vai, đột nhiên hiểu được cái gì. Đối với cô mà nói, cô vẫn cứ ôm tư tưởng sống cuộc sống giống như dân cờ bạc liều mạng này, không phải không biết nguy hiểm, mà là biết nguy hiểm, nhưng cũng không có lựa chọn tốt hơn.

Cô cũng không phải không có tiền, lúc theo anh, cô buôn bán lời mấy chục vạn, còn không dám hoang phí, thứ nhất là vì ba cô bệnh trường kỳ cần dùng tiền, về mặt khác, cũng vì cuộc sống đã sớm gồng cùm trước ngực cô.

Thật giống như con khỉ bị nhốt trong lồng sắt nhiễm điện, chạm đến khuông lồng sẽ bị điện giật, dần dà, con khỉ sẽ không tùy tiện sờ lồng sắt, cho dù sau này không có gắn điện. Cô cũng như vậy, thói quen tiết kiệm tiền, mới có thể khi đột nhiên có một số tiền đáng kể, vẫn như trước duy trì tâm tính bảo thủ cẩn thận, sợ hãi tiền này có thể rất nhanh dùng hết.

Nhẹ vỗ về sau lưng cô, Lục Xuyên ở bên tai cô ôn nhu: “Trước khi bà nội xuất viện, đổi chỗ ở, chỗ hiện tại, mọi người ở quả thật đáng lo ngại.”

Kim Hạ lau nước mắt, ở trong lòng anh gật đầu: “Chờ bà nội khỏe lên, tôi sẽ đi tìm chỗ ở.”

Lục Xuyên đề nghị: “Hay là cứ quay lại chỗ của anh, phòng ở đều ở lầu một, cũng tiện cho người già cư ngụ.”

Kim Hạ lui ra khỏi lòng anh, chần chờ, cảm thấy cứ như vậy nhận ý tốt của anh, có chút không hay. Bạn họ bây giờ là quan hệ gì, cô có thể yên tâm thoải mái tiến vào phòng ở của anh?

Thấy cô do dự, Lục Xuyên lại khuyên nhủ: “Nếu em cảm thấy ngại, có thể đưa tiền thuê nhà cho anh, anh cho em thuê. Hơn nữa phòng của anh bỏ trống cũng bỏ trống. Em vào ở, vừa tiết kiệm phí môi giới nhà đất, anh lại có thể có tiền thu, sao lại không làm?”

Kim Hạ giương mắt, chống lại đôi mắt như biển sâu của anh, chăm chú nhìn một lát cô lại cúi thấp mặt, mi mắt che khuất một nửa hốc mắt ẩm ướt: “Anh để cho tôi suy nghĩ một chút.”

Bà nội phẫu thuật xong đang ở phòng hồi sức cấp cứu, ông Kim Đầu nhận được điện thoại của con gái cũng vội vàng vàng chạy đến, sau khi hiểu rõ sự tình xảy ra, kéo tay Lục Xuyên liên tục cảm tạ anh. Mỗi nhà, đàn ông là trụ cột, cổ tình ông lại là cây cột không rắn chắc, trọng trách liền rơi xuống vai con gái, khiến cô dù sao mới ngoài hai mươi tuổi, đã là tiểu nha đầu già trước tuổi, ổn trọng như vậy, gặp phải chuyện lớn vẫn sẽ hoảng hốt, ông vẫn hy vọng có người đàn ông có khả năng, có thể che gió che mưa cho cô, như vậy chính mình về sau, mới sẽ không lo lắng để cô một mình, cô đơn trên cõi đời.

Kim Hạ thấy mọi chuyện đã ổn định, liền để cho ba vào chăm bà nội, chính mình cùng Lục Xuyên ra ngoài hành lang nói chuyện: “Cái đó, phí trị liệu anh nói bọn họ thay tôi tính một chút đi, còn có viện phí.”

“Chuyện tiền bạc em không cần xen vào.”

“...” Kim Hạ khó xử nói: “Ý tốt của anh tôi hiểu được, nhưng tôi không thể để anh thay tôi trả tiền này, anh không cần làm cho tôi trở thành, người rời khỏi anh không thể sinh tồn.”

Lục Xuyên nhìn chăm chú cô sau một lúc lâu, cuối cùng thỏa hiệp nói: “Anh bảo y tá dẫn em đi đóng phí.” Anh luôn luôn cương ngạnh, nhưng ở trước mặt cô, anh làm ra rất nhiều nhượng bộ chính mình cũng không từng nghĩ đến.

Có lẽ, anh so với anh nghĩ, trầm luân còn sâu hơn, đến nỗi khắp nơi chú ý cảm thụ của cô.

Kim Hạ đi cùng với y tá, cầm hóa đơn ra nộp viện phí, lại nói toàn bộ quá trình bà nội nhập viện, bây giờ cũng cần cô tham gia, hơn nữa này cũng là cô chủ động yêu cầu, nếu cô không nói, Lục Xuyên phỏng chừng

có thể ôm đồm xử lý chuyện này giống như cô là một người ngoài cuộc, cô độc bắt tay đứng bên cạnh chờ. Y tá vừa dẫn cô vào phòng thu phí, thói quen ngay lập tức chào hỏi em gái thu phí mặc áo trắng: “Bệnh nhân chủ nhiệm Dư, em thu trước một cái.”

Em gái áo trắng tò mò liếc mắt nhìn cô một cái, thu hết giấy tờ trên tay liền tiếp nhận tờ danh sách của cô, nhập vào máy tính, Kim Hạ thấy khung cửa sổ nhỏ hình vòm bên cạnh cô ta, ngoài cửa sổ còn có mấy cánh tay cầm tiền cùng hóa đơn đưa vào trong.

Đã có lúc, cô ở đầu kia cửa sổ nhỏ.

Sau khi tốt nghiệp cô từng bị bệnh, nơi ở cách tam viện bác y có vẻ gần, phải đến đó khám. Nào biết đến phòng khám bệnh, nhiều người xếp hàng đăng ký giống như vận mệnh sống còn, cô cần rằng một cái, chịu đựng xếp hàng ở bên trong mùi mồ hôi mùi lạ của nhiều người, rốt cục đến phiên mình, mới bị bảo cho biết số buổi sáng đã đăng ký xong từ lâu rồi, chỉ có buổi chiều, cô không có biện pháp, đành phải chờ, rõ ràng buổi sáng đi, phải đợi cho đến buổi chiều mới biết được bệnh.

Khi đó cùng người nói chuyện phỉếm, mới biết được thì ra loại bệnh viện lớn ở thủ đô này, đăng ký cũng có bè đảng bọn đầu cơ, nhất là số của chuyên gia, đặc biệt khó lấy, cho nên bọn đầu cơ trực cũng đặc biệt quý. Có rất nhiều bệnh nhân, người nhà hâm mộ tiếng tăm ở vùng khác mà đến vì đăng ký số của chuyên gia, lại không muốn tiêu tiền mua từ tay bọn đầu cơ, sẽ ở nửa đêm chờ ở cửa bệnh viện, vì cướp được số xuất ra vào sáng sớm, có thể là đội ngũ xếp hạng đầu

Bây giờ, cô ở đầu này cửa sổ nhỏ.

Không cần xếp hàng làm thẻ chạy chữa, xếp hàng đăng ký, xếp hàng nộp phí, xếp hàng lấy thuốc, không cần để ý sắc mặt nhân viên, không cần giống như con cháu nói tốt với bác sĩ, không cần giống như ruồi bọ không đầu đâm loạn khắp nơi, mà cô ở trong phòng thu phí, thế nhưng còn có ghế có thể ngồi, mà bên ngoài cửa sổ nhỏ, o ép đứng một hàng người dài.

Cô đi một con đường đặc biệt Lục Xuyên thay cô lót tốt, tên con đường này, gọi là đặc quyền.

Cô có chút chùng mực bạo dạn nhìn người xếp hàng ngoài cửa sổ, mình bây giờ, chính là đối tượng cô từng oán độc thống hận, nhưng mà đại đa số người chính là như cô vậy, ăn no dùng cảm, bị đối yếu đuối.

Cô có chút khinh thường, nhưng trong lòng rõ ràng, bây giờ cô cần đặc quyền như vậy, đến cùng với loại đặc quyền này, là cảm giác an toàn.

42. Chương 42

Chương 42

Kim Hạ xin nghỉ phép một thời gian, ở lại bệnh viện chăm sóc bà nội, Lục Xuyên trừ những cuộc xã giao thật sự không thể từ chối, thời gian còn lại mưa gió cũng không đổi, mỗi ngày đúng hẹn đến bệnh viện báo danh. Thường xuyên qua lại, qua hệ của anh cùng hai cụ ngược lại tăng tiền không ít, bà nội vốn đã thích anh, chuyện này không cần phải nói, ông Kim Đầu dùng ánh mắt khảo sát con rể quan sát anh, một lúc sau cũng ra kết luận, người đàn ông này có thể gánh vác chuyện lớn, có chủ kiến, quyết đoán, nhất là có tâm đối với nhà đầu nhà mình, nếu không ai có thể mỗi ngày theo chân gia đình như bọn họ đây đưa ở chỗ này, nghĩ như vậy, cái nhìn đối với anh liền buông lỏng nhiều, gia cảnh cách xa thì sao, chỉ cần đối tốt với con gái mình, nhà đầu cũng nguyện ý, ông tuyệt không phản đối.

Kim Hạ đối với Lục Xuyên cũng không rõ ràng tăng nhiều nhiệt tình, chỉ là trong thâm tâm, cô biết có vài thứ trong lúc không để ý đã thay đổi, lúc trước mỗi lần thấy anh, có loại cảm giác bất đắc dĩ như thế nào lại là anh, sao anh ta lại đến nữa, bây giờ thấy anh, chỉ cảm thấy đây là một chuyện bình thường không quan trọng, không sinh ra lại cảm giác bất đắc dĩ này, thậm chí ở ngày anh ngẫu nhiên không xuất hiện, còn có thể ngăn người nghĩ một chút anh đi đâu vậy.

Sau khi bà nội ngã, tình thần liền có chút uể oải, sớm liền ngủ, buổi tối Kim Hạ ở lại bệnh viện gác đêm, để cho ba ba về trước nghỉ ngơi.

Tắt đèn phòng bệnh đi, cô cuộn tròn trên ghế sofa mềm, lấy ra di động chuẩn bị xem thư điện tử một lát, cửa cọt kẹt một tiếng vang nhỏ, tiếp theo truyền đến tiếng bước chân, khéo môi cô không tự giác cong lên về phía trước, nâng mặt nhìn về phía người đến, thấp giọng: “Trễ như vậy sao còn đến?”

Trong bóng đêm hình dáng Lục Xuyên xuất hiện trong tầm nhìn, theo ánh sáng di động đến bên người cô, dán cô ngồi xuống, nhỏ giọng: “Muốn gặp em và bà nội một chút.”

“Bà nội đã ngủ.” Kim Hạ ngồi xích ra một chút, nghe thấy trên người anh thoang thoảng mùi rượu: “Buổi tối có xã giao?”

Lục Xuyên ừ, giọng nói có chút mệt mỏi, hình như mệt mỏi cực độ.

Màn hình di động tự động tắt đi, ánh mắt không thích ứng, cảm giác trong phòng bệnh tối một chút đưa tay không thấy 5 ngón, Kim Hạ nhìn không rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe giọng nói của anh, nghĩ đến sắc mặt cũng mệt mỏi.

Lục Xuyên chậm rãi vươn tay, kéo cô vào lòng, cầm gác ở trên đầu vai cô, cũng không nói, cứ như vậy gất gao ôm vòng eo mảnh khảnh của cô.

Bóng đêm yên tĩnh phong tỏa thị lực của Kim Hạ, lại phóng đại thật lớn thính lực của cô, trong óc tai, truyền đến nhịp đập như trống dội, càng lúc càng mạnh, chấn động ở tâm truyền đến ngực cô, cái ôm bất thành linh bỗng nhiên làm cô không thể hô hấp, lại bị anh chặt chẽ ôm lấy, nỉ non: “Ngoan, để anh ôm một chút, chỉ một chút thôi.”

Giọng điệu kia phát ra không có lực giống như bình thường, như là người mệt mỏi, thực cần một cái ôm để tiếp tục, tay Kim Hạ vốn định đẩy bả vai anh ra, cứ vậy mà dừng lại, nhẹ nhàng thay đổi khoát lên vai, Lục Xuyên thấy cô không tiếp tục giãy dụa, trên tay liền tăng thêm chút lực, nhắm mắt lại, cả người thả lỏng tựa vào người cô, chớp mũi có thể thấy hương thơm tỏa ra từ người cô, bên tay có thể nghe thấy hô hấp không theo quy luật có chút ngắn ngủi của cô.

Giống như có sức kéo vô hình, tạo ra giữa hai người lúc đó, không khí liền trở nên có chút ái muội.

Kim Hạ quay đầu nhìn giường bệnh, ánh mắt sau khi thích ứng, có thể thấy một hình dáng mơ hồ trên giường, hình như yên lặng, không có dấu hiệu tỉnh lại. Cô hơi nhẹ nhàng thở ra chút, tùy ý để Lục Xuyên ôm, hai người cái gì cũng không nói, cũng chỉ ở trong bóng tối như vậy ôm nhau, im lặng, trầm mặc.

Mặt của anh có chút lạnh, dán tại cổ ấm áp của cô, trao đổi nhiệt độ cơ thể của nhau, ngẫu nhiên di động một chút, cảm dưới cọ xát bữa bãi lụn vụn gây cô, mang đến một trận gãi ngứa, ngứa đến trong lòng.

Kim Hạ nhin không được, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy, buổi tối có phát sinh chuyện gì hay không?”

Lục Xuyên ở trên vai cô lắc đầu: “Chỉ hơi mệt một chút.” Trước khi đến, xã giao làm cho anh có chút mệt mỏi, nhưng bây giờ ôm cô, nhất là cô khó có được dịu ngoan, làm cho anh cả người thư sướng, quả thực không muốn buông ra, muốn cả đời cứ mãi mãi ôm như vậy, chỉ sợ buông tay, giây tiếp theo cô lại bắt đầu trốn tránh.

“Mệt, trở về nhà nghỉ ngơi đi, thân thể quan trọng hơn.” Xã giao xong còn đặc biệt đến, anh tội tình gì làm chính mình mệt mỏi như vậy.

“Không muốn trở về.” Nhiệt khí phả vào lỗ tai mắt cô: “Em không có ở nhà, anh không muốn trở về.” Anh không muốn để cô lại tránh né.

Bên tai Kim Hạ có chút nóng lên, cúi mắt không biết tiếp nhận những lời này của anh như thế nào, cảm thấy anh từ trên vai cô ngẩng đầu lên, dựa vào ánh trăng yếu ớt bên ngoài cửa sổ chiếu vào, cô thấy hai mắt anh sáng quắc.

“Anh nhớ em.” Anh khàn giọng, giây tiếp theo, liền chuẩn xác không lầm hôn lên đôi môi không hề phòng bị của cô.

Cảm giác hơi say theo đầu lưỡi xâm nhập của anh truyền đến miệng Kim Hạ, cô bị động thừa nhận, không khước từ, cũng không đón ý hòa theo, đầu óc một mảnh mê mang.

Thân thể rõ ràng nhớ lại từng kí ức sau khi hoan ái, như thủy triều ồa vào óc hai người, Lục Xuyên đưa tay ra, cánh tay đè chặt sau gáy cô, làm sâu sắc nụ hôn này, động tác của anh kịch liệt như vậy, giống như đoạt lấy, muốn cùng người trong lòng hợp hai thành một, Kim Hạ bị anh hôn mơ mơ màng màng, thân mình xụi lơ nằm ở trong lòng anh, nhất là khi đầu lưỡi anh đảo qua điểm mẫn cảm trên môi cô, cả người lại run lên, phát ra một tiếng ưm vô thức.

Thanh âm này, gợi ý thức bay lên chín tầng mây của cô trở về, Kim Hạ bắt đầu bước lùi về sau, Lục Xuyên phát hiện né tránh của cô, cũng khôi phục lý trí, lưu luyến rời khỏi khoang miệng cô, lại chạm nhẹ trên môi, thế mới buông ra cánh tay kiềm chặt ở sau gáy cô, chuyển qua hai má ở phía trước, truyền đến một trận nhiệt năng.

“Nếu thích.” Trán anh tựa vào trán cô, tiếng nói khàn khàn ám muội: “Vì sao trốn?”

Ngực Kim Hạ kịch liệt đập phồng, mồm to hút vào không khí mới mẻ: “Chúng ta không phải...” Còn chưa phải quan hệ có thể làm chuyện này.

Long Lục Xuyên có chút tê dại, đã biết nửa câu cô không nói xong là gì: “Kim Hạ.”

Anh trịnh trọng gọi tên cô, trầm thấp khàn khàn: “Theo anh ở cùng một chỗ.”

Tay Kim Hạ khoát lên vai anh, sau khi nghe câu đó mấu chốt đều cuộn lên, đợi cho hô hấp bình phục, mới có khí lực ứng phó yêu cầu đột nhiên của anh: “Anh uống say.”

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng cọ cọ trán cô: “Không thích tôi?”

Kim Hạ không nói gì chống đỡ, không thích sao? Vừa rồi lúc anh ôm cô, lúc hôn môi cô, tim đập như sét đánh đã giải thích hết thảy, cô đối với anh không phải không có cảm giác, chỉ là có cảm giác, cùng ở cùng một chỗ, là hai việc khác nhau.

Lục Xuyên thấy cô chậm chạp không đáp, nhẹ cười ra tiếng, lại kéo cô vào lòng. Theo tính cách của cô, nếu thực vô tâm với mình, sẽ uyển chuyển giải thích, làm sao giống như bây giờ, sau một lúc lâu đều nói không nên lời.

Anh nhẹ vuốt tóc dài sau lưng cô, ở bên tai cô ôn nhu: “Chuyện trước kia quên đi, chúng ta làm lại một lần nữa được không? Anh chính là anh, em chính là em, không phải con trai của ai, cũng không phải con gái của ai.”

Anh nói thành khẩn, mê hoặc như vậy, như là lấy tim đưa ra, máu chảy đầm đìa nóng hằm hập, không khỏi làm nội tâm Kim Hạ chấn động.

Quên chuyện trước kia, hai người độc lập.

Ngẫm lại cũng đúng, đã qua đã thành lịch sử, tương lai còn chưa có đến, bắt luận đến đâu, cũng không hỏi nơi đến, liền sống ở hiện tại, cũng vẫn có thể xem là lựa chọn tốt lắm.

Thật ra tính cách cô là nhìn trước ngó sau, không có thoải mái với cuộc đời yêu rượu, trong cuộc sống khắc nghiệt này, cô đi thật cẩn thận, lo lắng mọi bề. Nhưng mà, bây giờ cô bỗng nhiên có loại khát vọng, muốn bắt lấy một tia dũng khí cuối cùng còn sót lại trong thân thể, muốn đi hết tất cả chuyện nhìn như không có khả năng xảy ra, thật sự là không có khả năng hay không.

Trả giá của anh, cô nhìn ở trong mắt, cảm thụ ở trong lòng, cô không phải tạo thành từ tảng đá, sao lại có thể không có chút ít cảm động. mà anh là muốn bắt đầu một lần nữa, cũng không phải yêu cầu quá đáng, cô sao có thể cự tuyệt, cô cũng không định cự tuyệt.

“Vậy, thử xem đi.” Cô nghe thấy chính mình nói. Từ nay về sau, anh không phải là con tư lệnh, cô cũng không phải là con gái của dân thường, bọn họ chỉ là hai người bình thường hơi khác tuổi trên thế gian, từng có một đoạn bắt đầu hoang đường, bây giờ muốn lập lại trật tự, quay về quỹ đạo.

Một mặt muốn trốn tránh theo đuổi của anh, chung quy không phải biện pháp, muốn bên nhau trọn đời, cũng không phải chỉ dùng cổ họng là có thể hô đến, cũng không phải chỉ trông vào một người đơn phương trả giá có thể trở thành sự thật, đó là hai người nắm tay nhau mới có thể làm được. Mà danh nhân có câu,

thay đổi mới có thể thay đổi, không thay đổi không thể thay đổi, trước mắt cô duy nhất có thể thay đổi, có lẽ cũng chỉ có thái độ của chính mình.

Cô nói có chút do dự, nhưng như vậy Lục Xuyên đã thấy đủ, cô nguyện ý nếm thử, này nói lên rất nhiều thứ, chuyện còn lại chỉ có thể từng bước một từ từ đến, không thể cưỡng cầu.

Trên tay ôm cô càng nhanh, anh an tâm thở phào nhẹ nhõm, lo lắng cùng không xác định cho đến nay, lúc này có cảm giác bị bỏ quên bụi bặm.

Hôn hôn đầu tóc cô, anh nhẹ giọng nói: “cảm ơn.”

Hai người im lặng một lát, Kim Hạ vỗ vỗ vai anh, nhắc nhở: “Về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm.”

“Để cho anh ôm một lát.”

Kim Hạ chỉ đành để anh tùy hứng một lát, sau anh đứng lên, cô đưa đến cửa phòng bệnh: “Trên đường cẩn thận.”

Lục Xuyên sờ sờ mắt cô: “Buổi tối ngủ nhiều một chút, chần không đủ ấm kêu y tá đem đến, đừng để lạnh.”

Kim Hạ gật đầu, nhẹ tay nhẹ chân khép cửa lại. Ngồi lại sofa, thư điện tử cũng xem không vào, cô đành phải nằm xuống ngẩn người, ngoài cửa sổ im lặng không tiếng động, trong đầu hồi ức điên cuồng quấy phá. Cô nhớ đến anh từng dạy cô câu cá, cùng nhau ở phòng bếp nấu cơm, thậm chí nhớ đến khi anh chơi bóng rổ, anh tuần đến làm cho người ta ôm tim đập mạnh...

Nhớ lại cuộc sống hai người ở chung, có rất nhiều, cho dù là bắt đầu trên một nền móng không tốt đẹp, nhưng ít ra ở chung này mang đến cảm thụ, thật sự chân thật, đau cũng tốt, cười cũng tốt, anh đã là một đoạn thời gian trong cuộc sống của cô, mà về bắt đầu của bọn họ, cô cũng chưa bao giờ oán hận, cô cũng không phải thiên sứ, cũng không cần chồng.

Editor: quả lì xì đầu năm (xin lỗi vì năm vừa qua mình làm việc chệnh mảng T_T sang năm mình sẽ cố gắng hơn) năm mới chúc cả nhà một năm mới an khang công việc học hành thi cử thuận lợi, mọi sự như ý ^

43. Chương 43

Chương 43

Cuối tuần hiếm khi có nắng ấm, bà nội muốn ra ngoài hít thở khí trời, Lục Xuyên mượn được chiếc xe lăn từ chỗ y tá, ôm để bà nội ngồi vững lên ghế, thân hình anh cao lớn, chuyện này thật dễ dàng.

Kim Hạ cầm chân đứng bên cạnh, chờ bà nội ngồi xong liền đặt lên đùi bà, kéo ngay ngắn các góc, ông Kim Đầu giữ tay xe lăn, chỉ huy: “Hai đứa đi theo, ba đẩy là được.”

Kim Hạ và Lục Xuyên đi phía sau, khoảng cách giữa hai người khoảng một bàn tay, Lục Xuyên đột nhiên có loại ảo giác, nghĩ rằng đây là người một nhà ra ngoài tản bộ. Trên thực tế, anh càng ngày càng cảm thấy, bọn họ thực sự là người một nhà.

Bà nội và bác trai đều đặc biệt thành thực, không có tâm cơ gì, thuộc loại ‘ân tình một giọt báo đáp biển sâu’, ở chung lâu, bọn họ cũng không xem anh là người ngoài, bà nội nằm trên giường bệnh còn nhớ bảo anh giữ gìn thân thể, bác trai ở nhà hầm canh bổ gì mang đến, mỗi lần đều nhớ giữ lại cho anh một chén.

Nếu chạm đến cuộc sống có thể có cảm giác, vậy bọn họ sẽ có xúc cảm hơi thô ráp như vải bông in hoa, thoát nhìn chất lượng không cao, lại ấm áp rắn chắc. Hằng ngày quay chung quanh nói chuyện cùng bọn họ, cũng đều là chút việc vặt củi gạo dầu muối, mấy thứ lặt vặt lộn xộn của cuộc sống, không thành 1 bài thơ đường phong nhã được.

Nhưng thế giới trong suốt thấy đầy như vậy, làm anh cảm thấy kiên định. Gia đình là đương nhiên, là nơi an toàn, nếu dòng nước xiết gợn sóng xã hội còn có một chỗ có thể che gió chắn mưa, nhất định là gia đình.

Dù hai chữ tư lệnh có thể cho anh chỗ dựa to lớn chưa từng có, nhưng không cách nào bao bọc để anh được làm người bình thường, ngẫu nhiên cũng sẽ có khi yếu đuối cùng mỗi một, chỉ khi ở trong này, anh mới cảm thấy có thể được tiếp nhận.

Theo bản năng liền đưa tay cần tay cô, Kim Hạ giương mắt, chống lại ánh mắt thâm trầm, anh đưa ngón tay xoa vào khe tay cô, cầm thật chặt, tim cô nhất thời đập dồn dập, có chút kích động dời tầm mắt.

Hai cô y tá đi đến trước mặt, thấy hai người nắm tay, có chút kinh ngạc liếc Kim Hạ một cái, Kim Hạ miễn cảm nhận thấy, bên tai nóng đỏ, định rút tay ra, Lục Xuyên hoảng sợ thấy cô muốn chạy trốn, 10 ngón tay bầu chặt, gắt gao nắm trong lòng bàn tay: “Sao vậy, thẹn thùng?”

Kim Hạ hít thở hơi dồn dập: “Nơi này, nhiều người như vậy, để người khác thấy không tốt.” Cô đã đồng ý thử bắt đầu một lần nữa với anh, nhưng cụ thể cách bắt đầu thế nào, kế tiếp cần làm gì, cô là lính mới lên đường, hoàn toàn không biết, trực giác có chút e lệ.

Lục Xuyên thấy cô cúi mặt, hai má nhuộm hai vệt phấn nhẹ, hiếm khi toát ra phong thái cô gái nhỏ thẹn thùng, trong lòng không khỏi rung động, hận không thể lập tức ôm cô vào lòng, nuốt xương vào bụng. Tựa như một con mèo vốn đề phòng với anh, sau dần dần có chút tin tưởng, cũng chầm chậm nguyện ý lộ cái bụng mềm mại ra cho anh.

Loại thành tựu cùng thỏa mãn này, lúc trước anh hoàn toàn không có.

“Có gì không tốt?” Ngón cái của anh vuốt ve lưng bàn tay cô: “Em phải quen ánh mắt của người khác.”

Kim Hạ cố gắng bình ổn hô hấp của mình, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ nắm tay, nhưng lần đầu tiên cô cảm thấy khẩn trương. Nói đến thực buồn cười, cảm xúc vốn không nên mãnh liệt như vậy, bây giờ trong ngực như cất giấu con thỏ, ầm ầm ầm nhảy loạn.

Bất quá cho dù như vậy, cô không lại giẫy tay anh, tùy ý anh kéo cô, đi qua hành lang bệnh viện thật dài, đi qua ánh mắt đánh giá nghi hoặc của y tá. Hoa viên dưới lầu, trên cành liễu khô héo, không biết khi nào đã mọc ra nhiều chồi non, nho nhỏ, lớn như hạt đậu nành, từng hạt sần chắc.

Thì ra mùa đông đã qua, mùa xuân đang đến.

Sau đó không lâu, bà nội xuất viện, Lục Xuyên lái xe đưa một nhà ba người bọn họ về căn nhà một lầu lúc trước, đồ dùng trong nhà trước đã tìm người chuyển vào. Kim Hạ đi làm lại, trong nhà mời một giúp việc theo giờ, lúc ông Kim Đầu đi học thận, ở nhà hỗ trợ chăm sóc bà nội.

Lục Xuyên rảnh liền chạy đến chỗ Kim Hạ, túm cô đi ăn cơm xem phim, giống như tình nhân bình thường hẹn hò, bồi đắp tình cảm. Kim Hạ vẫn bị động như cũ, cô cũng không thật am hiểu loại chuyện yêu đương này, ngược lại hai người già giống như đánh máu gà, vừa thấy Lục Xuyên đến liền đuổi cô ra ngoài.

Rất nhanh đến ngày xuân về hoa nở, dạ tiệc mỗi năm một lần trong ngành bắt đầu được tổ chức, từ chính khách nhà nước, cho đến thương gia lớn nhỏ trong thủ đô, cùng với các đài truyền thông, tất cả đều tham dự.

Lục Xuyên cố ý chọn một bộ lễ phục cho Kim Hạ, váy ngang ngực dài màu trắng, bó ở thắt lưng, đường cong tuyệt đẹp và cái mông hoàn toàn bị giấu lại, chỉ lộ ra bả vai nhỏ cùng đường cong thắt lưng, trước kia anh thích phụ nữ mặt váy cổ chữ V sâu khuê gợi bó sát người, nhưng bây giờ anh thậm muốn bao kín Kim Hạ lại, muốn cô chỉ có thể nhìn anh độc hưởng.

Đây là khác biệt giữa chiến lợi phẩm cùng người phụ nữ của chính mình.

Đưa quần áo vào tay cô, nói nguyên nhân xong, sắc mặt Kim Hạ rất do dự: “Có bao nhiêu người đến?”

“Chắc ngàn mấy người.” Lục Xuyên yêu chiều xoa mũi cô: “Sợ sao?”

Kim Hạ gật đầu, do vẫn nhớ lần cô tham gia hội đấu giá từ thiện kia, trên người mặt lễ phục xinh đẹp quý giá, lại cảm thấy không vào được thể giới này. Quy cách dạ tiệc không phải chỉ hơn tiệc đấu giá từ thiện một chút nhỏ, cô lo lắng mình lại không được tự nhiên giống lần trước, càng lo lắng cô lấy thân phận bạn gái Lục Xuyên tham dự, cử chỉ không thích hợp làm anh mất mặt.

Lục Xuyên cầm tay cô: “Có gì phải sợ? Anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Kim Hạ ra vẻ thoải mái cười cười: “Anh khiến em hơi lo lắng.” Khi nói chuyện, mặt mày ngưng trọng.

Lục Xuyên cúi đầu ần nụ hôn lên môi cô, dịu dàng: “Nghĩ kỹ rồi trả lời cho anh, anh đến đón em.”

Kim Hạ ừ cho có lệ, buổi tối lại nhìn chăm chăm lễ phục trong hộp, mắt ngủ.

Bản thân cô không định đi, phải đối mặt nhiều người không biết như vậy, phải từng phút duy trì phong độ hình tượng của mình, gò bó như vậy khiến cô chịu áp lực bội phần. Cô không phải gái điếm vô cùng thuần thực, tất nhiên đối với trường hợp này không tự tin, nhưng Lục Xuyên tặng quần áo lấy lòng cô, hiển nhiên thật hy vọng có thể cùng anh tham dự, cô lại không muốn làm anh thất vọng.

Trong lòng rối rắm hồi lâu, buổi tối trước dạ tiệc, cô gọi điện thoại cho Lục Xuyên: “Thật xin lỗi, em vẫn không nên đi.

Lục Xuyên trầm mặc một lúc lâu, không nghĩ đến vào lúc quan trọng cô lại chuồn đi: “Vì sao, vì sợ hãi?”

Kim Hạ bối rối nói: “Em thật sự không quen loại trường hợp này. Hơn nữa, em đi cũng không giúp được gì cho anh, không bằng không đi.”

“Nếu anh nói anh cần người đi bên cạnh?”

“...” Kim Hạ im lặng một lát, bản năng lựa chọn lùi bước: “Anh có khả năng như vậy, hẳn là không cần em đi theo.”

Thật lâu sau, đầu bên kia truyền đến tiếng thở dài: “Cũng không còn sớm, ngủ đi, ngủ ngon.” Nói xong, liền treo điện thoại.

Đây là lần đầu tiên sau khi bọn họ hòa thuận, Lục Xuyên cô thở dài trước mặt, cũng là lần đầu tiên, anh lơ đãng lộ ra thất vọng với cô. Cô biết, trong lòng anh không thoải mái, khi mua quần áo cho cô, lòng anh tràn đầy chờ mong, không nghĩ đến lại không được dùng đến.

Nhưng cô thật sự lo lắng. cô không phải người có thể tiếp thu cái mới, thích đồ uống vị gì, hoặc là thức ăn nào, sẽ vẫn chọn mãi, không đổi khẩu vị, cô quen giữ mình ở khu an toàn, trừ khi bắt buộc dĩ, nhưng tham gia dạ hội, không chỉ đánh vỡ định nghĩ về an toàn của cô, càng kéo theo tự ti cùng sợ hãi của cô.

Cô tốt nghiệp một trường đại học bình thường, các phương diện đều bình thường, nhưng người tham gia dạ tiệc không phải tổng giám đốc thì là chính trị gia, bạn gái bên người đại khái cũng giống như tiệc đấu giá từ thiện, hoặc là hoa thơm nhà quan, hoặc là du học mạ vàng, hoặc là quần thất lưng bạc triệu, hoặc là tinh anh thương trường, tóm lại đều có vẻ gì đó hữu dụng.

Tụ tập như vậy, giống như giải thưởng điện ảnh Vương Gia Vệ, mọi người gặp nhau cười to, nâng chén, chia tay, sau đó gặp thoáng qua, dùng mắt nhìn kỹ đối phương, tự cảm thấy tài trí hơn người, lưng uốn thẳng.

Bởi vậy cô cảm thấy sợ hãi, cô biết Lục Xuyên sẽ giới thiệu cô như thế nào, bạn gái tôi, cô cũng biết tin tức này nhất định sẽ có tốc độ truyền bá nào đó, sau đó không chừng bối cảnh của cô sẽ bị người có lòng quật ba thước, tò mò là bản tính con người, nhưng cô không hy vọng trở thành đề tài trà dư tửu hậu cho người khác.

Bà nội nghe cô nói chuyện điện thoại xong, thấy vẻ mặt cô buồn bực không vui, nằm úp sấp trên giường lấy chăn che đầu, liền gọi cô: “Cháu gái, cháu không đi dự tiệc cùng Tiểu Lục sao?”

Kim Hạ ở trong chăn ồm ồm trả lời: “Vâng.”

Bà nội tựa vào đầu giường, không nói nữa, gãy xương phải dưỡng; cô không thể nào bỏ xuống, Kim Hạ đột nhiên xốc chăn lên ngồi xuống: “Bà nội, bà nói xem cháu quyết định có sai không?”

Bà nội thoáng trầm mặc, tiếp theo cười rộ lên: “Nha đầu, nếu quyết định đúng, sẽ cảm thấy thoải mái, bây giờ cháu thoải mái không?”

Kim Hạ không có gì chống đỡ. Bây giờ cô thoải mái sao? Nếu thoải mái, vì sao cứ nghĩ là đã khiến Lục Xuyên thất vọng, trong lòng cô lại khó chịu.

Địa điểm dạ tiệc ở sảnh chính của tòa nhà quốc hội, Lục Xuyên đến sớm, tân khách trong hội trường không nhiều, anh sắp xếp chu toàn một vòng, có chút dẫn dộn vô vị, liền đứng một góc, nhìn chăm chăm di động

trong tay. Anh hy vọng đồ vật này có thể vang lên lập tức, hy vọng Kim Hạ gọi điện đến, bảo anh đi đón cô.

Tối hôm qua khi cô nói không đi cùng anh, anh có chút tức giận, nhưng anh không muốn phát giận với cô, thu lại lời trách móc. Anh hiểu sợ hãi của cô, nhưng anh hy vọng cô cố gắng dững cảm một chút vì anh, sau này trường hợp phải tham dự còn nhiều, chung quy không thể mỗi lần đều lâm trận bỏ chạy.

Mấy ngày nay đều là anh đuổi theo cô, cô chưa bao giờ chủ động. Nhưng không phải anh cảm thấy vất vả hay là có ý oán hận, đây là sau khi phân tích nhược điểm của cô, anh lập ra phương pháp theo đuổi hữu hiệu nhất, chỉ là bây giờ hai người ở cùng nhau, anh vốn kỳ vọng có thể thấy cô càng thêm bộc lộ cảm xúc, mà không phải lạnh lẽo giống như trước, chỉ cần ngẫu nhiên lộ ra yêu thích với anh.

“Sao đứng đây một mình?”

Lục Xuyên nghe vậy ngừng đầu, phụ nữ thướt tha đứng trước mắt, màu da trắng nõn, bên môi lộ nụ cười không sâu, sóng tóc xoắn cuộn lớn màu nâu quỳn rũ xõa tung trên ngực phải, trên người mặc lễ phục nữ thần Hy Lạp chéo một vai màu hồng cánh sen, bên kia lộ ra đầu vai trơn bóng, trên lưng điểm một dây thắt lưng đan chéo bằng ngón út, làn váy thật dài, kéo dài thẳng đến mũi giày cao gót màu bạc.

Chỉ là khuôn mặt kia, hết sức quen thuộc, như có một đoạn ký ức, bỗng nhiên bị móc ra thật sâu, cuốn theo hơi thở ngây ngô, ừ ừ kéo đến.

Cô gái là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, ánh mắt trong sáng, còn thật sự cố chấp nói với anh, em thích anh, như đang nói chuyện quan trọng duy nhất với cô. Thiếu niên thấy buồn cười, bình thường cô thật hơi hệt, kia ước chừng là nguồn gốc tự tin của cô, nhưng dựa vào cái gì anh phải có cùng loại tình cảm.

Vì thế thiếu niên liền tìm cách trốn tránh cô, cô gái cũng quật cường hiếm có, bắt khuất dây dưa, rốt cục khiến thiếu niên phiền chán, lòng sinh ác ý. Anh nghĩ cách trêu chọc cô, khiến cô cứ làm trò cười cho thiên hạ, còn kéo anh em của mình đến vậy xem, nhưng khi anh thấy cô gái uất ức đến đỏ hốc mắt, không rõ vì sao lại đau lòng.

Nhiều năm qua đi, anh cho rằng anh đã quên mất bắt đầu của hai người, lại không nghĩ rằng, tất cả vẫn như cũ rõ ràng trong mắt, ngược lại sau khi chia xa, anh lại mơ mơ hồ hồ, có chút không nhớ rõ.

44. Chương 44

Chương 44

Chuyện cũ như dòng suối chảy nhỏ giọt, chậm rãi chảy qua trước mắt hai người.

Người đàn ông đứng đối diện Kỳ Thư, gần 10 năm không gặp, anh có chút thay đổi, bỏ đi hào hứng thanh xuân lúc còn trẻ, cả người đọng lại thâm thúy hậu trọng (đôn hậu+thận trọng), lãnh đạm trên mặt làm cô không thể đọc được biểu tình, hai mắt không biểu lộ cảm xúc, lại làm cho người ta không thể nắm bắt.

Đoán không ra tâm tư của anh, cô ta thở sâu, cười nhợt nhạt, trịnh trọng nói một tiếng: “Đã lâu không gặp.”

Tầm mắt Lục Xuyên dừng trên mặt cô ta, như đang xuyên qua cô ta, nhìn một người trong quá khứ xa xôi, đó là người anh yêu thương phụng trong lòng bàn tay, là người anh ngày nhớ đêm mong, là người anh hận thấu xương, là người anh uống rượu đến ngộ độc mới có thể quên, nhưng mà người này, người nghĩ sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại nữa, bây giờ đang đứng trước mặt mình, vẫn khuôn mặt giống như trước, chỉ là càng thành thực quỳn rũ, dường như ngay cả thời gian vô tình, cũng phá lệ khai ân với cô ta.

Giữa áp lực quyết tâm đột nhiên nổi lên sóng to, anh lạnh nhạt trả lời: “Đã lâu không gặp.” Cuộc sống dần dần dạy anh rất nhiều chuyện, một trong số đó, là vui giận không hiện ra mặt.

Kỳ Thư thử đến gần vài bước, tay phải có chút co lại xoa bàn tay trái của mình: “Em đến cùng lãnh đạo đài truyền hình, không nghĩ tới lại gặp anh ở nơi này.”

Lục Xuyên thu lại bàn tay cầm di động: “Bây giờ em đi làm ở Bắc Kinh?”

Kỳ Thư nở nụ cười có chút chua xót, khẽ ừ một tiếng: “Trở về mấy tháng, người Hoa khó hòa nhập vào thế giới bài ngoại ở nước Mỹ, tính về nước phát triển.”

Lục Xuyên thản nhiên gật đầu, không nói nữa, cũng không thấy có gì để nói.

Từng có lúc ngày luôn xanh, bọn họ cả ngày tán gẫu không hết đề tài, tình cảm sâu nặng đến mức hai người ước định, chờ cô ta tốt nghiệp đại học liền kết hôn.

Cô ta nhỏ hơn anh hai tuổi, lúc mang cô ta về nhà, anh sắp tốt nghiệp khoa chính quy. Còn nhớ rõ ngày đó, trước mặt ba anh cô ta lộ ra vẻ mặt cáu kỉnh, không lâu sau cô ta liền chia tay, không muốn làm cho anh đứng ở giữa cô ta và gia đình anh khó xử.

Anh hiểu được tâm tình của cô ta, nhưng vẫn tức giận, chẳng lẽ tình cảm bọn họ, ngay cả chút ấy bất lợi cũng không thể trải qua?

Dưới tức giận anh đồng ý chia ra, anh luôn nghĩ, chờ cô ta hiểu rõ rồi, biết sai lầm rồi, sẽ quay đầu tìm anh, nhưng cuối cùng cô ta cũng không đến.

Anh thật sự chờ không được, liền cắn răng hạ thấp mình, kiên trì đi tìm cô ta, đổi lại là thái độ không muốn nhiều lời của cô ta, cùng chém đinh chặt sắt một câu: về sau không cần đến tìm tôi nữa.

Anh như cô ta mong muốn, liền không tiếp tục đến tìm cô ta nữa.

Kỳ Thư thấy anh luôn trầm mặc, lại tìm đề tài nói: “Ai, ở nước ngoài thời gian dài, rất nhớ đồ ăn vặt ở Bắc Kinh, nào là sữa đậu nành, tàu hũ, toàn là trước kia anh dẫn em đi ăn, không biết bây giờ có còn không?”

Tầm mắt Lục Xuyên ở trên mặt cô ta dò xét một vòng: “Có thì có, nhưng quán cũ càng ngày càng ít.”

Trong mắt Kỳ Thư trở nên sáng rực: “Thật vậy chẳng? Vậy thật tốt quá, em nhớ rõ lần đầu tiên uống sữa đậu nành, cảm thấy thật thoải, sau lại quen, ngược lại càng uống càng nghiện. Khi nào rảnh, chúng ta lại cùng đi?”

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát: “Nếu em sợ tìm không ra đường, có thể lên mạng tìm địa chỉ rồi đi.”

Kỳ Thư cứng đờ, tươi cười ở khóe môi chậm rãi thu lại, có chút thật cẩn thận hỏi: “Anh còn vì, chuyện năm đó trách em?”

Giận cô ta cái gì? Giận cô ta chủ động nói chia tay, hay là giận cô ta sau khi chia tay, chưa từng đi tìm anh?

Nhiều năm như vậy, trở thành móng tay chôn trong ngực anh, móng tay muốn nhổ lại không dám nhổ, móng tay như bụi gai quấn quanh trái tim anh, là một vấn đề đơn giản lại không đơn giản.

Em có yêu tôi hay không?

Lúc tôi như thằng ngốc yêu em, em mẹ nó có yêu tôi hay không?

Bằng không sao có thể dễ dàng, bình tĩnh, nói muốn chia tay như vậy?

“Chuyện trước kia tôi đã sớm quên.” Lục Xuyên cong môi: “Em đừng nghĩ nhiều quá.”

Kỳ Thư hơi giật mình, tiếp theo hạ mi mắt, có chút không yên: “Chúng mình, coi như là bạn bè đi?”

Lục Xuyên im lặng chốc lát: “Tôi không đồng ý nam nữ làm bạn bè sau khi chia tay.”

Giọng điệu kia lãnh đạm như băng, không mang theo một chút cảm xúc, Kỳ Thư kinh ngạc giương mắt, đụng vào đáy mắt không gọn sóng sợ hãi của anh, từng là hồ nước xuân khuấy động, bây giờ đã không còn dấu vết. Chính mình ở trong lòng anh, quả nhiên không còn phân lượng sao?

Hai mắt dần dần bịt kín một tầng sương mù, thanh âm cô rất nhỏ run run: “Nhiều năm như vậy, em vẫn muốn nói thật xin lỗi với anh, nhưng vẫn không dám, bởi vì em sợ anh không chịu tha thứ cho em, giống như bây giờ.”

Lục Xuyên trầm mặc nhìn cô ta, một lát sau mới nói: “Vì sao muốn cầu xin tha thứ? Sau khi được tha thứ, lại có thể yên tâm thoải mái tiếp tục phạm sai lầm?”

Kỳ Thư nghe vậy, môi mở rồi lại khép, lại không biết nói thế là tốt hay không nữa. Cô ta vốn nghĩ rằng, chuyện đã qua lâu như vậy, 2 người hẳn có thể làm bạn bè.

Lục Xuyên thu lại tầm mắt, không muốn dây dưa với cô ta, phun ra hai chữ ngắn gọn: “Không tiếp.” Muốn rời đi.

Kỳ Thư bước lên trước một bước, chắn trước người anh: “Em phải là gì, anh mới chịu tha thứ cho em? Khi đó em mới 20 tuổi, cái gì cũng không hiểu, em không phải cố ý tổn thương anh.”

Lục Xuyên sững sốt một chút, đang định mở miệng, khóe mắt thoáng thấy một thân ảnh màu trắng xa xa, dường như có chút quen thuộc, anh theo bản năng đi qua, vừa vịn đập vào tầm mắt Kim Hạ, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Sải bước vòng qua Kỳ Thư, anh đi đến chỗ Kim Hạ, đưa tay xoa hai má cô, ôn nhu: “Sao lại tự mình đến đây? Cũng không để anh qua đón em.”

Kim Hạ mỉm cười lắc đầu: “Không cần phiền phức, chủ tịch Hướng muốn đến đây, thuận tiện chở em.”

Tay Lục Xuyên trượt xuống dưới, dắt cô xoay tròn một cái thưởng thức, đây mới là làm dáng: “Anh nghĩ em không đến.”

Kim Hạ có chút ngượng ngùng rũ mắt xuống: “Vốn không định đến, nhưng anh đã nói, cần em đi theo.”

Lục Xuyên ngẩn ra, sau khi nhận ra ý tứ trong lời nói của cô, đột nhiên cười rộ lên, một phen ôm cô vào lòng. Cô thích anh, chuyện này so với cái gì đều làm cho anh vui thích hơn, mà cô ngoài ý muốn xuất hiện, giống như một quả Định Hải thần châm, làm sóng gió trong lòng anh dần dần bình lặng xuống.

Nâng cằm cô lên, anh cúi đầu nhìn cô, ngón cái ái muội vuốt ve trên da thịt non mịn của cô: “Anh chỉ biết, em mặc lễ phục này vào, nhất định rất đẹp. Lúc anh mua, đã tưởng tượng qua.”

Ánh mắt anh lộ ra khát vọng quen thuộc, làm áu trong người Kim Hạ đều bắt đầu tăng nhiệt độ, sau khi hai người thử cùng một chỗ, ánh mắt anh nhìn cô, một lần lại một lần càng trắng trợn hơn.

Ngượng ngùng dời tầm mắt, cô nhìn thấy người phụ nữ phía sau anh, khuôn mặt quyến rũ lộ ra, không hề chớp mắt nhìn bọn họ chằm chằm, biểu tình có loại khác thường nói không nên lời: “Cô là?”

Lúc này Lục Xuyên mới nhớ đến Kỳ Thư. Anh chưa từng đề cập hai chữ này trước mặt Kim Hạ, nhưng vừa rồi cô hẳn đã thấy bọn họ nói chuyện, bây giờ so với qua loa cho qua, khiến cô tự dưng sinh nghi, chẳng thà thoải mái giới thiệu. Vòng qua tay cô, anh xoay người, Kỳ Thư thấy thế đi đến, đoan trang đứng thẳng trước mặt hai người, không đợi Lục Xuyên mở miệng, liền vươn tay với Kim Hạ: “Xin chào, tôi là Kỳ Thư, bạn của Lục Xuyên.”

Khi Kim Hạ nghe được hai chữ Kỳ Thư, ngây ngẩn cả người. Theo ba đi lộc thặng, có lúc gặp lại Trầm Dục, ngẫu nhiên nghe anh ta nói ra tên này, chính là người phụ nữ 10 năm trước của Lục Xuyên. Chẳng qua cô không biết, thì ra người phụ nữ này cùng một thành phố với bọn họ.

Vậy cô ta và anh, vẫn còn duy trì liên hệ?

Có chút máy móc nắm lấy tay Kỳ Thư, Kim Hạ đáp lại một nụ cười cứng ngắc: “Xin chào, tôi là bạn gái anh ấy, Kim Hạ.”

Khóe miệng Lục Xuyên không tự chủ được cong lên, đây là lần đầu tiên cô đột nhiên thừa nhận là bạn gái anh, hiếm thấy.

Kỳ Thư cũng nắm tay cô một chút, tiếp theo liền buông ra. Vốn tưởng rằng sau khi hôn sự của anh và con gái thị trường bị hủy bỏ, sẽ duy trì độc thân, không nghĩ đến lại có bạn gái. Nhưng nhìn nhan sắc của cô, sau khi trang điểm cũng chỉ có thể miễn cưỡng gọi là cô bé xinh đẹp, không biết bình thường không trang điểm sẽ có bộ dáng gì nữa.

“Tôi và Lục Xuyên trước kia cùng trường, quen biết nhiều năm, khi đó anh ấy đặc biệt được hoan nghênh, rất nhiều sinh viên nữ theo đuổi, cô thật may mắn a.” Cô ta nhìn Kim Hạ, chớp chớp mắt phải, có chút khẽ cười rộ lên: “Nếu muốn biết bất quá khứ trước kia của anh ấy, tôi có thể lên nói cho cô.”

Ý định của cô ta thật tốt, Kim Hạ lại cảm thấy dạ dày một trận cồn cào. Thân phận bạn gái trước, cùng với phương thức nói chuyện cô ta đang dùng, đều khó có thể khiến cô cảm thấy tốt. Liền vén tóc qua tai, cô có chút thật có lỗi cười: “Ngại quá, không có nghe anh ấy nhắc qua cô, không biết thì ra quan hệ hai người tốt như vậy.”

Lục Xuyên sững sốt, hình như có mùi thuốc súng ngấm, không giống lời nói bình thường của cô, hôm nay làm sao vậy?

Kỳ Thư hơi giật mình, cũng nghe ra địch ý trong lời nói của cô, mỉm cười: “Chỉ là chút chuyện quá khứ, nhưng nói ra còn khiến người khác hiểu lầm, không bằng không nói.”

Lục Xuyên thấy lời này nói ra có chút không ổn, mắt thấy khách mời cũng dần dần nhiều hơn, liền nói với Kỳ Thư: “Dạ tiệc đã bắt đầu, chúng tôi xin phép đi trước.” Nói xong liền kéo Kim Hạ rời đi.

Kim Hạ trong ngực có chút khó chịu, anh cố chấp muốn cô tham gia dạ tiệc như vậy, không phải là vì người phụ nữ kia chứ?

Lục Xuyên cảm thấy sắc mặt cô có chút tối tăm, phỏng chừng lời nói vừa rồi của Kỳ Thư khiến cô miên man suy nghĩ, liền cầm tay cô, giải thích: “Cô ta rất lâu trước kia là bạn bè của anh, anh cũng không ngờ hôm nay gặp lại cô ta ở chỗ này.”

Kim Hạ gật đầu, ngồi vào bàn anh chỉ định trước, cũng không nói gì nhiều. Cô không biết vì sao Lục Xuyên không giải thích cô ta là bạn gái cũ của anh, nhưng anh không muốn nói, cô cũng không định hỏi.

Không lâu sau dạ tiệc bắt đầu, đầu tiên người dẫn chương trình đại diện lên phát biểu, tiếp theo quan chức lục tục lên đài, tổng kết đã qua cùng triển vọng tương lai, chọn ra 10 thanh niên kiệt xuất nhất trong giới bất động sản, trao giải, lúc này hội nghị mới chuẩn bị kết thúc.

Lần đầu tiên Kim Hạ tham dự hội nghị, hầu hết thời gian đều ngồi thẳng tắp, tinh thần căng thẳng, thỉnh thoảng lơ đãng một cái, rất nhanh lại kéo mình trở lại, mãi đến khi người chủ trì tuyên bố chấm dứt, cô mới thở phào một hơi dài, tưởng có thể về, không nghĩ đến lại bị Lục Xuyên kéo đi cùng anh xã giao.

Vô số người gương mặt có vẻ quan trọng xuất hiện trước mặt cô, cô miễn cưỡng nhớ kỹ một vài người bộ dáng có vẻ đặc thù, mặt khác một vài tên kỳ quái, cô cũng nhớ lại, chỉ là một lát sau liền mặt và tên không khớp, đến cùng với những người này, còn có thân phận phân địa vị của bọn họ, các loại quan chức cùng tổng giám đốc, đầu óc cô một mảnh hỗn loạn.

Đợi đến khi vất vả ra khỏi sảnh chính tòa nhà quốc hội, đã có thể nghe thấy khí xuân se lạnh, cô giống như vừa đánh một trận, cả người nóng lên. Vừa đứng trong không khí lạnh, liền nổi hết da gà, theo bản năng ôm lấy cánh tay.

Lục Xuyên phát hiện, liền cởi áo khoác âu phục của mình, cẩn thận choàng lên người cô, cô nhẹ giọng: “Cảm ơn.”

Lục Xuyên cười, thuận tiện ôm lấy thắt lưng cô: “Một?”

Kim Hạ nửa dựa vào người anh, khép lại vạt áo âu phục, hai người chậm rãi đi đến bãi đỗ xe: “Lượng tin tức quá nhiều, đầu óc sắp tiêu hóa không được.”

“Em là lần đầu tiên, tất nhiên sẽ cảm thấy khó, đợi đến khi quen rồi, sẽ nhận ra nhớ kỹ chuyện gì, là chuyện thật đơn giản.”

“Vậy anh lại cho em ôn tập một chút.”

Hai người thì thầm nói chuyện vừa nhìn người qua đường, ai là ai, loại người nào, đang làm gì, không để ý đã bước đến chỗ đậu xe. Lục Xuyên đưa cô về nhà, khi ra khỏi bãi đỗ xe, thấy Kỳ Thư đi đến bên này, dường như nhìn về phía bọn họ. Anh không nhìn lại, xe đi qua bên cạnh cô ta, Kim Hạ cũng thoáng nhìn cô ta, mãi đến khi thân ảnh của cô ta biến mất khỏi kính chiếu hậu, mới dời đi tầm mắt.

Hai người đều có tâm sự, một đường trầm mặc.

Đối với chuyện năm đó, Lục Xuyên vẫn có chút hoài niệm không thể bỏ được, đột nhiên chia tay như vậy, giống như đem thanh xuân của anh, kiên quyết vô tình chặt đứt ở thời khắc đó. Anh không kịp đợi iệng vết thương khỏi hẳn, liền băng bó lung tung vùi lấp lại, cứ nghĩ không nhìn thấy, sẽ không sao.

Đến khi nhiều năm sau đầy bụi, có người nhảy ra tiết lộ chuyện cũ, mới phát hiện miệng vết thương kia đã thối rữa mưng mủ, cần xử lý ngay.

Kim Hạ thấy anh im lặng từ đầu đến cuối, biết anh có lẽ đang nghĩ đến chuyện Kỳ Thư, cũng không nói thêm gì nữa. Anh là người cao ngạo, bị cô ta tổn thương sâu như vậy, nay gặp lại, trong lòng sao có thể bình tĩnh không một gợn sóng.

Chỉ là cô mơ hồ có chút lo lắng, dựa vào trực giác của phụ nữ, cô cảm thấy Kỳ Thư không có đơn giản như vậy, có một nhân tố không ổn định như vậy tồn tại, cô không biết tình cảm của mình vừa mới nảy mầm, có thể gặp khó khăn gì hay không.

Xe đến cửa nhà cô, Kim Hạ định đẩy cửa xuống xe, chần chờ một lát, lại thu hồi động tác, xoay mặt nhìn về phái Lục Xuyên: “Anh có thể đáp ứng em một chuyện hay không?”

“Chuyện gì?”

“Bất luận sau này xảy ra chuyện gì, không được gạt em.”

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát: “Hôm nay em làm sao vậy?”

“Anh gạt em, em sẽ không chịu được.”

Lục Xuyên trong lòng chấn động, cô chưa từng nói với anh câu này, gần như là thổ lộ, đưa tay nắm lấy bả vai cô, kéo cô đến gần trước mặt, anh cúi đầu, ở môi cô ấn một nụ hôn thật sâu: “Anh đáp ứng em, tuyệt đối không lừa em.”

Trở lại Bán Đảo Thành Bang, đã qua rạng sáng, anh ra khỏi thang máy, mới phát hiện có một người phụ nữ ngồi trước cửa nhà, hai chân bọc giữa khuỷu thay, đầu chôn trên đầu gối, nghe thấy tiếng vang, liền ngẩng đầu lên, trong suốt cười: “Anh đã trở lại.”

45. Chương 45

Chương 45

Lục Xuyên nhìn chằm chằm phụ nữ trước mắt, hơi nhíu mày, có cảm giác khó chịu vì riêng tư bị xâm phạm: “Làm sao cô biết tôi ở đây?”

Kỳ Thư từ mặt đất đứng lên, trên người vẫn mặc váy dài một quai vai, đi đứng loạng choạng, hai má ửng hồng, mỗi khi mở miệng đều thở ra một cổ mùi rượu: “Chuyên của anh, em đều biết, giống như trước kia.”

Lục Xuyên híp mắt lại, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, nhớ đến khi đó cô giống như cái đuôi nhỏ đi theo anh cả ngày, bất luận anh trốn ở chỗ nào trong trường, cô ta đều tìm được. Phải dựa vào sợi dây nghị lực bám riết không tha này, cô ta rốt cuộc cũng mềm hóa anh, sau đó hai người ở cùng một chỗ, anh yêu thương che chở cô ta là nhờ cố gắng theo dõi.

Khi đó là xừng hồ ngọt ngào, bây giờ lại làm cho anh có chút phản cảm, một phụ nữ, quá nửa đêm đi đến cửa nhà của một người đàn ông không quan hệ, giống cái gì chứ: “Cô đến đây làm gì?”

Kỳ Thư quan sát anh một lúc lâu, mũi cay xót, nước mắt sắp rơi xuống: “Em không nghĩ đến anh lại tuyệt tình như vậy, ngay cả bạn bè cũng không để cho em làm. Anh cho là mấy năm nay chỉ có một mình anh chịu khổ? Em sống cũng không dễ chịu, từ đầu đến cuối, em đều không có quên anh.” Anh thế nhưng mang theo bạn gái tham dự buổi tiệc quan trọng như vậy, còn ngang nhiên giới thiệu cho nhân vật chính thương (chính trị + thương nghiệp) nổi tiếng biết, cái này đã biến thành tuyên bố anh quyết tâm cưới cô ta, cô không dự đoán được, tình hình với cô mà nói, lại chuyển biến đột ngột.

Lục Xuyên hừ lạnh một tiếng, làm như nghe được chuyện cười lớn trong thiên hạ: “Cho nên bây giờ cô đến là muốn cùng tôi nói lại tình xưa? Nếu chưa từng quên tôi, vậy sao quá khứ trước đây cô không đến?”

“Em không dám liên lạc với anh.” Nước mắt Kỳ Thư rót cuộc chảy xuống: “Em sợ em liên lạc với anh, sẽ yếu đuối, sẽ muốn trở lại bên cạnh anh, chỉ là em không thể.”

Không thể? Mây Lục Xuyên nhăn lại càng chặt, nhớ đến chuyện năm đó, có chút lời nói không có cơ hội nói, bây giờ không phun không được: “Tình cảm là chuyện hai người, dựa vào cái gì một mình cô quyết định? Khi đó tôi đều nguyện ý đấu tranh với ba tôi, cô lùi về phía sau đánh rớt kìm kẹp cho tôi, bây giờ còn nói không thể cái gì.”

“Anh không biết, sự thật không phải như anh nghĩ.” Kỳ Thư tiến lên vài bước, bắt được ống tay áo sơ mi bên trái của Lục Xuyên: “Anh có nhớ lần anh dẫn em về gặp cha mẹ, ba anh phát giận chứ?”

Lục Xuyên nghi hoặc nhìn cô ta, hơi hơi vuốt cằm, theo giọng điệu của cô, hình như năm đó có ẩn tình khác. (AN: không có ẩn tình khác đâu anh, có có thì cũng chỉ là bộ mặt thật của bà không dám lộ ra cho anh thấy thôi.)

“Sau đó không lâu, ba anh một mình đến tìm em, còn cho em hai lựa chọn, hoặc là chia tay anh, hoặc là sẽ cho em nhận thức thủ đoạn của ông ta. Khi đó em rất sợ, ông ta không cho em nói với anh, em không có biện pháp khác, mới phải chia tay anh.”

Lục Xuyên nhìn chằm chằm khuôn mặt đầm nước như cánh hoa của cô ta, trầm mặc.

Anh nghĩ, anh rốt cuộc vẫn có chút thay đổi, đổi lại lúc trước, cô ta khóc lóc giải thích như vậy, anh đã sớm mềm lòng, hơn nữa sẽ tin, nhưng bây giờ, sau bất ngờ lúc đầu, phản ứng đầu tiên của anh cũng là nghi ngờ, thật không phải không tin ba anh không làm ra chuyện như vậy, chỉ là lúc ấy cô ta mới 20 tuổi, đối phó với một con nhỏ đào mỏ, ba anh có nhất thiết dùng đến thủ đoạn kịch liệt như vậy không?

Cái này không phải bọn họ là người có địa vị cao, thủ đoạn giải quyết sự việc, bình thường đều nói, đầu tiên là dụ dỗ, mọi người mặt ngoài ôn hòa dễ gần, còn có thể nắm bắt nhược điểm đối phương, nếu lợi ích thật sự không thể dùng, mới có thể vận dụng đến thủ đoạn khác. Nếu chân tướng giống như lời cô ta nói, ba anh một mình tìm cô ta, vậy đến tốt cùng đã nói với cô ta cái gì?

Nghĩ sang hướng khác, hình như không cần thiết truy đến cùng. Có một số chân tướng, giống như nhảy dù, ở thời điểm cần nhất không có, qua đi thì khỏi còn.

“Nguyên nhân là gì đã không còn quan trọng, năm đó cô không tìm tôi bàn bạc, tự mình quyết định mọi chuyện là sự thật. bây giờ cô về đi, dựa vào mấy câu nói đã muốn tôi tha thứ cho cô, là cô thật sự quá tự tin, hay là trong mắt cô tôi là thằng ngốc?”

Kỳ Thư cứng họng, năn nỉ: “Vậy anh nói cho em biết, em phải làm gì anh mới không giận em nữa?”

Lục Xuyên không nói gì nhìn cô ta, tức giận không? Có lẽ có một chút, Lục Xuyên 22 tuổi năm đó, miệng vết thương còn chưa có hoàn toàn khép lại, còn đang chờ ai đó đến ột lời giải thích. Chỉ là bây giờ anh 31, Lục Xuyên 31 tuổi không cần phải tức giận với cô ta, cũng không cần tha thứ cho cô ta, là càng không cần phải tha thứ cho nội dung vở kịch sau đó của cô ta, anh có bạn gái âu yếm, còn có tương lai tươi đẹp, anh không cần thêm nữa.

Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Kim Hạ, cô mỉm cười xuất hiện ở hội trường dạ tiệc, có chút ngượng ngịu nói với anh, bởi vì anh cần cô đi cùng, cho nên cô đến đây. Khi đó trong lòng dâng lên hạnh phúc, anh tuyệt không cho phép phiêu lưu gì làm mất đi.

Lạnh lùng hất tay Kỳ Thư ra, anh nói: “Sau này không cần đến tìm tôi nữa, như vậy tôi liền tha thứ cho cô.” Sau đó liền mở cửa vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Ngã lên sofa, anh sắp xếp lại tâm tình có chút phức tạp. Cùng đa số người bị vứt bỏ có chút giống nhau, anh cũng từng ảo tưởng qua có ngày cô suy nghĩ cẩn thận, sẽ quay về tìm anh, nhưng bây giờ cô ta thật sự trở lại, ở trước mặt anh khóc lóc cầu xin anh tha thứ, nhưng anh không có cảm xúc thỏa mãn mong muốn giống như trong tưởng tượng lúc xưa.

Lúc này anh mới phát hiện, thì ra trận thắng lợi này bị trì hoãn lâu quá, lâu đến mức anh đã đánh mất hứng thú. Năm đó anh nuốt không trôi cục giận này đến mức nào, rõ ràng là cô đều trêu chọc anh trước, cuối cùng vứt bỏ anh, cũng là cô, anh đã làm gì để phải bị cô ta đùa giỡn như vậy?

Nhưng bây giờ, hình như cái gì cũng không giống nữa. Có lẽ còn mắt nhìn người của anh đã tăng lên, ở trong mắt anh, Kỳ Thư hoàn toàn không phải là cô gái nhỏ trong sáng, cố chấp không biết sợ năm xưa, ngược lại có chút sắc thái xấu xí. Anh đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra nút thắt nằm mãi trong lòng anh, đúng là khó mở, anh 22 tuổi chờ ai đến mở, đó là ai, là Kỳ Thư 20 tuổi năm đó.

Nhưng mà, bọn họ không thể quay lại quá khứ.

Buổi chiều ở phòng giải trí nghe đồng nghiệp bàn tán về một MC mới xuất hiện nào đó, bộ dáng xinh đẹp động lòng người, trên màn ảnh mặc âu phục màu trắng thuần, một bộ dáng có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Kim Hạ không để ý nghe được tên MC kia, Kỳ Thư.

Hai chữ này, giống như một vết thương, khắc trong lòng Lục Xuyên, bây giờ, cũng khắc ở trong lòng cô. Cô thử khuyên nhủ chính mình không để ý, nhưng mà phụ nữ đều như vậy, trong lúc đó đều muốn phân cao thấp với nhau.

Cô ta không chỉ là bạn gái cũ của Lục Xuyên, lại là bạn gái của mối tình đầu, này đã muốn định trước cô ta ở trong cuộc sống của anh, có địa vị không thể thay thế, huống chi cô ta còn vĩ đại như vậy, người bộ dáng xinh đẹp, du học từ Mỹ trở về, bây giờ là MC ở đài truyền hình, công việc khiến người ta hâm mộ cỡ nào. Ngược lại chính mình, dường như chẳng có gì đặc biệt, vậy anh thích cô vì cái gì chứ?

Dùng công cụ tìm kiếm tra xuống cái tên này, vẫn có không ít báo cáo liên quan, bình luận khen chê không giống nhau, có cái nói xinh đẹp có khí chất, có cái nói nắm mèo đen, còn có cái nói muốn cời âu phục của cô ta

Mặc kệ sự thật như thế nào, cô ta luôn có người tức giận.

Về nhà đi tạt qua bên ngoài quầy sách báo, trang đầu của một cuốn tạp chí treo ở bên ngoài, rõ ràng là ảnh chụp Kỳ Thư, Kim Hạ ngẫu nhiên nhìn thấy, thì hiển nhiên động tâm, mua cuốn tạp chí kia.

Bên trong có đoạn phỏng vấn cô ta, hỏi tình trạng tình cảm của cô ta, cô ta nói bây giờ vẫn độc thân, hỏi bạn trai mối tình đầu, cô ta nói rất nhiều về quá khứ của bọn họ, hình như còn yêu người đàn ông kia, cuối cùng còn dùng câu nhấn mạnh tình yêu kết lại: tôi chưa từng quên anh ấy, tôi tin tưởng anh ấy cũng không có quên tôi, tôi sẽ luôn chờ đợi anh ấy, bất luận kết quả như thế nào.

Lúc trước Kim Hạ còn hoài nghi Kỳ Thư tình cũ chưa dứt, nhưng bây giờ cô gần như chắc chắn, này không thể nghi ngờ làm cho lòng cô thập phần khó chịu.

Về đến trước nhà cô xem xong bài phỏng vấn không sót một chữ, sau khi vào nhà tùy tay vứt trong phòng ngủ, sau đó vào phòng bếp ăn cơm dọn dẹp. Buổi tối Lục Xuyên về đến nhà, Kim Hạ đang giặt quần áo, ông Kim Đầu chạy vào nhà về sinh, đoạt lấy cái áo lông dính đầy bọt xà phòng trong tay con gái, đó là Lục Xuyên tặng cho ông, không thể giặt bằng máy: “con gái con để đó đi, ba giặt cho, con vào nhà tiếp người ta.”

Kim Hạ rửa sạch bọt xà phòng trên tay, lấy khăn mặt lau khô tay, lúc này mới quay về phòng ngủ của mình, bà nội và cô ở chung một phòng, đang tựa vào đầu giường xem bộ phim Thailand, Lục Xuyên ngồi trên giường Kim Hạ, cầm cuốn tạp chí có hình Kỳ Thư ở mặt bìa đang xem.

Nghe thấy cô vào, anh khép lại cuốn tạp chí vứt sang một bên, thấy ánh mắt cô hình như có chút quan sát dò xét: “Anh nhớ rõ em đối với loại tạp chí này không có hứng thú, sao lại mua vậy?”

Kim Hạ ngồi xuống bên cạnh anh: “Không có gì, chỉ là đột nhiên tâm huyết dâng trào, sau đó liền mua.”

Tâm huyết dâng trào? Lục Xuyên không tin, khi không bỗng dưng tâm huyết dâng trào. Theo ngữ nghĩa mà nói, 4 chữ này là kết quả, chỉ là thường xuyên bị mọi người dùng làm nguyên nhân.

Vì sao đột nhiên quyết định đi du lịch? Bởi vì tâm huyết dâng trào. Vì sao đột nhiên mua cái túi này? Vì tâm huyết dâng trào. Vì sao đột nhiên vào quán bar bình thường không đi? Bởi vì tâm huyết dâng trào.

Chỉ là cái gì, làm ọi người tâm huyết dâng trào.

Lục Xuyên liếc mắt nhìn bìa tạp chí, ảnh chụp Kỳ Thư choáng hết trang, bỗng nhiên hiểu được cái gì. Ở trong mắt Kim Hạ, Kỳ Thư không chỉ đơn giản là bạn bè của anh, hình như cô biết cái gì đó, mới có thể một mình mua cuốn tạp chí này.

Trong TV diễn đến cảnh nữ diễn viên cường hôn nam diễn viên, nữ diễn viên từ trên trời bay xuống, tận mắt nhìn thấy hết thấy, sau đó hình ảnh dừng lại ở cảnh khuôn mặt nữ chính lã chã – chực khóc, sau đó nhạc cuối phim vang lên. Bà nội than thở một tiếng, lúc này mới rảnh rỗi nhìn hai người bọn họ: “Tiểu Lục à, cũng đầu xuân rồi, các con đừng mãi trốn trong nhà, đi ra ngoài dạo cũng tốt, ông già cùng bà có việc gì, có thể tự mình là a.”

Lục Xuyên liền kéo tay Kim hạ đứng lên: “vậy bà nội bà nghỉ ngơi trước, chúng cháu ra ngoài đi dạo.”

Đi trên đường mòn đá cuội trong khu nhỏ, đối diện với gió lạnh phất qua, hai người nắm tay, chậm rãi đi về phía trước, Kim Hạ đi tụt về sau một chút, trộm nhìn anh, sườn mặt phản chiếu ánh trắng sáng bạc, hình dáng rõ ràng, mặt mày thâm thúy, phẳng phất như tượng điêu khắc Hy Lạp, lại cảm thấy vấn đề này quá mức ngốc nghếch, liền cúi thấp mặt không có mở miệng.

“Kỳ Thư, cô ta thật ra là bạn gái mối tình đầu của anh.”

Trong bóng đêm yên tĩnh, cô bỗng nhiên nghe thấy anh nói, như là một bí mật chôn sâu đã lâu, được anh tự tay đào lên mang đến trước mắt cô.

Anh nguyện ý nói ra quá khứ, bỗng nhiên Kim hạ cảm thấy giống như trút bỏ được gánh nặng: “Em biết, lúc trước bác sĩ Trầm, ngẫu nhiên có nhắc đến một ít.

Lục Xuyên nghiêng mặt nhìn cô một cái, quả nhiên cô biết tình hình thực tế, nếu như vậy, anh càng muốn đánh tan nghi ngờ trong bụng cô: “Lúc đó, anh ở trường học rất được hoan nghênh, thường xuyên được nữ sinh thổ lộ.”

Kim Hạ cười cười: “ anh bảnh chọe quá.”

“Không tin?”

Kim Hạ lắc đầu: “Không phải. Nếu nhiều nữ sinh thích anh như vậy, vì sao anh lại chọn Kỳ Thư?”

“Ngay lúc đầu anh rất chán cô ta. Cô ta bộ dạng cũng được, nhưng không đến mức kinh động lòng người, không biết không nên tự tin thái quá như vậy, cả ngày vô liêm sỉ quần quít lấy anh.” Lục Xuyên dừng một chút, mới nói tiếp: “Nhưng cô ta là người duy nhất không ngừng bị anh cự tuyệt, còn kiên trì tiếp tục.”

“Cho nên anh động tâm với cô ta.”

“Khi đó còn chưa có, hoặc là đã có, nhưng anh không biết.” Ngón tay Lục Xuyên đan vào tay cô: “Anh làm một chuyện xấu, lừa cô ta đến một buổi tiệc. Anh nói cô ta đó là tiệc hóa trang, anh hóa trang thành quái vật gác chuông, nói cô ta hóa trang thành mạnh bà, anh còn tự mình mang cô ấy đến cửa hàng trang phục đạo cụ. Nhưng trên thực tế, đó là một tiệc rượu lớn cao cấp.”

Kim Hạ có thể tưởng tượng ra cô gái đang mặc trang phục mạnh bà, hóa trang xấu xí, xông vào thế giới âu phục nhỏ nhen, tô vàng nạm ngọc, sinh ra loại chênh lệch mực nước thật lớn như lòng sông với mặt biển.

Lục Xuyên giọng điệu hơi ca ngạo: “Lúc đó cô ta khóc, ánh mắt hồng hồng giống như con thỏ, nhưng cố nén không cho nước mắt rơi xuống, lúc đó anh mới nhận ra mình có bao nhiêu quá đáng, cho nên sau đó anh đến tìm cô ta xin lỗi, sau đó quan hệ bọn anh dịu đi rất nhiều, dần dần ở chung một chỗ.”

Kim Hạ im lặng một lát :”Vậy sau đó, vì sao lại chia tay?”

“Một mặt là bên ngoài phản đối, mặt khác, là cô ta không bàn bạc với anh, tự mình quyết định chia tay. Khi đó tuổi trẻ khí lớn, ai cũng không chịu cúi đầu trước.”

Kim Hạ cẩn thận nhìn anh một cái, hỏi: “Vậy, anh có hối hận không?”

Ánh trắng kéo bóng hai người thật dài, Lục Xuyên trầm mặc một lát: “Từng có, nhưng bây giờ đã không còn, đều là chuyện trước kia.” Quá khứ này, anh tưởng giống như đồng bùn nhão vỡ nát thổi rửa trong bụng

mình, không nghĩ đến bây giờ nguyện ý nói ra, nói cho cô nghe, giống như mở ra một lỗ hổng cho cái động âm u, bỏ vào chút ánh sáng mặt trời.

Khóe miệng Kim Hạ hiện lên nụ cười nhợt nhạt, nắm chặt tay anh, anh nguyện ý chia sẻ bí mật với cô như vậy, kỳ công làm cho cô cảm thấy an tâm.

Ngón tay Lục Xuyên vuốt ve mu bàn tay cô, im lặng nắm cô đi dạo trong khu nhỏ, từng nghĩ chuyện không thể chấp nhận, không nghĩ đến bây giờ cũng có thể tươi cười nói ra.

Hai người cứ như vậy không có mục đích đi tới, một vòng lại một vòng, cũng không cần nhiều lời gì. Gió xuân say lòng, trong không khí có hương nhàn nhàn nhạt, mùa vạn vật sống lại giống như ngay cả trái tim cũng sống lại.

Đi ngang qua cửa hàng hoa quả của khu nhỏ, Kim Hạ thấy có ô mai tươi, liền đứng lại lựa, chính mình giữ lại một ít, cũng để cho anh mang một ít về. Thì ra ông chủ và bà chủ của cửa hàng hoa quả không thấy đâu, đổi thành cô bé nhỏ tuổi, Kim Hạ thấy cô ta thì sửng sốt: “Ông chủ thay người sao?”

Cô gái nhỏ giải thích: “Không có, đó là ba mẹ em, bọn họ đi du lịch, qua vài ngày nữa mới về.”

Kim Hạ hiểu được, sau khi tính tiền xong, Lục Xuyên ôm thắt lưng cô, nói: “Hay là chúng ta cũng đi du lịch đi? Thừa dịp mùa xuân, thời tiết tốt.”

46. Chương 46

Chương 46

Hai người xin mấy ngày phép, đi du lịch từ bắc xuống nam, đầu tiên là đến vùng Tô Hàng.

Xuân thu nhiều ngày đẹp, sông núi có thanh âm, lúc gió nhẹ thanh mát mà du sơn ngoạn thủy, không thể nghi ngờ là một chuyến cực kỳ vừa ý.

Trạm dừng chân đầu tiên trong chuyến du lịch là vùng sông nước thơ mộng, Ô Trấn, từ thủ đô đến sân bay Tiểu Sơn Hàng Châu, lại từ bến xe ở Ô Trấn lái xe đến khu Tây Sách Cảnh, hai người ở khách sạn nhận phòng.

Phòng Lục Xuyên đã đặt trước, ở tầng trên cùng, nóc nhà hình chữ nhân có một nửa là thủy tinh trong suốt, có thể trực tiếp nhìn thấy bầu trời xanh như bảo thạch, cửa sổ ven sông, trên vỉa hè bày ra hai hàng đèn lồng đỏ thắm, dòng sông xanh biếc dập dờn, trôi nổi vài chiếc thuyền lá nhẹ, con đường đá dọc hai bên bờ, qua lại các du khách từ nơi khác đến, mặc dù không phải là mùa thịnh vượng, nhưng cũng không đến mức vắng vẻ.

Mà ở giữa căn phòng, lại bày ra một cái giường đôi, rộng lớn, ga giường trắng tuyết.

Nghĩ đến buổi tối hai người sẽ ngủ chung, trên mặt Kim Hạ không khỏi nóng lên, cổ họng có chút khô nóng, Lục Xuyên sắp xếp hành lý xong, lấy ra máy ảnh: “Thời gian còn sớm, ra ngoài đi dạo đi.”

Kim Hạ rất bình tĩnh kéo tầm mắt ra khỏi chiếc giường, cúi đầu không dám nhìn anh: “Được.”

Vải bông lam in hoa là một trong những đặc sản nổi danh của Ô Trấn, trên vải bông nền màu chàm, miêu tả hoa văn ngà voi hoa trắng, sờ lên có cảm giác thô nhám, Kim Hạ nghĩ chắc chắn bà nội sẽ thích, liền chọn một vài tấm vải, hai người cứ như vậy vừa đi vừa nhìn, cái gì cũng đều hứng thú dạt dào, đến một vài trò chơi trẻ em bình thường không chớp mắt, vào lúc này, cũng có vẻ trở nên sinh động lạ thường. Có lẽ, du lịch không phải là đi đâu, mà là đi với ai.

Vải bông lam in hoa

Sắc trời dần tối, đi ngang qua một nhà hàng, trước cửa đặt một cái nồi lớn, đang hầm từng khối từng khối thịt dê lớn, nước lèo đậm đà sôi sục bọt khí nguy hiểm, sau khi vỡ tan lại tỏa hương bốn phía, hai người bị hương thơm này câu dẫn đi vào. Trong nhà hàng toàn là bàn gỗ kiểu cổ, ghế dựa cũng là băng ghế dài cổ điển, nhaoáng cái còn tưởng rằng không gian thời gian rối loạn, đi đến một nhà hàng thời xưa.

Mì thịt dê được đựng trong một tô đất rất lớn bùng lên, đầy ắp cả tô, Kim Hạ nhìn một chút, biết mình chắc chắn ăn không hết, liền xớt một phần thịt dê cùng sợi mì vào bát của Lục Xuyên, Lục Xuyên nhìn chăm chăm cô, khoe môi hơi cong: “Cho anh nhiều thịt dê như vậy, có biết nó bổ gì không?”

Kim Hạ gắp một đũa mì cho vào miệng, mờ mịt: “Bổ gì?”

Lục Xuyên cười khê: “Bổ thận.”

“Khụ!” Dưới ánh chỉ cực kỳ phong phú của anh, một ngụm mì trong cổ họng Kim Hạ thiếu chút nữa phun ra, hai má thoáng cái đỏ bừng: “Em, em không có ý đó, bằng không anh trả thịt lại đi.”

Lục Xuyên thấy cô lúng túng, không tự chủ được nâng tay xoa nhẹ đầu nàng, vẻ mặt cười thật ái muội: “Vẫn là anh ăn đi, anh là công bộc của nhân dân, về lý nên bổ sung thể lực, phục vụ nhân dân.”

“...” Kim Hạ thật muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Cơm nước xong, hai người đi dạo đến cuối tuyến đường chính của phố quán bar, nghỉ ngơi trên bàn đu dây bằng gỗ ven sông, người pha chế mang thực đơn đến, Kim Hạ kêu một ly Whisky có đá, Kim Hạ không quen uống rượu, chọn một loại nghe không giống tên rượu, gia hương phong tình, bùng lên là một ly chất lỏng màu trắng ngà, bên trong có vài viên đá giống như bóng đèn nhỏ, lấp lánh lấp lánh, nhấp một ngụm, là hỗn hợp nước dừa, sữa, rượu.

Bàn đu dây chậm rãi đu, hơi có gió mát, Lục Xuyên ôm vai Kim Hạ, để cô tựa vào đầu vai anh, hai người cứ như vậy yên lặng ngồi, trước mắt chính là bầu trời đêm mùa hạ, dòng sông phẳng lặng, cách đó không xa là tòa nhà hình vòm, dưới cầu có băng khô phun ra, tạo nên bầu không khí sương khói lượn lờ, phía sau truyền đến ca sĩ quán bar giọng trầm ngân lên, là một bài hát tiếng anh rất hay, không biết tên.

Ở trong hoàn cảnh thời gian thong thả chảy xuôi này, Kim Hạ bỗng nhiên ý thức được, chính mình đã lâu, đã lâu, không có thoải mái giống như bây giờ.

Không sâu không lo là lúc cô học trung học, cách bây giờ, cùng lắm là vài năm, cô lại cảm thấy lâu giống như đã qua 1 thế kỷ. Một tờ giấy chuẩn đoán mỏng, hoàn toàn đảo loạn cuộc sống của cô, khiến cô trải qua cuộc sống hỗn loạn trúng chọi đá, cô không dám nghĩ đến tương lai, bất luận tính toán cái gì, đều chỉ có thể nâng cao cuộc sống trước mắt, chống qua một ngày lại tính một ngày. Khi đó cảm thấy, tương lai của cô thật là xa xôi, không biết có còn hay không.

Nhưng bây giờ, dưới bầu trời mùa hạ sâu rộng này, trong chính thời khắc này, ở bên cạnh người này, cuối cùng cô cũng tìm được cảm giác yên ổn, cô có thể thở dốc, có thể tựa vào. Biến người mệnh mông, thời gian như cánh đồng hoang vu, gặp được người nên gặp, không có sớm một bước, cũng không có trễ một bước, vừa vặn như vậy.

“Nếu thời gian có thể dừng lại ở lúc này thì tốt rồi.”

“Ngốc nghếch, sau này sẽ rất tốt.”

Tinh thần thả lỏng quá mức, người liền dễ buồn ngủ, uống xong ly rượu, Lục Xuyên thấy cô ngáp vài cái, liền nói: “Về thôi.”

Kim Hạ gật đầu, hai người chậm rãi trở về, mãi đến khi về nhà nhìn thấy chiếc giường đôi kia, nàng mới nhớ đến một chuyện nào đó, chốc lát đầu liền thanh tỉnh.

Lục Xuyên đi tắm trước, cô ở bên giường đứng ngồi không yên, để che giấu khăn trương của mình, cô mở ti vi, lại một chút cũng nhìn không vào. Cô có chút sợ, lại giống như có chút mong đợi cái gì. Rất nhanh anh đã đi ra từ buồng tắm, trên thân thể trần truồng cường tráng, da thịt màu lúa mạch còn đọng lại vài giọt nước, nửa người dưới được bao lại bởi một cái khăn tắm lớn, đang cầm khăn mặt lau tóc: “Được rồi, đến em tắm.”

Kim Hạ cấp tốc đứng lên, lấy quần áo trốn vào phòng tắm, sống chung một nhà với anh, nhưng lại khiến cô khăn trương đến không thở nổi, cô thậm chí có thể cảm nhận được ngực đập dồn dập. Vỗ chút nước lạnh vào mặt, cô hít sâu một cái, từ từ tỉnh táo lại, đã đồng ý đi du lịch với anh, có một số việc đã chuẩn bị tâm lý, huống chi bọn họ cũng không phải lần đầu tiên, không cần khăn trương bối rối như vậy.

Tắm rửa xong, cô giả bộ trấn tĩnh đi ra ngoài, Lục Xuyên đã chiếm cứ 1 bên giường, đang tựa vào đầu giường xem ti vi, Kim Hạ chậm rãi đi qua, nằm lên một bên giường, chui vào ổ chăn ngả đầu liền ngủ, không bao lâu sau trước mắt nàng tối sầm lại, lại mở mắt ra đã là một phòng tối đen, phía sau truyền đến động tĩnh anh nằm xuống.

Cô hiểu rõ anh, anh thích bật đèn làm, tắt đèn anh sẽ không nhìn rõ biểu tình của cô. Bây giờ anh tắt đèn, chứng tỏ đêm nay sẽ không làm gì sao? Cô nhẹ nhàng thở ra, lại có chút thất vọng.

Ánh trăng màu trắng bạc, từ nóc nhà trong suốt tràn vào, chiếu sáng cả phòng, sau khi ánh mắt thích ứng với bóng tối, cô mới phát hiện tầm nhìn trong phòng cũng rất rộng, không cần bật đèn cũng có thể nhìn rõ bài trí trong phòng. Bỗng nhiên bị ôm từ phía sau, một thân thể nóng bỏng dính vào, bàn tay to ôm thắt lưng cô, đùi phải cứng rắn chen vào giữa hai chân cô, nhẹ nhàng vuốt ve ái muội, thanh âm mang theo tình dục: “Anh muốn em.”

Tim Kim Hạ không khỏi gia tăng nhịp đập, thân thể bắt đầu nóng lên, máu giống như bị câu nói đó của hắn đun nóng đến nhiệt độ cực cao, đốt cháy khiến cô miệng khô lưỡi khô, cô ngại nói muốn, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, khoe môi Lục Xuyên cong lên, hôn vào vành tai sau của cô, trầm giọng: “Em cũng muốn anh, đúng không?”

Kim Hạ xấu hổ chui mặt vào gối, rõ ràng không phải là lần đầu tiên, vì sao lại cảm thấy không giống, giống như chỉ cần anh nói một câu, có thể châm lên lửa dục trong lòng cô, tay Lục Xuyên di chuyển đến bắp đùi của cô, chậm rãi kéo vẩy ngủ lên trên, vén thẳng lên đến vòng eo mảnh khảnh, bàn tay linh hoạt giống như cá chui vào trong vẩy của nàng, xoa bóp đẩy dằm trước ngực nàng, không nhanh không chậm xoa nắn đứng lên, ngón tay giống như múa, nhẹ nhàng đảo qua mũi nhọn mẫn cảm: “Nói cho anh biết, muốn sao?”

Kim Hạ vẫn ngại mở miệng, hai người dán cực chặt, đến nỗi nàng cảm nhận được vật cứng đâm vào mông nàng, bắp đùi anh đặt giữa hai chân cô, như có như không ma sát phía dưới của cô, tư thế nằm nghiêng một bên khiến bộ ngực cô càng thêm đầy đặn, Lục Xuyên nắm trong bàn tay, vuốt ve thành đủ loại hình dạng, thấy cô vẫn không hé răng, liền ác ý bóp đỉnh, khiến cho cô phát ra một tiếng rên: “Muốn không?”

Kim Hạ chịu không nổi, đành khẽ ừ một tiếng, lúc này Lục Xuyên mới vừa lòng buông tay, sửa thanh yêu thương xoa nhẹ, vùi đầu vào sau gáy cô, ngửi mùi hương trên người cô lẩm bẩm: “Anh chờ hôm nay thật lâu.” Nói xong liền lật người cô lại, nằm ngửa mặt hướng lên trời, hai người bốn mắt giao nhau, trong con ngươi đều là một khối trong sáng, anh nắm tay cô, bao trùm ở phía dưới mình: “Cảm giác được không? Nó có bao nhiêu muốn em.”

Không có quần áo che đậy, tay cô trực tiếp chạm vào vật thật cứng rắn nóng hổi, thô to, hình như còn mang theo nhịp đập rõ ràng, giống như một dã thú cuồng bạo rục rịch, mài gót vận sức chờ phát động, tùy thời chuẩn bị tiến lên. Kim Hạ theo bản năng định rút tay về, lại bị anh nắm chặt đè lại, cúi đầu, liền không hề dự liệu cướp đoạt môi cô.

Anh giống như có kiên nhẫn rất lớn, chỉ dụ dằng hôn, bao bọc môi cô, cũng không mạnh mẽ công thành chiếm đất, sợ cuồng loạn thành linh xảy ra dọa sợ cô, Kim Hạ biết anh đang nhẫn nại khắc chế, từ từ thả lỏng một chút, tuy cô từng nếm qua hoan ái, nhưng làm tình giống như mưa rền gió dữ, vẫn làm cô cảm thấy kháng cự.

Đợi thân mình cứng ngắc của cô bắt đầu mềm đi, Lục Xuyên xoay người một cái, đặt cô ở dưới thân, thân thể trắng nõn căng mịn như bạch ngọc dương chi hiện ra trước mắt, bao phủ một tầng ánh trắng mỏng manh, giống như một trân phẩm. Cũng người mình yêu lên giường, sẽ gặp cảm thụ như vậy, muốn dùng một lòng thành tín, cúng bái thân thể thần thánh trước mắt.

Kim Hạ thấy phía sau anh, là bầu trời đầy sao lấp lánh như kim cương, nhưng lúc này bầu trời thật lớn cũng thật nhỏ bé lại trở thành cảnh nền của anh. Người đàn ông cười trên người cô, có gương mặt sâu sắc giống như tượng thần Hy Lạp, đôi mắt thâm thúy, có lửa cháy thiêu đốt bùng bùng, tóc đen hơi hỗn loạn, theo động tác anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, nhẹ nhàng rũ xuống trán, xòe ra trên tay cô, cơ thể sôi sục, vân da trước ngực rõ ràng là làn da màu lúa mạch, dưới ánh trăng có thể thấy một tầng mô hôi mỏng, trơn bóng ẩm ướt lại gợi cảm, lộ ra một cổ dục hoặc không lời.

Bỗng nhiên cô cảm thấy khát nước khó nhịn, dâng lên trong đầu, tất cả đều là hình ảnh anh nằm trên người

cô chạy nước rút, tóc đen ướt thành một đám rũ xuống trán, trước ngực thắm đầy mồ hôi, theo đường cong cơ thể, tụ lại thành một giọt mồ hôi, lại dừng ở trên người cô, cô theo bản năng nâng tay lên, xoa xoa lồng ngực anh, Lục Xuyên thuận thể cầm lấy, cúi đầu hôn xuống.

Nhẹ nhàng cạy hàm răng cô ra, đầu lưỡi nóng bỏng liền chui vào, dây dưa ma sát với lưỡi hồng mềm nhuyển của cô, Kim Hạ không tự chủ được ôm chặt cổ anh, Lục Xuyên thuận theo làm nụ hôn này càng thêm sâu sắc, trong khoang miệng thấm ra hương thơm thanh mát của kem đánh răng, cùng với hô hấp nặng nề của hai người, cùng với nụ hôn sâu sắc, phát ra tiếng nước chập chập.

Thanh âm đòi truy kích thích mạnh dây thần kinh của Lục Xuyên, anh bắt đầu có chút thô bạo, ở trong miệng cô liếm mút cắn, cướp đoạt trắng trợn, hai tay cũng dần dần đi xuống, từ thắt lưng một đường chạy xuống phía dưới, vuốt ve cái mông, đi vào bắp đùi, kéo hai chân cô ra, cả người chen vào, vô tình cố ý cách quần lót cọ xát mãi cảm mềm mại của cô, trêu chọc đến mức khiến cô hơi cong người lên, chân cũng cong lên, ngón chân bấu chặt lấy ga giường.

Kim Hạ xấu hổ phát hiện, nơi bị anh cọ xát, từ chỗ sâu trong thân thể, trào ra một chút ướt nóng, cô theo bản năng định khép chân lại, nhưng bất đắc dĩ Lục Xuyên đã nằm ở giữa, khép không được. Cô không rãnh nghĩ nhiều, lúc này đầu lưỡi anh từng chút từng chút, nhẹ nhàng liếm môi trên của cô, mang đến não một trận khoái cảm cùng chấn động, không đến vài cái, thân thể của cô hoàn toàn xụi lơ, sức lực cả người cũng không tụ lại một chỗ được.

Lục Xuyên cảm thấy cổ tay ôm chặt anh dần dần không còn sức lực, biết cô đã có chút mê loạn, liền cười nhẹ buông tha đôi môi hơi sưng của cô ra, ngón cái có chút yêu thương xoa xoa môi cánh hoa của cô: “Bảo bối, hôm nay em thật đẹp.” Tóc dài đen bóng phân tán trên gối đầu trắng như tuyết, trong đôi mắt sáng mang theo sắc nước cùng say mê, hai gò má ửng hồng, đôi môi nhuộm một màu anh đào, tôn lên da thịt trắng như tuyết, khiến đáy lòng anh kinh diễm.

Đây là người phụ nữ của anh, anh muốn bảo vệ cả đời.

Kim Hạ nhìn anh, nhẹ nhàng nở nụ cười, đây là lần đầu tiên, chân chính thật lòng muốn lên giường với anh, không vì cái gì khác, chỉ đơn giản muốn được anh ôm, được anh yêu thương. Lục Xuyên cầm hai tay cô, kéo đến hai bên gối đầu, vùi đầu hôn lên tuyết trắng rất trong trước ngực cô.

Ngậm đỉnh anh đào vào miệng, hần liếm lưỡi mút, đầu lưỡi cuốn, buộc vòng quanh vô số vòng, chốc lát sau, mũi nhọn liền duyên dáng yêu kiều đứng lên, anh lại đổi bên, bắt chước làm lại, khoái cảm mãnh liệt khiến Kim Hạ phát ra rên rỉ nhỏ vụn, miệng nói: “Không cần, không muốn.” Thân mình lại cong lên, đưa hai luân cao ngất vào sâu trong miệng anh.

“Tiểu yêu tinh!” Lục Xuyên cười mắng câu, cầm hai bên đẫy đà, ép vào giữa, cùng nhau dùng miệng thu thập một lần, Kim Hạ cầm lấy cánh tay anh, thân mình vô thức vặn vẹo, khó chịu cọ xát anh, giống như có một loại hư không, chỉ dựa vào hôn môi không thể lấp đầy.

Lục Xuyên biết cô muốn, bàn tay liền trượt xuống ngực cô, chạy qua bụng, từ mép quần lót trắng thuần dò xét đi vào, ngón tay lén vào chỗ sâu trong khe hở, vớt ra một cổ ướt át, không khỏi cười thâm: “Đã ướt như vậy.”

Kim Hạ tức giận liếc hần một cái, lại vô lực phản bác, cô cũng không biết sao mình lại như vậy, còn chưa có làm nhiều, xuân triều phía dưới đã tràn ra.

Kéo quần lót cô ra, anh cầm cứng rắn của mình, dính vào chút ướt át trong suốt, từng chút từng chút chen vào trong, huyết động chập chập ngăn cản anh tiến vào, khiến anh chịu đựng không được, chỉ có thể thẳng lưng, lập tức đâm xuyên vào bên trong, hai người cùng phát ra tiếng gầm nhẹ.

“Bảo bối nhỏ, lâu như vậy không làm, nơi đó của em càng chặt.” Lục Xuyên dừng lại trong cơ thể cô, để cô thích ứng với xâm nhập của anh, anh gần như cố nhịn, mới có thể ở trong chật hẹp như vậy không tiết ra. Kim Hạ thở sâu, vòng eo hơi động một chút, điều chỉnh tư thế, nào biết ma sát rất nhỏ kích thích thần kinh anh mãnh liệt, khiến anh như dã thú thoát cương, thắt lưng đâm xuống, liền không khống chế được bầu thắt lưng của cô bắt đầu va chạm, mãnh liệt cường thế, nhào nặn nội kính non mềm của nàng, mang đến một trận đầu choáng mắt hoa.

Cho dù khí lực anh rất lớn, tiết tấu cũng không nhanh không chậm, sau vài cái ban đầu, anh bắt đầu sâu cạn luân phiên, một tay co tiến vào chỗ tư mật của cô, ngón tay thô ráp gầy bóp đỉnh mẫn cảm nhất của cô, mang đến 2 tầng kích thích, ý thức Kim Hạ đã chìm đến một khối mơ hồ, bản năng theo đưng chạm của anh mà lên xuống, phát ra một tiếng lại một tiếng rên rỉ.

Thay đổi vài tư thế, sau một trận rút ra đâm vào cấp tốc, cô cảm thấy một chỗ sâu trong cơ thể co rút mãnh liệt, hai người gần như đồng thời đạt đến cao trào, trước mắt Kim Hạ một mảnh trắng xóa, khó khăn lắm mới khôi phục lại tinh thần, Lục Xuyên đè nặng cô, không biết thỏa mãn tiếp tục hôn môi vuốt ve thân thể cô, mỗi một chỗ đến, đều nóng rực, cả người cô vì động tình mà da thịt nổi lên một màu hồng nhạt, khiến anh muốn nhắm nháo toàn bộ, từng tất từng tất một.

Nhận thấy dục vọng chôn trong cơ thể cô rất nhanh liền sống lại, Kim Hạ có chút kinh ngạc: “Còn muốn?”

Lục Xuyên hôn vành tai cô: “Em không nên nghỉ lâu như vậy, mới làm có 1 lần liền thỏa mãn anh chứ?”

“...” Kim Hạ không nói gì chống đỡ, cũng chỉ có thể mặc anh ép buộc, chính mình không còn sức lực. Cô không biết lại qua bao lâu, chỉ nhớ rõ khi anh ôm cô đi tắm, cả người cô giống như tan ra, động cũng không được.

Ngày hôm sau tỉnh lại trong lòng anh, anh giống như đã sớm tỉnh, đang đùa nghịch mái tóc cô, thấy cô mở mắt, vô cùng thân thiết búng chóp mũi cô: “Tối hôm qua mệt muốn chết đi?”

Nhớ đến giao triền hương sắc kia, mặt Kim Hạ nóng lên, liền cúi đầu xuống, Lục Xuyên ôm cô: “Làm sao bây giờ? Anh muốn mỗi ngày tỉnh lại đều thấy em, không bằng em quay lại sống chung đi.”

Kim Hạ có chút khó xử: “Em không nỡ xa ba cùng bà nội.”

“Sau này gả cho người, chung quy không thể sống chung với người già.”

“Lập gia đình còn sớm.”

“Sớm đâu mà sớm? Anh đã đến tuổi kết hôn rồi, chẳng lẽ em muốn anh trở thành thanh niên lớn tuổi chưa kết hôn?”

Kim Hạ đẩy anh cái: “Anh nói đi đâu vậy?”

Lục Xuyên xoay người đè lên cô, cù thắt lưng cô: “Nói nhanh lên, quay lại hay không?”

Kim Hạ bị ngứa trốn tránh, cảm thấy một vật cứng nào đó đâm vào cô, liền sợ đến mức không dám lộn xộn: “Sao anh lại?”

“Thần diệu thăng.”

Kim Hạ từ dưới người anh đứng lên: “Hôm nay còn phải ra ngoài đi chơi, chúng ta nên tiết kiệm thể lực.”

Lục Xuyên nhún vai: “Bên ngoài đổ mưa rồi.”

Lúc này Kim Hạ mới phát hiện, bầu trời một mảnh u tối, từng giọt từng giọt mưa lớn đánh vào nóc nhà bằng kính trong suốt, hợp thành dòng chảy xuống.

(AN: Ô Trấn nằm ở thành phố Động Hưng tỉnh Triết Giang Trung Quốc, bên bờ kênh đào cổ, cách Thượng Hải 100 km và Hàng Châu 60 km. Ô Trấn đã có 7 nghìn năm lịch sử và hơn 1300 năm xây dựng thị trấn, có nền văn hóa lâu đời. Trong thị trấn sông ngòi đan xen chằng chịt, có nhiều điểm hội tụ của các con sông, nhà dân được xây dựng ngay bên bờ sông, lầu các chèo vênh trên mặt nước, điển hình của phong cảnh miền quê sông nước Giang nam Trung Quốc. Ô Trấn được công nhận là di sản văn hóa thế giới.

Khu Tây Sách Cảnh là 1 trong 3 dự án bảo tồn của Ô Trấn, được phục hồi vào năm 2003. Kinh phí 10 tỷ đồng. Nằm trên đường West Main stress, tiếp giáp với kênh đào Bắc Kinh - Hàng Châu cũ, có đường quốc lộ nổi thẳng đến tỉnh Giang Tô. Được xây dựng phù hợp cho du khách đến hội nghị kinh doanh, du lịch, nghỉ ngơi thư giãn. Khu Tây Sách Cảnh rộng gần 3,4 km², chiều dài của các con sông tổng cộng hơn 9000 thước, quang cảnh tuyệt đẹp, còn có thể chèo thuyền cổ trên sông.)

47. Chương 47

Chương 47

Lấy có là trời mưa, Lục Xuyên nhốt Kim Hạ trong khách sạn một ngày trời, cùng anh đại chiến 300 hiệp.

Trên thực tế, Kim Hạ đã không còn sức phản kháng, đêm qua anh ép buộc làm cô cả người bủn rủn, cơ hồ muốn chết đi, hôm nay lại vây cô giữa bồn rửa mặt, anh bế cô ngồi lên trên, mạnh mẽ chế phục, mãi mãi không thay đổi.

Có lẽ anh đã nhìn lâu lắm rồi, cảm tưởng như núi lửa phun trào, từ trên giường xuống đến thảm, tới bàn làm việc, vô phòng tắm, gần như những nơi có thể làm, anh đều thử vài lần, thay đổi không biết bao nhiêu loại tư thế, Kim Hạ chỉ cảm thấy phía trong bắp đùi bị kéo căng sắp đứt, giữa hai chân vẫn ẩm ướt dính dính một mảnh.

Ba bữa đều kêu phục vụ phòng ở khách sạn, nằm trên giường ăn, Lục Xuyên luôn ôm cô vào ngực, như đang ôm lấy một bảo bối trân quý, không chịu buông tay. Cứ như vậy hàng đêm hoang lạc, gần như xuyên suốt toàn bộ chuyến du lịch, khiến người ta nghĩ lầm là đôi vợ chồng trẻ đang trong tuần trăng mật, mới có thể luôn muốn ở trên giường không chịu xuống.

Từ Ô trấn đến Tô Châu, qua Hàng Châu, cuối cùng đến Thượng Hải, ngủ lại ven bờ sông Hoàng Phố.

Buổi tối hai người đi dạo tất cả các cảnh đẹp bên ngoài rồi mới trở về khách sạn nghỉ ngơi, Kim Hạ đứng trước cửa sổ sát đất, thu vào tầm mắt là đèn đuốc huy hoàng từ các biểu tượng của Lục gia và tháp truyền hình mệnh danh “Hòn ngọc phương Đông”, bất thành linh điện thoại Lục Xuyên vang lên. Anh đang đi tắm, di động để ở trên bàn, thật ngoan cố reo thật lâu mới chịu ngừng lại.

Đợi đến khi Lục Xuyên từ phòng tắm đi ra, Kim Hạ nói với anh: “Vừa có điện thoại tìm anh.”

Lục Xuyên cầm lấy điện thoại nhìn: “Là số lạ.”

“Anh không gọi lại sao?”

Lục Xuyên dứt điện thoại vào túi áo, từ phía sau ôm lấy cô: “Việc gì phải gọi, nếu có việc gấp, đối phương sẽ gọi lại.”

Kim Hạ nghĩ lại cũng thấy đúng, liền không nói gì nữa, Lục Xuyên cắn cắn cổ cô: “Ngoan, mau đi tắm, anh chờ em.”

Mặt Kim Hạ nóng lên, rất nhanh tránh khỏi vòng tay anh chạy vào phòng tắm, trước kia cũng không thấy anh không biết thỏa mãn như vậy, cô chỉ nghe phụ nữ 30 như sói, 40 như hổ, không nghĩ đến đàn ông cũng vậy, càng ngày càng mãnh liệt.

Lục Xuyên nằm trên giường, mở tivi lên, chốc lát sau di động lại vang, vẫn là dãy số khi nãy, anh nhìn nhìn, tiện tay kết nối: “Alo?”

“Là em, Kỳ Thư.”

Lục Xuyên không khỏi kinh ngạc, không biết vì sao, giọng cô nghe qua có chút run run: “Sao cô biết số của tôi?” Lần trước ở cửa nhà thấy cô ta đã gai mắt, lần này thì đến di động, hoá ra cô ta không chỉ tra được anh sống ở đâu, còn lấy được số điện thoại di động của anh.

Trước đây lúc còn đi học, chỉ cảm thấy cô ta cố chấp, không đạt được mục đích thì không từ bỏ, bây giờ nghĩ lại, hành động lúc này của cô ta cùng phụ nữ trăm phương nghìn kế, muốn dây dưa với anh, sao lại có chút giống nhau?

“Thật xin lỗi, em biết anh đã nói em không nên tìm anh, lần trước là em không đúng, không nên uống rượu chạy đến trước nhà anh quấy rối.” Kỳ Thư có chút nghẹn ngào: “Nhưng bây giờ em cũng là bắt buộc rồi, em về nước chưa được bao lâu, ở Bắc Kinh không có bạn bè nào, cũng chỉ có một mình anh, em không biết có thể tìm ai.”

Thanh âm cô nghe qua thê thảm đáng thương, pha lẫn sự kinh sợ, xung quanh còn truyền đến tiếng gõ cửa, Lục Xuyên không khỏi nhú mào: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Kỳ Thư gần như muốn khóc: “Em cùng giám đốc đài truyền hình đi công tác, giám đốc đài mượn rượu làm bậy, muốn em vào phòng với ông ta, em không chịu, ông ta còn nói em mà còn làm cao, sẽ huỷ chuyên mục của em, bây giờ còn chạy đến nhà em gõ cửa, em rất sợ, em không biết nên làm gì bây giờ...”

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát: “Cô khoá trái cửa phòng lại, lão ta sẽ không vào được.”

“Em đã khoá, nhưng vẫn rất sợ, không biết ông ta muốn quấy rầy em đến khi nào, hơn nữa nếu ông ta thật sự tức giận, muốn huỷ chuyên mục của em, chẳng khác nào em mất đi công việc, em nên làm gì bây giờ đây?”

“Cô trước gọi cho phục vụ của khách sạn, nói có người quấy rầy, mời bọn họ đến xử lý một chút.”

“Anh có thể giúp em hay không, em biết anh quan hệ rộng, anh giúp em nói chuyện với giám đốc truyền hình một chút, nói ông ta sau này không nên dùng quy tắc áp chế em, cũng không được huỷ chuyên mục của em?” Kỳ Thư gần như khóc không thành tiếng: “Em không thể mất đi công việc này, em đã mất anh, lại mất đi công việc, em sẽ không còn gì nữa...”

Lục Xuyên trầm mặc không nói, không giúp cô ta, dường như có chút không còn tình người, hai người cho dù đã chia tay, không thể làm bạn bè, nhưng cũng không đến mức trở thành kẻ thù, không đến mức trở mặt nhìn cô ta gặp kẻ xấu mà khoanh tay đứng nhìn, nhưng giúp cô ta, lại sợ cô ta hiểu lầm, có khả năng dựa vào tình bạn cũ của bọn họ mà nổi lại tình xưa, càng sợ mấy lời đồn đãi không hay rơi vào tai Kim Hạ, phát sinh nghi ngờ không đáng có, tính chất công việc của anh cần xã giao, đã không thể để cho cô yên tâm, cho nên trong việc này, anh càng phải chú ý hơn nữa, trước tiên phải giữ vững hình tượng của mình, có được niềm tin của cô.

“Cô trước gọi điện cho tổng đài, còn chuyện công việc của cô, chờ tôi suy nghĩ xong sẽ có câu trả lời thuyết phục cho cô.”

Kỳ Thư nức nở, cảm kích: “Cảm ơn anh đã cân nhắc.”

“Tự cô cần cẩn thận một chút.” Tắt điện thoại, Lục Xuyên không khỏi ngẩn người, người trong truyền thông nước không sâu thì được, đã chọn đi con đường này, không có người làm chỗ dựa bảo vệ, đúng là không dễ. Nghĩ đến cô ta là phụ nữ, buổi tối bị nhốt trong phòng ở khách sạn, bên ngoài còn có lão cầm thú quấy rầy, anh khó tránh khỏi có chút lo lắng, nhưng cần thận nghĩ lại, hẳn cũng không có chuyện gì, cửa phòng đã khoá, người bên ngoài cũng không vào được, đợi ngày mai, ban ngày ban mặt, ai cũng không dám làm gì nữa, ngoài mặt lại tiếp tục bằng mặt không bằng lòng.

Kim Hạ tắm rửa xong đi ra, lên giường tựa vào bên người anh, Lục Xuyên ôm chặt lấy bả vai của cô, theo bản năng thở dài, Kim Hạ phát hiện hỏi: “Sao vậy, có tâm sự?”

Lục Xuyên không tiện nói thẳng, sợ cô nghĩ nhiều, nói: “Ngày mai trở về, em trở lại sống chung với anh đi.” (AN: hình như đây là bệnh chung của đàn ông thì phải, cứ nghĩ là ko muốn người nữ nghĩ nhiều nên ko nói nhưng ngược lại ko nói lại làm cho họ sinh nghi hơn. Đã yêu thì phải tin tưởng và san sẻ cùng người mình yêu chứ!!! mình ghét nhất con trai như vậy)

Kim Hạ sửng sốt, chưa từng nghĩ anh lại nhắc đến chuyện này. Cùng anh hẹn hò, lên giường, cô cảm thấy đây là chuyện thuận theo tự nhiên, nhưng việc ở chung, không biết vì sao cô có chút kháng cự, cảm thấy hai người hình như còn chưa đến mức đó.

“Em còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, lại nói, anh cũng phải để em nói với ba em và bà nội nữa chứ.”

Lục Xuyên không thuận theo không buông tha, xoay người một cái liền đè lên cô, ôm chặt thắt lưng cô kiên quyết nói: “Thưa chuyện thì có thể, nhưng cuối tuần phải đến ở với anh, nếu dám nói không, anh sẽ làm đến mức khiến em phải nói vâng.”

Kim Hạ nhìn mắt anh, phát ra tia sáng xanh mượt như sỏi đối, khó khăn nuốt nước bọt: “Ban ngày thì có thể, nhưng buổi tối em phải trở về, chờ chuyện này chắc chắn lại trở về.”

Lục Xuyên suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý, tiếp theo liền bao phủ lên môi cô, lại một đêm xuân sắc.

Ngày hôm sau ở sân bay Phố Đông - Thượng Hải, lại nhận được điện thoại Kỳ Thư, tuy rằng anh không lưu số của cô ta, nhưng bắt đầu dĩ trí nhớ không tệ, nhìn dãy số hiện trên điện thoại liền biết ngay là cô ta. Di động đã nắm trên tay, Kim Hạ ở ngay bên cạnh anh, nếu không tiếp, nói là người lạ, sẽ khiến người ta nảy sinh hoài nghi, anh đành phải chuyển điện thoại sang tay trái, tiếp: “Alo?”

“Là em.” Thanh âm thật cẩn thận: “Không quấy rầy đến anh chứ?”

“Không có, chuyện gì?”

“Cũng không có gì, sợ anh lo lắng, muốn nói với anh một tiếng, ngày hôm qua nhân viên khách sạn khuyến giám đốc đài truyền hình đi rồi, sáng hôm nay, mọi người đều giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, em cũng không chịu ỷ khuất gì.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI.”

“Nghe nói giám đốc đài truyền hình là người lòng dạ hẹp hòi, em đoán ông ta quay lại chắc chắn sẽ ngăn chân em, không biết sau này, em có qua được hay ko.”

“Chuyện này tôi sẽ để ý, về rồi nói tiếp.” Tắt điện thoại, Lục Xuyên ngẩng nhìn Kim Hạ, nha đầu ngốc đang lục lọi tìm gì đó trong túi: “Chứng minh thư của anh đâu? Đến lúc phải đăng ký rồi.”

Lục Xuyên lấy ví tiền ra, rút chứng minh thư đưa cho cô: “Đây này.”

Trở lại Bắc Kinh, anh đưa Kim Hạ về trước, trở lại Bán Đảo Thành Bang, sau khi anh suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định giúp Kỳ Thư một lần, dù sao từng có khoảng thời gian yêu nhau, anh không thể thờ ơ.

Lấy điện thoại di động ra, anh liên lạc với Trầm Dục: “Giúp mình một chuyện.”

Trầm Dục ở đầu kia vui vẻ mặt mày như hoa: “Ai za, tuần trăng mật trở về rồi? Có mệt mỏi quá độ hay không hử? Cậu phải biết rằng, mùa xuân là mùa động dục, nhưng làm không tốt thì sẽ chảy máu mũi đấy.”

“Cậu đừng có nói linh tinh. Còn nữa, sao cậu biết bọn mình đi du lịch?”

“Mình tình cờ gặp ba Tiểu Hạ đến bệnh viện lọc thận, liền thuận tiện hỏi thăm. Đúng rồi, muốn mình giúp chuyện gì?”

“Giúp mình chăm sóc giám đốc đài truyền hình chỗ Kỳ Thư, khiến lão ta đúng mực chút.”

Đầu kia trầm mặc thật lâu: “Cậu gặp lại cô ta?”

“Lần trước ở buổi tiệc trong ngành bất động sản trùng hợp gặp.”

Trầm Dục thở dài: “Người anh em, đừng trách mình lắm mồm, mình có lòng tốt nhắc nhở cậu, cậu bây giờ là người có chủ, đừng phạm bất cứ sai lầm nhỏ nào.”

“Mình biết, cho nên mới nhờ cậu đi làm chuyện này, không muốn người ngoài hiểu lầm gì.”

“Mình nói rõ cho cậu, mình không muốn giúp cô ta, đầu không lớn như vậy, thì đừng mang cái mũ lớn thế, bộ dáng xinh đẹp muốn làm cao, một thân một mình lại không muốn bị chèn ép, mình thấy chuyện này rất khó tránh khỏi, cậu thay cô ta chần được một lần, có thể thay cô ta chần cả đời?”

Lục Xuyên im lặng thật lâu: “Coi như là mình thiếu nợ ân tình với cậu, giúp cô ta lần này, dù sao mình cũng nợ cô ta, lần này xem như trả lại cho cô ta.” Anh từng là người đàn ông đầu tiên của cô ta, rốt cuộc trong tim vẫn không đành lòng.

Trầm Dục hiểu ý của anh: “Được rồi, nếu cậu đã nói như vậy, mình liền giúp cậu lần này, nhưng chuyện này cậu giấu cho kỹ, trăm ngàn lần không thể để Tiểu Hạ biết.” Nói đến đây, giọng anh có chút cứng rắn: “Bởi vì chuyện đó, lúc trước mình hình như, có lẽ, có khả năng, ngẫu nhiên ở trước mặt cô ấy đề cập đến Kỳ Thư, cô ấy đại khái biết chút chuyện của hai người.”

Trầm Dục nhắc đến chuyện này, Lục Xuyên liền cười lạnh: “Cậu không nói mình cũng quên, món nợ này còn chưa tính với cậu, cậu nhớ rửa cổ chờ đấy.”

Trầm Dục: “A hả?”

Không lâu sau, Kỳ Thư đã bị dài trưởng một mình kêu đi nói chuyện, dài trưởng lời nói khẩn thiết bên ngoài thì bên trong hôm đó say rượu làm bậy, xin cô không cần để ở trong lòng, về việc muốn hủy chuyện mực của cô cũng là lão nhất thời nói bậy, coi như chưa từng phát sinh. Kỳ Thư trong lòng biết rõ, mặc dù Lục Xuyên không ra mặt giúp cô, nhưng anh đã đứng đằng sau giúp cô giải quyết mọi chuyện. Có lẽ người đàn ông này, trong lòng còn có cô.

48. Chương 48

Chương 48

Trăng sáng sao thưa, ở ban công Bán Đảo Thành Bang của Lục Xuyên bài ra hai người lười nhác trên sofa, với Kim Hạ nằm ở trên nói chuyện phiếm, nói đến lúc còn nhỏ chơi một trò chơi, anh lại tâm huyết dạt dào chạy đi lấy tờ giấy, muốn gấp đậu phụ khô cho cô xem.

Khi đó chênh lệch giàu nghèo không rõ ràng, chính là trẻ em ở nông thôn vọc bùn, trẻ em ở thành phố thì chơi bắn bi, khoảng cách nhỏ như vậy.

Lục Xuyên nói cái trò chơi này, lúc còn nhỏ Kim Hạ cũng nhìn thấy bé trai chơi, hình như là lá giấy báo hoặc giấy gói, gấp thành một cái hình hộp, giống hình dạng miếng đậu phụ khô nhỏ, lia lên mặt đất, ai có thể dùng chưởng gió làm miếng đậu phụ khô này lật một lần, có thể lấy được nó.

Lục Xuyên cầm tờ giấy, dựa vào trí nhớ sờ soạng gấp, năm tháng đã qua thật lâu, rất nhiều ký ức đều bị dòng nước lũ thời gian mài mòn phai màu, anh quả thật có chút nhớ không rõ, lúc ấy nhắm mắt đều có thể gấp được miếng đậu phụ khô, bây giờ lại giống như thế nào cũng gấp không đúng.

Kim Hạ cũng cầm tờ giấy, giống như dăm chiêu theo phương thức của anh gấp, cửa truyền đến tiếng chuông điện thoại, Lục Xuyên gật gật đầu về phía cô: “Ngoan, đi mở cửa.”

Kim Hạ không muốn đi, nói lại: “Anh đi đi, anh cách cửa gần hơn.”

Lục Xuyên buông tờ giấy gấp được một nửa, cong khóe miệng: “Kéo búa bao?”

Kim Hạ kiên quyết đồng ý, có cơ hội đương nhiên muốn đo sức một cái.

Nhưng sự thật vô tình, cô chỉ có thể ủ rũ từ ghế đứng lên, đi qua chân dài của Lục Xuyên, lại chạy qua phòng khách mở cửa, lúc trước bọn họ gọi hai phân thức ăn khuya, chắc là đã mang đến.

Sau khi gác cổng dưới lầu mở, cô vào trong phòng từ trong ví tiền lấy ra đúng số tiền nhân viên bán hàng nói, tiếp theo quay lại cánh cửa đang đóng, vừa mới vang lên tiếng đập cửa trong veo, cô cũng không hỏi, liền mở cửa ra.

Đứng trước cửa là cô gái như phù dung, mái tóc đen như thác nước, mềm mại rối tung đối lập với màu sắc cửa chiếc váy liền áo, giống như đại tiểu thư khuê các thời dân quốc, Kim Hạ sửng sốt, sao cô ta có thể đến đây? Làm sao cô ta lại biết nơi này?

Trên tay Kỳ Thư mang theo một cái hộp gì đó, nhìn thấy Kim Hạ cũng sửng sốt, tiếp theo dịu dàng cười lên: “Xin chào.”

Kim Hạ lấy lại tinh thần, theo lễ nghĩa gật gật đầu: “Xin chào.”

Kỳ Thư có chút thật có lỗi: “Ngại quá, trễ như vậy còn quấy rầy, tôi đến tìm Lục Xuyên.”

Kim Hạ có chút oán thăm, nếu biết trễ, vậy vì sao còn đến, nếu hôm nay cô không phải trùng hợp ở đây, chẳng phải bây giờ bọn họ cô nam quả nữ ở chung một phòng?

Cho dù khiển trách cô cũng không có tùy tiện nói ra miệng, dù sao lần trước gặp mặt, nói là bạn bè của anh, cho dù cô đến với mục đích xấu xa mờ ám gì, lúc trước cũng không có rõ ràng chân tướng, lúc này ột cái tát, ngàn lần cũng không thể từ chính mình đánh ra, để khỏi chịu thiệt về mình.

Kỳ Thư thật cẩn thận hỏi: “Tôi có thể vào không?”

Kim Hạ bày ra nụ cười cứng ngắc, không nói được cũng không nói không, chỉ hơi nghiêng người, Kỳ Thư liền chui vào, đứng trước cửa đổi giày, Kim Hạ đóng cửa lại, vài bước chạy đến ban công, có chút tức giận nói: “Heo, có người đẹp tìm anh.”

Lục Xuyên theo bản năng xem nhẹ hai chữ người đẹp, lực chú ý chỉ tập trung vào chữ đầu tiên, heo?

Đứng lên, anh vòng chắc thắt lưng cô, lấy tay cù: “Người can đảm lắm đen tối, dám nói ai là heo hả?”

Kim Hạ nhột ở trong lòng anh cười vắn vèo: “Được rồi đừng đùa nữa, EX của anh đến đây.”

Lúc này Lục Xuyên mới ngẩn ra, xuyên qua cửa kéo ban công bằng thủy tinh nhìn vào phòng khách, Kỳ Thư đứng giữa, cười yếu ớt thản nhiên nhìn chăm chú hai người.

Anh nhẹ buông tay, sắc mặt trầm xuống, đi vào phòng khách, giọng điệu cũng không có thiện ý: “Sao cô lại đến đây?”

Kỳ Thư thật có lỗi cười, giơ tay đưa một cái hộp quà: “Em chỉ là... muốn cảm ơn anh, lần trước nếu không có anh giúp đỡ, có thể bây giờ ngay cả công việc cũng mất, cho nên em nướng chút bánh bích quy, coi như tạ lễ.”

Lục Xuyên không có đưa tay nhận, hộp bánh bích quy kia liền nằm trên tay Kỳ Thư, xấu hổ treo giữa không trung, trong không khí giăng co cảnh tượng lập tức trở nên quỷ dị.

Kim Hạ đứng bên cạnh Lục Xuyên, nghe được hai người từng lén gặp nhau, trong lòng đã ghen ghét, bây giờ càng không thể thay anh nhận hộp bánh bích quy kia hòa giải, Lục Xuyên không nghĩ đến cô sẽ tìm đến cửa, đúng lúc có đáng chết hay không bị Kim Hạ bắt được, trong lòng khó tránh khỏi buồn bực, cũng không muốn lại khiến cô suy nghĩ lung tung, liền nói: “Tôi và Tiểu Hạ đều không thích ăn bánh bích quy, ý tốt của cô tôi xin nhận, cái này mang về đi. Lần trước tôi giúp cô chẳng qua vì tình cảm trước đây, đưa tay giúp đỡ.”

Đốt ngón tay Kỳ Thư cầm hộp, dần dần trở nên trắng xanh, trên mặt vẫn tươi cười nói: “Anh nhận lấy đi, anh không nhận, em không thể an tâm. Lại nói bánh bích quy này nướng bằng mỡ bò, không có cho đường, sẽ không quá ngọt.”

Kim Hạ mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Kỳ Thư, cô ta không có nhìn cô, chỉ nhìn thẳng Lục Xuyên, Lục Xuyên hít sâu, lại thở ra, giống như có chút buồn rầu, đổi lại là phụ nữ khác, anh cũng không nhất định phải cấp cho người ta chút mặt mũi, chỉ là dù sao cô cũng là Kỳ Thư, không đến vạn bất đắc dĩ, anh cũng không muốn nói ra những lời vũ nhục.

Trên ban công bỗng truyền đến tiếng chuông di động, cắt đứt một phòng giăng co này, Kim Hạ nghe được di động của mình, liền xoay người ra ban công tiếp, lúc này Lục Xuyên mới cầm lấy hộp bánh bích quy trong tay Kỳ Thư, tùy tay vứt trên bàn trà: “Tôi cảm thấy chúng ta nên nói chuyện thật tốt.”

Kỳ Thư cả người cứng đờ, bốn chữ nói chuyện thật tốt này, liền cho thấy nội dung tiếp theo không thể nào là nói chuyện thật tốt.

“Chuyện quá khứ để cho nó qua đi, cô cũng đừng dùng biện pháp khác đến tìm tôi. Lần trước tôi giúp cô, không phải vì có ý gì với cô, chỉ là thần túy giúp một người quen. Nhưng chỉ một lần này thôi, sau này cô gặp khó khăn gì, hy vọng có thể tự mình xử lý, vòng luẩn quẩn trong giới truyền hình hỗn tạp không tốt, thế giới này còn có rất nhiều công việc khác.”

Kỳ Thư nhìn đôi mắt bình tĩnh kia, giống như đang kể chuyện không gây cần không đáng sợ, cô tình nguyện anh giống tối hôm đó rộng lòng với cô, ít nhất chứng tỏ cô còn có thể kích động cảm xúc của anh: “Chẳng lẽ anh không thể hiểu được, chuyện năm đó em bị bắt rời khỏi anh? Đến bây giờ em vẫn còn yêu anh a, anh đối với em một chút tình cảm đều không có?”

Lục Xuyên cong khóe miệng: “Chính vì để ý đến tình cảm trước kia, bây giờ cô mới có thể đứng ở đây nói chuyện. Trước đây tôi không thấy cô là người như vậy, nhưng bây giờ từng hành động của cô, đều làm cho tôi cảm thấy hoài nghi, sao cô có thể tra ra địa chỉ nhà tôi, sao lấy được số điện thoại của tôi, còn nữa vì sao lại xuất hiện ở nhà tôi lúc này, cô muốn làm gì?”

“Em còn có thể làm gì?” Kỳ Thư ủy khuất cắn môi dưới: “Em chỉ muốn bắt đầu một lần nữa với anh... Em về nước, nghe nói anh không kết hôn, em cho rằng em còn cơ hội, nhưng em không biết anh đã có bạn gái, sợ dĩ em làm nhiều như vậy, chẳng qua muốn tranh thủ tình, như vậy chẳng lẽ là sai sao?”

Lục Xuyên nghiêm túc: “Cô muốn tranh thủ tình là chuyện của cô, cô muốn làm gì tôi cũng không quản được, nhưng đây là nhà của tôi, về sau mong cô không đến nữa, chúng ta nói thẳng ra là không nên có gì cũng xuất hiện, tôi cũng không hy vọng bạn gái tôi hiểu lầm.”

Kỳ Thư kinh ngạc nhìn anh, sau một lúc lâu mới hít sâu, miễn cưỡng bày ra tươi cười: “Thật xin lỗi, là em không tốt, không nên không nói trước lại, em... đi trước, hẹn gặp lại.”

Khi Kim Hạ từ ban công trở lại phòng khách, Kỳ Thư đã không thấy đâu, Lục Xuyên chào đón, vòng qua thắt lưng cô, ôm cô vào lòng: “Vừa rồi ai gọi điện thoại đến cho em?”

Kim Hạ có chút ngờ vực: “Là Trần Chi Thành, nhưng rất kỳ lạ, em nhận điện thoại, đầu kia không nghe thấy người nói, hình như còn có chút tạp âm.”

Nghe thấy ba chữ Trần Chi Thành, Lục Xuyên có chút khó chịu: “Có lẽ không cần thận ẩn nấp.”

“Em cũng nghĩ vậy, nhưng không chắc chắn lắm, cho nên gọi lại, gọi vài lần đều đổ chuông, nhưng không ai tiếp.” Kim Hạ dứt lời lắc đầu: “Quên đi, mặc kệ, nếu có chuyện gì, chắc chắn anh ta sẽ gọi lại.”

Lục Xuyên bắt mắt giữ chặt khuôn mặt cô: “Anh đang đứng trước mặt em, trong đầu em còn nghĩ đến người đàn ông khác, như vậy đã muốn hồng hạnh vượt tường?”

Kim Hạ thúc anh liếc mắt một cái, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng: “Anh còn không biết xấu hổ nói em, em và Trần Chi Thành trong sáng minh bạch, chuyện gì cũng không có, cũng không biết bạn gái cũ của ai, theo đuổi người đến trong nhà, lúc này may mà em ở đây, nếu em vắng mặt thì không biết như thế nào? Cô ta luôn yêu thương nhưng nhớ, anh còn chưa tước vạ khí đầu hàng à?”

Lục Xuyên mặt mày mỉm cười: “Ghen tị? Sao không tin tưởng định lực của anh như vậy?”

“Xin hỏi anh từng có định lực sao? Biết hai chữ này viết như thế nào sao?” Anh nếu có định lực, cô có đến nổi ra ngoài đi du lịch, chỗ nào cũng phải ngồi xe, đi đường chân liền đau không?

Lục Xuyên cụng vào trán cô: “Chỉ có đối với em anh mới không có định lực, anh có em là đủ rồi, người khác không cần.”

Kim Hạ trên mặt xấu hổ, dậm ngực anh: “Anh anh, anh nhanh chút thành thật khai báo, xảy ra chuyện với cô ta? Lại ở sau lưng em lén lút, người ta đuổi theo đến trong nhà.”

“Anh và cô ta thật không có gì, chỉ là trong công việc gặp chút phiền phức, nhờ anh giúp đỡ, anh vì tình cũ, nên giúp cô ta một lần, nếu em không tin có thể hỏi Trầm Dục, anh ta có thể là chứng.”

Kim Hạ bĩu môi: “Trầm Dục là người hầu của anh, anh cùng cô ta thật có cái gì tặng tị, anh ta chắc chắn sẽ giúp đỡ anh, em có thể từ anh ta hỏi được cái gì chứ.”

“Cho nên, nếu em thật sự lo lắng cho anh, liền chuyển đến sống với anh, như vậy tối nào anh không trở về, em có thể là người biết trước tiên đúng không?”

Kim hạ lườm anh một cái: “Em cũng không nên biến thành cuồng không chế, nếu anh không giữ mình trong sạch, em gắn camera lên người anh cũng vô dụng, tóm lại nếu anh thực dám cùng cô ta lén phét, em em... Sẽ không hẹn hò với anh nữa!”

Lục Xuyên cù thắt lưng cô, cười nói: “Dám không hẹn hò với anh? Đời này em sẽ không chạy thoát!”

Kim Hạ cười né tránh, bị anh nhanh như hổ đói vồ mồi đè lên sofa, hai người hi hi ha ha náo loạn một trận, màu mắt Lục Xuyên tối đi, bốn mắt giao nhau, đều thở dốc chưa vững, anh vừa muốn hôn cô, chợt nghe thấy di động của cô vang lên, Kim Hạ lấy ra vừa thấy, là Trần Chi Thành, liền muốn ngồi dậy tiếp, Lục Xuyên không cho, gắt gao đè nặng cô, hôn lên cổ cô, Kim Hạ đành phải chịu ngửa nhận điện thoại: “Alo?”

“Là Kim Hạ sao?”

Thanh âm xa lạ, làm cho Kim Hạ sửng sốt, có chút khó hiểu, cô theo bản năng đẩy Lục Xuyên ra, ngồi trên sofa, nghiêm túc: “Vâng, là tôi, xin hỏi anh là?”

Đối phương nói ngắn gọn: “Tôi là nhân viên cục cảnh sát, muốn mời cô đến hỗ trợ điều tra vụ án Trần Chi Thành chết.”

49. Chương 49

Chương 49

Hỗ trợ điều tra? Đầu óc Kim Hạ ong cái: “Trần Chi Thành cậu ấy... xảy ra chuyện gì sao?”

“Người anh ta trúng hai dao, bây giờ đang ở bệnh viện chữa trị. Người đó sau khi bị thương từng gọi điện thoại cho cô, hai người có quan hệ gì?”

Kim Hạ chỉ nghe thấy trên người trúng hai dao, còn lại một chữ cũng không nghe thấy, cô nắm di động, cảm thấy trước mắt đất rung núi chuyển, Lục Xuyên nhìn biểu tình của cô liền biết đã có chuyện, tâm trạng trầm xuống. Đầu bên kia hỏi lại một lần nữa: “Xin hỏi hai người có quan hệ gì?”

Thế này Kim Hạ mới phục hồi tinh thần, vội la lên: “Chúng tôi là bạn bè, cậu ấy bây giờ thế nào rồi?”

“Ở khoa cấp cứu, tình huống cụ thể chờ bác sĩ kết luận. Lúc sự việc phát sinh cô ở đâu?”

« Tôi ở nhà bạn trai. »

« Cô có biết bình thường có ai thù ghét anh ta không ? »

Người thù ghét ? Kim Hạ bất an đứng lên, chẳng lẽ là báo thù : « Tôi không biết, cậu ấy tốt lắm, chắc chắn sẽ không đắc tội với ai. » Khi nói chuyện cô lại đột nhiên nhớ đến : « Cậu ấy là phóng viên, không biết có phải là vấn đề trong công việc hay không. Bây giờ cậu ấy ở bệnh viện nào vậy ? Tôi muốn qua thăm. »

« Ở bệnh viện nhân dân. Cô có biết danh sách đồng nghiệp của anh ta không ? »

« Thầy của anh ta, gọi là Lý Thiết Sinh, trong di động của cậu ấy có cách liên hệ. »

« Được, mong cô tiếp tục mở di động, nếu cần gì, chúng tôi sẽ tìm cô hỗ trợ. »

« Được. »

Đầu kia dừng một chút : « Trong di động này có ba cuộc gọi nhỡ liên tiếp của cô, người báo nguy nói, là nghe thấy tiếng chuông di động mới phát hiện người bị thương. »

Ngụ ý, là nếu cô không gọi lại, rất có khả năng Trần Chi Thành bởi vì không có người phát hiện, mà đổ máu chết, cả người Kim Hạ phát run : « Cảm ơn anh. »

Đầu kia ừ, liền cắt đứt điện thoại, Kim Hạ đứng lên đi đến cửa đang đóng, vừa mang giày vừa nói với Lục Xuyên : « Dẫn em đến bệnh viện Nhân Dân. »

Hai người đáp thang máy đến gara dưới lòng đất, vô cùng lo lắng vội vã đi đến Land Rover, vừa đi ra, một chiếc POLO màu đỏ cũng lặng yên khởi động, vụng trộm theo đuôi sau xe hai người.

Chạy nhanh đến bệnh viện, cấp cứu còn chưa kết thúc, cảnh sát bên ngoài phòng giải phẫu, trong lúc chờ đợi Kim Hạ nói chuyện với anh ta một chút, hiểu sơ về vụ án. Nơi xảy ra án mạng ở một ngõ nhỏ hẻo lánh, vẫn chưa có camera trên đường, kết luận ban đầu của vụ án là mưu sát, di động của người bị thương, chỉ phiếu, tiền mặt cũng không mất, không phải giật tiền, nhưng bởi vì không có nhân chứng nhìn thấy, việc điều tra phá án nhất định rất khó khăn, trước mắt đã thông báo cho người nhà nạn nhân, chạy suốt đến từ Sơn Tây đến đây.

Kim Hạ nhìn đèn đỏ trên cửa phòng giải phẫu, có chút miệng khô lưỡi khô, người bị thương, hy vọng chỉ là người bị thương, trăm ngàn lần không biến thành người chết. Cho đến bây giờ cô cũng không nghĩ đến, một người sờ sờ trước mắt, người mình quen biết, lại gặp phải chuyện như vậy, căn bản cô không dám tưởng tượng bộ dáng Trần Chi Thành ngã trong vũng máu.

Lục Xuyên trầm mặc giữ bả vai run run của cô, an ủi gì, cho người ta hy vọng, lúc này đều có vẻ dối trá không chịu nổi, cái gì nhất định sẽ không có việc gì, cái gì người tốt có mệnh lớn, đều là chó má.

Sống và chết, cho dù là người tốt hay người xấu, hoàn toàn không có quan hệ gì. Người hai tay dính đầy máu cũng có thể bình yên, người tim như đứa bé sơ sinh cũng có thể đang ở tù. Nói mơ hồ một chút, tất cả đều là mệnh.

Lý Thiết Sinh ở cục cảnh sát lấy lời khai, ông là thầy của Trần Chi Thành, đối với sự việc mới xảy ra ông cũng biết chút, sau khi lấy lời khai xong, ông cũng chạy đến bệnh viện, đụng phải Kim Hạ chờ ở trước cửa phòng phẫu thuật, hai người từng gặp nhau ở vùng quê Sơn Tây, khi đó ông và Trần Chi Thành đến địa phương phỏng vấn, mà cha cô kéo xe ba gác va chạm với xe Audi, chủ xe mượn cơ sinh sự, đánh hai cha con bọn họ một chút.

« Tiểu Hạ. »

Kim Hạ nghe tiếng quay đầu : « Thầy Lý ? » Tiếp theo bước nhanh đến chào : « Cảnh sát liên hệ với thầy ? »

Lý Thiết Sinh mày rậm nhíu chặt : « Đúng, chú vừa mới lấy lời khai ở cục cảnh sát, chạy đến chờ kết quả : « Nói xong thấy bên người cô có Lục Xuyên, liền cúi đầu với anh, bày tỏ xin chào.

Kim Hạ vội hỏi : « Bây giờ vụ án có manh mối gì chưa ? »

Lý Thiết Sinh lắc đầu thở dài : « Còn chưa có, công việc này của chúng tôi, vốn dễ dàng đắc tội với người khác, hơn nữa Tiểu Trần người trách nhiệm kiên cường, lại gây thù hằn khôn ít, chú đã đưa tin tức trên tay nó cho cảnh sát, bây giờ cũng chỉ có thể chờ tin tức. »

Kim Hạ cũng không biết trừ việc chờ đợi, còn có thể làm chút gì cho Trần Chi Thành, tự dưng cô cảm thấy nhỏ bé, nặng nề bất lực, trong lòng còn có đoàn nôn nóng sắp nổ tung, bởi vì cô chỉ có thể chờ, cái gì khác cũng không làm được, lúc này cô gần như thống hận mình.

« Thầy Lý, thầy thấy Trần Chi Thành đắc tội với người bên trong nào, ai là người có khả năng làm chuyện này nhất ? » Cô biết rõ đáp án không nhất định là thật, nhưng vẫn cứ muốn hỏi, cô cần một người có thể lấp đầy đầu óc cô, như vậy mới có thể không thêm nghĩ đến chuyện Trần Chi Thành có thể sẽ không tỉnh lại nữa.

Lý Thiết Sinh từ trong người rút ra một điều thuốc, muốn đốt, đột nhiên nhận ra đang ở bệnh viện, lại dút vào : « Chú khó nói ai có khả năng nhất, đối với cảnh sát chú cũng nói như vậy, chỉ sợ quá nhiều hướng điều tra của họ, chú chỉ thuật là sự thật. Sự thật là sau khi Tiểu Trần theo chú lấy tin tức, đã từng bị đánh vài lần, lần bị đánh gần nhất, là vì một công ty bất động sản xảy ra án, trong quá trình thi công xây dựng tòa nhà kia, giàn giáo sập, khiến một người chết ba người bị thương, Tiểu Trần đi lấy tin tức này, bởi vì xâm nhập quá mức, bị đối phương dùng vũ lực cảnh cáo một lần. »

Giữa đầu lông mày Lục Xuyên không thể không nhíu sát lại, trong mắt hiện lên một tia lo lắng âm thầm, Kim Hạ tự nhiên hỏi : « Vụ án xảy ra ở công ty bất động sản nào ? »

« Dự án khu dân cư, mục tiêu là xanh hóa khu dân cư, sập giàn giáo ở công ty hạng hai, người phụ trách là Vương Minh Lăng. »

Kim Hạ sững sốt, Vương Minh Lăng, tổng giám đốc Vương?

Lúc trước khi cô còn làm việc dưới trưởng hần, cũng nghe nói hần có một ít bạn bè trong hắc đạo, nhưng cái chuyện giết người này... nghĩ lại, kỳ thật cô chẳng biết Vương Minh Lăng, biết mặt biết người không biết lòng, ai biết được chạm vào trung tâm lợi ích của hần, hần sẽ làm ra chuyện gì chứ ?

« Chuyện giàn giáo sập xảy ra khi nào ? »

« Khoảng một tháng trước. »

Kim Hạ nhớ lại : « Cháu không có ấn tượng. » Theo bản năng hỏi Lục Xuyên : « Anh có biết chuyện này không ? »

Bỗng nhiên lúc này Lục Xuyên hy vọng Kim Hạ là một đứa bé ngốc nghếch ngờ nghệch, như vậy anh có thể nói dối dễ dàng, mà không sợ bị vạch trần, nhưng dự án khu dân cư qua chính tay anh phê chuẩn xanh hóa, lúc ấy Vương Minh Lăng đang tranh dự án này, nhưng cuối cùng không có thành công, chuyện này cô đều rõ ràng, nếu lúc này anh lại nói không biết chuyện lớn như vậy, tất nhiên là không hợp tình hợp lý : « Anh biết. »

« Anh cảm thấy là Vương Minh Lăng làm sao ? » Lục Xuyên khẽ lắc đầu: “Không rõ lắm.”

Lý Thiết Sinh nói : « Ít nhất lần trước Tiểu Trần bị đánh, thật sự là Vương Minh Lăng làm. Bây giờ thành lập hồ sơ vụ án, còn chưa có chứng cứ. »

Vừa dứt lời, di động Lục Xuyên vang lên, lúc anh lấy ra thì Kim Hạ vô tình thoáng nhìn qua màn hình, trên mặt rõ ràng hiện ba chữ Vương Minh Lăng.

Lục Xuyên hơi úp lại di động, hình như không muốn người ta nhìn thấy, nói với Kim Hạ : « Anh đi nhận điện thoại. »

Kim Hạ có chút thần thờ gật đầu, Vương Minh Lăng, vì sao lại gọi điện cho anh vào lúc này ? Nếu Vương Minh Lăng thụ án, anh có dính líu gì trong đó hay không ?

Nhìn bóng dáng Lục Xuyên bước nhanh rời đi, bỗng nhiên Kim hạ cảm thấy, nhất định anh có chuyện gạt cô, mà việc này, có liên quan đến Trần Chi Thành.

Lý Thiết Sinh nôn nóng lấy điều thuốc ra, không thể châm ông liền kẹp giữa hai ngón tay, đưa đến bên miệng hít sâu một ngụm, nhờ vào vị hắc của cocain khiến ông bình tĩnh một chút, Kim Hạ đứng lặng im, ngẩng đầu nhìn cái hộp kia thấy ghê người, không biết khi nào đèn đỏ sẽ tắt, trong lòng tê dại rối loạn, nếu anh thật sự dính líu đến chuyện này, nếu Trần Chi Thành xảy ra chuyện, cô không dám tưởng tượng nữa.

Đợi Lục Xuyên nói chuyện điện thoại xong trở về, Kim hạ kéo anh đến bên cạnh, cách xa chỗ Lý Thiết Sinh, biểu tình có chút gượng gạo : « Vừa rồi là ai gọi điện cho anh ? »

Lục Xuyên hơi giật mình, tiếp theo giống như không có việc gì nhún vai : « Em không cần biết. »

Kim Hạ quan sát ánh mắt anh nháy mắt trở nên phức tạp : « Anh từng đáp ứng với em, sẽ không gạt em. »

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát : « Có một số việc, em không biết thì tốt hơn. »

Kim Hạ im lặng nhìn anh lúc lâu, tiếp theo hít sâu : « Em biết tính chất công việc của anh, không thể mọi chuyện đều nói với em, cho nên em mới yêu cầu anh không gạt em. Anh có thể gạt em, nhưng lúc em hỏi, anh không thể gạt em ! »

Giọng cô vốn kiềm chế, nhưng một câu cuối cùng hiển nhiên bởi vì kích động mà không thể khống chế lớn giọng, Lục Xuyên biết cô đang tức giận, rất tức giận, từ trước đến nay cô không lộ rõ cảm xúc ra ngoài, gào khóc, giận tím mặt, hay vui vẻ ra mặt, không có cơ hội nhìn thấy trên người cô, giống như bấy giờ đôi môi nhếch lên, mày nhíu chặt, cũng đã giải thích rõ cảm xúc cô hết sức giao động. Anh biết không lừa được nữa, đành phải nhún nhường : « Em muốn biết cái gì ? »

« Vương Minh Lăng nói với anh chuyện gì ? »

Lục Xuyên nhẹ thở dài : « Cảnh sát muốn hấn hỗ trợ điều tra, trước mặt hấn là nghi can lớn nhất trong vụ án giết người. Hấn gọi điện cho anh, muốn anh giúp đỡ hấn. »

“Là hấn làm sao?”

“Hấn nói không phải.”

« Tất nhiên hấn sẽ nói không phải. » Kim Hạ nhìn anh, bỗng nhiên khôi phục tinh thần : « Chuyện giàn giáo sập làm người chết, tin tức không có lan rộng ra ngoài, có phải anh áp chế hay không ? »

« Anh chỉ giúp chút việc. »

“Cho nên Trần Chi Thành điều tra tin tức này, anh cũng biết?”

“Đúng.”

« Cậu ấy không chịu nghe lời, cho nên Vương Minh Lăng mới đối phó với cậu ấy, này cũng là do anh chỉ ? »

« Đúng. »

Kim Hạ hít sâu, lại chậm rãi thở ra : « Cho nên anh biết Trần Chi Thành là bạn em, biết Vương Minh Lăng trả thù cậu ấy, nhưng cho đến bây giờ anh cũng không định nói cho em ? »

Lục Xuyên trầm mặc.

« Vậy bây giờ thì sao ? Có phải anh cũng ngồi xem Vương Minh Lăng giết cậu ấy hay không ? »

50. Chương 50

Chương 50

Lục Xuyên hơi nhú mày : « Em thiếu tin tưởng anh như vậy ? Nếu anh biết Vương Minh Lăng muốn giết hẳn, sẽ mặc kệ ngồi xem ? »

« Lúc trước anh biết Vương Minh Lăng muốn đánh cậu ấy, đánh người cũng có thể chết người, anh có ngăn cản sao ? » Kim Hạ hít sâu, ép buộc chính mình tỉnh táo lại : « Nếu anh nói một câu, Vương Minh Lăng không dám không nghe, nhưng anh không có nói. »

« Đây là tranh cãi của hai người bọn họ, không có liên quan gì đến anh, anh không có lập trường để nói gì. »

Kim Hạ chậm rãi lắc đầu : « Anh không thích Trần Chi Thành, cho nên mới khoanh tay đứng nhìn. Nếu đổi lại là bạn tốt của em, thân thích của em, anh nhất định sẽ chủ động giúp đỡ. »

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát : « Anh không thích hẳn, nhưng Vương Minh Lăng nói chỉ cảnh cáo hẳn, việc này như thế thì tốt hơn, cho nên anh mới không nói gì. »

« Vậy giờ thì sao ? » Kim Hạ nhìn anh : « Trần Chi Thành nằm trong phòng cấp cứu không biết sống chết thế nào, Vương Minh Lăng là người tình nghi lớn nhất, anh thì một chút tình hình cũng không biết ? »

Môi mỏng của Lục Xuyên mím chặt lại thành một đường thẳng tắp, ánh mắt nguy hiểm nheo lại : « Em vẫn hoài nghi anh ? »

« Trần Chi Thành nhất định lấy được tin tức lớn gì, cho nên mới bị giết người diệt khẩu, mà trước kia anh và Vương Minh Lăng... » Kim Hạ có chút không nói được nữa, chuyện chính trị rất nhạy cảm, vốn không phải chuyện cô nên hỏi đến, cô cũng không định hỏi đến chuyện công việc của anh. Nếu anh muốn xử lý người khác, cô đều có thể giả vờ như không biết, mắt nhắm tai nghe, nhưng đối tượng là Trần Chi Thành, là Trần Chi Thành, cái này không giống nhau.

Lục Xuyên lạnh lùng cười ra tiếng : « Em nghĩ tôi sợ hẳn lấy được tin tôi nhận hối lộ, cho nên ngầm đồng ý, thậm chí sai Vương Minh Lăng đi làm loại chuyện ngu ngốc này ?! »

Kim Hạ không trả lời được, trong nháy mắt trong đầu cô, thật sự hiện lên ý nghĩ này.

Lục Xuyên thấy cô trầm mặc, giống như bị dội một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, khiến anh rung mình mấy cái, anh thật không ngờ, cô lại thiếu tin tưởng anh như vậy : « Em lo lắng cho người đàn ông kia như vậy, lo lắng đến mức không tiếc hoài nghi tôi ? Được lắm, cô canh giữ chỗ này, bất quá ngày nào đó chân tướng rõ ràng, tôi nghĩ chúng ta không cần gặp mặt. » Nói xong liền vòng qua bên cạnh người cô, bước nhanh rời đi.

Kim Hạ không có đuổi theo, cô trở lại trước phòng giải phẫu, theo bản năng ôm lấy hai tay, chỉ không ngừng phát run. Cô không biết chính mình làm sao vậy, đối với việc Trần Chi Thành gặp chuyện cảm thấy rất phần nộ, rất muốn hỏi một ai đó, nói cho cô làm sao có manh mối để bắt hung thủ, trong đầu cô cần phải nhồi chuyện gì đó, mới có thể không nghĩ đến nạn nhất Trần Chi Thành chết thì làm sao bây giờ.

Cô không phải cố ý tranh cãi với Lục Xuyên, cô cũng không còn sức nghĩ anh nói chúng ta không vãn gặp mặt có ý gì, cô chỉ lôi kéo Lý Thiết Sinh, không ngừng hỏi tin tức khác của Trần Chi Thành, xem còn gì khả nghi nữa hay không. Cô biết cô không phải là Holmes, cô chỉ muốn hỏi, muốn nỗ lực hết sức một lần, người nằm bên trong, là người cô từng thầm mến, cũng là người thích cô.

Lý Thiết Sinh thấy cô hình như rất lạnh, liền cởi áo khoác của mình quàng lên vai cô: « Không sao, nhất định sẽ không sao. »

Kim Hạ khép chặt cổ áo, run run gật đầu, không sao, nhất định sẽ không sao, Trần Chi Thành vẫn còn sống, Lục Xuyên cũng sẽ trở về, cô không thể khóc.

Không biết đợi bao lâu, cửa phòng giải phẫu rốt cuộc mở ra, bác sĩ đeo khẩu trang màu lam đi ra, Kim Hạ nhất thời ngừng thở, trương to mắt nhìn ông, muốn bắt lấy từng động tác nhỏ của ông, nhưng ông ta chỉ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mà, lắc đầu.

Trong nháy mắt, nước mắt cô rơi như mưa. Điều đó không thể là thật, cha mẹ anh còn trên tàu lửa đến Bắc Kinh, anh ta làm sao có thể chết như vậy, anh ta mới hai mươi ba tuổi a...

Lý Thiết Sinh phần nộ xông lên nắm lấy bả vai bác sĩ, chỉ đổi lấy một câu thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Chân Kim Hạ mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất, hai con mắt ứ đầy nước, tầm nhìn một mảnh sương mù mênh mông, cái gì cũng không thấy rõ. Ngực đột nhiên có đau đớn xé rách, cô thu thành một cục, rớt cục lớn tiếng khóc lên, như nước mắt nhiều năm tích góp từng tí một, hôm nay muốn khóc hết một lần.

Lúc thi thể được đẩy ra, Kim Hạ đứng cũng đứng không nổi, vẫn cúi đầu không dám nhìn đến. Lý Thiết Sinh cầm cánh tay cô, nâng cô dậy từ mặt đất, hai người đứng trước nhà xác, Lý Thiết Sinh nhìn thi thể, Kim Hạ chỉ ngồi trên mặt đất trước cửa nhà xác, từ chối tiến vào, cô đã ngừng khóc, đầu óc trống rỗng, không có cảm giác, giống như một người điên.

Có rất nhiều ký ức về Trần Chi Thành, ào ào tràn ra trong đầu cô, đều bị cô cứng rắn đè ép trở về, cô không tin anh ta đã chết, cô cự tuyệt nhớ lại quá khứ. Lý Thiết Sinh đi ra, dựa vào tường ngồi xuống bên cạnh cô, sau khi im lặng thật lâu : « Vào nhìn đi, nó sẽ hy vọng cháu nhìn nó. »

Kim Hạ ngồi không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vách tường trắng tuyết đối diện ngăn người, Lý Thiết Sinh quen tay lấy ra điều thuốc châm, hút vào miệng lại dụi trên mặt đất : « Nó luôn nói ta bớt hút lại một chút. »

Lúc này Kim Hạ mới dạ, cười cười : « Anh ấy là như vậy, không quen nhìn tật xấu của người khác muốn người ta bỏ. »

Lý Thiết Sinh vuốt ve điều thuốc : « Cháu biết không ? Vì sao sau khi bị thương nó chỉ gọi điện cho duy nhất mình con. »

Kim Hạ quay đầu, Lý Thiết Sinh nói : « Nó vẫn thích cháu, số điện thoại của cháu, ở trong sổ điện thoại quay nhanh của nó. »

Vốn đã ngừng nước mắt, nhất thời lại chảy ra.

« Cho nên, vào nhìn nó đi, vui vẻ tạm biệt. »

Không biết sức lực từ đâu đến, cô từ mặt đất đứng lên, từng bước một đi vào nhà xác, Trần Chi Thành im lặng nằm, giống như đang ngủ, tấm mền trắng che đến ngực.

Cô vươn tay sờ mặt anh ta, đầu ngón tay run run treo trên trán anh ta, lại không bỏ xuống được, cuối cùng vẫn thu lại. Anh ta sẽ không động, sẽ không cười, sẽ không mở mắt, anh ta thật sự đã chết...

Lập tức cô liền khóc lóc thảm thiết, không chịu nổi gánh nặng ký ức thoáng chốc vô đề, anh ta từng chạy vất vẩn trong sân bóng, ở trong lớp học chăm chú nghe giảng, hai người sóng vai đi trên đường nói chuyện rất vui, lúc cô bị đánh anh ta nhảy ra bảo vệ, trong một buổi tối sao sáng rực rỡ anh ta thổ lộ với cô...

Tất cả mọi thứ này, đều theo anh ta rời đi, trở nên tái nhợt vô lực.

Kim Hạ không dám ở lâu, bước ra rồi khỏi nhà xác, ngồi xuống bên cạnh Lý Thiết Sinh, hai người không hẹn đều cùng lựa chỗ ngồi xuống đất, lưng tựa vào vách tường kiên cố.

Lý Thiết Sinh vỗ vỗ bả vai cô an ủi, cô lau đi nước mắt rồi, hỏi : « Khi nào thì cảnh sát có thể phá án ? »

Lý Thiết Sinh lắc đầu : « Không rõ lắm, lúc chú rời khỏi cục cảnh sát, nghe nói bọn họ đang tìm hung khí ở hiện trường vụ án, không biết tìm được hay chưa. »

Tiếp theo hai người lâm vào trầm mặc, Lý Thiết Sinh nhìn nhìn đồng hồ : « Đã khuya, cháu về nghỉ ngơi đi. »

Kim Hạ lắc đầu : « Cháu ở đây chờ cha mẹ anh ấy đến. » Khi nói chuyện, cô vuốt ve vòng tay bạch kim tinh tế trên cổ tay, là Lục Xuyên cho cô, Lý Thiết Sinh nhìn thấy động tác nhỏ của cô, nhớ lại lúc trước cô và Lục Xuyên từng xảy ra tranh cãi ở bên cạnh, từ đó về sau, liền không thấy Lục Xuyên xuất hiện : « Cãi nhau ? »

Kim Hạ nhẹ gật đầu, Lý Thiết Sinh dường như có chút dăm chiêu, bọn họ tranh chấp ông nghe được vài câu : « Nếu nguyên nhân các cháu cãi nhau, tôi đoán đúng, tôi nghĩ hẳn là hiểu lầm. »

Kim Hạ vuốt ve vòng tay kia, vẫn chưa mở miệng, Lý Thiết Sinh tựa đầu vào tường, hai chân giẫm giẫm trên mặt đất : « Lý tưởng có biên giới. »

Kim Hạ ngẩng đầu, Lý Thiết Sinh nhìn trần nhà : « Đây là câu đầu tiên chú dạy Tiểu Trần. » Thật lâu sau, ông thu lại tầm mắt, nhìn về phía Kim Hạ : « Ở trong mắt cháu, chú cùng Tiểu Trần, có giống anh hùng hay không ? »

Kim Hạ hơi gật đầu, Lý Thiết Sinh kéo ra một nụ cười, lại nhìn trần nhà : « Chờ cháu đến tuổi của chú, gặp qua nhiều người chú đã thấy như vậy, cháu sẽ biết, chúng tôi không phải là anh hùng, hoặc nói, chúng tôi một bên dũng cảm. một bên nhác gan. »

Kim Hạ yên lặng lắng nghe, Lý Thiết Sinh thở dài : « Làm người khi có thể thông qua một thái độ, một cái dai lưng, thậm chí một cái bật lửa, nhìn ra manh mối, cháu sẽ phát hiện, trong thế giới này, không có tuyệt đối thanh liêm. Cháu đi trên đường, thấy một lãnh đạo nào đó, sau lưng đều có chuyện cũ không thể cho ai biết, nhưng cháu biết rõ chuyện gì, cũng không dám đi điều tra. Chúng ta là tiếng nói, bọn họ lại là đầu óc, chúng ta chỉ có thể phát ra thanh âm bọn họ cho phép. »

Kim Hạ khẽ ừ một tiếng, Lý Thiết Sinh tiếp tục nói : « chú đã dạy Tiểu Trần, tìm hiểu nguồn gốc, đụng đến chỗ nào nên dừng tay, nếu không dây thừng sẽ biến thành rắn độc, nó tiếp thu ý kiến, cái gì có thể điều tra, cái gì không thể điều tra, nó có chừng mực. Trong án mạng đặc biệt này, bây giờ tuy rằng Vương Minh Lăng là nghi can lớn nhất, bắt qua theo suy đoán của chú, động cơ của hắn ta có, nhưng không đầy đủ, sự cố kiến trúc không hiếm thấy, đưa ra ánh sáng xác thực sẽ sinh ra rắc rối, nhưng ảnh hưởng nhỏ, người chết bị thương có thể bồi tiền, sau đó công trình có thể tiếp tục, không đáng để hắn ta sát hại một phóng viên, làm lớn chuyện. »

Kim Hạ cúi đầu, từ lúc Lục Xuyên giận dữ rời đi, cô liền hiểu được chính mình chỉ trích bữa bãi anh, bây giờ Lý Thiết Sinh, cũng ở bên cạnh ủng hộ điều đó. Nếu là người như Lục Xuyên, hẳn sẽ không để cho Vương Minh Lăng đi làm chuyện ngu như vậy, cho nên, là cô lung tung trách nhầm anh...

*

Lục Xuyên ngồi trên ghế chân cao ở quầy bar, Whiskey trong tay giống như nước lọc bình thường đổ vào bụng, anh không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu, đầu óc dường như hoàn toàn thanh tỉnh, chỉ lành ánh mắt có chút hoa. Nếu nằm trong phòng cấp cứu là người khác, chỉ sợ cô không có phản ứng kịch liệt như vậy, nhưng cô tình lại là người đàn ông kia, dễ dàng khiến cô đánh mất lý trí như vậy, giống như con nhím tranh cãi với anh.

Một người ngồi lên ghế trống bên cạnh : « Sao lại khéo như vậy ? »

Lục Xuyên nghiêng mặt thoáng nhìn, lạnh nhạt nói : « Sao cô lại ở đây ? »

Kỳ Thư giơ tay gọi nhân viên pha chế rượu : « Một ly Mojito. » Tiếp theo mới trả lời anh : « Em vừa đi ngang qua, liền tiến vào uống ly rượu, không ngờ lại gặp anh. »

Lục Xuyên không muốn suy nghĩ lời nói cô là thật hay giả, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, gọi phục vụ rượu rót thêm.

Kỳ Thư xoay đầu nhìn anh : « Sao, có tâm sự ? »

51. Chương 51

Chương 51

Kỳ Thư nghiêng đầu nhìn anh : « Sao vậy, có tâm sự ? »

Ngón tay Lục Xuyên gõ nhanh trên mặt bàn, tầm mắt dừng ở điện thoại trên tay, cô chưa gọi đến : « Không liên quan đến cô. »

« Có lẽ nói ra sẽ tốt hơn. »

Lục Xuyên không kiên nhẫn nhìn cô, nhảy xuống ghế chân cao, có chút lảo đảo đi vào nhà vệ sinh, nhưng Kỳ Thư cũng không giận thái độ của anh, ngồi một chỗ uống Mojito xanh biếc.

Một lát sau, di động anh để ở quầy bar vang lên, Kỳ Thư thoáng do dự, cầm lên, màn hình điện thoại hiện chữ : vợ yêu. Mối đồ mọng cong nhẹ, cô trượt lên màn hình, tiếp cuộc gọi, không mở miệng trước.

Đầu bên kia truyền đến âm thanh mệt mỏi : « Anh ở đâu ? »

« Cô tìm Lục Xuyên ? » Sóng mắt Kỳ Thư vừa chuyển : « Bây giờ anh ấy đang ở trong phòng tắm, không tiện nhận điện thoại. » Kim Hạ trầm mặc thật lâu : « Cô là ai ? Sao lại cầm điện thoại của anh ấy ? »

Kỳ Thư cười khê : « Nhanh như vậy liền quên mất giọng nói của tôi sao ? Buổi tối chúng ta mới gặp nhau. Tôi ở cùng một chỗ với anh ấy, đương nhiên cầm điện thoại của anh ấy. »

Kỳ Thư ? Kim Hạ sững sốt, không phải cô ta đi rồi sao, sao hai người lại có thể cùng một chỗ : « Cô đưa điện thoại cho anh ấy nghe, tôi có lời muốn nói với anh ấy. »

« Anh ấy đang tắm, sao nghe điện thoại được chứ ? » Kỳ Thư cong khóe môi, ra vẻ đắc ý : « Cô bé nhỏ, chỉ nói cho em, người đàn ông của em cũng không của chỉ mình em nữa, công phu trên giường của anh ấy, vẫn tốt như trước đây nha. »

Ngực Kim Hạ rất buồn, như bị ai bóp chặt, trực giác phản kích : « Trước kia cô cũng đã nói, chuyện quá khứ đã qua đi, không còn ý nghĩa gì nữa, cô cho là bây giờ nói lời nói dối vụng về này, có thể lừa tôi hay sao ? »

Kỳ Thư cứng họng, hừ lạnh một tiếng : « Tin hay không tùy cô. » Tiếp theo liền ngắt điện thoại, sau khi ghi nhớ số điện thoại của Kim Hạ ném chiếc điện thoại vào trong li Mojito, rồi đẩy ngã li rượu.

Kim Hạ gọi lại, đã không kết nối được. Điện thoại của anh ở trong tay Kỳ Thư là sự thật, nhưng chắc chắn anh sẽ không tự mình tắt máy, nhất định là Kỳ Thư ra tay. Người đàn bà này tuy cô chỉ tiếp xúc qua vài lần, nhưng cho cô ấn tượng tổng thể, đó là da mặt dày tâm cơ thâm trầm, cô không biết sao bây giờ bọn họ lại ở cùng một chỗ, nhưng nhất định không phải là chuyện tốt.

Từ mặt đất đứng lên, mặt cô bày tỏ xin lỗi, nói với Lý Thiết Sinh : « Thật xin lỗi thầy Lý, cháu có việc gấp, phải rời đi trước một lát, chờ cháu xử lý xong sẽ quay lại. »

Lý Thiết Sinh thấy mày cô nhú chặt, hình như xảy ra chuyện lớn, thì hiểu được gật đầu : « cháu đi nhanh đi, Tiểu Trần ở đây chú lo là được rồi. »

Kim Hạ lại nhìn thoáng qua nhà xác, hơi do dự, tiếp theo liền quay đầu rời đi. Chạy đến bệnh viện cô mới nhớ ra, cô căn bản không biết hai người đi đâu, điện thoại cũng gọi không được, cô định tìm người như thế nào ?

Lục Xuyên khó chịu ở toilet phun gần như toàn bộ rượu trong dạ dày ra, nhờ vậy cũng hơi thanh tỉnh chút, trở lại quầy bar, chỉ thấy Kỳ Thư luống cuống tay chân lau chùi điện thoại của anh, trên mặt bàn nơi nơi đều là nước, trên cổ tay cô còn dính Mojito Bạc Hà xanh lá cây.

Thấy anh trở về, Kì Thư vẻ mặt thật có lỗi : « Thật xin lỗi a, vừa rồi em không cẩn thận nâng nghiêng cốc, điện thoại của anh cũng bị vạ lây. »

Lục Xuyên tức giận giật lại di động, màn hình đã tối đen, nước vào trong máy, anh cũng không dám liều lĩnh khởi động máy làm chập mạch. Nhân viên pha chế rượu cầm khăn đến, giúp bọn họ lau khô mặt bàn, Lục Xuyên cầm điện thoại để trên bàn không quan tâm nữa, bảo nhân viên pha chế rượu tiếp tục rót thêm rượu.

Kì Thư cầm khăn tay chậm rãi lau tay chính mình, kêu li rượu tequila : « Cãi nhau với bạn gái ? »

Lục Xuyên xoa xoa huyết thái dương : « Nếu cô muốn tiếp tục ngồi ở đây, thì cầm miệng. »

Kì Thư sững sốt, thức thời không lên tiếng, uống một hơi cạn sạch rượu tequila trong ly nhỏ, kêu rót thêm, lặp lại như thế, rất có khí thế không uống say không dừng lại.

Lục Xuyên lắc lắc rượu trong ly không nói gì, anh có chút hối hận, nhất thời xúc động nói như vậy với Kim Hạ, nếu vụ án phá không được, vậy chẳng phải bọn họ không thể gặp mặt.

Bây giờ cũng không biết Trần Chi Thành cấp cứu sao rồi, lòng anh vừa động, cầm điện thoại lên định gọi điện thoại, ấn xuống nút Home một cái không có phản ứng, mới nhớ đến di động vào nước, không thể dùng, vì thế để di động lại chỗ cũ.

Trong lúc uống rượu, có người đến gần Kì Thư, bị cô từ chối, cô uống một li lại một li, mãi đến khi đầu óc choáng váng, mới ngã lên mặt quầy bar nghỉ tạm, đến xách tay rơi trên mặt đất cũng hồn nhiên không biết.

Lục Xuyên khom lưng nhặt lên giúp cô, đẩy đẩy khuỷu tay cô :”Đỡ ý túi xách của cô.”

Cái gáy Kì Thư đối diện với anh, nằm úp sấp không có phản ứng gì, giống như đang ngủ, Lục Xuyên thấy cô không để ý đến mình, liền đặt túi xách vào tay cô, kêu nhân viên pha chế rượu đến tính tiền, cầm di động lên chuẩn bị rời đi.

Ba một tiếng, anh quay đầu, xách tay vừa nhặt lên không biết vì sao lại rớt xuống, do dự một lát, anh liền nhặt lên giúp cô một lần nữa, đẩy bả vai cô :”Đứng lên.”

Lúc này Kì Thư mới mơ mơ màng màng từ mặt quầy bar đứng lên, như tỉnh như mơ, ánh mắt ngập nước, hai má ửng đỏ: “Làm sao vậy?”

“Giữ xách tay của cô cho chặt.” Lục Xuyên đưa tay đặt túi xách lên bàn: “Tôi đi đây.”

“Chờ chút.” Kì Thư than thở, nói chuyện có chút không rõ ràng: “Em cũng đi.” Nói xong nhảy xuống ghé chân cao, xiêu xiêu vẹo vẹo đi được vài bước, không cẩn thận liền ngã trên mặt đất.

Lục Xuyên trong lòng còn muốn chạy, nhưng cô ôm mắt cá chân không đứng dậy được, nếu để cô một mình say khướt ở quán rượu, huống chi bộ dáng của cô cũng không an toàn, vạn nhất xảy ra chuyện gì, anh sẽ cảm thấy có lỗi, liền tiến lên cầm lấy cánh tay cô, kéo cô từ trên mặt đất lên.

Kì Thư tựa vào sức anh đứng lên, nửa dựa vào người anh, khắp khiêng, ngã trái ngã phải đi ra ngoài, thật vất vả ra khỏi quán rượu, Lục Xuyên giúp cô gọi chiếc xe, nhét cô vào trong xe, tài xế hỏi: “Đến đâu?”

Lục Xuyên lay Kì Thư: “Cô sống ở đâu?”

Kì Thư chỉ ngây ngô cười, dường như so với vừa rồi càng say, Lục Xuyên hỏi lại lần nữa, cô vẫn không đáp.

Nhú lông mày, anh đóng cửa xe, ngồi vào ghế phụ: “Đến khách sạn gần nhất.”

Lấy thẻ tín dụng trong túi xách Kì Thư thuê căn phòng, anh đưa cô vào phòng, Kì Thư thừa dịp anh sắp quẹt thẻ mở cửa phòng, vươn ngón giữa chà chà yết hầu của mình, tiếp theo một trận sóng thần từ trong dạ dày cô phun lên trước ngực Lục Xuyên.

Lục Xuyên theo bản năng đẩy cô ra, phía trước áo trong vẫn bị dính một ít chất bẩn, Kì Thư che miệng lão đảo chạy nhanh vào nhà vệ sinh ghé vào bên cạnh bồn cầu ói ra một trận. sau đó tụt xuống ngồi trên mặt đất gần người, Lục Xuyên theo vào, thuận tay tẩy khăn mặt màu trắng trên bồn rửa tay chà lau quần áo mình, chỗ dính bẩn có trộn lẫn mùi rượu cùng mùi dịch vị, không khỏi làm cho anh nhú mày.

Nghĩ anh cứ như vậy mặc áo trong dơ bẩn đi về nhà, da đầu anh liền run lên một trận, vài động tác cởi áo ra, lục lọi tìm xà phòng khách sạn cung cấp, ở dưới vòi nước giặt sạch chỗ dơ trên áo.

Khóe môi Kỳ Thư cong lên, từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, ngã trái ngã phải đi ra ngoài, Lục Xuyên phát hiện hành động của cô, cũng không để ý, chỉ nói cô nên vào giường nghỉ ngơi, vẫn như trước vùi đầu giặt áo sơ mi chính mình.

Một đôi tay giống như rắn nước, cứ như vậy lén lút bò lên thân trên lỏa thể của anh, ôm chặt thắt lưng anh, trên lưng, hình như còn có dòng chất lỏng ấm áp chảy qua, Kỳ Thư ôm lấy anh, mang theo khóc nước nở thì thào: “Anh có còn nhớ hay không, lần đầu tiên của chúng ta?”

Thân mình Lục Xuyên cứng đờ, nhất thời nhận ra mình bị lừa: “Cô ngay cả ở đâu cũng nhớ không được, còn nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta?”

“Em nói rồi, em chưa từng quên anh, anh là người đàn ông duy nhất của em, đời này em đều không quên được.”

Lục Xuyên gạt hai tay cô ra, xoay người lại, sắc mặt có chút tối tăm: “Tôi giúp cô giải quyết chuyện ở đài truyền hình của cô, cho nên chúng ta đã thanh toán xong.”

Kỳ Thư lắc đầu, tầm mắt chìm về phía xa xăm: “Em không tin anh thật sự từ bỏ em, nếu anh từ bỏ, sẽ không giúp em giải quyết khó khăn, cũng sẽ không sợ em không an toàn, mang em đến khách sạn.”

Lục Xuyên nhìn chằm chằm cô lúc lâu, hàm dưới nghiến chặt: “Tôi nói rồi, giúp cô chỉ là để ý tình cảm trước đây, bây giờ mang cô đến khách sạn, chỉ vì sợ cô không an toàn, là người đều sẽ làm như vậy. Nếu cô cố ý muốn tiếp tục hiểu lầm, vậy đừng trách tôi về sau vô tình.”

Kỳ Thư thấy anh cau mày, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, biết anh không nói đùa. Cô cảm thấy mình cùng đường, không còn biện pháp khác nữa, liền đưa tay ra sau gáy, kéo khóa kéo xuống, đẩy hai đai an toàn ra, cái váy theo tiếng rơi xuống đất: “Anh lại ôm em một cái đi, coi như kỉ niệm cuối cùng, được không?”

Thân thể trắng tuyết, tư mật bao trùm dưới bộ nội y màu đen, cực kỳ dụ hoặc, không chút nào che lấp triển lãm trước mặt Lục Xuyên, anh trầm mặc nhìn, trên mặt không có một chút cảm xúc.

Kỳ Thư lại đưa tay, muốn gỡ khóa áo ngực sau lưng, Lục Xuyên lên tiếng quát bảo dừng lại: “Đủ.”

Tay Kỳ Thư dừng lại, bên tai nghe thấy anh nói: “Chúc mừng cô, cuối cùng đã thành công hủy diệt ký ức của tôi về cô, trước kia tôi thích cổ chấp của cô, thì ra cô chẳng qua...” Cái từ thô tục kia anh nói không nên lời, quay lại cầm lấy áo trong, anh cũng không quay đầu lại rồi đi ra ngoài.

Kỳ Thư ngã ngồi trên sàn buồng vệ sinh, ngăn người trong chốc lát, liền tự giễu cười rộ lên. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, đã sớm không chống cự nổi nhu nhược cùng nước mắt của cô, anh quả thật đã thay đổi, trong lòng xây lên một bức tường thành kiên cố, ngăn trở toàn bộ dụ hoặc bên ngoài.

Mà cô trên đầu lộ ra khuôn mặt mỹ nhân, dựa vào điểm ấy đã nghĩ hơn người khác một bậc, là cô quá ngây thơ, hay là xã hội quá phũ phàng?

Kim Hạ không ngừng gọi điện thoại cho Lục Xuyên, vẫn không kết nối được, cô đành phải đổi lại gửi tin nhắn, hy vọng sau khi anh khởi động máy có thể nhìn thấy.

Không biết đi đâu tìm anh, cô giống như ruồi bọ không đầu chạy loạn ở Bắc Kinh, đi ngang qua một khách sạn liền hết hồn, dầy vò một lúc lâu, cô cảm thấy cứ tiếp tục đi tìm như vậy căn bản không phải là cách, liền quay trở lại Bán Đảo Thành Ban.

Đẩy cửa ra, trong phòng một mảnh tối đen, giống như không có ai ở, tìm cô trầm xuống, sờ soạng đi đến phòng ngủ, lại ngoài ý muốn phát hiện một người nằm hình chữ đại trên giường, đến gần thì nghe hô hấp đều đều, đã ngủ say, trên người mặc cái ngủ tơ tằm, là cô mua cho anh.

Không biết vì sao, trái tim treo cao của cô thân kì rơi xuống, rón ra rón rén lên giường, đi đến vị trí bên cạnh anh, nằm xuống gối đầu lên cánh tay anh, thân thể cuộn tròn lại giống như trẻ con vậy, một tay ôm chặt lưng anh, giống như ôm lấy toàn thể giới.

52. Chương 52

Chương 52

Khi Lục Xuyên tỉnh lại, bình minh tỏa ra ánh sáng bạc. Anh định ngồi xuống, mới phát hiện thân mình nho nhỏ trong khuỷu tay, giống như gấu Kaola ôm anh, không biết lên giường khi nào, ngay cả quần áo cũng không thay, ngực hơi phập phồng, ngủ thật sâu.

Nhớ đến ngày hôm qua hai người cãi vã, giờ trước mắt giống như cái gì cũng không xảy ra cả, cô có thể chủ động về nhà, ôm mình ngủ như vậy, đã đủ giải thích mọi thứ.

Định nâng cánh tay, muốn ôm cô thật chặt, lại phát hiện cánh tay đã tê, hoàn toàn không điều khiển được, anh không dám động, cũng không chịu động, sợ cô tỉnh giấc, liền dùng cánh tay kia, nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô, đầu ngón tay miêu tả hình dáng mặt mày của cô. Anh thích cô ôm chặt anh như vậy, dựa sát vào anh, làm cho anh cảm nhận rõ ràng ý lại ở cô.

Không bao lâu, lông mi Kim Hạ hơi hơi rung động, tỉnh, ngẩng mặt lên, vừa vặn chống lại hai tròng mắt đầy thâm tình của anh: “Lại ngủ thêm một lát.” Anh khẽ vuốt đầu tóc cô.

Kim Hạ trực giác dạ, cúi đầu nhớ đến chuyện gì, từ trên giường ngồi dậy: “Không ngủ, em phải đến bệnh viện.”

Lục Xuyên chuyển động cánh tay bị tê, cũng ngồi dậy: “Đừng quá lo lắng, bệnh viện có y tá chăm sóc cậu ta.”

Lúc này Kim Hạ mới nhớ đến anh không biết chuyện này, ngón tay nắm chặt ga giường, cô khó khăn nói: “Anh ấy đã chết.”

Cánh tay Lục Xuyên dừng lại trên không, trầm mặc chốc lát, không tự chủ được ôm cô vào lòng, biết cô buồn, lại không tìm được lời an ủi, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô: “Anh đến bệnh viện cùng em.”

Kim Hạ gật đầu, hai người xuống giường, Lục Xuyên thay quần áo xong, cầm di động ở đầu giường, nhớ đến tối hôm qua nước vào, liền cầm lấy cái di động cũ trong ngăn kéo, đổi thẻ SIM qua, cắm vào nguồn điện sạc điện một lát.

Kim Hạ thấy anh đổi di động, cũng nhớ đến chuyện tối hôm qua: “Em gọi điện thoại đến tìm anh, bị Kì Thư tiếp.”

Lục Xuyên kinh ngạc ngẩng đầu, im lặng chốc lát: “Cô ta nói gì với em?”

“Cô ta nói gì không quan trọng, em biết cô ta gạt em.” Kim hạ cúi đầu: “Em định nói với anh thật xin lỗi, ngày hôm qua em không nên không tin anh, sau này cũng không.”

Loại chuyện tin tưởng này, cô không phải rất quen, trước kia cô có thể vô điều kiện tin tưởng, chỉ có ba người, bà nội, ba ba, và chính mình. Nhưng bây giờ, cô bằng lòng thêm anh nữa, tin tưởng anh cũng đủ tỉnh táo, tin tưởng anh cũng đủ quyết đoán, tin tưởng anh sẽ không hại Trần Chi Thành, cũng tin tưởng anh sẽ không theo Kì Thư làm bậy.

Tín nhiệm không phải nói là đến, cũng không phải một sớm một chiều mà thành, nó là một đóa hoa đẹp, cần tưới nước cẩn thận, nó là một loại năng lực, có thể bồi dưỡng từng ngày, điều kiện đầu tiên để nó sinh trưởng là dũng cảm cùng thành thật.

Lục Xuyên đi đến trước người cô, ngón trỏ nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, dường như có chút dăm chiêu nhìn cô. Vốn dĩ, anh nghe được Kì Thư nhận điện thoại của cô, với chuyện bọn họ vừa âm ỹ một trận, không nghĩ đến cô lại nói thật xin lỗi trước.

Tim vừa động, anh cúi đầu ấn một nụ hôn lên trán cô: “Chuyện ngày hôm qua anh cũng có sai, không nên nói câu nói không gặp mặt này. Anh và Kì Thư đều không xảy ra chuyện gì, chúng tôi gặp nhau ở quán rượu, trong khoảng thời gian đó anh có đi toilet, cô ta hẳn là nhận điện thoại khi đó. Sau đó di động anh bị vào nước, mở máy không được, cô ta uống rượu, anh không biết cô ta sống ở đâu, liền mang cô ta đến khách sạn, sau đó về nhà.”

“Em tin anh.” Kim Hạ nhẹ nhàng gạt đầu, ba chữ đơn giản là cho Lục Xuyên an tâm, xoa xoa đầu tóc cô: “Đi rửa mặt.”

Hai người vệ sinh một chút liền ra cửa, Lục Xuyên nhấn nguồn điện di động cũ khởi động máy, lượng điện tuy không đủ, nhưng miễn cưỡng có thể chống đỡ chốc lát. Không bao lâu, liền có vài tin nhắn hiện lên, đều hiện ra từ Kim Hạ.

Anh ở đâu? Em tìm không thấy anh, điện thoại đột nhiên gọi không được, em rất lo lắng.

Em rời khỏi bệnh viện, bây giờ đi dọc theo đường chính bệnh viện tìm anh.

Khởi động máy thấy tin nhắn của em, nhắn tin trả lời cho em.

Em đến quán rượu anh thường đến, không thấy anh, đổi quán khác à.

Nơi nơi đều không tìm thấy anh, em trở lại Bán Đảo Thành Ban chờ.

Di động sắp hết pin, em về nhà, không biết anh trở về chưa...

Tay Lục Xuyên cầm điện thoại không tự chủ được xiết chắc, ngực cô trợn cảm xúc kích động mạnh, Kim Hạ thấy anh đang đọc tin nhắn, nhỏ giọng giải thích: “Ngày hôm qua gọi điện thoại cho anh không được, em chỉ có thể gửi tin nhắn, chờ anh khởi động máy có thể nhìn thấy.”

Lục Xuyên kéo tay cô qua, bàn tay dày rộng chắc chắn bao lấy tay mềm của cô, một tay đỡ sau gáy cô, cúi đầu liền hôn xuống, anh thật may mắn, lúc ấy khi Hướng Nam đưa ra ý từ hôn, anh lựa chọn cuộc một phen, bằng không bỏ qua một đoạn phong cảnh tốt, vĩnh viễn không biết được.

Xe để ở quán rượu ngày hôm qua không lái về, bọn họ kêu xe đến bệnh viện, hai người ngồi ở phía sau, Kim Hạ hiếm khi chủ động dựa vào lòng anh, tay ôm lên lưng anh.

“Sợ?” Lục Xuyên ôm chặt cô, Kim hạ nằm trong lòng anh kêu rên: “Vâng, sợ anh biến mất không thấy.”

“Em chưa từng nghe qua câu này sao, người tốt mạng ngắn, tai họa theo ngàn năm, em đừng nghĩ dễ dàng liền thoát khỏi anh như vậy.”

Kim hạ rưng rưng cúi đầu thì thầm: “Theo ngàn năm, theo ngàn năm tốt.”

Hai người vào bệnh viện, cha mẹ Trần Chi Thành đã đến, di khốc tê tim tê phổi, chú ngồi ngắn người, linh hồn giống như bị mang đi. Kim hạ không biết nên an ủi như thế nào, chỉ có thể làm bạn bên cạnh hai cụ. Khi thi thể được đưa đi kiểm tra pháp y, Lý Thiết Sinh gọi điện thoại thông báo cho lãnh đạo tòa soạn báo, Kim Hạ là người hiểu rõ tình hình trong đám bạn của Trần Chi Thành, liền phụ trách thông báo cho bọn họ.

Vài ngày sau, vụ án dưới áp lực phá án thật mạnh, Vương Minh Lăng rửa sạch tội oan, sự thật là ông chủ nhà máy dầu thuê người giết anh ta. Hai cụ được thông báo có thể nhận lại xác, Kim Hạ thấy khuôn mặt cuối cùng của Trần Chi Thành, Lục Xuyên đứng bên cạnh cô, kiên cố vững chắc chống đỡ cho cô. Sinh mệnh yếu ớt như thế, chỉ khi đối mặt với tử vong, mới có thể cảm nhận khắc cốt ghi tâm được.

Ngọn lửa hừng hực cuối cùng nuốt sống thân thể Trần Chi Thành, hóa thành một đồng vôi, người lớn kiên quyết mang anh ta về Tây Sơn an táng, chôn cất cho yên tâm, Lục Xuyên và Kim Hạ cũng đi theo. Ngày đưa tang đó thời tiết đặc biệt tốt, rất nhiều người đến đưa anh ta, trên tấm bia bằng sứ trắng in bức ảnh nhỏ của anh, là di chôn, bộ dáng lúc trung học, tính trẻ con chưa mất, ánh mắt dĩ nhiên tự cao.

Lý Thiết Sinh ở trước mộ anh ta nói: cậu hoàn thành sứ mệnh kiếp này, rời xa thế giới tàn nhẫn này, đi đến thế giới vĩnh hằng, nơi đó không có tội lỗi, không có ác độc, chúng ta mỉm cười đưa tiễn cậu, chúc phúc cho cậu, nếu có kiếp sau, mong chúng ta vẫn là thầy trò.

Kim Hạ đốt một nén nhang cho anh ta, nhớ đến lúc trước còn là bạn học, anh vỗ bả vai một bạn học khác trên chóc bọn họ, nói, các cậu thế này cũng coi như sống sao? Các người chẳng qua không chết. Ở trong lòng cô yên lặng nói từ biệt với anh, cậu chết vì lý tưởng của cậu, chuyện này đối với cậu mà nói, là một cái chết tốt hơn so với bình yên chết già. Minh rất vui, quen biết một người như cậu, thích cậu như vậy, cũng rất vui, cậu từng thích mình, hy vọng cậu ở bên kia tất cả đều mạnh khỏe, tiếp tục vì lý tưởng của cậu cố gắng.

Thương tiếc xong, rời khỏi ngôi mộ của anh ta, ánh mặt trời chói mắt, bi thương dưới bầu trời đầy mây là bi thương, bi thương dưới bầu trời đầy nắng là thống khổ. Kim Hạ có chút hoa mắt, trong tầm nhìn có sương mù mỏng manh, mười ngón tay Lục Xuyên đan vào tay cô, một đường trầm mặc, bỗng nhiên cô nói: “Sau này em muốn chết trước anh.”

“Vì sao?”

Kim Hạ đưa tay che nắng trước mắt: “Bởi vì đưa tiền quá khó khăn, đưa anh càng khó, em làm không được.”

Lục Xuyên im lặng một lát, khoe miệng hiện lên một tia cười yếu ớt: “Được, sau này anh đưa em.”

Trở lại Bắc Kinh, trước mắt vẫn là thành phố kia, xe cộ đông đúc, thế giới này vẫn hoạt động giống như trước đây. Nhưng cho dù cảnh vật giống nhau, ở trong mắt Kim Hạ, cũng không giống như lúc trước.

Người chết đi rồi, người sống khổ sở. Bởi vì có người rồi đi, mới nhắc nhở người còn sống, phải quý trọng mọi thứ mình có ở hiện tại.

Kim Hạ nói với ba bà nội, muốn chuyển đến sống cùng Lục Xuyên, người già có vẻ truyền thống, chuyện ở chung trước hôn nhân khiến cho bọn họ nhất thời có chút không chấp nhận được, cũng may Lục Xuyên luôn thể hiện quyết tâm, nhất định đối tốt với Tiểu Hạ, hơn nữa bình thường biểu hiện hiền tốt trước mặt hai cụ, có tích lũy tin tưởng, người lớn vì thế mới đồng ý.

Ông Kim Đầu kê lưng Kim Hạ hỏi Lục Xuyên: “Chú biết tư tưởng của bọn trẻ bây giờ không giống thế hệ trước, trước khi kết hôn sống chung là chuyện phổ biến, nhưng cháu có tính toán gì cho sao này không?”

Lục Xuyên cười cười: “Chú, chú yên tâm, cháu sẽ không làm chuyện có lỗi với Tiểu Hạ, cháu nghĩ để cho cô ấy chút thời gian thích ứng, sau đó liền mang cô ấy đi gặp cha mẹ cháu. Chờ cô ấy gặp mặt hai cụ, chúng ta liền thu xếp chuyện kết hôn.”

Ông Kim Đầu thế mới an tâm, trước khi chuyển này, Lục Xuyên hỏi Kim Hạ: “Chuyển đến Bán Đảo Thành Ban, hay là chuyển đến chỗ ở bây giờ của anh?”

Kim Hạ suy nghĩ một chút, vẫn nói: “Bán Đảo Thành Ban đi.” Nơi đó là bắt đầu của bọn họ, cho dù tốt xấu, đều thuộc về cô, không muốn đổi đến chỗ khác.

Lục Xuyên đồng ý, thu dọn hành lý ra khỏi chỗ ở bây giờ của mình, toàn bộ chuyển vào trong nhà. Bọn họ dành toàn bộ thời gian cuối tuần dọn dẹp, tủ quần áo lại treo đầy lần nữa, giá sách cũng chất đầy lần nữa, đến ngay cả kệ giày trước cửa, cũng lại để đầy.

Mãi đến chạng vạng, từ ban công nhìn ra bên ngoài, một mảnh vàng rực mặt trời chiều lặn, hai người sau khi sửa sang quét dọn phòng sạch sẽ. liền ngồi ở ban công ngắm hoàng hôn, Kim Hạ tựa vào lòng anh, trong lòng tràn ngập yên bình khó có thể diễn tả bằng lời, từ nay về sau, cô liền sống ở chỗ này, cuộc sống lại đón chào một đoạn bắt đầu khác.

Lục Xuyên từ phía sau ôm cô, trầm tư, bây giờ người cũng lừa đến tay, tiếp theo chính là cảm tấm vải đỏ bao phía ngoài cô, đâm vào một cái sở hữu độc quyền cả đời, chẳng qua, trước đó, còn cần mang cô đi gặp cha mẹ anh.

Nghĩ đến hai cụ trong nhà, anh không khỏi có chút đau đầu, với bối cảnh Kim Hạ, ở trước mặt bọn họ tìm không ra một chút tốt, còn nhất định sẽ khiến cho bọn họ phản đối, cứ như vậy, Kim Hạ sẽ tổn thương, anh cũng không dễ chịu, ba mẹ càng mất hứng, kết quả thất bại.

Anh đã có dự cảm, chờ anh ở phía trước, sẽ là một trận đánh ác liệt trước nay chưa từng có, trước tiên anh phải chuẩn bị sẵn sàng, đánh đòn phủ đầu.

53. Chương 53

Chương 53: Phiên Ngoại - Trần Chi Thành

“Lý tưởng của tôi”

Lý tưởng của tôi, là làm một giáo viên, nắm đầu phần ngắn ngủn, đứng trước bục giảng ba thước, cần cù vất vả cày cấy học trò khắp đất nước...

Tập làm văn tiểu học, lần đầu tiên bàn về lý tưởng, nhưng đến lý tưởng là gì cũng không biết, liền viết đại muốn làm giáo sư, ngoài ý muốn được khen ngợi.

Trần Tử Tây có một nhà máy, trong lúc sản xuất thường dôi ra chút vật liệu thừa, còn có mảnh vỡ thủy tinh đủ loại màu sắc, đứa bé lớn gan ngẫu nhiên sẽ lặn lẽ đi vào, nhặt thủy tinh nhìn đẹp hơn, còn có sợi sắt vụn đem ra chơi.

Khi đó anh không ngoan, thế giới trong mắt anh, không có biên giới, cho nên anh va chạm bốn phía, đi tìm cái | đường anh có thể dễ dàng tha thứ.

Có lần anh cùng bạn bè trèo lên bờ tường, thấy cửa sắt lớn của nhà máy kia hầu như luôn khóa lại mở, vài người mặc quần áo màu đen đeo tạp dề từ bên trong đi ra ngoài, cùng đứng ngoài cửa, nói chuyện gì đó với người mang theo máy ảnh, không bao lâu liền động tay. Chính xác, là đánh người, máy chụp ảnh bị đập nát trên mặt đất, cuộn phim cũng bị kéo ra hoàn toàn.

Hàng xóm xung quanh nghe thấy vậy lại xem, người dùng bạo lực không bao lâu liền lui vào nhà máy, người bị đánh ngã xuống đất đứng lên, nhặt đồ vật trên mặt đất lên tự động rời đi. Sau đó, anh từ trong miệng người lớn nghe được, người nọ làm nhà báo, nghe nói trong nhà máy có chuyện không tốt gì đó. Bạn học đến trường cùng anh đều nói, thì ra làm nhà báo nguy hiểm như vậy, sau này mình không nên làm nghề này.

Anh lại nghĩ, chuyện bị đánh cũng kiên trì làm, vậy nhất định đáng giá.

*

Có ấn tượng lần đầu tiên với Kim Hạ, là ở sân bóng, một lần anh sai lầm, bóng bay ra ngoài sân, đập vào đầu cô.

Anh chạy đến, nghĩ thăm rồi, chắc chắn sẽ bị mắng vài câu, không nghĩ đến cô chỉ nhỏ giọng nói không có gì.

Khoan dung của cô, ngược lại càng làm cho anh cảm thấy thật có lỗi, cuối cùng đưa đồ uống của mình cho cô, coi như đền tội.

Thành viên trong đội bóng nói cho anh, cô là bạn học cùng lớp bọn họ, luôn im lặng, dễ dàng bị người ta lãng quên.

Từ ngày đó trở đi, anh để ý bạn nữ không nổi tiếng gì này. Anh phát hiện lần nào cô cũng đến xem trận đấu, cho nên ra sức càng nhiều hơn bình thường, thậm chí thỉnh thoảng cố ý náo động, làm cho đối phương chú ý đến mình. Cũng từng chủ động tiếp cận cô, tìm cơ hội học tập nói chuyện với cô, chỉ là mỗi lần cô mở miệng, lời nói ra đều rất ngắn gọn, hơn nữa luôn đỏ mặt, giống như con thỏ nhỏ kinh sợ, khát vọng né sang bên cạnh anh.

Anh cảm thấy mình cho cô áp lực quá lớn, mới có thể làm cho cô muốn từ bên cạnh anh trốn đi, vì thế liền thu liễm rất nhiều, chỉ ở xa xa, yên lặng quan sát. Khi đó việc học nặng nề, đầu tiên là chọn ngành, tiếp theo chuẩn bị cho trận chiến thi vào trường cao đẳng, chuyện tình cảm thì tạm thời gác sang một bên.

Mãi đến khi cuộc thi vào đại học chấm dứt, ngày tốt nghiệp, anh rốt cục kiểm chế không được, định thổ lộ với cô, lại bị một bạn nữ cùng lớp khác kêu ra ngoài, chờ anh trở lại lớp, mới phát hiện cô đã đi rồi. Tình tảo lại, nghĩ anh và cô sẽ đến 2 nơi khác nhau học đại học, anh liền cảm thấy, đoạn tình cảm này nếu có thể phát triển, cũng sẽ đi rất gian khổ, cho nên mặc dù anh biết nhà cô ở đâu, cũng không đi tìm cô.

Sau khi tốt nghiệp đại học, đến Bắc Kinh công tác, một nửa là vì cô, lại không dự đoán được, cô ngại ngùng hưởng nội như vậy, lại có bạn trai. Sớm biết, sớm biết như vậy lúc tốt nghiệp, nên giữ lấy cô không buông, nghĩ đến trước kia mình chỉ bước chậm từng bước, bây giờ, đã đuổi không kịp.

54. Chương 54

Chương 54

Gần đây Lục Tổng Thụy phát hiện việc lạ, đứa con bắt hiệu trước kia ít về nhà gần đây mỗi tuần đều đúng hạn về nhà báo danh, còn luôn mang theo chút thuốc bổ đến, bằng không chính là đột nhiên mua về nhà máy tập thể hình, ngay cả thời gian làm việc buổi tối, cũng không quên gọi điện về nhà hỏi thăm, quả thực khác hẳn anh trước đây.

Lục Tổng Thụy thấy vậy hỏi Lục Chương Viễn: “Ông Lục, con trai mình trúng tà à?”

Lục Chương Viễn ở trước gương lớn sửa sang lại quân trang của mình, mày rậm nhíu lại: “Ai biết thằng con chó chết kia đang chơi cái trò gì.” Vợ ông ru rú trong nhà, đại khái không biết, như ông có thể nghe được, đứa con bắt hiệu kia có bạn gái, công khai đưa vào tầm mắt công chúng, cũng không biết là loại người gì. Nhưng không đưa về nhà, chưa chính thức thông báo, ông cũng không để ý đến.

Lục Tổng Thụy nghe vậy cắn thập gấp quần áo, từng góc đều gấp thành góc vuông 90 độ: “Cho dù là gì, nó có thể thường xuyên về nhà thăm, thay đổi như vậy không phải em anh đều hy vọng nhìn thấy sao?”

Lục Chương Viễn ngày thường diện mạo lạnh lùng cứng rắn, làm cho người ra vừa nhìn liền cảm thấy xa cách, khi ông không cười, người khác nghĩ ông đang tức giận, khi ông cười, người khác nghĩ ông đang cười lạnh. Nghe vợ nói, hai đường lông mày rậm nhíu lại của ông dường như giãn ra chút, đôi mắt quân nhân lên đầu, liền đi nhanh ra khỏi phòng ngủ, bước đi nổi gió.

Buổi tối khi Lục Xuyên về nhà, dì Trương đang bưng canh đặt lên bàn cơm, vừa thấy anh liền tươi cười rạng rỡ: “Dì vừa nói với mẹ con, sợ con bị tắc đường chút, đồ ăn này chờ con đến rồi làm, nhưng mẹ con lại kiểm chế không được.”

Dì Trương từ khi anh sinh ra đã làm việc trong nhà bọn họ, thân như mẹ anh, Lục Xuyên nói lỏng cổ áo, ngồi xuống trước bàn ăn, cười nói: “Dì xem con đến rất đúng lúc, vừa vặn tới lúc thức ăn mới ra lò.”

Lục Tổng Thụy nghe thấy từ phòng bếp đi ra, cởi tạp dề xuống, lộ ra sườn xám hoa xanh xinh đẹp, sau khi ngồi xuống, bà hỏi: “Gần đây con không bận sao? Sao luôn chạy về nhà vậy.”

“Bận a, nhưng bận mấy cũng phải đến thăm các ngài không phải sao. Ba đâu?” Lục Xuyên cầm dưa lên, gấp cho bà con tôm lớn, Lục Tổng Thụy thấy bưng bát lên nhận: “Ba con trở lại quân khu.” Bà đánh giá con mình: “Trước đây con không phải như vậy, có thời gian cũng sẽ không trở về.”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, người luôn luôn thay đổi.” Tiểu Hạ cuối tuần đều đi thăm ba bà cùng bà nội, anh cũng mượn cơ hội này trở về nhà, tạo quan hệ tốt trước, làm bàn đạp để sau này mang Tiểu Hạ vào cửa.

Lục Tổng Thụy nghe như hiểu được cái gì, bên môi nở nụ cười nhẹ: “Có bạn gái? Khi nào mang về nhà để ẹ nhìn? Có thể làm cho con thay đổi như vậy, mẹ rất ngạc nhiên.”

Lục Xuyên cố ý tránh không đáp, chuyển đề tài: “Mẹ, con nói ẹ một chuyện lạ, gần đây Trầm Dục để ý một cô gái, đường đường chính chính theo đuổi người ta.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy đuôi lông mày nhẹ nhàng cong lên: “Phải không? Đây thật đúng là rất không dễ dàng.” Hai nhà Lục Trầm quen biết nhiều đời, bà tuy rằng không thích giao thiệp, nhưng cũng coi như rất thân với Lâm Tú Dung, thường xuyên nghe bà ấy nhắc đến muốn ôm cháu trai, nhưng đứa nhỏ Trầm Dục này bộ dáng thật đẹp, tâm hồn ăn chơi lại quá nặng, thật sự khó mà an tâm được, bây giờ có thể đứng đắn theo đuổi một cô gái, đã xem như là tiến bộ rất lớn.

Nghĩ vậy, bà không khỏi nhắc nhở Lục Xuyên: “Chuyện này bây giờ chưa chắc chắn, con cũng đừng loan báo đến chỗ dì Lâm, miễn cho bà ấy lại ước vọng ôm cháu trai, kết quả lại thất vọng.”

Lục Xuyên tình ý sâu xa liếc nhìn mẹ mình cái: “Mẹ, người đây đang nói đến dì Lâm, hay là nói chính mình vậy? Sao lại chân thành xúc động như vậy.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy không nhanh không chậm liếc xéo anh một cái: “Con nếu có thể sớm sinh con để cái một chút, thừa lúc mẹ bây giờ xương cốt còn khỏe mạnh, có thể thay con chăm đứa bé. Hơn nữa nếu con còn lè mề, ngay cả Trầm Dục cũng chạy trước con.”

Lục Xuyên cười thâm: “Mẹ, con đây không phải đang cố gắng sao, người đừng có gấp.” Anh biết tuy rằng mẹ mình bình thường ngoài miệng không nói, trong lòng cũng muốn ôm cháu.

Lục Tổng Thụy nghe vậy con người sáng lên, nói như vậy thật đúng là có bạn gái: “Trước mang người về đây ẹ và ba con nhìn kỹ hẳn nói, là cô gái như thế nào, có điều phải qua được cửa ba con?”

Nói đến qua cửa, Lục Xuyên nhớ đến Kỳ Thư, năm đó anh mang cô về nhà, tuy rằng mẹ anh cũng không rất vừa lòng, nhưng phản đối nhất là ba anh. Cầm chén đặt xuống, anh cố ý thở dài: “Lại nói, bây giờ thời cơ chưa chín mùi, hơn nữa hai người lại luôn soi mói như vậy, con nào dám tùy tiện mang người đến nhà.”

Lục Tổng Thụy nghe thấy cũng nhớ đến cô gái nhỏ duy nhất nhiều năm trước con mang về, bộ dáng thì rất tốt, nhưng xuất thân không tốt lắm, cha là nhân viên bảo vệ, mẹ là người bán hàng. Lúc ấy bà cũng không vừa lòng lắm, nhưng nhịn không có nổi giận, nhưng ông Lục tính tình có chút nóng nảy, lập tức không cho cô gái nhỏ kia sắc mặt tốt.

Chắc chắn chuyện này tạo thành thương tổn cho Lục Xuyên, mới có thể nhiều năm trở lại đây, trừ người đó, cũng không mang cô gái khác về nhà. Lục Tổng Thụy nghe thấy rót cho anh bát canh, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ: “Chờ con cảm thấy thích hợp, vẫn mang về để cho chúng tôi xem, mẹ cam đoan lần này ba con không giận dữ lung tung.”

Khóe miệng Lục Xuyên nâng lên một độ cong cực kỳ nhỏ, rất nhanh liền tan đi, cố ý nói: “Lại nói, con cũng không vội.”

Lục Tổng Thụy nghe thấy ngẫm tròng mắt liếc anh một cái, anh thì không vội, nhưng bà muốn ngậm kẹo đùa cháu a, ông già cả ngày lo nghĩ chuyện quân khu, thằng nhỏ lại không ở nhà, vậy nếu có đứa cháu cùng bà, thật là tốt biết mấy.

Lục Xuyên làm bộ như không phát hiện bà tròng mắt, vùi đầu uống hết canh trong bát, liền đi đến sofa ngồi xem tivi, dì Trương thu dọn bát đĩa đi vào phòng bếp rửa, Lục Tổng Thụy cất đĩa hoa quả đi ra, trong TV trùng hợp chiếu chương trình của Kỳ Thư, bà thấy con mình nhìn chăm chăm màn hình, nhất thời hết hồn. Bạn gái của anh, sẽ không phải vẫn là cô gái này chứ?

Không yên đem hoa quả đặt lên bàn trà trước mặt anh, bà ngồi xuống bên người anh, cẩn thận quan sát sắc mặt của anh, thở: “Cũng không biết cô ta về nước khi nào?”

Lục Xuyên nhún vai: “Nghe nói là mấy tháng trước.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy trái tim trầm xuống: “Các con gặp mặt rồi?”

Lục Xuyên gật đầu, xoay qua nhìn bà: “Mẹ, lúc trước vì sao hai người không thích Kỳ Thư như vậy?”

Lục Tổng Thụy nghe vậy than nhẹ, thẳng thắn thành khẩn nói: “Bởi vì xuất thân của cô ta không tốt, môn không đăng hộ không đối với nhà chúng ta, khi đó con còn trẻ, mẹ và ba con đều muốn cho con nhiều lựa chọn hơn.

Lục Xuyên lắc đầu: “Môn đăng hộ đối quan trọng như vậy? Con thích mới là chính.”

Lục Tổng Thụy nghe thấy lời này của con có chút suy nghĩ sâu xa, nghĩ đến anh ám chỉ Kỳ Thư, liền vội giải thích: “Kỳ thật con bé Kỳ Thư này, không phải như tưởng tượng của con.”

Lục Xuyên im lặng một lát, mày hơi nhíu lại: “Hả?”

Lục Tổng Thụy nhớ lại ký ức năm đó, một tiếng thở dài: “Sau khi con mang cô ta về nhà, ba con một mình đi tìm cô ta nói chuyện, mẹ lúc đó, chúng ta đều thấy được các con tuổi quá nhỏ, chuyện kết hôn này càng không thận trọng, hơn nữa xuất thân cô ta không tốt, chúng ta lo lắng cô ta không phải thích bản thân con, mà là thích thân phận địa vị của con.”

“Cho nên ba con chuẩn bị chút tiền, nói cô ta nếu đồng ý chia tay với con, số tiền này sẽ thuộc về cô ta, nhưng cô ta cự tuyệt, chúng ta nghĩ cô ta ngại ít, liền đưa cho cô ta tám sec, cô ta hỏi chúng tôi có phải vĩnh viễn không để cho cô gả vào nhà họ Lục, ba con nói đúng, cô ta bảo chúng ta đưa cho cô ta số tiền kia, cho cô ta đi Mỹ du học, bao tất cả chi phí cho cô ta, như vậy cô ta sẽ chia tay với con.”

Lục Xuyên rơi vào trầm mặc, Lục Tổng Thụy thấy vậy tiếp tục giải thích: “Chúng ta cũng nói rõ với cô ta, bảo cô ta không được nói chuyện này cho con, lúc ấy con với ba con vì chuyện thi vào nhà nước mà cãi nhau túi bụi, mẹ không muốn cho con thêm lý do chán ghét cha con, con thích cô ta như vậy, nhất định sẽ cho

rằng chúng ta đi ép buộc cô ta. Đương nhiên chuyện này chúng tôi có lỗi, nhưng cô ta cũng khó tránh tội, nếu có thể kiên định với con một chút nữa, chúng tôi cũng không làm gì được cô ta.”

Cho nên, tiền cô ta đi Mĩ không phải là học bổng, mà là cha mẹ anh cho. Anh biết gia đình cô ta không chịu nổi chi phí cho cô ta đi Mĩ du học, anh vẫn luôn chắc ăn cho rằng cô ta nhận học bổng ra nước ngoài. Cho nên cô ta không phải vì sợ cha con bọn họ bất hòa chia rẽ, lại càng không phải vì ba anh đe dọa cô ta mới rời đi, chính cô ta lựa chọn tiền tài cùng tương lai sáng lạn, cho nên cô ta rời đi.

Lục Xuyên cảm thấy quá khứ mình chính là một câu chuyện cười, bỗng nhiên anh hy vọng Kỳ Thư không về nước, như vậy ít nhất anh còn có thể lưu lại ký ức tốt đẹp. Lục Tổng Thụy cẩn thận quan sát sắc mặt anh: “Con, bạn gái bây giờ của con, không phải là cô ta chứ? Mẹ nghe ba con nói, thanh danh cô ta ở nước Mĩ không được tốt, con cũng đừng đến gần cô ta nữa.”

Lục Xuyên tất nhiên hiểu không tốt là chỉ cái gì, anh dựa vào lưng sofa, đổi kênh tivi: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng vợ vãn, con và cô ta không có khả năng lại có cái gì.”

Lục Tổng Thụy nghe được giọng điệu kiên định của anh, không giống có lẽ, hơi chút an tâm: “Con không tức giận mẹ cùng ba con?”

“Có gì tức giận, đều là chuyện đã qua rồi, lại nói nếu hai người không thử, con cũng sẽ không biết cô ta là hạng người gì. Sao hai người không sớm nói cho con biết?”

“Lúc ấy nếu như nói cho con, con có thể bình tĩnh ôn hòa chấp nhận giống như bây giờ sao? Con chắc chắn nghĩ mẹ và ba ba con phá vỡ một đôi uyên ương, một người phản nghịch thì lại càng không nghe chúng ta, chúng ta tình nguyện để cho con tin rằng chính cô ta muốn chia tay.”

Lục Xuyên im lặng một lát, gật đầu đồng ý, nếu lúc ấy nói cho anh, chính mình nhất định không chịu tin, nhất định sẽ cho rằng ba mẹ ra tay, nhưng bây giờ, cho dù ba mẹ anh cùng Kỳ Thư bên nào đúng, đều không có căn cứ xác thực để chứng minh, ngược lại anh càng bằng lòng tin tưởng cha mẹ anh.

Lục Tổng Thụy nghe thấy vẻ mặt bình thản của anh, nhìn ra không vết thương nào, tin tưởng đoạn quá khứ đó đã thật sự trôi qua, liền hỏi: “Vậy bạn gái bây giờ của con, rốt cuộc là ai?”

Lục Xuyên thừa nước đục thả câu: “Đến lúc mang đến trước mặt mẹ, mẹ sẽ biết. Cô ấy không giống Kỳ Thư, hai người nếu có gì không hài lòng, thu lại, con không muốn cô bởi vì nguyên nhân bất ngờ nào mà bị tổn thương.”

55. Chương 55

Chương 55

Lục Tổng Thụy nghe vậy ngạc nhiên liếc mắt nhìn anh một cái: “Biết rồi, mẹ sẽ nói rõ với ba con, bảo ông ấy thu lại tính tình chút, già đầu rồi, hờ một chút liền giống như pháo nổ, nghĩ trong nhà cũng là doanh trại à.”

“Cảm ơn mẹ.” Lục Xuyên cười cười với bà, Lục Tổng Thụy nghe thấy cũng không nhin được mặt giãn ra, người ta nói con trai cưới vợ quên mẹ, lúc trước bà còn lo lắng sau khi con trai có bạn gái, có thể càng thêm bất hòa với gia đình hay không, bây giờ xem ra, giống như không có chuyện như vậy, lập tức sinh thêm nhiều tò mò với bạn gái của anh.

Lục Xuyên lại hàn huyên với bà một lát, tính thời gian không khác biệt lắm, liền đứng dậy tạm biệt bà, lái xe trở về Bán Đảo Thành Ban. Kim Hạ ở phòng bếp, để hộp giữ lạnh vào tủ lạnh, thấy anh trở về: “Ba em chuẩn bị cho anh chút canh xương, ngày mai anh có muốn mang một ít đến cơ quan, giữa trưa ăn không?”

“Được.” Lục Xuyên từ phía sau ôm chặt cô, cảm gác lên hõm vai cô: “Em xem, cha vợ thật thương anh.”

Kim Hạ thúc khuỷu tay về phía sau đụng anh cái: “Cái gì mà cha vợ, nghĩ thật hay.”

Lục Xuyên ôm cô, không thuận theo không chấp nhận: “Ba em đã đồng ý em sống chung với anh, không phải chính là thừa nhận anh là con rể ông sao? Ông không phải là cha vợ anh thì là gì.”

Bên tai Kim Hạ có chút nóng đỏ, không tiếp tục thảo luận đề tài này với anh: “Anh buổi tối thăm ba mẹ anh, bọn họ vui mừng chứ?”

“Mẹ anh rất vui mừng, ba anh à, lần này không gặp, trở lại quân khu rồi.” Lục Xuyên hà hơi bên tai cô: “Em cô vợ xấu này, khi nào thì theo anh trở về gặp ba mẹ chồng?”

Kim Hạ cứ nghĩ đến phải gặp tư lệnh, liền trực giác lùi bước: “Gặp cha mẹ còn sớm quá, chúng ta mới sống chung không bao lâu.”

“Sao mà sớm? Anh cũng gặp người nhà em rồi.” Lục Xuyên hôn vành tai cô: “Em cũng nên gặp cha mẹ anh chứ?”

Lỗ tai Kim Hạ tê dại một trận, rụt cổ né tránh: “Lại nói, em còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, có chút sợ hãi.”

Lục Xuyên cười: “Sợ cái gì? Ba anh cũng không ăn em.”

“Không biết vì sao, em chỉ là có chút sợ hãi.”

Lục Xuyên biết cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt, nên không ép buộc cô nữa, động tay trên thắt lưng cô: “Mẹ anh ngược lại rất hứng thú với em.”

Kim Hạ nhột ở trong lòng anh xoay loạn: “Đừng cù, đừng cù, rất nhột a.”

Cô yếu đuối không còn sức giãy dụa, ở trong mắt Lục Xuyên, giống như mời gọi, ôm ngang cô lên, anh đi nhanh vào phòng ngủ, hai mắt rực sáng: “Anh cũng rất có hứng thú với em đấy.”

Đặt cô lên giường, anh liền thô bạo đè lên, gỡ gỡ, kéo kéo, khoảng cách của hai người trong lúc đó kéo sát lại, Lục Xuyên bá đạo hôn lên môi cô, liếm lưỡi mút vào, tiếp theo dọc theo gò má, vành tai, cổ, xương quai xanh, ngực, không ngừng hôn môi cắn cắn xuống dưới.

Cả người Kim Hạ nóng lên, bàn tay hơi thô ráp của anh chạy trên toàn thân cô, mỗi một chỗ đụng đến, đều nóng rực, cuối cùng đứng ở sau đầu gối cô, cầm hai chân cô kéo sang hai bên, lại nâng mông cô lên trên, đầu cúi xuống, một cái gì đó ẩm ướt linh hoạt mềm nhũn chui vào khe hở kia, Kim Hạ lập tức than nhẹ ra tiếng.

Mỗi một lần liếm lưỡi ma sát, đều mang đến tê dại mãnh liệt, làm cho cả người cô run rẩy, cô gần như theo bản năng đứng dậy, nghênh đón đầu lưỡi anh tiến vào, ở chỗ sâu trong thân thể co rút một trận kịch liệt xong, cô choáng váng hoa mắt ngã trên giường, Lục Xuyên thấy đã ép cô đến ý loạn tình mê, liền đỡ lấy chính mình thẳng lưng đâm vào. Kim Hạ trong hỗn độn bỗng nhiên nhận ra điều gì, lập tức tỉnh táo lại, liền tục lui thân về phía sau, lên án: “Anh không mang bao.”

Lục Xuyên không nghĩ đến cô còn nhớ đến việc này, quỷ kế bị phát hiện, cũng không hoảng hốt, thản nhiên sát lại, cầm bắp đùi cô: “Bảo bối, anh không định mang bao, anh muốn yêu em thật tốt.”

Hai chân Kim Hạ bị anh kéo căng gần như thành hình chữ trình(), thô dài kia ngay tại lối vào ma sát như có như không, khiến cho thân thể một trận khát vọng mãnh liệt một trận, thêm con người như đá đen của anh, lúc này mang theo dụ hoặc vô tận, làm cho cô mấy lần muốn gật đầu, nhưng: “Hôm nay không phải là kỳ an toàn của em, nếu anh làm như vậy, trúng thưởng thì sao bây giờ?” “Trúng thì sinh thôi.” Anh vốn đang có chủ ý này.

“Nhưng chúng ta còn chưa có...”

“Chưa kết hôn?” Lục Xuyên đến gần hôn nhẹ cô một cái, giọng nói khàn khàn: “Này còn không đơn giản, có rảnh chúng ta đến cục nhận dân, làm chuyện này.”

Kim Hạ thay đổi sắc mặt, quở trách: “Ai muốn cùng anh đến cục nhận dân, tóm lại hôm nay không mang bao thì không làm.”

“...” Vợ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, Lục Xuyên bại trận, từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra bao cao su, xé mở đội vào, vận động kịch liệt này mới có thể tiếp tục tiến hành.

*

Liên tiếp vài lần trên giường, Kim Hạ đều bắt bớ Lục Xuyên vận động trái quy tắc, đặc biệt trước khi đạt đến cao trào, thì vết sạch ý thức của cô, để cho cô ý loạn tình mê, nhưng từ lần đầu tiên trở đi, ngay trong đầu cô luôn kéo căng dây cung, khi anh tiến vào trong cô, hơn nữa chú ý anh có làm biện pháp an toàn hay không.

Lục Xuyên cũng nhận ra được chiêu này đã vô dụng, cô có điều cảnh giác, mình sao lại ép buộc, xấu lắm, chỉ cần cô không chịu, anh đều không có khả năng thành công, cho nên tiếp theo anh đều quy củ, làm việc theo điều khoản.

Sau khi vào hè, ông Kim Đầu cùng bà nội đều có chút kiểm chế không được, nhân dịp cuối tuần Kim Hạ về nhà, hai ông bà liền hỏi: “Con gái, con cùng Lục Xuyên tính như thế nào? Khi nào thì kết hôn a?”

Đột nhiên bị hỏi, Kim Hạ có chút e lệ, nhưng rõ ràng vấn đề này đối với người lớn mà nói là rất tự nhiên, cũng rất quan trọng: “Chưa biết khi nào thì kết hôn, con còn chưa gặp cha mẹ anh ấy.”

Bà nội kinh ngạc: “Sao, Tiểu Lục chưa nói mang cháu về gặp người lớn?”

Kim Hạ cúi đầu: “Không phải, anh ấy nói muốn dẫn con trở về, là chính con còn sợ hãi, nói anh ấy chờ một chút.”

“Có gì phải sợ, bọn họ cũng không phải là yêu quái, còn có thể ăn người hay sao?” Bà nội cười cười nói: “Cháu gái, nghe bà nói đi, lần sau Tiểu Lục nhắc lại mang con về nhà, con phải đi a, chúng ta cũng không làm chuyện xấu, đi đứng ngay thẳng, không có gì phải sợ.”

Kim Hạ miễn cưỡng cười cười: “Bà nội, cháu biết, cháu tự mình có chừng mực.”

*

Kể tiếp Lục Xuyên phải đi Thượng Hải không ít hơn 2 tuần, đây là lần đầu tiên hai người tách ra, sau khi ở chung, Kim Hạ có chút luyến tiếc, cho nên lúc anh thu dọn hành lý, biểu tình có chút chán nản, Lục Xuyên phát hiện, ôm cô vào lòng, cọ cọ chóp mũi cô: “Sao vậy, luyến tiếc?”

Kim Hạ mặt cứng ngắc gật đầu, Lục Xuyên không khỏi cười rộ lên: “Vậy em xin phép đi cùng anh đi.”

“Không được, năm nay xin nghỉ thật nhiều, lại xin em rất ngại.” Lúc trước bà nội bị gãy chân, ngày nghỉ của cô đã vượt quy định.

“Có gì mà ngại, anh nói với Hướng Nam một tiếng là được, lại nói em nhân viên Nhân Hằng phải đi tiếp cổ đông Nhân Hằng là điều hiển nhiên.”

Kim Hạ liếc mắt khoét anh một cái: “Đáng ghét, không cần sử dụng đặc quyền tùy tiện, giống như biến thành em đi theo làm trò đùa.”

Lục Xuyên cười ôm chặt khuôn mặt của cô hôn một lúc: “Được rồi, em ngoan ngoãn ở lại Bắc Kinh, chờ anh trở lại.”

Lục Xuyên đi rồi, mỗi ngày hai người ban ngày gửi tin nhắn, buổi tối nấu cháo điện thoại, chẳng qua không gặp được mặt, đưa tay không sờ được, không có cảm giác được ôm, cực kỳ khó chịu, buổi tối Kim Hạ có chút mất ngủ, có khi nửa đêm tỉnh lại, đụng đến bên cạnh không có ai, lại sợ nhảy dựng.

Cô thật sự chịu không được, liền vụng trộm đặt chuyến bay buổi tối thứ sáu, bay đến Thượng Hải cho anh ngạc nhiên. Gọi xe đến khách sạn của anh, trên xe nhận được điện thoại của anh: “Bảo bối, sao vừa rồi lại tắt điện thoại?”

Cô ở trên máy bay, tất nhiên không khởi động máy, Kim Hạ nói dối: “Di động hết pin, mới vừa sạc. Bây giờ anh ở đâu?”

“Tiếp khách xong vừa trở về khách sạn. Đúng rồi, ngày mai em về nhà, nhớ đem theo mấy hộp cá đại dương, để cho người lớn ăn khỏe.”

“Được.”

Hai người nói đầu đầu một lúc, Lục Xuyên nói: “Bảo bối, anh nhớ em.”

Kim Hạ nhẹ ừ một tiếng: “Em cũng nhớ anh.”

“Ngoan, nhịn vài ngày nữa anh sẽ trở lại.”

“Vâng.”

“Vậy em đi ngủ sớm một chút, tắt máy trước.”

“Ngủ ngon.”

Tắt di động, Kim Hạ cười giống như con mèo ăn vụng, thật vất vả đến khách sạn, cô khẩn cấp nhảy xuống xe, đến thẳng phòng anh.

Lục Xuyên mở cửa ra, đứng trước mắt là người mình ngày ngày thương nhớ, nhớ đến xa cuối chân trời, đại não từ trước đến nay luôn luôn linh hoạt cũng chậm một lát, mới một tay ôm lấy cô vào lòng: “Lá gan em càng lúc càng lớn, càng dám gạt anh.”

“Em muốn làm anh ngạc nhiên.”

Lục Xuyên gắt gao ôm cô: “Mua vé máy bay khi nào?”

“Hôm kia.”

“Em được đấy, giấu anh ba ngày.”

Kim Hạ cười ha ha, lúc này Lục Xuyên mới buông cô ra, cầm túi xách trên tay cô:

“Đi vào.”

Kim Hạ nhú mày: “Cứ như vậy để em vào? Trong phòng không giấu xinh đẹp nào?”

Lục Xuyên nâng cằm cô lên, híp mắt nhìn: “Vốn chuẩn bị giấu, nhưng em đã đưa đến cửa, thì đêm nay anh cố mà hưởng dụng em thôi.” Nói xong liền kéo cô vào, cửa vừa đóng đã ép người lên tường bắt đầu cởi quần áo: “Bảo bối, em đến thật đúng lúc, anh đã ghen mấy ngày, nếu không hạ hỏa sẽ vô năng mất.”

Kim Hạ giẫy khởi anh trốn vào phòng tắm, vừa chạy vừa cười nói: “Em mới xuống máy bay, anh để em tắm rửa một cái đã.”

Lục Xuyên liền đuổi theo đi vào, kết quả là hai người cùng nhau tắm, trong phòng tắm làm một lần, ôm về giường lại làm một lần nữa, lúc này mới miễn cưỡng yên tĩnh.

Nằm trên ga giường khô ráo, anh ôm cô từ sau lưng, mười ngón đan vào nhau, giao nắm trước ngực cô, tình cảm sâu nặng, không tự chủ lại nhắc đến chuyện kia: “Bảo bối, theo anh trở về gặp người lớn đi.”

Kim Hạ im lặng một lát, nhẹ nhàng gạt đầu: “Được thì được, chỉ sợ bọn họ không thích em.”

Lục Xuyên ho khan hai tiếng: “Nếu anh không đoán sai, bọn họ có thể sẽ không thích em lắm.”

Kim Hạ đã đoán được điều đó, đây cũng là nguyên nhân cô e ngại, nhưng cô vẫn đá anh một cái: “Anh nói như vậy, căn bản không phải là giúp đỡ được không?”

“Sao không phải anh đang giúp đỡ, anh là hợp lý giảm bớt sự mong đợi của em, miễn cho em kết quả là thất vọng. Em không cần hy vọng xa vời bọn họ sẽ thích em, chỉ cần không chán ghét em là được, một mình anh thật sự yêu em là đủ rồi.”

Kim Hạ phốc cười ra tiếng, cọ cọ xát xát giống như con mèo: “Vậy anh nói cho em nghe một chút đi, ba mẹ anh đều ghét cái gì?”

Lục Xuyên bắt đầu nói tỉ mỉ cho cô, giống như thi sinh trước cuộc thi, thầy giáo chỉ trọng tâm cho, mãi đến nửa đêm cũng không có buồn ngủ. Hai người ước định tốt, đợi sau khi anh đi công tác trở về, liền sắp xếp thời gian, dẫn cô đi gặp người lớn.

56. Chương 56

Chương 56

Biệt thự nhà họ Lục.

Trong phòng làm việc tràn đầy ánh nắng mặt trời, giá sách gỗ lim gọn gàng đầy sách quân sự, Lục Chương Viễn ngồi ở trước bàn, trong tay nắm bản binh pháp Tôn Tử buộc chỉ, bên cạnh là ấm trà đất sét lượn lờ khói trắng nghi ngút, một phòng yên tĩnh.

Truyền đến tiếng gõ cửa có âm luật, không nhanh không chậm, tầm mắt Lục Chương Viễn tập trung vào trang giấy xưa cũ ố vàng trong tay, trầm giọng: “Tiến vào.”

Lục Xuyên đẩy cửa đi vào: “Ba.”

Lục Chương Viễn nâng mắt lên, lại hạ xuống, cầm lấy chén trà nhẹ nhấp một ngụm: “Chuyện gì?”

“Con chuẩn bị buổi tối thứ bảy tuần sau dẫn bạn gái về, hy vọng ba bớt chút thời gian gặp mặt một lần.”

Lục Chương Viễn ngẩng đầu lên, sách trong tay cũng không tự chủ được chậm rãi đặt xuống, im lặng một lát: “Chuyện tuần sau bây giờ nói không tốt, đến lúc đó tính.”

“Ba.” Lục Xuyên hiềm khi kiên nhẫn: “Cô ấy là cô gái gia đình bình thường, con không hy vọng ba thích cô ấy, chỉ hy vọng ba tôn trọng cô ấy.”

Trên gương mặt cứng rắn lạnh lùng của Lục Chương Viễn nhìn không ra cảm xúc, cúi đầu nói: “Đi ra ngoài đi, ba đang đọc sách.”

Lục Xuyên cố chấp đứng một lát, định nói thêm cái gì, cuối cùng không nói ra khỏi miệng, quay người lại đi ra ngoài. Anh không cần Kim Hạ nhận được đồng ý của ông, là con cái, nghĩa vụ của anh là thông báo cho ông, chứ không phải làm ông vừa lòng.

*

Tối thứ sáu, Kim Hạ như anh dự đoán, mất ngủ, ở trên giường lăn qua lăn lại, thế nào cũng không ngủ được. Lục Xuyên bắt được cánh tay cô, ôm cô vào lòng: “Hồi hộp như vậy?”

“Vâng.” Kim Hạ cau mày: “So với thi vào đại học còn hộp hơn.”

Lục Xuyên bật cười: “Có anh làm hậu thuẫn cho em, em còn sợ cái gì? Hơn nữa nếu không ngủ, ngày mai sao có tinh thần đi gặp ba mẹ anh?”

Kim Hạ vẻ mặt đau khổ năn nỉ: “Bằng không anh đánh em ngất đi! Đánh ngất thì cái gì cũng không biết.”

Lục Xuyên nhéo mặt cô cái: “Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều. Ngày mai ban ngày còn có thời gian, đến lúc đó tiếp tục sâu cũng không muộn.”

Kim Hạ ngẫm lại cũng đúng, có chuyện gì đều để ngày mai lo tiếp đi, bây giờ quan trọng nhất là nghỉ ngơi, vì thế nhắm mắt lại, tìm bình ổn, buộc chính mình đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, cô lục tung tủ quần áo, lập tức lấy ra một bộ trong ngăn khoa tay múa chân trên người: “Giúp em nhìn xem, cái này thế nào?”

Bị hỏi liên tục vài lần, thái dương Lục Xuyên có chút đau: “Không phải ngày hôm qua em đã chọn được rồi sao?”

“Hôm nay em lại cảm thấy bộ đó không được, không được trang trọng lắm, sẽ làm người ta cảm thấy lỗ mãng.” Kim Hạ nhìn nhìn váy trên tay, tự nhiên nhìn lại lắc đầu: “Cái này cũng không được, quá cứng nhắc.”

“Bảo bối, quần áo của em đều rất bình thường, mặc cái gì cũng được.” Lục Xuyên đi qua xem, giúp cô chọn một bộ váy liền áo chấm hoa màu cà phê đậm, xinh đẹp đáng yêu, lại tôn lên làn da trắng của cô: “Nghe anh, chọn cái này.”

Giải quyết dứt khoát. Kim Hạ cất quần áo còn lại vào tủ, tiếp theo tiếp tục dần co cái khác, tóc buông xõa hay buộc đuôi ngựa, trang điểm hay để tự nhiên, đeo trang sức hay không, giày mang đôi nào thì hợp...

Vốn dĩ thời gian xem như dư dả, trong do dự lựa chọn chậm rãi trôi qua, chờ cô vừa ý với trang phục của mình, bọn họ vừa vận quẹt thẻ ra khỏi cửa. Đầu tóc cô cột cao, đánh phấn nhẹ, kẻ một chút mi mắt, trông có vẻ tươi sáng, dù sao đi gặp tư lệnh, người trong bộ đội, chỉ sợ khó nhìn nhất là người tinh thần ủ rũ. Cha mẹ Lục Xuyên năm ngoái ở trong ký túc xá quân khu, sau lại chuyển ra, mà Lục im lặng vui mừng, cha Lục mua một biệt thự ở ngoại ô thành phố.

Bởi vì tình hình giao thông tốt, thời gian Lục Xuyên đến, sớm hơn dự tính 15', Lục Tổng Thụy nghe thấy, tự mình ra mở cửa, bà mặc sườn xám thanh lịch, tóc búi cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt trong sáng thuần khiết, khí chất dịu dàng, dáng người hơi gầy, có chút ý vị chưa nếm trải khói lửa nhân gian, tuy đã trung niên, nhưng vẫn có thể thấy được, năm đó bà nhất định là người đẹp lạnh lùng. Chồng lại một đôi mắt nhạt kia, cả người Kim Hạ cứng lại, ngay cả mỉm cười từ bên trong mà ra, cũng trở nên cứng ngắc, chạm cái sẽ vỡ, Lục Xuyên phát hiện cô hồi hộp, nhẹ nhàng cầm tay cô, giới thiệu: “Mẹ, đây là bạn gái con Kim Hạ, đây là mẹ anh.”

Kim Hạ máy móc gật đầu: “Xin chào dì.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy thoáng đánh giá, nhẹ giọng đáp lại: “Xin chào.” Diện mạo bình thường, không thể khen, cũng không ngại chọn, hai chữ đánh giá, trên tốt.

Lục Xuyên dẫn Kim Hạ vào nhà, trong phòng trang trí theo phong cách cổ xưa, hiện rõ đậm chất Trung Quốc, phòng khách có một tủ gỗ đàn hương màu đen to lớn, trong đó bày các loại đồ cổ, Kim Hạ đi đứng nơm nớp lo sợ, cực kỳ tò mò đối với những vật trước mắt, lại không dám mở to mắt dùng sức xem nhiều hơn, vội vàng quét vài lần, rồi thu tầm mắt lại.

Lục Xuyên đưa quà qua: “Mang theo chút quà gặp mặt ẹ và ba.” Lục Tổng Thụy nghe vậy đưa tay nhận lấy, theo lễ đáp lại: “Cảm ơn.” Tiếp theo đưa qua cho dì Trương bên cạnh: “Đem cất đi.”

Lục Xuyên kéo Kim Hạ đến sofa bằng gỗ ngồi xuống, nhìn chung quanh phòng một vòng: “Ba đâu?”

Lục Tổng Thụy nghe vậy, ngồi xuống sofa đơn, hình như có chút xấu hổ: “Ba con còn ở quân khu, nhất thời có việc nán lại, mẹ đã điện cho ba con giục ông, bảo ông ấy về gấp.”

Lục Xuyên ước chừng hiểu được xảy ra chuyện gì, không định nói toạc, tránh cho Kim Hạ đau lòng: “Không sao, ba luôn luôn bận rộn việc quân, chẳng hạn có chuyện xảy ra, rất bình thường.”

Lục Tổng Thụy rõ ràng nghe thấy, lời này tuy là nói với bà, trên thực tế là nói cho bạn gái anh nghe. Bà không khỏi nhìn về phía Kim Hạ, mỉm cười nói: “Không biết tiểu thư Kim là người vùng nào?”

Kim Hạ cung kính đáp: “Cháu là người Sơn Tây.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Kim Hạ sợ bà ngại mình ít tuổi, không hiểu chuyện, liền nói: “Năm nay tròn 24 tuổi.”

“Vậy thân thể ba mẹ cô tốt chứ?”

Kim Hạ do dự nhìn mắt Lục Xuyên, Lục Xuyên gật đầu với cô, lúc này cô mới chậm rãi nói: “Mẹ cháu qua đời năm ngoái, ba cháu thân thể bình thường, có chút bệnh cũ.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy im lặng một lát, hỏi tiếp: “Cha cô là nghề gì?”

Kim Hạ có chút xấu hổ, không tự chủ được xiết chặt vạt áo đầm của mình: “Hiện tại ba cháu không có công việc ổn định, tạm thời làm việc ở canteen. Lục Tổng Thụy nghe vậy khó nín về mặt kinh ngạc, trầm mặc không tiếp tục hỏi nữa, dì Trương bưng trà lên, ngắt lời một lát, tiếp theo Lục Tổng Thụy nghe thấy đứng dậy: “Mẹ vào phòng bếp xem xem đồ ăn đã nấu xong chưa.”

Kim Hạ đợi các bà đi xa, mới nhỏ giọng nói với Lục Xuyên: “Xong rồi, mẹ anh giống như không thích em lắm.”

Lục Xuyên cười xoa xoa đầu cô: “Đã quên lời anh nói? Hôm nay em chỉ cần không làm cho bọn họ chán ghét là được.”

Kim Hạ khép mi gật đầu, dì Trương từ phòng bếp đi ra, tiếp đón: “Có thể vào ăn cơm.”

Lục Xuyên kéo cô: “Nào, mang em đi rửa tay.”

Kim Hạ sửng sốt: “Không chờ ba anh sao?”

“Không cần chờ, ông ấy công việc nhiều, không biết khi nào có thể về.”

*

Ngồi vào bàn ăn, 5 món mặn một món canh, đều là món ăn gia đình, nhưng cũng xem như phong phú, Lục Tổng Thụy nói với Kim Hạ: “Đừng khách khí, ăn nhiều một chút.”

Kim Hạ gật đầu: “Cảm ơn gì.” Đợi bà gấp đũa đầu tiên, cô mới đưa tay cầm đũa.

“Tiểu thư Kim, cô quen biết với Lục Xuyên nhà tôi như thế nào?”

Kim Hạ cứng họng, đầu óc có chút trống rỗng, đáp án chuẩn bị tốt trước đó nhất thời nhớ không ra, Lục Xuyên thấy cô ngẩn người, đúng lúc chen vào nói: “Mẹ, vấn đề này nên hỏi con mới đúng, chúng con quen biết qua công việc, con theo đuổi cô ấy.”

“Quen biết qua công việc?” Lục Tổng Thụy nghe vậy mày liễu nhướng lên: “Chẳng lẽ công việc của tiểu thư Hạ liên quan đến bất động sản?”

Kim Hạ khôi phục tinh thần lại, thấp thỏm gật đầu: “Cháu là trợ lý kiến trúc sư, ở bất động sản Nhân Hằng.”

“Cô học đại học là chuyên ngành kiến trúc.”

Kim Hạ lắc đầu: “Không phải, cháu học toán học.”

“Học ở đâu?”

Kim Hạ nói tên trường đại học mình, sau đó hiển nhiên dĩ không có bao nhiêu hứng thú với cô, không hỏi thăm cô gì nữa, ngược lại nói một ít việc vặt cùng Lục Xuyên, cô không nói chen vào được, đành im lặng vùi đầu ăn cơm.

Trong bữa cơm Lục Xuyên săn sóc gấp ít thức ăn vào bát cô, Kim Hạ nháy mắt với anh, hai người sống chung một khoảng thời gian, tự nhiên có thần giao cách cảm, Lục Xuyên lập tức hiểu ý cũng gấp chút thức ăn ẹ: “Mẹ, mẹ ăn nhiều một chút.”

Lục Tổng Thụy nhìn vào trong mắt hai người qua lại, mỉm cười nói với Lục Xuyên: “Bây giờ con ngược lại hiểu thuận hơn so với trước kia.”

Lục Xuyên cười nhìn Kim Hạ: “Còn không phải là cô ấy hiểu thuận, nhân tiện kéo theo con.”

Kim Hạ ngượng ngùng cúi đầu, Lục Tổng Thụy nghe vậy nhìn cô một cái, có chút suy nghĩ.

Ăn cơm xong, Kim Hạ đứng lên giúp đỡ thu dọn bát đũa, Lục Tổng Thụy thấy vậy khuyên can: “Không cần dọn, dì Trường sẽ làm lấy.”

“Không sao ạ, cháu rửa được mà.” Kim Hạ cảm thấy đêm nay chưa lưu lại cho người ta ấn tượng tốt, không tự chủ được muốn làm chút gì đó.

“Anh rửa cùng em.” Lục Xuyên cũng đứng lên: “Mẹ, chúng con đi rửa chén.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy, biết không lay chuyển được con mình, đành đi theo hai người bọn họ, đợi bọn họ dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, ba người trở lại ghế sofa ngồi nói chuyện phiếm. Lục Xuyên cùng Lục Tổng Thụy đều đang đợi Lục Chương Viễn trở về, chỉ có Kim Hạ không biết nội tình, nghĩ ba Lục Xuyên thật sự có việc ở quân khi, không trở lại được, còn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mà má Lục tuy rằng luôn mỉm cười, nhìn không rõ vui buồn, nhưng ít ra làm người ta cảm thấy hiền hòa, dễ dàng ở chung.

Đợi thật lâu, cuối cùng Lục Xuyên kéo Kim Hạ lên, đứng dậy tạm biệt, Lục Tổng Thụy tiến đến cửa, dặn Lục Xuyên: “Có thời gian về thăm nhà nhiều hơn.”

Lục Xuyên gật đầu, Kim Hạ vỗ tay với bà: “Hẹn gặp lại dì.”

Hai người ngồi lên Land Rover, xe chậm rãi chạy ra ngoài, lúc này Kim Hạ mới buông lỏng lớn giọng: “Mệt mỏi quá.”

Lục Xuyên cười cười: “Mẹ anh người này thật ra rất dễ sống chung, chờ em thân quen với bà thì tốt, hôm nay em quá khẩn trương, mới có thể cảm thấy mệt.”

Kim Hạ xoa bóp bả vai: “Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt, cũng không biết nên nói cái gì, sợ nói nhiều sai nhiều.”

Lục Xuyên mở máy điều hòa, tầm mắt dừng ở chiếc xe chậm rãi chạy đến, nhất thời xa xăm mắt, Kim Hạ phát hiện thần sắc khác thường của anh, theo ánh mắt anh nhìn lại, là chiếc xe Jeep quân nhân: “Đây là xe của ba anh?”

Lục Xuyên gật đầu, thu lại tầm mắt, Kim Hạ thấy anh còn chạy ra ngoài: “Chúng ta không quay lại sao?”

Lục Xuyên nhấn chân ga xuống: “Đi cũng đi rồi, còn quay lại làm cái gì? Sau này lại đến.”

57. Chương 57

Chương 57

Lục Chương Viễn đẩy cửa vào nhà, Lục Tổng Thụy nghe thấy đi lên đón, có chút trách cứ: “Sao giờ mới về, người ta vừa mới đi.”

Lục Chương Viễn cởi bỏ cúc áo đầu tiên của quân phục: “Biết, trên đường trở về thấy.”

“Không xuống xe gặp mặt?”

“Có gì hay mà gặp, lại không vào được cửa nhà họ Lục.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy trút ra tiếng thở dài nói: “Cô bé này thoát nhìn thành thật an phận, chỉ là điều kiện gia đình kém chút, cái khác cũng không sao.”

“Biết mặt không biết lòng. Quân bán nước vẽ mặt đều giống như Hán gian, chỉ trong TV mới diễn như vậy, trên thực tế em có thể từ trong điện mạo nhìn ra cái gì.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy dâng trà nóng cho ông: “Cũng không thể nói như vậy, Xuyên nhi không còn nhỏ, có con mắt nhìn người, em thấy nó thích cô bé kia, cho nên phương diện nhân phẩm hẳn không có vấn đề gì.”

Lục Chương Viễn lắc đầu thở dài: “Nó lúc bình tĩnh nhìn người còn chuẩn, nhưng khi thích rồi, con mắt nhìn giảm mạnh.”

“Coi như anh đúng, vậy anh cũng không thể bởi vì không thích con gái người ta, buổi tối liền không về nhà ăn cơm.” Lục Tổng Thụy tức giận liếc mắt ông một cái: “Xuyên nhi thật sự tự mình thông báo cho anh, nó chưa bao giờ thận trọng giống như lần này, anh lại cố ý không về như vậy, lại muốn nảy sinh thù ghét.”

Lục Chương Viễn uống một ngụm trà, mới nói: “Em cũng không phải không hiểu anh, nhìn không vừa mắt liền dễ dàng phát giận, anh không về mới tốt. Đúng rồi, bối cảnh cô bé đó như thế nào?”

“Mẹ mất, cha làm công việc tạm thời, thân thể hình như không được tốt lắm, bản thân cô ấy làm trợ lý gì đó ở công ty bất động sản, tên là... Kim Hạ.”

Lục Chương Viễn nhìn chằm chằm lá trà nổi lên trong chén, không nói lời nào nữa, Lục Tổng Thụy thấy vậy đẩy đẩy khuỷu tay ông: “Ông Lục, anh lại suy nghĩ cái gì vậy? Có chừng có mực a. Xuyên Nhi cũng lớn lên nhiều rồi, thật vất vả mang một cô gái về, anh cho dù không thích, trước cũng nhìn một chút, tiếp xúc nhiều rồi nói sau, đừng lại nhất thời xúc động làm rối lên không được, đến lúc đó Xuyên nhi không nhận người cha này, em còn muốn nó nhận em là mẹ đấy.”

Lục Chương Viễn gật đầu có lệ: “Được rồi được rồi, anh biết đúng mực, em cũng đừng quan tâm, đi ngủ sớm một chút đi.”

Đợi Lục Tổng Thụy lên lầu, ông mới lấy di động ra, gọi điện thoại: “Quách Nghị hả, cậu điều tra bạn gái bây giờ của Lục Xuyên giúp tôi, rốt cuộc có gia cảnh thế nào.” Binh pháp có câu, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Quách Nghị từng là binh lính dưới trướng Lục Chương Viễn, cũng có quan hệ gần gũi với nhà họ Lục, sau khi xuất ngũ về nhà mở công ty vệ sĩ gia đình. Sau khi nhận được điện thoại của Lục Chương Viễn, ông ta lập tức đáp ứng ngay, nhưng khi còn nhỏ Lục Xuyên ôm đùi ông kêu chú chú, sau này ông không có con, xem Lục Xuyên là con trai nuôi của ông, suy xét một lát, ông vẫn gọi điện thoại cho Lục Xuyên: “Tiểu Lục, ba cháu như cháu dự đoán, muốn điều tra bạn gái cháu.”

“Được, vậy cháu đưa tài liệu cho chú báo cáo, cảm ơn chú Quách.”

*

Chạng vạng, Kim Hạ quệt mồ hôi tan tằm, lúc đi ra khỏi tòa nhà tổng bộ Nhân Hằng, xa xa thấy xe chiếc Jeep quân sự đỗ ven đường, nhất thời nhớ đến chuyện lần trước đến nhà cha mẹ Lục Xuyên, thoáng nhìn thấy xe ba Lục. Khi đó không có xuống xe gặp mặt, bây giờ nghĩ lại, có chút tiếc nuối, loại chuyện này đầu đầu cũng bị chém, cúi đầu cũng bị chém, không bằng chết sớm đầu thai sớm, đợi phải tiếp tục lo lắng đề phòng lần gặp tiếp theo.

Dời tầm mắt khỏi chiếc xe Jeep, cô đi đến trạm giao thông công cộng, chốc lát sau, khóe mắt xuất hiện một thân hình mảnh mẽ màu xanh chạy vội, cô theo bản năng thoáng nhìn lại hướng đó, người chạy đến nhìn chằm chằm cô, đi thẳng đến, cô không khỏi dừng lại bước chân.

“Xin hỏi cô lại tiểu thư Hạ sao?” Binh sĩ đứng thẳng trước mắt cô, câu hỏi chỉ là khách khí, anh ta xác định không có nhận sai người.

Kim Hạ có chút phiền muộn, do dự gật đầu: “Vâng. Xin hỏi ông là?”

Binh sĩ cười, lộ ra răng nanh chính tề trắng noãn: “Tư lệnh chúng tôi muốn gặp cô, mời đi theo tôi.”

Kim Hạ giật mình, khó trách chiếc xe kia thoát nhìn quen mắt, căn bản chính là xe ba Lục, nghĩ đến đây, tim lập tức treo cao, thân kinh cũng từng sợi từng sợi, đều căng thẳng. Không có báo trước, liền trực tiếp tìm được công ty cô đến gặp cô, hành động này có ý gì?

Cô không yên đi đến trước xe, binh lính mở cửa xe phía sau, đưa tay mời, một binh lính khác đẩy cửa xuống xe, lưu lại không gian riêng cho hai người nói chuyện, Lục Chương Viễn ngồi ngay ngắn trong đó, ánh mắt kiên nghị, nhìn chằm chằm phía trước, vẫn không nhìn cô, hình dáng sườn mặt có vài phần tương tự với Lục Xuyên, thâm thúy kiên cường, cả người tinh thần phấn chấn, không giận mà uy, nhất là trên quân phục gắn quân hàm vàng óng, uy nghiêm làm cho hô hấp cô đều chậm lại.

Lên xe, cô cúi nể ngồi xuống, sợ hãi mở miệng: “Chú.” Nói chuyện rồi mới thấy yếu ớt như ruồi nhặng.

Lục Chương Viễn hơi nghiêng đầu, rất nhanh liếc mắt đánh giá cô một cái, quả nhiên như vợ miêu tả, một cô gái bình thường phổ biến, bối cảnh của cô cũng bình thường như người khác, căn cứ vào tư liệu Quách Nghị, sau khi cô tốt nghiệp liền vào Nhân Hằng công tác, trong nhà có ba cùng bà nội, cha bị nhiễm trùng đường tiểu, trừ điều này ra, không có gì đáng để đặc biệt chú ý.

Ông mở miệng, giọng như chuông lớn, thập phần vang dội: “Tôi gặp cô, là muốn nói chuyện trong nhà cô. Nghe nói cha cô bị nhiễm trùng đường tiểu?”

Kim Hạ kinh ngạc, không yên trả lời: “Vâng.” Không biết ông có dụng ý gì.

“Trong một năm, phí điều trị cần bao nhiêu?”

Kim Hạ liếm liếm môi khô nứt: “Gần 20 vạn.” Rõ ràng trong xe mở máy lạnh, trán cô lại đổ mồ hôi.

“Tôi có thể sắp xếp cho cha cô đến bệnh viện quân khu lộc thận, năm trăm vạn hẳn là đủ cho phí điều trị 20 năm.”

Kim Hạ kinh ngạc giương mắt, khốn khổ nói: “Ý ông là?”

Lục Chương Viễn cân nhắc: “Tôi cho rằng cô không thích hợp với Lục Xuyên.”

Ngụ ý, 500 vạn kia là phí chia tay.

Kim Hạ vốn dĩ e sợ ông, bây giờ lại sinh ra chút phần nộ, ông có thể không thích cô, nhưng ít ra nên tôn trọng cô.

Thở sâu, cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Cháu ở chung một chỗ với Lục Xuyên, không phải vì tiền, hy vọng của chú cháu không thể thỏa mãn.”

Lục Chương Viễn cả đời gặp qua rất nhiều, rất nhiều người quỳ gối phủ phục dưới tiền tài cùng quyền lực, thậm chí bị đánh mất bản thân, ông tin tưởng bất luận kẻ nào cũng có cái giá riêng: “Cô cảm thấy không đủ, có thể tóm tắt những yêu cầu của mình.”

Kim Hạ lắc đầu, rốt cục nhìn thẳng ông, trước đó cô còn ôm một tia hy vọng xa vời, nghĩ vạn nhất, có thể, có lẽ, ông sẽ chấp nhận cô, nhưng bây giờ bụi bặm rơi xuống đất, ngược lại cô cảm thấy thần nhiên cùng thoải mái: “Chú là đang lo lắng, cháu không thật tâm yêu Lục Xuyên, mà yêu tiền của anh ấy?”

“Có chút băn khoăn này.”

Kim Hạ trầm mặc chốc lát: “Cháu không biết chứng minh bản thân với chú như thế nào, có nói chắc chú cũng không tin.”

Ngược lại lần đầu Lục Chương Viễn nghe thấy câu trả lời này, cô gái mười năm trước trao đổi điều kiện, ngoài mặt than thở khóc lóc quyết tâm, cuối cùng vẫn lựa chọn tiền tài: “Hay là cô muốn đi du học?”

Kim Hạ lắc đầu: “Chú, chú không cần hỏi lại, cháu có thể rời khỏi Lục Xuyên, chỉ cần một điều kiện.”

Lục Chương Viễn nhìn cô, chờ đợi đáp án của cô, cho dù là cái gì, ông đều bằng lòng thử làm hài lòng.

“Anh ấy không hề yêu cháu.”

Lục Chương Viễn chấn động, một câu tám chữ, ông xoa xoa huyết thái dương, chân mày hơi nhíu lại: “Cô cũng hiểu rõ, cô không thể giúp gì cho sự nghiệp của nó.”

“Cháu biết.” Kim Hạ nhẹ giọng: “Không giúp, nhưng sẽ không mang đến phiền phức. Đán cưới chính trị là con dao hai lưỡi, không phải sao?”

Lục Chương Viễn lại đánh giá cô một lần, nhận ra được chính mình hơi nhìn cô: “Cô cảm thấy thận phận địa vị của cô, có thể xứng đôi với con tôi?”

Kim Hạ im lặng một lát: “Lục Xuyên từng nói với cháu, xã hội này có tính giai cấp, anh ấy ở tầng lớp cao, cháu ở tầng lớp thấp. Theo góc độ này, chúng cháu không xứng. Nhưng anh ấy còn nói qua, xã hội này không chỉ có một hệ thống giá trị, cháu cũng có mặt cao hơn anh ấy.”

“Cháu không có người thân nào khác, chỉ có ba cùng bà nội, nhưng bọn họ rất yêu cháu, nhỏ yếu, không có sức lực, vẫn muốn bảo vệ cháu, không nỡ để cháu chịu nửa phần ủy khuất. Lục Xuyên nói đây là mặt cháu cao hơn anh ấy, bởi vì cha mẹ anh ấy tuy rằng đối với anh ấy tốt lắm, nhưng cảm thụ của anh ấy không phải là yếu tố bọn họ lo lắng đầu tiên.”

Lục Chương Viễn lâm vào trầm mặc, Kim hạ cũng không biết nói gì nữa, liền không nói gì ngồi yên, di động vang lên, cô lấy ra rất nhanh, là Lục Xuyên gọi đến, cô liếc mắt nhìn Lục Chương Viễn một cái: “Thưa chú, ngại quá, cháu nhận điện thoại chút.”

Lục Chương Viễn gật đầu, lúc này cô mới nhận cuộc gọi, nhỏ giọng nói: “Vâng?”

“Em tan tầm chưa?”

“Vừa tan tầm, đang định đón xe.”

“Vừa lúc anh đến gần công ty em, bây giờ lại đó đón em, em đừng đi loạn, đứng chờ ở cửa, biết không?”

“Được.” Kim Hạ tắt điện thoại, nói với Lục Chương Viễn: “Thưa chú, nếu không còn chuyện gì nữa, cháu có thể đi về trước không?”

Lục Chương Viễn trầm tư một lát: “Chuyện giúp cho cô chuyển đến bệnh viện quân khu, cùng phí chữa trị 500 vạn, thời hạn có hiệu lực là một tháng. Trong vòng một tháng, cô có thể lựa chọn nhận, có thể đưa ra yêu cầu, nhưng sau một tháng, cô sẽ không nhận được cái gì, chuyện cô cùng Lục Xuyên, tôi sẽ không đồng ý, cô có thể đi rồi.”

Kim Hạ cứng người, không nói gì nữa, đẩy cửa xuống xe, cô quay lại nói: “Chào chú, chú đi thông thả.”

Một binh lính trong đó đóng cửa xe giúp cô, tiếp theo hai người lưu loát nhảy lên sắp xếp chỗ ngồi, xe liền rời đi nhanh như điện chớp, Kim Hạ đứng tại chỗ, thở dài, thì ra Lục Xuyên nói đúng, cô không nên hy vọng xa vời bọn họ sẽ thích cô.

Không lâu sau, xe Lục Xuyên liền đến, sau khi Kim Hạ lên xe, tinh thần có chút ủ rũ, ngón tay Lục Xuyên gõ vài cái lên tay lái: “Ba anh tìm em?”

“Sao anh biết?”

“Vừa thấy xe của ông ấy. Ông ấy nói gì với em?”

“Cũng không có gì, chỉ hỏi một chút chuyện gia đình em.”

“Ông ấy chưa nói nhưng lời như em rời khỏi anh?”

“Làm sao anh biết?”

“Trước kia ông ấy cũng như vậy với Kỳ Thư.”

Kim Hạ nghĩ nghĩ, cười rộ lên: “Anh muốn biết em trả lời như thế nào không?”

“Anh biết em sẽ trả lời như thế nào.” Lục Xuyên quay sang nhìn cô: “Em không giống vậy. Anh muốn nói với em, nếu ba anh nói gì quá đáng, em đừng để trong lòng, ông ấy dục vọng khổng lồ có chút lớn, cho rằng anh cũng là thuộc hạ của ông ấy, nên bị ông ta vô điều kiện gọi hô đến gọi đi, đối với quyết định của ông ấy không nên hỏi thêm gì, không được dị nghị.”

Kim Hạ thở dài: “Em hiểu được quan điểm của ông ấy, nhưng dù sao ông ấy cũng là ba anh, nếu có một ngày, phải lựa chọn giữa em và ông ấy, anh phải làm sao bây giờ?”

“Cô bé ngốc.” Lục Xuyên đưa tay sờ sờ đầu cô: “Không có ngày đó.”

58. Chương 58

Chương 58

Lục Xuyên có chút khinh thường đối với hành vi ba anh dụ dỗ Kim Hạ, theo tính cách của anh, đã muốn đi đối mặt làm rõ việc này, nhưng bây giờ anh chỉ có thể nhẫn nại, không muốn để cho ba anh nghĩ rằng Kim Hạ ở sau lưng đâm chọc, khiến cho cha con bất hòa, liền làm bộ như không biết chút nào về việc này.

Trước mắt thái độ ba anh thập phần rõ ràng, phản đối hai người ở chung, lập trường mẹ anh hình như có chút mơ hồ, vừa nhìn không ra thích, cũng không có ganh ghét, còn anh tất nhiên muốn cùng Kim Hạ ở chung một chỗ, ba thế lực đối lập nhau, Lục Xuyên quyết định, đầu tiên muốn mượn sức mẹ anh.

Mà trước mắt nhược điểm lớn nhất của, chính là tính mệnh.

Lục Xuyên mời bà Lục Tổng Thụy thứ bảy đến Bán Đảo Thành Ban, cùng ăn bữa cơm với bọn họ, anh cho lái xe đến đón bà sớm. Lục Tổng Thụy nghe thấy lời này hiển nhiên rất cao hứng, trước kia con lúc nào cũng vội vàng, cũng không quá vui vẻ mời bà đến chỗ ở của anh, bây giờ lại chủ động mời bà, bà dĩ nhiên chờ mong, Lục Chương Viễn bởi vì quân khu có hội nghị, không thể đi cùng.

Trước đó Lục Xuyên giải thích cho Kim Hạ những việc cần chú ý, cùng với nói chuyện như thế nào, mới có thể nhận được hảo cảm của mẹ anh, Kim Hạ ghi nhớ trong lòng.

Khi Lục Tổng Thụy đến, hai người dẫn bà đi thăm quan đại khái căn phòng, lần đầu tiên bà đến Bán Đảo Thành Ban, trước mắt nhìn vào, so với căn phòng con ở trước đây, đã ấm áp mềm mại nhiều hơn, tóm lại một lời, có cảm giác gia đình. Lúc này bà mới thẳng thắn nhìn nhận, Kim Hạ xuất hiện, làm cho con bà có nhiều thay đổi, loại thay đổi này, đúng là hy vọng của bà.

Đi thăm căn phòng xong, bà ngồi xuống nghỉ ngơi ở sofa phòng khách, Kim Hạ dâng trà nóng, cùng nói chuyện một lát, liền đứng lên: “Dì, cháu đi nấu cơm trước, dì cùng Lục Xuyên chậm rãi tán gẫu.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy gật đầu, nhìn theo cô mãi đến khi tiến vào phòng bếp, mới quay đầu nói với Lục Xuyên: “Bình thường trong nhà đều là nó nấu cơm?”

Khỏe môi Lục Xuyên cong lên: “Vâng. Nhưng vẫn là mẹ nấu ăn ngon hơn, có thời gian mẹ chỉ cho cô ấy, mẹ cô ấy qua đời sớm, kỹ năng nấu nướng đều là cô ấy tự mình tìm tòi.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy đứa nhỏ Kim Hạ này quá đáng thương, không có mẹ, cái gì đều phải tự mình lo liệu, lập tức có chút mềm lòng, liền từ sofa đứng lên: “mẹ đi vào phòng bếp nhìn một chút.”

Lục Xuyên đi theo đến cửa phòng bếp, chống khuỷu tay dựa vào cạnh cửa, ung dung nhìn hai người các cô. Lục Tổng Thụy thấy nhưng không nói gì, trực tiếp mở vòi nước rửa tay, Kim Hạ đứng lúc dâng khăn mặt lau tay, bà nhận lấy: “Còn tạp dề dư nào không?”

Kim hạ hiểu được, rất nhanh lấy ra tạp dề phẳng phiu đưa lên, sau khi Lục Tổng Thụy mặc xong, nói: “Ở đây con có nguyên liệu gì?”

“Có tôm, cá Lư, thịt bò, đậu hũ, cà chua, cần tây...”

“Để dì làm, cháu giúp một tay, thuận tiện học tập.” Lục Tổng Thụy xoay đầu mỉm cười với cô một cái: “Có gì không hiểu thì hỏi.”

Lần đầu tiên Kim hạ cảm thấy trong nụ cười của bà có độ ấm, thật sự đang cười, mà không phải xuất phát từ lễ phép, vì thế vội vàng gật đầu hiểu rõ. Lục Xuyên nói qua, muốn vừa ý mẹ anh, mặc dù biết, cũng phải giả dạng không biết, khiến cho bà có cảm giác được cần đến.

Thời Lục Tổng Thụy lớn lên, con gái học là để hồng tự thiêm hương, cuối cùng vẫn phải ở nhà giúp chồng dạy con. Lục Chương Viễn luôn miệng việc nước việc thiên hạ, bà nghe không hiểu cũng không có hứng thú, bà chỉ lo việc nhà. Thế giới đàn ông là thế giới, thế giới phụ nữ là đàn ông, thế giới của bà, chính là chồng con. (Hong Tự Thiêm Hương: Câu này là câu thành ngữ cổ, Nghĩa ban đầu là thi sĩ trong thời gian dài mài kinh sử có hồng nhan giúp đốt thêm hương. Hiểu ngắn gọn là “Hong nhan thêm hương”)

Nhưng mà không biết từ bao giờ, quân hàm của chồng càng ngày càng cao, công việc càng ngày càng nhiều, con dần dần lớn lên, không làm nũng khóc nháo với bà nữa, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng khó thấy được, bà biết bà mất đi thế giới của bà, nhưng bà không có sức ngăn cản —— bọn họ không cần bà.

Bà không muốn giống như rất nhiều bà lớn khác, cả ngày tụ tập cùng một chỗ chơi mạt chược, mua sắm, làm đẹp, bà tình nguyện yên yên tĩnh tĩnh đọc sách một lát, nhưng bây giờ, chỉ bảo một ít kỹ năng nấu nướng, cùng kiến thức cuộc sống ột cô gái nhỏ, càng làm cho bà cảm thấy thành tựu cùng sung sướng.

Cầm tôm tươi đã bóc vỏ, băm nhỏ, thêm muối, vị tinh, tiêu, trứng đánh quấy đều, Lục Tổng Thụy bảo Kim Hạ cắt đậu hũ thành khối, ở giữa dùng muỗng nhỏ đào rỗng mang lại đây, hai người đồng loạt nhét tôm băm vào giữa.

Kim Hạ vốn có chút khả năng nhìn mặt nói chuyện, lúc trước Lục Xuyên lại đặc biệt dặn dò, cho nên cô biết khi này thì nên đặt câu hỏi, khi nào nên cầm miệng lắng nghe, thêm phản ứng của cô không tệ, trí nhớ cũng tốt, học hỏi cũng thật sự rất nhanh.

Lục Xuyên thừa dịp trong lúc các cô nhét đầy nhân cho đậu hũ, từ phía sau ôm Kim Hạ: “Mẹ, ngày bé con thích ăn cái này, mẹ có rãnh cũng dạy cô ấy làm, cô này trình độ kém, cần rèn luyện nhiều.”

Khuỷu tay Kim Hạ đánh anh một cái, cười hỏi: “Dì, trước kia anh ấy thích ăn cái gì ạ?”

Lục Tổng Thụy nhét xong một cái đậu hủ, đặt sang một bên, chậm rãi nhớ lại: “Ngày bé nó cũng không kiêng ăn, bánh trứng nướng nó cũng thích ăn, à đúng rồi, nó còn thích ăn cháo, mùa đông thích ăn bánh quả hồng đông lạnh...”

Lục Tổng Thụy thao thao bất tuyệt nói tiếp, sau khi nói xong có chút cảm khái: “Thì ra đã qua lâu như vậy.”

“Mẹ.” Lục Xuyên nghe được thương tâm của bà, khuyên nhủ: “Chúng ta bây giờ không phải rất tốt.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy nhìn mắt anh, gật đầu mỉm cười: “Ừ, rất tốt.” Có hoảng hốt trong nháy mắt như vậy, bà cảm giác ba người trong phòng bếp, giống như cùng một nhà.

Lục Xuyên dùng sức ngửi ngửi mùi thơm trong phòng bếp: “Thơm quá.”

Lục Tổng Thụy nghe thấy cười nói: “Trong nồi hấp cá Lư.”

“Bụng con rất đói.” Lục Xuyên nói xong theo thói quen liền cù Kim Hạ: “Khi nào thì có thể ăn cơm?”

Thất lạng Kim Hạ rất nhột, uốn éo, tay lại run lên, thiếu chút nữa làm rơi một miếng đậu hủ, Lục Tổng Thụy thấy vậy, trừng mắt với Lục Xuyên: “Đi đi, con đi ra ngoài ẹ, đừng đứng ở đây quấy phá! Thăng bé này, sao còn nghịch ngợm giống như trước đây vậy.”

Lục Xuyên bị răn dạy, ngưỡng ngưỡng buông Kim Hạ ra, trở lại phòng khách. Nhưng nhìn thái độ của mẹ anh, ước chừng đã mềm hóa, hơn nữa mẹ anh luôn luôn thương anh, muốn bà đứng bên mình, cũng không khó.

*

Đậu hủ nhồi tôm tươi, cá Lư hấp, thịt bò xào cần tây, rau cải xào, súp trứng đánh cà chua, ba người ăn vừa đủ. Sau khi ăn xong Kim Hạ cất đĩa hẩu bưng ra, bọn họ cùng nhau ngồi vây quanh trước tivi, vừa nói chuyện phiếm vừa xem tin tức.

Lục Tổng Thụy có thói quen ngủ trưa, đến giờ người có chút mệt mỏi rã rời, Lục Xuyên phát hiện, nói: “Mẹ, mẹ trước ngủ một lát đi, chờ mẹ tỉnh lại, chúng con mang mẹ đi mua sắm.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy gật đầu đáp ứng, bọn họ liền dẫn bà đến phòng dành cho khách, ngày hôm qua đã dọn dẹp sạch sẽ, vật dụng trên giường đã đổi mới, để cho bà nghỉ ngơi bên trong. Lục Xuyên và Kim Hạ đợi bà nằm xuống, mới quay trở lại phòng khách, Kim Hạ không yên hạ giọng nói: “Biểu hiện của em như thế nào?”

Lục Xuyên nâng cằm cô, cúi đầu ấn xuống nụ hôn: “Anh rất vừa lòng.”

Kim Hạ quả trách: “Ai hỏi anh, em hỏi mẹ anh.”

“Mẹ anh đã ra tay chỉ em nấu cơm, chắc chắn không thể ghét bỏ em.” Lục Xuyên ôm cô: “Yên tâm, trước lạ sau quen, em qua cửa mẹ anh, chắc chắn không có vấn đề gì.” Tiếp theo sờ lên bụng cô: “Mẹ anh còn chờ ôm cháu đây.”

Mặt Kim Hạ nóng lên, đánh tay anh ra: “Đừng nói bừa. Bên ba anh, làm sao bây giờ?” Cô chung quy luôn có chút lo lắng.

Trong mắt Lục Xuyên hiện lên một tia giảo hoạt: “Có mẹ anh chế ngự ông ấy.”

Kim Hạ kinh ngạc: “Em cứ nghĩ, nhà anh là ba anh định đoạt.”

“Đó là dưới tình huống mẹ anh không ép buộc. Muốn ép buộc, ba anh cũng không qua bà.” Lục Xuyên cười cười: “Em đừng nghĩ ba anh bình thường bộ dáng mặt lạnh, thật ra ông ấy rất thương mẹ anh, mẹ anh lại thương anh.”

Kim Hạ cũng cười: “Cho nên dù sao đều là anh thắng.”

Lục Xuyên đắc ý: “Đúng vậy, trong chuỗi thức ăn nhà anh, anh ở đỉnh.”

Sau khi Lục Tổng Thụy tỉnh ngủ, ba người bọn họ liền đi dạo ở trung tâm gần nhà, dọc theo đường đi lá xanh sum sê, ánh mắt trời chói mắt, Lục Xuyên dìu mẹ anh, kéo Kim Hạ, trong đầu hiện lên một ý nghĩ,

đây là hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời của anh, bây giờ đều ở bên người mình, còn cầu gì nữa.

Lục Tổng Thụy yêu thích sườn xám, đều đặt theo yêu cầu từ thợ may quen biết, trong trung tâm rất khó nhìn thấy, Lục Xuyên mua chút trang sức cho bà, làm bà mặt mày hớn hởi, ba người lại đi dạo một trận, ngồi uống trà trong phòng trà. Lục Tổng Thụy thấy lâu một là cửa hàng tạp hóa lâu hai là siêu thị, đưa ý kiến uống xong trà đi xem: “Các con bình thường công việc bận rộn, trong nhà có thể gói ít sủi cảo, sau khi tan tầm về trực tiếp nấu ăn, rất tiện.”

Lục Xuyên cùng Kim Hạ tất nhiên đồng ý. Bọn họ mua thịt băm cùng vỏ sủi cảo, sau khi trở về ngồi vây quanh trước bàn ăn, gói một đồng lớn, Lục Tổng Thụy chia ra phần cho buổi tối, còn lại bảo Kim Hạ cho vào ngăn đông lạnh của tủ lạnh.

Lục Xuyên hơi cân nhắc, nói: “Cũng mang về một ít cho ba nữa.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy cũng đồng ý, cũng thấy có lý, bảo Kim Hạ lấy túi giữ lạnh, chia ra một ít: “Ba con trước kia rất thích ăn sủi cảo mẹ làm, đêm nay mà về, vừa vặn ăn khuya.”

Ăn xong cơm chiều, lại ngồi một lát, Lục Tổng Thụy bảo phải về, Kim Hạ vốn cũng muốn đi tiễn, bị Lục Xuyên ngăn lại: “Anh đi là được rồi, em ở nhà đợi.”

Kim Hạ biết hai mẹ con bọn họ có chuyện cần bàn, liền ở lại trong nhà.

“Lần sau mẹ với ba cùng đến đây đi. Chờ đến mùa thu, chúng ta còn có thể đi dạo quanh đây một chút.” Đi trên tuyến đường chính trong khu nhỏ, Lục Xuyên nói với mẹ.

Lục Tổng Thụy nghe vậy cẩn thận đánh giá con một phen: “Con rất thích cô bé đó, đúng không?”

Lục Xuyên cười cười: “Mẹ, con chuẩn bị cầu hôn cô ấy, ngay cả nhẫn đều chọn xong rồi.”

“Nói vậy, không đến với nhau cũng không được rồi.” Lục Tổng Thụy nghe thấy khẽ thở dài: “Bên ba con...”

“Mẹ, trước đừng nói đến ba con, mẹ nghĩ như thế nào?”

Lục Tổng Thụy nghe vậy suy nghĩ một lát, mới nói: “Nếu con thích, mẹ cũng không có gì phản đối, cô gái kia nhân phẩm cũng không tồi, tuy rằng điều kiện kém một chút, nhưng cũng không phải là do cô ấy.”

Lục Xuyên nghiêm mặt nói: “Không phản đối còn chưa đủ, mẹ, mẹ phải giúp con. Năm nay con 32, chuyện kết hôn sinh con phải sớm quyết định một chút, con không muốn bởi vì ba phản đối liên đánh lâu dài cùng ông ấy, càng không thể nhận người ông ấy chọn trúng, cho nên mẹ phải giúp con, nếu không chuyện này liên không xong. Lại nói, mẹ lần trước mẹ suy nghĩ gì mà ủng hộ ba con?”

Lục Tổng Thụy nghe vậy lâm vào trầm tư, mười năm trước bà ủng hộ chồng, khiến cho quan hệ mẹ con bất hòa 10 năm, bà không nghĩ lại giẫm lên vết xe đổ.

Lúc ấy nguyên nhân không ủng hộ con, là cảm thấy khi đó bọn nó tuổi còn quá nhỏ, bàn việc cưới hỏi không thật sự, nhưng bây giờ con đã đến tuổi kết hôn rồi, cô gái này chính chắn hiểu chuyện hơn cô gái lần trước, tìm không ra tật xấu gì, nếu bà phản đối chỉ vì điều kiện đối phương không tốt, kết quả tạo thành mất nhiều hơn được, con tính tình quật cường, không tốt lại 10 năm bất hòa nữa, nhưng nếu bà ủng hộ, không những lấy lại được tín nhiệm của con, nói không chừng rất nhanh bà còn có thể ôm cháu, nghĩ như vậy, trong lòng bà đã quyết.

“Bên ba con, mẹ sẽ tận lực làm công tác tư tưởng cho ông ấy, ông ấy lớn tuổi rồi, có chút ngoan cố, không dễ dàng thuyết phục, con cũng khuyên nhủ ba con thật tốt, trước mặt ông ấy phục tùng nhẹ nhàng chút, tranh thủ làm cho ông ấy sớm đồng ý chuyện của các con chút.”

Lục Xuyên gật đầu: “Cái này con biết. Nếu mẹ có thể giúp đỡ con, phần thắng của con liền nhiều hơn một tầng.”

59. Chương 59

Chương 59

Lục Chương Viễn rất thích sách, trang giấy hơi vàng có mùi gỗ, vừa sờ lên có chút thô, cầm trong tay thấy nặng, cảm giác chân thật, trước kia Lục Xuyên đưa cho ông cái IPAD có Kindle, lúc đó ông thử dùng chút, nhưng lại thấy không quen, liền bỏ xó.

Học sử dụng cái mới không khó, từ trong lòng hoàn toàn tiếp nhận, lại là một chuyện khác

Lục Tổng Thụy từ chỗ con trai rời đi, lúc về nhà, Lục Chương Viễn đang ở trong phòng đọc sách, ông hiếm khi xem tivi, chỉ khi im lặng đọc sách, mới có thể chìm đắm trong suy nghĩ.

Khoảng 15 phút sau, Lục Tổng Thụy bưng sủi cỏ đã nấu xòn cùng ít dấm chua dùng chung với sủi cỏ, mang đến thư phòng Lục Chương Viễn: “Bữa khuya đêm nay.”

Lục Chương Viễn vốn không đói bụng, nhưng nghĩ thấy mùa vị axit axetic đã lâu trước đây, liền đặt cuốn sách trong tay xuống, gấp một cái sủi cỏ lên chấm với dấm chua, đưa vào miệng, tinh tế nhắm nháp: “Ừm, vẫn là hương vị ban đầu.”

Lục Tổng Thụy nghe thấy đứng ở bên cạnh ông, mỉm cười: “Ăn ngon là tốt rồi.”

Một khay nhỏ sủi cỏ, giải quyết trong 1 phút. Lục Chương Viễn ăn xong, đặt đĩa xuống: “Sao hôm nay lại gói sủi cỏ?” Ông công tác bận rộn, buổi tối thường xuyên không trở về ăn cơm, bà sau này thế nào cũng không làm nữa, chỉ có ngày lễ ngày tết mới lộ tay nghề.

Lục Tổng Thụy đứng ở sau ông, giúp mát xa ông, thả lỏng bả vai: “Anh quên à, hôm nay em đến chỗ ở Xuyên Nhi.”

Lục Chương Viễn thế mới nhớ đến chuyện này.

“Sủi cỏ này là ba người bọn em bao, em mang ít trở về, nếu anh muốn ăn, trong tủ lạnh còn ít.” Lục Tổng Thụy vừa xoa bóp vai ông, chậm rãi nói: “Đứa nhỏ Kim Hạ kia, trừ bỏ bối cảnh hơi kém, còn lại không có gì để soi mói, anh khi nào rảnh, cũng đi gặp nó đi.”

Lục Chương Viễn trầm mặc không nói. Lần trước sau khi nói điều kiện cho cô bé đó, liền đá chìm đáy biển, im lặng không tiếng vọng, cho nên cô ta hoặc thật sự không vì tiền, hoặc là đã tâm quá lớn: “Hôm nay em đi dự Hồng Môn Yến, trở về mệt không?”

Lục Tổng Thụy nghe vậy vỗ vào lưng ông một chút: “Anh nói linh tinh cái gì đấy. Tính tình Xuyên Nhi không phải anh không biết rõ, nếu anh cứng rắn muốn chia rẽ bọn nó, vậy anh cũng phải có bản lĩnh làm cho nó đồng ý cưới cô gái khác, bằng không cháu nhà họ Lục từ đâu đến đây?”

Lục Chương Viễn xoa xoa mi tâm: “Nếu không phải lần trước con gái Lâm Trạch Bình gây nên thị phi lớn như vậy, hôn nhân này đã sớm có kết quả, đến bây giờ không chừng ngay cả cháu cũng ôm trước ngực.”

“Lần trước là lần trước, bây giờ là bây giờ. Xuyên Nhi còn thật lòng với cô bé kia, anh thật sự muốn ép nó, em cũng không dám nghĩ đến kết quả.”

“Thật lòng?” Lục Chương Viễn bật cười: “Bọn nó mới cùng một chỗ bao lâu, có thể có bao nhiêu thật lòng? Lại nói hôn nhân đại sự, phải nghe theo lời cha mẹ, nó sao có thể không nghe ý kiến chúng ta?”

“Việc này nếu là 10 năm trước, em chắc chắn cũng không phản đối, dù sao thằng bé còn trẻ, tương lai còn rất nhiều cơ hội.” Lục Tổng Thụy than nhẹ: “Nhưng bây giờ không giống vậy, Xuyên Nhi không còn nhỏ, nhiều năm thế này, chắc chắn cũng kết giao với vài cô gái, lại chọn cô bé này, chắc chắn có lý do của nó.”

Lục Chương Viễn không nói gì, Lục Tổng Thụy nghe vậy vỗ vỗ bờ vai của ông: “Ông Lục, hôm nay em cũng cho anh biết thái độ, việc này em ủng hộ Xuyên Nhi, cuối tuần em mời bọn nó lại đây ăn cơm, anh đừng có như lần trước làm bộ có việc không gặp đấy.” Nói xong không đợi ông phản đối, liền bưng chén đĩa trên bàn làm việc, đi ra cửa.

Lúc này Lục Chương Viễn xem sách cũng không vào, con mình cùng bạn gái đoàn kết một lòng một dạ, ngược lại vợ mình, bây giờ mâu thuẫn với ông. Tục ngữ nói vợ chồng đồng lòng, tác biến đồng cũng can, ông một mình chuyến đầu hăng hái như vậy, hình như có chút nguy hiểm a.

*

Lục Xuyên ngoài ý muốn nhận được điện thoại từ cậu, hỏi chuyện Kim Hạ. Bình thường anh rất ít nghe ý kiến người trong nhà, chỉ có mình cậu khuyên bảo còn có vẻ có thể nhận, cho nên nháy mắt nhìn đến điện thoại báo, anh liền hiểu được, đây là viện binh của ba anh.

Anh kiên quyết bộc lộ thái độ của mình với cậu, cuối cùng còn bổ sung một câu: “Mẹ con cũng ủng hộ chúng con, bà còn chờ ôm cháu mà.” Cậu nhất thời liền không có lời nào để nói, em ruột của mình cũng ủng hộ, ông làm anh trai, đứng giữa em gái cùng em rể, không thể nghi ngờ, phải lựa chọn em gái.

Sau đó Lục Xuyên lại sai Trầm Dục đến nhà mình, Lục Tổng Thụy thấy tất nhiên hỏi cô gái anh ta đang theo đuổi, kết quả vừa nghe, cũng là con gái của gia đình bình thường, nhất thời càng kiên định, còn hồi thúc Lục Chương Viễn: “Ông Lục anh xem, ông Trầm người ta còn không phải đối nha, chỉ có ông là lắm điều thôi.”

Lục Chương Viễn nhất thời tức không có chỗ xả. Con mình không không nghe, vợ cũng phản chiến, cậu cả cũng vô dụng, cô bé Kim Hạ kia lợi dụng cũng không thành, định đe dọa sao, mình đường đường là một tư lệnh quân khu, đi đe dọa một cô bé mới hơn 20 tuổi, chuyện này ông thật sự không làm được.

Ông cảm thấy không có kế nào dùng được, chỉ có thể tiếp tục cố chấp phản đối, bữa ăn cuối tuần, dưới sức ép của vợ, ông xuất hiện ở bàn cơm, Lục Tổng Thụy đối với chuyện này cảm thấy thập phần vui sướng, bảo dì Trương chụp cho bọn họ một bức ảnh, Lục Chương Viễn ngồi chủ vị, ba người còn lại đứng xung quanh bên cạnh ông, rất có cảm giác gia đình, nếu không nhìn sắc mặt của Lục Chương Viễn.

Chụp ảnh xong, cầm điện thoại chia sẻ qua bluetooth, ba người cất điện thoại, sau đó bắt đầu ăn cơm. Lục Chương Viễn mặt lạnh, chậm chạp không động đũa, bọn Kim Hạ thấy thế, cũng không dám động, liền im lặng ngồi, Lục Tổng Thụy thấy vậy nhìn không được, gắp một đũa thức ăn vào bát ông, mời: “Đừng thất thần nữa, ăn cơm, ăn cơm.”

Kim Hạ nháy mắt với Lục Xuyên, Lục Xuyên hiểu ý cũng gắp một đũa thức ăn vào bát ba anh: “Ba, ăn cơm.”

Lục Chương Viễn liếc mắt ba người một cái, lúc này mới cầm đũa, Kim Hạ mới nhẹ nhàng thở ra, xem ra ba Lục cũng không phải là núi băng không thể hòa tan, chỉ cần kiên trì bền bỉ, nhất định có thể khiến ông chấp nhận cô.

Trong bữa cơm ba người bọn họ trò chuyện vui vẻ, Lục Chương Viễn không nói một lời, rất nhanh cơm nước xong, để lại bát đũa im lặng rời đi, Lục Xuyên cầm tay Kim Hạ, an ủi: “Ba anh là như vậy đấy, đừng để trong lòng.”

Kim Hạ cười lắc đầu: “Không sao, em hiểu mà.”

Ăn cơm xong, dì Trương thu dọn bát đũa đi vào phòng bếp rửa, Lục Tổng Thụy cầm vài cuộn len đi ra, đưa cho Kim Hạ: “Nhìn xem thích màu nào.”

Kim Hạ không rõ nên: “Dì, dì đây là muốn?”

Lục Tổng Thụy vẽ mặt con sao lại không biết nói: “Đây là len cừu, đan áo lông mềm mại ấm áp, trẻ nhỏ mặc rất tốt.” Một khi bà ra quyết định chấp nhận con dâu tương lai này, rất nhiều ảo tưởng gác lại điên cuồng dâng lên, ví dụ, vì cục cưng đan áo lông, quần lông, mũ quả dưa, tất nhỏ...

Kim Hạ cảm thấy then thừng, bọn họ còn chưa có kết hôn, chuyện sinh con hình như còn sớm, Lục Xuyên đi qua ôm chặc cô, nhìn xem cuộn len trên tay bà: “Chọn màu trung tính á, như vậy cho dù sinh con trai hay con gái đều có thể mặc.”

Kim Hạ a lên: “Vậy màu trắng đi.”

Lục Tổng Thụy nghe vậy cười cầm cuộn len màu trắng: “Dù sao mẹ ở nhà nhàn rỗi cũng không có việc gì, đan áo lông để giết thời gian.”

“Cảm ơn mẹ.” Lục Xuyên nắm tay Kim Hạ: “Em ở chỗ này tiếp mẹ, anh đi gặp ba.”

Kim Hạ giữ chặt anh: “Em đi cùng anh.”

“Không cần. Anh đi nói chuyện với ông.”

Trong thư phòng, Lục Chương Viễn giống con sư tử bị nhốt, nôn nóng đi qua đi lại, Lục Xuyên đẩy cửa tiến vào, ông lập tức dừng bước, hai tay đưa ra sau lưng: “Chuyện gì?”

“Ba, chúng ta nói chuyện đi.” Qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Lục Xuyên hạ quyết tâm, muốn bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với ba anh.

“Nói chuyện gì? Chuyện bạn gái con?” Lục Chương Viễn đi đến trước bàn làm việc ngồi xuống: “Không có gì hay để bàn, ba không đồng ý.”

“Ba, ba có thể không đồng ý, nhưng ba phải đưa ra lý do, lý do người ta có thể phục.”

Lục Chương Viễn im lặng một lát: “Muốn làm chính trị cần quan hệ, đám cưới là thủ đoạn củng cố quan hệ tốt nhất, bằng không con cho là vì sao hoàng đế cổ đại thích phái công chúa thành hôn?”

“Điểm đó con hiểu được.” Lục Xuyên nhìn ba anh, ánh mắt kiên định: “Là chính con nguyện ý buông tha.”

Lục Chương Viễn nhíu mày: “Con ở chung với cô ta bao lâu, liền vì cô ta mà buông tha lợi ích chính mình? Mười năm qua, con vẫn không có chút tiến bộ, vẫn vô đoán như vậy.”

Bị chê vô đoán, Lục Xuyên trở nên có chút nóng bức, tính bình tĩnh hòa nhã, cũng có thể làm được, là hai chuyện khác nhau: “Con cho rằng cô ấy đáng giá, cho nên cam tâm tình nguyện, đổi lại là ba, ba sẽ vì cái này mà buông tha mẹ con?”

Lục Chương Viễn vỗ bàn: “Cô ta sao có thể so với mẹ con?! Mẹ con với ba có tình cảm vài chục năm, các con được bao lâu?!”

“Thời gian không phải là vấn đề, con cho rằng là cô ấy, thế là đủ rồi. Trừ cô ấy, con sẽ không chọn cô gái khác để kết hôn.”

Lục Chương Viễn lắc đầu: “Sao con vẫn không nhìn ra? Với điều kiện của con, hoàn toàn có thể tìm được người rất tốt, vừa mới bắt đầu không có tình cảm dè dặt, ba với mẹ con khi kết hôn, trước khi xóc lên khăn voan chưa từng gặp mặt qua, cũng khắp khiêng đi qua nhiều năm như vậy.”

“Ba, bây giờ là thời đại nào rồi?! Các người khi đó đánh giặc vẫn là gạo cùng súng trường, bây giờ là vũ trang đầy đủ hải không lục, ba không thể yêu cầu con còn yêu đường giống như trước đây, ba cái này gọi là lựa chọn mang tính thoái hóa!”

Lục Chương Viễn cứng họng: “Được! Ba không cần nói quá khứ yêu cầu con, mà nói hiện tại, hiện tại người ta yêu đương không nói điều kiện, đúng không? Không cần xin đổi phương phòng ở xe?”

“Đó là điều kiện phụ nữ mới yêu cầu, con là đàn ông, chẳng lẽ còn muốn phụ nữ có tiền địa vị, cung cấp cuộc sống bảo đảm cho con?”

“Ba đây là nghĩ cho tương lai của con!”

“Tương lai của con tự con hiểu được, không cần ba quan tâm!”

Thanh âm hai người tranh chấp càng lúc càng lớn, từ có lý có căn cứ biến thành cãi nhau vô nghĩa, Lục Chương Viễn ở quân khu quen phát biểu răn dạy, giọng vốn to, lực thấu màng nhĩ, khiến Lục Tổng Thụy cùng Kim Hạ ở phòng khách dưới lầu đều nghe thấy được, đồng loạt chạy lên lầu khuyên ngăn, Kim Hạ giữ chặt Lục Xuyên đỏ mắt, Lục Tổng Thụy chế trụ Lục Chương Viễn đỏ mặt tía tai: “Được lắm ông Lục âm ỉ cái gì, ông không thể nhường nhịn con một chút sao?”

“Anh nhường nó?! Đứa con bất hiếu này!” Lục Chương Viễn ném một cái chén ra ngoài, vỡ nát bên chân Lục Xuyên: “Coi như tôi không sinh ra đứa con trai này!”

Lục Xuyên cố chấp đứng im, sắc mặt âm lãnh, Kim Hạ ôm chặt cánh tay anh, tim nhảy lên đến cổ họng, cô biết Lục Chương Viễn phản đối, nhưng cô không cần thận suy nghĩ, ông ấy lại phản đối kịch liệt như vậy.

Nhất thời không khí ngưng trọng, giống như dây cung bị kéo căng hết cỡ, tùy thời có thể căng đứt.

Lục Tổng Thụy thấy thế, con người xoay chuyển, lập tức che ngực, chậm rãi ngồi xuống.

60. Chương 60

Chương 60

Thấy Lục Tổng Thụy ngồi trên mặt đất, ôm ngực, Lục Chương Viễn nhất thời hoảng hốt, lập tức tiến tới đỡ lấy bà: “Em làm sao vậy?”

Lục Xuyên cùng Kim Hạ cũng vây quanh lại, Lục Tổng Thụy chau mày, mặt mũi mở miệng: “Ngực em khó chịu.”

Lục Chương Viễn rất nhanh đỡ bà dậy: “Anh mang em trở về giường nằm, nếu còn khó chịu, thì đi bệnh viện kiểm tra.”

Lục Tổng Thụy dựa vào bả vai anh gạt đầu, không dấu vết cho Lục Xuyên một ánh mắt, ý bảo anh là giả bệnh, không cần lo lắng, Lục Xuyên hiểu ý khéo môi cong lên, kéo Kim Hạ đi sau hai người, thấy cô lo lắng, liền bám vào bên tai cô nói: “Mẹ anh đang giả bệnh đấy.”

Kim Hạ kinh ngạc nhìn về phía mẹ Lục, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cười khẽ lắc đầu, cô thật sự nghĩ mẹ Lục tức đến bị bệnh, nếu như vậy, lỗi của mình sẽ lớn lắm.

Lục Chương Viễn dìu vợ đến nằm trên giường, thân thiết: “Có cảm thấy khỏe hơn hay không?”

Lục Tổng Thụy giả vờ xoa xoa ngực mình mấy vòng, sắc mặt không tốt: “Ông Lục, về sau anh đừng cãi nhau với con trai nữa được không? Em vừa thấy hai người cãi nhau, hô hấp sẽ không ổn, ngực cũng đau.”

Lục Chương Viễn cương mặt, một lúc lâu sau không tình nguyện gạt đầu, người ta nói phụ nữ sau khi có con, địa vị của chồng sẽ không lớn bằng trước, lời này ông dùng cả đời nghiệm chứng (kiểm nghiệm + chứng minh), quả nhiên không sai, cán cân tình cảm này nghiêng cũng quá thiếu nguyên tắc, cãi nhau rõ ràng là chuyện của hai người, vì sao chỉ oán một mình ông?

Lục Tổng Thụy nghe vậy mới nhìn về phía Lục Xuyên: “Xuyên Nhi, mẹ không sao, con và Tiểu Hạ về trước đi, đừng ở lại quá muộn, trên đường không an toàn đâu.”

Lục Xuyên biết mẹ cố ý để bọn họ đi, để nói chuyện rõ ràng với ba, liền hơi gạt đầu: “Vậy mẹ nghỉ ngơi cho khỏe, chúng con đi trước.”

Kim Hạ cũng gạt đầu với bọn họ: “Chú dì hẹn gặp lại.”

Đợi hai người đi ra khỏi phòng ngủ, Lục Tổng Thụy mới nói với Lục Chương Viễn: “Về sau nếu anh còn phản đối hôn sự của con, bộ xương già này sẽ bị anh làm tức chết không thể sống.”

Lục Chương Viễn nhướn mi: “Em không lo lắng anh bị con làm cho tức chết?”

Lục Tổng Thụy nghe vậy tức giận xoay người, không nhìn ông nữa: “Vậy chúng ta làm thêm nhiều lần nữa, xem là con làm anh tức chết trước, hay anh làm em tức chết trước.” Nói xong trong mắt bà liền có lệ: “Em cũng mua len cừu rồi muốn đan áo len...”

Lục Chương Viễn nghe được ghen ngào trong giọng nói của vợ, không khỏi lâm vào trầm mặc, lúc này ông mới nhận ra được vợ mình cô đơn lâu lắm, mới có thể vội vàng muốn có cháu như vậy.

Xoa xoa mi tâm, ông rút cuộc mệt mỏi nói: “Chuyện này, em để anh suy nghĩ một chút.”

*

Không lâu sau, thủ đô nảy sinh một vụ án lớn đen tối, gây hại đến phân lớn quan viên, liên lụy sâu, độ nghiêm trọng nhất thời không đo lường được.

Lục Chương Viễn hiểu được, nhiệm kỳ mới năm sau, bây giờ đang tẩy trừ thế lực, để lót đường cho giới lãnh đạo tiếp theo, thủ đô này, mặt ngoài gió êm sóng lặng, thật ra sóng to gió lớn, nguy hiểm khác thường.

Đối tượng nhà họ Lục từng đám hỏi thị trưởng Lâm Trạch Bình ở trong trận đấu ngầm này bị thanh tra mời đi hỗ trợ điều tra, chuyện này khiến Lục Chương Viễn cảnh giác. Cho dù trong công việc hai nhà cũng không có lui tới, đám cưới cũng không có kết quả, nhưng lúc ấy chỉ nói là Lâm Tịch đột nhiên mắc bệnh

hiếm nghèo, hôn lễ hoãn lại, vẫn chưa nói hủy bỏ, chuyện này ở trong mắt người ngoài, còn có không gian rất lớn để suy đoán, nói không chừng hai nhà Lục Lâm, trước đây quan hệ không phải là ít.

Chuyện này cũng không ổn.

Lục Xuyên cũng biết tin tức Lâm Trạch Bình bị mời đi hỗ trợ điều tra, nói là hỗ trợ, căn bản vốn không có khả năng trở ra. May mà lần này thanh trừ chưa lan đến gần anh, ngược lại mở một cửa sổ rất tốt cho anh, trên sự nghiệp có thể thay đổi quan hệ một lần nữa, trong cuộc sống, anh chiếm được một cơ hội không thể tốt hơn, bởi vậy, anh thương lượng với mẹ một chút, cuối tuần lại tổ chức bữa ăn gia đình.

Lần này không cần thê tử ân cần dạy bảo, Lục Chương Viễn tự giác ở lại nhà, lúc hai người Lục Xuyên đến, ông ngồi ở sofa phòng khách xem tin tức.

Kim Hạ nhớ rõ mỗi lần có bữa cơm gia đình, ba Lục đều đến giờ ăn cơm, bị mẹ Lục ép buộc từ thư phòng xuống, bây giờ ngược lại hiếm khi xuất hiện ở phòng khách, cô thử thăm dò gọi: “Chào chú.”

Lục Chương Viễn giơ mắt nhìn cô một chút, mặt không chút thay đổi, cảm hơi hơi rụt lui về phía trong một chút, xem như gạt cái đầu, vẫn chưa mở miệng.

Kim Hạ lại cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, ít nhất ông ấy có đáp lại, Lục Xuyên cũng là người nhìn lá rụng biết mùa thu đến, thấy thế ôm thất lưng Kim Hạ: “Ngoan, đi vào phòng bếp rót cho ba anh chén trà nóng.”

Kim Hạ hiểu ý, bưng lên chén trà trên bàn trà trước mặt Lục Chương Viễn: “Chú, cháu giúp chú rót chén trà.”

Tầm mắt Lục Chương Viễn dừng trước tivi, sau một lúc lâu mới từ trong cổ họng ậm ực ra một tiếng trầm thấp: “Ừ.”

Khóe miệng Kim Hạ cong lên một nụ cười, chạy chậm vào phòng bếp, Lục Xuyên ngồi xuống bên người ông, dằng co một lát mới nói: “Ba, lần trước là con không tốt, không nên lớn tiếng với ba, sau này con nhất định sẽ sửa.”

Lục Chương Viễn có chút kinh ngạc quay đầu nhìn anh một lát, thằng bé này chưa bao giờ chịu thua, bây giờ vì một người con gái, ngược lại thẳng thắn cúi đầu trước ông, bất quá lời này nghe vào trong tai, cực kì sung sướng: “Biết sai là được.”

Kim Hạ bưng trà nóng đi ra, hai tay dâng đến trước mặt Lục Chương Viễn, cung cung kính kính: “Chú, mời dùng trà.”

Lục Chương Viễn trầm mặc một lát, nhẹ nâng tay tiếp nhận, nhẹ nhấp một ngụm, tiếp theo để lại trên bàn trà, Kim Hạ ngồi xuống bên cạnh Lục Xuyên, hai người đối diện, hiểu ý cười, xem ra thái độ của ba Lục đã có dấu hiệu mềm hóa.

Sau khi ăn cơm xong, Lục Xuyên mời ba anh đến thư phòng nói chuyện, cửa đóng lại, anh liền đi thẳng vào vấn đề: “Ba, con chuẩn bị cầu hôn với Tiểu Hạ, hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của ba.”

Lục Chương Viễn giơ mắt, tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, thăm dò lẫn nhau.

Lục Xuyên hiểu rõ, chuyện anh có thể nghĩ thấu, ba anh chắc chắn cũng có thể nghĩ thấu, bây giờ Lâm Trạch Bình gặp chuyện không may, yêu cầu cấp bách của nhà họ Lục là phải có động tác phân rõ giới hạn với nhà họ Lâm, một hôn lễ không thể nghi ngờ đã thông báo với mọi người, là thủ đoạn có hiệu quả nhất.

Lục Chương Viễn âm thầm cân nhắc, cho dù ông không có hoàn toàn hài lòng với Kim Hạ, nhưng thứ nhất tình thế cấp bách, thứ hai vợ cùng con đều hy vọng cô ta gả vào, cho nên tổng hợp lại suy tính, thỏa hiệp hình như mới là thượng sách.

Một lát sau, ông dời tầm mắt, chậm rãi nói: “Chuyện Lâm Trạch Bình, con hẳn đã nghe nói.”

“Vâng.”

“Ba hy vọng hôn lễ có thể lập tức tiến hành, thiệp mời phải phát nhanh một chút.”

Khóe môi Lục Xuyên hơi cong lên: “Còn còn không được.”

Hai người hợp lại quyết định danh sách khách mời, chuyện này cho dù bụi bặm phủ đầy rồi, trước mắt hôn lễ không vội, chỉ cần thiệp mời được phát đi, có thể lan truyền tin tức.

Kim Hạ ở phòng khách cùng mẹ Lục học cách đan áo len, ngoài que đan áo len ra, mẹ Lục còn cố ý tìm mua một bộ dụng cụ kim móc Nhật Bản ở trên mạng, khó nén hưng phấn mà bày ra trên bàn trà cho cô nhìn.

Thấy Lục Xuyên cùng ba Lục xuống lầu, hai người phụ nữ đều theo bản năng ngừng thở, quan sát thần sắc của bọn họ, sau khi nhìn thấy hòa hợp êm thấm, mới yên lòng, mẹ Lục nói: “Cha con các người ở trên lầu trò chuyện cái gì vậy, nói chuyện lâu như vậy.”

Lục Xuyên ngồi bên cạnh Kim Hạ, từ phía sau thắt lưng ôm cô, cười nói: “Bảo bối, ba anh đồng ý chuyện chúng ta rồi.”

Kim Hạ kinh ngạc nhìn Lục Chương Viễn, lại nhìn Lục Xuyên, không thể tin được: “Thật sự? Chú thật sự đồng ý?”

Lục Xuyên ghé vào bên tai cô nỉ non: “Thật. Đúng rồi, xin hỏi em tính khi nào thăng cấp làm phu nhân Lục?”

Mặt Kim Hạ xấu hổ, liếc mắt khoét anh một cái: “Anh bình tĩnh một chút đi, ba mẹ anh còn ở đây mà.”

Lục Chương Viễn ho nhẹ một tiếng: “Các con trở về chọn ngày trước, chọn khách sạn, in thiệp mời.”

Lục Xuyên kéo tay Kim Hạ lên: “Vâng ạ, chúng con đi trước đây.”

Trở lại Bán Đảo Thành Ban, hai người tắm rửa xong thay áo ngủ, ở trên ban công có đốt nhan muối, lười nhác nằm trên sofa nói chuyện phiếm, Kim Hạ hỏi: “Anh nói gì với ba anh, sao ông ấy lại đồng ý nhanh như vậy? Giống như đang thúc giục chúng ta đám cưới.”

“Không có gì, chỉ là ông ấy nghĩ thông suốt.” Lục Xuyên tránh nặng tìm nhẹ, có chút chuyện phức tạp không muốn cho cô biết: “Sao, không muốn gả cho anh?”

Kim Hạ đáp ứng: “Không phải vậy, chỉ là, anh còn chưa có hành động gì mà.”

Lục Xuyên nhìn chằm chằm bộ dáng lúng túng của cô có chút muốn cười, từ mặt đất đứng lên, vào phòng bê một đồng hồ để cho cô: “Này.”

Kim Hạ cầm lấy nhìn, ba cái văn bản, đều viết tên của cô, còn có mấy tấm chi phiếu: “Đây là?”

“Cho em.” Lục Xuyên xoa xoa đầu cô: “Anh muốn cho em sự bảo đảm tốt nhất.”

Hốc mắt Kim Hạ có chút ướt át: “Cảm ơn, nhưng vừa rồi em nói hành động, không phải chỉ cái này.”

Lục Xuyên đoán chừng hiểu được giả bộ hồ đồ: “Vậy em chỉ cái gì?”

Mặt Kim Hạ cúi thấp, nhỏ giọng nói: “Anh, anh còn chưa có cầu hôn.”

Lục Xuyên cong khóe môi, áp đảo cô ở trên sofa, đưa ra một nụ hôn sâu nhiệt tình kéo dài đúng tiêu chuẩn, mới không nguyện buông cô ra, mắt trêu đùa: “Cầu hôn như vậy, được không?”

Kim Hạ thở hồng hộc đánh bả vai anh: “Anh đáng ghét, em nói thật.”

Lục Xuyên thừa cơ bắt lấy tay trái cô, cầm một cái gì đó lấp lánh đeo vào ngón áp út của cô, ánh mắt ôn nhu có thể chảy ra nước: “Bảo bối, gả cho anh.”

Kim Hạ nhìn chằm chằm nhẫn kim cương lấp lánh trên tay, hình vuông cắt thủ công, 57 mặt phát sáng rạng rỡ, từ nay về sau, là dấu hiệu cô thuộc sở hữu cá nhân của anh.

Văn bản, chi phiếu, đến nhẫn kim cương, người đàn ông này, trước tiên chuẩn bị tốt tất cả cho cô, cô rung động không nói nên lời, trong hốc mắt không ngừng có chất lỏng trào ra, từ khóe mắt chảy xuống, nhập vào sợi tóc, không biết nói gì mới tốt. (AN: chỉ cần nói ba chữ “em nguyện ý” là OK chị)

Lục Xuyên thấy cô đánh mất phản ứng, không khỏi hôn lên hai mắt đầm lệ của cô, ôn nhu: “Thật xin lỗi, đây không giống với lời cầu hôn trong tưởng tượng của em, anh cũng nghĩ qua rất nhiều hoàn cảnh.” Anh có chút xấu hổ: “Nhưng đều quá buồn nôn, anh làm không được, em hiểu anh mà.”

Kim Hạ nín khóc mỉm cười, bắt đầu nuốt nước mắt.

Lục Xuyên hỏi lại lần nữa: “Bảo bối, gả cho anh được không? Anh sẽ đối tốt với em, tin tưởng anh.”

Kim Hạ hít hít cái mũi: “Anh nhẫn cũng đeo cho em rồi, em còn có thể nói không được sao.”

Lục Xuyên cười hôn cô: “Bảo bối, anh yêu em.”

Kim Hạ hôn lại: “Em cũng yêu anh.”

Hơi lạnh gió đêm xuyên qua trong màn đen, hai người hôn nhiệt tình, khó có thể chia lìa, rất nhanh, cô liền cảm thấy phía dưới có vật cứng đâm vào mình, Lục Xuyên sáng giọng, thanh âm trầm thấp như đàn cello: “Trở về phòng ngủ đi.”

Kim Hạ then thùng gật đầu, Lục Xuyên liền ngồi chồm hổm ôm lấy cô, đi nhanh chạy về phòng ngủ, một đêm xuân sắc.

61. Chương 61

Chương 61

Nhẫn đính hôn đã mang vào, Lục Xuyên sẽ không cho phép cô tháo ra, thứ hai Kim Hạ đi làm, phụ nữ trong công ty rất nhanh liền chú ý tảng đá trong tay trái của cô, tốc độ không thua gì cá mập người được mùi máu trong đại dương.

Rất nhanh vị trí làm việc của cô liền bị vây quanh bởi một vòng người, có người hỏi nhẫn kim cương bao nhiêu carat, có người hỏi nhãn hiệu của nhẫn kim cương, có người hỏi người đàn ông của cô đang làm nghề gì, có người hỏi khi nào thì kết hôn, giống như thắng thua giữa phụ nữ, ngay trên đốt thứ ba của ngón áp út tay trái. Kim Hạ tất cả đều mập mờ cho qua, cố hết sức giữ giọng điệu thấp, cô không muốn nói tử mỉa giở ở công ty, dẫn đến phiền toái không cần thiết cho chính mình cùng Lục Xuyên.

Tin tức lại truyền nhanh chóng, ngay cả thư ký tổng tài Rebecca không cùng làm việc ở tầng trệt cũng biết chuyện này, cô ý hẹn cô đến phòng giải trí trên lầu nói chuyện phiếm, Kim Hạ đồng ý hẹn, Rebecca cũng biết chuyện của cô cùng Lục Xuyên, cho nên không có gì hay để che lấp.

Sau khi hai người gặp nhau, Rebecca ngay lập tức nâng tay trái của cô, cẩn thận đánh giá nhẫn kim cương kia: “Tính khi nào kết hôn?”

“Có thể là hai tháng sau, anh nói đi công chứng trước, rồi mới làm đám cưới.”

Rebecca cười ái muội: “Chắc chắn, chờ không kịp muốn giam cầm em lại.”

Kim Hạ nhẹ xoa xoa nhẫn, không nói chuyện, chỉ ngượng ngùng cười.

Rebecca nhấp chén cà phê, bưng lên trên tay, chậm rãi ngửi: “Lại nói, chuyện Lâm Trạch Bình em có biết không?”

Kim Hạ nhẹ nhàng gật đầu: “Xem tin tức.”

“Đối với các em có ảnh hưởng gì không? Lúc trước hai nhà Lâm Trạch không phải định đám hỏi sao?”

“Em cũng không rõ lắm, nhưng chắc không có chuyện gì, em thấy anh ấy rất bình thường, không giống bộ dáng có tâm sự.”

“Vậy thì tốt rồi.” Rebecca uống một ngụm cà phê, thở dài: “Ngược lại Hướng Nam, không biết vì sao, công việc đều giao cho cấp dưới, nhiều ngày không có đi làm.”

Kim Hạ sửng sốt: “Không phải đi nước ngoài công tác sao?”

“Đó là nguy trạng. Nếu thật nói chủ tịch vô cơ bỏ bê công việc, phía dưới còn không biết loạn thành cái gì nữa. Em trở về giúp chị hỏi thăm đại gia nhà em, xem có phải Hướng Nam vì chuyện Lâm Trạch Bình, gặp phải phiền toái hay không.”

Kim Hạ dường như có chút dăm chiêu gạt đầu: “Không thành vấn đề.” Hướng Nam là ông chủ Nhân Hằng, nếu thật xảy ra chuyện gì, nói không chừng sẽ liên lụy đến Nhân Hằng, cũng khó trách Rebecca lo lắng.

Buổi tối trở về liền lập tức hỏi chuyện này, Lục Xuyên búng cái mũi cô, sủng nịnh: “Em suy nghĩ nhiều quá, chuyện này nếu liên lụy đến anh ta, anh ta làm sao còn thời gian giao công việc cho cấp dưới.”

“Vậy khi nào anh ấy đi làm?”

Lục Xuyên nghĩ nghĩ: “Hắn là đang ở bên cạnh Lâm Tịch đi.”

“Lâm Tịch?” Kim Hạ giật mình: “Thì ra anh ấy đối với Lâm Tịch... Chả trách lúc ấy anh ấy cố ý để cho em nhìn thấy thiệp mời kết hôn của anh.”

Lục Xuyên hôn cô một cái: “Bảo bối, nếu không phải gặp em, anh đã cưới Lâm Tịch, bây giờ thì thảm, em thật sự là ngôi sao may mắn của anh.”

Kim Hạ nhớ lại quá khứ, càng cảm khái ngàn vạn: “Này có lẽ là định mệnh, chúng ta cũng không biết trong cuộc sống khi nào sẽ có một người xông vào, sau đó hoàn toàn thay đổi cả cuộc đời.”

Lục Xuyên cụng vào trán cô: “Cho nên anh phải thần tốc cưới em vào tay, chờ hỏi cưới ba cùng bà nội em, chúng ta sẽ đi công chứng.”

Kim Hạ nở nụ cười: “Vâng.”

Theo như lời nói của Lục Xuyên, muốn thần tốc cưới cô đến tay, ngày hôm sau anh đã đi đến nhà cô hỏi cưới, cuối tuần hai nhà gặp mặt, thương lượng chọn ngày, chọn tốt nhà hàng, liền bắt đầu in phát thiệp mời.

Hết thấy dường như đều tiến hành đâu vào đấy, mãi cho đến khi hết giờ tan tầm, Kim Hạ thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, nhận được một chiếc điện thoại, là dây số lạ, cô bắt máy: “Vâng?”

“Tôi ở Starbucks bên cạnh công ty cô, gặp mặt một lát đi.”

Kim Hạ sửng sốt một lát, mới nhớ đến chủ nhân của giọng nói này, nhất thời cứng đờ, mơ hồ có loại dự cảm điềm xấu đập vào trong lòng, thứ nhất làm sao cô ta có thể biết số di động của cô, thứ hai cô ta hẹn gặp mặt, rốt cuộc là có mục đích gì: “Tôi nghĩ chúng ta không có lý do gì để gặp mặt.”

Đầu kia cười khê: “Có lý do gặp mặt hay không, cô đến đã rồi sẽ biết.” Nói xong liền tắt điện thoại.

Kim Hạ cân nhắc một lát, vẫn đi qua, muốn dò xét tìm tòi thật hư của đối phương.

Kỳ Thư ngồi dựa vào cửa sổ sát đất, còn chưa vào tiệm, Kim Hạ đã thấy cô ta, mang kính râm lớn che khuất nửa khuôn mặt. Cô đẩy cửa vào, ở trước mặt Kỳ Thư ngồi vào chỗ của mình, đi thẳng vào chủ đề: “Cô hẹn tôi đến đây có việc gì?”

Kỳ Thư cũng không nói lời nào, mỉm cười nhặt lên tai nghe màu trắng trên bàn đưa cho cô, Kim Hạ chần chờ một lát, nhận lấy, nhét vào tai phải: “Kim Hạ? Hừ, cô ta cùng lắm là phụ nữ tôi đưa cho Lục Xuyên mà thôi, nói trắng ra chỉ là quan hệ xã hội, cô cũng không hiểu vì sao Lục Xuyên lại coi trọng cô ta...”

Gỡ tai nghe xuống, dường như không cần nghe nhiều nữa, thanh âm Vương Minh Lăng, hẳn là say rượu. Một cổ sớ hải dọc theo xương sống chậm rãi tràn ra, yếu hèn cô phát ra tiếng, thanh âm có chút run run: “Cô muốn gì?”

Tầm mắt Kỳ Thư đảo qua ngón áp út ở tay trái cô, mày hơi hơi nhăn lại, tiếp theo rất nhanh giãn ra, cười khê: “Nghe nói các người muốn kết hôn, tôi cảm thấy thập phần không thoải mái, cho nên muốn cô chia tay với anh ấy.”

“Nếu tôi nói không thì sao?”

Kỳ Thư nhú mày: “Tôi đây liền gửi đoạn ghi âm này đến chỗ tư lệnh Lục, xem ông già anh ta sẽ có phản ứng gì.”

Trong lòng Kim Hạ trầm xuống, nắm chặt cạnh bàn miễn cưỡng chống đỡ thân thể mình, thái độ ba Lục vừa mới bắt đầu mềm hóa, nếu đoạn ghi âm này bị ông biết được, cô liền xong đời.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cô cười lạnh: “Nếu mục đích của cô là muốn chia rẽ chúng ta, vậy sao cô không trực tiếp gửi cho ba anh ấy?”

Ngón tay thon dài của Kỳ Thư vẽ vòng tròn lên mặt bàn: “Tôi là muốn chính mồm cô nói cho Lục Xuyên cô muốn chia tay với anh ta, giống như tôi năm đó, hơn nữa thời cơ của cô rất tốt, các người đều sắp kết hôn, lại nói chia tay, nói vậy anh ta sẽ đặc biệt hận cô.”

Hàm răng Kim Hạ cắn chặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta, Kỳ Thư chận rãi vuốt ve tách cà phê trong tay, nhắc nhở: “Cô không có lựa chọn, nếu cô không đồng ý, tôi liền truyền đi đoạn ghi âm này, đến lúc đó mất mặt không chỉ có một mình cô, còn có nhà họ Lục, còn có người nhà cô.”

Cả người Kim Hạ bắt đầu rét run, cô không thể tưởng tượng, nếu ba ba cùng bà nội biết được chân tướng sự việc, sẽ bị đả kích thành bộ dáng gì, cô mơ hồ theo bản năng, định đồng ý yêu cầu của Kỳ Thư.

Nhưng vừa nghĩ đến cô nói chia tay, Lục Xuyên cũng sẽ bị đả kích thật lớn như vậy, cô liền trở nên do dự, chia tay không phải là biện pháp, nhất định phải có phương án giải quyết khác, phải có.

“Cô hủy hoại tôi, có thể nhận được lợi ích gì?” Kim Hạ thở sâu, ngồi thẳng lưng, từ trong bối rối ban đầu chậm rãi tỉnh táo lại: “Tôi chia tay với anh ấy, anh ấy có thể tiếp nhận cô?”

Kỳ Thư không dự đoán được cô lại phản ứng như vậy, không khỏi ngẩn ra, cô vốn tưởng rằng, cô gái nhỏ tuổi còn trẻ như vậy, hơi hù dọa một chút, sẽ không biết nói lại. Mối đồ mọng cong lên, cô cười nói: “Anh ta có thể tiếp nhận tôi hay không, là bản lĩnh của tôi, không cần cô quan tâm. Nhưng chỉ cần còn có cô, tôi vốn không có cơ hội.”

Ngụ ý, cô ta vẫn vì phía Lục Xuyên mà đến, sợ dĩ không trực tiếp đưa đoạn ghi âm cho ba Lục, hoặc truyền tin ra ngoài, đơn giản những nguyên nhân bên ngoài này, không thể tạo thành vết rách thật sự giữa cô vào Lục Xuyên. Nhưng nếu cô ta công bố ra ngoài, ngược lại Lục Xuyên sẽ tra ra được hết thấy cô ta sẽ ở sau lưng giở trò quỷ, vậy hoàn toàn không hay cho cô ta. Cô ta tìm tới mình, nói trắng ra chính là xem cô để bắt nạt.

Trầm ngâm một lát, Kim Hạ chậm rãi hỏi: “Cô còn yêu anh ấy?”

Kỳ Thư sững sốt: “Cô hỏi cái này làm gì?”

Kim Hạ mỉm cười, nếu cô ta không thương anh, chẳng qua có mưu tính, vậy sự tình không đến mức không thể cứu vãn: “Đoạn ghi âm kia, nếu cô định công bố, thì đi công bố đi, tôi sẽ không chia tay với Lục Xuyên, trước khi anh ấy buông tha tôi, tôi sẽ không buông tay anh ấy.”

Kỳ Thư hừ lạnh: “Cô đừng tỏ ra anh hùng mạnh miệng như vậy, để sau này phải hối hận. Nên biết rằng, đoạn ghi âm này công bố ra ngoài, cô sẽ bị hủy hoại.”

“Nếu lúc trước hạt là tôi gieo, thì bây giờ quả tôi cũng nên hái. Nhưng...” Tam ngừng chút, Kim Hạ nói tiếp: “Nếu cô không yêu anh ấy, không phải anh ấy thì không thể, tôi khuyên cô đừng làm như vậy, đắc tội với nhà họ Lục, cô cho bọn họ sẽ bỏ qua cho cô? Cô cần gì phải làm loại chuyện thua thiệt này. Tôi mất đi danh dự không sao, tôi vốn chỉ là người bình thường không có ai biết đến, nhưng cô không giống tôi, cô là MC nổi tiếng, cần gì tự hủy tương lai.”

Kỳ Thư biến sắc, không nghĩ đến chính mình thế mà không hù được cô, ngược lại bị cô lên mặt uy hiếp, nếu đoạn ghi âm này thật sự được công bố, nhà họ Lục nhất định có thể thông qua Vương Minh Lăng tra được mình, đến lúc đó đừng nói nổi lại tình xưa với Lục Xuyên, không chừng không thể sống yên trong thủ đô. (AN: bà này mơ hảo quá *lắc đầu, lắc đầu*)

Cô ngược lại không dự đoán được, cô gái nhỏ này lại quá thông suốt mọi chuyện như vậy, có phần có dũng khí không chịu cường ép không chịu khuất phục, cùng lắm thì thành ngọc nát đá tan thôi, làm cho cô ta trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì phản kích, sau một lúc lâu mới thốt ra một câu phô trương thanh thế: “Tôi sợ cái gì, cùng lắm thì trở lại nước Mỹ một lần nữa, cô ngược lại cả đời ở lại trong nước, cô không suy nghĩ cho chính mình, cũng nên suy nghĩ cho người nhà cô một chút, cố gì khiến cho bọn họ vô duyên vô cớ chịu loại tội này?”

Tay Kim Hạ để dưới bàn có chút run run, nhưng giờ phút này khí thế không thể thua: “Chuyện tôi làm sai, tôi sẽ xin lỗi thật tốt với người trong nhà, cầu xin bọn họ tha thứ. Cô hủy hoại tôi, chạy trốn đến nước Mỹ, chúng ta ai cũng không thắng, đúng không? Vậy có ý nghĩa gì?”

Kỳ Thư bị hỏi á khẩu không trả lời được, đánh giá Kim Hạ lại một lần nữa, cười lạnh đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi: “Cô đã không sợ mất mặt, vậy chúng ta cùng chờ xem!” Nói xong liền sải bước rời đi. Kế hoạch cô vốn đi hù dọa Kim Hạ, lại thừa dịp đổ vỡ mà vào, nhưng bây giờ kế này không được, sự việc chỉ có mình biết ngược lại đã bại lộ, vậy chỉ có thể tìm kế khác.

Kim Hạ nghiệm mặc ngồi ở tiệm cà phê, qua thật lâu mới đứng lên, cô cực chính mình một phen, cực Kỳ Thư thần kinh bình thường, sẽ không ngốc thật đi làm chuyện hại người không có lợi, nhưng vạn nhất thì sao, vạn nhất cô điên rồi thì sao?

62. Chương 62

Chương 62

Buổi tối về nhà, Kim Hạ liền lập tức nói chuyện Kỳ Thư cho Lục Xuyên, bắt an nói: “Chúng ta phải làm sao bây giờ? Vạn nhất cô ta nói ra, người nhà anh cùng nhà em, đều sẽ phản đối.”

Lục Xuyên không chút hoang mang ôm chặt mặt cô, trong mắt mang theo ý cười: “Em lặp lại một lần nữa, khi cô ta yêu cầu em chia tay với anh, em trả lời như thế nào?”

Kim Hạ gấp đến mức đẩy bả vai anh: “Em đang nói chuyện nghiêm túc đây, anh hỏi cái này làm gì?”

“Anh thích nghe.” Lục Xuyên hôn nhẹ lên trán cô chút, giọng nói trầm như trước: “Bởi vì anh thích nghe.”

Kim Hạ có chút ngượng ngùng cúi thấp mặt, lại lặp lại một lần: “Em nói, trước khi anh buông tha em, em sẽ không buông tay anh.”

Khóe mắt đuôi lông mày Lục Xuyên đều nở hoa, ôm sát cô, giống như ôm một bảo bối, mắt đen như mực: “Bảo bối, anh rất cao hứng, chuyện này em không có tự ý hành động, mà chạy đến bàn bạc với anh.”

Kim Hạ nhìn chằm chằm tay trái mình khoát lên vai anh, nhẫn kim cương lóe sáng trên ngón áp út, không khỏi cười nói: “Chúng ta sắp kết hôn, chuyện lớn như vậy em đương nhiên muốn thương lượng với anh.”

“Tốt lắm.” Lục Xuyên vén sợi tóc ra sau tai cô: “Đừng lo lắng quá, cô ta có trong tay chẳng qua là một đoạn ghi âm, cho dù công bố ra ngoài, lực thuyết phục cũng không lớn lắm, bây giờ hình ảnh còn có thể giả, huống chi là âm thanh.”

“Vạn nhất Vương Minh Lăng làm chứng thì sao?”

“Hắn ta không dám, trừ phi hắn không muốn làm bất động sản.”

“Nhưng hắn cũng nói cho Kỳ Thư chuyện của chúng ta, làm sao anh biết hắn ta chắc chắn không dám?”

Lục Xuyên bật cười: “Anh ngược lại xem nhẹ mị lực của sắc đẹp đối với đàn ông. Em đã không yên lòng, vậy anh mới hắn ta đến uống chén trà là được, vốn anh cũng định truy cứu hắn, vút cho anh cái cục diện rối rắm, chẳng lẽ còn muốn anh thay hắn ta thu dọn.”

Kim Hạ gật đầu, cô tin tưởng Vương Minh Lăng là người thức thời, không đến mức vì một người phụ nữ đắc tội với Lục Xuyên: “Nhưng, đoạn ghi âm đó làm sao bây giờ? Cho dù người khác không hoàn toàn tin tưởng, ít nhất cũng sẽ hoài nghi, chung quy ảnh hưởng cũng không tốt.”

Lục Xuyên trầm mặc chốc lát: “Nếu cô ta định công bố, đã sớm công bố.”

“Nhưng em không đồng ý chia tay, dưới giận dữ cô ta có thể vạch trần chúng ta hay không?”

“Không đâu.”

“Làm sao anh biết?”

“Nếu anh đoán không lầm, bước tiếp theo cô ta sẽ liên hệ với anh. Cô ta có yêu cầu, sẽ không dễ dàng buông tha cho thứ có thể uy hiếp người khác.”

Kim Hạ bất an: “Vạn nhất yêu cầu của cô anh không thể thỏa mãn thì làm sao bây giờ? Vạn nhất sau này cô ta vẫn dùng cái này để uy hiếp chúng ta thì sao?”

Lục Xuyên ôm sát cô: “Chuyện này em không cần xen vào, tin tưởng anh, anh sẽ không để chúng ta gặp chuyện không may.” Tạm dừng một lát, anh suy nghĩ sâu xa cười nói: “Ngược lại có 1 biện pháp.”

Kim Hạ nâng mặt: “Cái gì?”

Kim Hạ bám vào bên tai cô thấp giọng: “Ngay mai liền theo anh đi công chứng, gạo nấu thành cơm, vài người lớn đối ý cũng không được.”

Kim Hạ tức giận anh đùa giỡn cô, nhẹ nhàng đâm vào ngực anh hai cái, nghĩ lại, anh nói cũng không phải không có lý, dù sao bọn họ cũng định đi công chứng, nói miệng không bằng hành động, để tránh đêm dài lắm mộng: “Được, ngay mai xin nghỉ phép đi công chứng.”

“Thật?”

“Thật!”

Lục Xuyên nở nụ cười: “Vây em đi ngủ trước đi, ngay mai chúng ta liền đến cục nhân dân.”

Kim Hạ mỉm cười gật đầu, thấy anh lấy di động ra, đoán chừng anh muốn xử lý chuyện Kỳ Thư, không hỏi tiếp nữa, xoay người đi vào phòng tắm.

Lục Xuyên thu xếp một việc, sau đó mời Vương Minh Lăng đến nhà uống trà, Vương Minh Lăng buổi tối nhận được điện thoại, đã thấy khó hiểu, hơn nữa còn bị mời đến nhà uống trà, càng thêm lo sợ bất an, vội vàng nói ra cớ phẩm mang đến, cũng không biết trong hồ lô của cục trưởng Lục này bán thuốc gì.

Hắn đến thì Kim Hạ đã đi ngủ, Lục Xuyên tự mình mở cửa cho hắn, Vương Minh Lăng cúi đầu khom lưng dâng cống phẩm, trong hộp trà là sắp tiền mặt: “Chúc mừng đám cưới của cục trưởng Lục, tiểu đệ đặc biệt chuẩn bị một chút quà mọn, mong cục trưởng Lục vui lòng nhận cho.”

Lục Xuyên tự tay quét mắt liếc hắn một cái, không nhận, nghiêng người đóng cửa lại, lãnh đạm nói: “Vào thư phòng nói chuyện.”

Vương Minh Lăng ăn một cây đinh, đã đoán được sự việc không ổn, nhưng không biết vì sao mình đắc tội với vị thần tiên này, chạy nhanh cụp đuôi cùng anh đến thư phòng, cửa đóng lại, lúc này Lục Xuyên mới lạnh lẽo nói: “Anh nói chúc mừng tôi, hôn lễ này đối với anh, còn không biết cái gì được nói không được nói.”

Yết hầu Vương Minh Lăng căng thẳng: “Vì sao cục trưởng Lục nói lời này?”

“Nghe nói có người tung tin vịt, nói vợ tôi là quan hệ xã hội.” Lục Xuyên chậm rãi quan sát Vương Minh Lăng, ánh mắt sắc bén: “Anh cũng biết việc này?”

Vương Minh Lăng trong lòng trầm xuống, tầm mắt trên đầu giống như hai lưỡi dao sắc, cứng cổ nói: “Tiểu đệ... Chưa từng nghe nói.” Chuyện này truyền ra ngoài như thế nào? Hắn chắc chắn sẽ không tin là hắn rải đi...

“Hả?” Lục Xuyên hơi nhíu mày: “Vây thật kỳ quái, trong đoạn ghi âm của Kỳ Thư, rõ ràng là giọng nói của anh, liền thoảng chứng thực vợ tôi là quan hệ xã hội, anh giải thích như thế nào?”

Vương Minh Lăng nghe hai chữ Kỳ Thư, nhất thời nhớ lại cái gì, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Tôi tôi tôi...” Hắn đưa tay lau trán, văng vẳng dạ dạ nói: “Tôi tôi tôi... Lúc đó uống quá chén, ngay cả mẹ tôi họ gì còn không nhớ rõ, mới có thể nói lời say lung tung này, tôi căn bản không biết cô ta lại ghi âm, tôi nghĩ cô ta chỉ là tùy tiện hỏi, cũng không nghĩ sâu như vậy...”

“Tôi xem như anh là bị sắc đẹp mê hoặc mà làm ra hành động điên rồ, bình thường rất thông minh, trong việc này lại hồ đồ, anh khiến tôi sau này sao có thể yên tâm giao hạn mục cho anh.”

Vương Minh Lăng vừa nghe, xong rồi xong rồi, đây là gây khó khăn cho hắn, sau này không giao hạng mục cho hắn, hắn sao có thể tồn tại, vì thế rất nhanh nói: “Cục trưởng Lục, có phải Kỳ Thư tìm anh gây phiền toái hay không?”

“Cô ta cầm ghi âm tìm vợ tôi, uy hiếp chúng tôi chia tay, bằng không liền làm sáng tỏ chuyện này.” Khóe miệng Lục Xuyên cong lên: “Vương Minh Lăng, này đều cảm tạ anh ban tặng.”

Vương Minh Lăng vừa nghe lời này, chân đều mềm đi, hắn làm sao có thể nghĩ đến lá gan Kỳ Thư lớn như vậy, lửa hắn còn chưa đủ, còn muốn truê chọc nhà họ Lục, lập tức vỗ ngực tỏ rõ thái độ: “Cục trưởng Lục ngài yên tâm, đây là chuyện tôi gây ra, tôi nhất định sẽ thu dọn sạch sẽ, không lưu lại chút hậu họa cho ngài.” Sau đó lại cười hắc hắc: “Vậy chuyện hạng mục kia, chúng ta bàn bạc tốt, thành không?”

Lục Xuyên từ từ liếc mắt hắn một cái: “Anh trước dọn dẹp xong chuyện này rồi nói. Tôi mặc kệ anh dùng cách nào, tóm lại đoạn ghi âm kia, tôi muốn nó biến mất lập tức.”

Vương Minh Lăng liên tục gật đầu: “Vâng vâng vâng.” Hắn cũng có thể không nhất định phải làm cho đoạn ghi âm này biến mất sao, nếu cái này công bố ra ngoài, đắc tội với cục trưởng Lục, lại liên quan đến tư lệnh, còn rơi xuống thanh danh mờ mịt, về sau hắn còn muốn lẫn lộn ở thủ đô được sao!

*

Ngày hôm sau hai người đi đến cục nhân dân, cầm tờ giấy đỏ quyết định chung thân trên tay, Kim Hạ lúc này mới an tâm chút, hai người đã là vợ chồng, quan hệ này so với yêu còn chắc chắn hơn, cho dù thật xảy ra chuyện gì, người lớn cùng sẽ không dễ dàng khuyên ly hôn.

Trên đường trở về, Lục Xuyên nhận được điện thoại của Kỳ Thư, anh ấn xuống nút nghe, đầu kia nói: “Chúng ta nói chuyện.”

Lục Xuyên cùng Kim Hạ liếc nhìn nhau, đáp ứng: “Được.”

Đến lúc cô ta chọn địa điểm, Kim Hạ kéo cánh tay Lục Xuyên, có chút lo lắng: “Không biết cô ta lại diễn trò gì.”

Lục Xuyên trấn an nói: “Yên tâm, Vương Minh Lăng đã điện thoại đến, ghi âm đã xử lý ổn thỏa.”

Kim Hạ không định hỏi Vương Minh Lăng làm thế nào để xử lý, chẳng qua nghi ngờ: “Không có ghi âm, cô ta còn có thể làm cái gì chứ?”

Lục Xuyên cười: “Cho dù cô ta còn đoạn ghi âm, thì cũng không làm được cái gì.”

“Sao lại nói vậy?”

“Thế này em sẽ biết.”

Sau khi gặp mặt ở quán cà phê, Kỳ Thư sững sốt, không nghĩ đến Kim Hạ cũng đến, nhưng rất nhanh, cô thu lại sắc mặt, trên mặt có băng sương, trong mắt tràn ngập hận thù, chất vấn Lục Xuyên: “Vương Minh Lăng là anh sai đến?”

Lục Xuyên nhún vai, tỏ vẻ không biết: “Cô đang nói cái gì?”

Thấy anh không thừa nhận, Kỳ Thư không hề truy vấn nữa, hừ lạnh nói: “Anh cho là không có ghi âm, mọi thứ liền xong sao? Anh đừng quên, tôi là người biết rõ tình hình, nếu tôi làm một bài phỏng vấn, để cho ba anh nhìn thấy, anh nên biết sẽ có hậu quả gì.”

Lục Xuyên nhìn chằm chằm cô ta, thoáng nhướn mày: “Sao, không giả bộ trong sáng vô tội trước mặt tôi nữa à, tính lộ rõ bản tính?”

Kỳ Thư sắc mặt cứng đờ: “Tôi là dạng người gì anh còn quan tâm sao?”

Lục Xuyên đan hai tay vào nhau, tự tại dựa vào lưng ghế: “Không quan tâm. Phỏng vấn cô cứ việc làm, tôi không có ý kiến.”

Trong lòng Kim Hạ cả kinh, nhưng thấy bộ dáng dự liệu trước của Lục Xuyên, liền không mở miệng, im lặng nghe hai người bọn họ đàm phán.

Kỳ Thư nghe vậy cứng họng: “Anh không sợ danh dự bị hao tổn?”

“Không có ghi âm, cô nói miệng không có bằng chứng, cũng chỉ là vu oan nói xấu mà thôi.” Lục Xuyên cười: “Huống chi chuyện cô ở nước Mỹ, còn phần khích hơn, nếu ảnh chụp này không cẩn thận truyền lên mạng internet, vậy không tốt.” Mẹ anh từng nói với anh, thanh danh của cô ở nước Mỹ cũng không tốt, anh biết cái này chắc chắn không phải là tin đồn vô căn cứ, điều tra một chút, quả nhiên có chút thu hoạch.

Kỳ Thư cả kinh, không nghĩ đến gốc gác bị đào ra, sắc mặt lúc lam lúc lục, môi mở rồi đóng, nhìn Lục Xuyên một chữ nhỏ cũng không nói nên lời.

“Nếu cô làm một bài phỏng vấn, tôi sẽ phát tán ảnh chụp này lên mạng, cô đoán quần chúng càng chú ý người nào?” Lục Xuyên cười rộ lên, bờ môi uốn thành một đô cong, giống như ma quỷ: “Tôi còn có thể đóng bưu phẩm, thuận tiện gửi qua bưu điện cho ba mẹ cô một phần.”

Lúc này mặt Kỳ Thư đã như tờ giấy trắng, ngón tay nhẹ nhàng run run, cô còn tưởng rằng chuyện cô ở nước Mỹ, trong nước không có người biết.

“Gần đây tâm tình tôi tốt lắm, nên thuận tiện nhắc nhở cô một câu. Muốn đấu với tôi, đầu tiên suy nghĩ khả năng của chính mình, tiếp theo nhìn bằng chứng của cô có đủ xác thực hay không, lại phải lo lắng cô có bị đào ra gièm pha gì hay không. Cho dù cô không có gièm pha, tôi cũng có thể sai người tạo ra một ít, cho nên đừng cố chấp nữa, ngoan ngoãn làm MC của cô.” Lục Xuyên dừng lại chút, nói tiếp: “Nếu cô có can đảm dám tổn thương vợ tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô như lần này, tôi sẽ cho cô hiểu được cái gì là thân bại danh liệt, hiểu?”

Kỳ Thư cúi đầu trầm mặc, lúc này cô ta mới nhận ra được, lần này thật sự xong rồi, cô ta và Lục Xuyên, là kiến càng bám cây, mà người từng là kẻ cảnh tránh gió hoàn mỹ kia, bây giờ sớm không thuộc về cô ta, nếu cô ta lại có hành động gì khác thường, không thể nghi ngờ mang đến đả kích có tính hủy diệt đối với chính mình.

Cho nên, chỉ có thể như vậy.

*

Hai tháng sau, hôn lễ được cử hành long trọng ở một nhà hàng quốc gia Điều Ngự Thai.

Sáng sớm Kim Hạ liền thức dậy chuẩn bị, nhân viên hóa trang ép buộc cô ước chừng trên dưới hai mươi mấy tiếng, bà nội thay bộ trang phục truyền thống mới, luôn ở bên cạnh gạt nước mắt, trước khi cô vấn tóc, còn kiên trì chải đầu giúp cô.

Lúc xe chủ hôn đến, dựa theo tập tục, ở trước nhà đốt hai dây pháo, đình tai nhức óc, Lục Xuyên ở giữa Trầm Dục, cùng bạn bè vây quanh, chuẩn bị vào cửa ồm ồm, lại bị đoàn phù dâu của Kim Hạ chặn ở cửa, đoàn phù rể lập tức động thân đi ra, đội ngũ hai bên hi hi ha ha dây dưa nửa ngày, Trầm Dục phù rể chính này không thể không lấy ra vài cái bao lì xì lớn, mới đuổi được đám phù dâu này, còn lăm lăm câu chỉ có phụ nữ cùng tiểu nhân là khó nuôi nhất.

Lục Xuyên vào cửa, sau khi được bà nội cùng ông Kim Đầu đồng ý, liền đến thẳng phòng ngủ Kim Hạ. Đẩy cửa ra, vợ của anh đang yên lặng ngồi trên giường, một thân lụa trắng, trước mắt ôn nhu ngóng nhìn anh, anh kim lòng không được bước qua, ngồi xổm xuống nắm chặt tay cô: “Bảo bối, hôm nay em thật đẹp.”

Bốn mắt giao nhau, Kim Hạ có chút hoảng hốt: “Anh xác định, đây không phải là mơ chứ? Em cứ sợ đây là một giấc mộng.”

Lục Xuyên nở nụ cười: “Không phải mơ, chúng ta thật sự kết hôn.” Nói xong liền xoay người, ôm cô từ trên giường lên, dưới sự hộ tống của phù dâu phù rể, tiến vào xe chủ hôn Rolls-Royce Phantom.

Hummer mở đường, cùng một cái phía sau chạy băng băng như siêu bão, đến nhà hàng quốc gia Điều Ngự Thai, Kim Hạ được đưa đến phòng nghỉ chuẩn bị, ông Kim Đầu nhận nhiệm vụ chính dẫn cô qua hành lang dài, cho nên cũng ở lại phòng nghỉ, ông nhìn con gái, trong lòng cảm thán: “Nếu mẹ con còn sống, có thể nhìn thấy con kết hôn, bà ấy nhất định rất vui mừng.”

Hốc mắt Kim Hạ có chút ướt: “Ba, mẹ ở trên trời nhìn thấy, bây giờ chúng ta hạnh phúc như vậy, bà ấy đều biết.”

Ông Kim Đầu nghẹn ngào gật đầu, tiếp theo dưới sự chỉ dẫn của nhân viên công tác, mang theo Kim Hạ đi vào cửa hoa.

Kim Hạ kéo ba ba, đứng trước cửa hoa, hội trường yến tiệc to như vậy, cô chỉ nhìn một chỗ, Lục Xuyên đứng trên đài, âu phục phẳng phiu, cũng xa xa nhìn lại cô.

Cùng với âm nhạc, cô đi từng bước về phía trước, liền càng cách anh gần một chút, có đóa hoa ba lá tả từ trên trời bay xuống, mỗi khi đi được 1 thước, liền theo thứ tự đốt một cây pháo bông màu vàng.

Cô nghĩ chính mình sẽ khấn trương, nhưng trong mắt nhìn một người kia, liền không thể nhớ đến cái khác, chỉ có lòng tràn đầy chờ mong, muốn nhanh chút đi đến trước mặt anh.

Đi đến điểm cuối, ông Kim Đầu giao tay con gái cho Lục Xuyên, Lục Xuyên tiếp nhận: “Cảm ơn ba.”

“Ừm.” Ông Kim Đầu ánh mắt đều đỏ, rất nhanh cúi đầu gạt nước mắt, thối lui về một bên, người chủ trì hỏi Kim Hạ: “Con có nguyện ý người đàn ông này trở thành chồng con, cùng anh ta ký kết hôn ước? Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, nghèo hèn hay giàu có, đều yêu thương anh ta, chăm sóc anh ta, tôn trọng anh ta, tiếp nhận anh ta, vĩnh viễn chung thủy đối với anh ta không thay đổi cho đến cuối đời?”

Kim Hạ nghẹn ngào: “Con đồng ý.”

Người chủ trì hỏi lại Lục Xuyên: “Con có nguyện ý người phụ nữ này trở thành vợ con, ký kết hôn ước cùng với cô ấy? Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, nghèo hèn hay giàu có, đều yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, tiếp nhận cô ấy, vĩnh viễn chung thủy với cô ấy không thay đổi cho đến cuối đời?”

Lục Xuyên nhìn cô thật sâu: “Anh đồng ý, em sẽ yêu em cả đời.”

63. Chương 63

Chương 63: Phiên Ngoại - Chuyến Đi Xa Hưởng Tuần Trăng Mật

Địa điểm trong chuyến đi xa hưởng tuần trăng mật, là trên một hòn đảo nhỏ trên biển Thái Bình Dương tên là Fiji, trên đảo có mở một câu lạc bộ tư nhân là thánh địa ọi người nghỉ ngơi, số lượng người ở đây rất là ít, ngoài cửa là tượng những đứa trẻ cùng tượng của kị sĩ đứng hai bên , rất nhiều ngôi sao Hollywood cùng những nhân vật nổi tiếng nhất trong xã hội đều thích đến đây để nghỉ ngơi.

Máy bay trực thăng là phương tiện giao thông duy nhất trên đảo để đi ra ngoài, Lục Xuyên cùng Kim Hạ đi ra ngoài cửa khoang máy bay đã có lái xe riêng đứng chờ ở đó. Bọn họ chọn phòng được thiết kế trên mặt nước, nóc nhà màu nâu được bao trùm bởi cỏ tranh, ngoài phòng là bãi biển tư nhân, dưới là nước biển trong suốt, phía trên là bầu trời xanh bao la, trong phòng trang trí đơn giản, lấy gỗ và trúc làm chủ đạo, khắp nơi không khí trong lành không một chút ô nhiễm.

Kim Hạ chưa bao giờ có cơ hội đi ra biển, vì vậy vô cùng hưng phấn, bỏ xuống hành lý liền mang theo giày xăng đan muốn đi ra biển, bị Lục Xuyên néo cánh tay nhắc nhở: “ Ngoan, sức kem dưỡng da trước đi, nếu không ra nắng sẽ bị ăn da đó.”

Khi nhìn vào ánh mắt của anh, Kim Hạ không dám chống đối, ngoan ngoãn ngồi xổm trước hành lý, mở ra túi khóa, Lục Xuyên lấy ra một cái bọc nhỏ đồ vật, đưa tới trước mặt cô: “ Thay đi.”

Kim Hạ đưa tay cầm lấy, nghi ngờ mở ra, là một bộ bikini màu vàng nhạt, loại này vải vóc vô cùng ít, không khỏi có chút đỏ mặt: “ Này cũng quá ...” Chính cô cũng mang theo một bộ, đã cảm thấy có chút lộ liễu, không nghĩ tới hần lại chuẩn bị bikini cho cô...

“ Thẹn thùng ?” Lục Xuyên buồn cười sờ chót mũi của cô: “ Nơi này vốn không có nhiều người, hơn nữa không có ai biết chúng ta, không cần phải xấu hổ.”

“ Nhưng mà ...” Dù sao cũng sẽ có người thấy, cô chưa từng mặc qua loại này, có chút ngượng ngùng.

Lục Xuyên nâng cằm cô lên, liền hôn một cái thật lâu, cọ mặt mình vào mặt cô vô cùng thân mật nói: “ Bảo bối, tuần trăng mật này là của chúng ta, mặc cho anh xem, được không ?”

Anh đã nói như vậy, làm sao Kim Hạ có thể nào từ chối được, đành đỏ mặt mà đi thay đồ, khi Lục Xuyên từ phòng tắm đi ra, nhìn thân thể cô mặc bikini, con người liền trầm xuống, nghiêm túc nói: “ Lại đây anh giúp em chỉnh lại đồ.”

Kim Hạ liền thuận theo đi qua, Lục Xuyên lôi kéo cô ngồi vào một bên giường, trong lòng bàn tay còn dính chút nước, xoa bóp vân vân, kéo cánh tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt: “ Anh biết là em mặc vào sẽ hợp vô cùng mà.”

Kim Hạ cúi mặt xuống: “ Vài ít như vậy, chỉ có thể làm nội y tình thú mà thôi.”

Lục Xuyên nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nội y tình thú anh cũng có mang theo mấy bộ.”

Kim Hạ kinh ngạc ngược mặt lên nhìn, hành lý của anh là do cô soạn, anh đã vụng trộm để vào lúc nào mà sao cô lại không biết vậy, Lục Xuyên thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm, liền cười nói: “ Chúng ta đi tới đây là hưởng tuần trăng mật, đương nhiên thời gian là phải hưởng thụ ở trên giường rồi, tốt nhất là khỏi phải đi ra ngoài.”

Mặt Kim Hạ nóng lên, đầu liền cúi thấp xuống: “ Không đi ra sao được ? Đâu phải tới nơi này làm cái kia.”

Cánh tay Lục Xuyên lướt qua cánh tay cô, thuận thế ôm cô vào trong ngực, tiến đến bên tai cô trầm giọng nói: “ Cũng có thể đi ra ngoài làm, chúng ta buổi tối ở lại trong biển làm đi.”

Ồ lại ? Kim Hạ sửng sốt, không kịp phản ứng đã thấy mình bị áp đảo ở trên giường, Lục Xuyên dùng một ngón tay đẩy miếng vải sang một bên, làm lộ ra tuyết trắng đầy đà, anh cúi đầu xuống ngậm, Kim Hạ hô hấp rối loạn, thân thể bị anh dùng đầu lưỡi lên xuống mà bắt đầu run rẩy.

“ Bảo bối, kêu ra đi, đừng chịu đựng.” Lục Xuyên giọng khàn khàn dụ hoặc.

Những ngón tay của Kim Hạ nắm chặt lấy sàng đan, trong cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, tuy thả lỏng một chút, nhưng vẫn có chút trối buột, Lục Xuyên nghe vào trong tai, cảm thấy không hài lòng lắm, cố tình ác ý cắn một chút vào đào tiêm, khiến cho cô phải thốt lên kêu đau: “ Như vậy mới ngoan.”

Mặt Kim Hạ liền đỏ lên, thẹn thùng không dám mở mắt, ngón tay của Lục Xuyên từ từ bò xuống dưới, đẩy ra hai cánh hoa, xâm nhập vào trong khe hở mà dụ dỗ: “ Bảo bối, thả lỏng nào, ở đây em có thể tùy tiện kêu lên, không có ai nghe thấy đâu.”

Động tác ngón tay anh ngày càng nhanh, bấm vào bên trong vách tường, làm cho Kim Hạ chịu không nổi, lý trí dần trở nên mơ hồ, thân thể theo bản năng đáp trả lại, trong phòng không ngừng vang lên tiếng ngâm nga, mang theo chất giọng khàn khàn, dụ hoặc vô hạn khiến kích thích thần kinh Lục Xuyên, anh liền rút ra ngón tay, mở đùi của cô ra, lấy vật cứng rắn từ trong quần đùi ra, động thân tiến vào trong người cô.

Giống như ngăn cách với mọi người, hai người không suy nghĩ nhiều chỉ biết càng thêm quấn vào nhau không muốn buông ra, Kim Hạ có lúc khó mà đáp lại, càng làm áu trong người Lục Xuyên tăng lên tập trung tại một chỗ, anh điên cuồng đè nặng lên người cô, ở trong cơ thể cô ra vào càng nhanh hơn, phía trên là trời xanh mây trắng muốn ở đây cùng cô hòa hợp thành một thể với nhau, cuối cùng anh không chịu nổi mà phun ra chất lỏng vào tận sâu bên trong cơ thể cô.

“ Bảo bối.” Anh hôn môi cô: “ Chúng ta sinh đứa nhỏ đi.”

Kim Hạ từ trong cổ anh ngược mắt lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau, trong đáy mắt chứa sự nhu tình, cô không khỏi nhẹ nhàng gật đầu: “ Ừ.”

*

Sau khi nghỉ ngơi, hai người đi từ cầu thang của ngôi nhà trên nước xuống biển để bơi lội, có nhiều đàn cá màu sắc rực rỡ bơi lội tụ tập tại đây, quay quanh bọn họ, nhanh nhẹn bơi qua bơi lại, rất nhiều loại cá khác nhau, những con cá nghịch ngợm còn ở trên người bọn họ cắn một cái, làm cho chúng nó hoảng sợ né tránh nhưng một lát sau lại bơi tới.

Biển xanh biếc trong vắt như ngọc bích, có thể nhìn thấy rõ dưới đáy biển là cát trắng cùng với sò hến. Họ được nhân viên đưa cho kính mắt cùng bình dưỡng khí, Lục Xuyên lôi kéo tay của Kim Hạ, bơi ra biển để thưởng thức vẻ đẹp huyền bí nơi thế giới dưới đáy biển .

Sau khi bơi được một lúc, trên bờ biển có một xe tải đã ở đó đợi, vài người dân bản xứ đem ca nô từ trên xe dỡ xuống, Lục Xuyên mang theo Kim Hạ đi lên bờ. Một người nam nhân tóc dài qua cổ cùng làn da ngăm đen, dáng người khỏe mạnh nói: “ Bây giờ tôi sẽ mang mọi người đi ra ngoài biển bơi lội.”

Kim Hạ có chút sợ, cầm tay Lục Xuyên: “ Em cảm thấy hơi sợ, không biết có cá mập hay không nữa.”

Lục Xuyên bật cười, ôm chặt thắt lưng của cô, ẵm cô lên ca nô: “ Đứa ngốc, khu du lịch nơi này đã được khai thác, làm sao mà có cá mập được chứ.”

Kim Hạ vẫn còn hơi lo sợ: “ Nhưng em không biết bơi lội nha.”

Lục Xuyên nhìn thoáng qua người đàn ông tóc dài kia: “ Yên tâm, có giáo viên đi theo bên người, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“ Vậy còn anh thì sao ? Trước kia anh có học qua bơi lội chưa ?”

Lục Xuyên cười nói: “ Có học qua rồi, anh còn có giấy chứng nhận nữa đó.”

Nhìn thấy bộ dạng của anh, Kim Hạ không khỏi buồn cười: “ Vậy anh phải đi cùng với em không em sẽ sợ lắm đó.”

Lục Xuyên nhảy lên ca nô: “ Đó là chuyện đương nhiên rồi.”

Khi bước chân lên thuyền, hai người trước khi lặn sẽ kiểm tra sức khỏe bản thân, sau đó được nhân viên huấn luyện dùng tiếng anh giảng những việc cần phải chú ý, áp lực dưới đáy biển gấp hai lần trên máy bay, mỗi lần lặn sâu thêm một mét, áp lực không khí sẽ càng tăng thêm, cho nên phải biết cách làm sao cho áp lực không tăng, nếu bị áp lực không khí trong thời gian dài, sẽ xảy ra tình trạng tụt tụt nhất, có khả năng sẽ làm vỡ tai chảy máu, như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm.

Sau khi đã giảng những phương pháp đơn giản nhất, giống như đang đi trên máy bay, nắm lỗ mũi không thở, làm nước không chảy vào mũi giống như động tác mình hay hít mũi khi bị cảm, ở dưới nước có thể nghe thấy màng tai thanh âm ồ ồ, vậy là cho thấy áp lực đang từ từ tăng.

Tiếp theo sau đó chỉ những động tác tay đơn giản, bởi vì dưới nước không thể nói chuyện, chỉ có thể dựa vào ngôn ngữ tay chân để mà trao đổi, bàn tay dựng thẳng ý chỉ dừng lại, hai ngón tay đan đưa cuộn sóng lên xuống ý chỉ bởi lợi, tay nắm mũi thở ý chỉ là áp lực đang tăng cần đi lên, cuối cùng đơn giản hơn là dùng tay làm động tác Ok.

Sau khi ca nô chạy như bay chở họ ra ngoài biển, tới địa điểm để lặn liền dừng lại, huấn luyện viên giúp Kim Hạ mặc áo lặn, mang vào đôi giày éch, trên lưng là bình dưỡng khí, Lục Xuyên có kinh nghiệm nên tự mình mặc vào.

Bình dưỡng khí nặng gần bằng 50 kg, Kim Hạ đưa lưng về sau, ngồi ở trên mạn thuyền, nặng đến nỗi không đứng dậy được, huấn luyện viên phải giúp cô nâng bình khí lên, mới làm cho cô đứng dậy được, hướng cầu thang dây mà đi tới, Lục Xuyên xoay người ngã xuống trước, ở phía nước đỡ cô.

Kim Hạ dọc theo cây thang đi xuống, thân thể rơi vào trong nước, nước biển ở ngang cổ, cô cảm thấy lồng ngực bị đè ép, có chút kích động, theo bản năng ôm lấy cây thang, bởi vì miệng cần thở, nên cô không thể nói chuyện, chỉ có thể hướng về phía Lục Xuyên mà lắc đầu.

Lục Xuyên biết cô sợ, liền đến gần, ôm lấy thắt lưng của cô, kéo tay cô quàng trên cổ mình, ý bảo cô hãy theo mình đừng sợ, huấn luyện viên bên kia lợi qua bên đây, cầm lấy một tay kia của Kim Hạ, ý bảo cô đi xuống vào trong nước.

Kim Hạ cố lấy dũng khí, chân vẫn đặt trên cầu thang, bởi vì sức nặng ở phía sau, cô chậm rãi chìm vào trong nước, vừa mới bắt đầu cô quên dùng mũi để thở, làm cho lúc lặn xuống dưới mặt kính nổi một tầng sương mờ, sau đó mới phản ứng là phải dùng miệng để thở.

Sau khi hít dưỡng khí trong bình, hai tay cô cầm lấy tay trái Lục Xuyên, bắt đầu nhìn quanh bốn phía, tầm nhìn nơi này kém hơn biển cạn trong suốt, thấy cũng bình thường, khi càng đi xuống, dưới đáy biển có rất nhiều san hô màu sắc khác nhau cùng các loại cá bơi qua bơi lại.

Đi được nửa đường, gặp một đám cá không biết tên gì, chúng đi thành một đoàn, rậm rạp bơi cùng một chỗ, làm thành hình lốc xoáy dưới đáy biển, Lục Xuyên kéo cô đi, hướng vào đám cá đang bơi đi, hai người đi vào trong bầy cá, Kim Hạ sợ đến mức nhắm mắt không dám nhìn, chỉ biết cầm thật chặt tay Lục Xuyên, cảm thấy cá bên người mình né ra, cùng cái đuôi đong đưa qua lại, còn dính vào trên người cô, dọa cô nhảy dựng lên.

Sau khi đi xuyên qua, Lục Xuyên quay đầu nhìn cô, Kim Hạ nhìn xuyên qua mắt kính thấy được ánh mắt hắc, trong đó lộ ra sự vui vẻ vì trò đùa dai của mình, không khỏi đánh anh một cái, biết rõ cô sợ mà con đùa cô nữa.

Huấn luyện viên bơi tới, thay bọn họ lấy ra phao cứu sinh, ba người chậm rãi từ từ chìm xuống biển, mỗi lần xuống một mét lại điều chỉnh áp lực một lần, sau đó không lâu thì đã xuống dưới đáy biển trên đó phủ một cát trắng mềm mại.

Lục Xuyên nắm tay Kim Hạ dẫn đi tham quan đáy biển, nhìn thấy san hô xanh nhỏ cùng con cá nhỏ xấu xí, cả người là gai nhọn, anh còn xoay người cầm con hải sâm mập mạp lên nhìn, giơ lên trước mặt Kim Hạ, ý bảo cô sờ thử, Kim Hạ tò mò lấy tay sờ, cầm hải sâm lên sờ thấy mềm nhuyễn như sợ bong, mặt bên ngoài gập ghềnh có chút thô ráp.

Sau đó Lục Xuyên buông nó ra, lôi kéo cô tiếp tục đi về phía trước, trên cát trắng là hải tinh đang nằm im lặng, khi đi không cẩn thận làm kinh động một con sò biển, kích động mở ra rồi hợp lại bơi đi chỗ khác.

Ở dưới nước khoảng chừng một giờ, huấn luyện viên thay bọn họ nhấn cái nút trên áo, áo cứu sinh trong nháy mắt liền tràn đầy khí, ba người chậm rãi trôi lên mặt nước, hướng ca nô bơi tới.

Trở về ngôi nhà ốc trên nước, tắm rửa một cái, bọn họ liền ngồi trên ghế mây ở hàng hiên ngoài phòng nghỉ ngơi, mặt trời bắt đầu lặn về hướng tây, giao nhau giữa trời và biển, bầu trời vàng óng ánh đan xen màu đỏ sậm, làm thành một bức họa tuyệt đẹp.

“ Nếu có thể ở chỗ này luôn thì tốt quá rồi.” Kim Hạ nhìn cảnh biển trước mặt, không khỏi cảm thán.

“ Nếu em thích, thì về sau mỗi năm chúng ta sẽ tới đây một lần.”

“ Ừ.”

Bữa tối đã có đầu bếp riêng nấu hải sản, tôm hùm, cua đế vương, cùng với tôm hổ, hai người ăn gấp hai lần bình thường, sau khi ăn xong họ nắm tay nhau đi tản bộ ở bờ biển, gió biển thổi tóc dài cô bay loạn xạ, buổi tối thủy triều lên, sóng biển xô nhau đánh vào bờ, vào chân của hai người mang đến cái lạnh.

Kim Hạ kéo cánh tay của anh: “ Sinh cực cưng, anh thích con trai hay con gái vậy ?”

Lục Xuyên cười: “ Dù nam hay nữ anh đều thích.” Như sau đó suy nghĩ lại liền nói: “ Con gái thì tốt hơn.” Nghĩ đến có một cực cưng nho nhỏ, là bản sao mê người của Kim Hạ đi đến trên người mình, ôm cổ mình, dùng âm thanh non nớt kêu ba ba, anh liền cảm thấy như bị hòa tan.

“ Em nghĩ nên sinh con trai thì hay hơn.” Kim Hạ nói, cô muốn nhìn một bản sao giống như Lục Xuyên, nhất định là một tiểu manly.

Lục Xuyên nâng lên khóe miệng: “ Anh đây sẽ cố gắng, làm cho em sinh được thai long phụng, như vậy liền một lần hoàn thành nhiệm vụ.”

Kim Hạ sáng giọng nói: “ Đâu có thể dễ dàng như vậy được.”

Lục Xuyên kéo cô đi trở về: “ Chính là biết không dễ dàng, nên mới cố gắng thật nhiều. Đi thôi, trở về cùng tạo người.”

Kim Hạ: “ ...”

Sau khi về nhà Lục Xuyên liền đem bộ nội y tình thú ra cho cô xem, dây đeo màu trắng, phía trước ngực có đính vài cọng lông chim, phía sau lưng tua rua, có chút ít còn hơn không có. Anh ở tuần trăng mật được quyền muốn gì làm đó, Kim Hạ tối nay không muốn cũng phải mặc, Lục Xuyên sau khi nhìn xem hai mắt cơ hồ muốn chảy máu, giống như một con sói đói bỏ nhào vào cô đè ngã trên giường, làm một lần còn chưa

đủ, lại thừa dịp đêm tối đem cô ra khỏi ngôi nhà cỏ tranh ốc, đi xuống cầu thang ra biển làm thêm một lần nữa.

Bình thường chỉ làm ở trong phòng, một lúc sau, mới tiếp tục làm thêm một lần nữa, bây giờ lại thay đổi một chỗ khác, nhất là phong cảnh lại là ngoài trời, làm cho Lục Xuyên giống như trẻ lại mười tám mười chín tuổi học môn nội tiết tăng cao, lại thêm có Kim Hạ bên cạnh mặc bộ đồ khiêu gợi, không khác gì củi khô gặp lửa càng thêm bùng cháy lên, nháy mắt làm cho tới tận trời sáng.

Trong chuyến đi xa này, hai người không khác gì trẻ sinh đôi dính chung một chỗ với nhau cả ngày, trong lúc Lục Xuyên lợi dụng tuần trăng mật này, muốn gì làm đó, không lúc nào lại không muốn làm, thân thể xinh đẹp này cùng tiếng nói làm cho người khác mất hồn tới tận xương, quả thực làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Sau một tháng trong chuyến đi xa hưởng tuần trăng mật, kết quả khi hắn cần cù cày cấy là không thấy kinh nguyệt của Kim Hạ tới.

64. Chương 64

Chương 64: Phiên Ngoại - Mang Thai Đôi

Chuyện đi cả Kim Hạ không đến, Lục Xuyên cũng có để ý, cũng không phải anh cẩn thận đến mức có thể nhớ kỹ vật vãn này, chỉ là bình thường anh không thích ở trên giường đầm máu chiến đấu hăng hái, cho nên đặc biệt để ý đến chu kỳ đặc biệt này, anh nhớ rõ, thời gian của cô chuẩn giống như đồng hồ Thụy Sĩ, sao lần này lâu như vậy còn chưa đến.

Kim Hạ cũng thấy khó hiểu, hai người thương lượng một hồi, cảm thấy 8 9 phần là có thai rồi, liền đến hiệu thuốc mua que thử thai, về nhà Kim Hạ liền đi vào phòng tắm, Lục Xuyên tựa vào cửa chờ, một lát sau cô đi ra, mặt không hề thay đổi, Lục Xuyên có chút khẩn trương đứng thẳng người: “Không trúng?”

Kim Hạ vốn định đùa anh, nhưng nhìn thấy bộ dáng không yên của anh, không đành lòng tiếp tục lừa, liền quơ quơ que thử thai trong tay, cười nói: “Chúc mừng anh, thẳng chắc trung đội trưởng.”

Lục Xuyên sững sốt 1 giây, sau đó mừng như điên, một tay kéo nàng ôm chặt trong lòng, xúc động không biết nói gì mới tốt, anh luôn luôn xuất khẩu thành thơ, đến hội nghị nào cho dù chưa chuẩn bị trước cũng có thể thao thao bất tuyệt nửa ngày, nhưng bây giờ ngược lại 1 chữ cũng không ra.

Ôm một lát, anh lập tức lại kích động bùng ra, khẩn trương nhìn chằm chằm bụng cô: “Không được, không thể dễ dàng bảo bảo.”

Kim Hạ không khỏi buồn cười: “Nào có như vậy khoa trương.”

Lục Xuyên bắt buộc chính mình hít sâu vài lần, lúc này mới tỉnh táo lại, bàn tay to nhẹ nhàng xoa bụng cô, khó mà tin được: “Ồ đây, có bảo bảo của chúng ta?”

Kim Hạ nhẹ nhàng gật đầu, tay đặt lên tay anh: “Vâng, anh sắp làm ba.”

Lục Xuyên lại ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng, giống như ôm một vật trân bảo, anh không có cách nào hình dung tâm tình của mình lúc này, hạnh phúc đến mức hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không, hai người cứ như vậy im lặng ôm nhau thật lâu, mới quay lại phòng khách.

“Lúc trước em không cần anh đưa đón đi làm, nhưng bây giờ có bảo bảo, em phải nghe lời anh.”

Kim Hạ lắc đầu: “Anh chờ em phải dậy sớm 1 tiếng, buổi tối còn phải tắm ca, em không muốn anh vất vả như vậy, hơn nữa anh xã giao nhiều, buổi tối chưa chắc đã có thời gian.”

“Nhưng em mang thai, sao anh có thể yên tâm để em một mình ngồi xe buýt công cộng?”

Kim Hạ cười anh: “Anh khẩn trương quá rồi, em thấy rất nhiều phụ nữ có thai ngồi xe buýt công cộng, người cũng chưa có chuyện gì, nào có nguy hiểm như vậy.”

“Không được, nếu như em không cẩn thận bị chen lấn, hoặc té ngã, vậy làm sao bây giờ?” Lục Xuyên nghĩ nghĩ, đưa ra một phương án thuận cả đôi bên: “Như vậy, em đã không muốn anh đưa đón, vậy thì thuê xe đi.”

“Nhưng thuê xe rất tốn tiền, em còn chưa đến mức cần được bảo vệ như vậy.”

Lục Xuyên vẽ mặt biểu hiện không được xía vào: “Chuyện này liền quyết định như vậy, vậy anh sẽ đi đặt xe.” Nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Dứt khoát em đừng đi làm, ở nhà nghĩ ngơi tĩnh dưỡng, chờ sinh xong đứa bé lại đi.”

Kim Hạ tức giận liếc anh một cái: “Vậy không bằng anh lấy lòng sát nhốt em, mỗi ngày chọn thời gian cho ăn là được, như vậy sẽ không có nguy hiểm.”

“Anh có thể chứ?” Lục Xuyên hình như có chút thật sự suy xét cách này, Kim Hạ gấp đến mức trừng thẳng anh: “Anh cũng quá khoa trương rồi, mang thai mà thôi, em tự mình chú ý chút là được rồi.”

Lục Xuyên thấy cô có chút nóng nảy, vội vàng nhân nhượng nói: “Được được được, cho em đi làm cho em đi làm, nhưng không cho phép lại mang giày cao gót, cũng không được tăng ca, không được uống rượu, không được làm việc nhà...” Anh không được rất nhiều, Kim Hạ nghe đến đầu lớn lên, hóa ra mang thai không phải là mình, mà là anh.

Vất vả nói xong, Lục Xuyên lại lấy di động chuẩn bị gọi điện về nhà thông báo, Kim Hạ ngăn anh lại: “Chờ sau khi đến bệnh viện kiểm tra xong, xác định chắc chắn rồi lại nói cho bọn họ, que thử thai cũng có thể bị lỗi.”

Lục Xuyên nghĩ nghĩ, tỏ vẻ đồng ý, lại đặt điện thoại xuống, tiếp theo nôn nóng ở trong phòng đi tới đi lui: “Bây giờ chúng ta còn cái gì chưa mua không, phải chuẩn bị dụng cụ chăm sóc sức khỏe, thực phẩm dinh dưỡng, còn phải mua sách, còn có quần áo trẻ em, sữa bột, đồ chơi, còn phải đặt tên, sau này ở nhà trẻ nào thì tốt nữa...”

Vì thế đêm đó, đồng chí Lục Xuyên bởi vì suy nghĩ nhiều quá, cả đêm mất ngủ. Hôm sau hai người đi bệnh viện kiểm tra, xác định Kim Hạ mang thai 5 tuần, ngay lập tức anh gọi điện về nhà: “mẹ, báo ẹ một tin mừng, Tiểu Hạ mang thai.”

Lục Tổng Thụy Văn xúc động thiếu chút nữa làm rơi ống nghe: “Thật sao? Ai ai, được được, con bảo nó nghỉ ngơi, chờ cuối tuần chung ta sẽ đến chỗ con thăm.”

Lục Chương Viễn ngồi một bên, đồng tau nghe, cũng không biết hai mẹ con nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy. Chờ bà treo điện thoại, ông rử rử tờ báo trong tay, điều chỉnh chỗ ngồi, làm bộ như vô ý hỏi: “Đứa con bất hiếu đó sao vậy, lại có chuyện gì?”

Lục Tổng Thụy liếc nhìn ông một cái, thấy ông ở đó giả bộ thờ ơ, cũng bắt chước ông, cầm lấy áo len trên đầu gối tiếp tục đan, không nhanh không chậm nói: “Hey, cũng không phải là chuyện lớn gì, là Tiểu Hạ có thai.”

Lục Chương Viễn từ từ nâng đầu khỏi tờ báo, kinh ngạc nhìn chăm chăm bà, sau một lúc lâu lại cúi đầu, lại ngồi một lát, liền đặt tờ báo trong tay xuống chạy lên lầu, một lát sau ôm một cuốn từ điển to dùng xuống, còn lấy bút máy và cuốn sổ nhỏ, chôn đầu ở trên bàn, vừa lật từ điển vừa viết bậy lên sổ.

Lục Tổng Thụy Văn thấy, cố ý chèn ép ông: “Ông Lục, ông làm gì vậy, viết báo cáo công tác à?”

Lục Chương Viễn cũng không ngẩng đầu lên: “Đặt tên.”

Từ sau khi Kim Hạ mang thai, địa vị từ từ tăng lên, giống như hoàng đế, Lục Xuyên đối với cô nâng trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, làm gì cũng không yên tâm. Sức ăn của cô cũng tăng lên, khẩu vị cũng xảo quyết, có vài mùi vị vừa ngửi thấy liền buồn nôn, có vài món muốn ăn, liền không thể không ăn, bằng không cả người khó chịu bực bội.

Có lúc nửa đêm tỉnh lại, bỗng nhiên đặc biệt thích ăn dưa chuột, vừa nghĩ đến chất lỏng thanh mát ngon miệng, cô liền nhịn không được chảy nước bọt, rất nhanh kêu Lục Xuyên tỉnh lại: “Ông xã, em muốn ăn

dưa chuột.”

Lục Xuyên mơ mơ màng màng mở mắt, vừa nhìn đồng hồ, 3h30 sáng, giờ này còn chỗ nào bán đồ ăn, nhưng vợ muốn ăn, anh một lời cũng không nói liền đứng lên, mặc quần áo cầm chìa khóa xe bước đi: “bảo bối, ngoan ngoan chờ, anh sẽ trở về rất nhanh.”

Ra cửa, lái xe dọc theo đường quốc lộ, các cửa hiệu nhỏ bên đường đều tối như sơn đen, đến chỗ nào để mua dưa chuột? Đang lúc lo lắng, đi ngang qua một cửa hàng tạp hóa 24h, Lục Xuyên xuống xe đi vào, ở hàng thực phẩm uố lạnh phát hiện có bán một hộp salad nhỏ, bên trong có cải bắp, khoai tây, cà chua bi, cùng... dưa chuột cắt lát!

Vì thế hần gọi nhân viên cửa hàng, mua hết salad hiện có, mặt khác còn mua vài hộp hoa quả cắt sẵn, như là dưa Hامي, táo, vân vân để phòng bất trắc. Sự thật chứng minh anh đúng, Kim Hạ không chỉ ăn sạch dưa chuột cắt lát có trong salad, mà có tiêu diệt toàn bộ dưa Hامي, lúc này mới ăn đã, yên lặng đi ngủ.

Từ khi con dâu mang thai, mẹ Lục thường xuyên chạy đến nhà bọn họ, mỗi lần đến đều mang một đồng lớn này nọ, còn giành nấu ăn cho bọn họ. Bà là người từng trải, Kim Hạ lại không mẹ, tất nhiên bà liền gánh vác công tác giáo dục cặp cha mẹ mới này, có bà ở đây, giống như cho hai người uống một liều thuốc an thần.

Lục Chương Viễn bởi vì công tác bận rộn, không thể đến thường xuyên giống như vợ mình, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh, ông cũng chạy đến nhà bọn họ, có hôm đến, Kim Hạ ngồi sofa tiếp ông, Lục Xuyên đi pha trà cho ông, qua một lúc lâu, ông không được tự nhiên vịn vịn từ trong túi của đồng phục quân nhân lấy ra tờ giấy, nhét vào trong tay Lục Xuyên.

Lục Xuyên ôm Kim Hạ, hai người cùng mở tờ giấy ra, phía trên điền hai cái tên, tên bên trái là của bé trai, tên bên phải là của bé gái, chữ viết rồng bay phượng múa, cứng cáp có lực. Chữ đầu tiên trên hai thẻ bài, đều dùng vòng tròn khoanh lại, bên dưới còn thêm ký hiệu ghi chú, để nhấn mạnh là quan trọng

Lục Xuyên ngạc nhiên nhìn vợ anh, Lục Chương Viễn vội ho một tiếng: “Tên của đứa bé không nhất thiết phải chọn từ trong này, các con chọn tùy ý, cha cũng không có ý kiến.”

Lục Xuyên nhìn hai cái tên cường điệu, nở nụ cười, nghĩ, bộ dáng cha lại tuyệt không giống như không có ý kiến. Ngón tay Kim Hạ xẹt qua một cái tên, nói với Lục Xuyên: “Ba chọn rất hay, hay là dùng cái này, được chứ?”

Lục Xuyên gật đầu: “Ừm, vậy nếu sinh con trai, thì gọi là Lục Thần Duệ, nếu sinh con gái, thì gọi là Lục Thần Hi.”

Lục Chương Viễn nghe vậy, có chút đắc ý khuôn mặt cứng ngắt tươi cười.

Từ khi mang thai trở đi, không có cuộc sống vợ chồng, buổi tối ngủ, Lục Xuyên thường muốn giở trở với nàng, nơi này hôn nhẹ, nơi đó sờ sờ, giống như đói khát được cái gì vậy, nhưng lại sợ chính mình lỗ mãng, tổn thương bảo bảo, cho nên luôn chịu đựng. Có khi Kim Hạ đứng đến cái kia của hân, vừa sưng lại cứng, còn lớn lên trong lòng bàn tay của nàng, cảm giác anh bị nghẹn sắp hỏng rồi, hay là dùng tay giải quyết giúp anh.

Nhưng dùng tay sao có thể so với súng thật đạn thật, sau đó không lâu, có hôm Lục Xuyên dẫn cô đi kiểm tra phụ sản, hỏi thẳng bác sĩ một câu: “Khi nào thì có thể cùng phòng?”

Kim Hạ vừa nghe, mặt lập tức cháy sạch giống như nắng chiều, cúi đầu không dám nhìn bác sĩ, bác sĩ buồn cười liếc mắt nhìn 2 người một cái: “Bây giờ là thời kì ổn định, đã có thể, chẳng qua vẫn nên tiết chế một chút, không được quá kịch liệt.”

Trong lòng Lục Xuyên vốn già dặn cực kỳ, bây giờ người có uy tín cũng nói có thể chung phòng, anh liền càng không chịu nổi, buổi tối ôm đồng chí Kim Hạ từ phía sau bắt đầu vành tai tóc mai va chạm nhau, tay tiến vào vấy ngủ rộng lớn, đốt lửa trên khắp thân thể cô, Kim Hạ vốn không có hưng phấn quá lớn, nhưng bị ngón tay thô ráp của anh vuốt ve, có chút cảm giác trở lại, sống dậy.

Khi tay anh dọc theo bụng xâm nhập xuống phía dưới, Kim Hạ theo bản năng vận vẹo, đụng vào thô vứng phía sau: “Trời ơi, không muốn.”

Lục Xuyên dùng đầu gối đâm mở một chân của cô, ở bên tai cô dụ dỗ: “Ngoan, để anh đi vào, anh liền như vậy, không động bừa.”

Kim Hạ có chút do dự, tuy rằng bác sĩ nói có thể chung phòng, nhưng cô vẫn có chút lo lắng sẽ làm tổn thương bảo bảo, chẳng qua người đàn ông phía sau nhịn lâu lắm, lại nhịn nữa đều sắp phát điên rồi, cô đang phân vân không biết thế nào, dưới thân liền căng lên, một vật gì đó tiến vào, cô theo bản năng co rút lại, cầm lấy gối đầu: “Anh đừng động.”

Lục Xuyên đứng ở trong thân thể cô, thở hổn hển, quả thực thành thật không nhúc nhích, chốc lát sau anh hôn lên gáy cô, cúi đầu lẩm bẩm: “Bảo bối, cho anh, anh sắp chết rồi.”

Kim Hạ chần chờ một lát, gật gật đầu: “Anh động tác nhẹ một chút.”

Lục Xuyên nhận được phê chuẩn của lãnh đạo, hưng phấn nâng một chân của cô lên, thuận tiện cho anh ra vào. Vừa mới bắt đầu anh di động chậm rãi, nhẹ nhàng nghiền nát, vách từng bên trong của cô chặt khít đè ép rất chặt khiến anh có chút cầm giữ không được, biên độ động tác dần dần mạnh lên, Kim Hạ ở trong va chạm này cũng phát ra rên rỉ rải rác, khiến anh huyết mạch sôi sục.

Bởi vì bảo bảo, anh không dám làm lâu lắm, ở trong một trận co rút rất chặt anh đạt đến cao trào, sau đó ôm thân thể cô thở dốc, cắn lỗ tai cô nói: “Chờ em sinh con xong, xem anh làm em thế nào.”

Kim Hạ giận anh :”Anh trước cổ nhịn mấy tháng rồi nói.”

Lục Xuyên nói: “Đây nếu là con trai, đi ra anh sẽ hung hăng đánh nó, làm lỗ phúc lợi của ba nó, thật sự bất hiếu.”

“Vậy nếu là con gái?”

Lục Xuyên nghĩ nghĩ: “Con gái thì quên đi, bộ dáng chần chẫn giống em, anh không nỡ đánh.”

65. Chương 65

Chương 65: Phiên Ngoại 3

Trong phòng sinh, theo sau tiếng kêu gào khàn cả giọng cuối cùng của Kim Hạ, tiếng khóc nỉ non trung khí mười phần rốt cục vang lên, bác sĩ cắt bỏ cuống rốn, nâng đứa bé cả người nhẩy nhụa, hồng nhật, lại nhiều nếp nhăn, nói: “Chúc mừng, là bé trai.”

Kim Hạ nằm trên giường thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi, sau đón của sinh sản bình thường khiến cô mệt mỏi, sức cùng lực kiệt, Lục Xuyên ngồi bên cạnh, hai tay cần bàn tay mềm mại của cô, đưa lên môi hôn, nghẹn ngào: “Bảo bối, về sau anh sẽ không để cho em chịu nỗi khổ này nữa.” Anh kiên trì cùng cô sinh, lúc trước cũng có nghe được sinh con rất đau, nhưng không có tận mắt nhìn thấy, không thể cảm thụ loại chấn động đau đớn này.

Y tá tắm sạch cho đứa bé cẩn thận bao lại, đưa đến trong lòng Kim Hạ, đứa bé khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nheo, ngủ say, nắm tay nhỏ mập mập, giống như bánh bao, Kim Hạ nhìn nó cười: “Quả nhiên lớn lên giống ba.”

Lục Xuyên sờ đầu đứa bé, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ngoài miệng lại nói: “Khuôn mặt nhăn nheo như vậy, có chỗ nào giống anh?”

Kim Hạ không tranh cãi với anh, chỉ cười, thật sự giống anh, cô nhìn ra.

“Để anh ôm một cái?”

Kim hạ giao đứa bé cho anh, dặn dò: “Đỡ đầu nó.”

Lục Xuyên nhận lấy, một tay vững vàng ôm thân thể đứa bé, một tay đỡ lấy cái cổ cùng cái đầu mềm mại của nó, giống như đang cầm một món đồ sứ mềm mại, đứa trẻ mập mập này rõ ràng nặng đến 8 cân, vì

sao đến tay anh, lại có cảm giác rất nhẹ, rất nhỏ, giống như rất dễ bị hư, anh ngừng thở, nhìn kỹ khối thịt trong tay, mái tóc thưa thưa thớt thớt, làn da đỏ ửng hơi nhẵn, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, cảm giống như một quả hạch đào nhỏ.

Đây là con của anh và Kim Hạ.

Anh cổ họng căng thẳng, có chút muốn khóc.

Ngoài phòng sinh, Lục Chương Viễn sau khi nghe thấy tiếng khóc nỉ non của đứa bé, giống như một con sư tử cái kinh, chấp tay sau lưng đi tới đi lui, miệng lầm bầm liên tục: “Sau còn chưa ra, sao còn chưa ra.”

Lục Tổng Thụy cũng lo lắng kiễng chân chờ đợi, bọn họ nhận được điện thoại của con trai liền lập tức chạy đến, may mắn thời gian sinh nở cũng không dài.

Sau đó không lâu có y tá đi ra báo tin, nói là con trai, làm cho Lục Chương Viễn xúc động hết sức, hé ra khuôn mặt già nua cười đến mức giống như đào mềm, Lục Tổng Thụy thoáng cái liền khóc, không ngừng gạt lệ, làm hại Lục Chương Viễn ngừng lại khuyên bảo.

Kim Hạ được y tá đẩy khỏi phòng sinh, hai cụ bỗng chốc liền xông đến, Lục Tổng Thụy Văn an ủi cô: “Vất vả, nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện của đứa bé con không cần lo, có chúng ta.”

Kim Hạ gạt đầu, nhẹ ôm đứa bé một chút, rồi giao cho Lục Tổng Thụy Văn mừng rỡ tiếp nhận, vừa thấy liền vui vẻ ra mắt: “Ồ nhìn bộ dáng đứa bé này nè, cùng Xuyên Nhi trước đây một khuôn khắc ra.”

Lục Chương Viễn ở bên cạnh chen đầu vào nhìn xem, khoe mắt đuôi lông mày tràn đầy dịu dàng, chấn động rớt xuống một thân uy nghiêm, chỉ còn bó lớn hiền từ: “Bà à, để tôi ôm một cái.”

Lục Tổng Thụy Văn lườm ông một cái, xoay người qua, ngăn ông lại: “Thôi đi, ông lại không biết nặng nhẹ, đừng làm đau cháu tôi.”

Lục Chương Viễn quanh quẩn trước mặt vợ, vội la lên: “Anh cam đoan nhẹ tay nhẹ chân còn không được sao?” Sau đó lại cười với bảo bảo: “Ngoan cháu nội, đến, để ông nội ôm một cái.”

Lục Tổng Thụy Văn lại xoay người qua, bĩu môi nói: “Anh đợi lát nữa đi, em còn ôm chưa đủ, em còn phải giằng thứ tự trước sau sao?”

“...” Lục Chương Viễn không biết xấu hổ tranh giành với vợ, cũng chỉ có thể ở bên cạnh trông mong, lo lắng suông, chờ khi nào vợ ôm đủ, mới đến lượt ông.

Lục Xuyên dìu Kim Hạ về phòng, ở bệnh viện 3 ngày, bọn họ liền mang theo bảo bảo về nhà, trong nhà tất cả đều chuẩn bị tốt, chỉ chờ ông cụ non vào ở.

Ông cụ non xúng xính đáng với cái tên, thích nửa đêm oa oa khóc lớn, có tinh thần dày vò, khiến Kim Hà và Lục Xuyên chân tay luống cuống, tưởng nó muốn bú sữa, Kim Hạ dứt cho nó ăn, nó lại nhổ ra, nhìn xem mà Lục Xuyên bốc hỏa, ông đây muốn ăn mà ăn không được, dứt đến miệng cho mày, mày còn dám nhổ ra!

Tưởng nó muốn đi tiểu, Lục Xuyên đi xi cho nó nước tiểu lại không chảy ra, hoàn toàn khô ráo, vừa không đói bụng lại không buồn tiểu, vì sao vẫn khóc?

Chị Nguyệt nói trẻ con chính là như vậy, phải ôm nó dỗ dỗ, Lục Xuyên đành phải nghe lời ôm lấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng đứa bé, đùa đưa qua lại, thằng nhỏ kia đại khái cảm thấy đu đưa mới lạ, dần dần im lặng, mở to hai mắt đen lúng liếng nhìn Lục Xuyên, Lục Xuyên thấy nó yên tĩnh lại, vừa lòng nở nụ cười: “Đây mới là con trai ngoan của ba.”

Đáng tiếc phương pháp đu đưa hai bên này chỉ có hiệu quả trong vài buổi, Lục Xuyên thường xuyên trước mặt mang theo vẻ mệt mỏi đi làm, từ khi chính mình làm cha, anh mới cảm nhận sâu sắc làm cha mẹ không dễ.

Thật vất vả chăm bẵm Lục Thần Duệ cả một buổi chiều, thằng bé lại kêu ba mẹ ông nội bà nội, bộ dáng nhỏ nhắn ngoan ngoãn kia kêu một tiếng khiến mọi người đều yêu, Lục Chương Viễn có lúc ôm nó không buông, liên tục kêu nó gọi ông nội.

Có hôm Lục Xuyên cùng Kim Hạ đi chỗ khác bàn bạc chuyện này, đưa Lục Thần Duệ cho Lục Chương Viễn chăm sóc, Lục Chương Viễn tất nhiên cầu còn không được, cầm nhiều loại đồ chơi dụ Lục Thần Duệ cười, nhưng tiểu tử tông mờ mịt mở to mắt, một chút cũng không lĩnh hội được ý đồ của ông nội, chỉ vô tội nhìn ông.

Lục Chương Viễn nhớ đến Lục Xuyên trước đây đặc biệt thích cười ngựa, mỗi lần anh ngồi ở trên cổ đều khanh khách cười to, vì thế cũng bắt chước năm đó, ôm lấy Lục Thần Duệ đặt lên vai, hai tay bắt lấy hai móng vuốt nhỏ mập mập đầy thịt, tầm mắt Lục Thần Duệ lập tức tăng cao không ít, tò mò nhìn quanh bốn phía, Lục Chương Viễn lại đi qua đi lại, nó liền mở to cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, tính tình giống như cha nó trước kia.

Hai ông cháu chơi cười ngựa một lát, chơi một cú nữa Lục Chương Viễn mới thả nó xuống, Lục Thần Duệ hình như đã đi vững, còn có thể run run hai chân nhỏ chạy nhanh, Lục Chương Viễn thấy trong phòng không có người khác, dứt khoát nằm úp sấp trên sàn nhà, làm ra bộ dáng con hổ, từng bước một đến gần Lục Thần Duệ, Lục Thần Duệ thấy vậy, kéo kệt kéo kệt chạy trốn phía trước, vừa trốn vừa quay đầu nhìn ông nội, cười đến chảy nước mắt.

Khi bọn Kim Hạ trở về, liền thấy đường đường là tư lệnh đại nhân, ở nhà bọn họ chơi vui đến quên trời quên đất, còn lấy đầu dúi vào cái bụng tròn vo nhỏ nhắn của Lục Thần Duệ, đều cười thâm, này nếu để người khác thấy, còn đâu uy nghiêm của tư lệnh.

Nghe thấy động tĩnh ở cửa, Lục Chương Viễn nhìn lại, vợ chồng Lục Xuyên đứng ở cửa, mặt lập tức cứng lại, lập tức đứng dậy từ mặt đất, sửa sang lại quần áo, vội ho một tiếng: “Trở về sao không báo một tiếng.”

Lục Xuyên cố nén cười: “ba, còn thấy ba chơi vui vẻ như vậy, sẽ không không biết xấu hổ quấy rầy ba.”

Lục Chương Viễn vẻ mặt cứng ngắt: “Các con đã trở lại, vậy ba về đây.”

Kim Hạ khuyên nhủ: “Ba, ở lại ăn cơm đi, bây giờ sắp đến giờ cơm rồi.”

“Không ăn.” Lục Chương Viễn thay giày xong, liền đẩy cửa rời đi, Kim Hạ chọc chọc Lục Xuyên: “Sao anh không khuyên ba?”

Lục Xuyên cười thâm: “Ba bị chúng ta bắt gặp, còn xấu hổ, em để cho ông đi đi.”

Sau khi Lục Thần Duệ 3 tuổi, tính cách nghịch ngợm của bé trai hoàn toàn biểu lộ, mỗi ngày ở nhà leo lên trèo xuống, đông sờ tây ngó, không chút yên tĩnh, nhất là lúc ăn cơm, mới khiến Kim Hạ đau đầu nhất.

Bọn họ đặc biệt mua ghế trẻ em cho Lục Thần Duệ, để nó ngồi ở bên cạnh bàn cùng ăn với người lớn, buổi tối 30 năm đó, ông nội bà nội đến, ông ngoại và bà cố cũng đến, người một nhà hòa thuận xum vầy cùng nhau đoàn viên, Lục Thần Duệ chạy như điên, vừa thấy nhiều người như vậy, hứng thú nhảy lên nhảy xuống, Kim Hạ ôm nó ngồi vào ghế trẻ em, chuẩn bị ăn cơm, nó sống chết không chịu đi ra: “Mẹ, con muốn chơi.”

Kim hạ biết đứa nhỏ này mặc nhậc không ăn, đành phải trở mặt: “Không được chơi, bây giờ phải ăn cơm, chờ ăn cơm xong, sẽ cho ba con dẫn con đi xem bắn pháo hoa.”

Lục Thần Duệ vừa nghe có pháo hoa, mới phối hợp một chút, Kim Hạ bới cho nó một chén cơm nhỏ, trộn chút rau cùng thịt, để trước mặt nó: “Ngoan, ăn chậm một chút.”

Lục Thần Duệ bửu cái miệng nhỏ nhắn: “Mẹ út.”

Kim Hạ biết nó đang nổi hứng trêu chọc, bình thường tự ăn, bây giờ lại muốn người ta út: “Mẹ cũng phải ăn cơm, không có tay dư út con, con tự ăn đi.”

Lục Thần Duệ lại bửu cái miệng nhỏ nhắn nhìn Lục Xuyên: “Ba út.”

Lục Xuyên sờ cái đầu nhỏ nhắn của nó: “Ngoan, nghe lời mẹ, tự ăn, ăn xong ba sẽ thưởng.”

Lục Thần Duệ vừa nghe có thưởng, liền ngoan ngoãn cầm lấy cái muỗng nhỏ của mình, múc cơm đưa vào miệng, lúc này bọn Kim Hạ mới động đũa, còn chưa ăn được mấy miếng, Lục Thần Duệ chỉ vào cái ly kêu: “Mẹ, con muốn uống nước.”

Trong ly Kim Hạ chứa Coca, bình thường cô tránh đồ uống này có ở nhà, không tốt với răng nanh của trẻ em: “Duệ Duệ, đây là đồ uống của người lớn, con không thể uống.”

Lục Thần Duệ lải nhải nhìn Lục Xuyên: “Ba, con muốn uống nước.”

Lục Xuyên múc bát canh gà cho nó: “Trẻ em chỉ có thể uống cái này.”

Lục Thần Duệ lúc này mặc kệ, ra đòn sát thủ, hai chân nhỏ đạp cái, oa oa khóc lớn, kim Hạ và Lục Xuyên đều thương lượng tốt, tuyệt đối không vì nó khóc lớn mà chịu uy hiếp, cho nên không để ý đến nó, vài cù như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, đang đau lòng cháu nội a, nhưng lại không thể tùy tiện mở miệng, cuối cùng là Lục Chương Viễn nhin không được: “Để cho nó uống một ít đi, cũng không có gì đáng ngại.”

Kim hạ và Lục Xuyên còn chưa có lên tiếng, Lục Thần Duệ liền gào lên: “Ông nội, ông nội, cháu muốn uống nước!”

Này khóc khiến Lục Chương Viễn kêu một tiếng đau lòng a, rất nhanh đứng lên khỏi chỗ ngồi, bưng Coca đi đến ghế của Lục Thần Duệ: “Đến đây, ông nội dứt con.”

Lúc này Lục Thần Duệ mới ngừng khóc, liền cầm ly uống một chút, yên tĩnh, vùi đầu ăn cơm, Lục Chương Viễn trở lại chỗ ngồi của mình: “Nhìn xem, cho nó uống không phải không khóc nữa, chuyện nhỏ đơn giản như vậy mà.”

Kim Hạ liếc mắt nhìn Lục Xuyên một cái, Lục Xuyên lắc đầu, hơi hơi thở dài, không nghĩ đến ở trên giáo dục trẻ em, trong những người đang ngồi ở đây, ý chí cách mạng bạc nhược nhất, lại là người bình thường uy nghiêm nhất.

Lục Thần Duệ qua loa ăn vội mấy ngụm cơm, liền ném muỗng nhỏ: “Ông nội, ông nội, cháu muốn chơi.”

Lục Xuyên nói: “Con chưa ăn cơm xong.”

Lục Thần Duệ không để ý đến lời ba nói, vẫn hô: “Ông nội, ông nội, cháu muốn chơi.”

Lục Chương Viễn nói: “Thân thể là tiền vốn của cách mạng, ăn cơm xong mới có thể chơi.”

Lục Thần Duệ méo miệng, vừa khóc rống lên, Lục Chương Viễn hấp tấp vội vã chạy đến: “Ông nội dứt cháu ăn no được không?”

Lục Thần Duệ lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc như mưa: “Ông nội, cháu không muốn ăn, cháu muốn chơi.”

Lục Chương Viễn tiến thoái lưỡng nan, rối rắm nửa ngày nói: “Vậy cháu trước chơi một lát, sau đó trở về ăn cơm, được không?”

Lục Thần Duệ hít hít mũi gạt đầu, Lục Chương Viễn ôm nó ra khỏi ghế ngồi, nó liền thả hai cái chân nhỏ chạy đi tìm đồ chơi, mà chuyến này vừa đi sẽ không thấy trở về ăn cơm.

Lục Tống Thụy Văn cười nói: “Được, ông Lục, anh vậy là nhược điểm hoàn toàn bại lộ trước kẻ địch rồi, chưa chiến mà bại a.”

Lục Xuyên cũng nói: “Ba, chẳng lẽ ba không biết đứa trẻ hời hợt sẽ chọn quả hồng mềm nắm sao? Người đang ngồi nhiều như vậy, sao nó không kêu người khác, lại kêu ông nội hả?”

Lục Chương Viễn ghen hờn không trả lời được, một lát sau lông mày nhướng lên trừng mắt: “Nó là cháu nội cha, cha liền cưng nó chơi!”

Tư lệnh Lục cưng cháu có tiếng, không có điểm dừng, không có nguyên tắc, không có răn dạy, có lúc Lục Thần Duệ học trượt patin, chính mình không cẩn thận tông vào bồn hoa ven đường, mặt bị trầy một chút,

sừng lên, sau khi ông Lục biết, tựa giận nổi trận lôi đình, thổi râu trừng mắt huấn luyện viên trượt băng kia, giám thị bắt lặc!

Mùa thu Lục Thần Duệ 6 tuổi, Lục Chương Viễn lại dẫn nó đến quân khu chơi, Lục Tổng Thụy vẫn cũng dọn đến nhà thủ trưởng của bọn họ ở quân khu, thuận tiện chăm sóc cháu nội. Trong ký túc xá quân khu có nhiều trẻ em, Lục Thần Duệ rất nhanh liền quen thuộc với bọn trẻ, trở thành vua.

Sát bở tường trong viện bọn chúng có một cây hồng, bây giờ đang là mùa kết quả, một chùm nặng trĩu treo ở ngọn cây, thoạt nhìn chín mọng nhiều nước, ngon mê người.

Một cây gậy trúc từ bên ngoài tường thò lên, đánh rớt quả hồng ra ngoài, trong tường một thằng bé tóc ngắn lông ngắn thấy, lập tức chạy đến chỗ Lục Thần Duệ nói: “Báo cáo tư lệnh, có quân địch đến ăn cắp thành quả cách mạng của chúng ta!”

Cánh tay nhỏ bé của Lục Thần Duệ vung lên: “Chính ủy Trầm, cùng ta đi thị sát.”

Vì thế vài đứa trẻ lúu rú chạy ra ngoài tường, hái quả hồng cùng là một bang thiếu nhi, ở viện bên cạnh, 2 nhóm gia hỏa đối mặt, đều trở nên khoe khoang, Lục Thần Duệ kêu: “Ai là đầu lĩnh, hãy xưng tên!”

Cậu bé cầm đầu đối phương liếc mắt cao thấp quét Lục Thần Duệ một cái, nghiêng đầu hỏi: “Đây là ai? Chưa thấy qua.”

Một tiểu bắt điểm bên cạnh có chút nao núng trả lời: “Tham mưu trưởng Bạch, đó là cháu của tư lệnh.”

Tham mưu trưởng Bạch hừ một tiếng trong lỗ mũi: “Ta không quen nhìn mấy thằng dưới hơi vào danh hiệu của cha ông ở bên ngoài hỗn, đánh hấn!”

Bọn trẻ hai bang cứ như vậy mà đánh nhau, cảnh vệ ở cổng nhìn thấy, chạy nhanh đến khuyên can, nhưng ông cha của bọn này ai cũng đều không được đắc tội, chỉ có thể kiên quyết kéo ra, không dám mắng một câu.

Lục Thần Duệ chúi chúi cái mũi, gào to với cầm đầu bên kia: “Mày nhớ kỹ cho tao, tao gọi là Lục Thần Duệ, muốn báo thù lúc nào cũng hoan nghênh!” Gào xong nói với anh em của mình: “Được rồi được rồi, giải tán, người nào về nhà người nấy, người nào tìm mẹ người nấy.”

Nó tự động quay về biệt thự, vết thương trên mặt ông nội bà nội liếc mắt một cái liền nhìn ra, Lục Chương Viễn tức giận nói: “Là ai đánh! Ai dám đánh cháu nội ông? Làm phản sao?”

Lục Thần Duệ không thể nói nhún vai: “Bọn trẻ ở viện bên cạnh.”

Lục Chương Viễn vừa nghe là bọn trẻ đánh nhau, tức giận liền giảm một chút, ông là người lớn, cũng không thể bắt nạt trẻ em, lại gào lên với Lục Thần Duệ: “Sao cháu lại chạy đi đánh nhau?! Có tin ông nói với mẹ cháu hay không?”

Lục Thần Duệ chạy nhanh đến, ôm bụng Lục Chương Viễn: “Ông nội, cầu ông, ông đừng nói cho mẹ cháu biết, bà rất khủng bố, đến ba con còn sợ bà, không dám không nghe lời.”

“Biết mẹ cháu khủng bố thì lần sau ngoan một chút cho ông, bằng không ông nội cũng không dạy được cháu.”

Lục Thần Duệ liên tục gật đầu, chỉ cần không bị mẹ phát hiện đánh nó vài cái, nó thế nào cũng được. Cùng lúc đó, ở ngoài Maldives ngàn dặm, Kim Hạ ở dưới ánh mặt trời đã khuất đánh liên tục 2 cái hắc xì mạnh, nghi hoặc nói: “1 nhớ 2 mắng 3 thương, 2 cái hắc xì, có người mắng em.”

Lục Xuyên kéo tay cô, đi trên bờ cát: “Có ai dám mắng em.”

“Chắc không phải là Duệ Duệ lại làm chuyện xấu, ở sau lưng nói xấu em chứ.”

Lục Xuyên dừng chân, xoay mặt cô qua, nghiêm túc nói: “Chúng ta đang ở thế giới của hai người, không cần suy nghĩ chuyện khác, chuyện tâm một chút.”

Kim Hạ cười giận anh: “Đều là vợ chồng già, còn chơi đùa đủ kiểu.” Nói xong lại có chút mất mát: “Thời gian trôi qua thật là nhanh, đảo mắt chúng ta đã già đi.”

Lục Xuyên cúi đầu hôn cô một cái: “Bé ngọc, em một chút cũng không già, ở trong mắt anh, em vẫn là đẹp nhất.”

Kim Hạ giương mắt, chống lại con người thâm sâu của anh, giống nhau hàm chứa kiên định từ lâu, năm nay anh đã gần 40, năm tháng coi như lưu tình với anh, nhưng ít nhiều cũng để lại chút dấu vết, may là, ít nhất những thay đổi này đều xảy ra trên khuôn mặt của bọn họ.

Cô vòng qua cổ anh, tràn đầy thâm tình: “Ông xã, em yêu anh.”

Anh hôn lên cổ cô: “Anh cũng yêu em.”

Năm tháng, mong người từ từ đến, để chúng ta từ từ già.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-yeu-ngot-ngao>